Sånger och Visor

vid

Pianoforte

af

A. F. LINDBLAD.

1:sta delen.

STOCKHOLM, ABR. HIRSCH.

Lith. Anst. C. G. Röder Leipzig

Innehåll.

Första delen.

Innehåll.

Andra delen.

Innehåll.

Tredje delen.

Innehåll.

Fjerde delen.

Innehåll.

Femte delen.

Fänrik Ståls Sägner

af

J. L. RUNEBERG.

Innehåll.

Sjette delen.
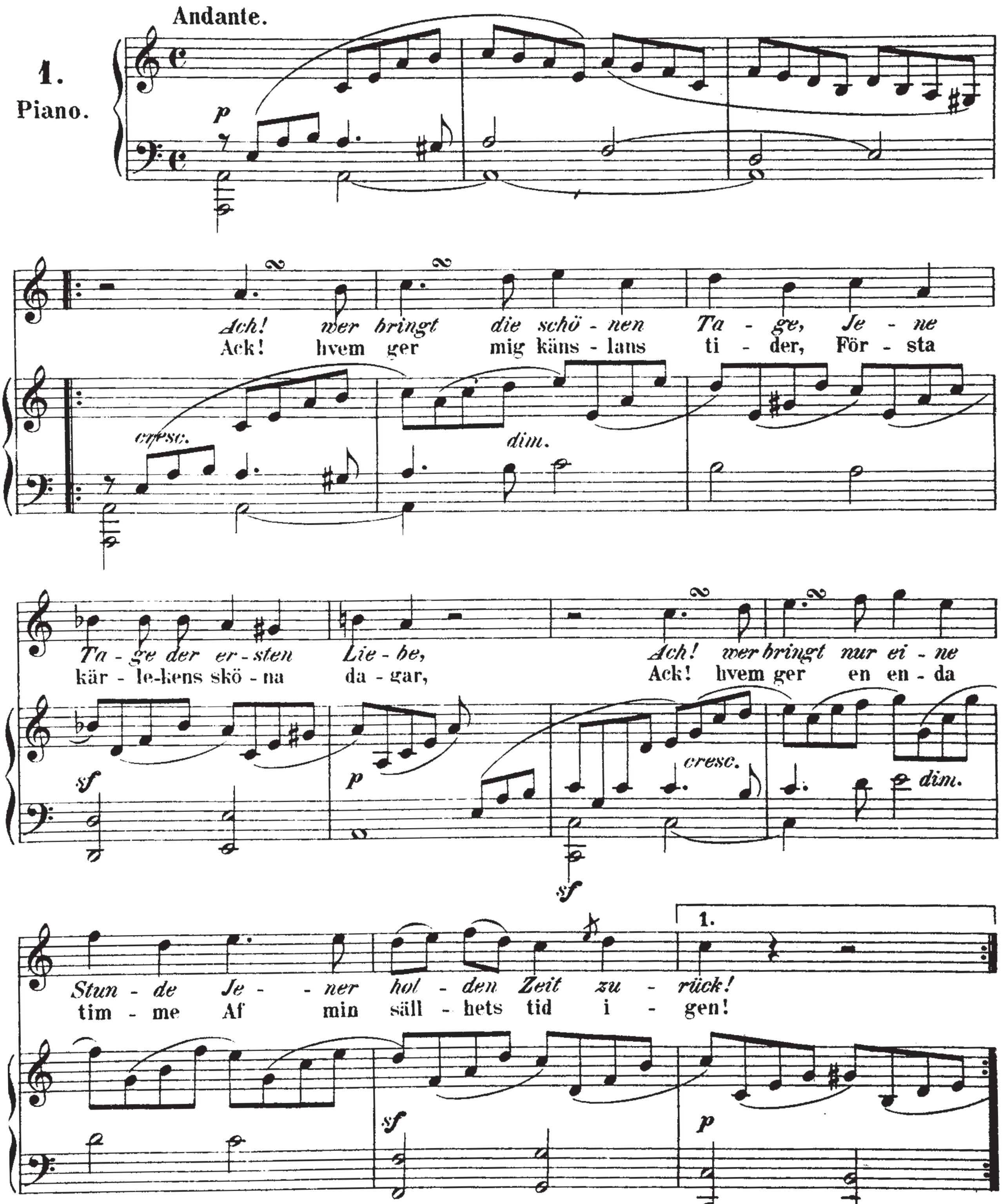
Ur Fänrik Ståls sägner af J.L.Runeberg.

Innehåll.
Sjunde och Åttonde delen.
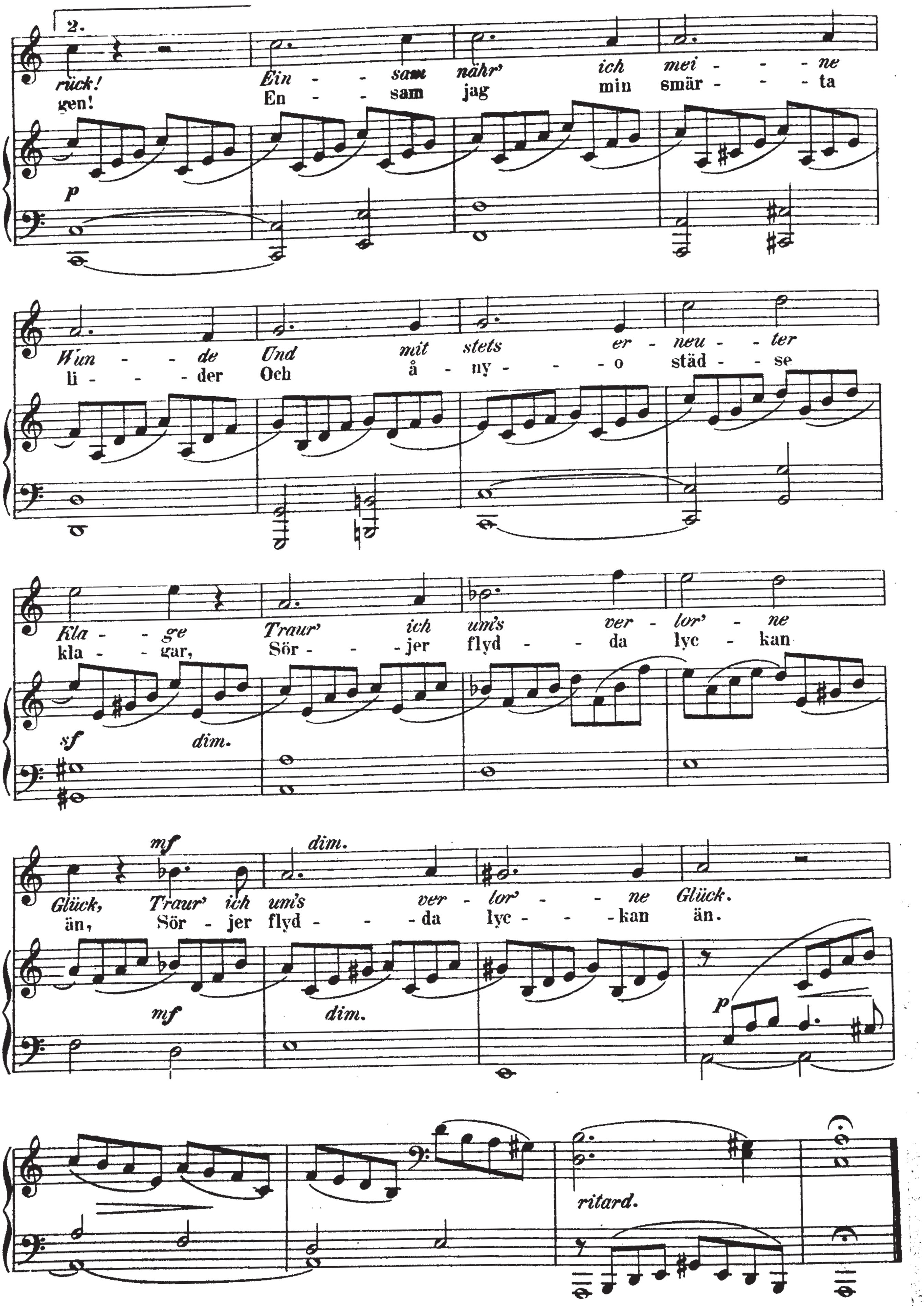
Erster Verlust.+)

Den första förlusten.

Goethe.
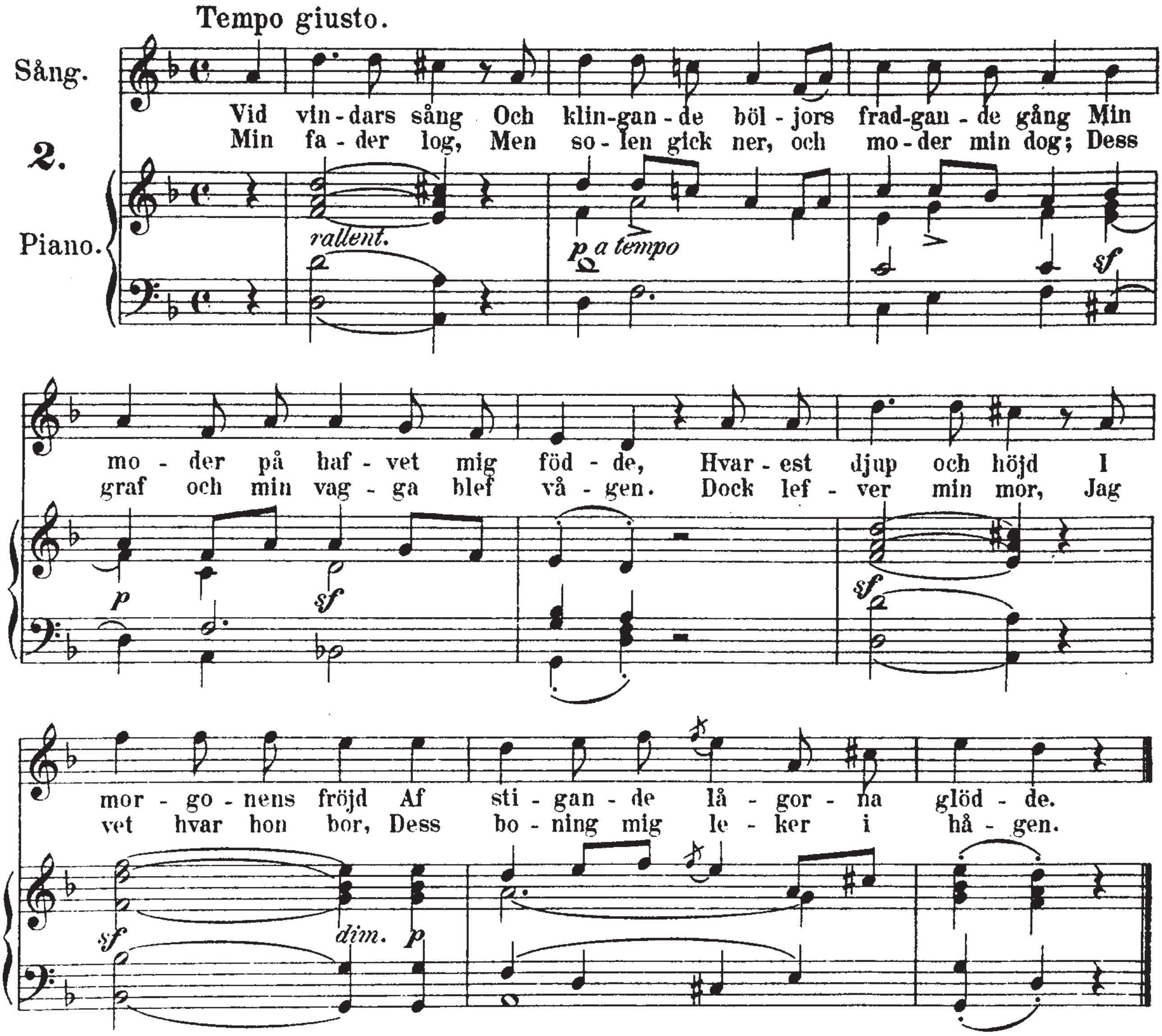

+) Sångerna N:r 1-7 utgåfvos i Upsala år 1824 tillsammans med åtskilliga sånger och ett pianostycke af E.G. Geijer.

2.
rück! Ein - - sam nähr' ich mei - - - ne
gen! En - - sam jag min smär - - - ta
p
Wun - - de Und mit stets er - neu - ter
li - - - der Och å - ny - - - o städ - - se
Kla - - ge Traur' ich um's ver - lor' - ne
kla - - gar, Sör - - - jer flyd - - da lyc - kan
sf
dim.
mf
dim.
Glück, Traur' ich um's ver - lor' - - ne Glück.
än, Sör - jer flyd - - - da lyc - - - kan än.
mf
dim.
p
ritard.

Sjömanssång.

C.S.F.v. Zeipel.

På fradgigt svall
Till henne jag seglande ila skall,
Min fot jag ej sätter på jorden;
Slaf vill jag ej bli,
Jag föddes så fri,
Som böljan är friboren vorden.

När solen flyr
Och loppet till okända verldar styr,
Sig mörkret och skyarna sänka
Öfver djupet ner;
Jag stjernorna ser
I lugnade vågorna blänka.

När sol'n går opp
Och väcker på nytt mitt slumrande hopp,
Och glöder ur blödande vågor,
Af eld är min sal,
Hvars pelares tal
Uppresas af svallande lågor.

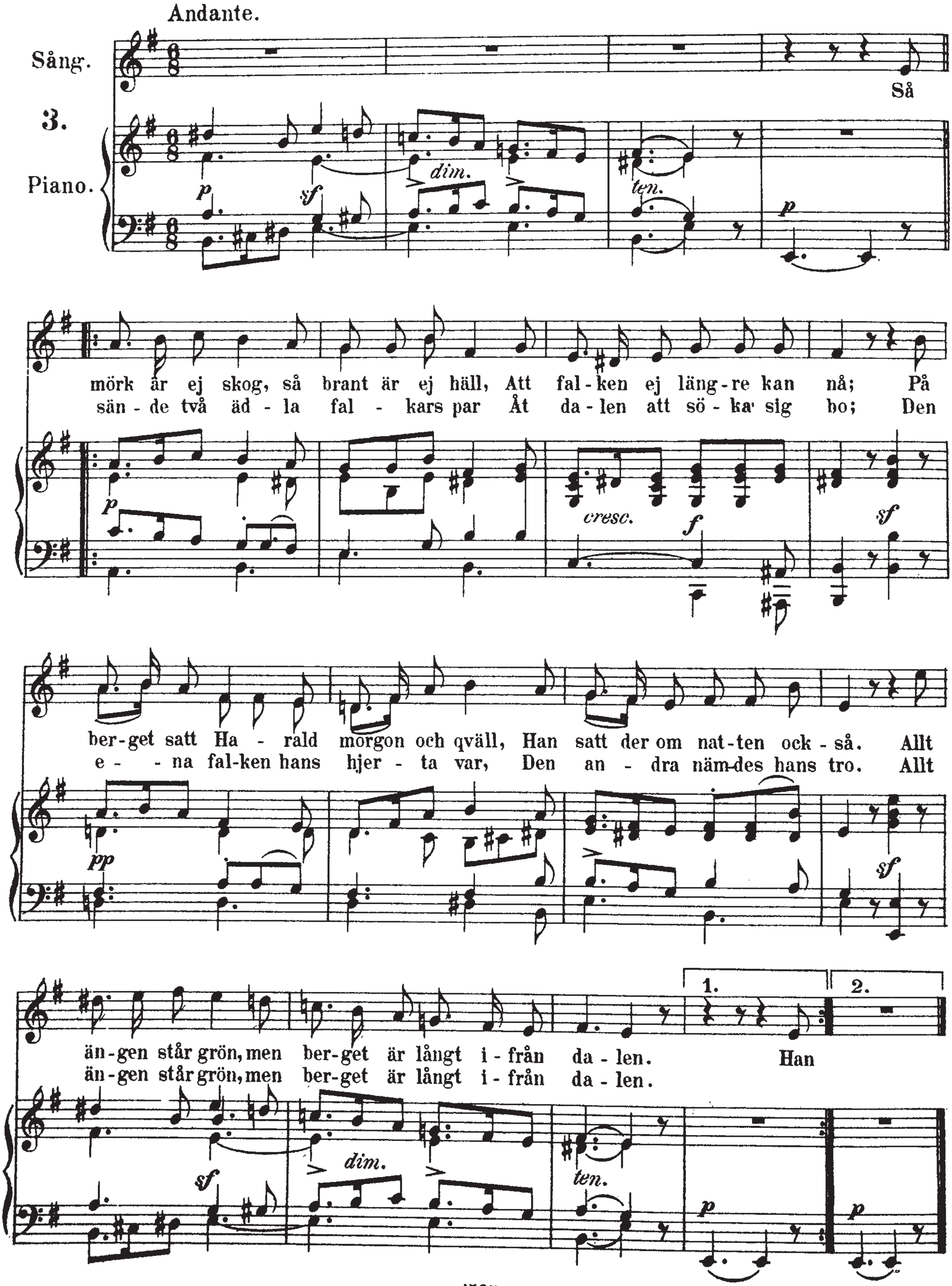
När stormen gnyr,
Och solen i molnen sörjande flyr,
Då brytes likt hafvet mitt hjerta;
Stannar stormen af,
Och lugnas mitt haf,
Går i vemod öfver min smärta.

Jag skådar då
Mitt lif i de fria böljorna blå
Af stormen och lugnet beskrifvet.
Väl är jorden full
Af skatter och gull;
Men hafvet är spegeln af lifvet.

Ej släckes der
De vinkande stjernors fromma begär,
Ty leker dem hafvet i hågen.
De sänka sig här,
Der moder min är;
Med dem vill jag hvila i vågen.

Berg och dal.
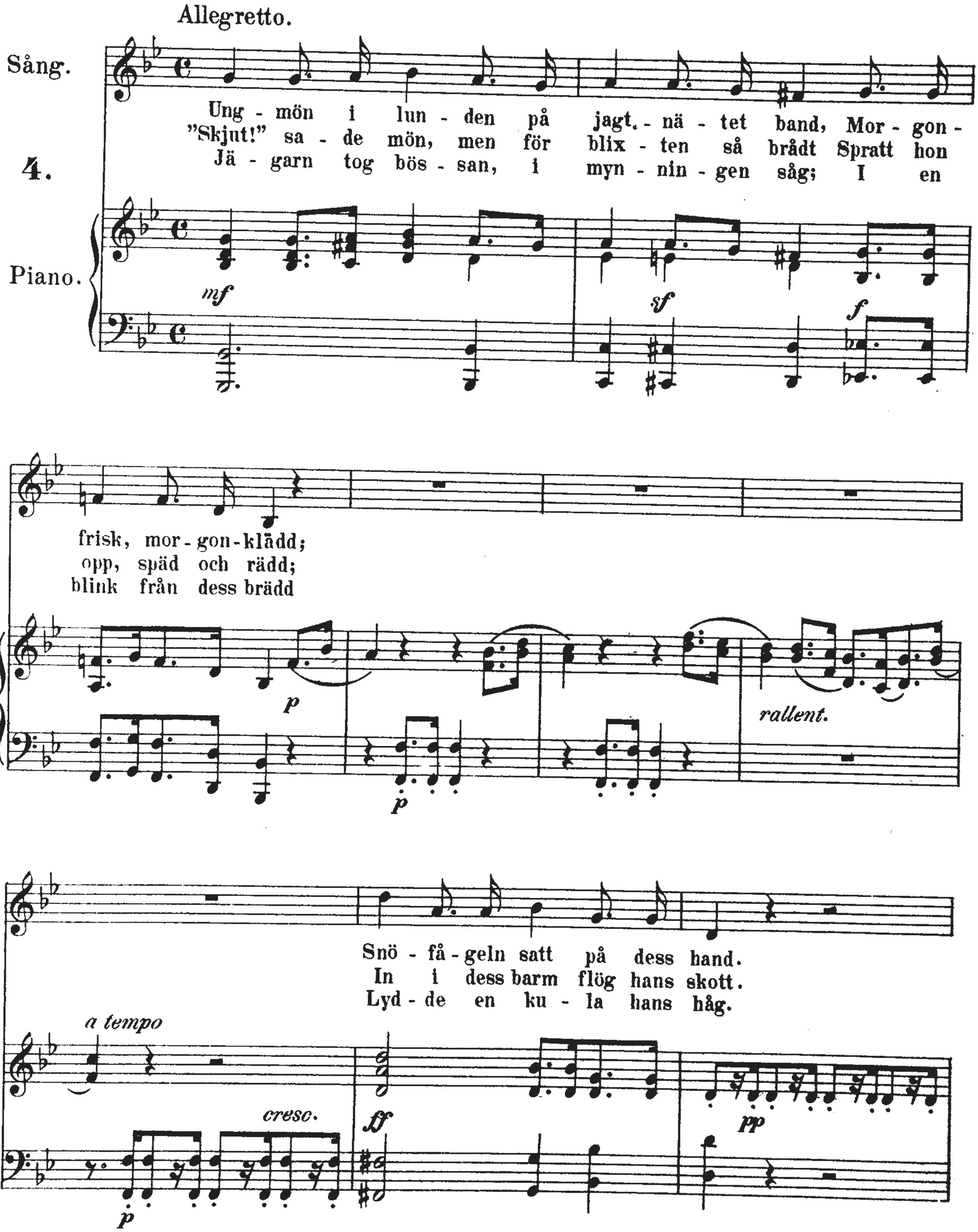
P. D. A. Atterbom.
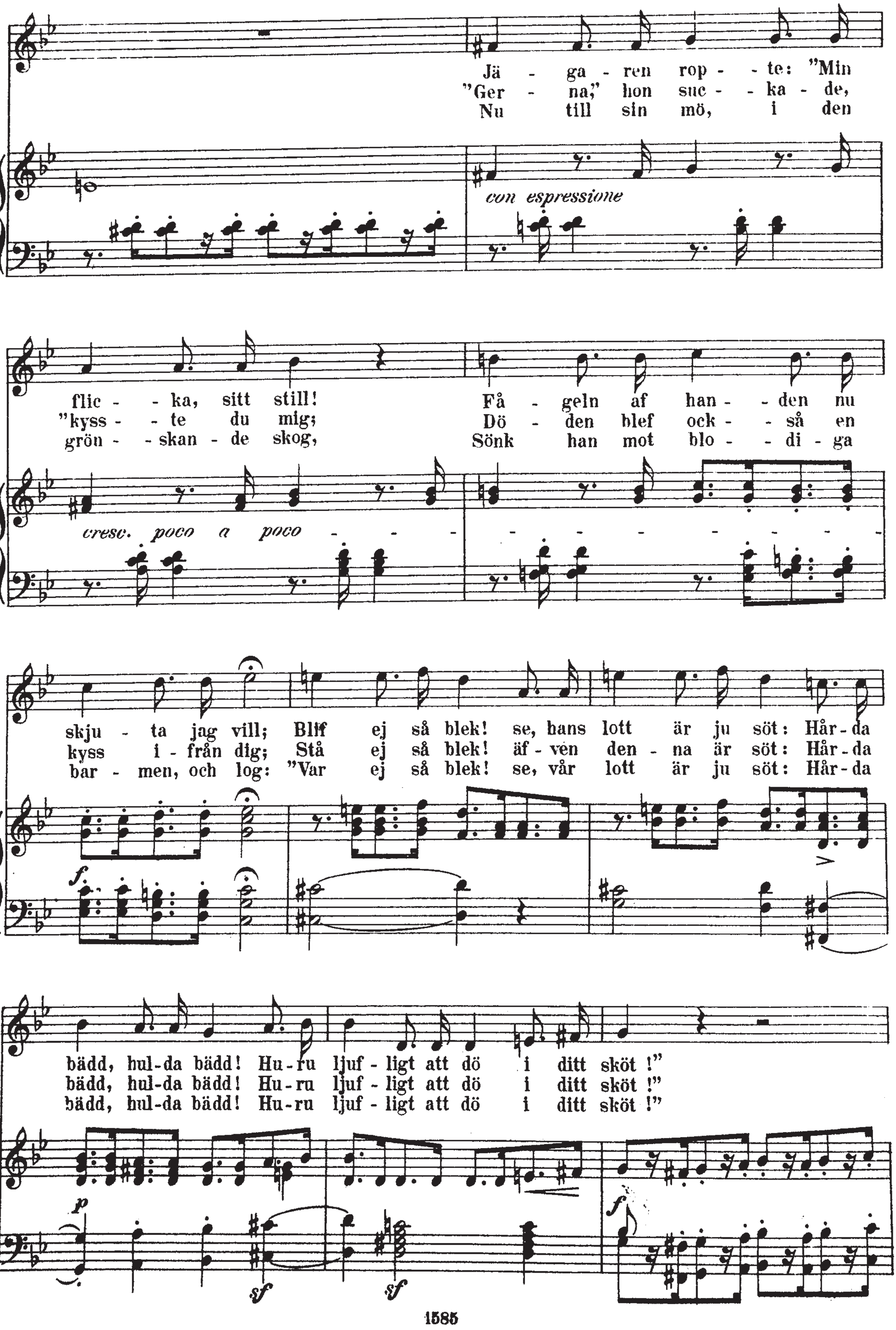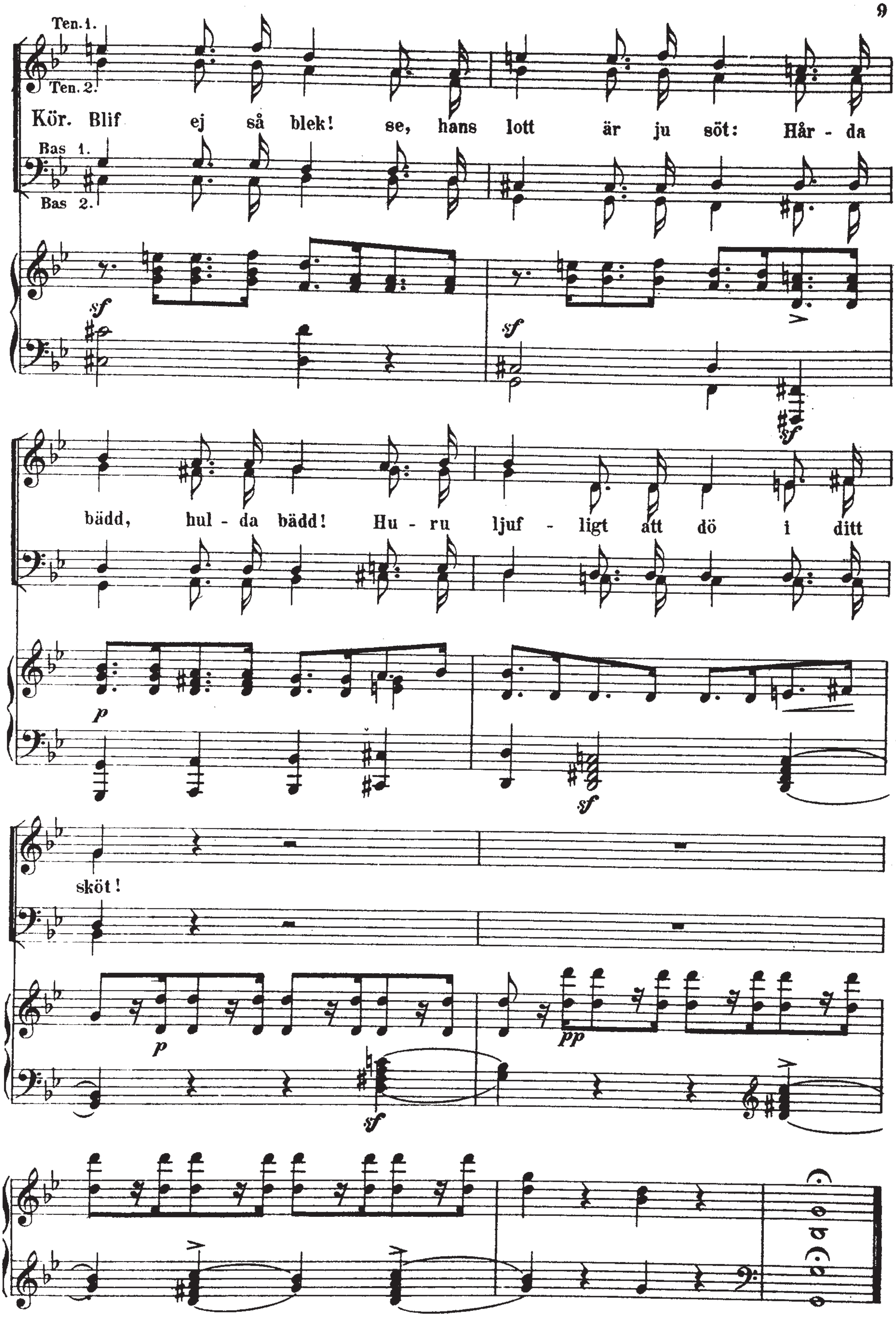

"Ungmön i lunden på jagtnätet band."

Lycksalighetens ö.

P.D.A. Atterbom.
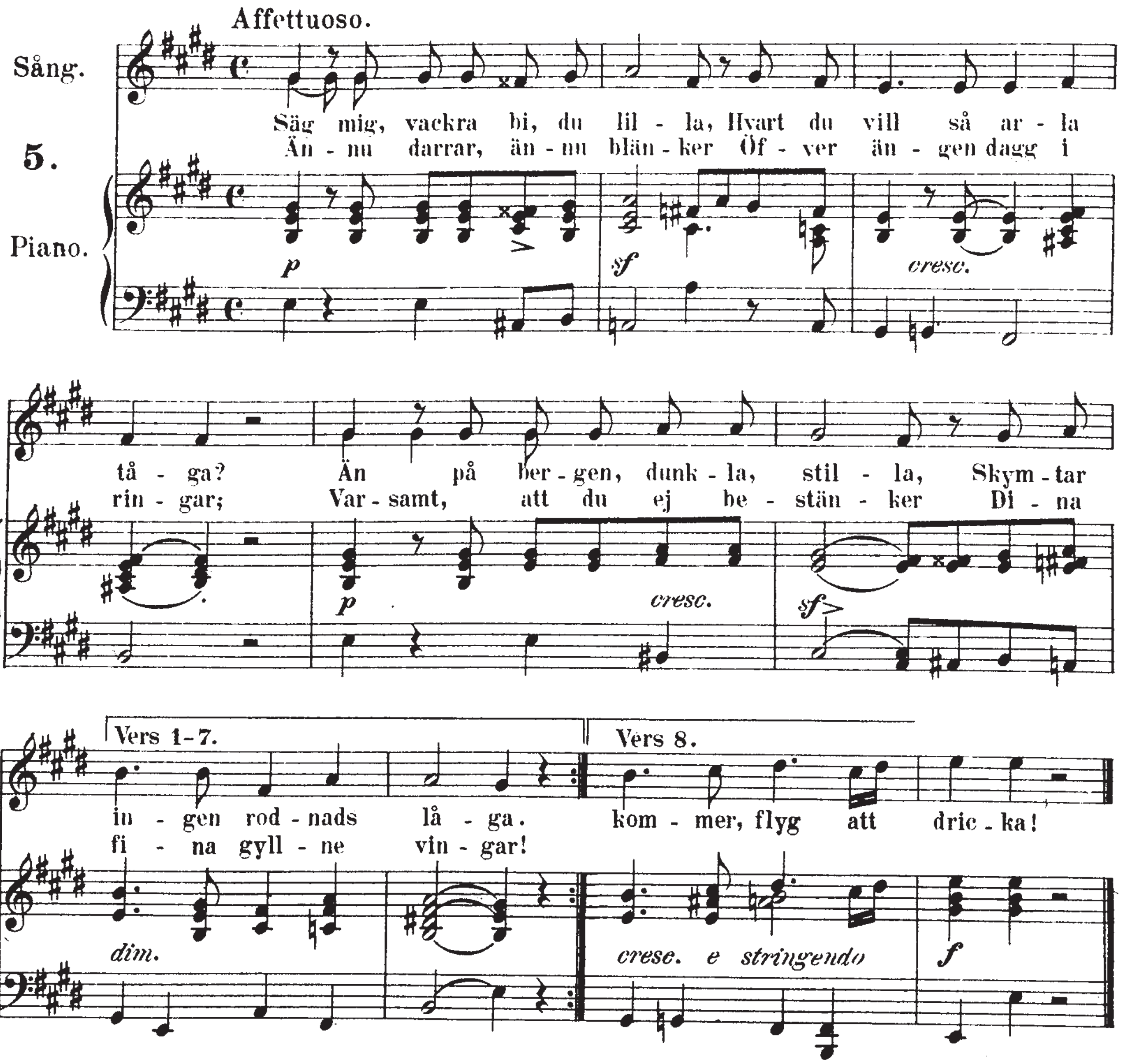

Jä - ga - ren rop - - te: "Min
"Ger - na," hon suc - - ka - de,
Nu till sin mö, i den
con espressione
flic - - ka, sitt still!
"kyss - - te du mig;
grön - - skan - de skog,
Få - geln af han - - den nu
Dö - den blef ock - - så en
Sönk han mot blo - - di - ga
cresc. poco a poco
skju - ta jag vill; Blif ej så blek! se, hans lott är ju söt: Hår - da
kyss i - från dig; Stå ej så blek! äf - ven den - na är söt: Hår - da
bar - men, och log: "Var ej så blek! se, vår lott är ju söt: Hår - da
bädd, hul-da bädd! Hu - ru ljuf - ligt att dö i ditt sköt!"
bädd, hul-da bädd! Hu - ru ljuf - ligt att dö i ditt sköt!"
bädd, hul-da bädd! Hu - ru ljuf - ligt att dö i ditt sköt!"

Ten. 1.
Ten. 2.
Kör. Blif ej så blek! se, hans lott är ju söt: Hår - da
Bas 1.
Bas 2.
bädd, hul - da bädd! Hu - ru ljuf - ligt att dö i ditt
sköt!

Felicias sång.

Lyckssalighetens ö.

P. D. A. Atterbom.

Blomstren, sömniga och trötta,
Än mot sina örngått lutas;
Blicka opp, af stjernor mötta,
Blunda, och i knoppen slutas.

Endast jag, med vakna sinnen,
Går vid bäcken med min cittra;
Väcker sångens fordna minnen,
Fäller tårar, ljufva, bittra.

Men ditt vingpar står ej stilla!
Men du flyger och du tågar!
Säg mig, vackra bi, du lilla,
Hvart du dig så arla vågar?

Ack, dig honings trånad qväljer!
Hvila! Hvad kan flygten duga?
Jag ett ställe åt dig väljer,
Der du evigt kunde suga.
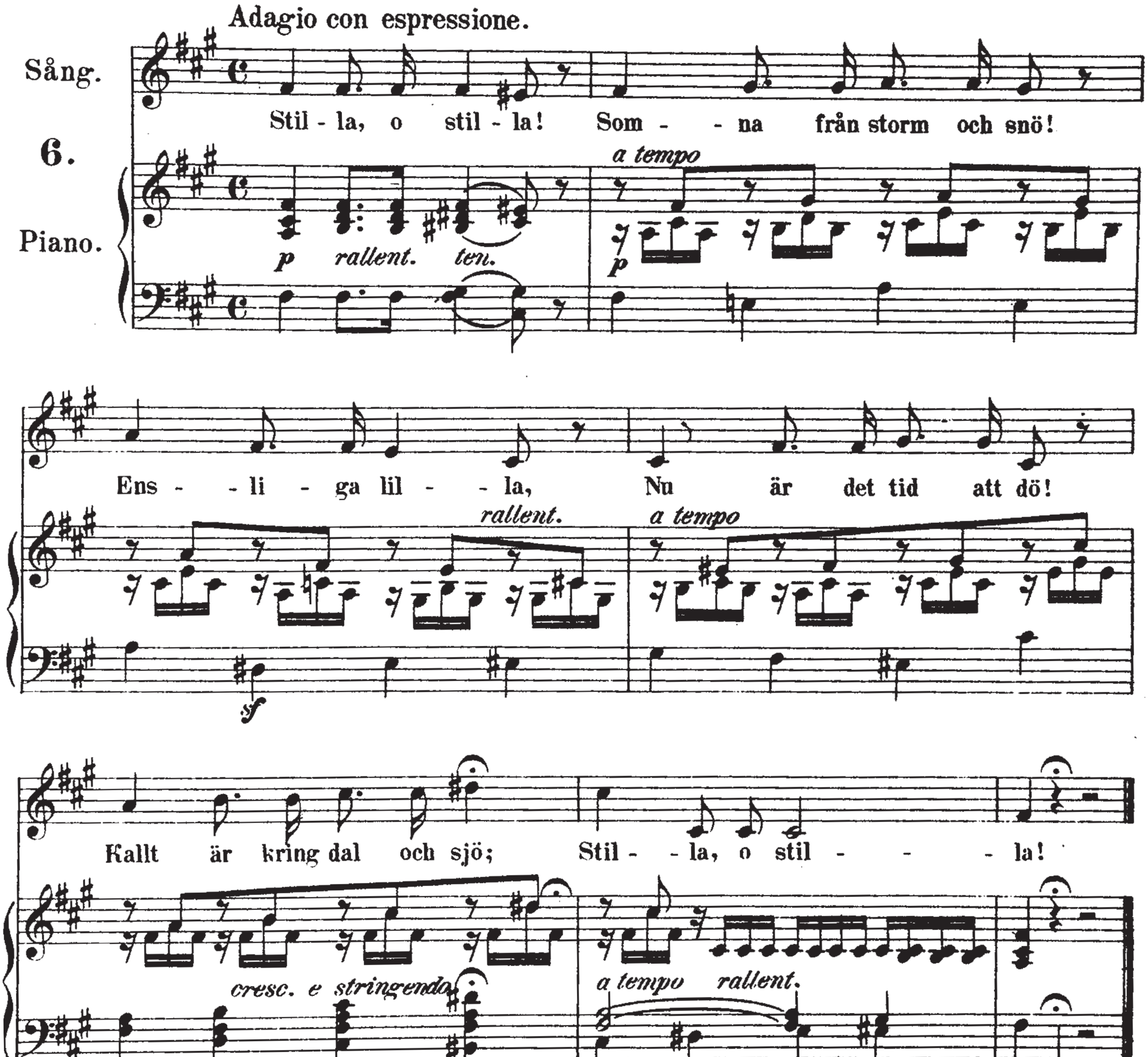
Känner du min kärlek? Henne,
Af hvars blickar solen bländas?
Hennes röda läppar tvenne
Ha en sötma, som ej ändas.

På den rosenröda munnen
Af mitt lif, mitt väl, minflicka
Är den bästa honingsbrunnen!
Se, hon kommer.... Flyg, att dricka!

Svanhvits sång.

Lycksalighetens ö.

P. D. A. Atterbom.

Stunderna ila,
Snart du den sista ser;
Hvila, o hvila!
Vissna, som andra fler!
Hjerta! hvad vill du mer?
Hvila, o hvila!

Skuggan låt gömma
Allt, hvad du njöt och led;
Glömma, o glömma,
Sådan är solens sed!
Lär dig, i nattens fred,
Glömma, o glömma!

Domna blott, domna!
Snön är din bästa vän;
Godt är att somna,
Vår kommer ej igen.
Hjerta! hvi slår du än?
Domna blott, domna!
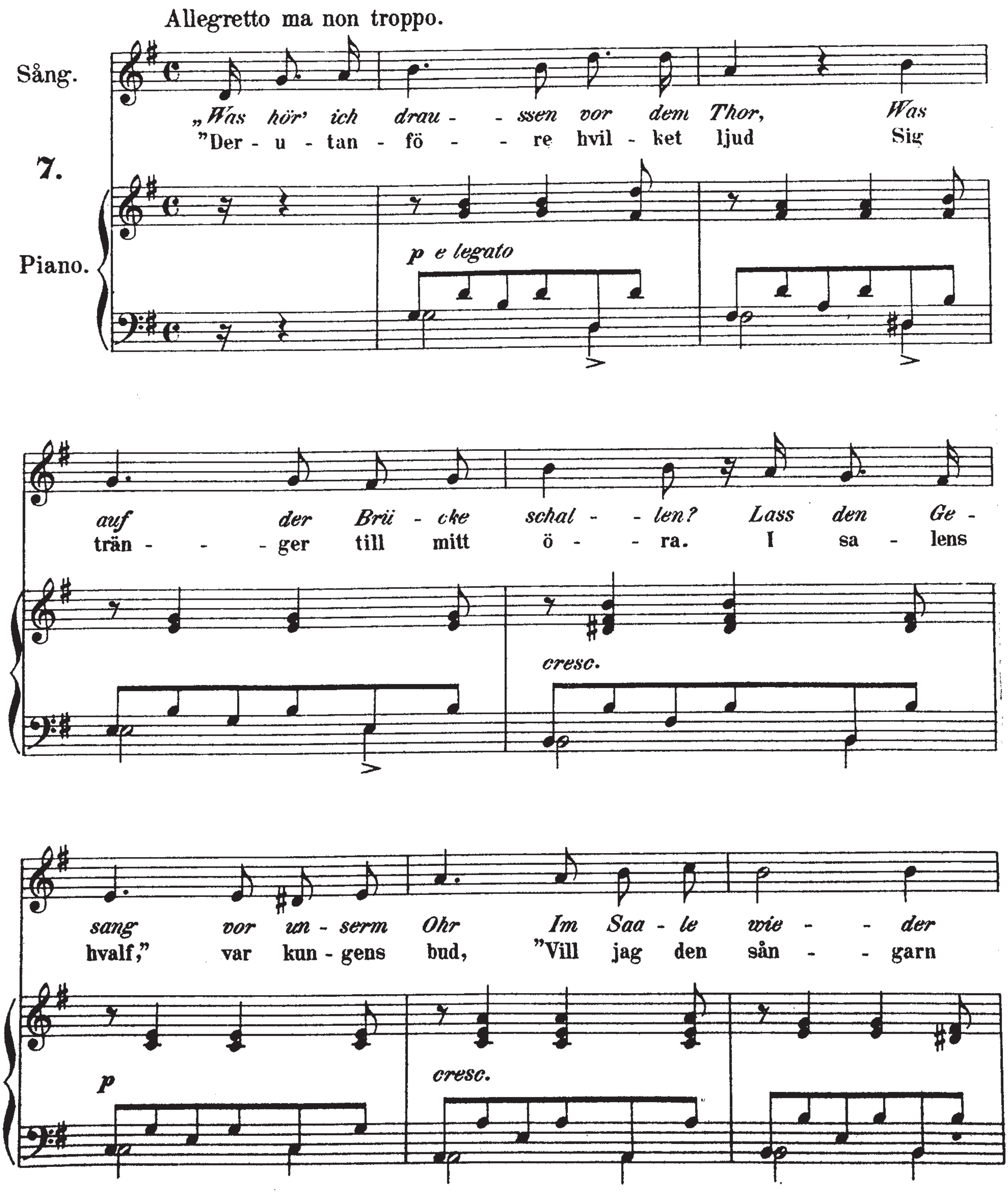
Tystna då, tystna,
Töm i en suck din själ!
Upphör att lyssna;
Lifvet dig bjöd farväl:
"Arma, god natt, sof väl!"
Tystna då, tystna!
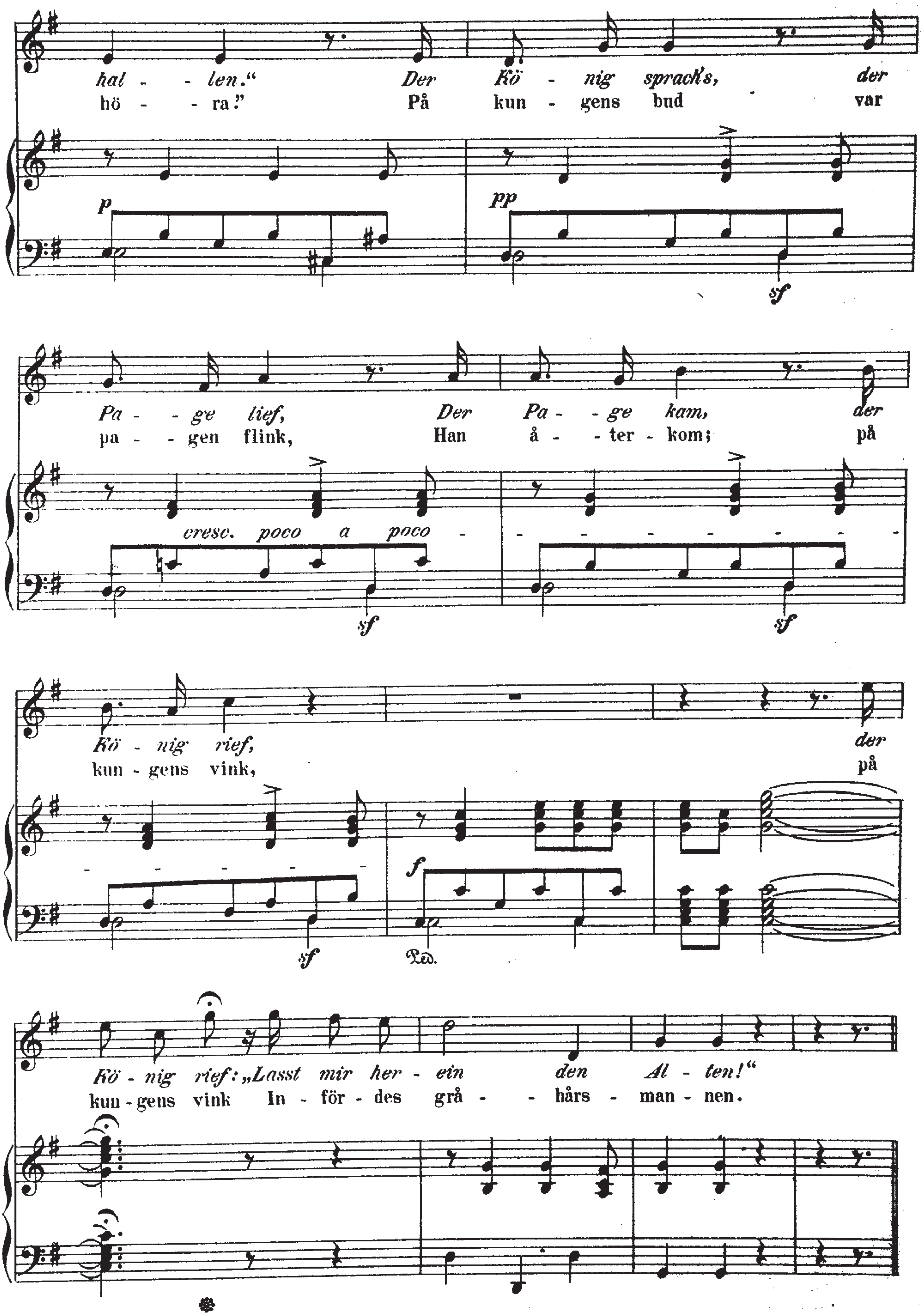
Der Sänger.

Sångaren.
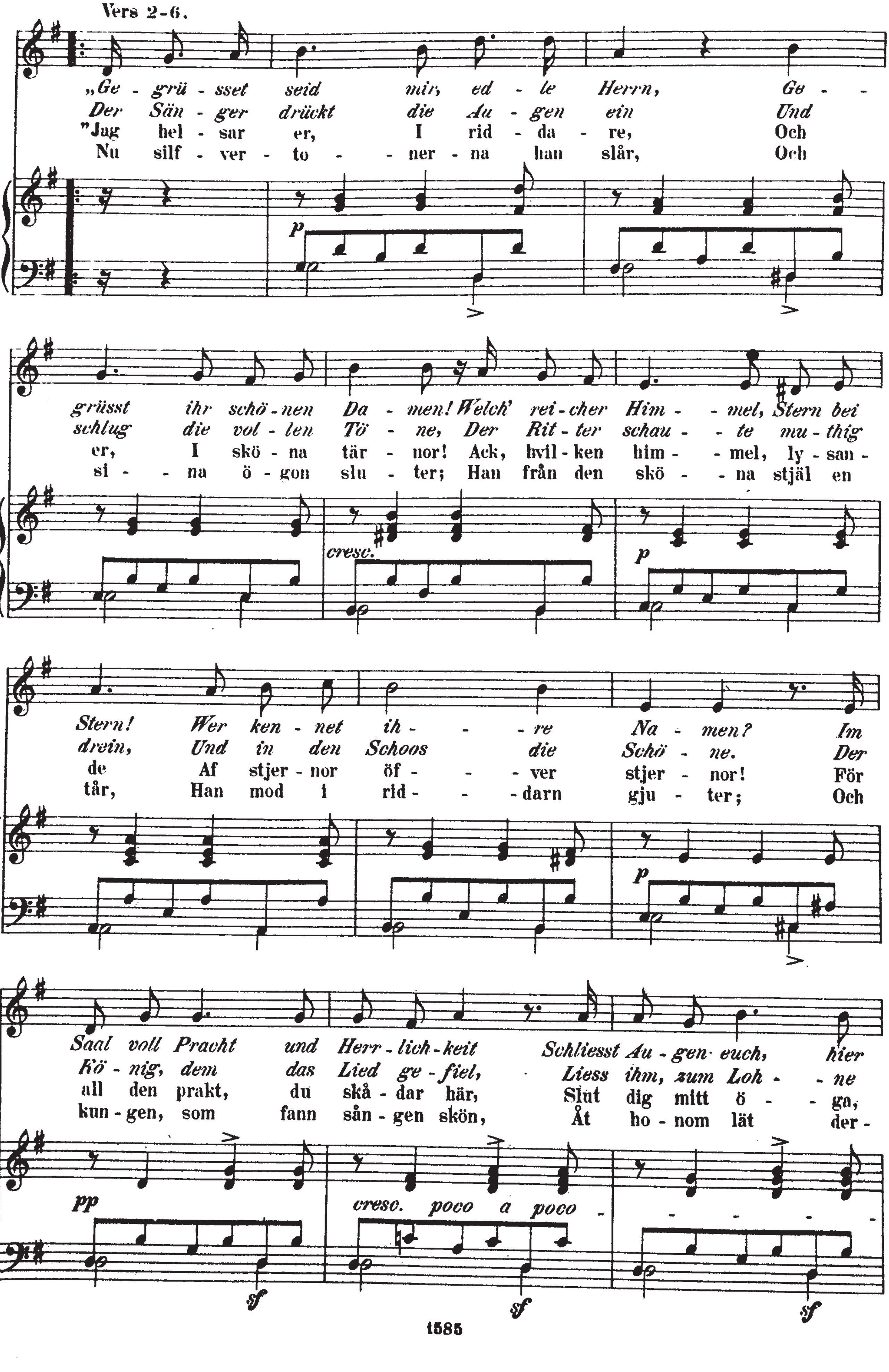
Goethe.
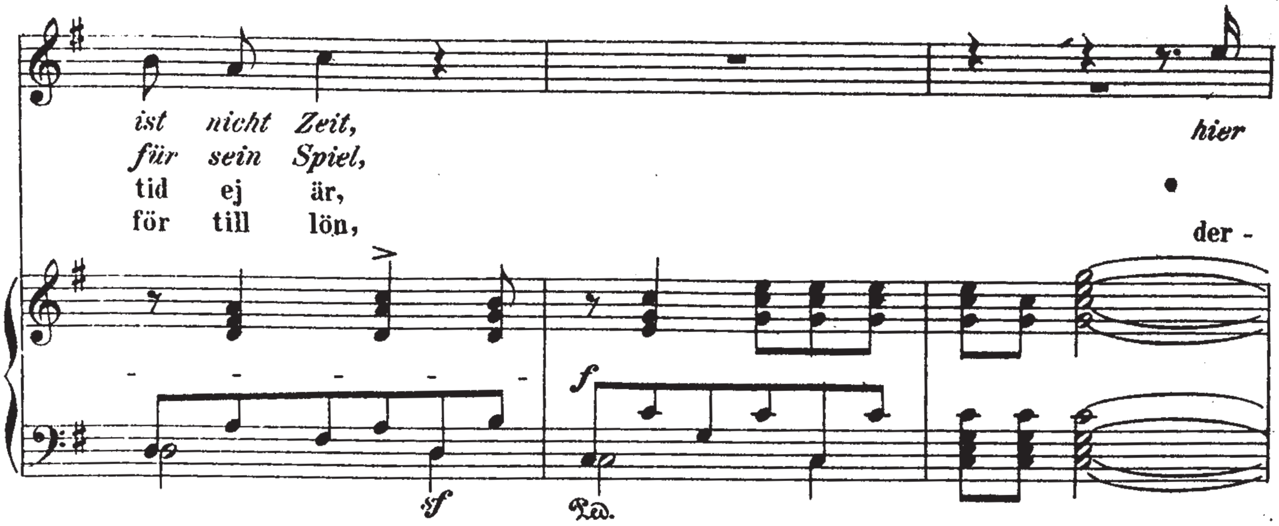
7.
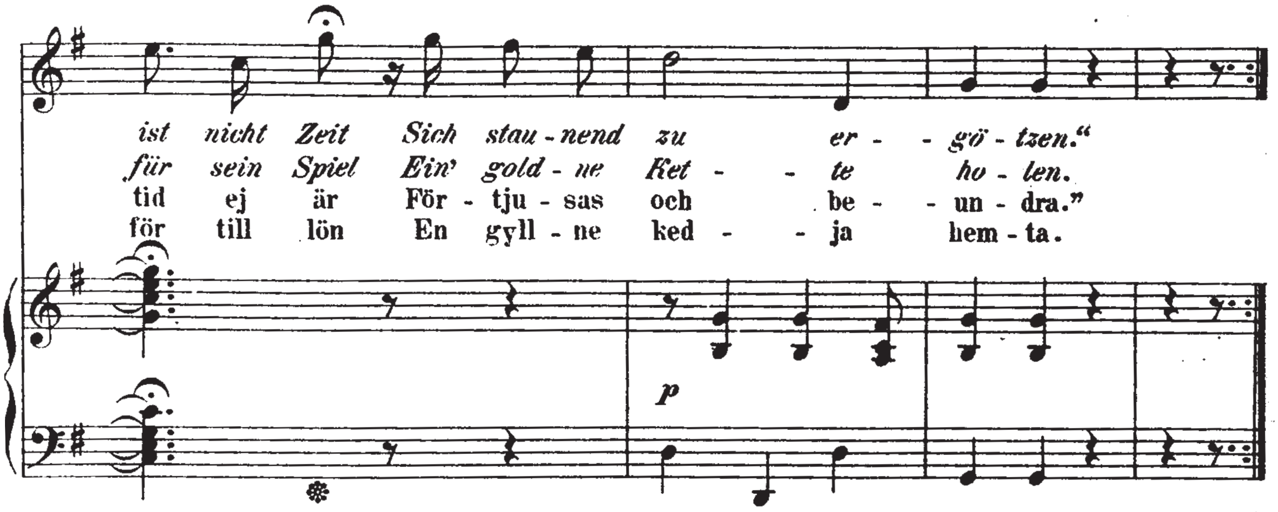

hal - len.“ Der Kö - nig sprach's, der
hö - ra.” På kun - gens bud var
p
pp
sf
Pa - ge lief, Der Pa - ge kam, der
pa - gen flink, Han å - ter - kom; på
cresc. poco a poco
sf
sf
Kö - nig rief, der
kun - gens vink, på
f
sf
Ped.
Kö - nig rief: „Lasst mir her - ein den Al - ten!“
kun - gens vink In - för - des grå - hårs - man - nen.

1585

Vers 2-6.
„Ge - grü - sset seid mir, ed - le Herrn, Ge -
Der Sän - ger drückt die Au - gen ein Und
"Jag hel - sar er, I rid - da - re, Och
Nu silf - ver - to - - ner - na han slår, Och
p
grüsst ihr schö - nen Da - men! Welch' rei - cher Him - - mel, Stern bei
schlug die vol - len Tö - ne, Der Rit - ter schau - - te mu - thig
er, I skö - na tär - nor! Ack, hvil - ken him - - mel, ly - san -
si - - na ö - gon slu - ter; Han från den skö - - na stjäl en
cresc.
p
Stern! Wer ken - net ih - - - re Na - men? Im
drein, Und in den Schoos die Schö - ne. Der
de Af stjer - nor öf - - - ver stjer - nor! För
tår, Han mod i rid - - - darn gju - ter; Och
p
Saal voll Pracht und Herr - lich - keit Schliesst Au - gen euch, hier
Kö - nig, dem das Lied ge - fiel, Liess ihm, zum Loh - ne
all den prakt, du skå - dar här, Slut dig mitt ö - - ga,
kun - gen, som fann sån - gen skön, Åt ho - nom lät der -
pp
cresc. poco a poco
sf

„Die goldne Kette gieb mir nicht,
Die Kette gieb den Rittern,
Vor deren kühnem Angesicht
Der Feinde Lanzen splittern.
Gieb sie dem Kanzler, den du hast,
Und lass ihm noch die goldne Last
Zu andern Lasten tragen.

Ich singe, wie der Vogel singt,
Der in den Zweigen wohnet.
Das Lied, das aus der Kehle dringt,
Ist Lohn, der reichlich lohnet;
Doch darf ich bitten, bitt' ich eins,
Lass einen Trunk des besten Weins
In reinem Glase bringen."

Er setzt es an, er trank es aus.
„O Trank der süssen Labe!
O dreimal hochbeglücktes Haus,
Wo das ist kleine Gabe!
Ergeht's euch wohl, so denkt an mich
Und danket Gott, so warm als ich
Für diesen Trunk euch danke."
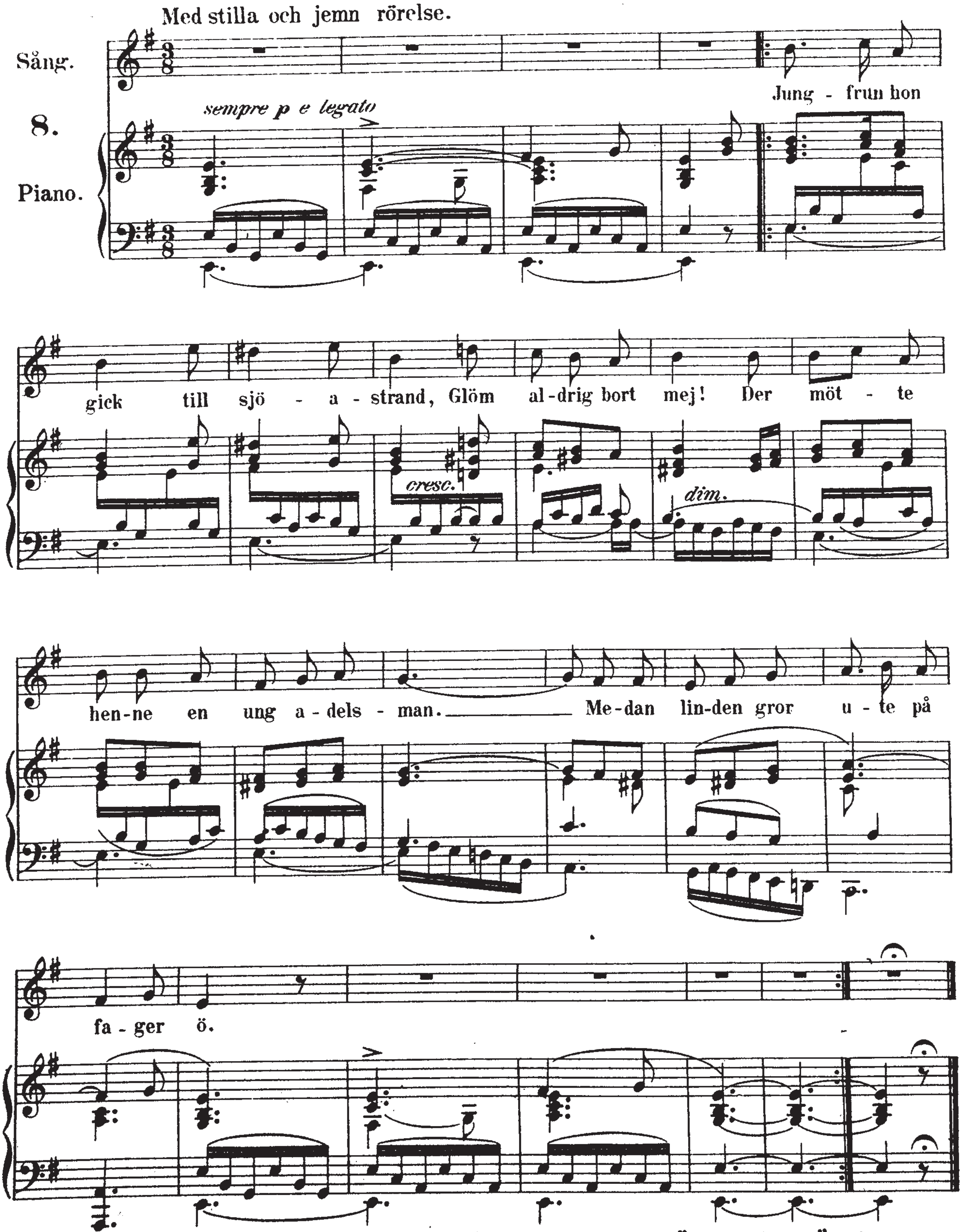
"Den kedjan anstår icke mig,
Den anstår riddarns pansar,
Mot hvilket uti dina krig
Sig splittra fällda lansar.
Gif henne åt din rikskansler.
Må med de bördor, som han bär,
Han gyllne bördan bära!

Min sång är fri lik fågelns sång,
Som lundens prakt förskönar;
Den ton, han sjunger utan tvång,
Är lön som rikt belönar.
Men får jag be, om ett jag ber:
Att man det bästa vin mig ger
I ren kristall att dricka."

Han tömmer fyllda remmaren.
"O dryck, som tjusning väcker!
O trefalt högt lycksalig den
Till ringa gåfva räcker!
Ej glömmen mig, om er går väl,
Och tacken Gud med mun och själ,
Som jag er hjertligt tackar!"

Pröfningen.+)

Gammal folkvisa.
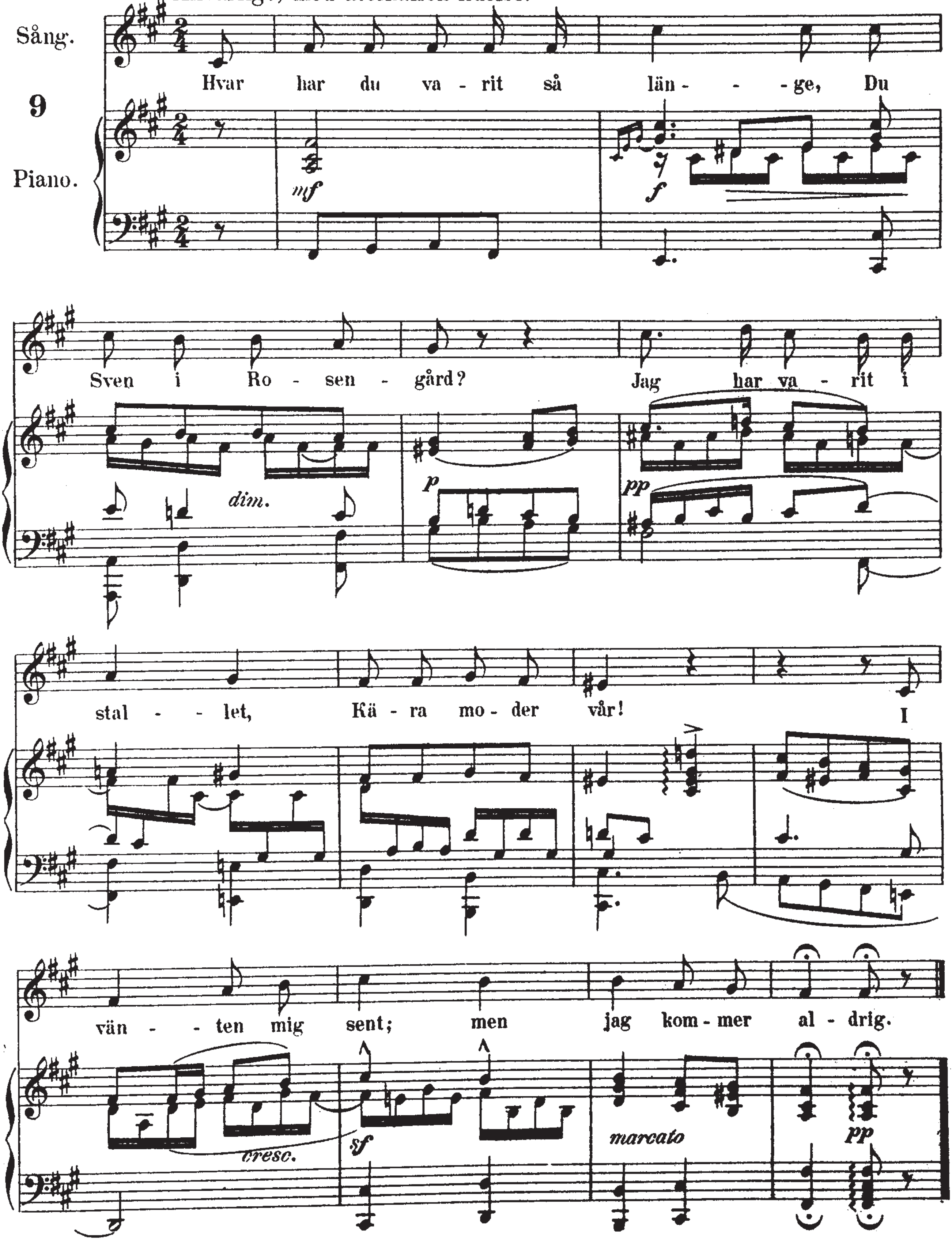

+) Följande tolf folkvisor Nr 8-19 utgåfvos i Tyskland på 1820-talet under titel "Der Nordensaal", med texterna öfversatta till tyska af Fru Amalia von Helwig, född von Imhoff.

Sven i Rosengård.
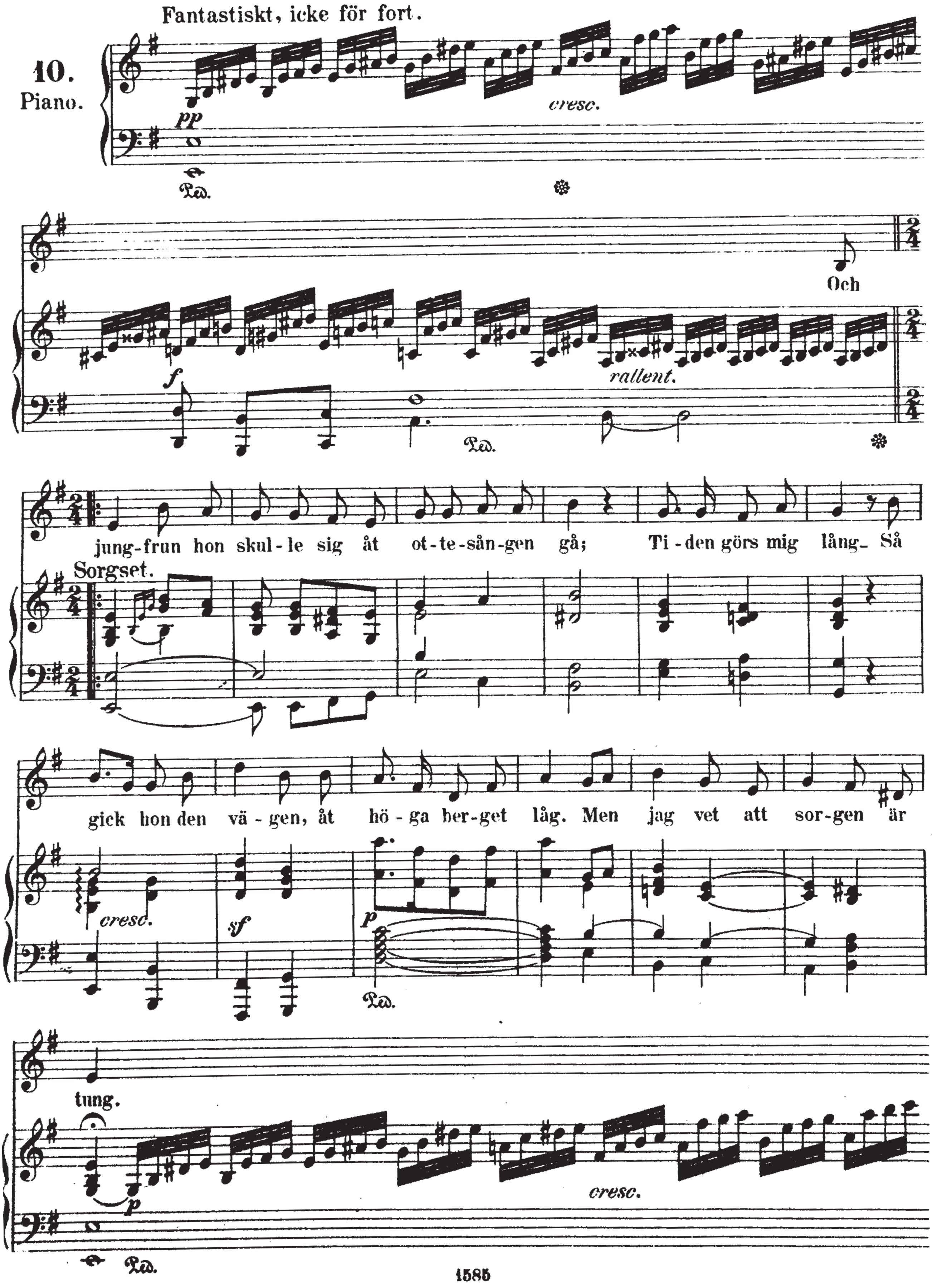
Gammal folkvisa.
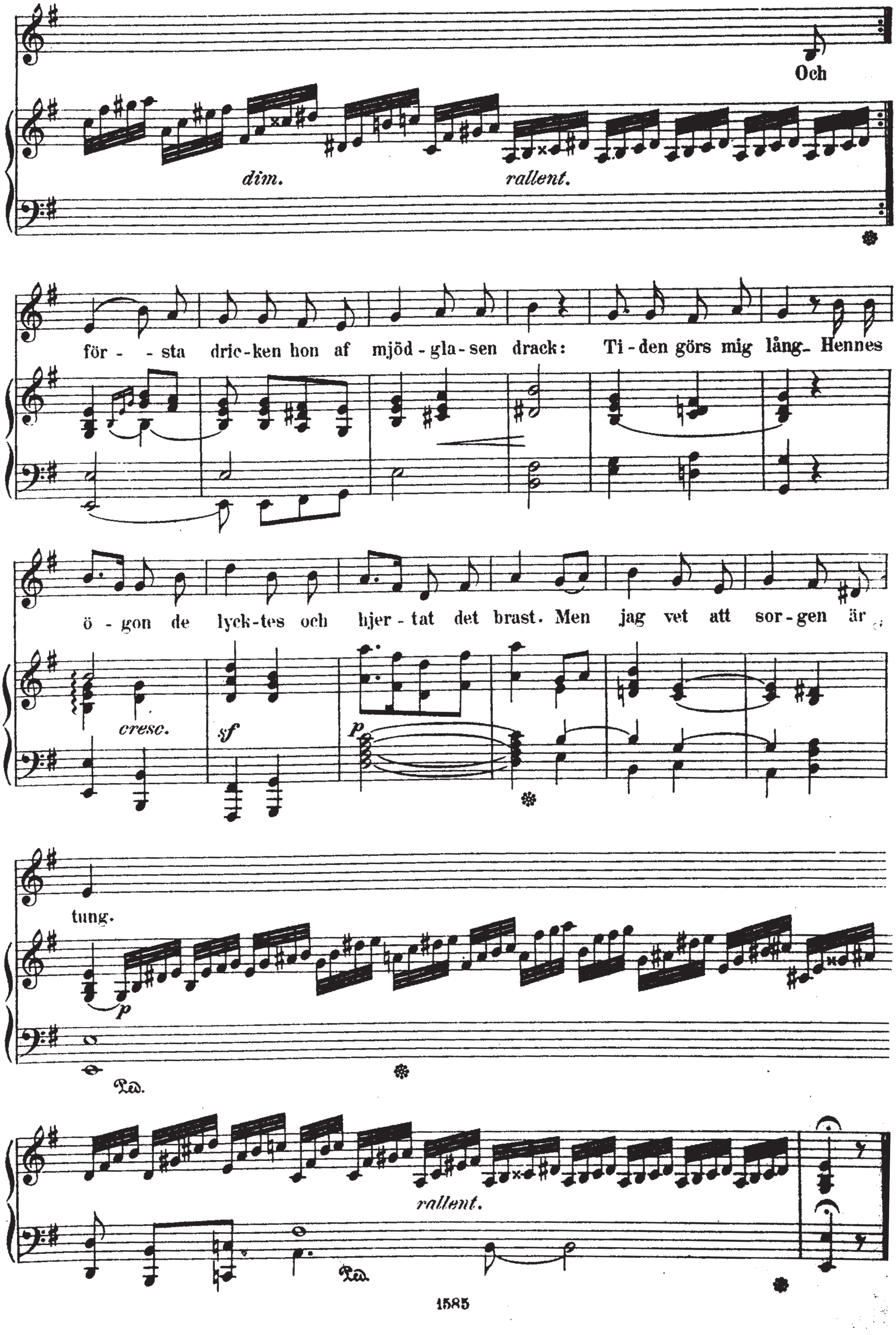
Allvarligt, med återhållen lidelse.

Den bergtagna.
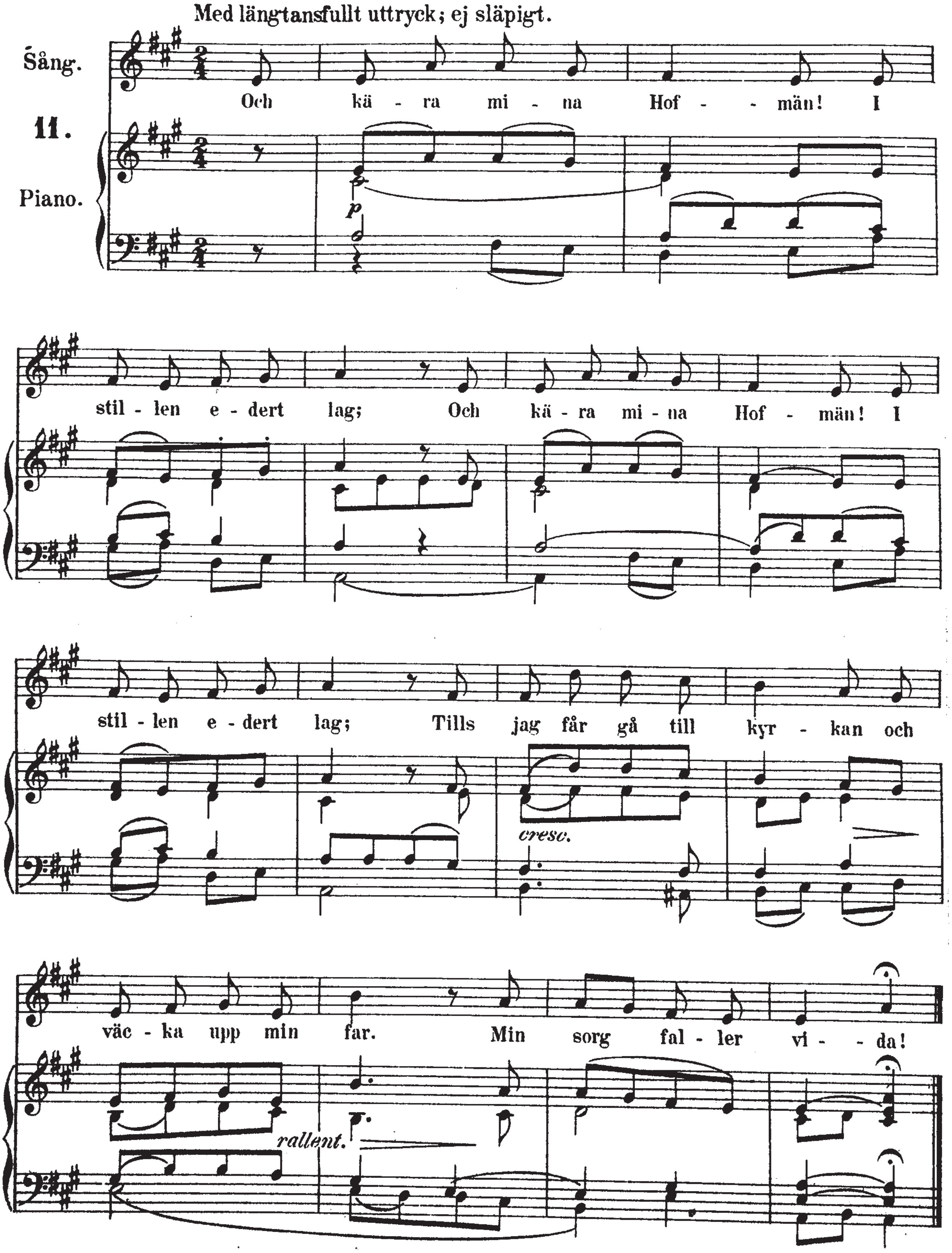
Gammal folkvisa.

Och
dim.
rallent.
för - - sta dric-ken hon af mjöd-gla-sen drack: Ti-den görs mig lång. Hennes
ö-gon de lyck-tes och hjer-tat det brast. Men jag vet att sor-gen är
cresc.
sf
p
tung.
p
rallent.
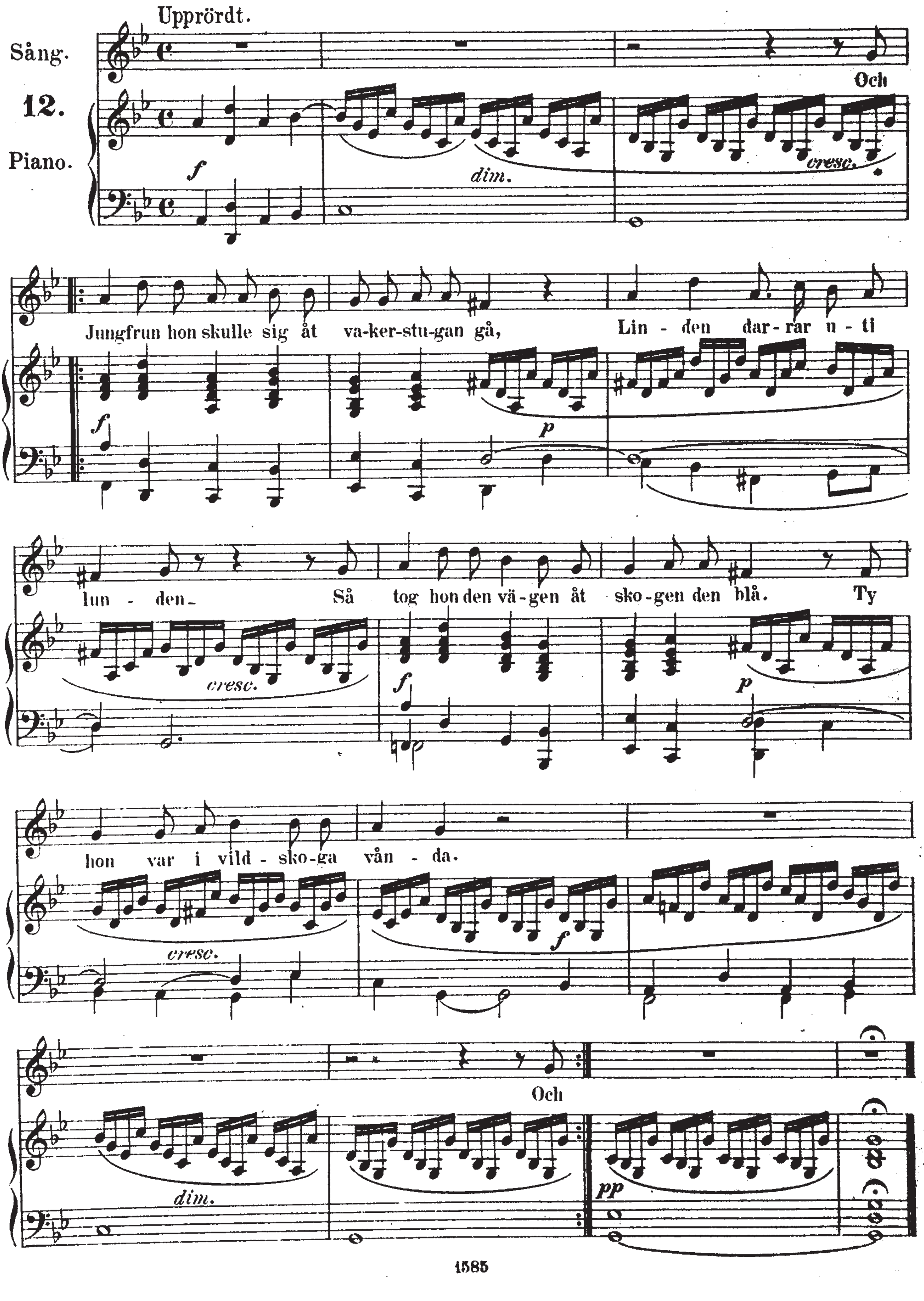
Hertig Silfverdal.

Gammal folkvisa.

Jungfrun i blåa skogen.
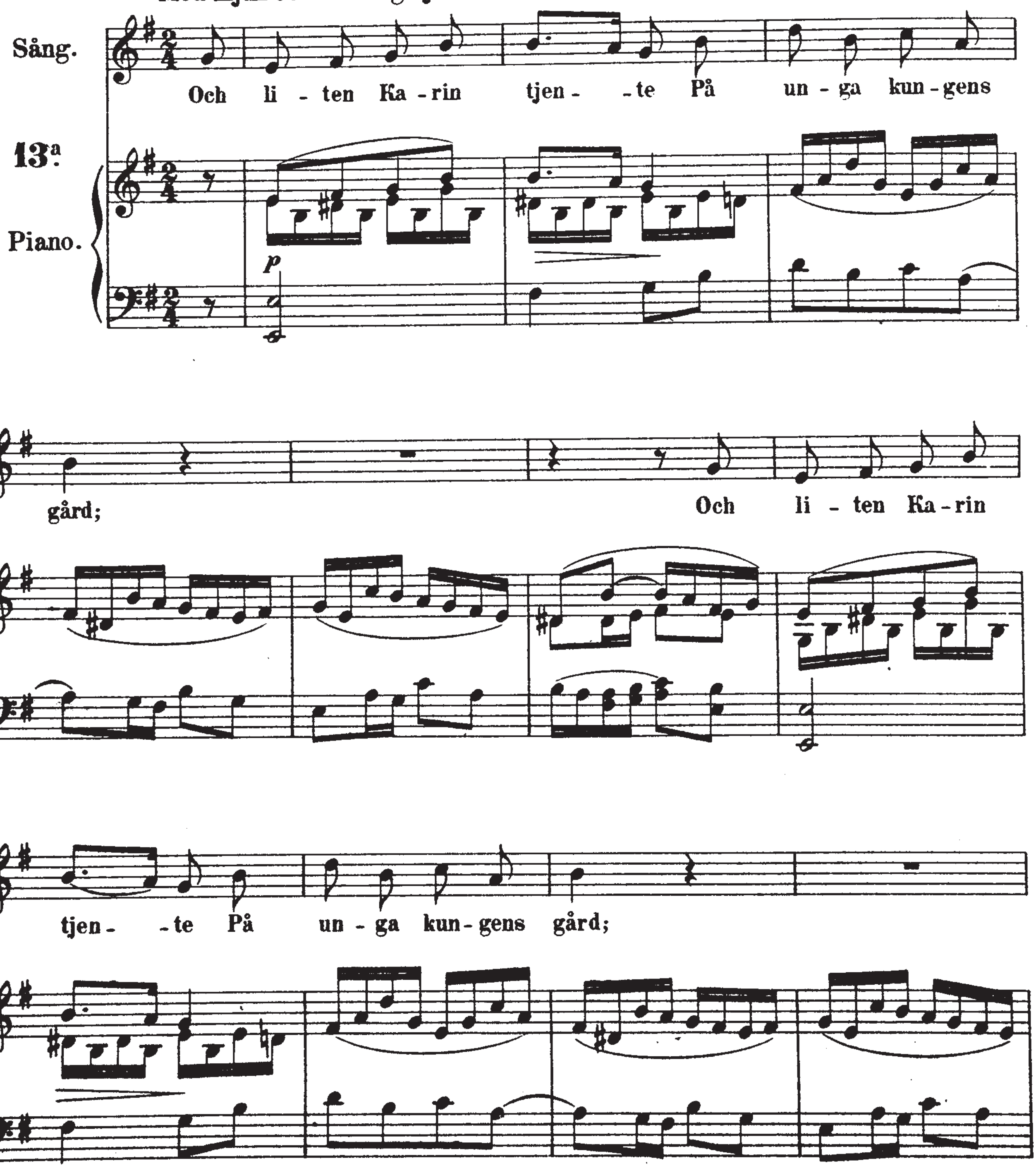
Gammal folkvisa.
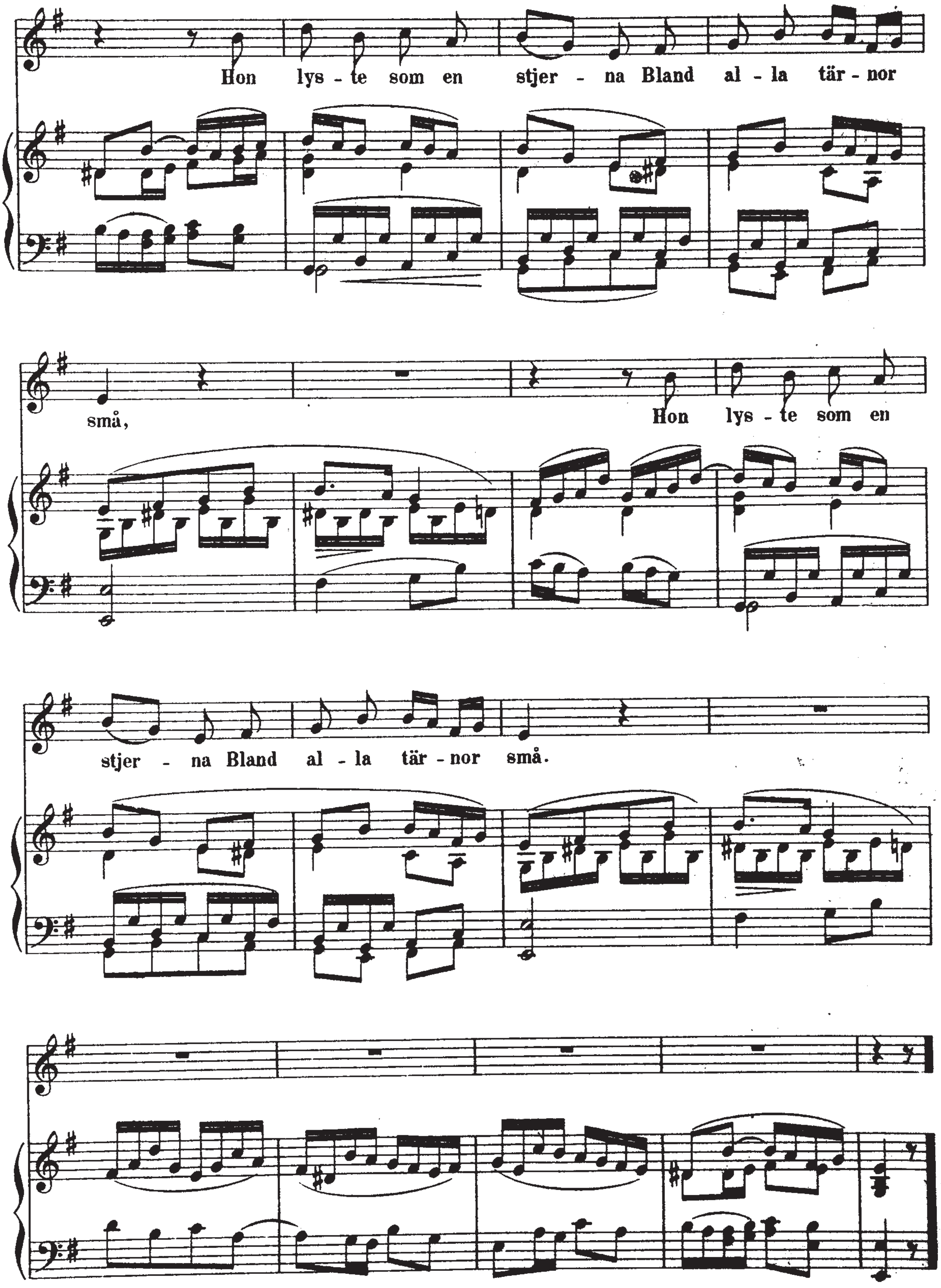

Liten Karin.

Gammal folkvisa.
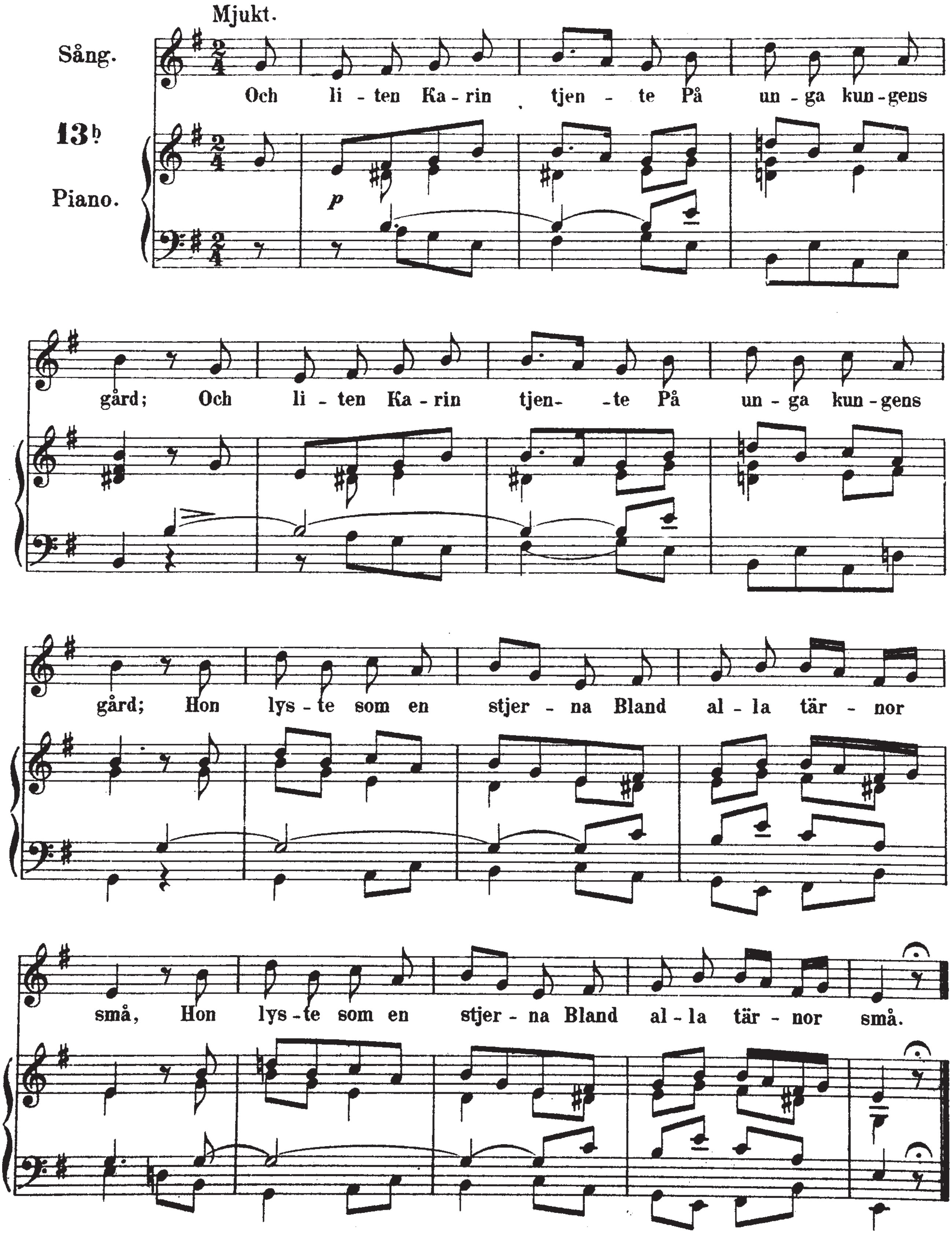
Med mjuk och ständigt jemn rörelse.

Hon lys - te som en stjer - na Bland al - la tär - nor små,
Hon lys - te som en
stjer - na Bland al - la tär - nor små.
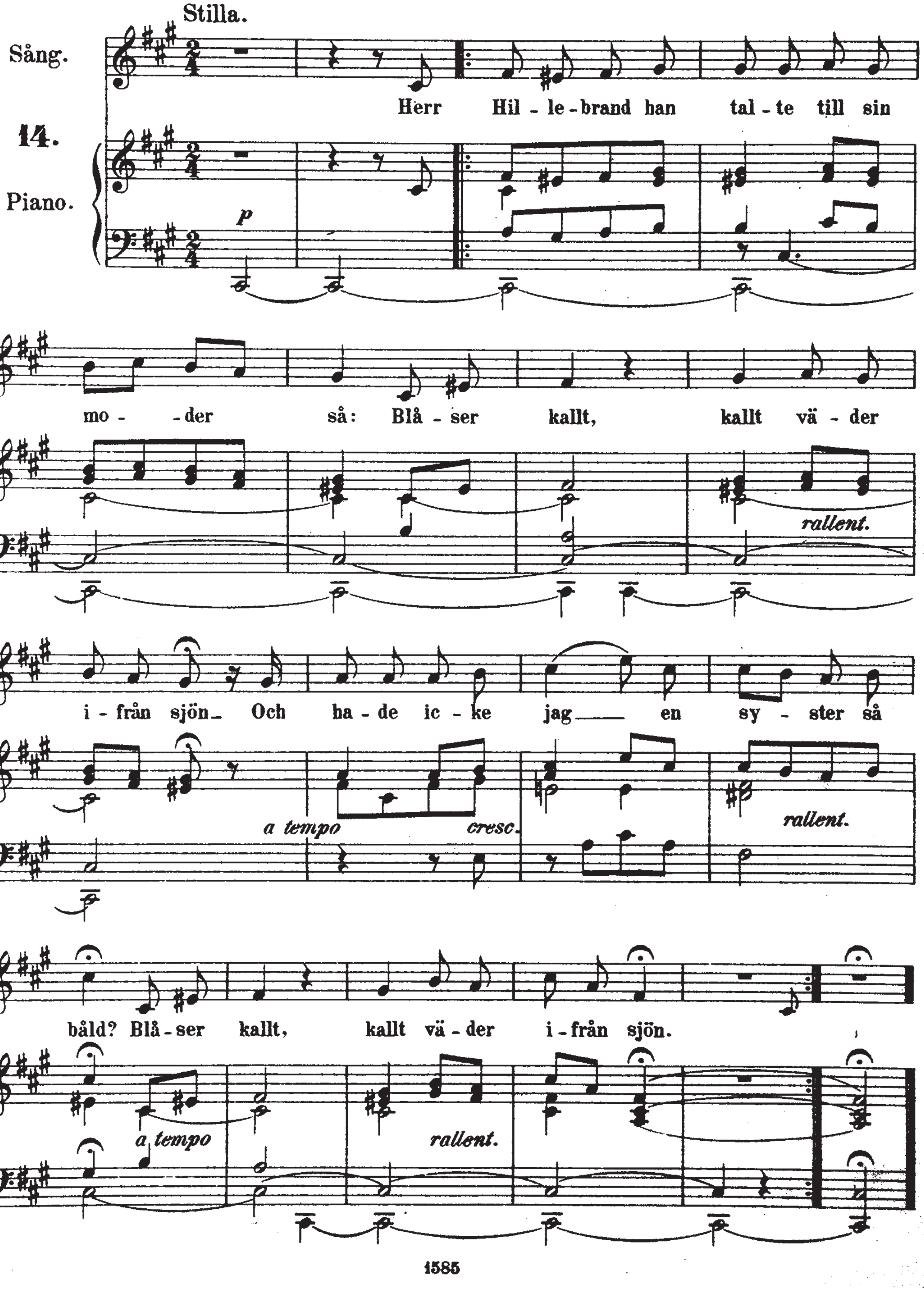
Liten Karin.

Gammal folkvisa.
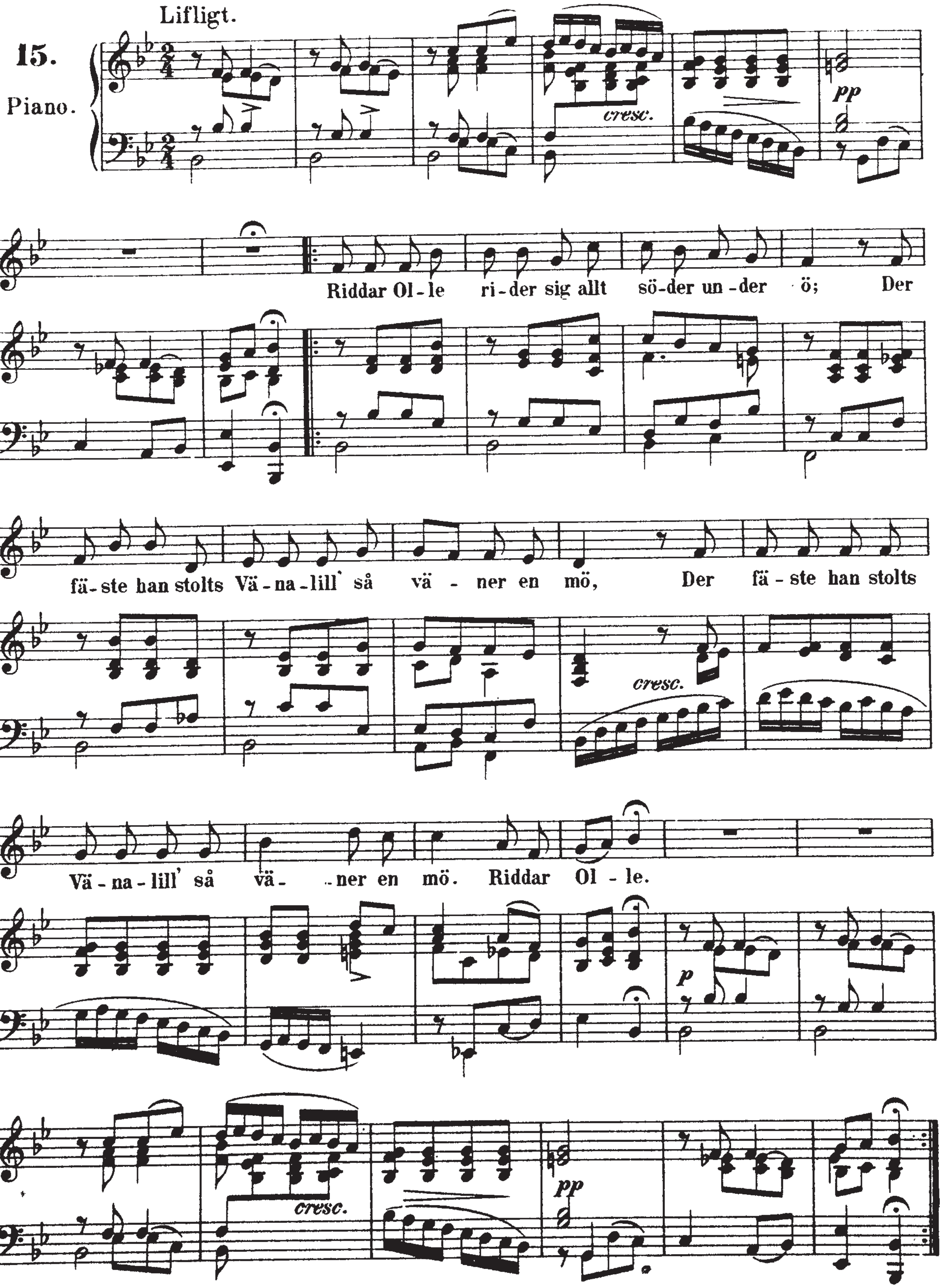

Hafsfrun.

Gammal folkvisa.

Riddar Olle.
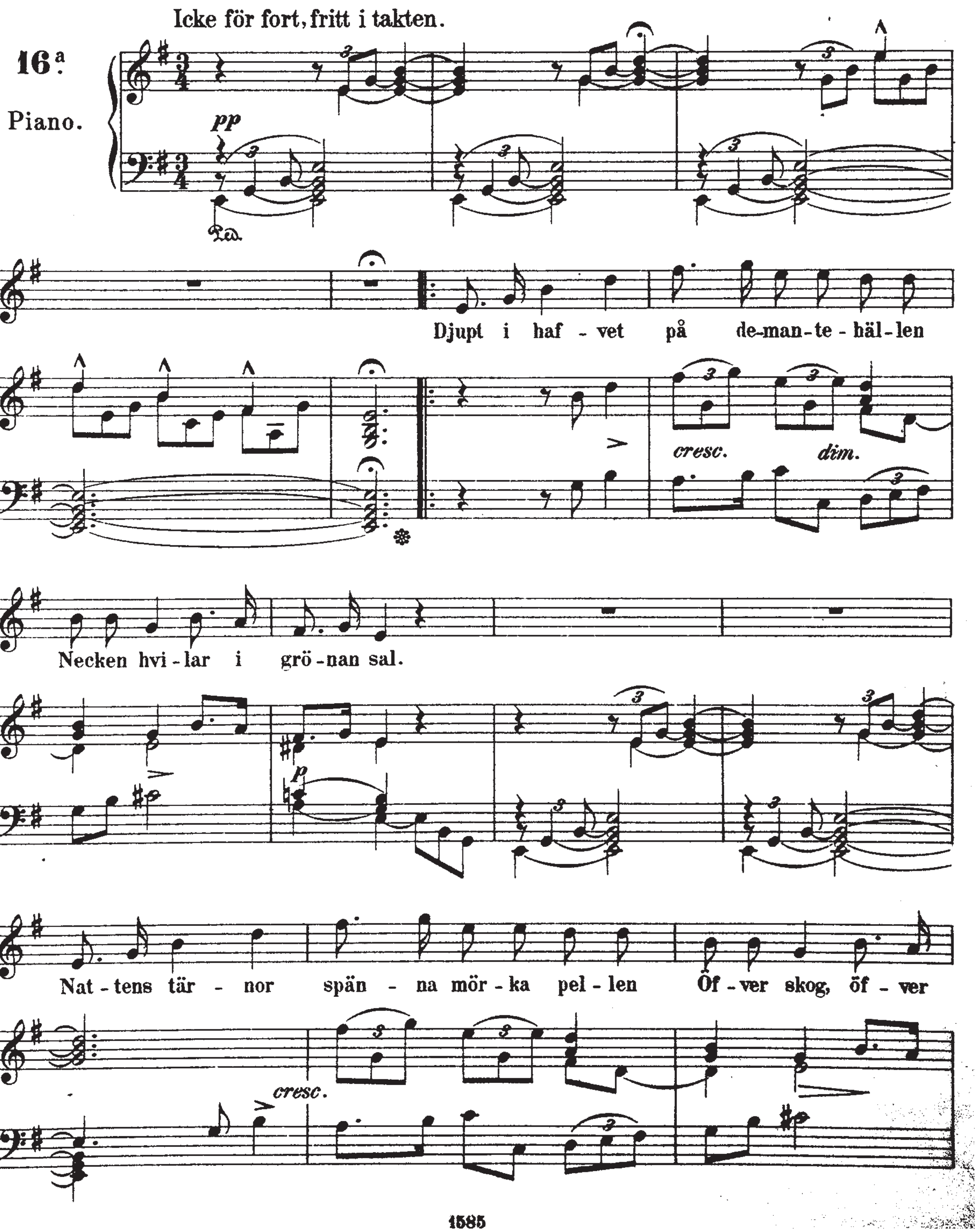
Gammal folkvisa.
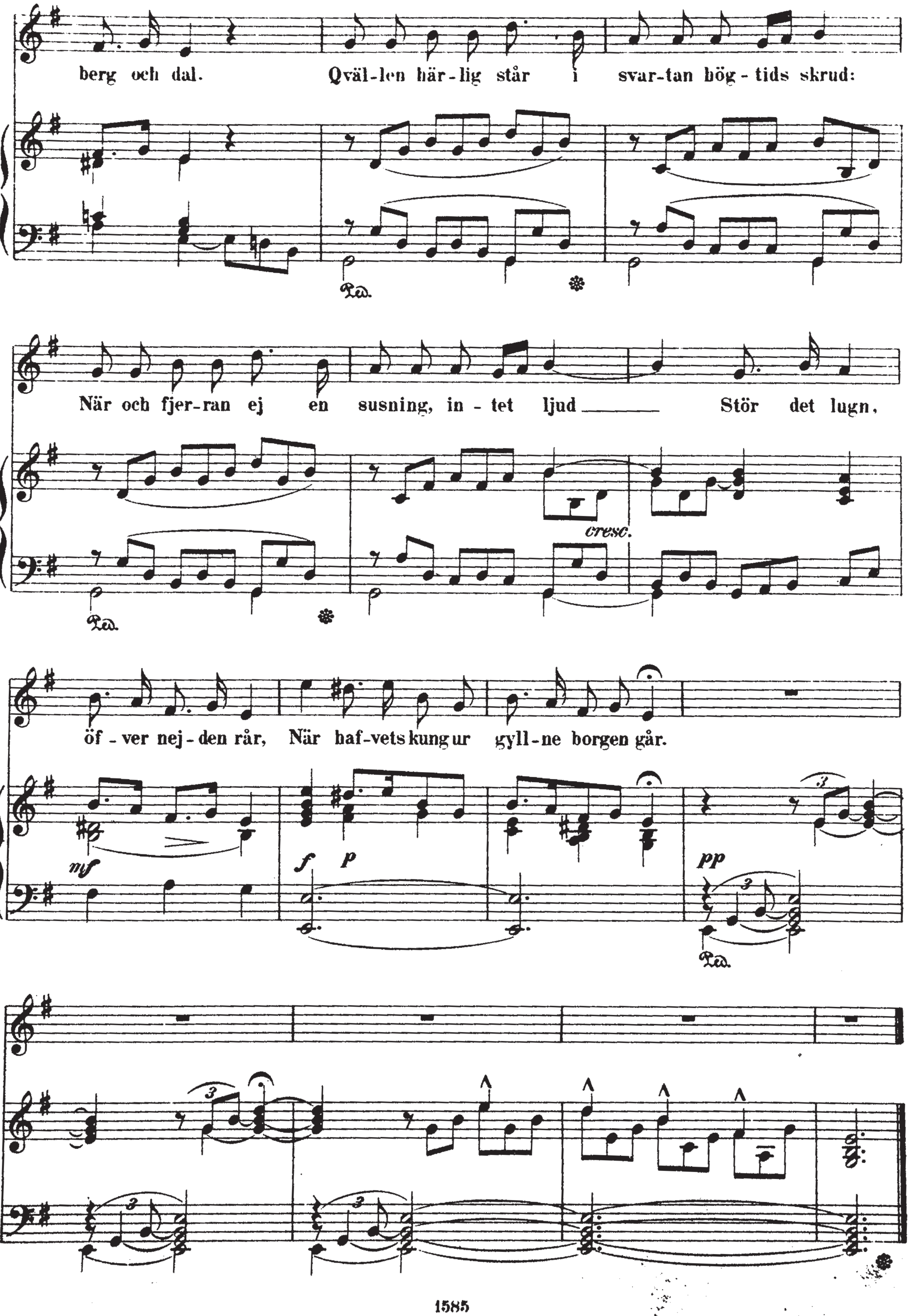

Neckens polska.

Gammal folkmelodi.

Arv. Aug. Afzelius.
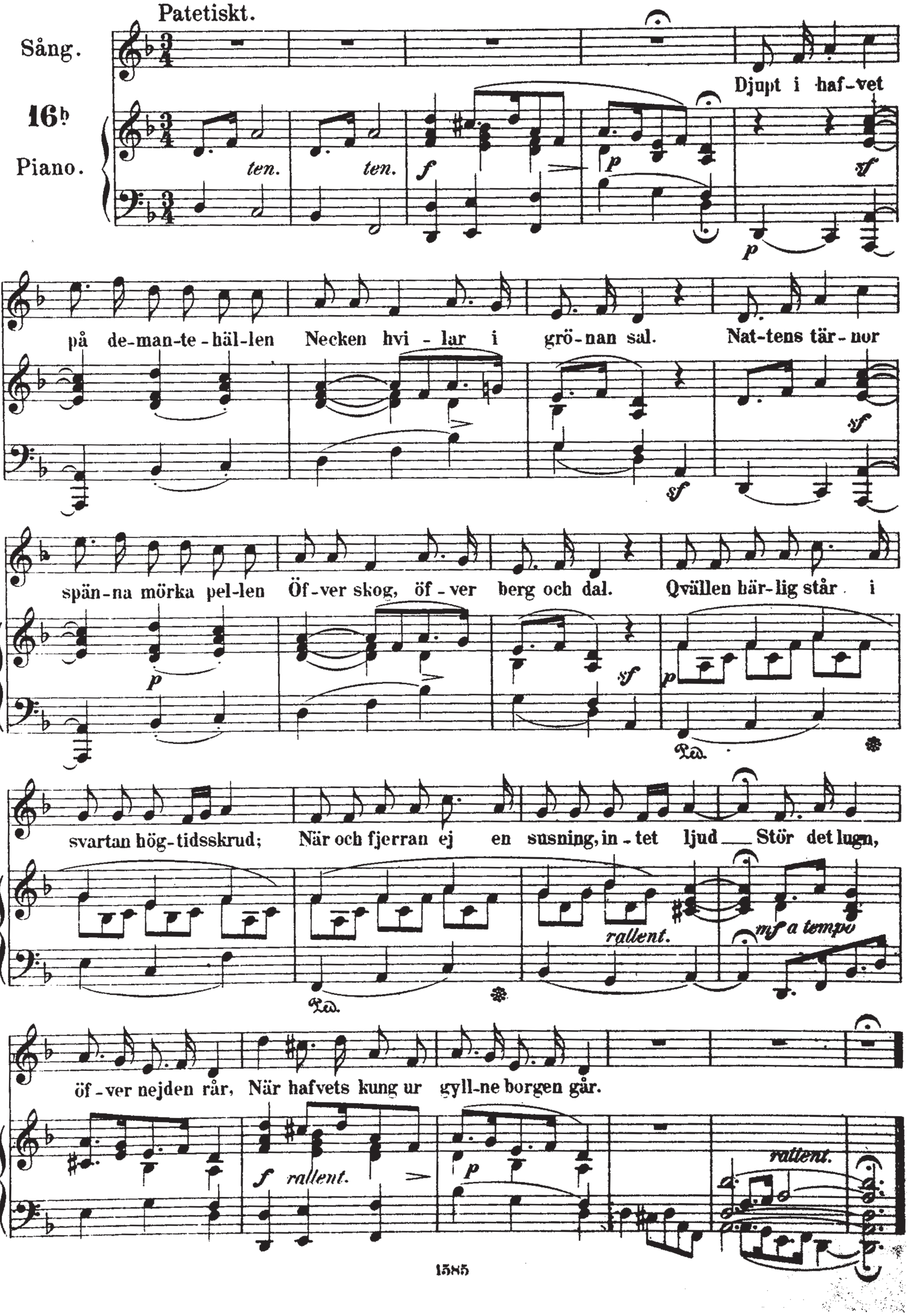

berg och dal. Qväl-len här-lig står i svar-tan hög-tids skrud:
När och fjer-ran ej en susning, in-tet ljud Stör det lugn,
öf-ver nej-den rår, När haf-vets kung ur gyll-ne borgen går.
cresc.
mf
f p
pp

Neckens polska.

Gammal folkmelodi.
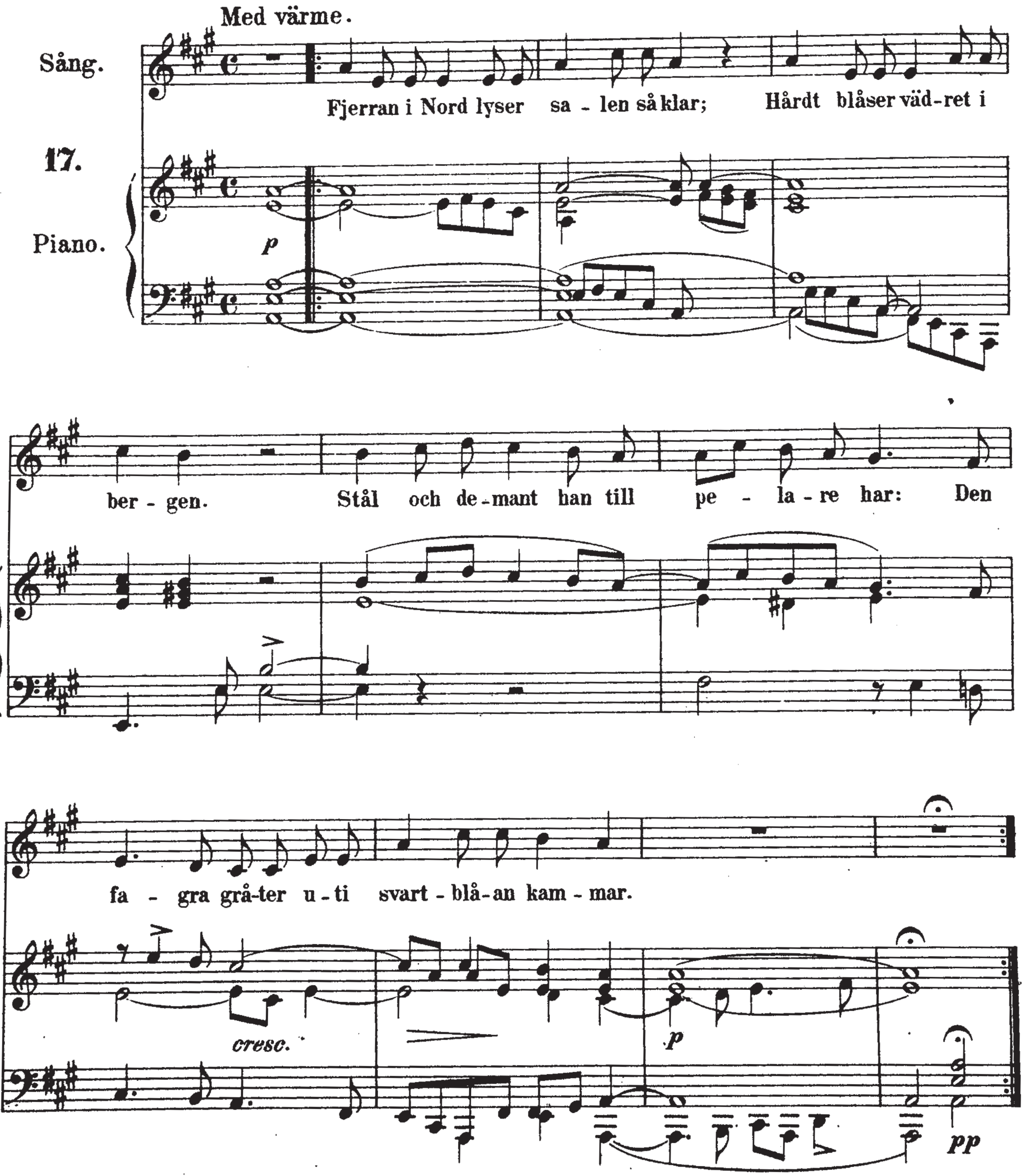
Arv. Aug. Afzelius.

Nordländarns minnen.+)

Gammal folkmelodi.

S. J. Hedborn.
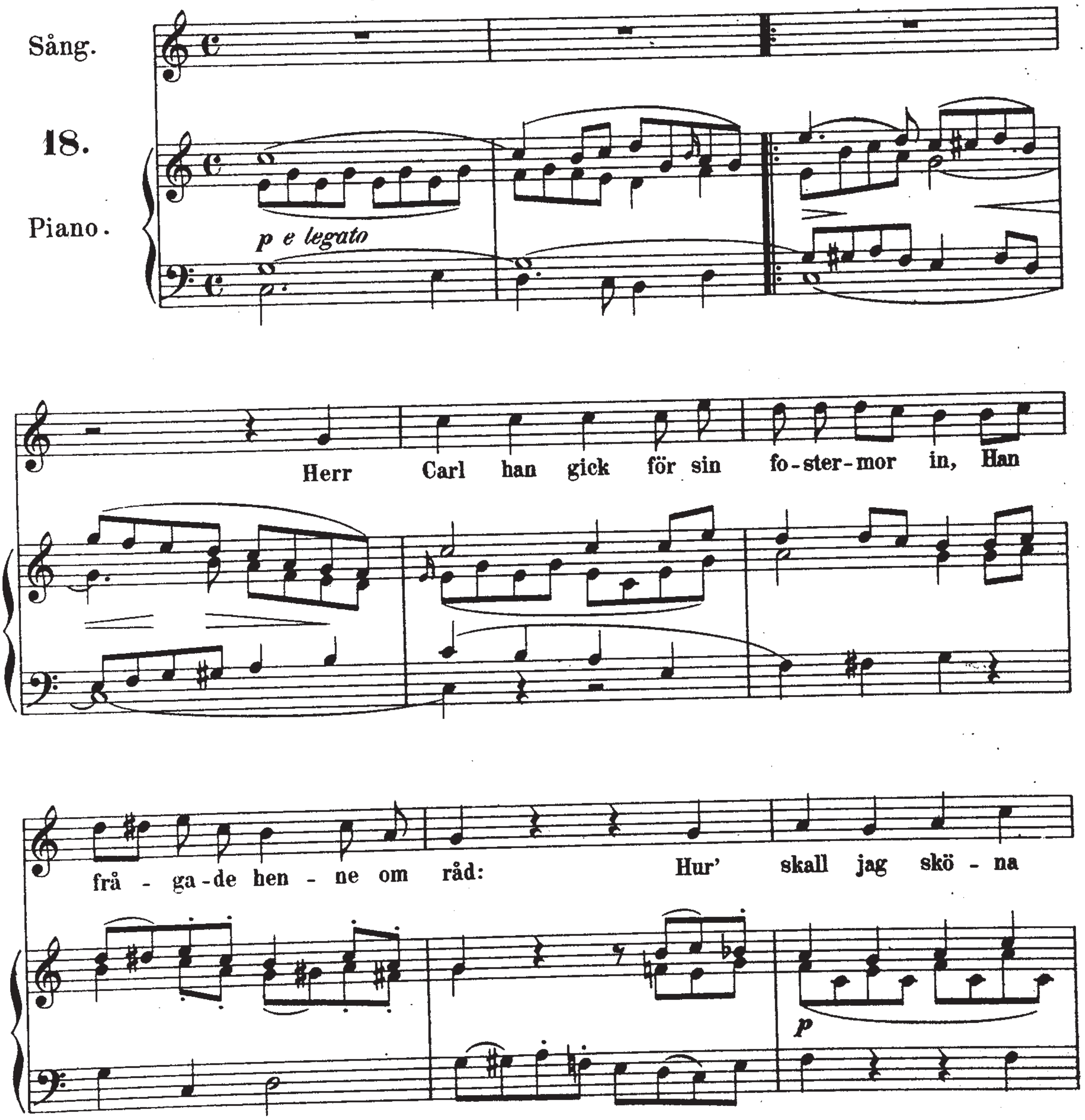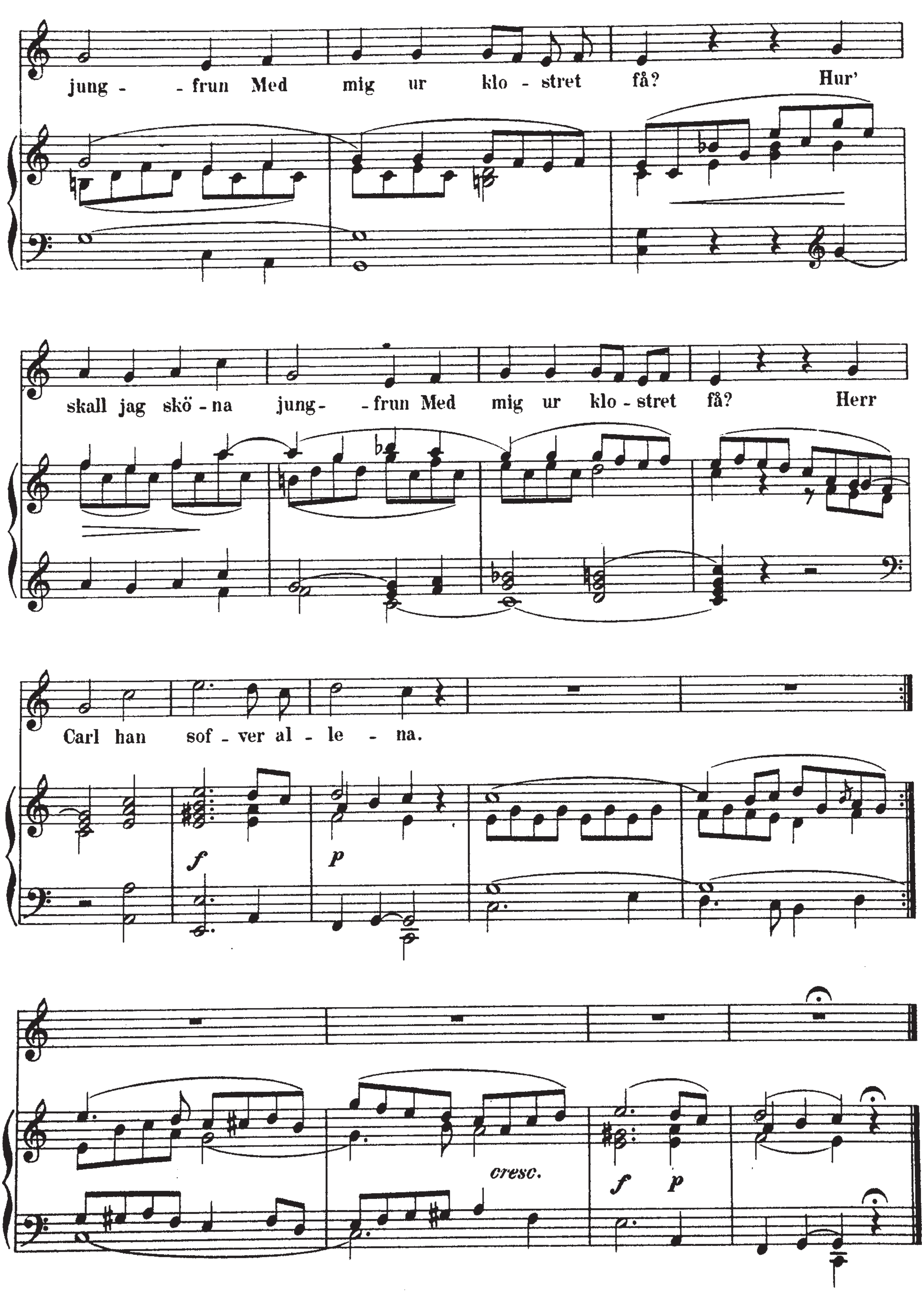

+) Se Hedborns samlade skrifter utgifna af P. D. A. Atterbom.

Herr Carl eller Klosterrofvet.

Gammal folkvisa.

Med stilla och jemn rörelse.
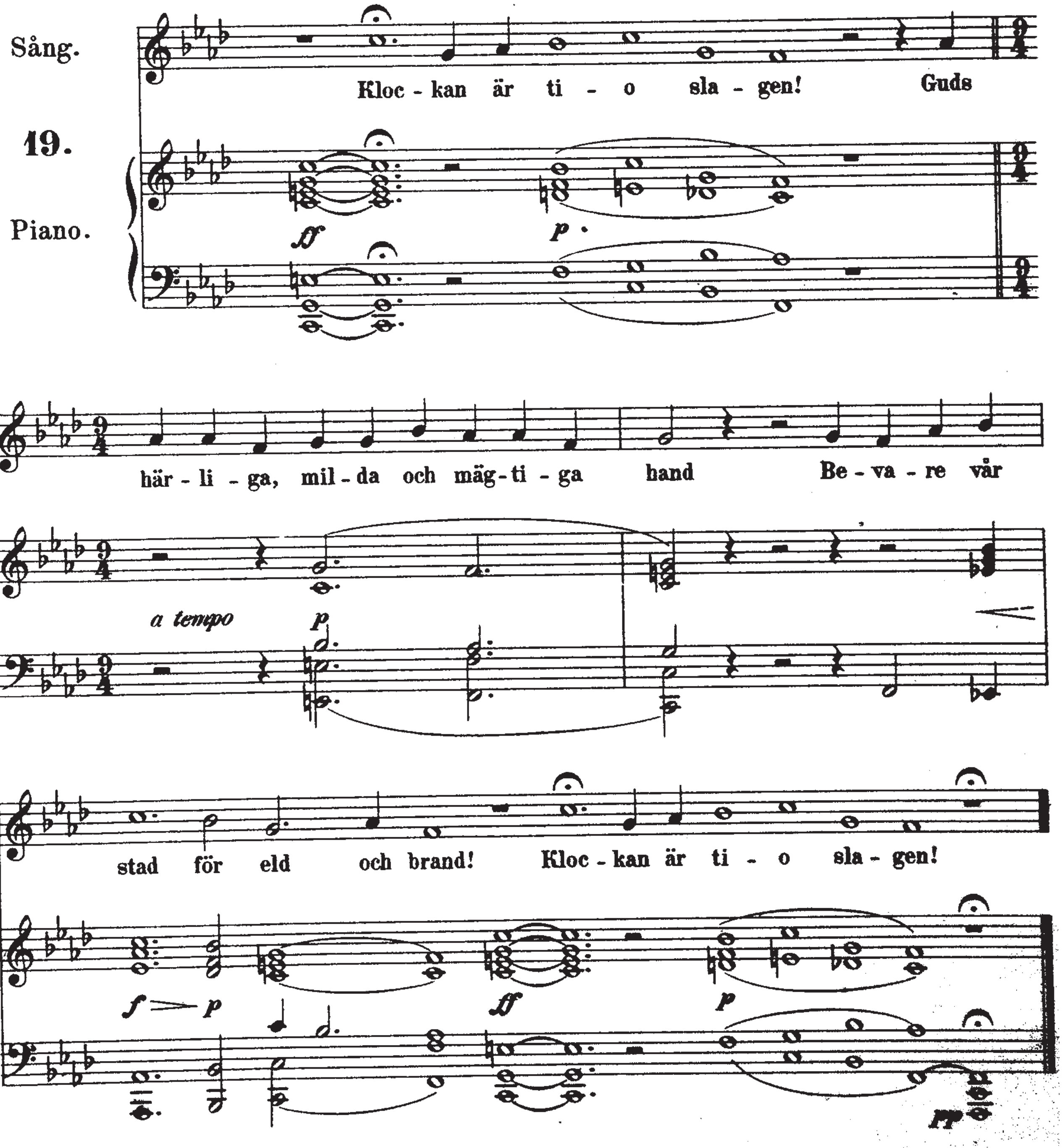

jung - - frun Med mig ur klo - stret få? Hur'
skall jag skö - na jung - - frun Med mig ur klo - stret få? Herr
Carl han sof - ver al - le - na.
f
p
cresc.
f p

Brandvaktsrop.
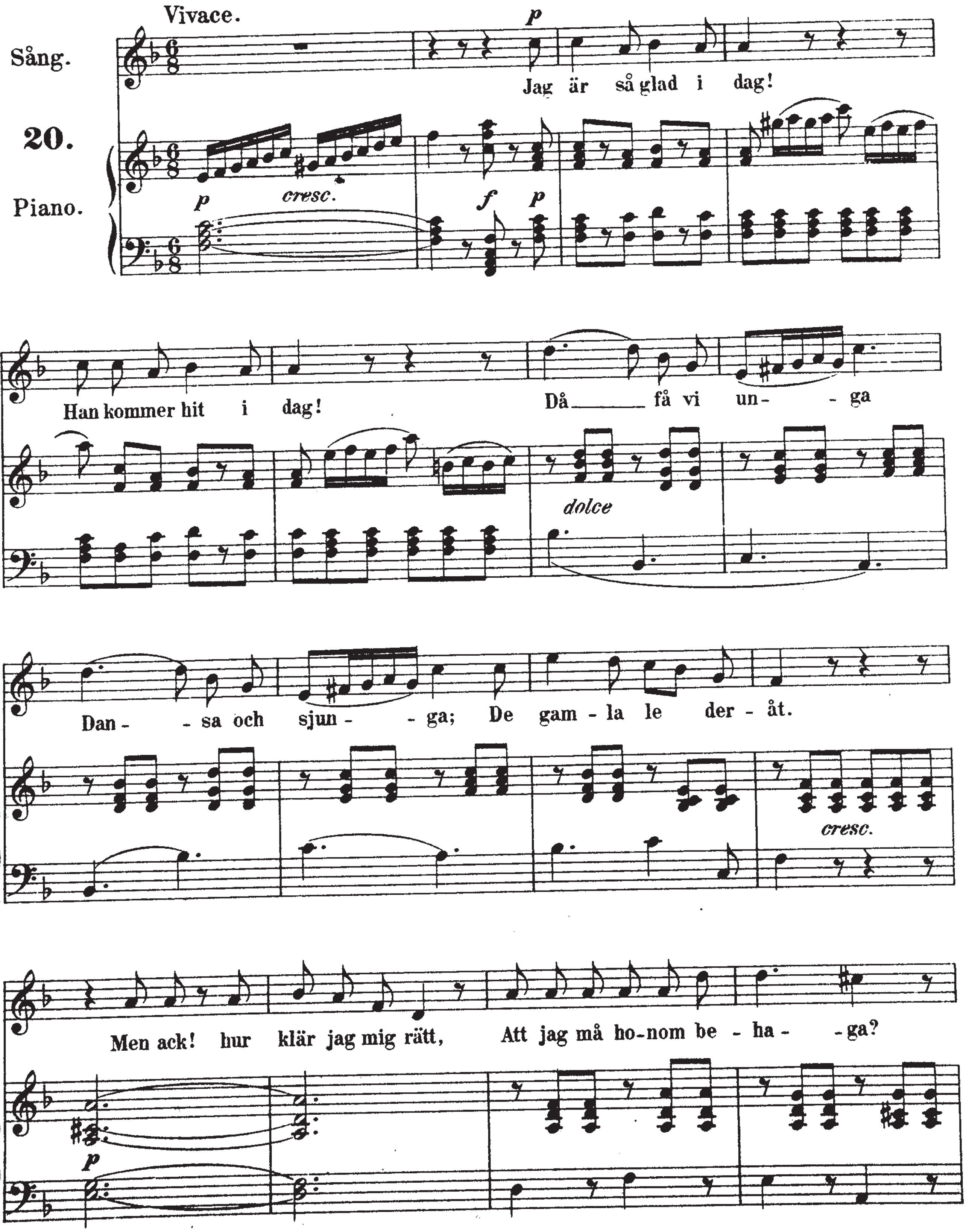
Gammal melodi.
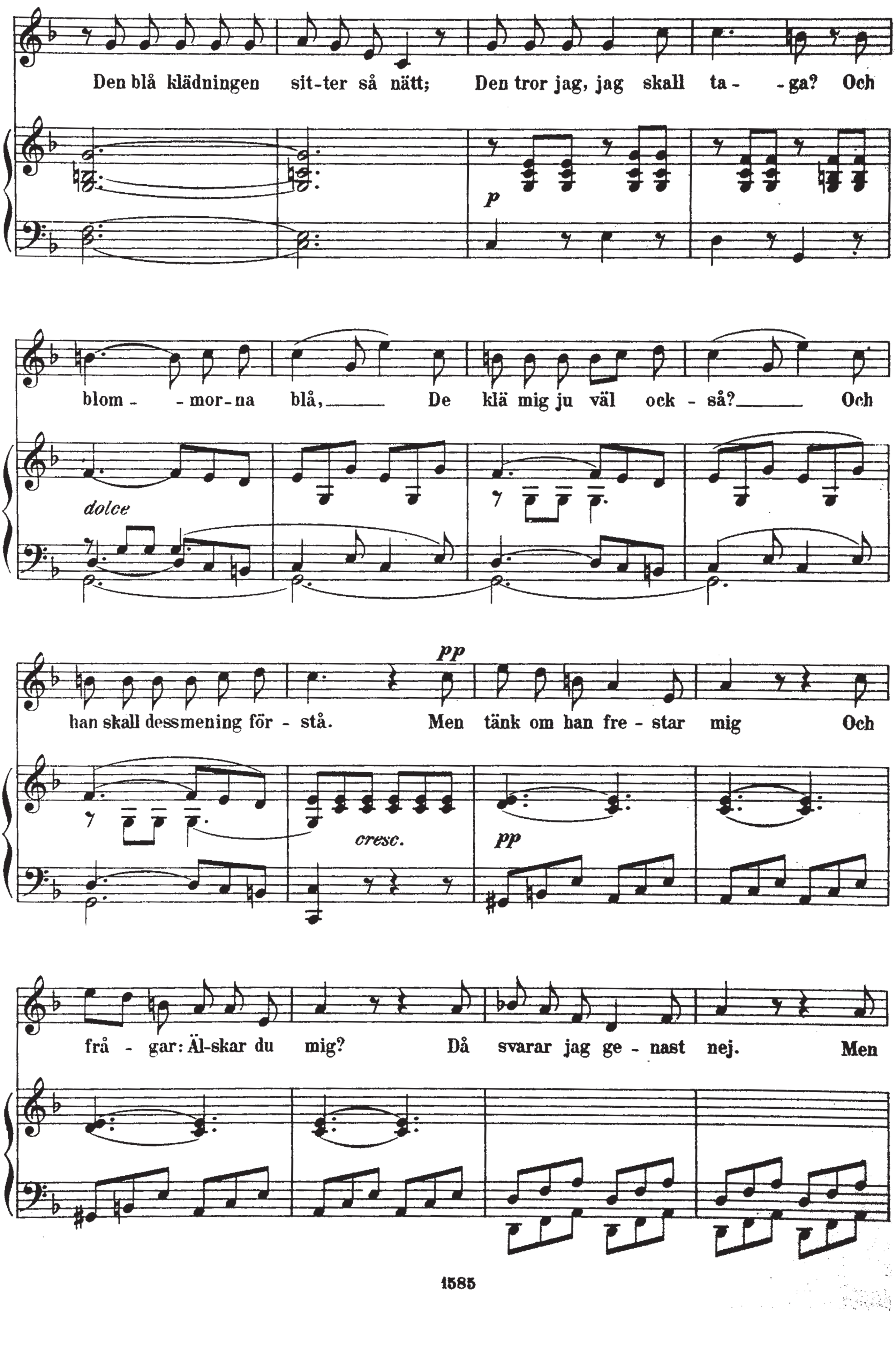
Recitativiskt, dock med taktbundet föredrag.
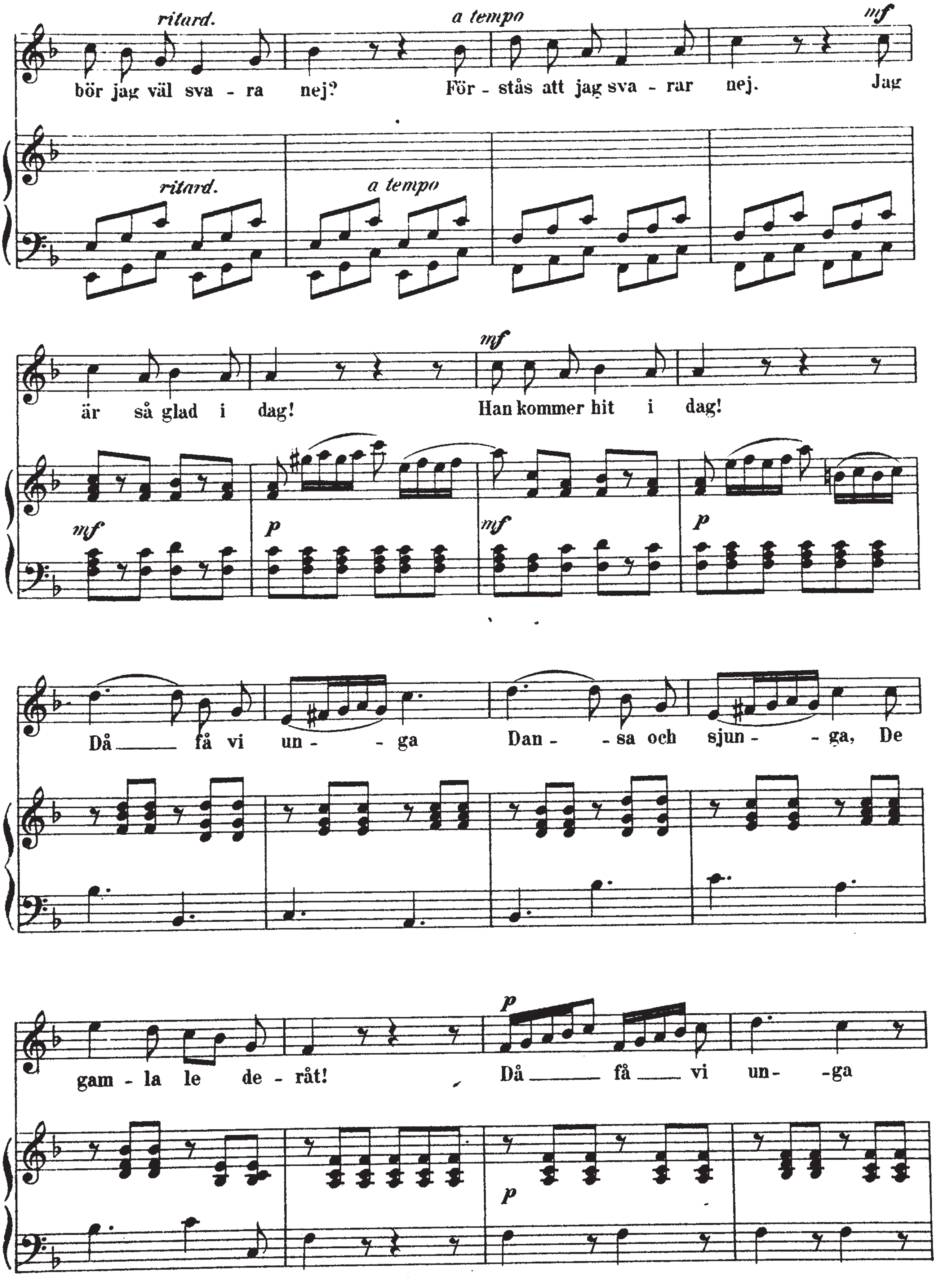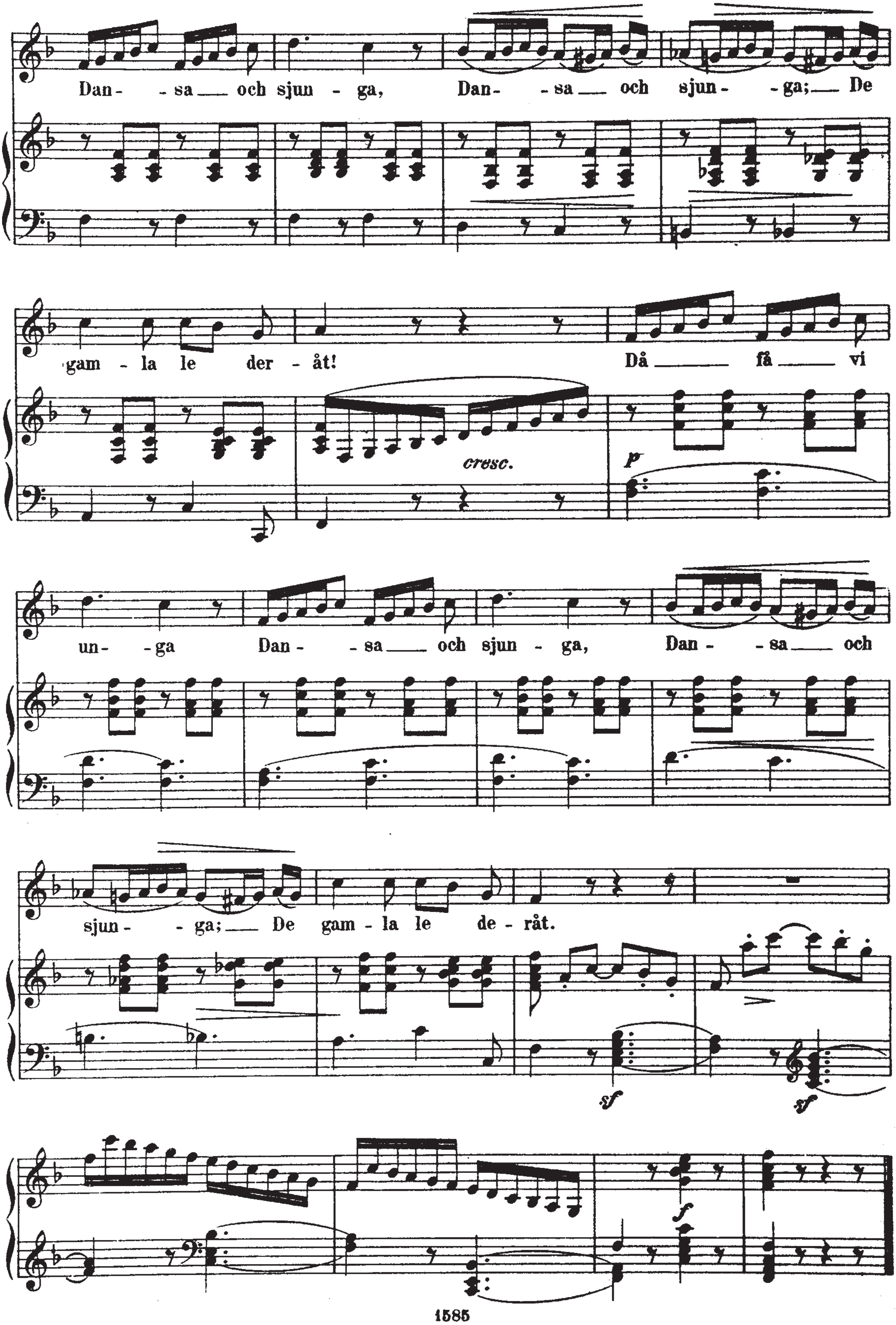

En ung flickas morgonbetraktelse.

A. F. Lindblad.
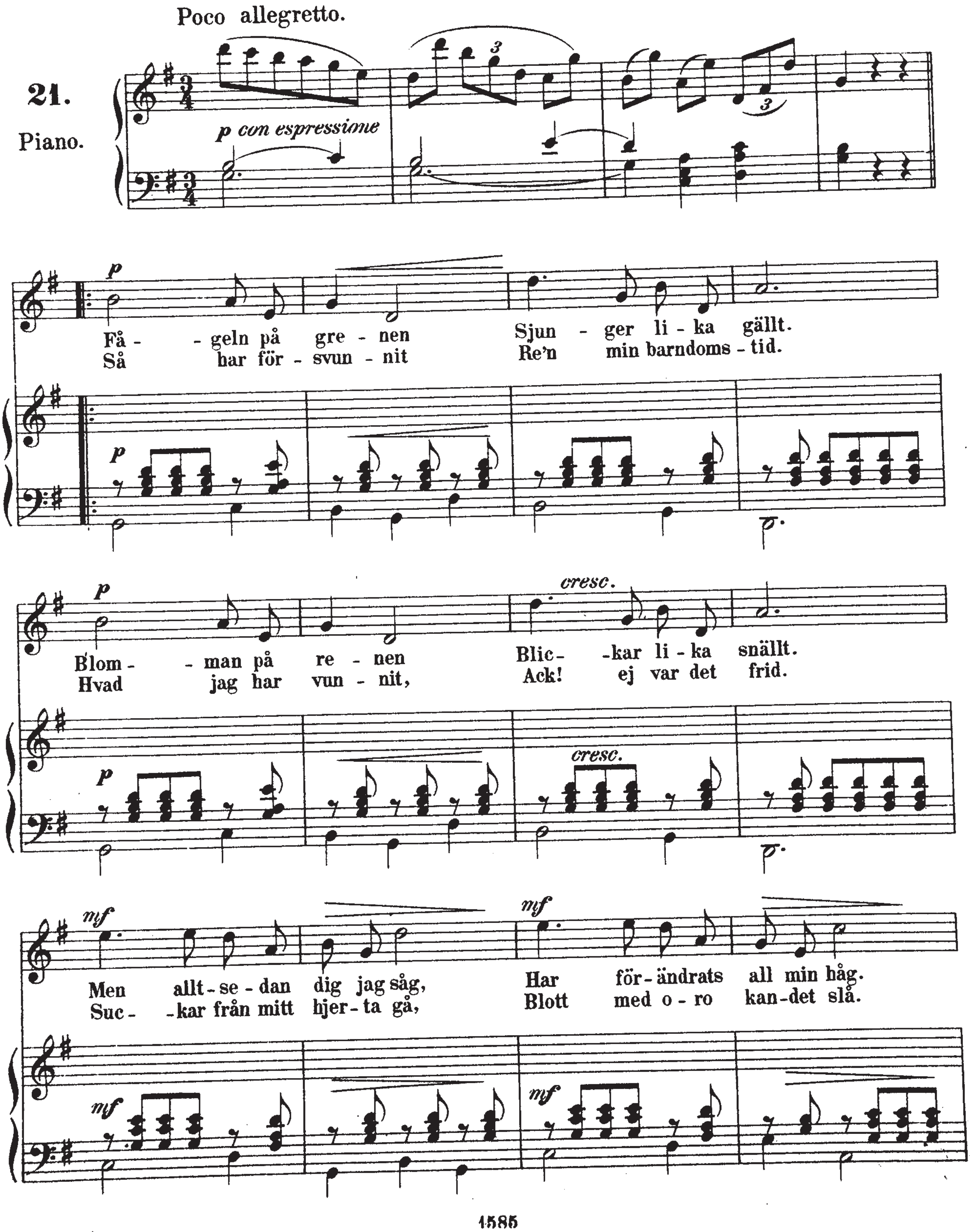

Den blå klädningen sit-ter så nätt; Den tror jag, jag skall ta - - ga? Och
blom - - mor-na blå, De klä mig ju väl ock - så? Och
han skall dessmening för - stå. Men tänk om han fre - star mig Och
frå - gar: Äl-skar du mig? Då svarar jag ge - nast nej. Men
p
dolce
pp
cresc.
pp
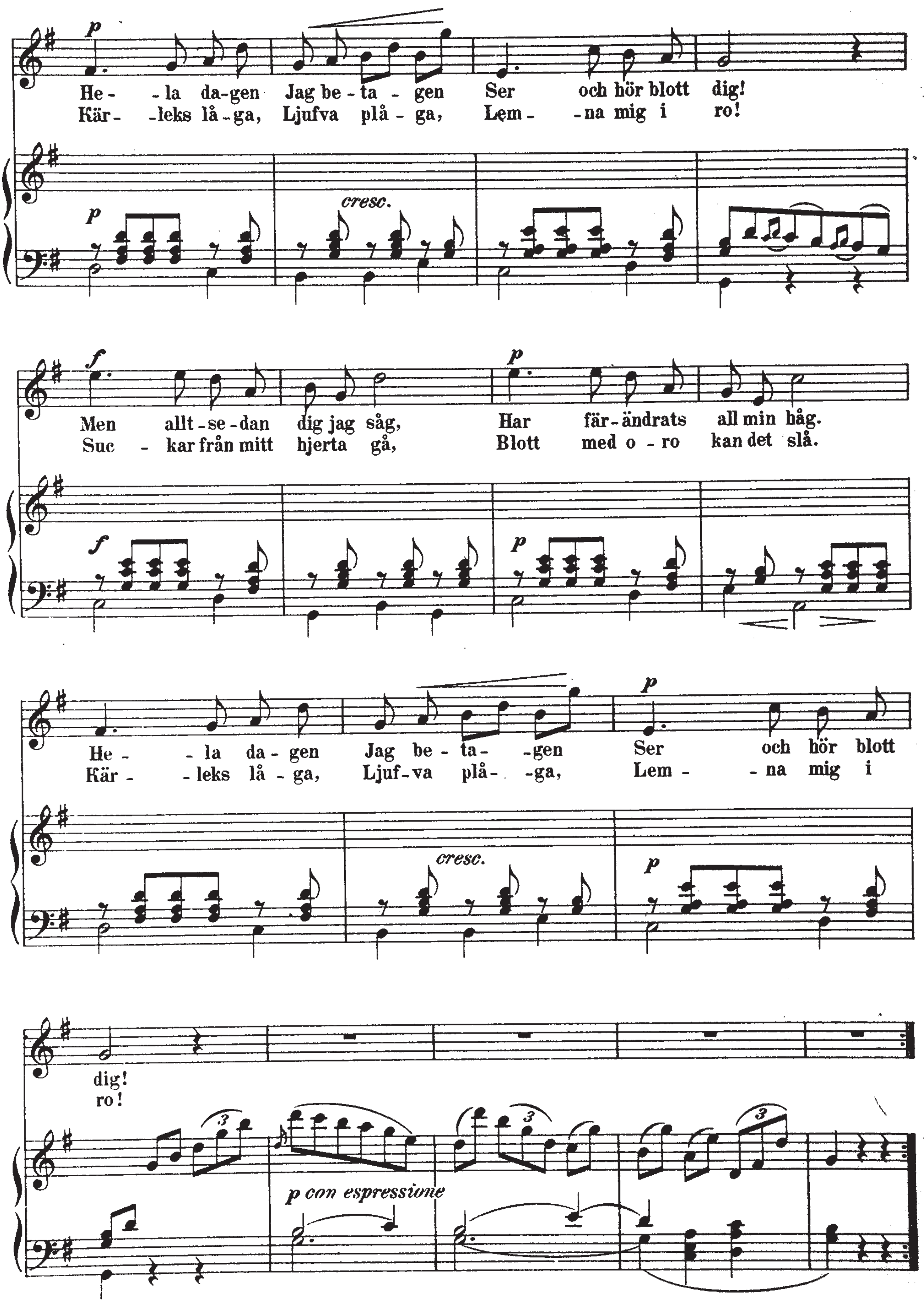

ritard.
a tempo
mf
bör jag väl sva - ra nej? För - stås att jag sva - rar nej. Jag
ritard.
a tempo
mf
är så glad i dag! Han kommer hit i dag!
mf
p
mf
p
Då få vi un - - ga Dan - - sa och sjun - - ga, De
p
gam - la le de - råt! Då få vi un - -ga
p

Dan - sa och sjun - ga, Dan - sa och sjun - ga; De
gam - la le der - åt! Då få vi
cresc.
p
un - ga Dan - sa och sjun - ga, Dan - sa och
sjun - ga; De gam - la le de - råt.
sf
sf
f

Nära.
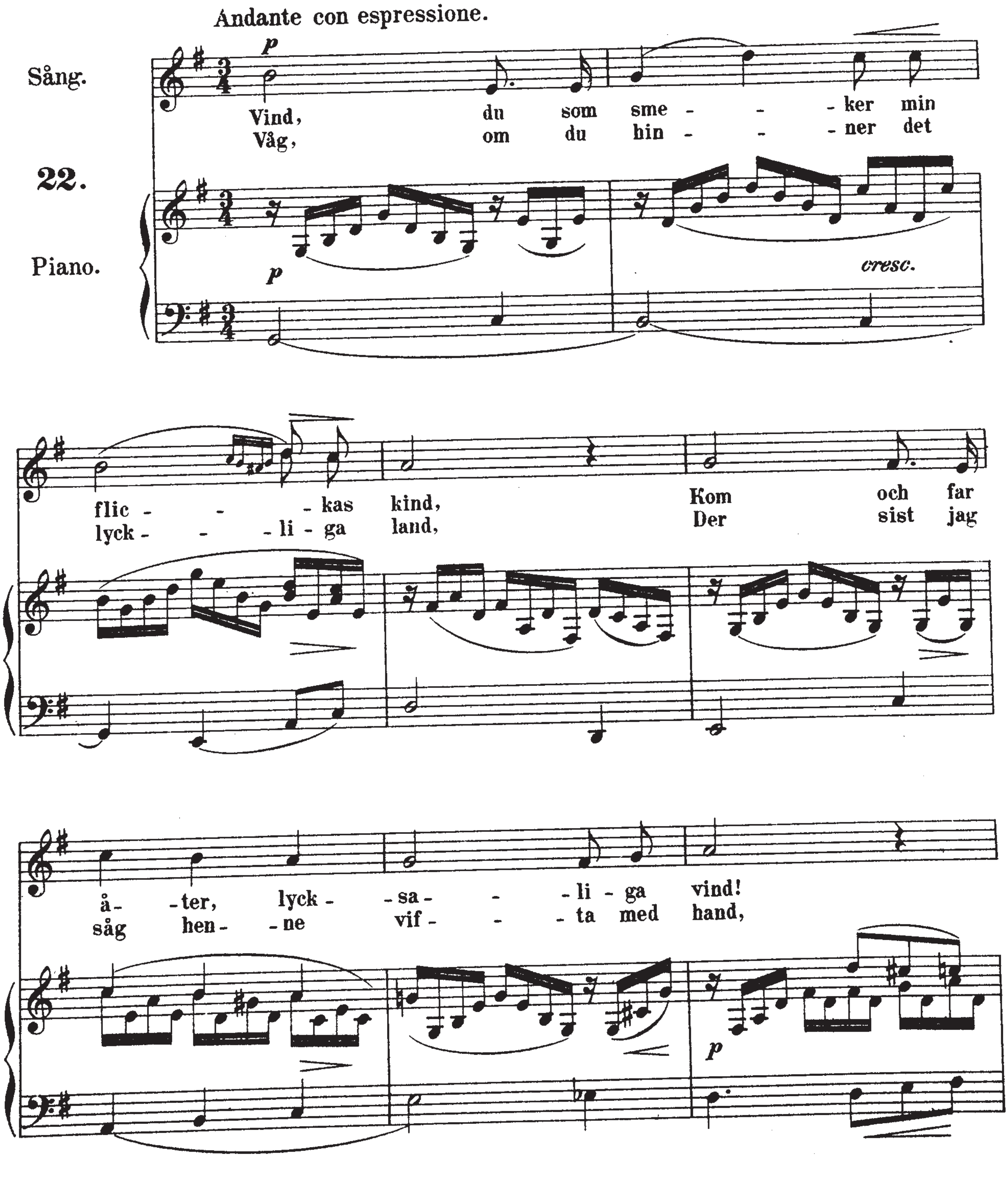
A. F. Lindblad.
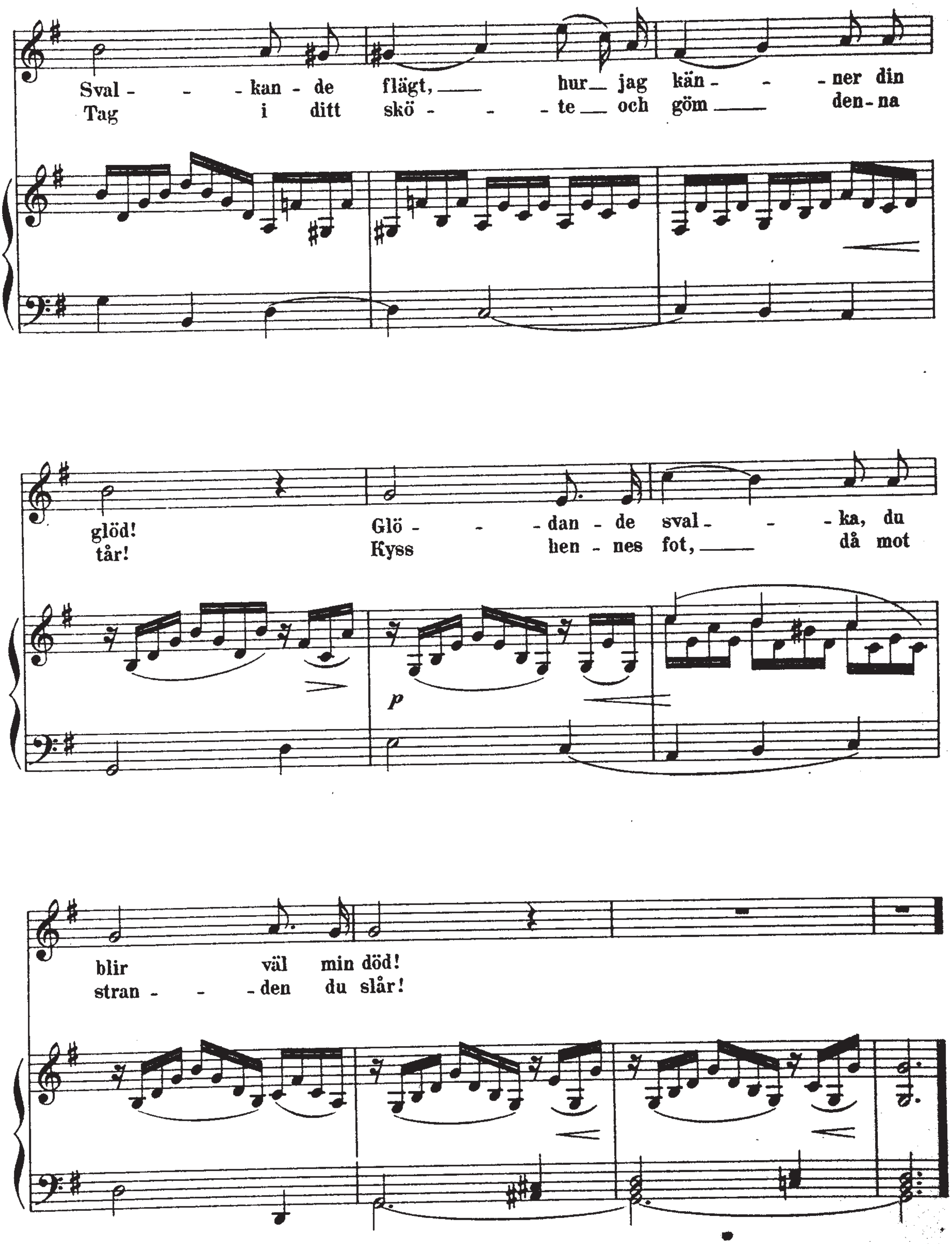

p
He - la da-gen Jag be-ta - gen Ser och hör blott dig!
Kär - leks lå-ga, Ljufva plå - ga, Lem - na mig i ro!
p
cresc.
f
Men allt-se-dan dig jag såg, Har fär-ändrats all min håg.
Suc - kar från mitt hjerta gå, Blott med o - ro kan det slå.
p
He - la da - gen Jag be - ta - gen Ser och hör blott
Kär - leks lå - ga, Ljuf-va plå - ga, Lem - na mig i
cresc.
dig!
ro!
p con espressione

Fjerran.
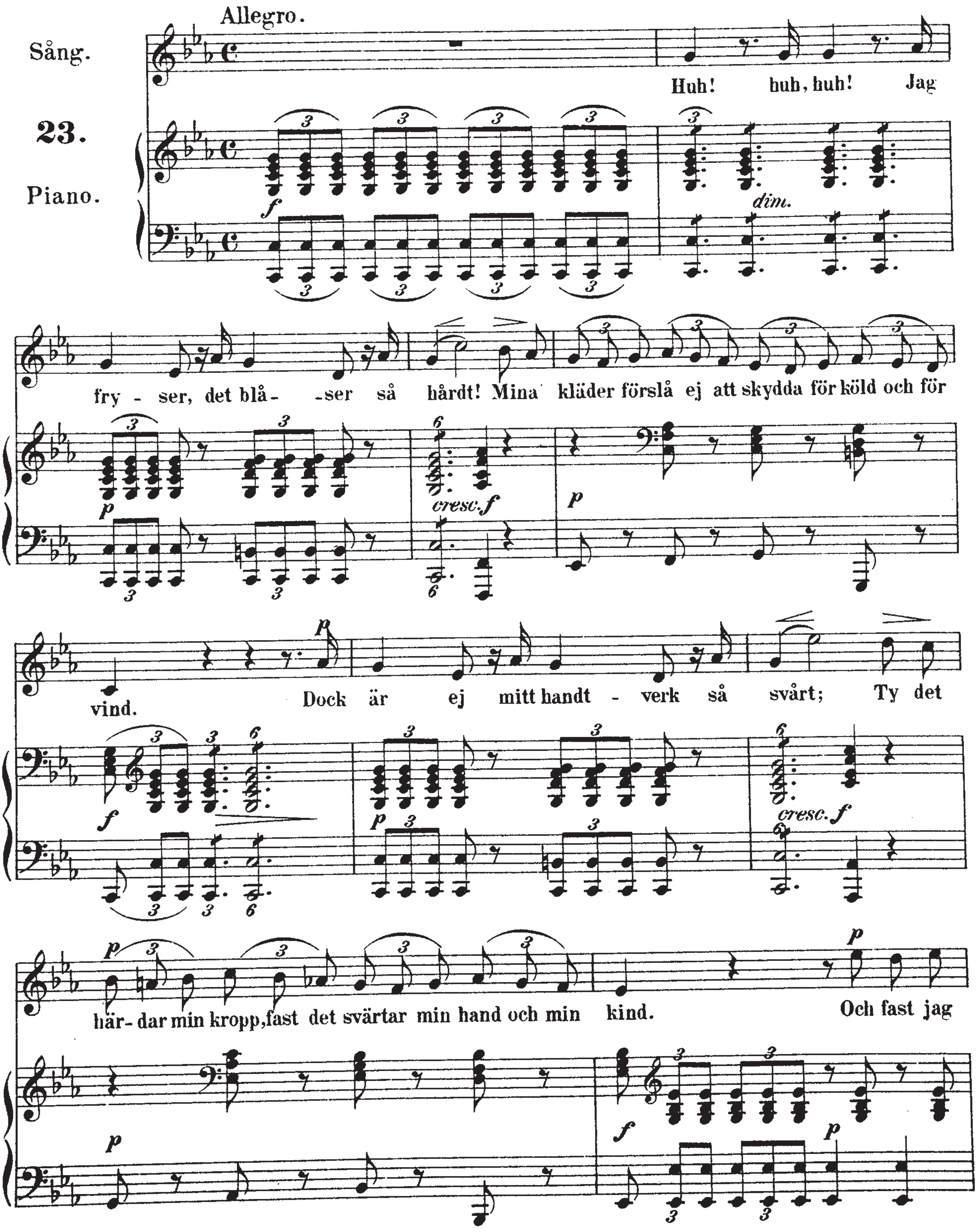
A.F. Lindblad.
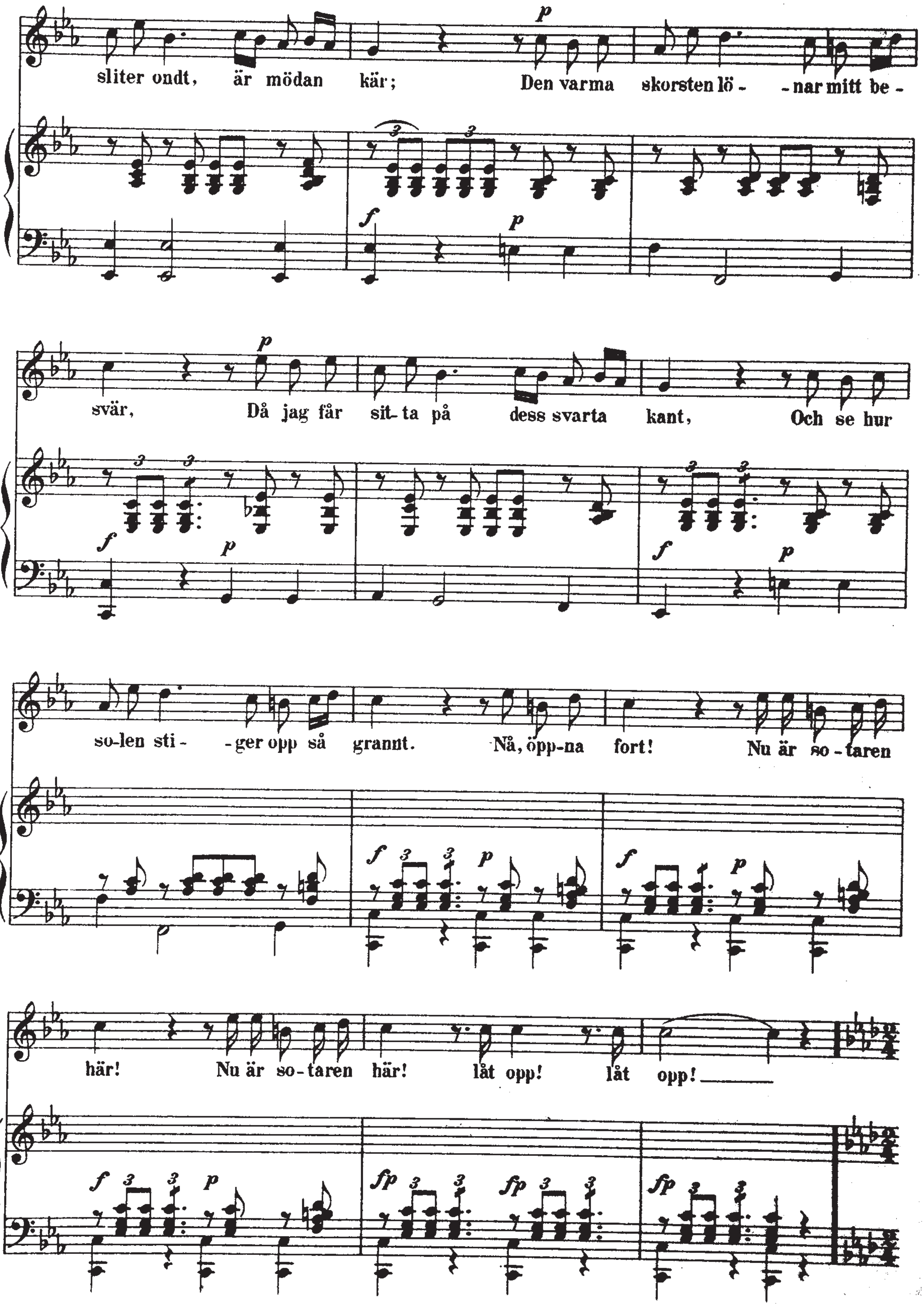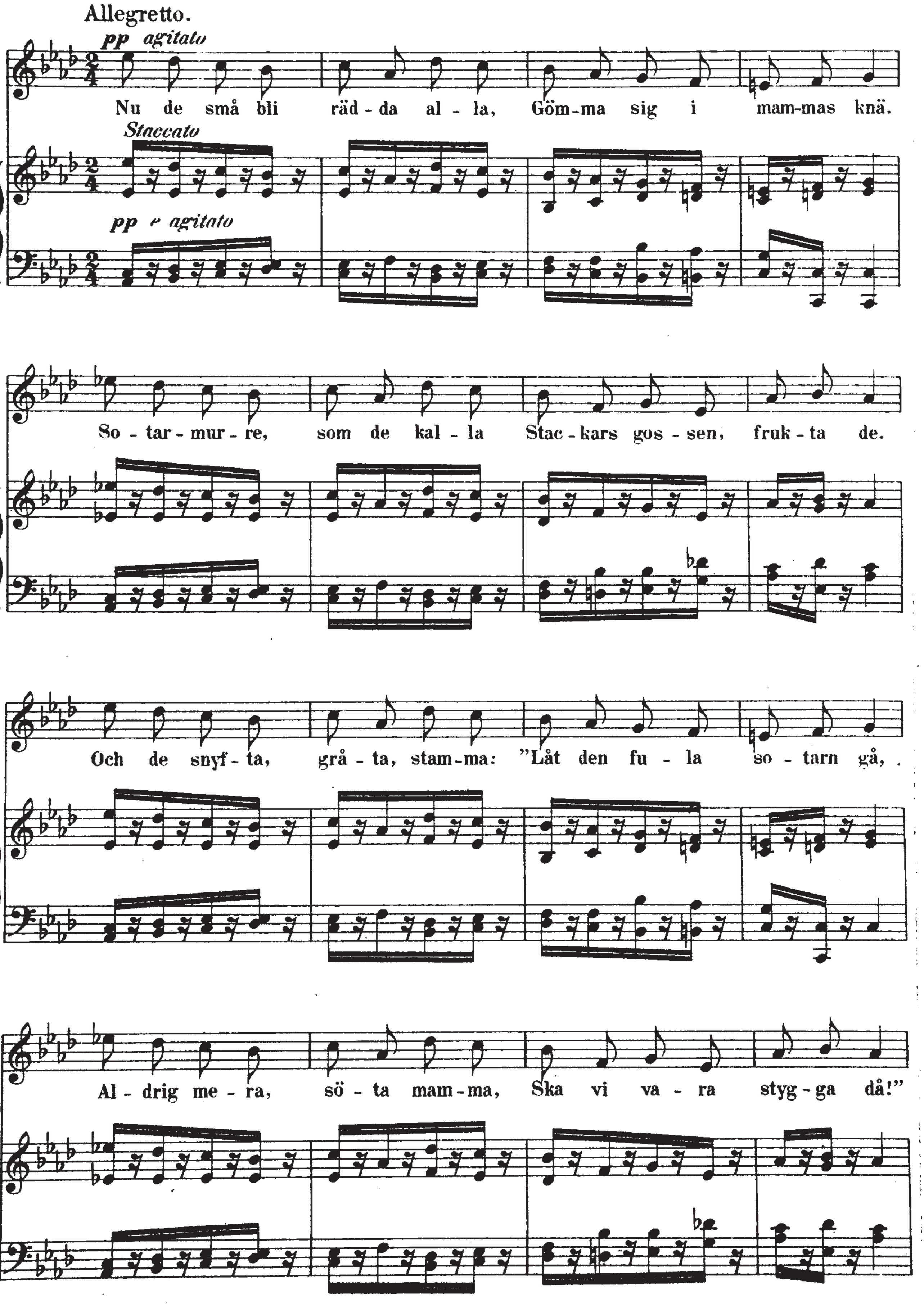

Sval - - kan - de flägt, hur jag kän - - - ner din
Tag i ditt skö - - - te och göm den-na
glöd! Glö - - dan - de sval - - - ka, du
tår! Kyss hen - nes fot, då mot
blir väl min död!
stran - - - den du slår!
p
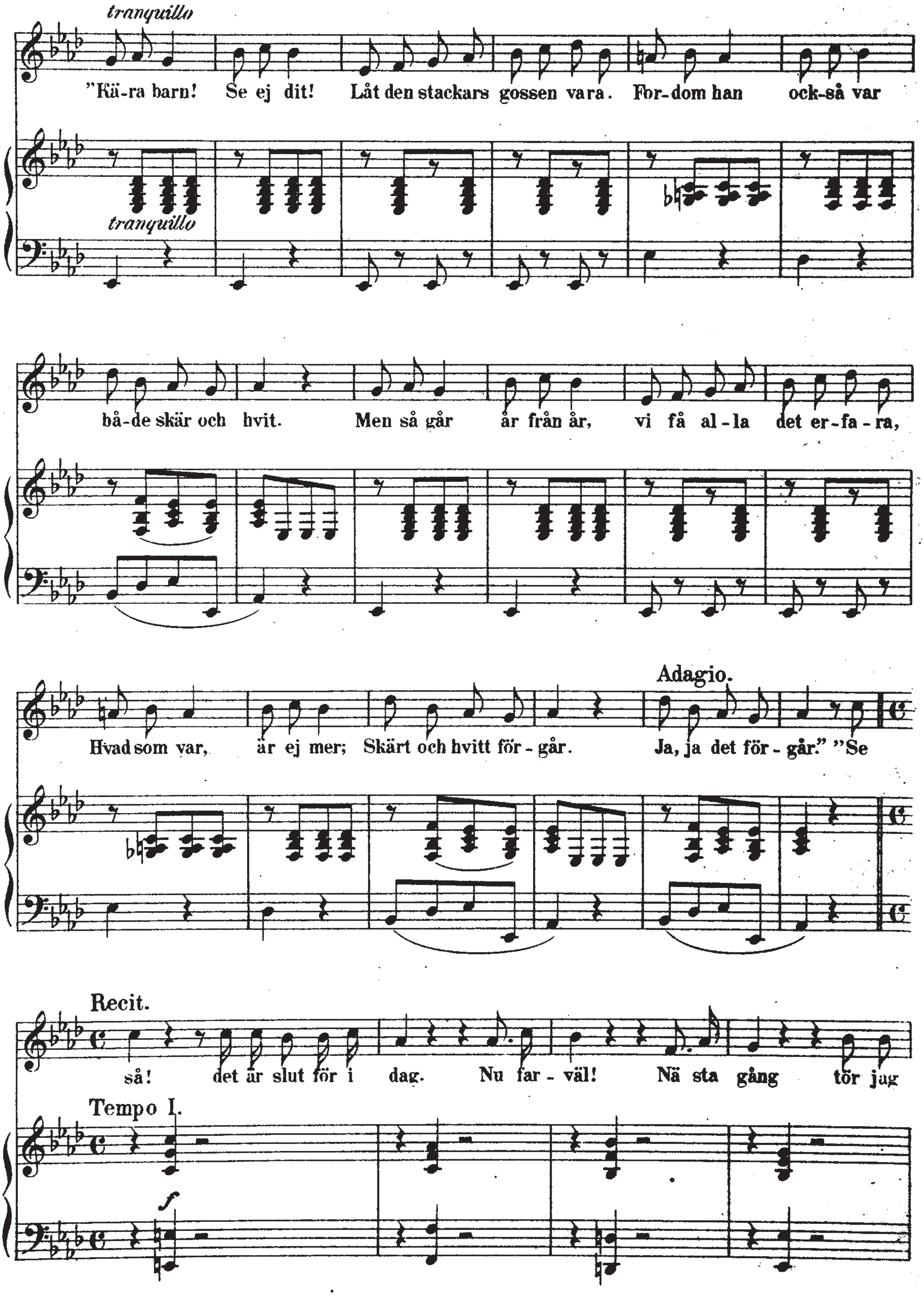
Sotargossen.
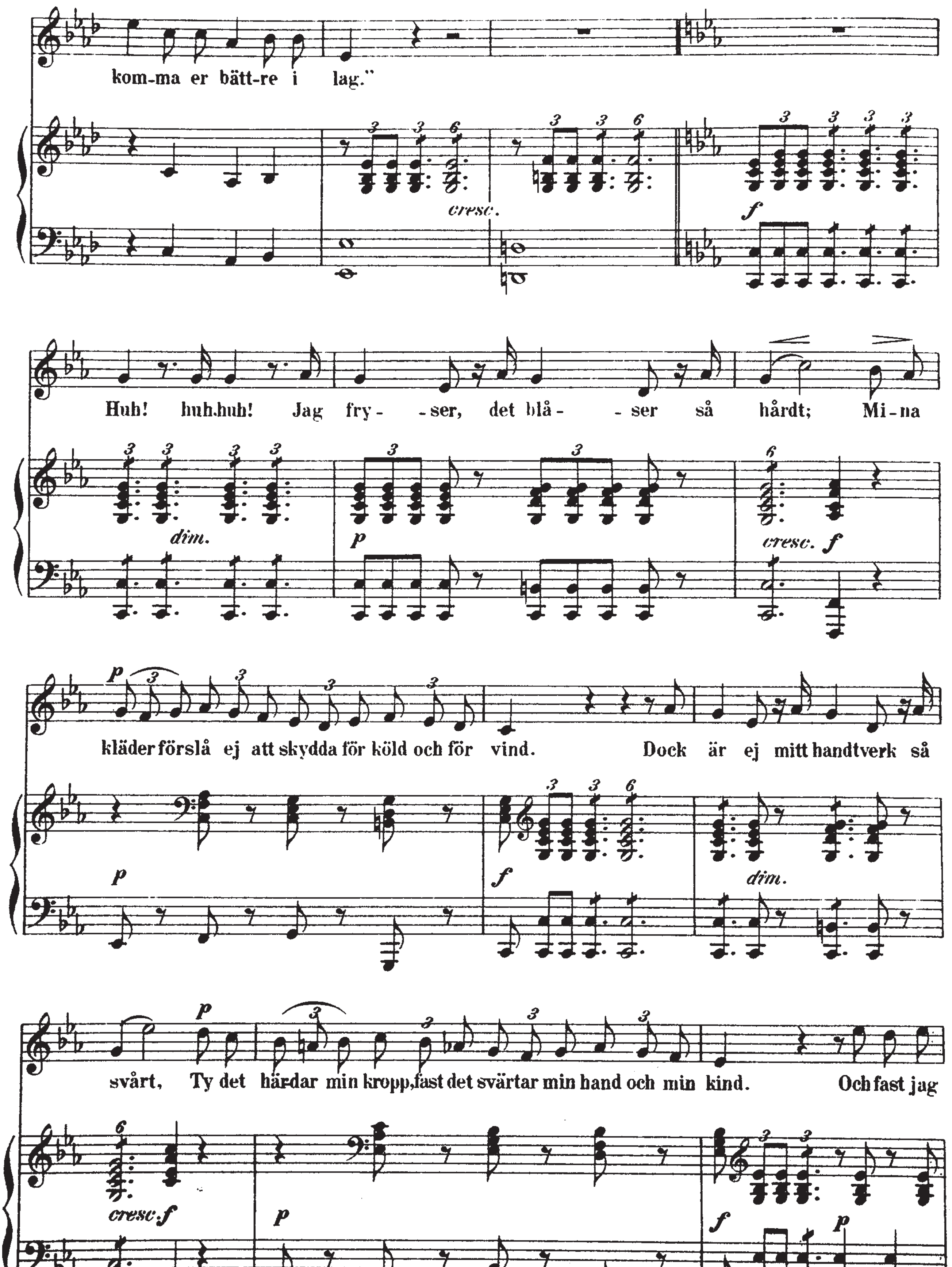
A.F. Lindblad.
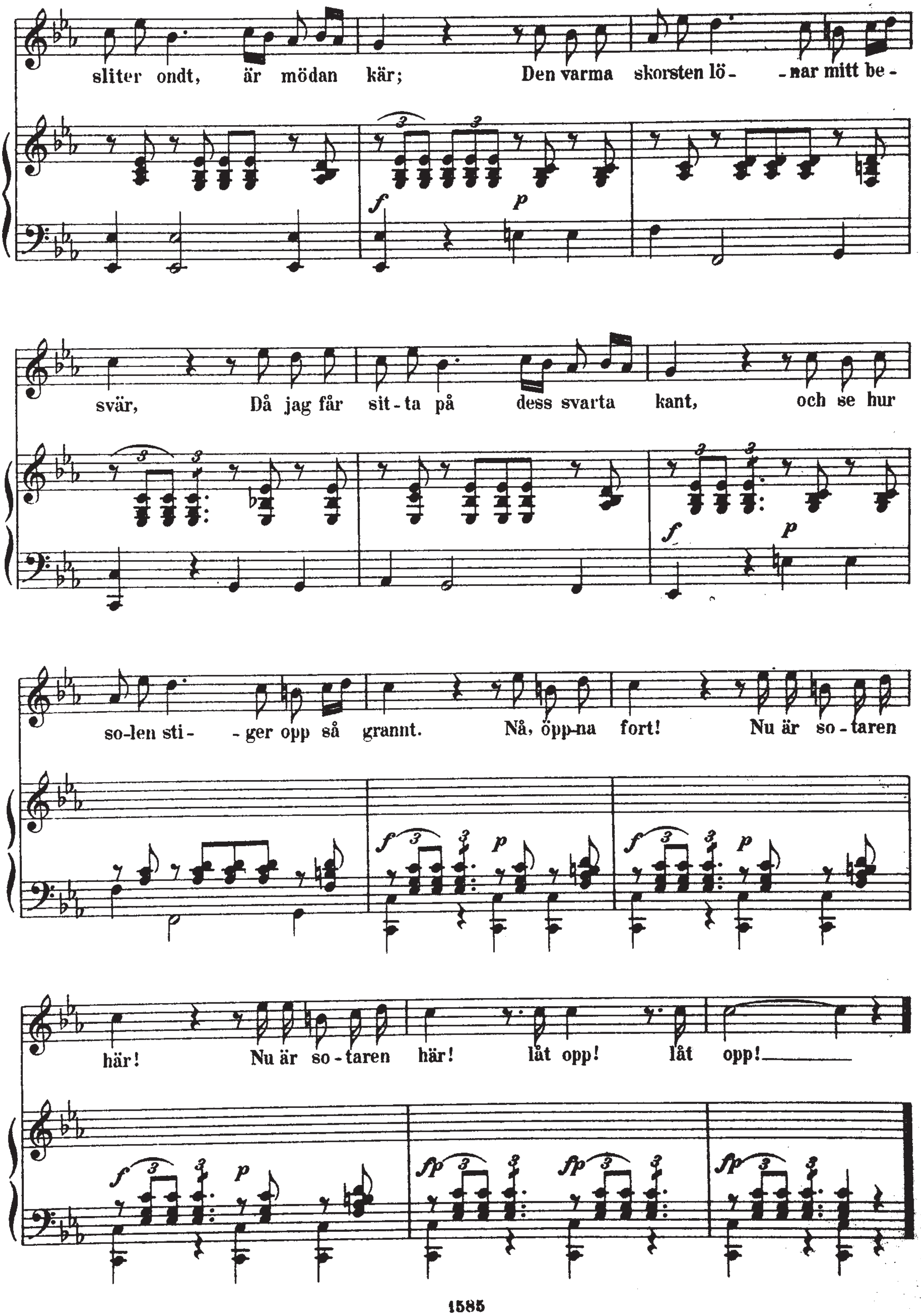

p
sliter ondt, är mödan kär; Den varma skorsten lö - - nar mitt be -
svär, Då jag får sit- ta på dess svarta kant, Och se hur
so-len sti - - ger opp så grannt. Nå, öpp-na fort! Nu är so-taren
här! Nu är so-taren här! låt opp! låt opp!
f
fp

Allegretto.
pp agitato
Staccato
pp e agitato
Nu de små bli räd - da al - la, Göm-ma sig i mam-mas knä.
So - tar - mur - re, som de kal - la Stac - kars gos - sen, fruk - ta de.
Och de snyf - ta, grå - ta, stam-ma: "Låt den fu - la so - tarn gå,
Al - drig me - ra, sö - ta mam-ma, Ska vi va - ra styg - ga då!"
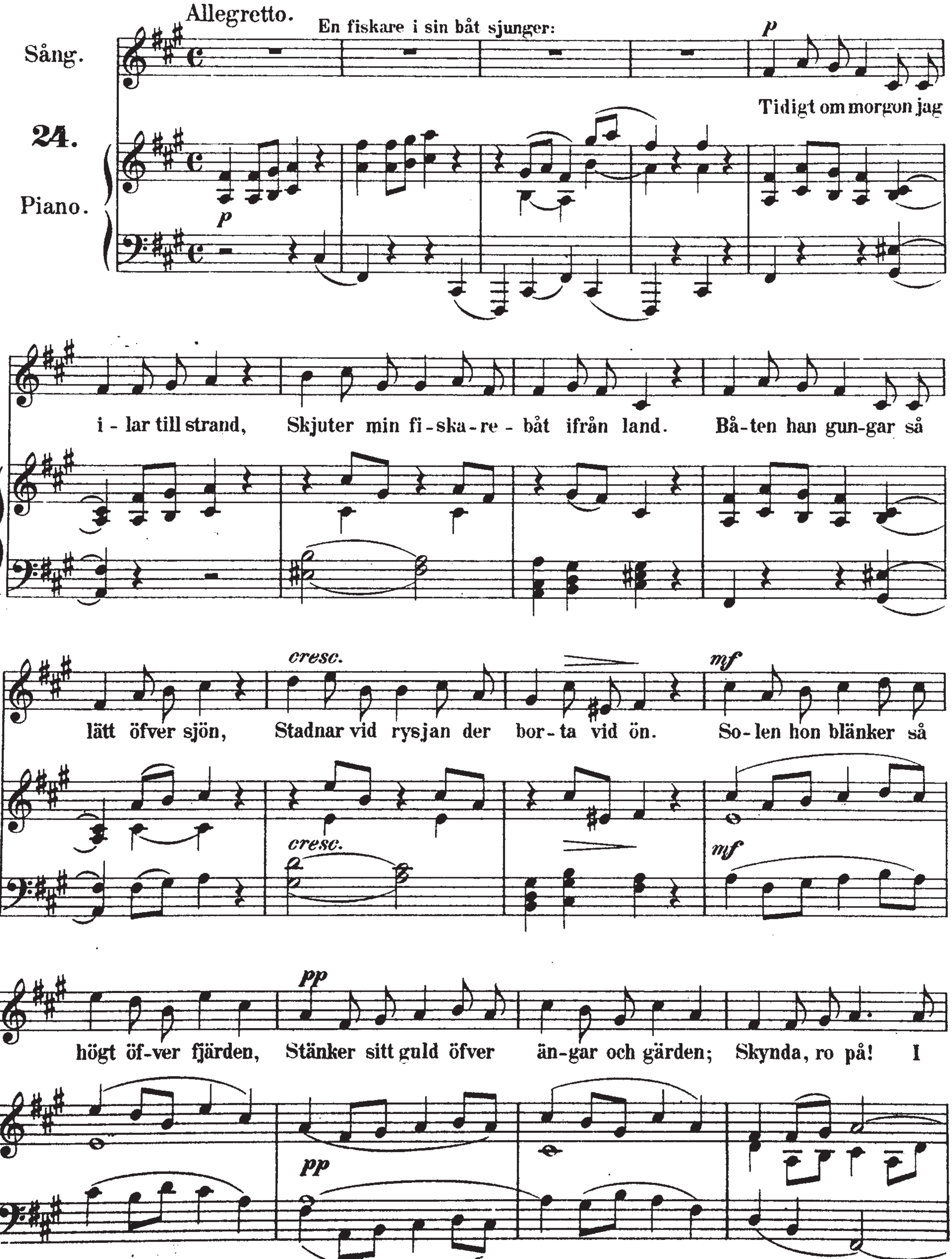

tranquillo
"Kä-ra barn! Se ej dit! Låt den stackars gossen vara. För-dom han ock-så var
tranquillo
bå-de skär och hvit. Men så går år från år, vi få al-la det er-fa-ra,
Adagio.
Hvad som var, är ej mer; Skärt och hvitt för-går. Ja, ja det för-går." "Se
Recit.
så! det är slut för i dag. Nu far-väl! Nä sta gång tör jag
Tempo I.
f
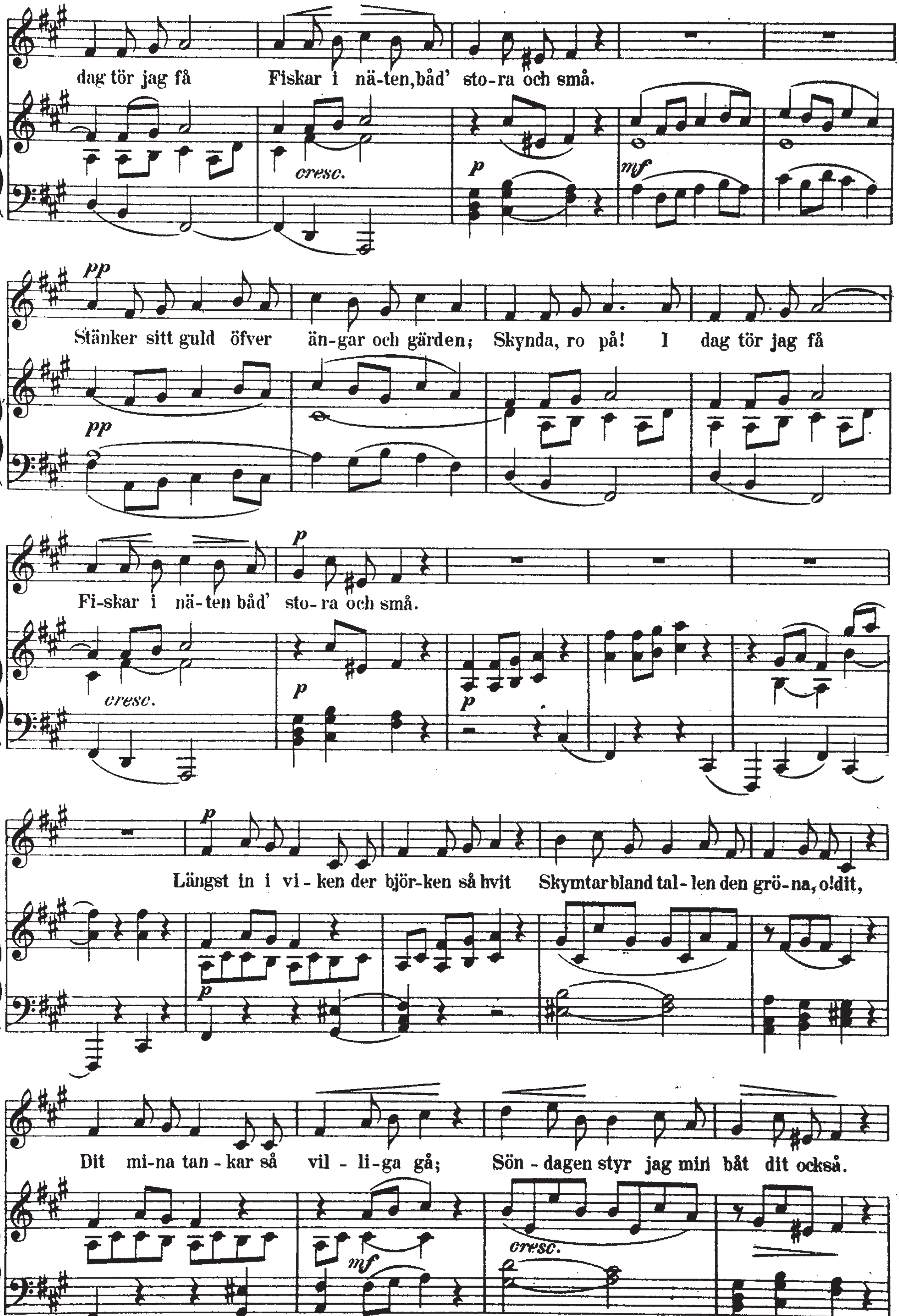

kom-ma er bätt-re i lag."
cresc.
f
Huh! huh.huh! Jag fry - - ser, det blå - - ser så hårdt; Mi-na
dim.
p
cresc. f
kläder förslå ej att skydda för köld och för vind. Dock är ej mitt handtverk så
p
f
dim.
svårt, Ty det härdar min kropp, fast det svärtar min hand och min kind. Och fast jag
cresc. f
p
f
p
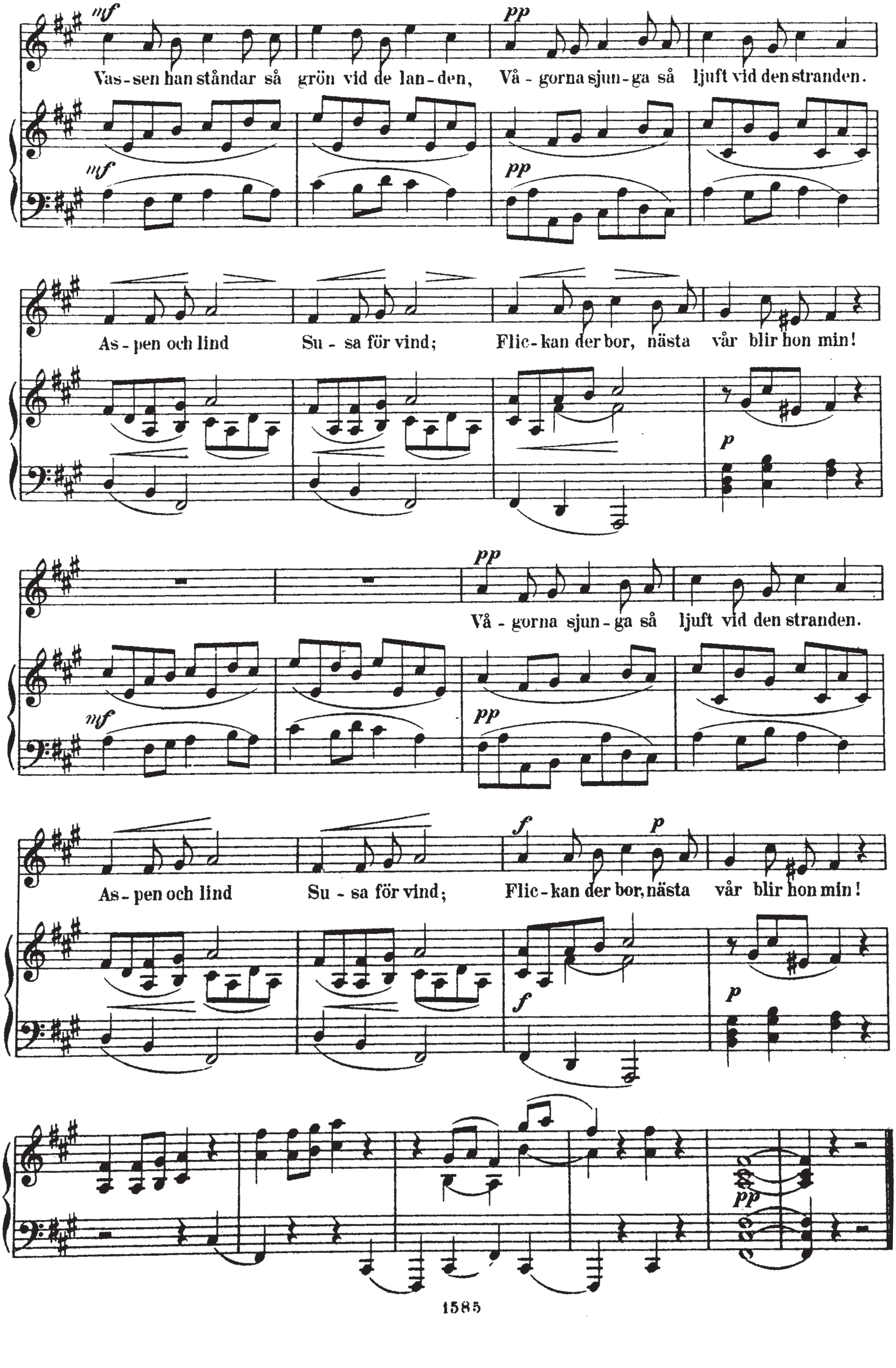

sliter ondt, är mödan kär; Den varma skorsten lö- -nar mitt be-
svär, Då jag får sit-ta på dess svarta kant, och se hur
so-len sti- -ger opp så grannt. Nå, öpp-na fort! Nu är so-taren
här! Nu är so-taren här! låt opp! låt opp!

En sommarmorgon.

A.F. Lindblad.
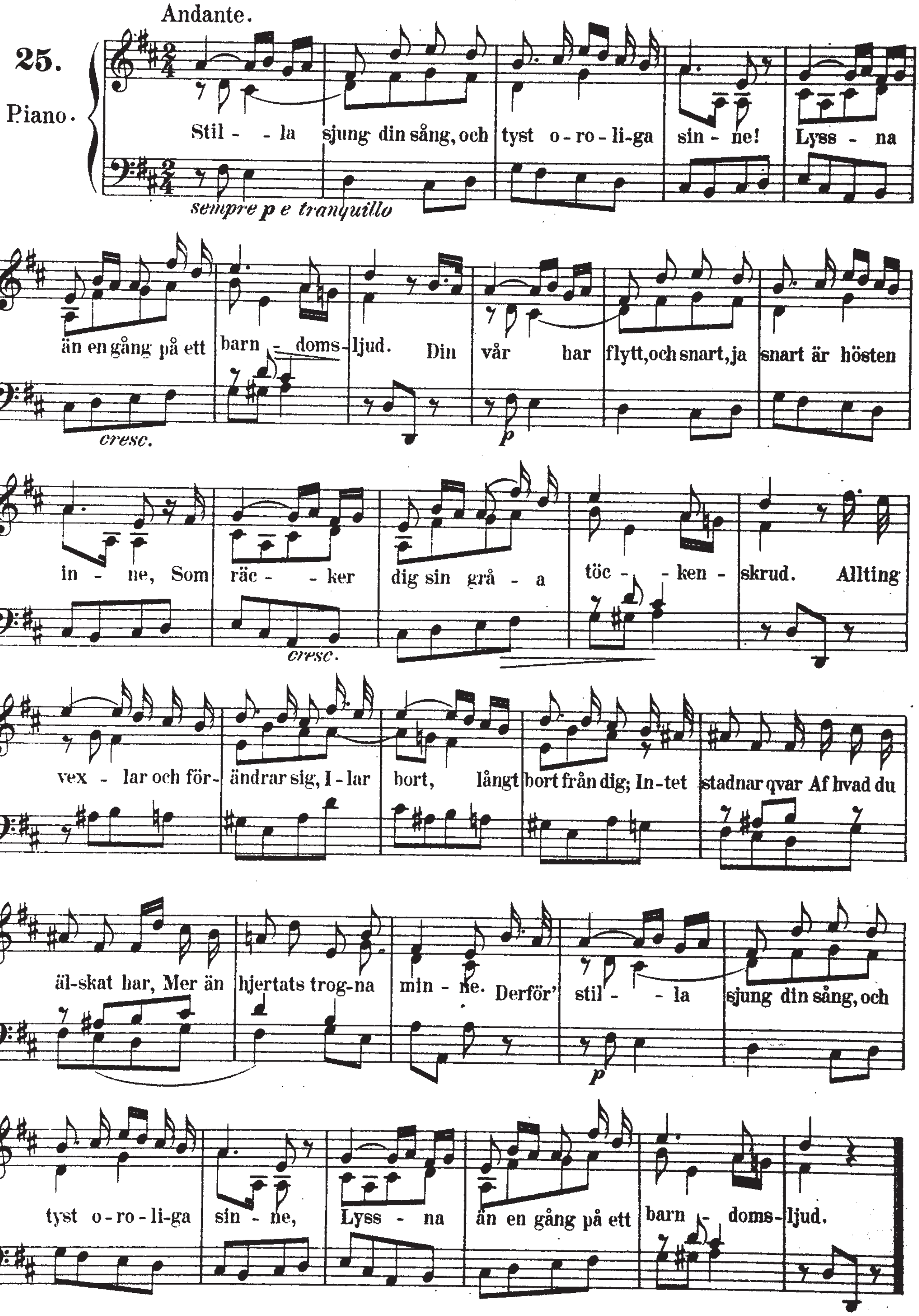

dag tör jag få Fiskar i nä-ten,båd' sto-ra och små.
Stänker sitt guld öfver än-gar och gärden; Skynda, ro på! I dag tör jag få
Fi-skar i nä-ten båd' sto-ra och små.
Längst in i vi-ken der björ-ken så hvit Skymtar bland tal-len den grö-na, o!dit,
Dit mi-na tan-kar så vil-li-ga gå; Sön-dagen styr jag min båt dit också.

mf
pp
Vas-sen han ståndar så grön vid de lan-den, Vå-gorna sjun-ga så ljuft vid den stranden.
As-pen och lind Su-sa för vind; Flic-kan der bor, nästa vår blir hon min!
p
Vå-gorna sjun-ga så ljuft vid den stranden.
As-pen och lind Su-sa för vind; Flic-kan der bor, nästa vår blir hon min!
f
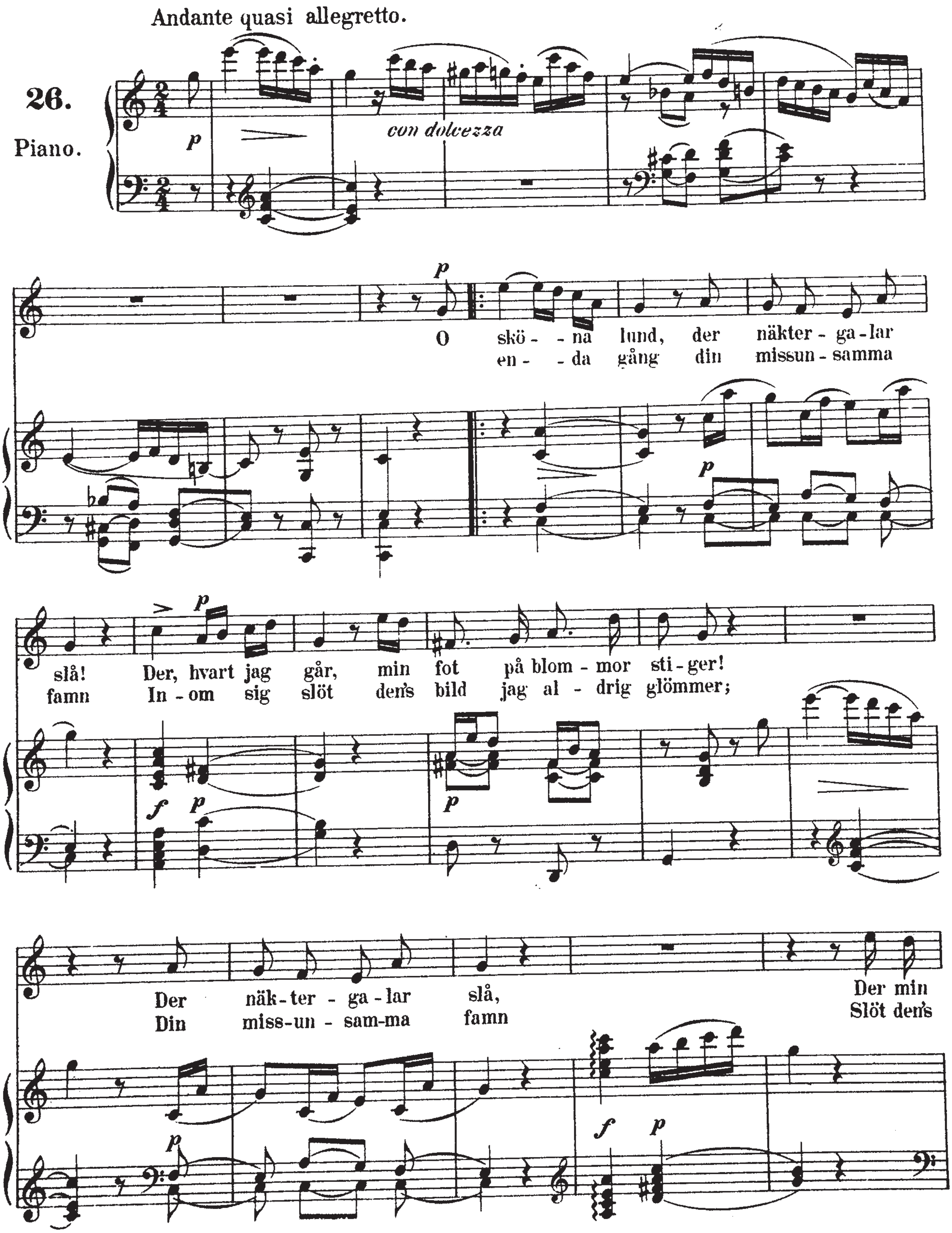
Gammalmodig visa.
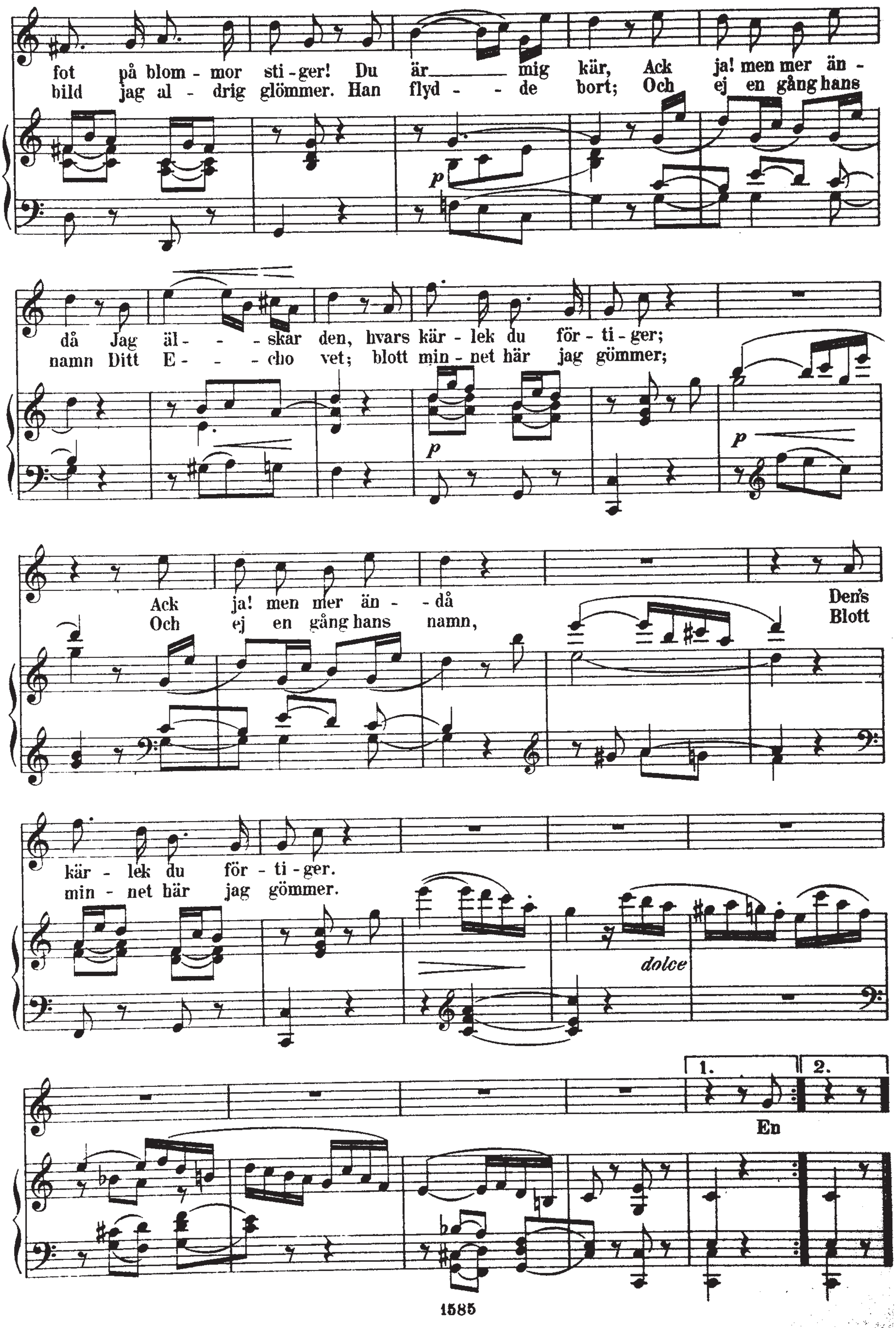
A. F. Lindblad.

I dalen.
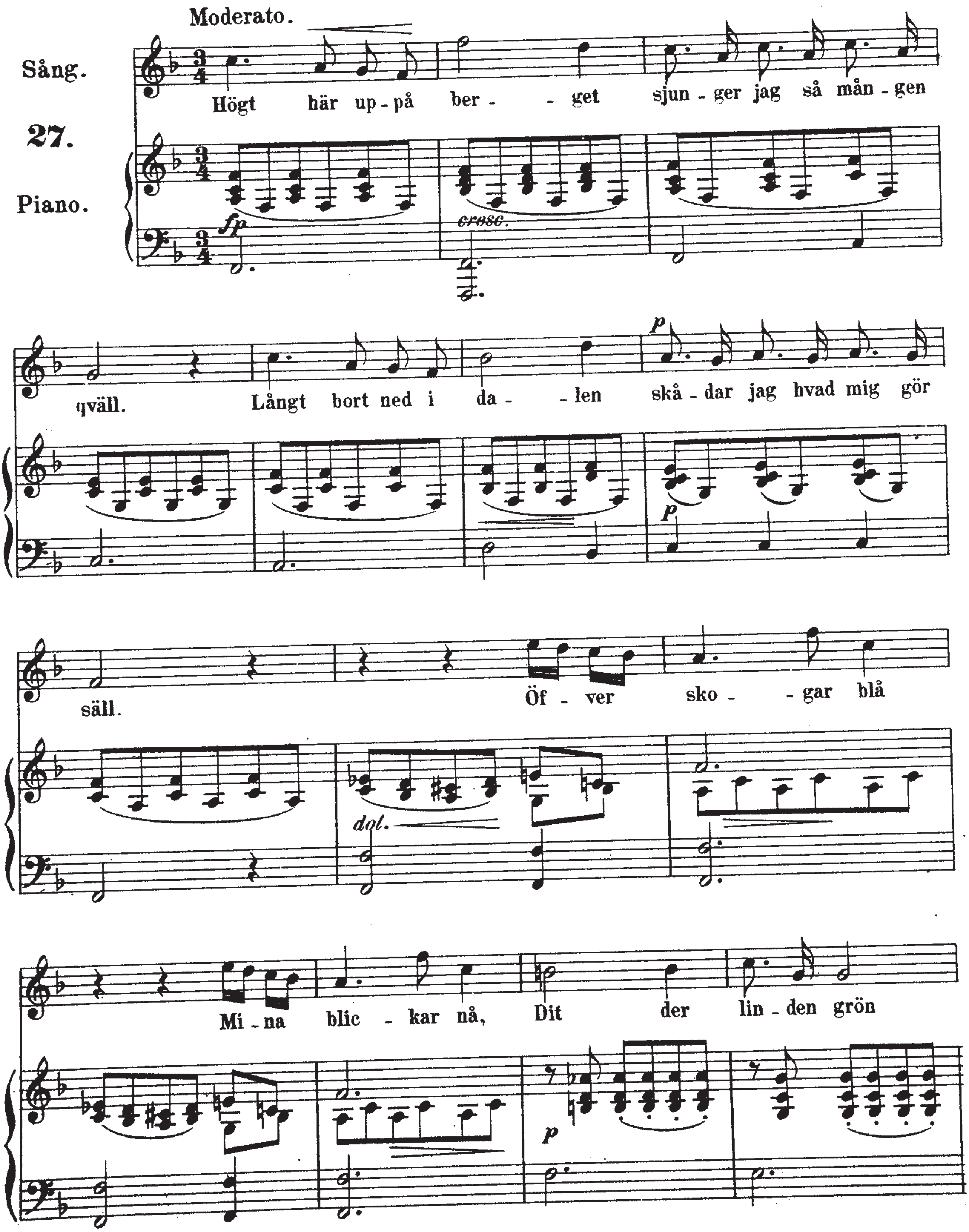
A.F. Lindblad.
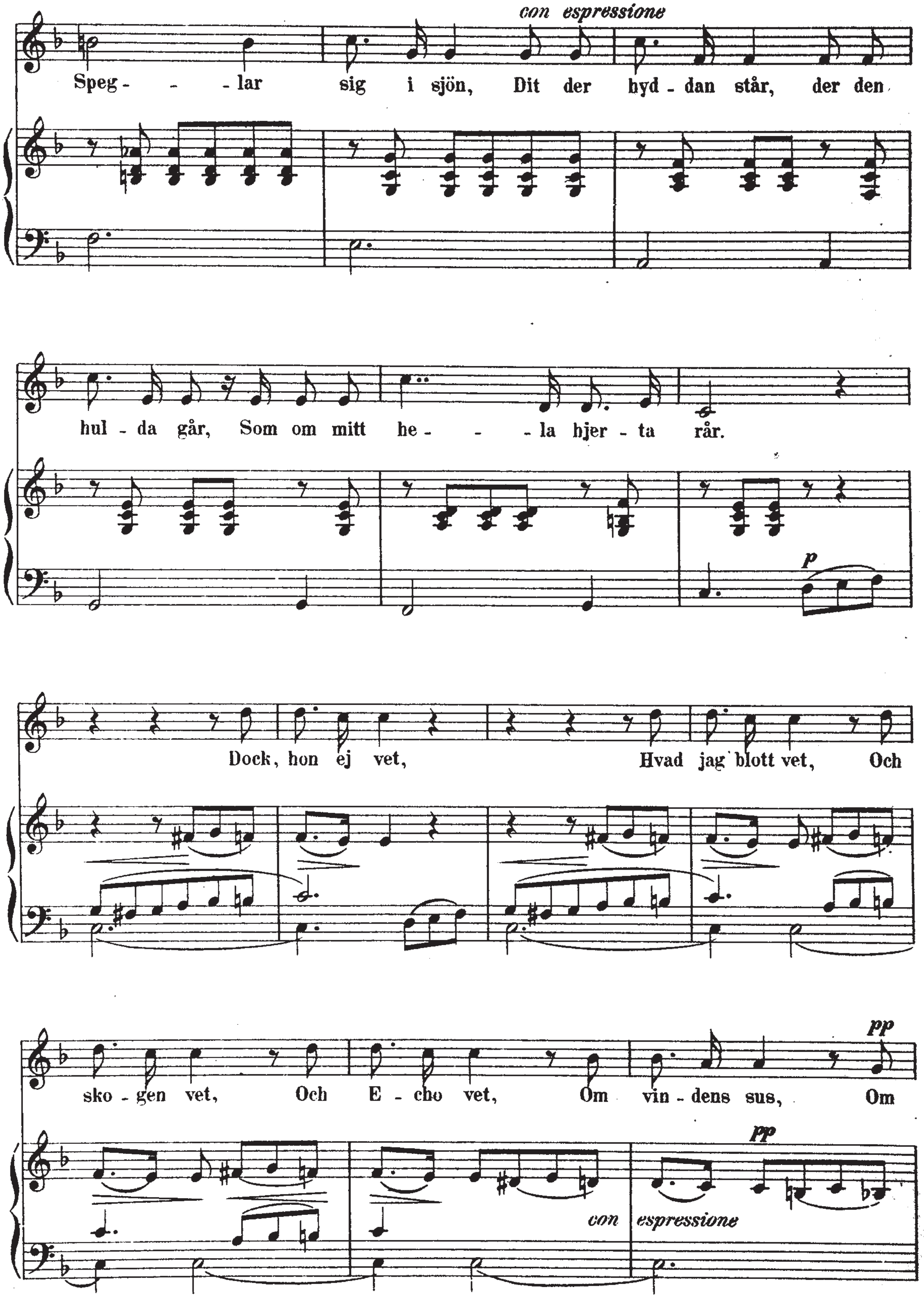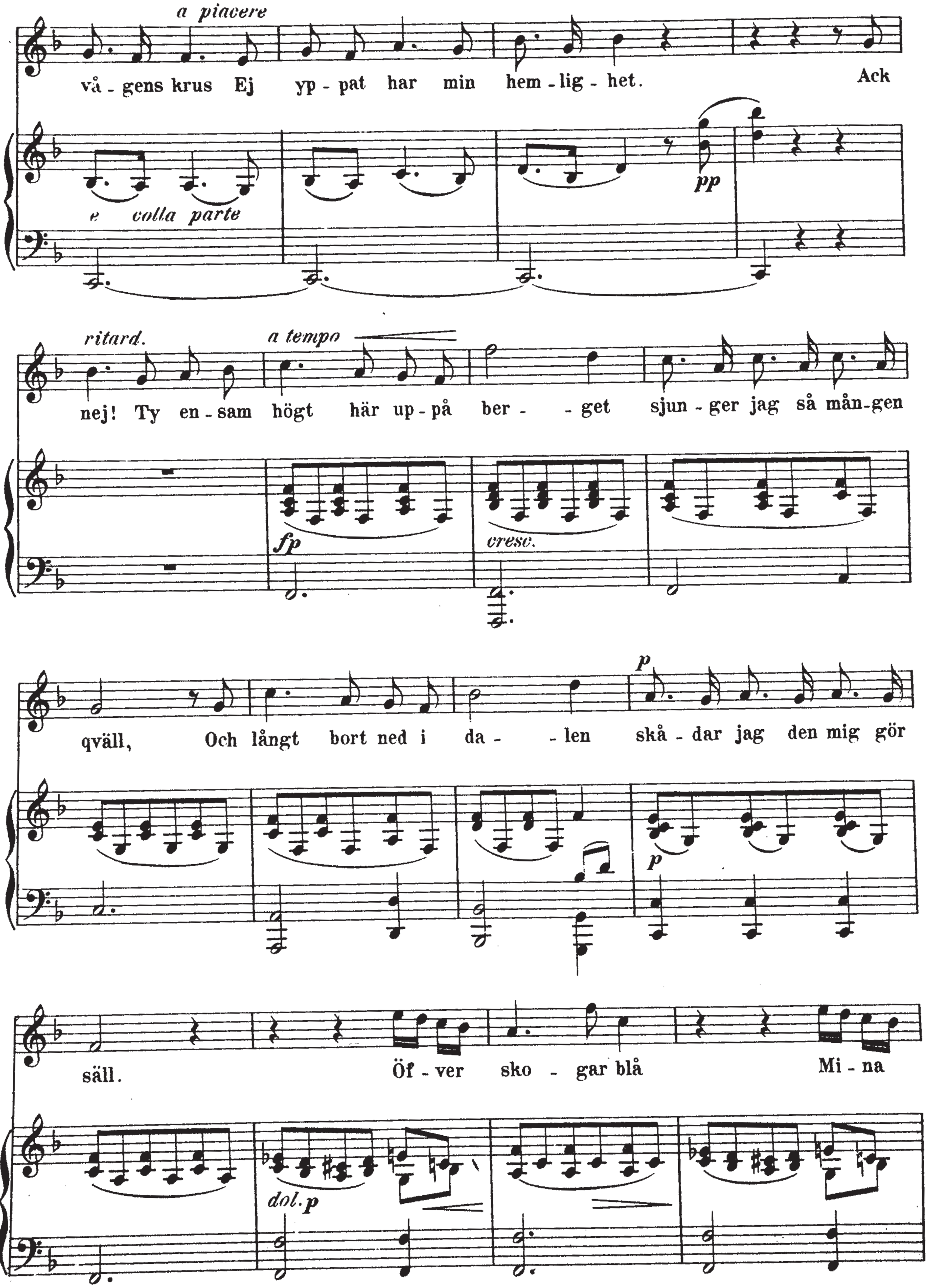

fot på blom - mor sti - ger! Du är mig kär, Ack ja! men mer än -
bild jag al - drig glömmer. Han flyd - - de bort; Och ej en gång hans
då Jag äl - - - skar den, hvars kär - lek du för - ti - ger;
namn Ditt E - - - cho vet; blott min - net här jag gömmer;
p
p
p
Ack ja! men mer än - - då
Och ej en gång hans namn,
Den's
Blott
kär - lek du för - ti - ger.
min - net här jag gömmer.
dolce
1.
2.
En
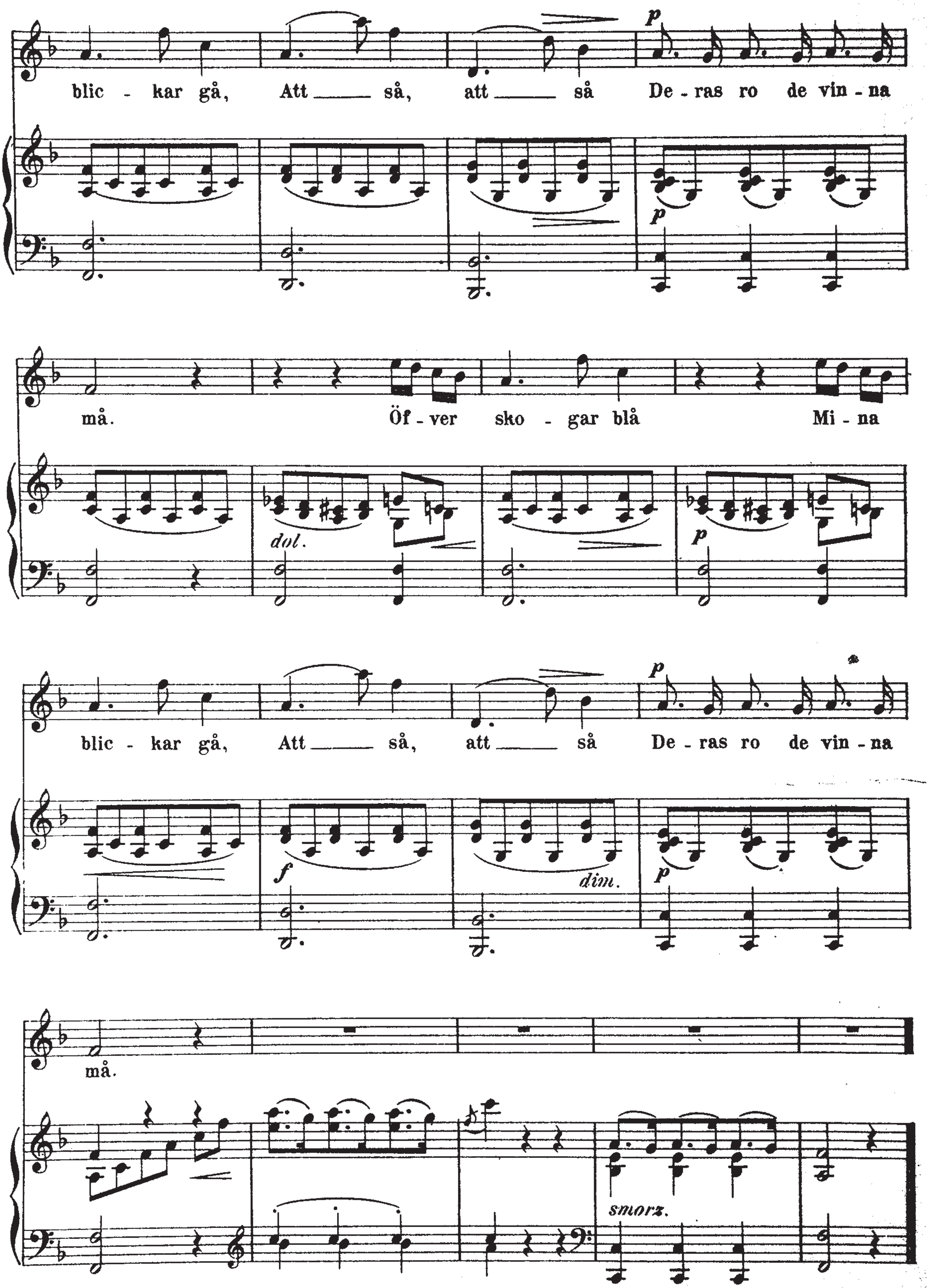
På berget.

A. F. Lindblad.

con espressione
Speg - - lar sig i sjön, Dit der hyd - dan står, der den
hul - da går, Som om mitt he - - la hjer - ta rår.
p
Dock, hon ej vet, Hvad jag blott vet, Och
sko - gen vet, Och E - cho vet, Om vin - dens sus, Om
pp
pp
con espressione
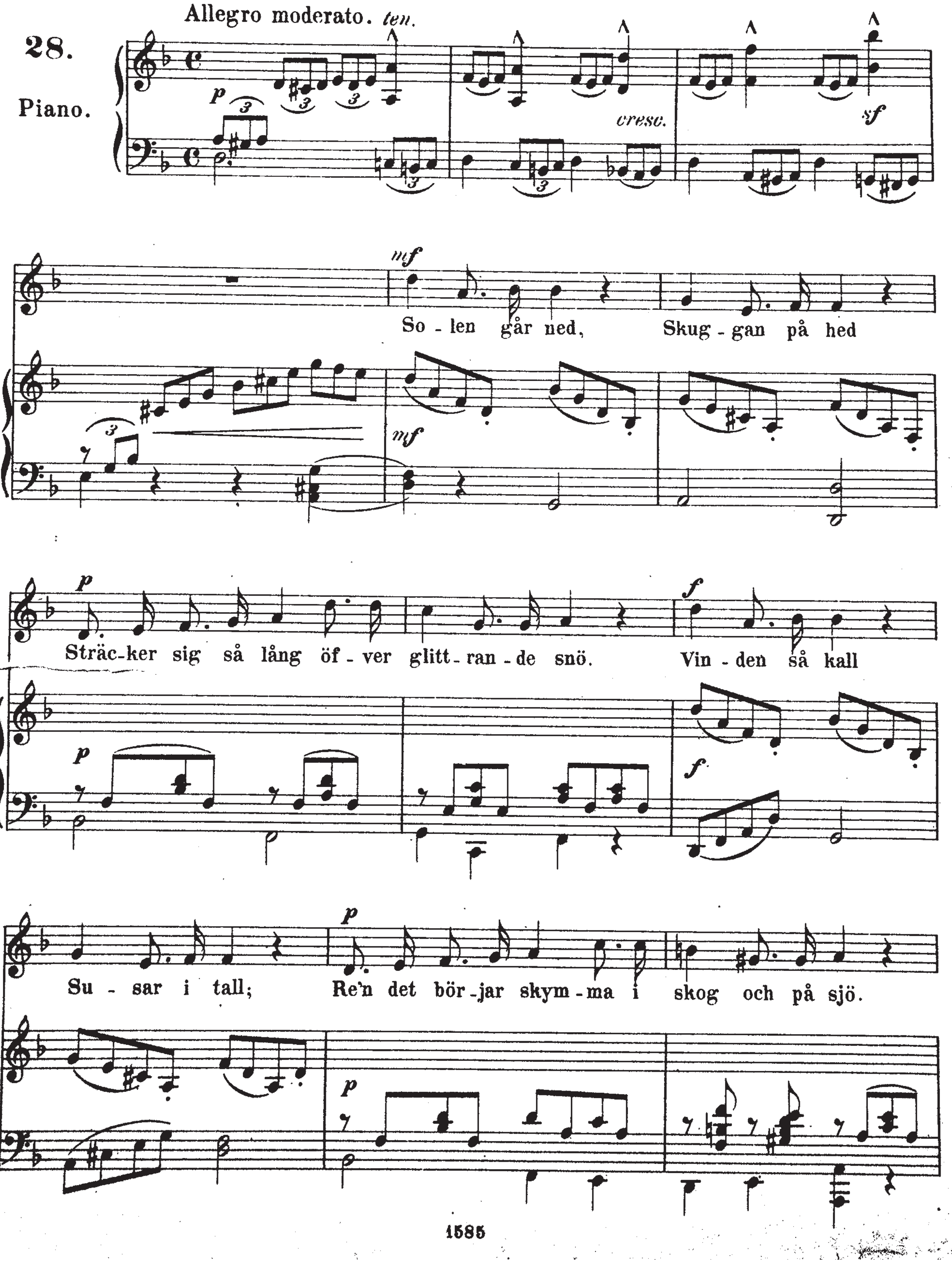

a piacere
vå - gens krus Ej yp - pat har min hem - lig - het. Ack
pp
e colla parte
ritard.
a tempo
nej! Ty en - sam högt här up - på ber - - get sjun - ger jag så mån - gen
fp
cresc.
p
qväll, Och långt bort ned i da - - len skå - dar jag den mig gör
p
säll. Öf - ver sko - gar blå Mi - na
dol. p
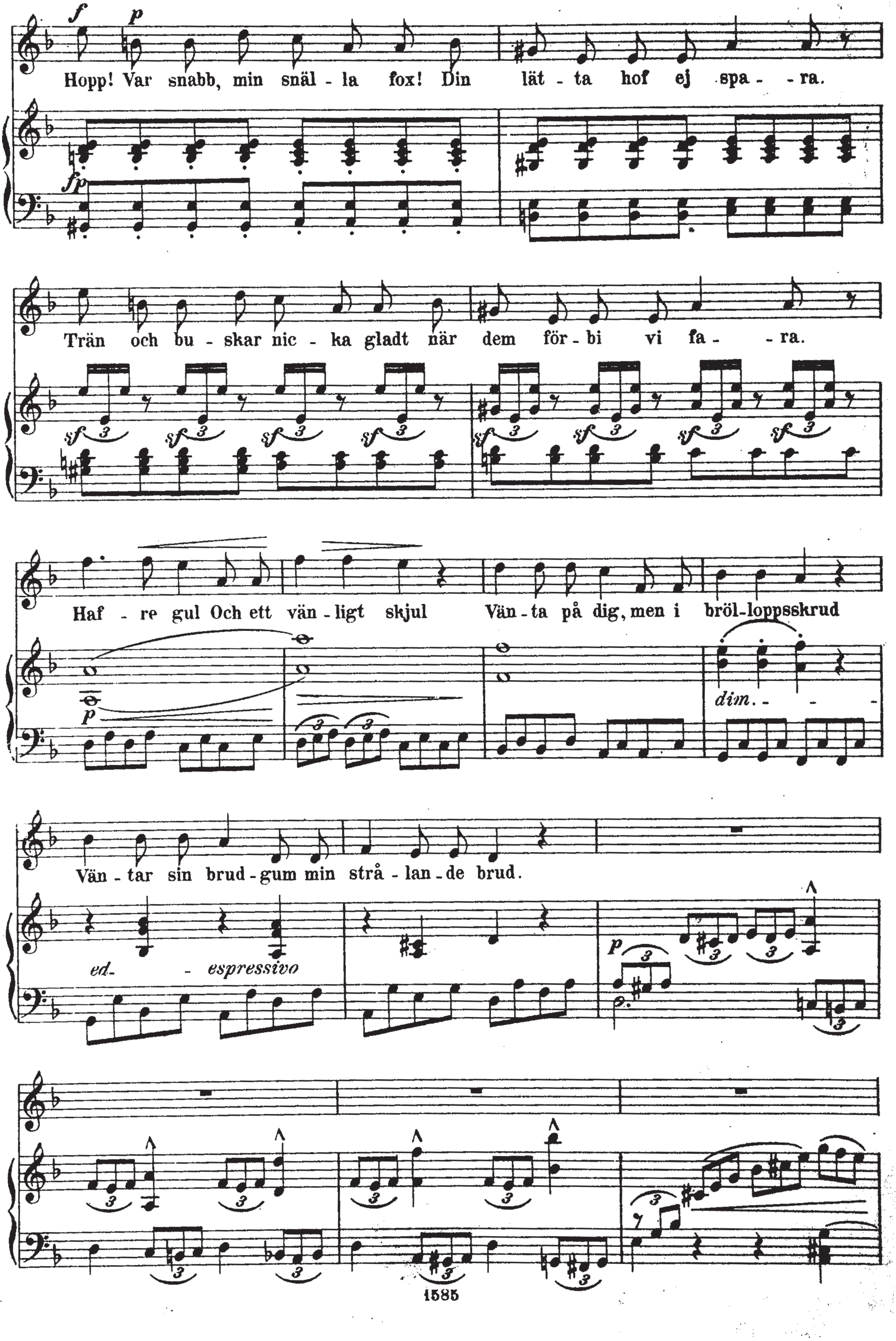

p
blic - kar gå, Att så, att så De - ras ro de vin - na
p
må. Öf - ver sko - gar blå Mi - na
dol.
p
blic - kar gå, Att så, att så De - ras ro de vin - na
f
dim.
må.
smorz.
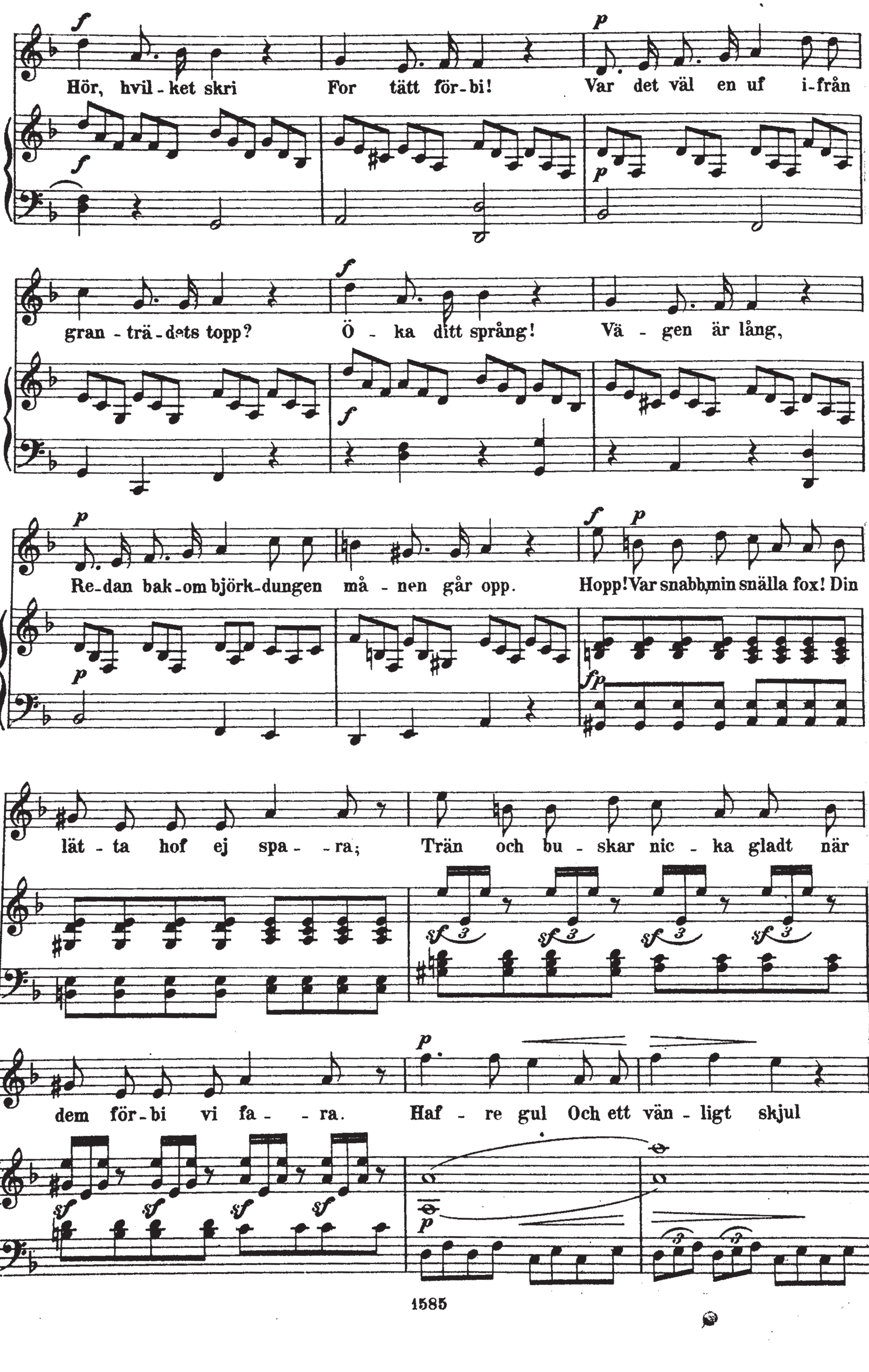
Bröllopsfärden.
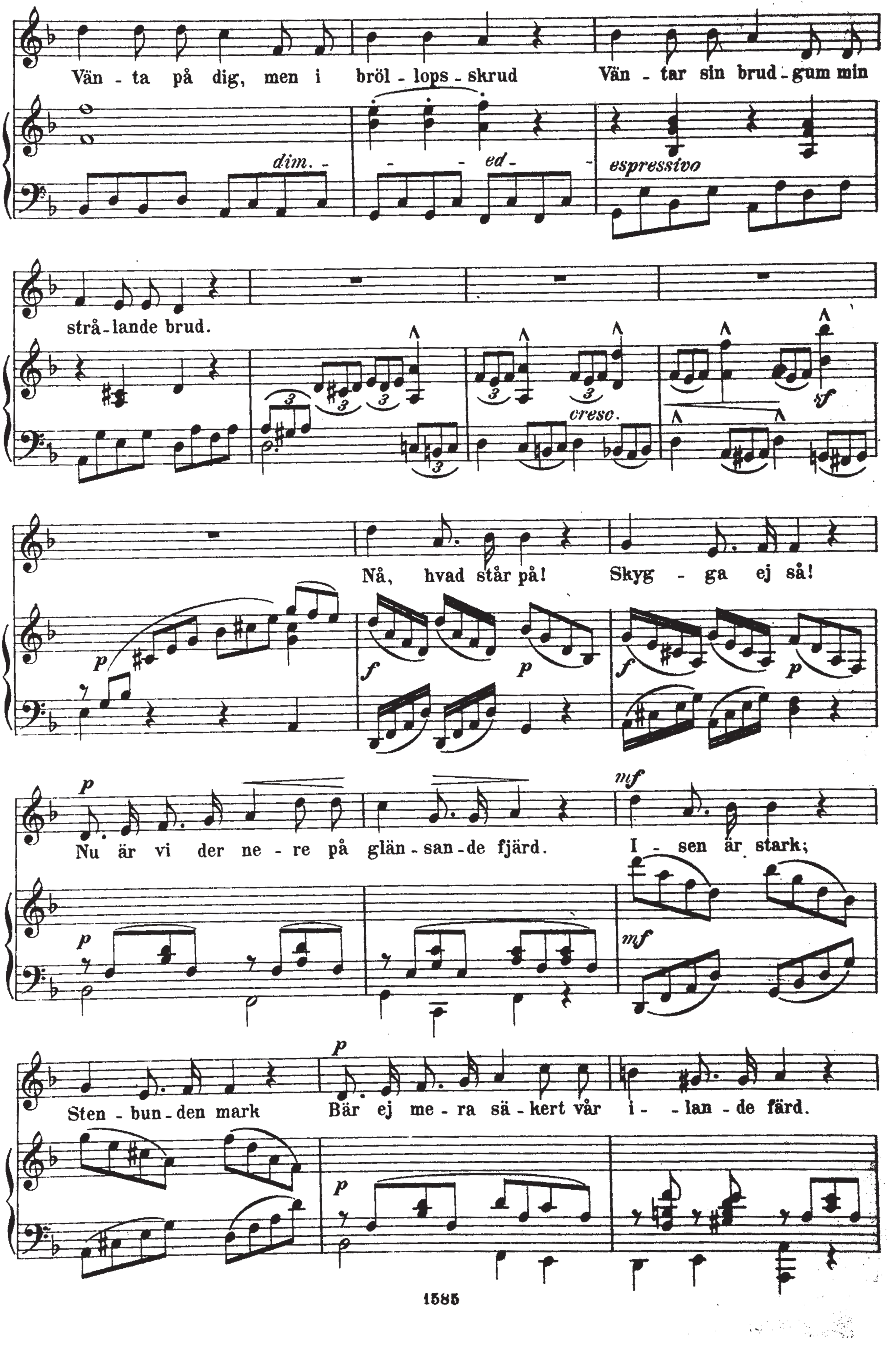
Ballad.
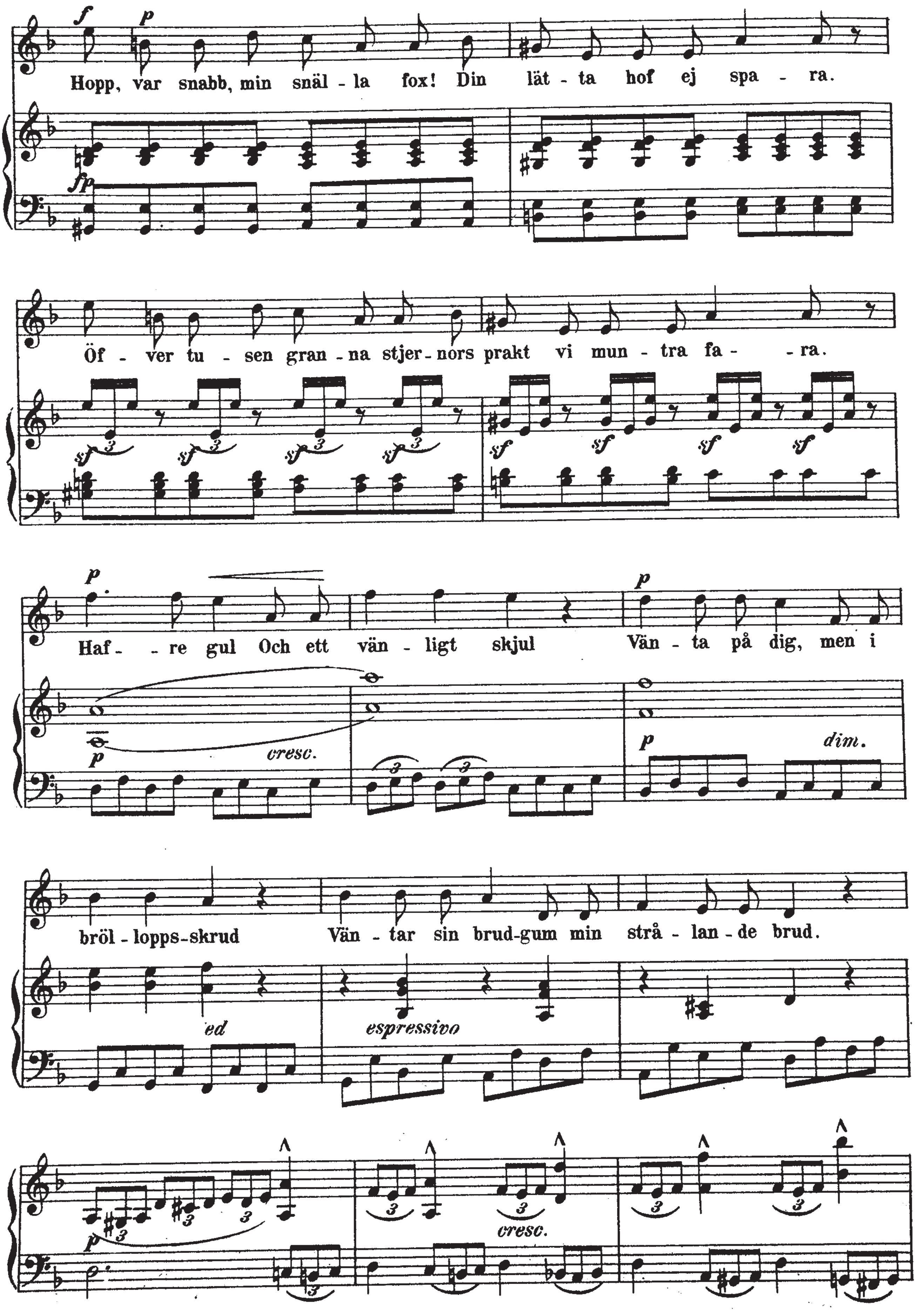
A. F. Lindblad.
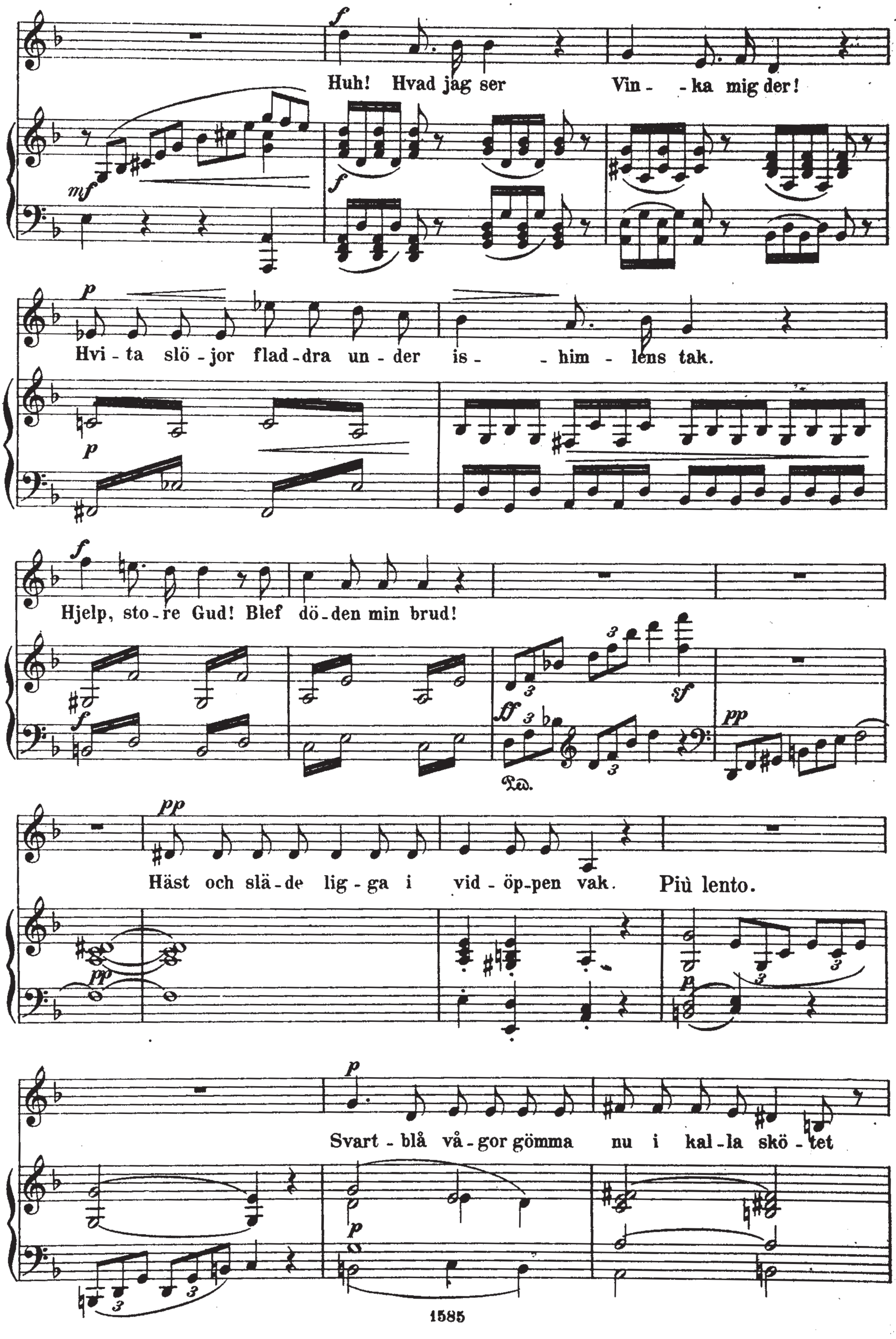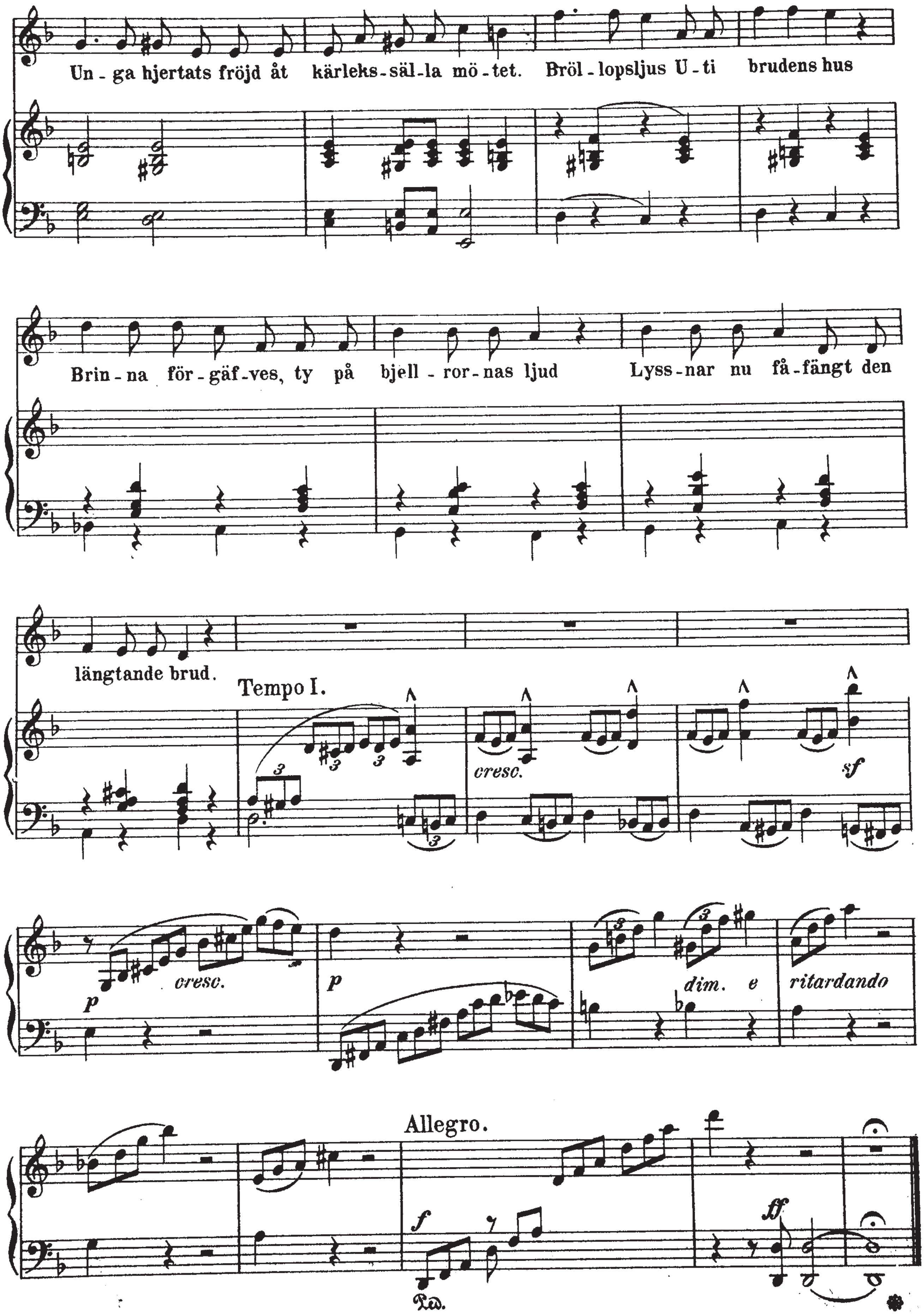

f p
Hopp! Var snabb, min snäl - la fox! Din lät - ta hof ej spa - - ra.
fp
Trän och bu - skar nic - ka gladt när dem för - bi vi fa - - ra.
sf sf sf sf sf sf sf sf
Haf - re gul Och ett vän - ligt skjul Vän - ta på dig, men i bröl - loppsskrud
p
dim. - - -
Vän - tar sin brud - gum min strå - lan - de brud.
ed - - espressivo
p

Hör, hvil-ket skri For tätt för-bi! Var det väl en uf i-från
gran-trä-dets topp? Ö-ka ditt språng! Vä-gen är lång,
Re-dan bak-om björk-dungen må-nen går opp. Hopp! Var snabb, min snälla fox! Din
lät-ta hof ej spa-ra; Trän och bu-skar nic-ka gladt när
dem för-bi vi fa-ra. Haf-re gul Och ett vän-ligt skjul

Vän - ta på dig, men i bröl - lops - skrud Vän - tar sin brud - gum min
dim. - - - ed - - espressivo
strå - lande brud.
cresc.
sf
Nå, hvad står på! Skyg - ga ej så!
p
f
p
f
p
Nu är vi der ne - re på glän - san - de fjärd. I - sen är stark;
mf
Sten - bun - den mark Bär ej me - ra sä - kert vår i - - lan - de färd.

Hopp, var snabb, min snäl - la fox! Din lät - ta hof ej spa - ra.
Öf - ver tu - sen gran - na stjer - nors prakt vi mun - tra fa - - ra.
Haf - - re gul Och ett vän - ligt skjul Vän - ta på dig, men i
bröl - lopps-skrud Vän - tar sin brud-gum min strå - lan - de brud.
cresc.
dim.
ed
espressivo
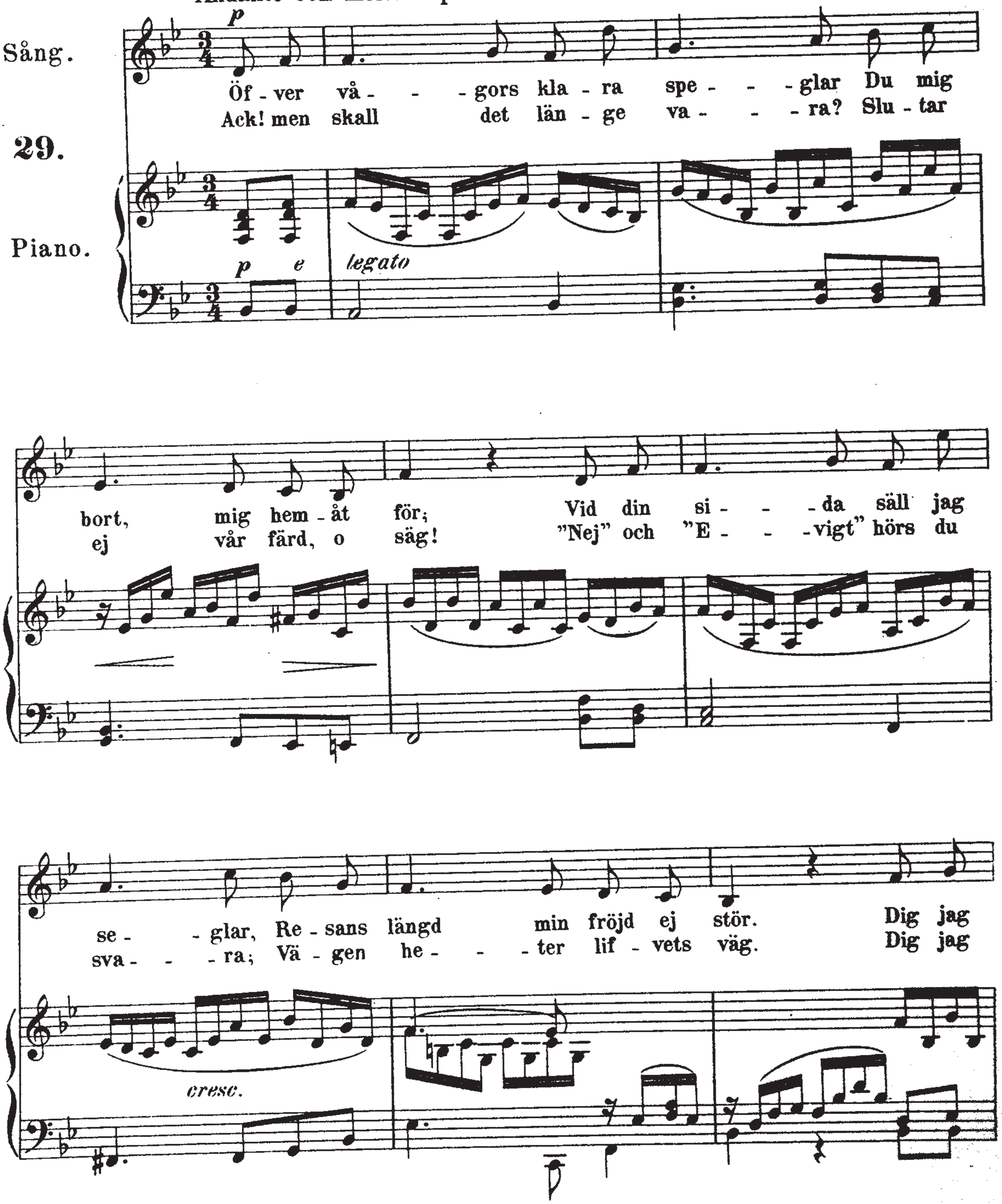

Huh! Hvad jag ser Vin - - ka mig der!
Hvi - ta slö - jor flad - dra un - der is - - him - lens tak.
Hjelp, sto - re Gud! Blef dö - den min brud!
Häst och slä - de lig - ga i vid - öp - pen vak.
Più lento.
Svart - blå vå - gor gömma nu i kal - la skö - tet
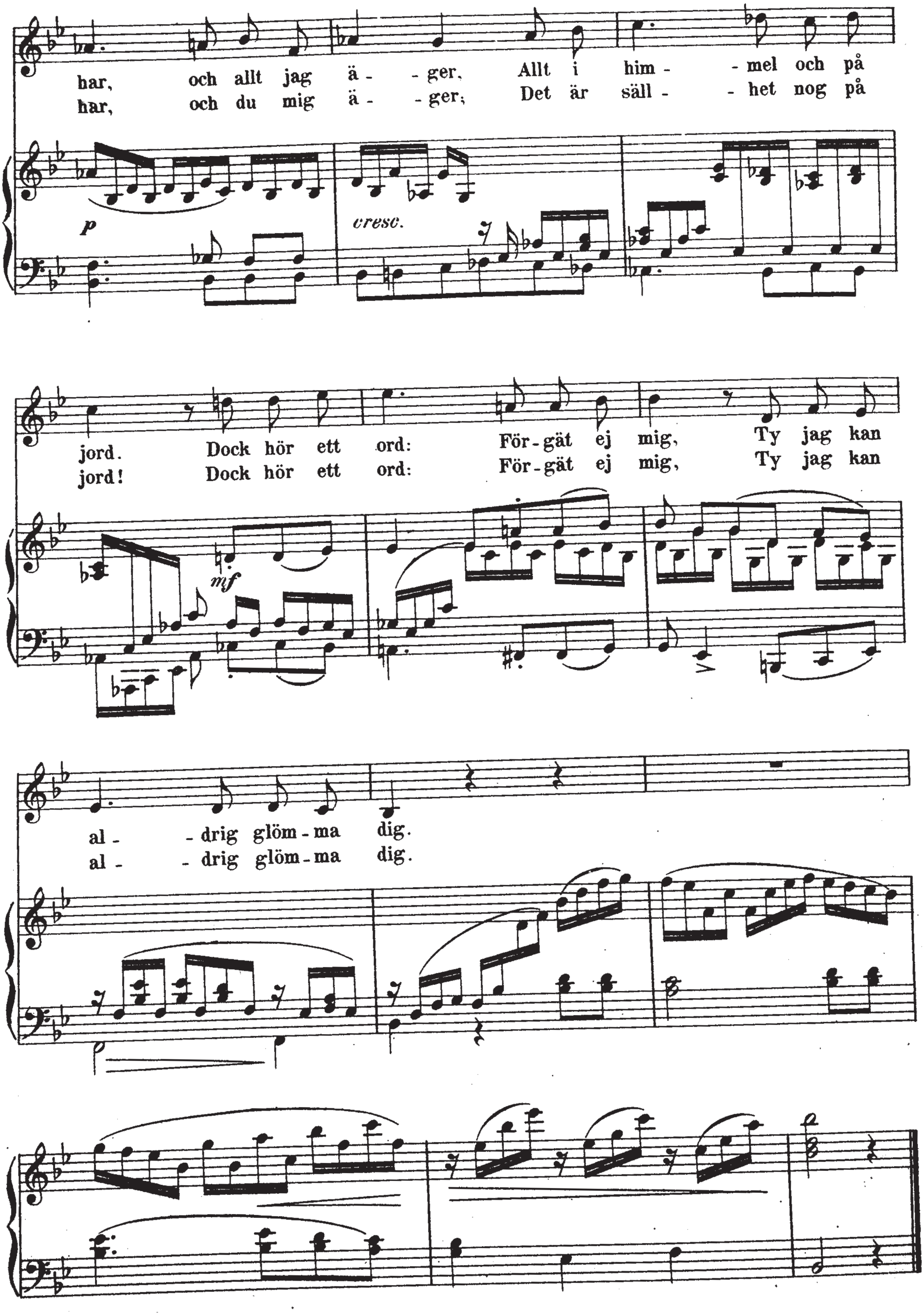

Un - ga hjertats fröjd åt kärleks - säl - la mö - tet. Bröl - lopsljus U - ti brudens hus
Brin - na för - gäf - ves, ty på bjell - ror - nas ljud Lyss - nar nu få - fängt den
längtande brud.
Tempo I.
cresc.
sf
p
cresc.
p
dim. e ritardando
Allegro.
f
ff

För evigt.

A. F. Lindblad.
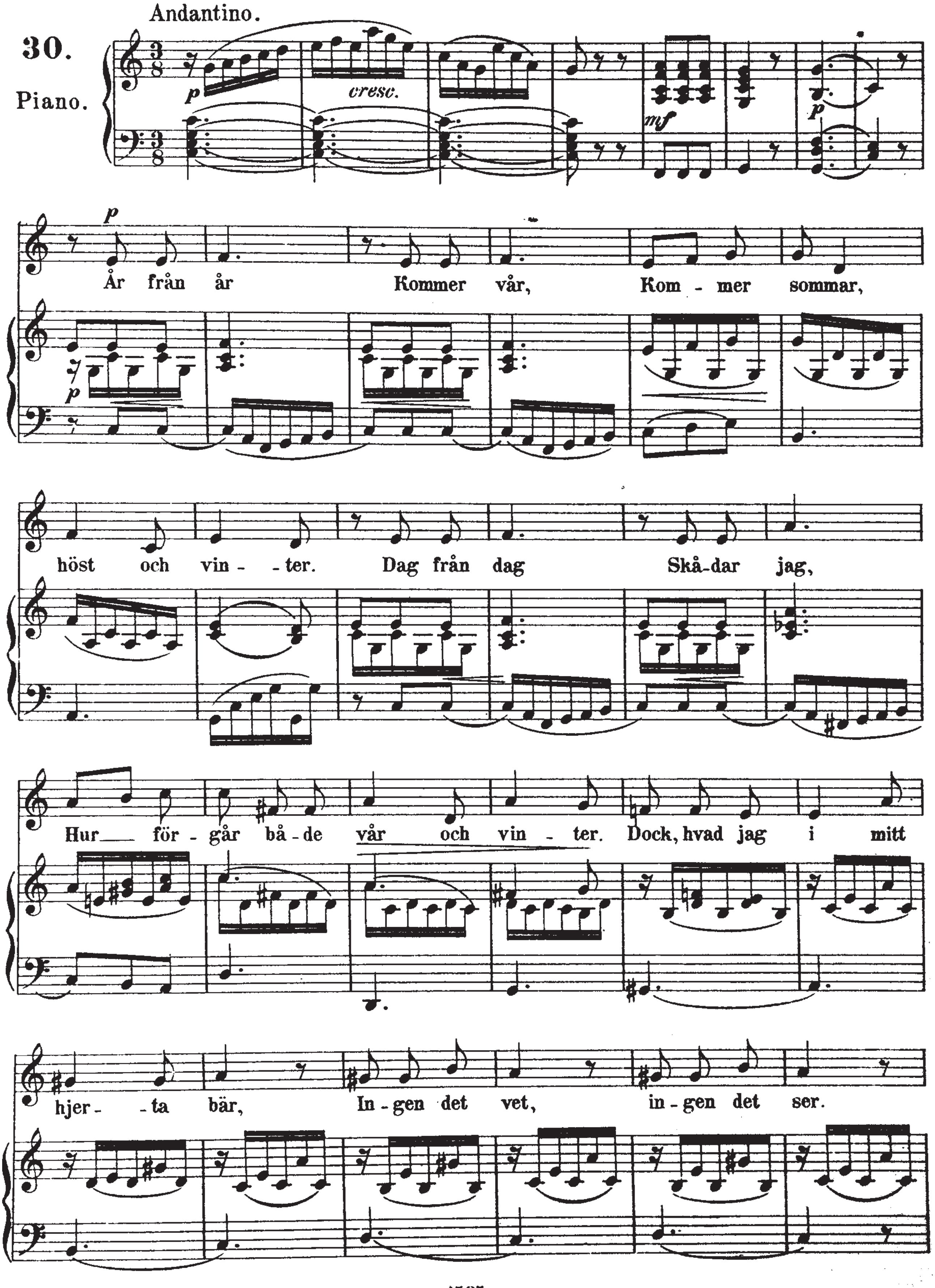
Andante con molto espressione.
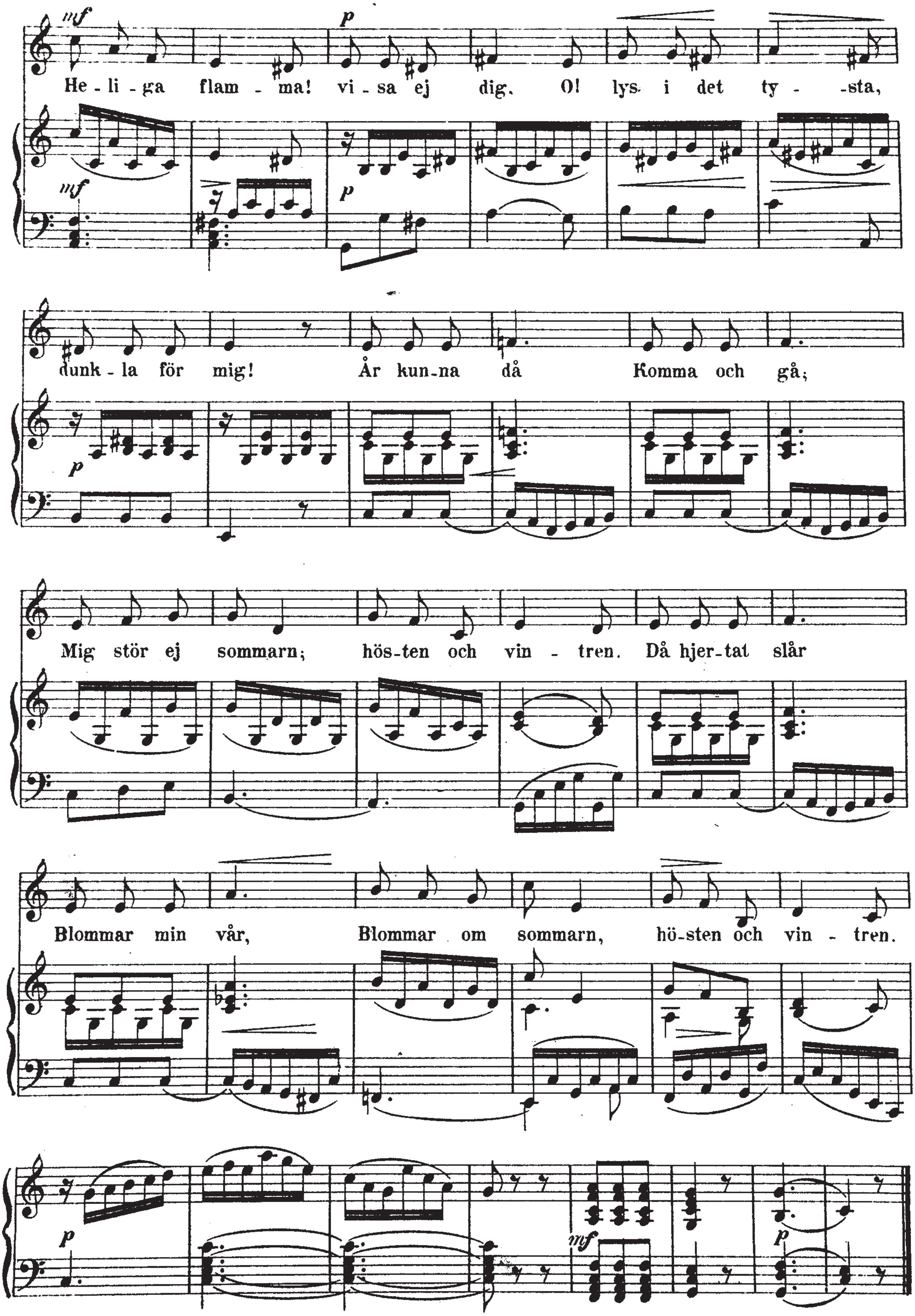

har, och allt jag ä - - ger, Allt i him - - mel och på
har, och du mig ä - - ger; Det är säll - - het nog på
p
cresc.
jord. Dock hör ett ord: För-gät ej mig, Ty jag kan
jord! Dock hör ett ord: För-gät ej mig, Ty jag kan
mf
al - - drig glöm-ma dig.
al - - drig glöm-ma dig.

Den ensamma.
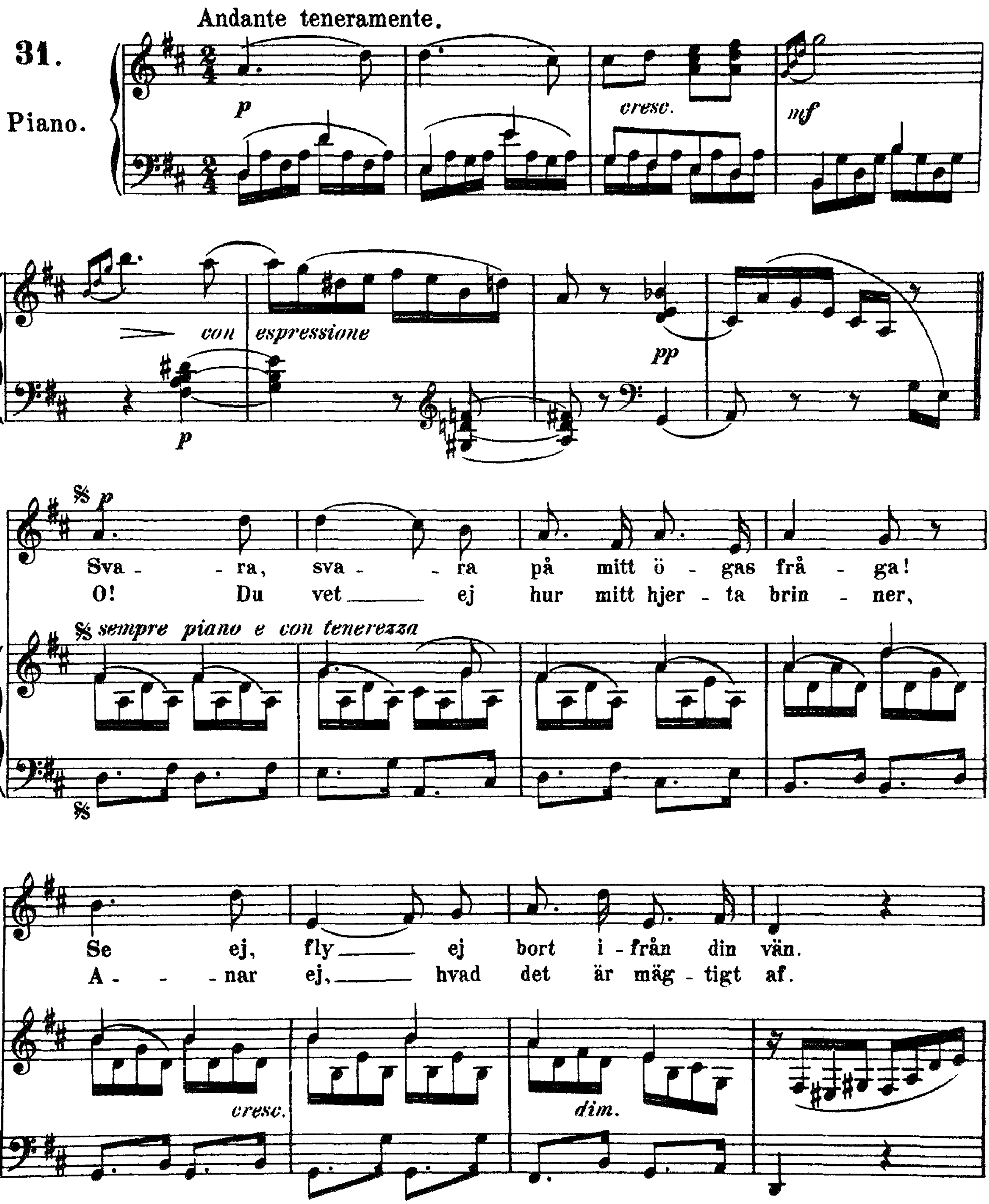
A. F. Lindblad.
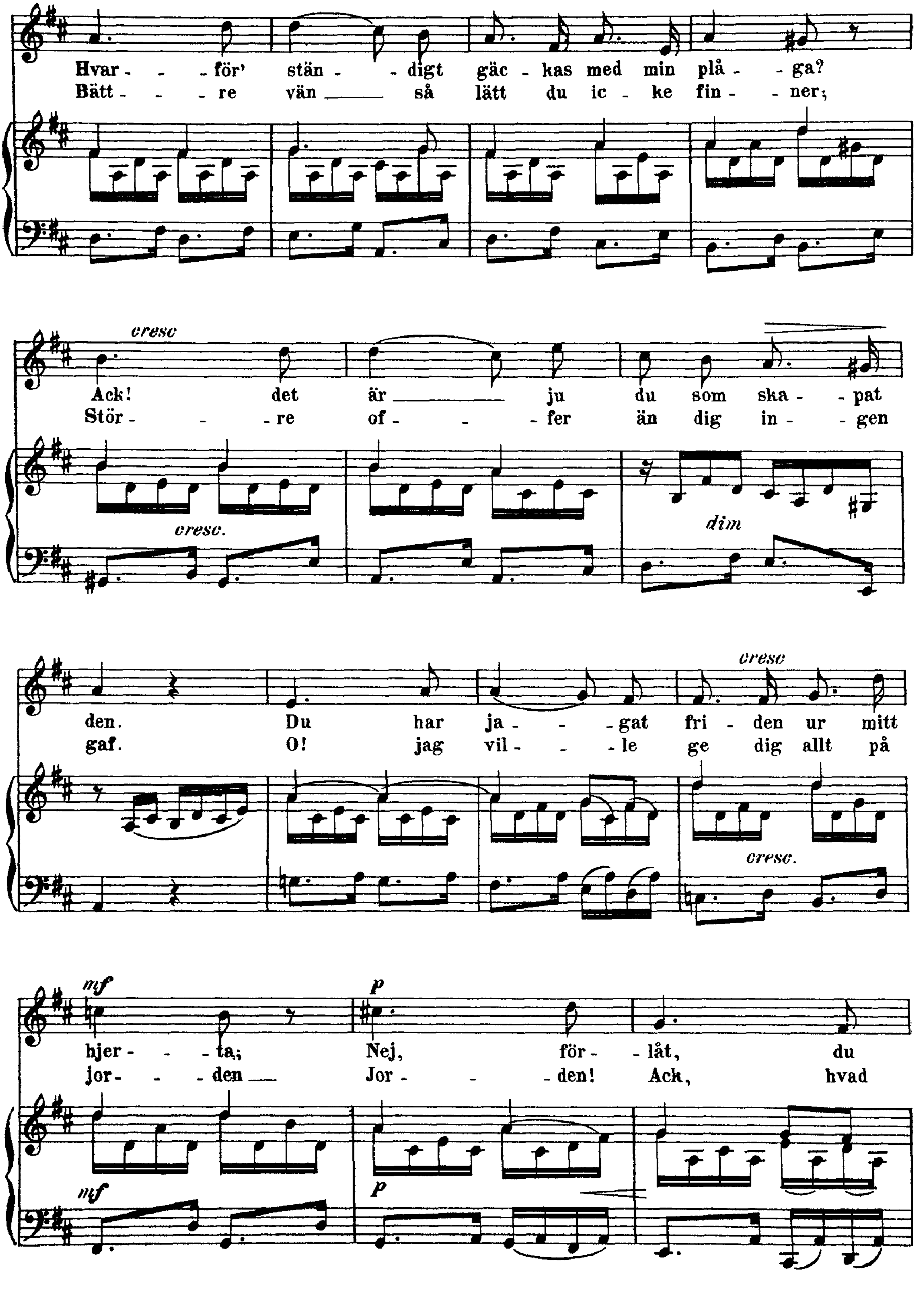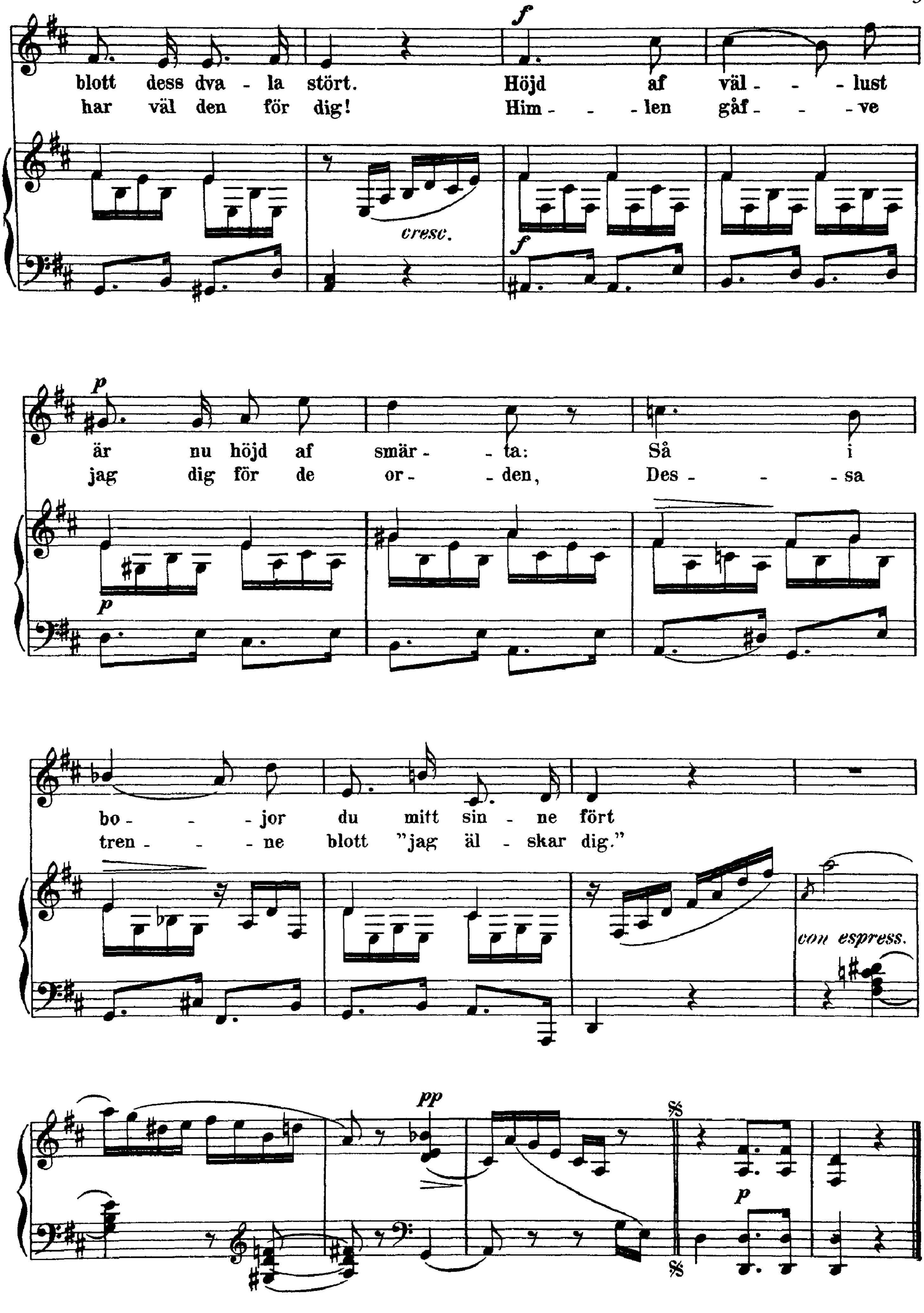

He-li-ga flam-ma! vi-sa ej dig. O! lys i det ty-sta,
dunk-la för mig! År kun-na då Komma och gå;
Mig stör ej sommarn; hös-ten och vin-tren. Då hjer-tat slår
Blommar min vår, Blommar om sommarn, hö-sten och vin-tren.

Obesvarad kärlek.

A. F. Lindblad.
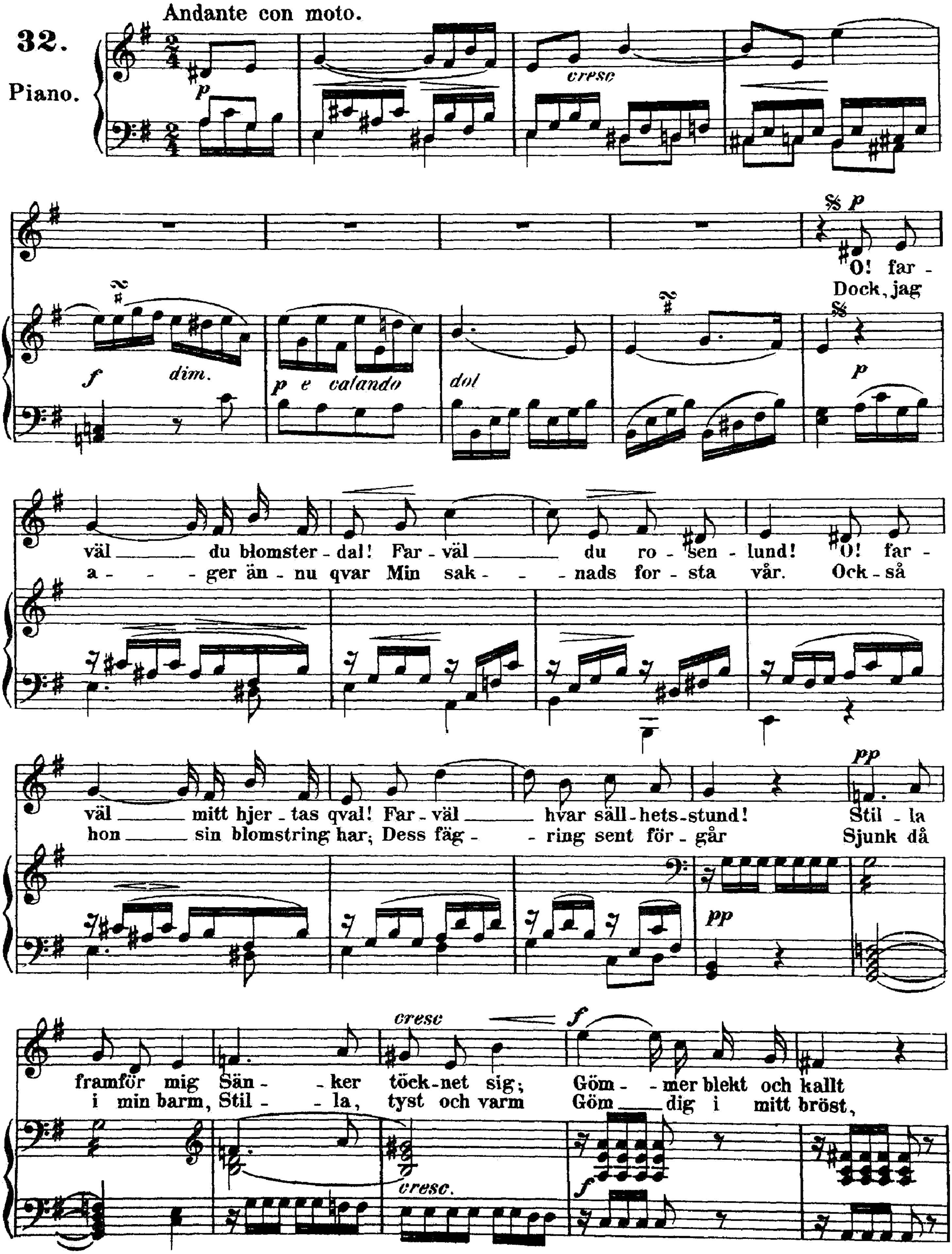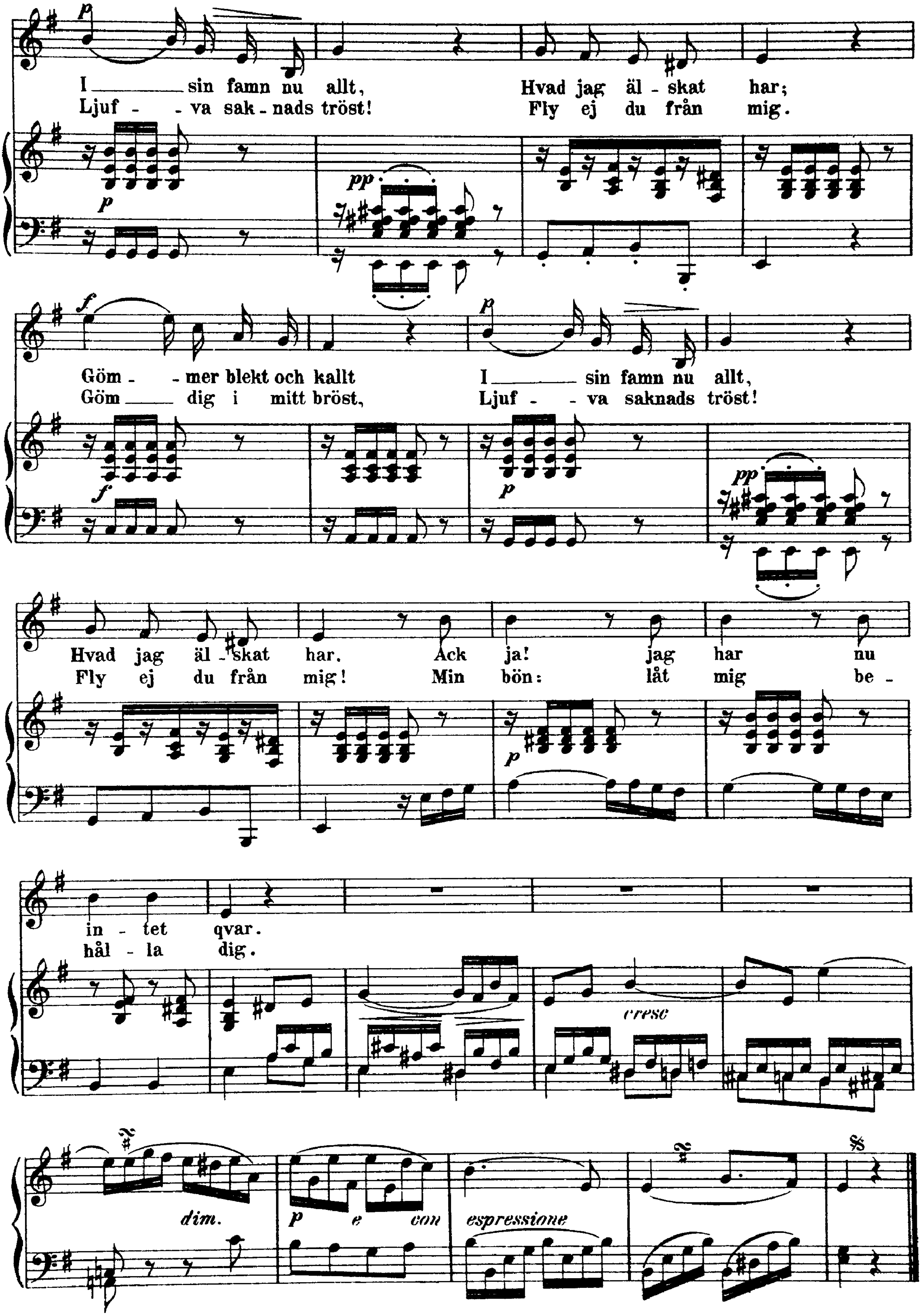

Hvar - - för' stän - - digt gäc - kas med min plå - - ga?
Bätt - - - re vän så lätt du ic - ke fin - - ner;
cresc
Ack! det är ju du som ska - - pat
Stör - - - re of - - - fer än dig in - - gen
cresc.
dim
den. Du har ja - - - gat fri - den ur mitt
gaf. O! jag vil - - - le ge dig allt på
cresc
cresc.
mf
hjer - - - ta; Nej, för - låt, du
jor - - - den Jor - - - den! Ack, hvad
p

blott dess dva - la stört. Höjd af väl - - - lust
har väl den för dig! Him - - - len gåf - - - ve
är nu höjd af smär - - ta: Så i
jag dig för de or - - den, Des - - - sa
bo - - - jor du mitt sin - ne fört
tren - - - ne blott "jag äl - skar dig."
cresc.
con espress.

Farväl.
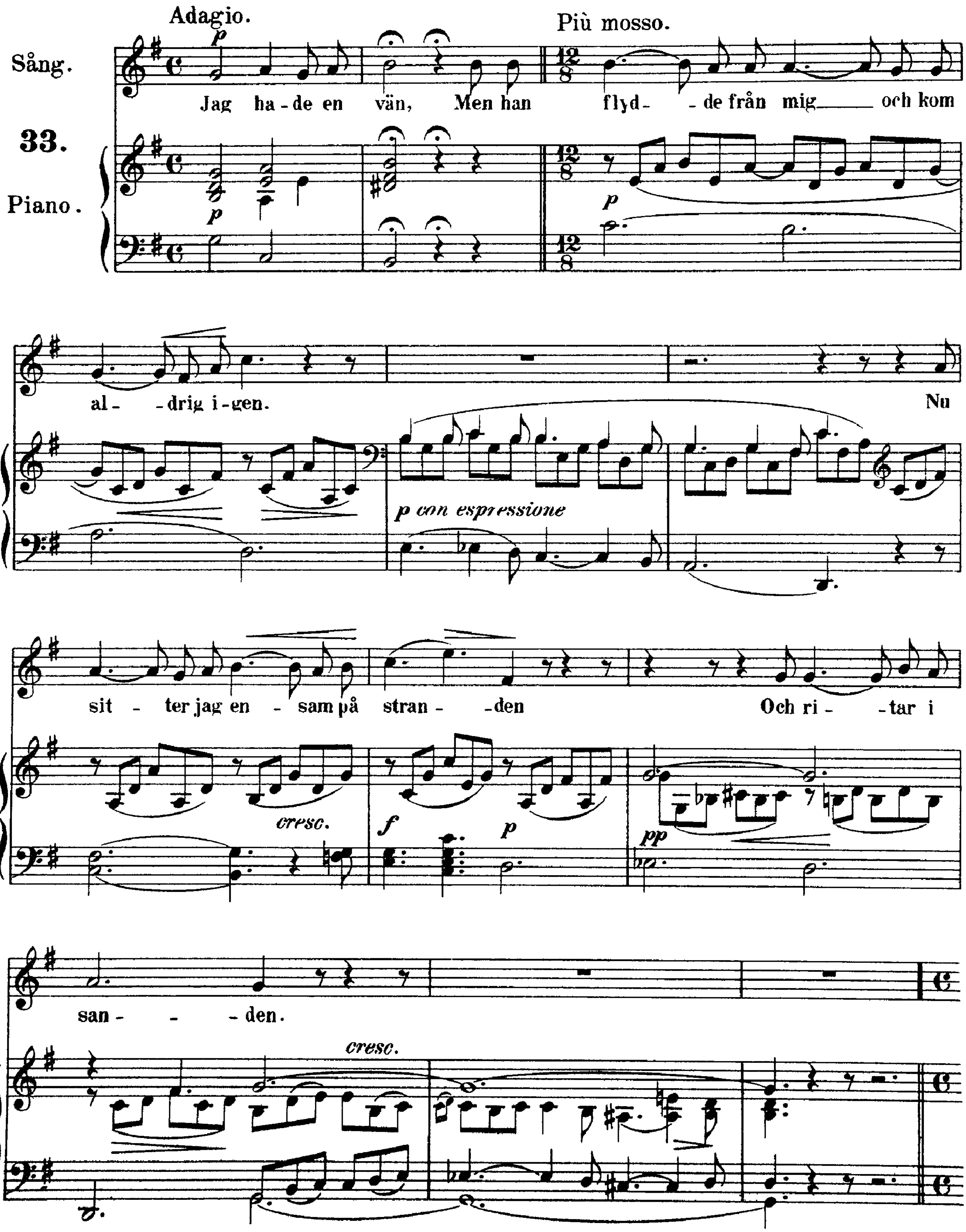
A. F. Lindblad.
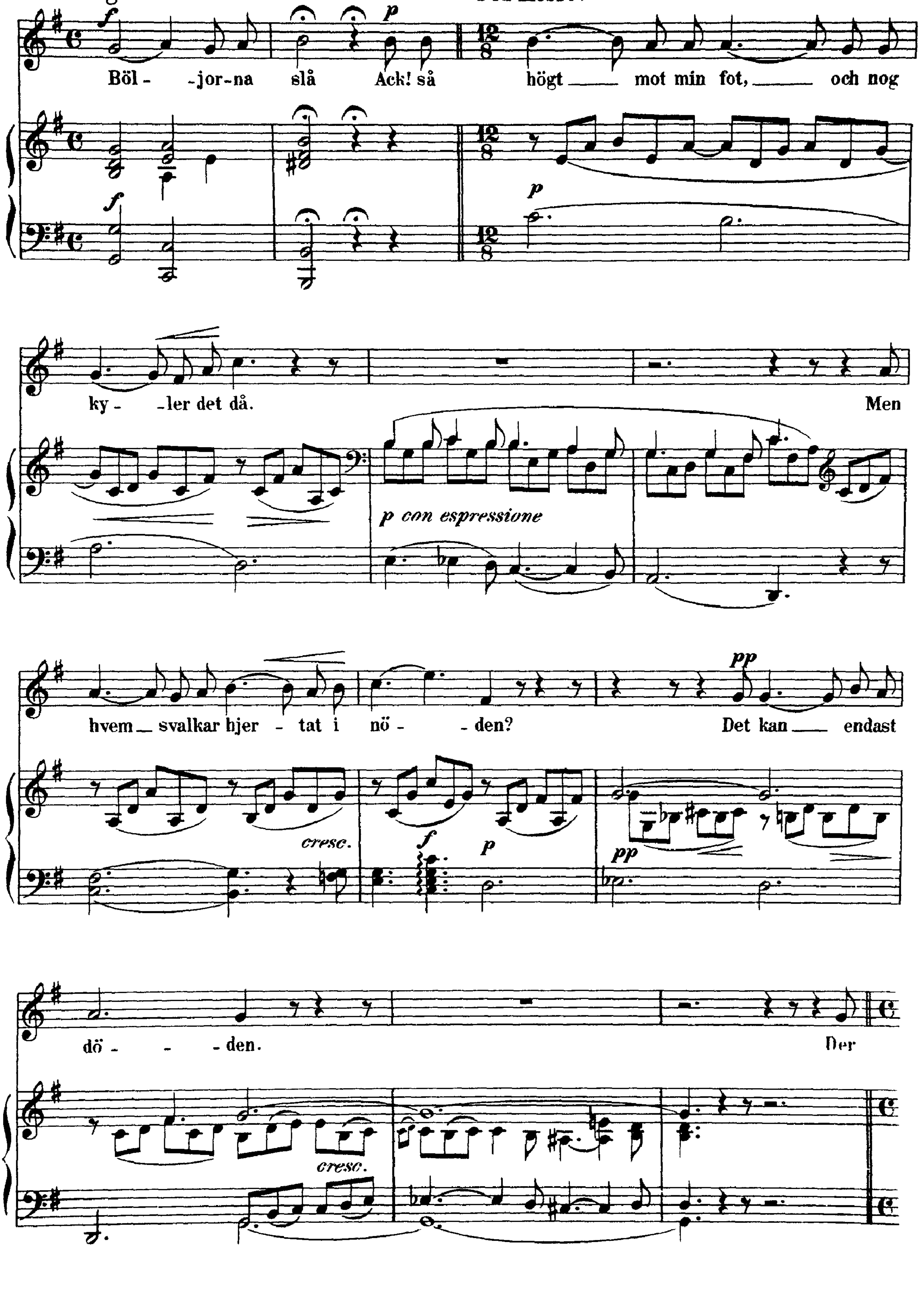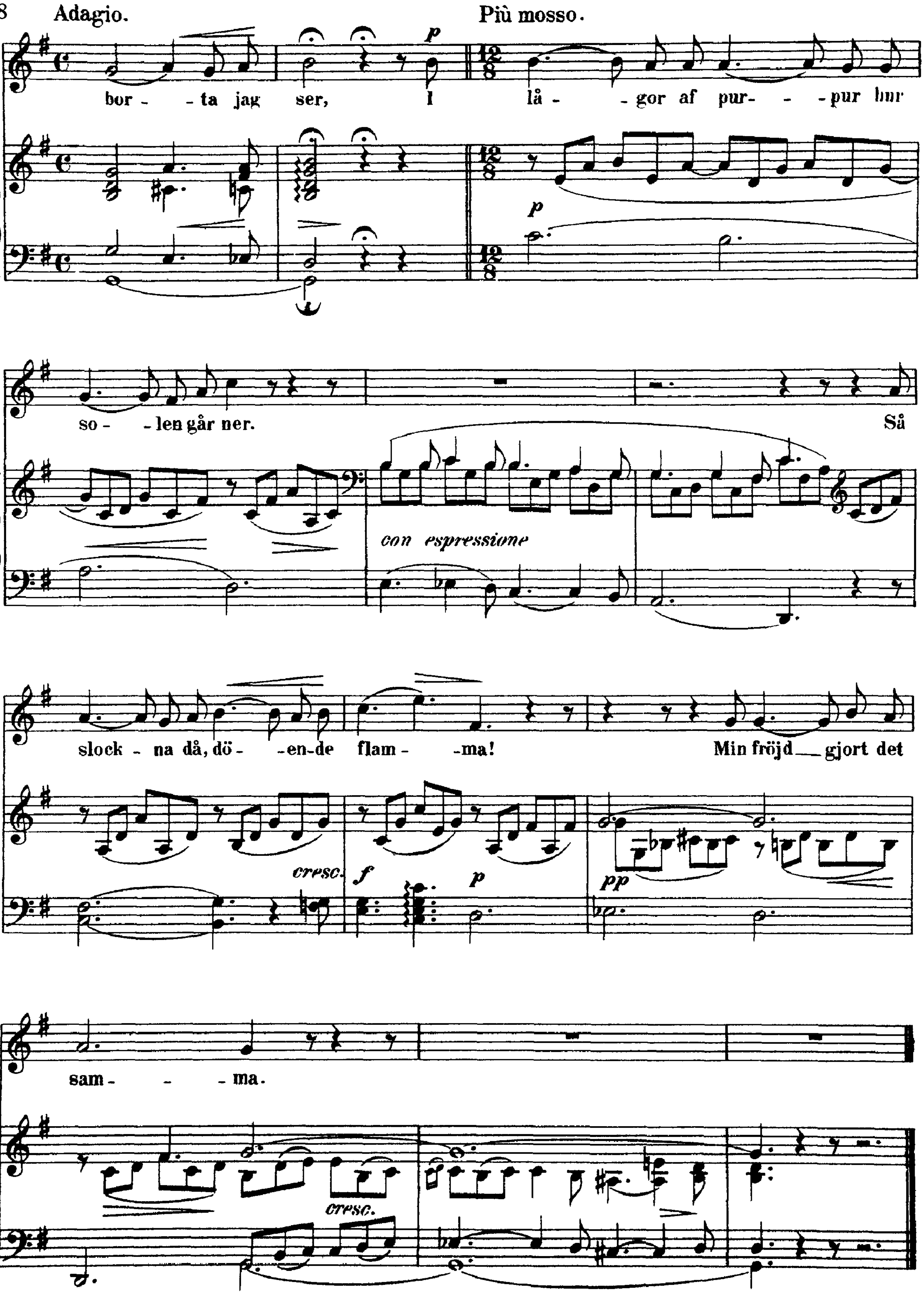

p
I ——— sin famn nu allt, Hvad jag äl - skat har;
Ljuf - - va sak - nads tröst! Fly ej du från mig.
pp
f
Göm - - mer blekt och kallt I ——— sin famn nu allt,
Göm ——— dig i mitt bröst, Ljuf - - va saknads tröst!
Hvad jag äl - skat har. Ack ja! jag har nu
Fly ej du från mig! Min bön: låt mig be -
in - tet qvar.
hål - la dig.
cresc
dim.
p e con espressione

Saknad.

A F Lindblad
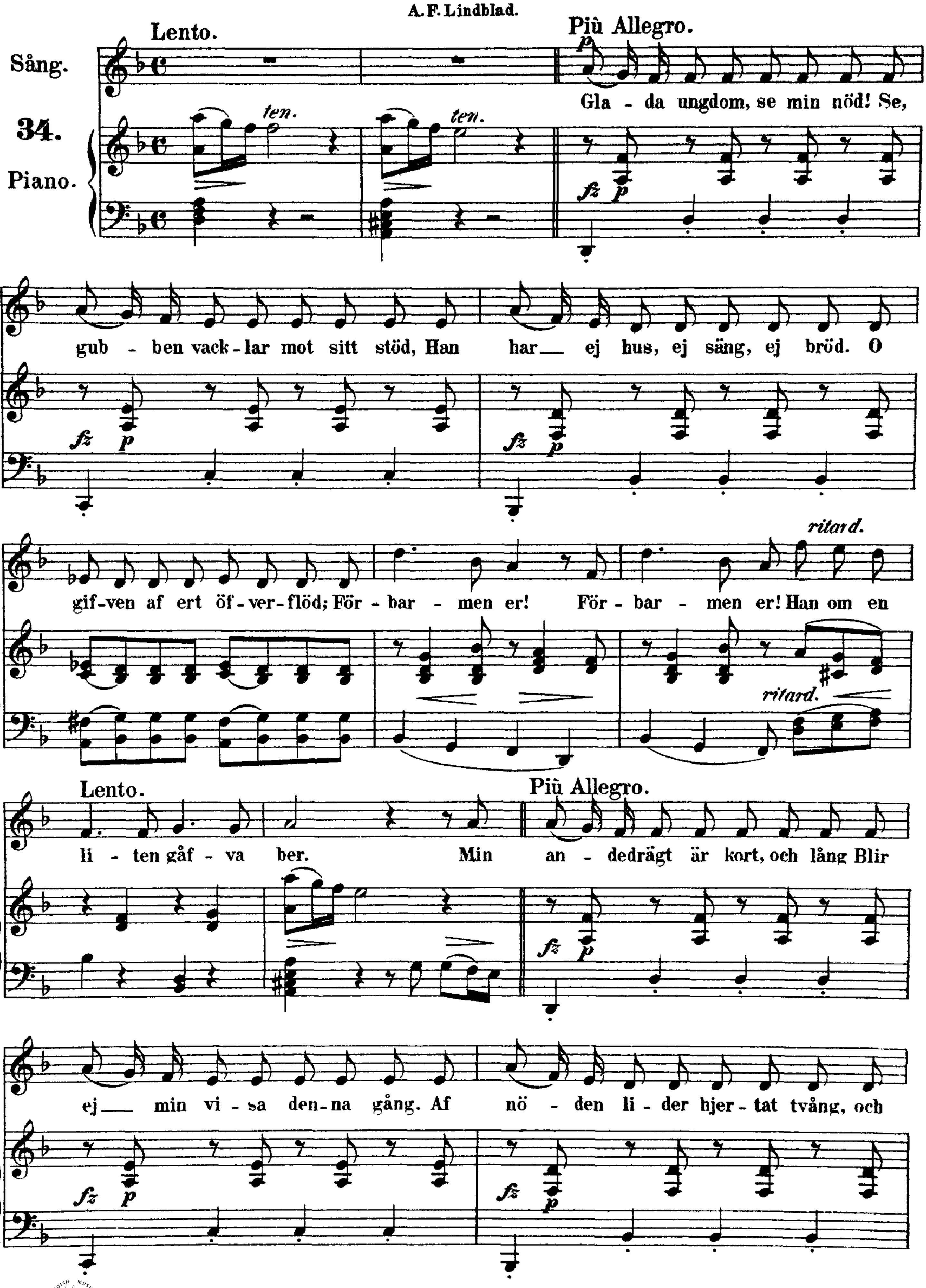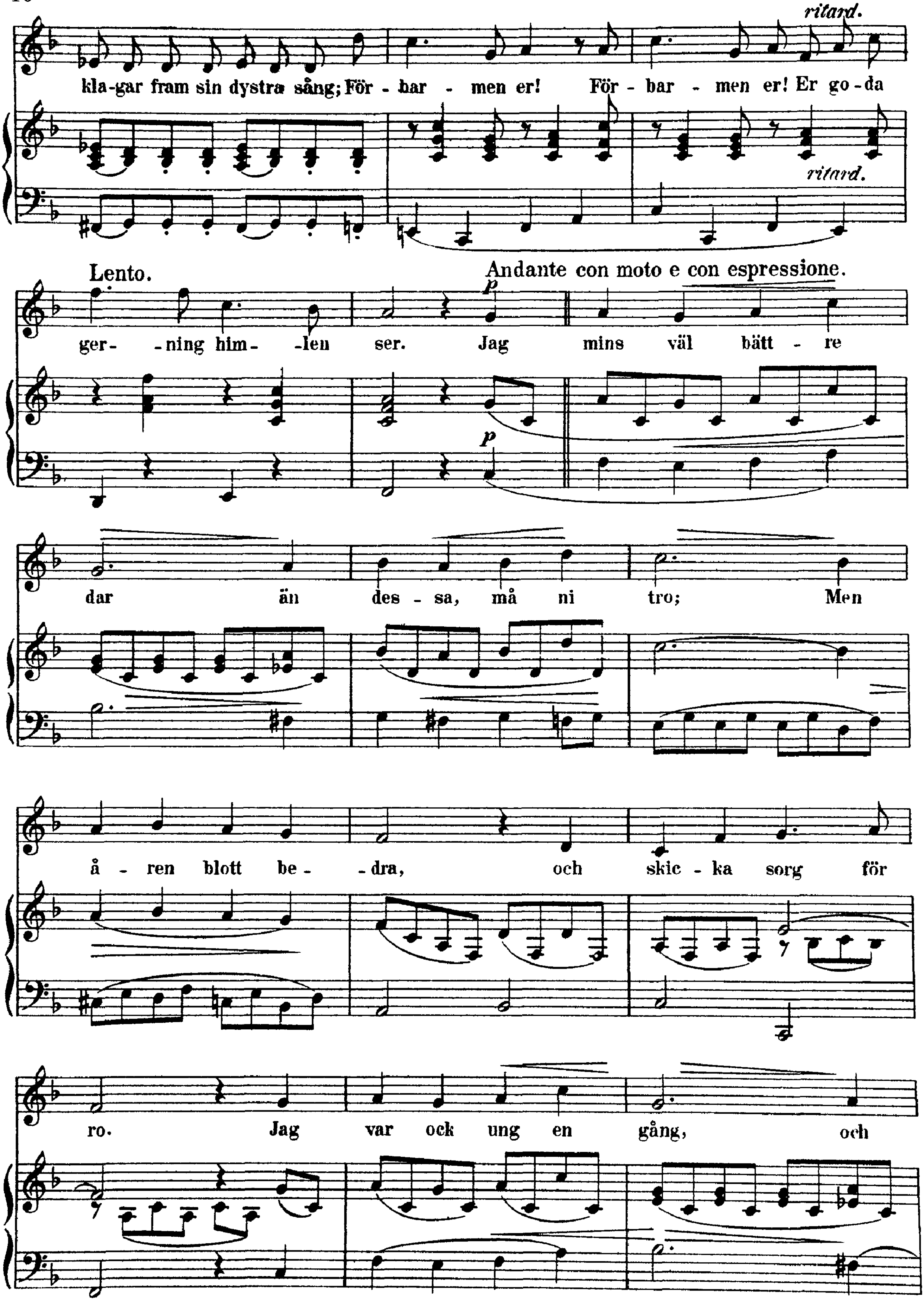

Adagio.
Più mosso.
Böl - -jor-na slå Ack! så högt mot min fot, och nog
ky - -ler det då. Men
p con espressione
hvem svalkar hjer - tat i nö - - den? Det kan endast
cresc.
dö - - - den. Der
cresc.
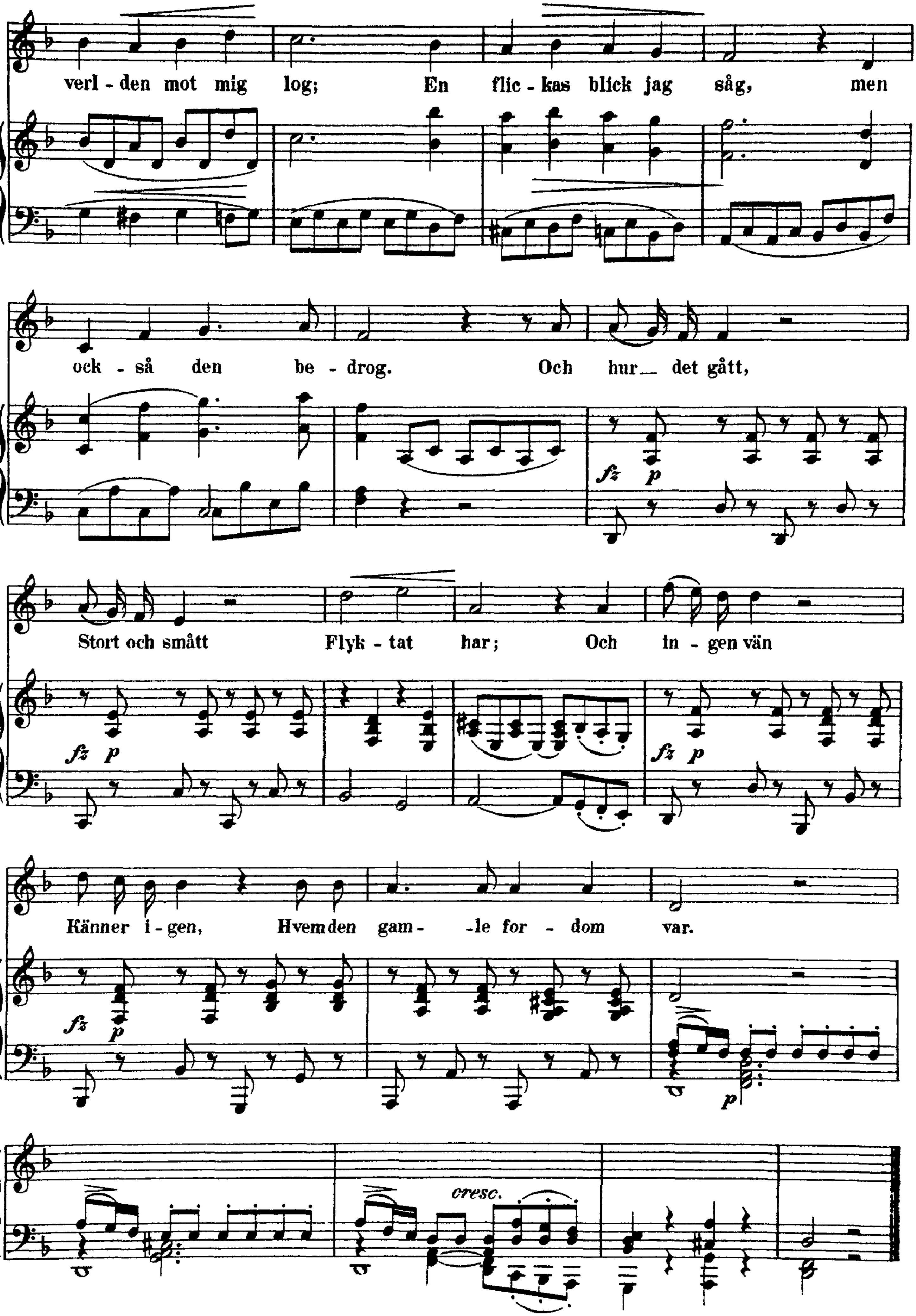

Adagio.
Più mosso.
bor - ta jag ser, I lå - gor af pur - pur hur
so - len går ner.
Så
con espressione
slock - na då, dö - en-de flam - ma!
cresc.
Min fröjd gjort det
sam - ma.
cresc.

Gubben vid vägen.

A. F. Lindblad.
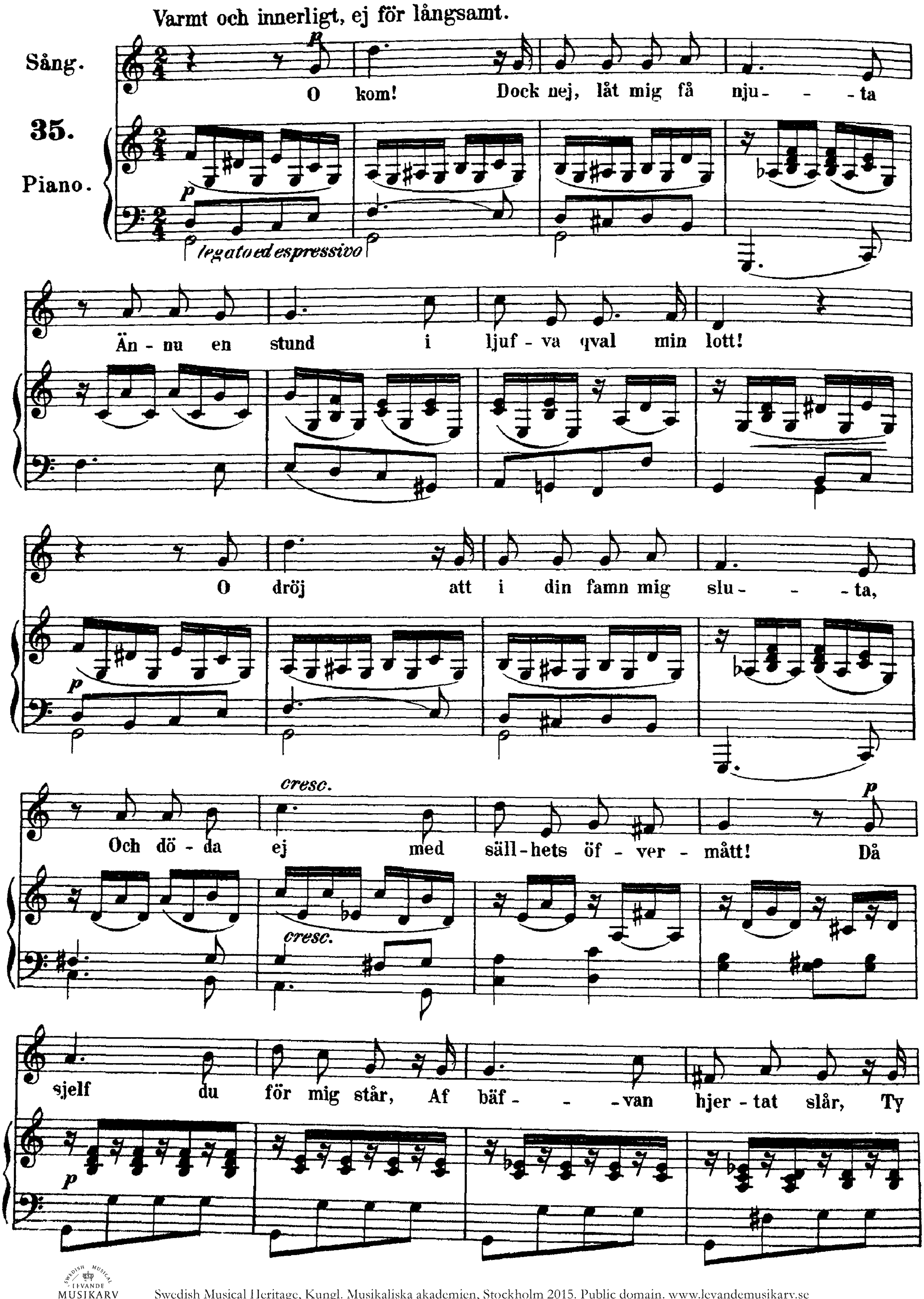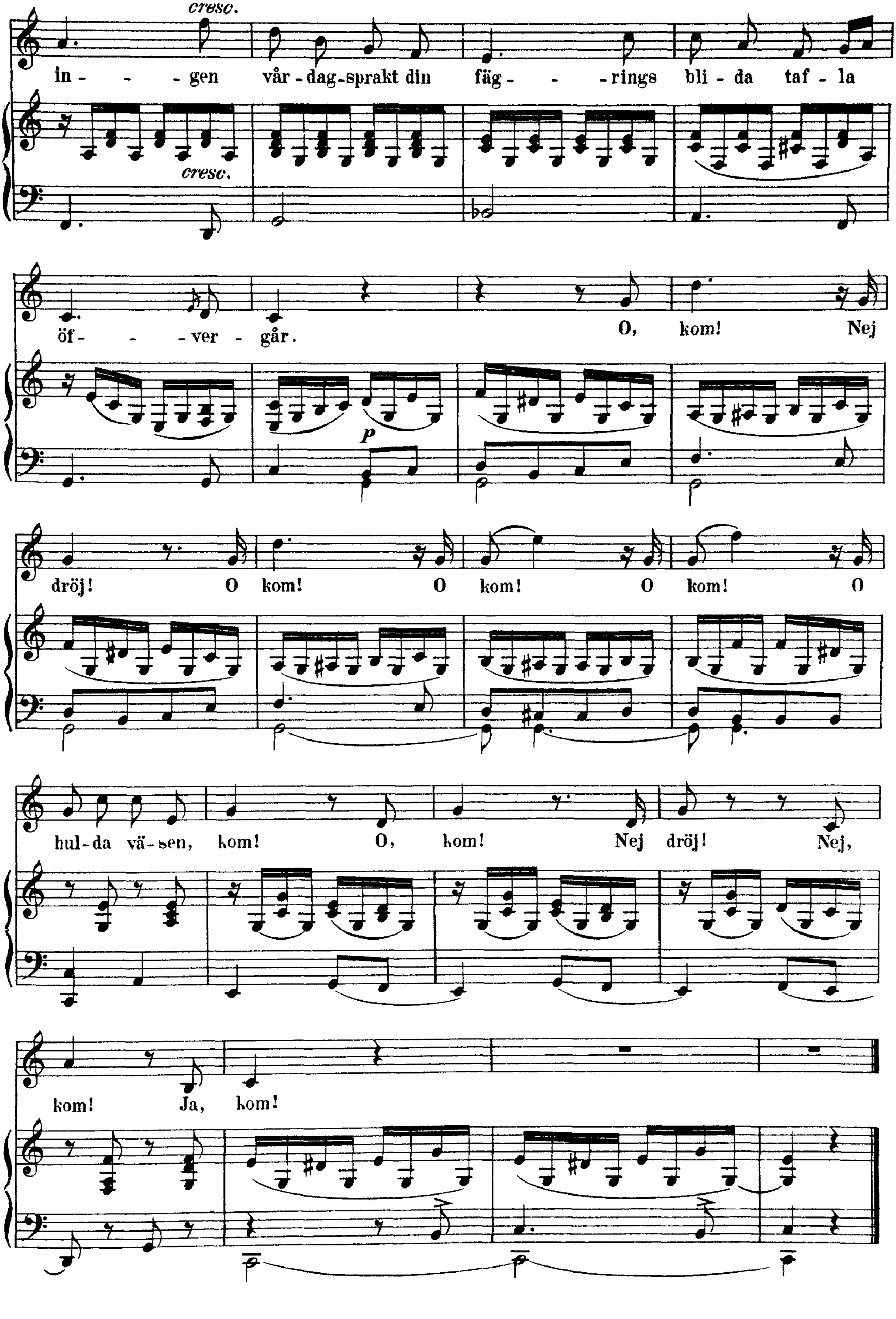

ritard.
kla-gar fram sin dystra sång; För - bar - men er! För - bar - men er! Er go-da
ritard.
Lento.
Andante con moto e con espressione.
p
ger- -ning him- -len ser. Jag mins väl bätt - re
p
dar än des - sa, må ni tro; Men
å - ren blott be- -dra, och skic - ka sorg för
ro. Jag var ock ung en gång, och

verl - den mot mig log; En flic - kas blick jag såg, men
ock - så den be - drog. Och hur_ det gått,
Stort och smått Flyk - tat har; Och in - gen vän
Känner i - gen, Hvem den gam- -le for - dom var.
cresc.

O, kom — nej, dröj!
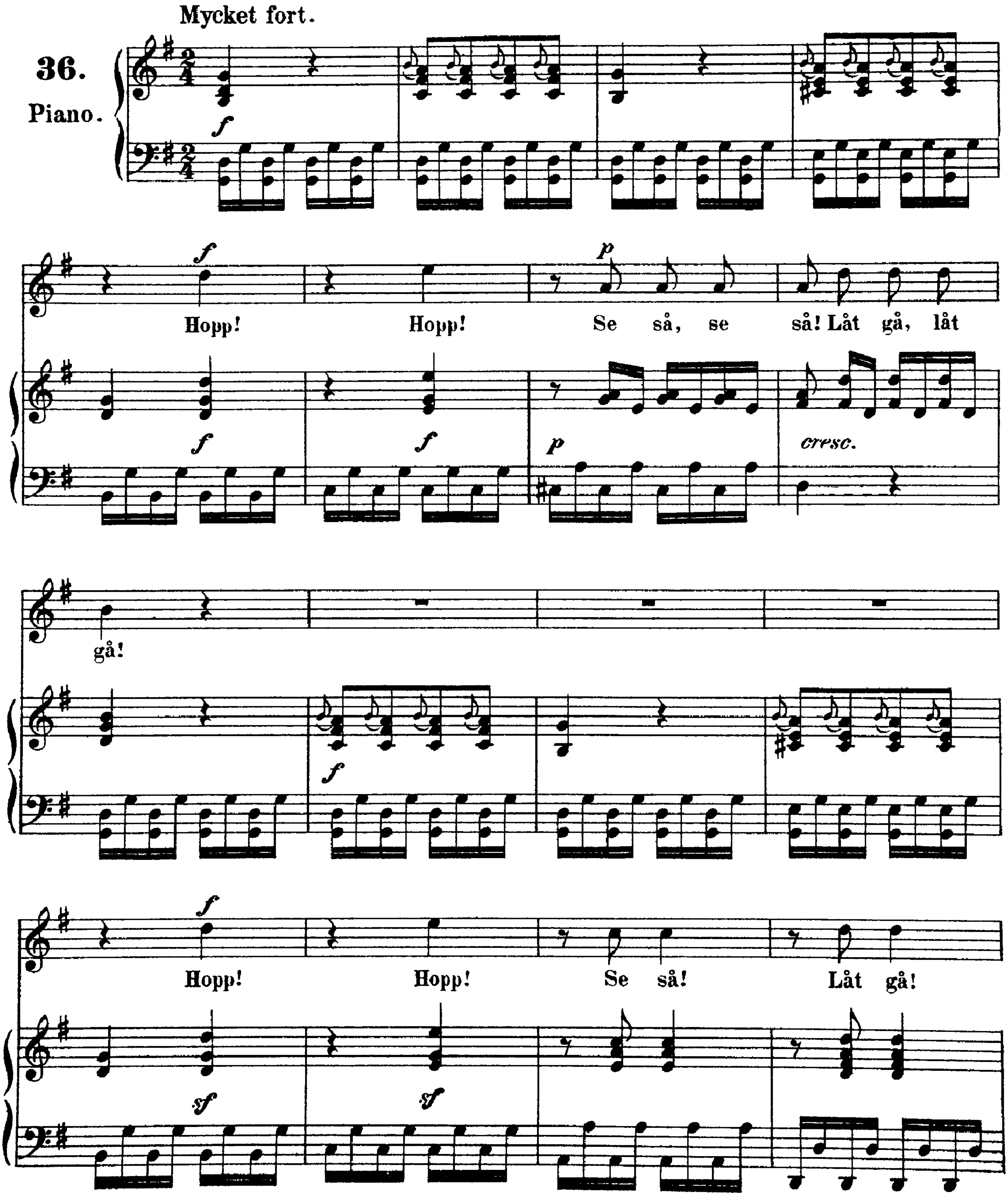
A.F. Lindblad
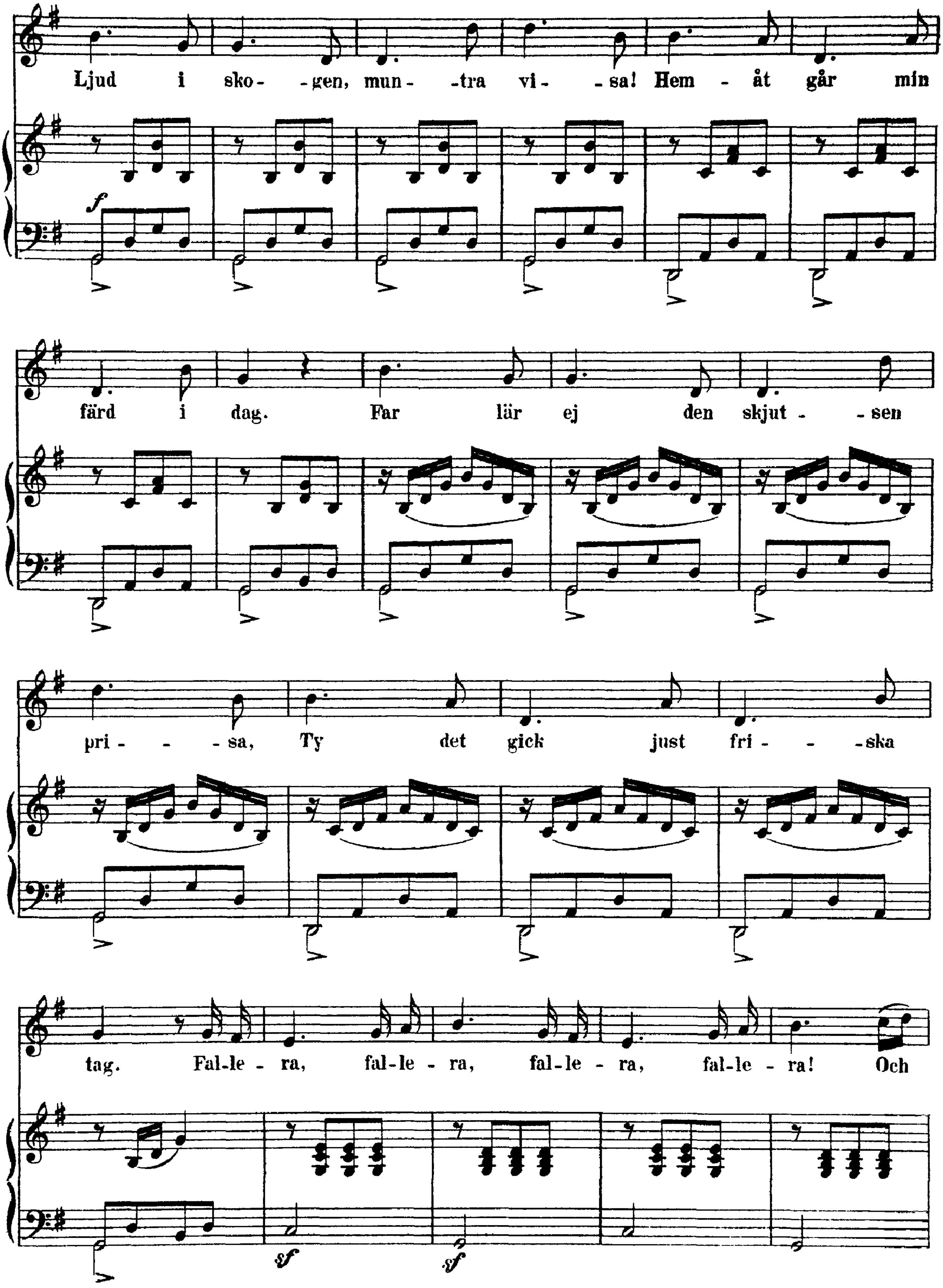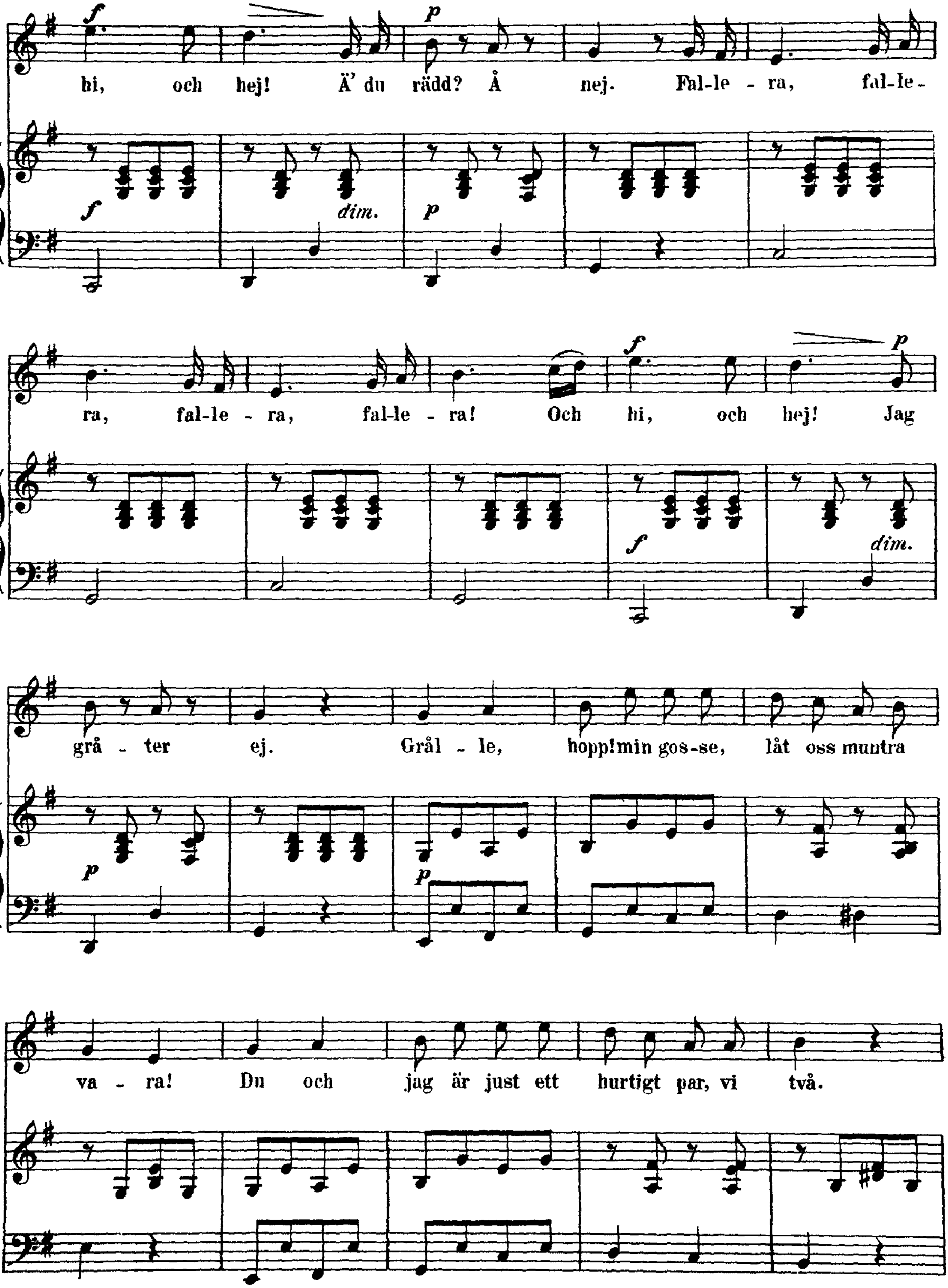

cresc.
in - - gen vår - dag - sprakt din fäg - - - rings bli - da taf - la
cresc.
öf - - - ver - går.
p
O, kom! Nej dröj! O kom! O kom! O kom! O
hul - da vä - sen, kom! O, kom! Nej dröj! Nej,
kom! Ja, kom!
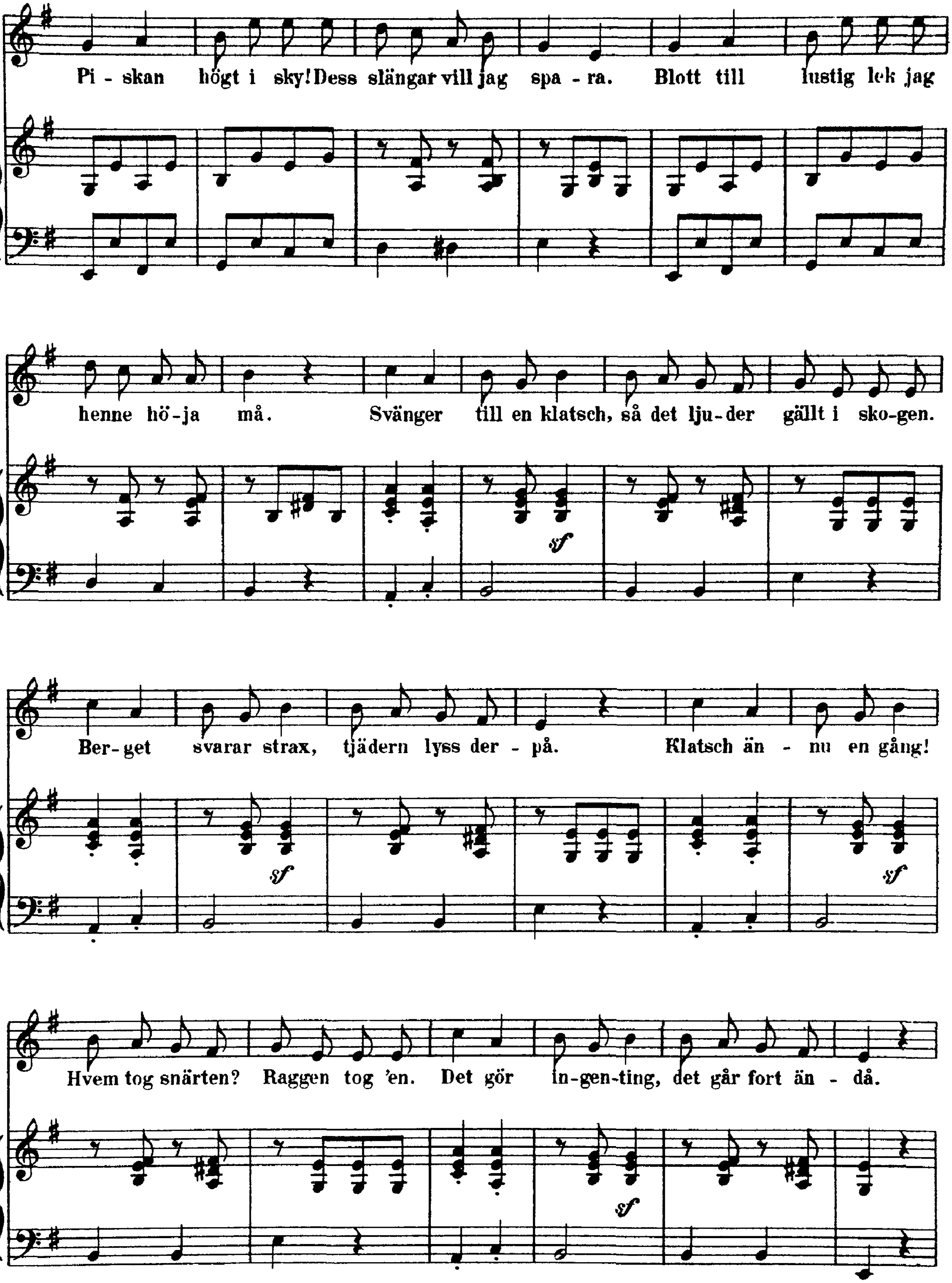
Skjutsgossen på hemvägen.
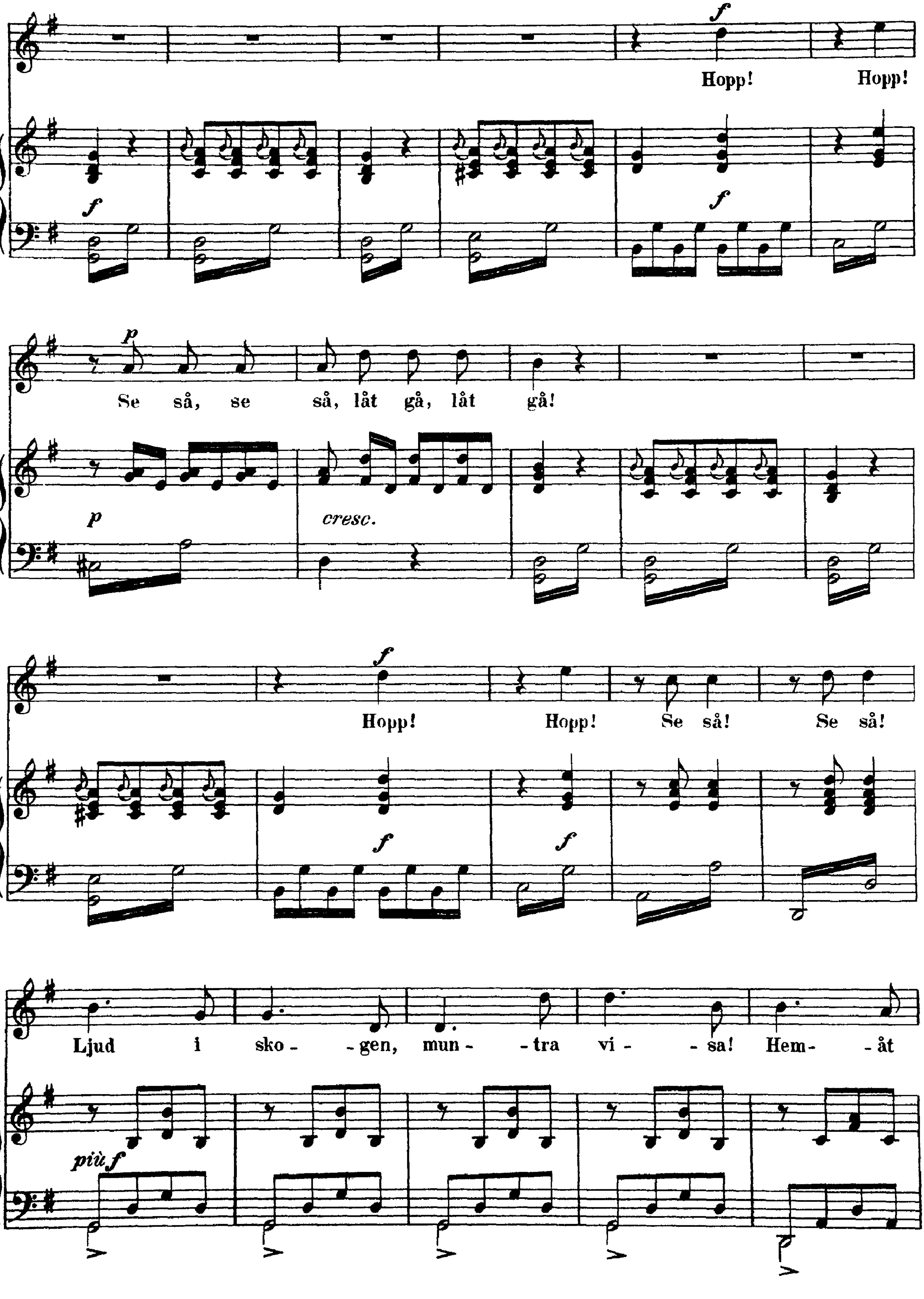
A.F. Lindblad.
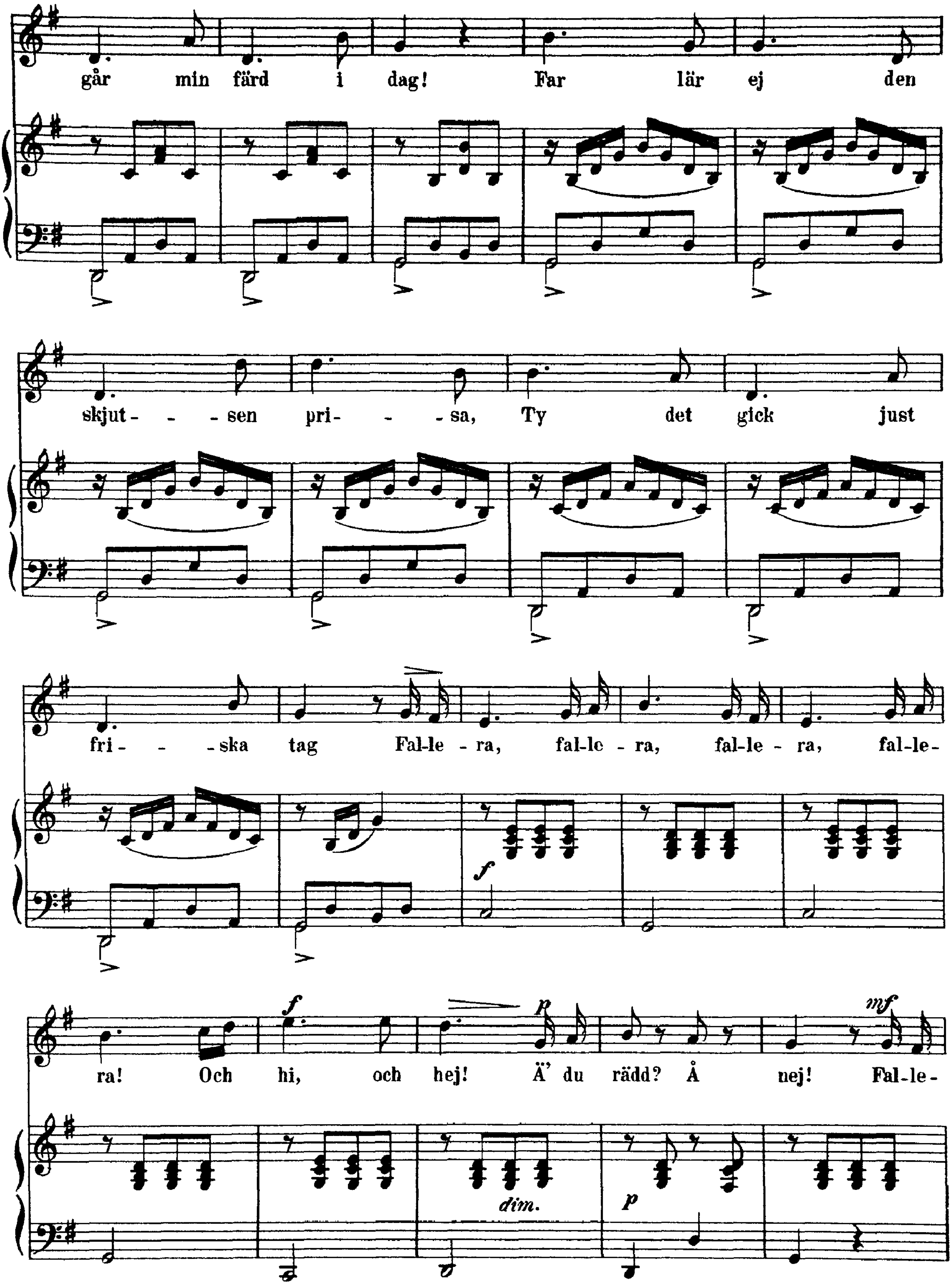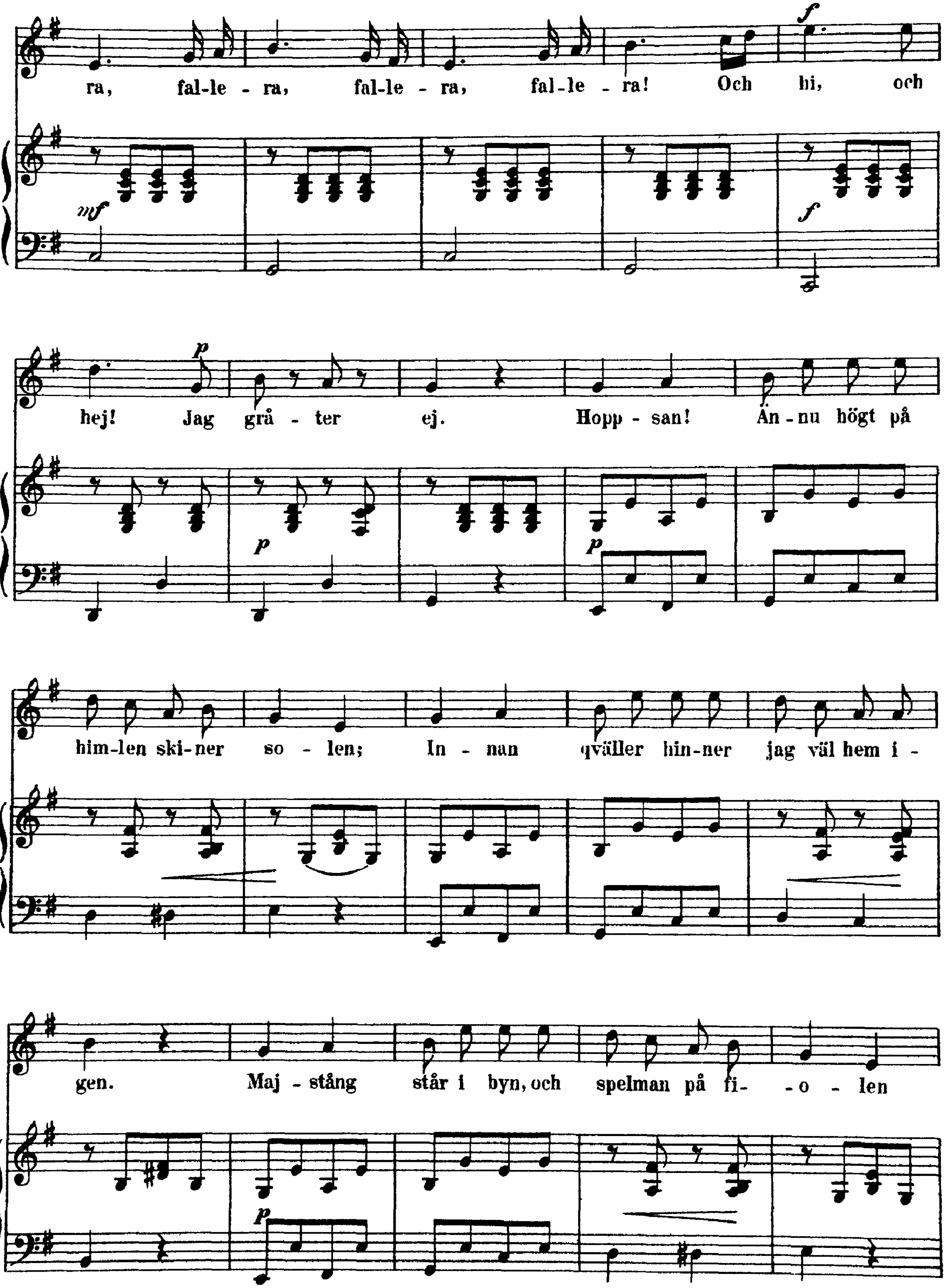

Ljud i sko- -gen, mun- -tra vi- -sa! Hem - åt går min
färd i dag. Far lär ej den skjut - -sen
pri - - -sa, Ty det gick just fri - - -ska
tag. Fal-le - ra, fal-le - ra, fal-le - ra, fal-le - ra! Och
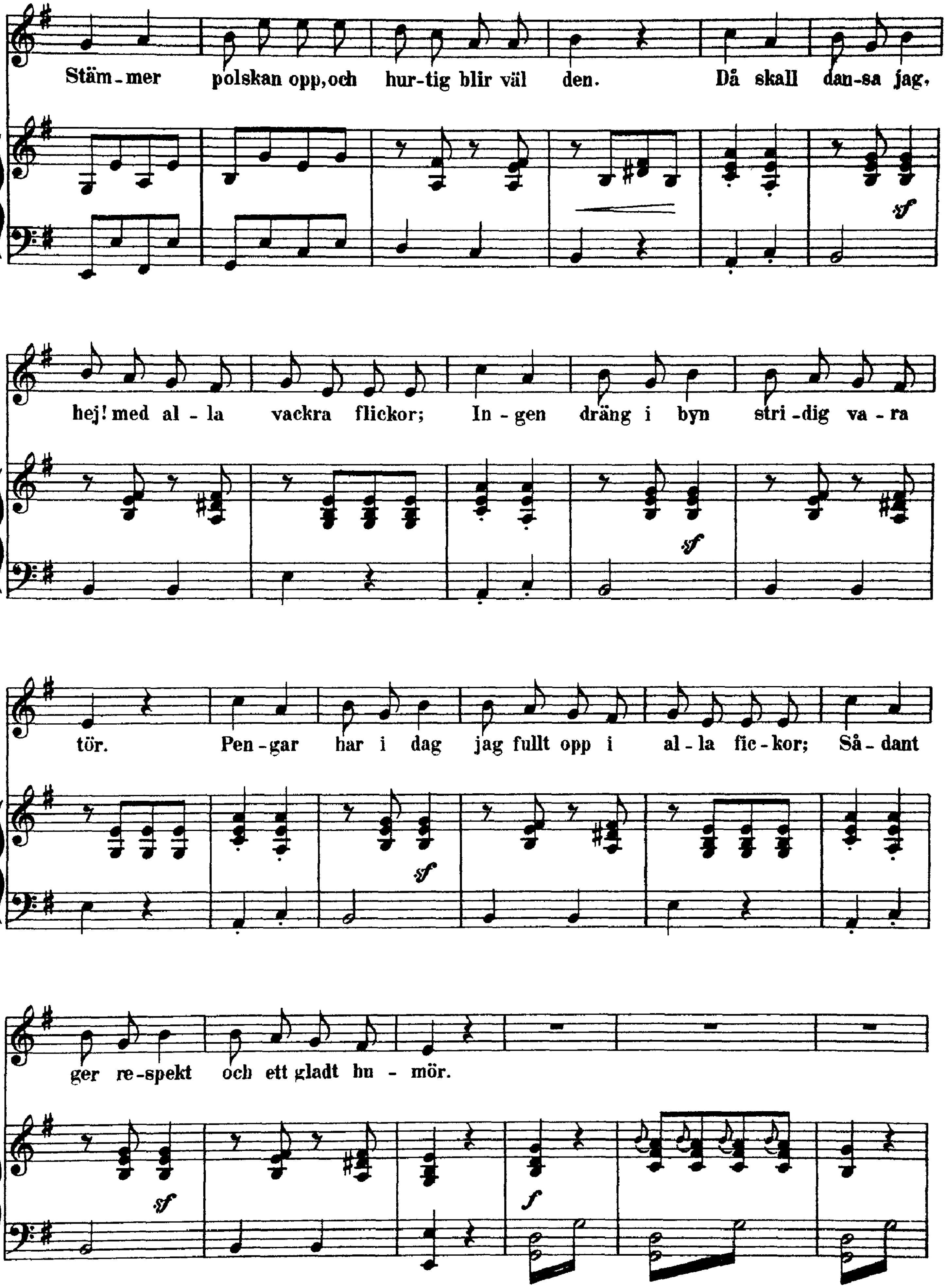

hi, och hej! Ä' du rädd? Å nej. Fal-le - ra, fal-le-
ra, fal-le - ra, fal-le - ra! Och hi, och hej! Jag
grå - ter ej. Grål - le, hopp! min gos-se, låt oss muntra
va - ra! Du och jag är just ett hurtigt par, vi två.
f
p
dim.
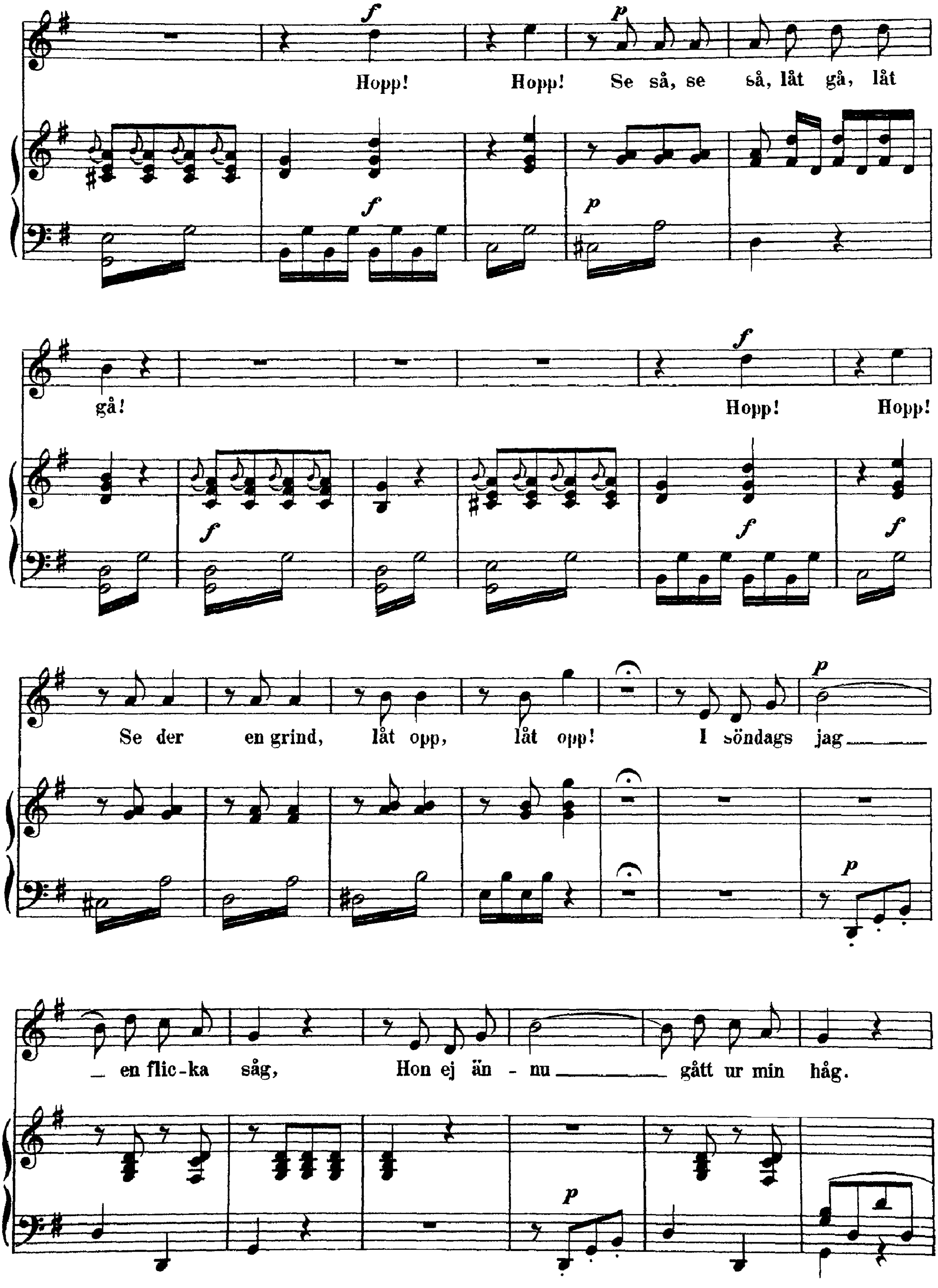

Pi - skan högt i sky! Dess slängar vill jag spa - ra. Blott till lustig lek jag
henne hö - ja må. Svänger till en klatsch, så det lju - der gällt i sko - gen.
Ber - get svarar strax, tjädern lyss der - på. Klatsch än - nu en gång!
Hvem tog snärten? Raggen tog 'en. Det gör in - gen - ting, det går fort än - då.
sf
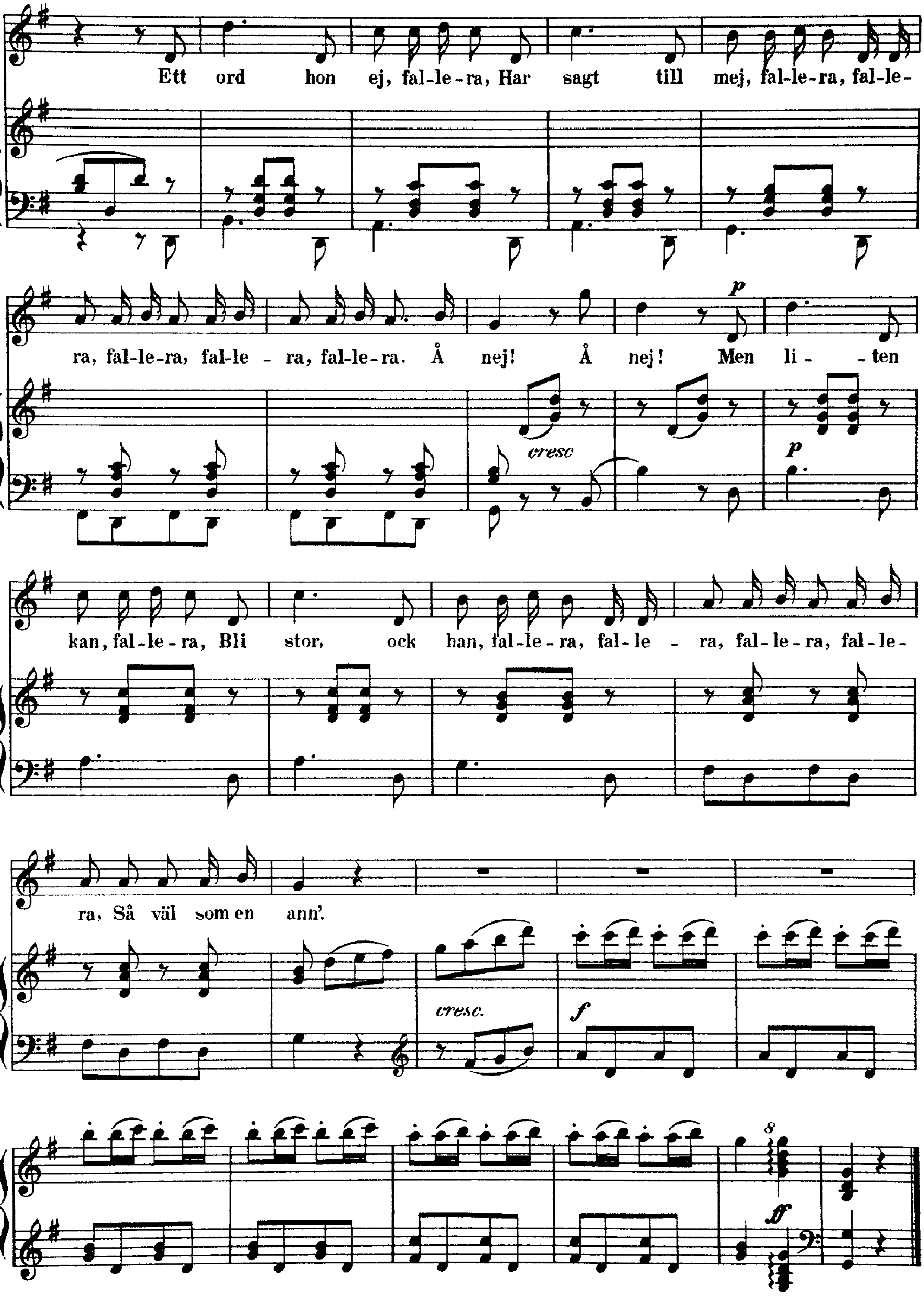

f
Hopp! Hopp!
f
f
p
Se så, se så, låt gå, låt gå!
p
cresc.
f
Hopp! Hopp! Se så! Se så!
f
f
Ljud i sko - gen, mun - tra vi - sa! Hem - åt
più f

går min färd i dag! Far lär ej den
skjut- - - sen pri- - - sa, Ty det gick just
fri- - - ska tag Fal-le-ra, fal-le-ra, fal-le-ra, fal-le-
ra! Och hi, och hej! Ä' du rädd? Å nej! Fal-le-
dim.

ra, fal-le - ra, fal-le - ra, fal-le - ra! Och hi, och
hej! Jag grå - ter ej. Hopp - san! Än - nu högt på
him-len ski-ner so - len; In - nan qväller hin-ner jag väl hem i -
gen. Maj - stång står i byn, och spelman på fi- - o - len

Stäm - mer polskan opp, och hur - tig blir väl den. Då skall dan - sa jag,
hej! med al - la vackra flickor; In - gen dräng i byn stri - dig va - ra
tör. Pen - gar har i dag jag fullt opp i al - la fic - kor; Så - dant
ger re - spekt och ett gladt hu - mör.
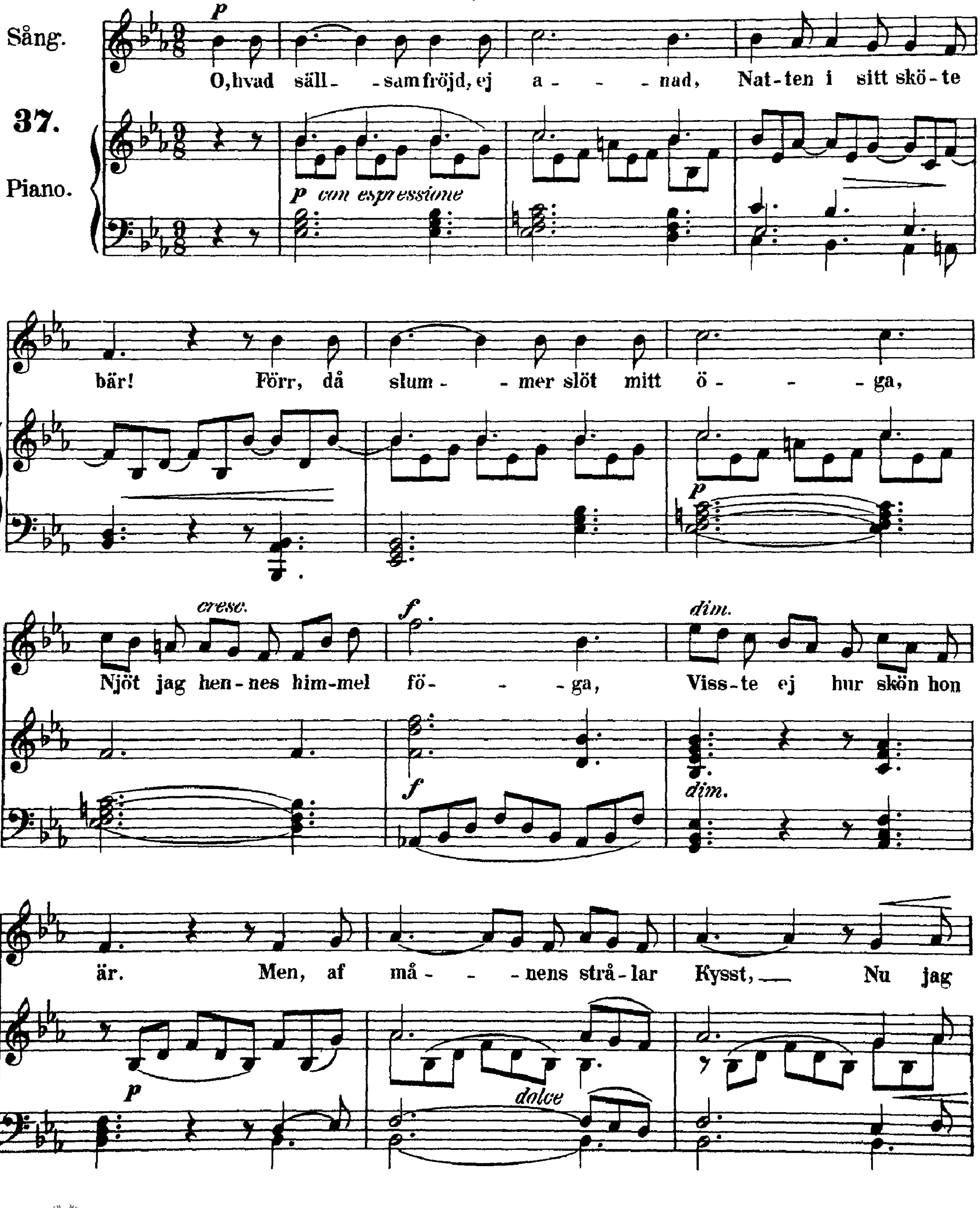

Hopp! Hopp! Se så, se så, låt gå, låt
gå! Hopp! Hopp!
Se der en grind, låt opp, låt opp! I söndags jag
en flic-ka såg, Hon ej än - nu gått ur min håg.
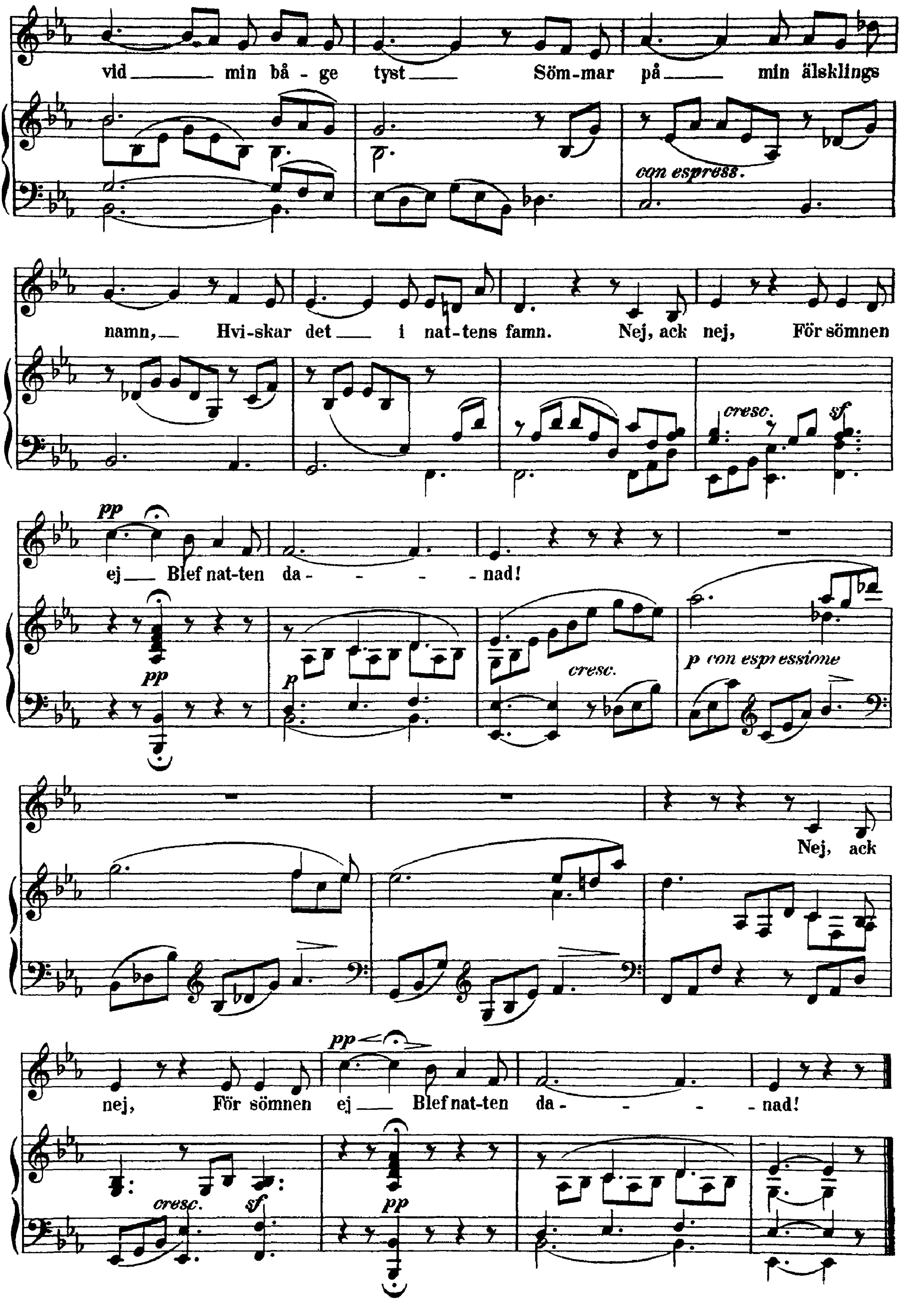

Ett ord hon ej, fal-le-ra, Har sagt till mej, fal-le-ra, fal-le-
ra, fal-le-ra, fal-le - ra, fal-le-ra. Å nej! Å nej! Men li - ten
kan, fal-le-ra, Bli stor, ock han, fal-le-ra, fal-le - ra, fal-le-ra, fal-le-
ra, Så väl som en ann'.
p
cresc
p
cresc.
f
ff
8

Om natten.

A. F Lindblad.
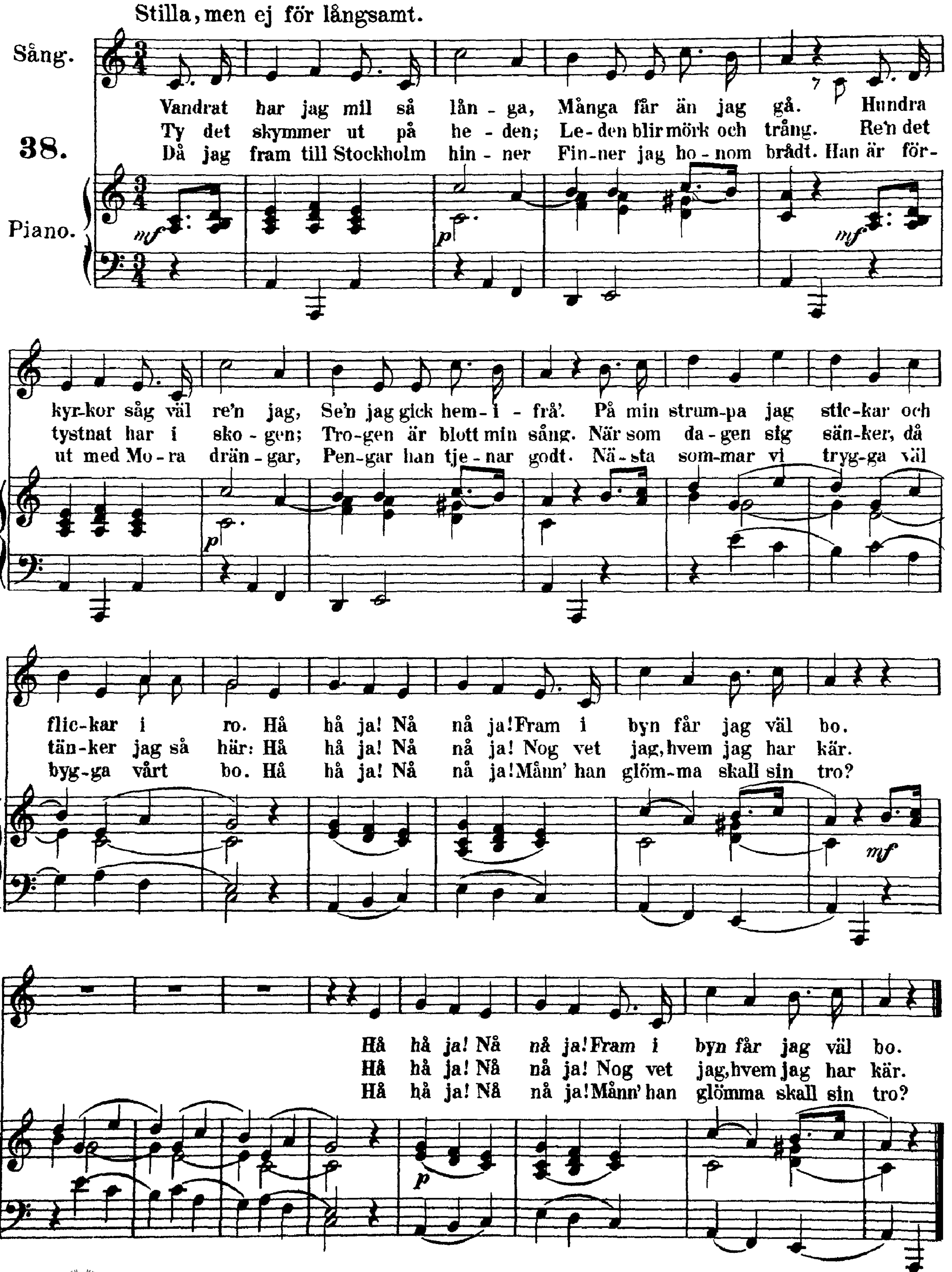
Stilla och uthållande, dock ej för långsamt.

vid min bå - ge tyst Söm-mar på min älsklings
con espress.
namn, Hvi-skar det i nat-tens famn. Nej, ack nej, För sömnen
cresc. sf
pp
ej Blef nat-ten da - - - - nad!
pp
p
cresc.
p con espressione
Nej, ack
nej, För sömnen ej Blef nat-ten da - - - - nad!
pp
cresc. sf
pp
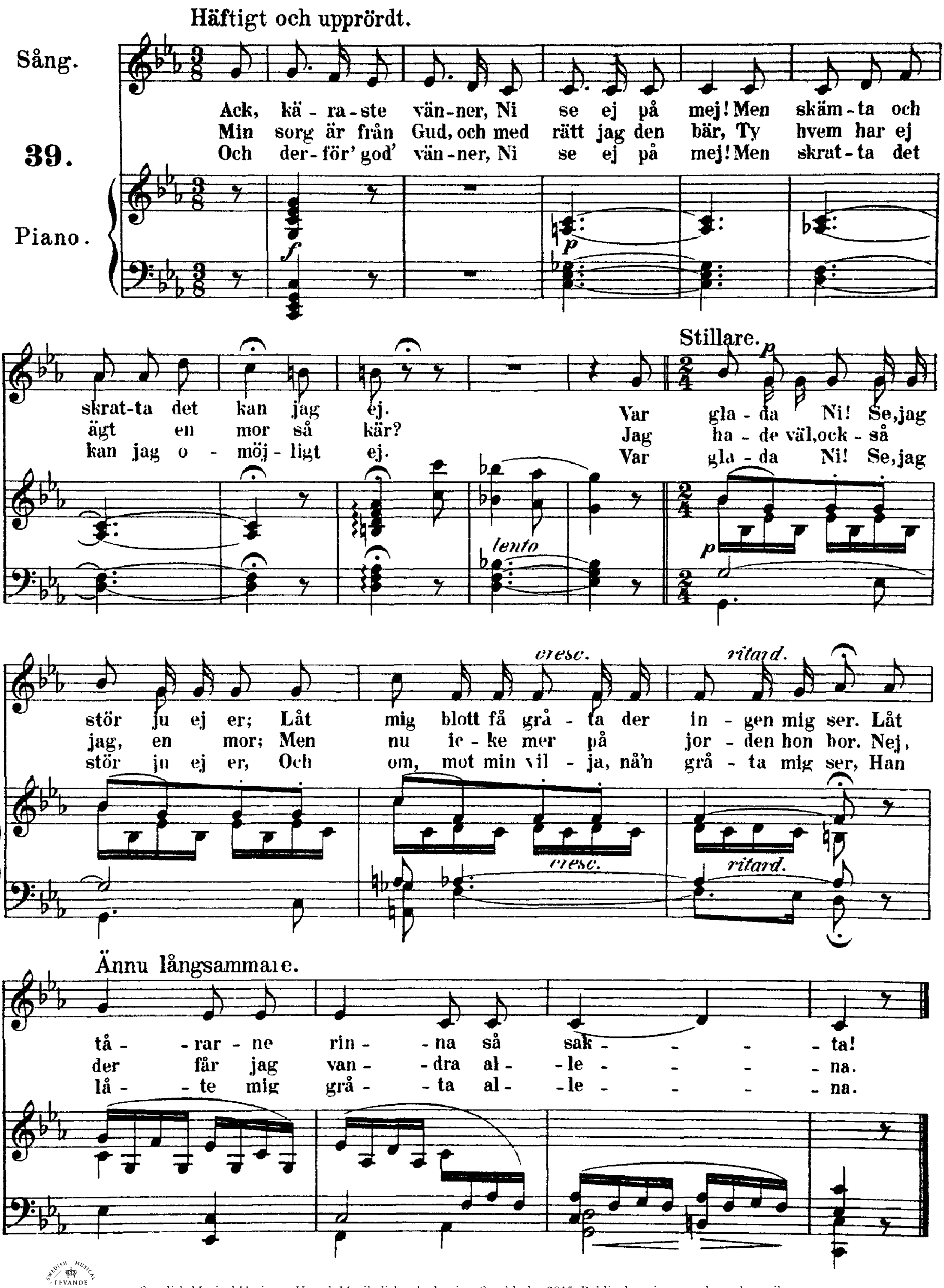
Dalkullevisa.

A.F Lindblad.
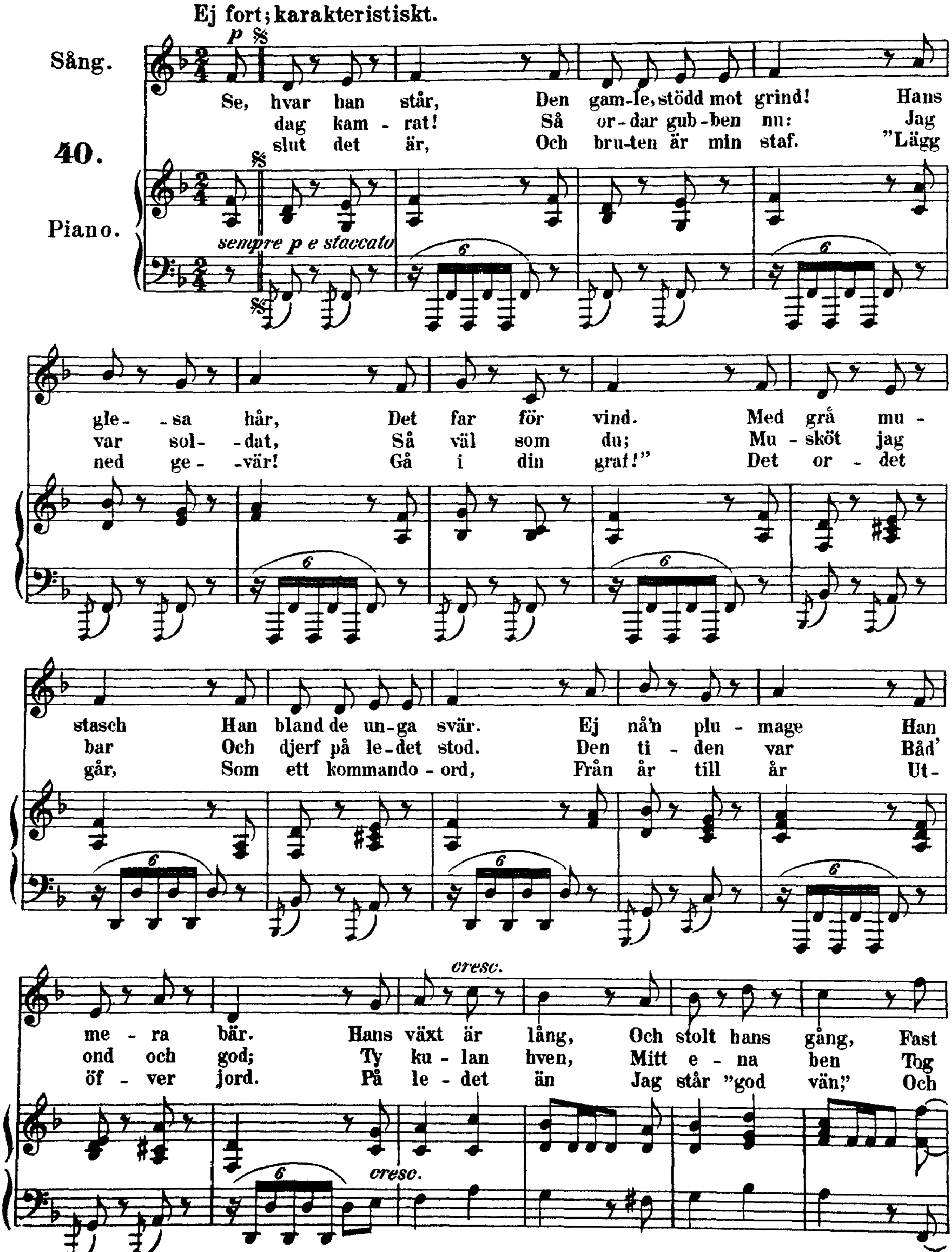

Den moderlösa.
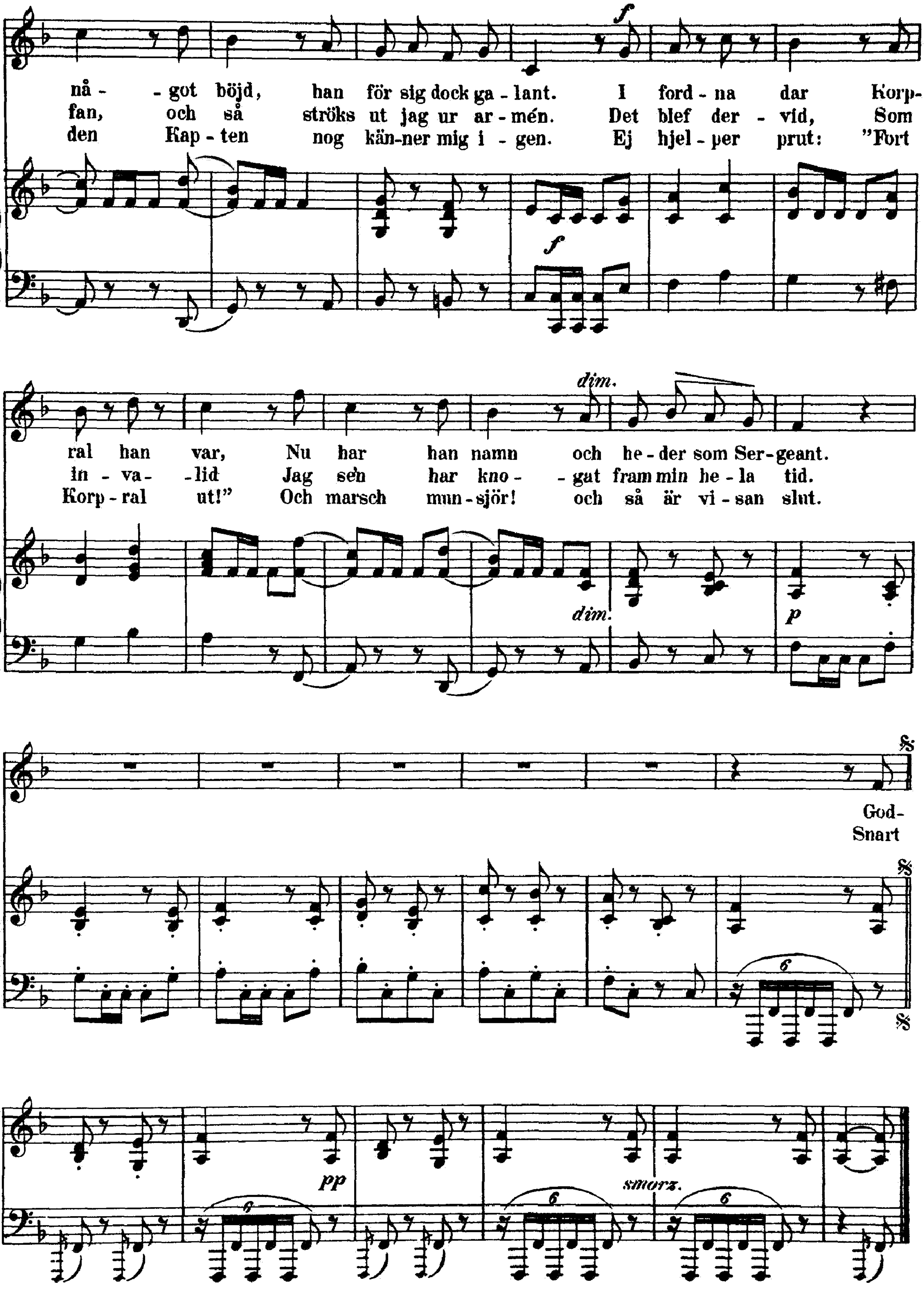
A.F. Lindblad.

Invaliden.
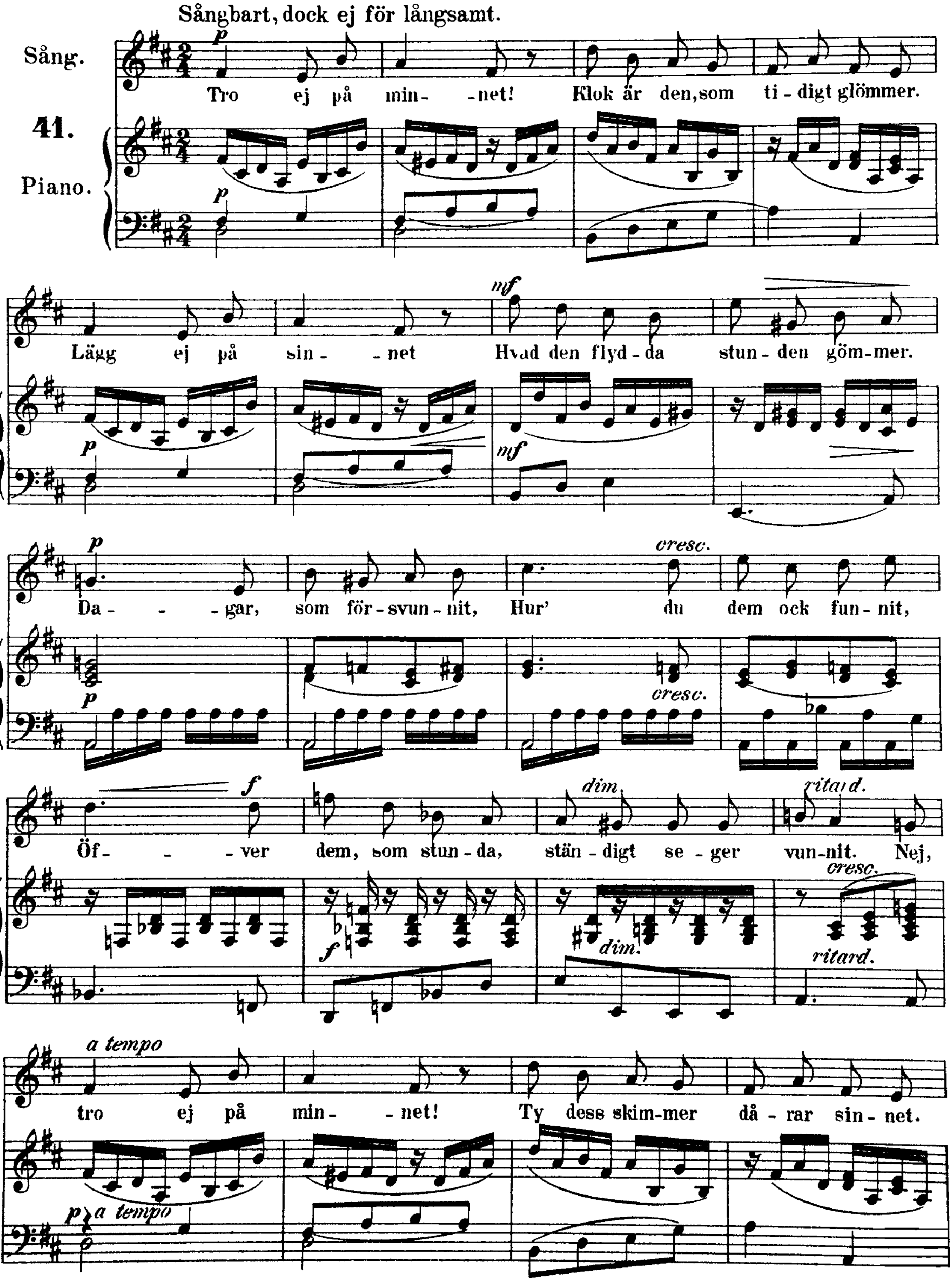
A.F. Lindblad.
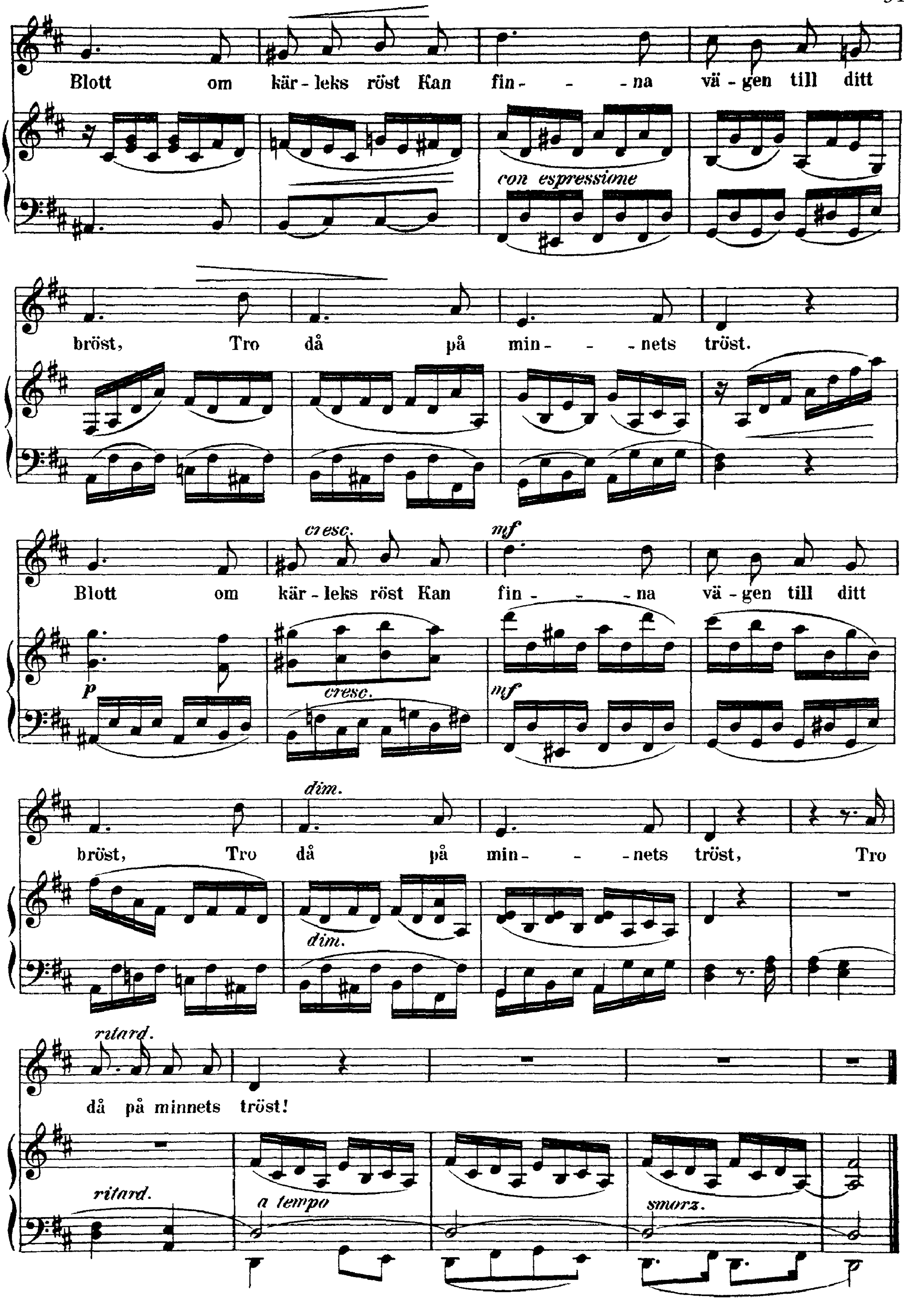

f
nå - - got böjd, han för sig dock ga - lant. I ford - na dar Korp-
fan, och så ströks ut jag ur ar - mén. Det blef der - vid, Som
den Kap - ten nog kän-ner mig i - gen. Ej hjel - per prut: "Fort
dim.
ral han var, Nu har han namn och he - der som Ser - geant.
in - va - - lid Jag sen har kno - - gat fram min he - la tid.
Korp - ral ut!" Och marsch mun - sjör! och så är vi - san slut.
p
God-
Snart
pp
smorz.

I en ung flickas minnesbok.

A F Lindblad
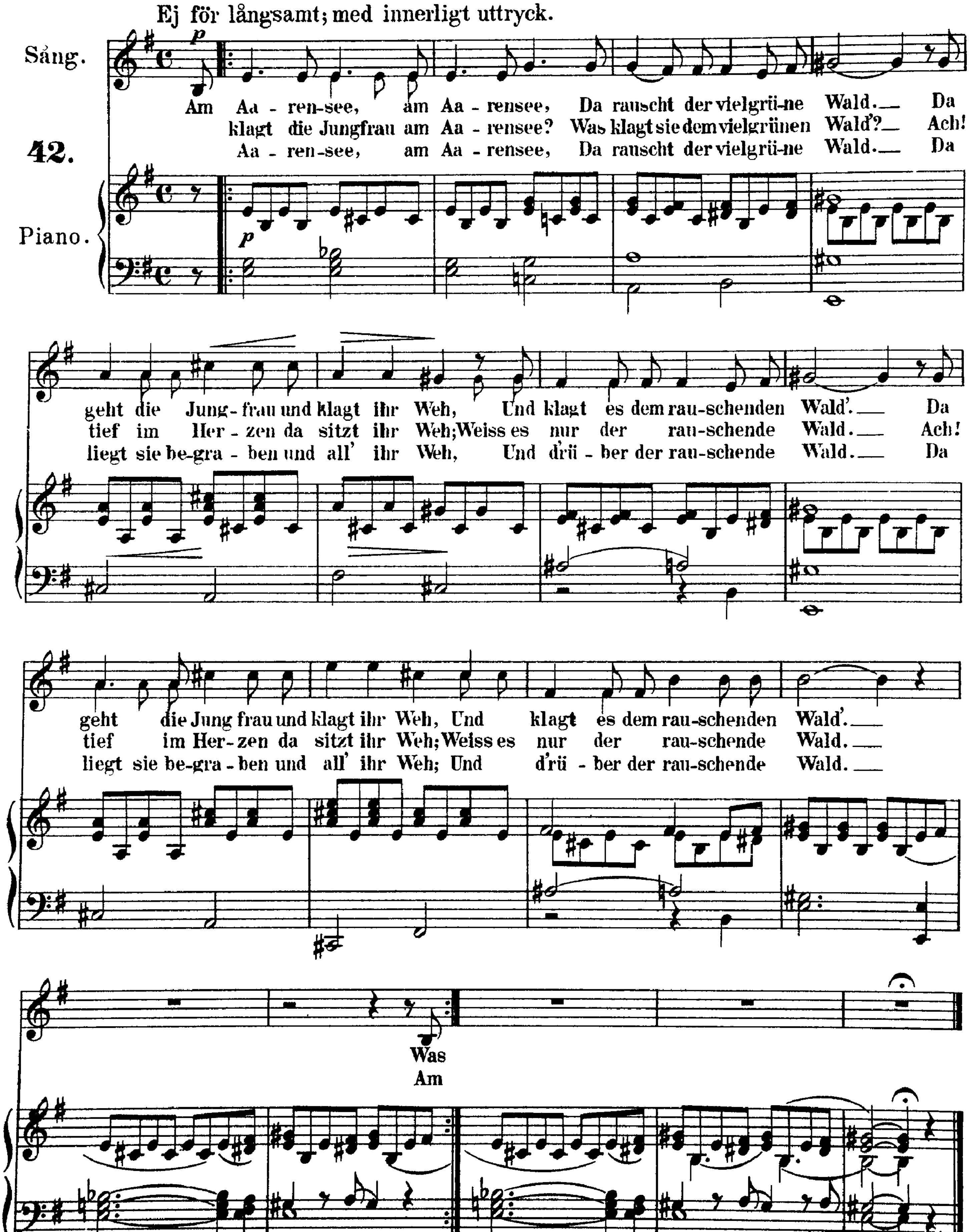

Blott om kär-leks röst Kan fin- - -na vä-gen till ditt
con espressione
bröst, Tro då på min- - -nets tröst.
cresc.
mf
Blott om kär-leks röst Kan fin- - -na vä-gen till ditt
p
cresc.
mf
dim.
bröst, Tro då på min- - -nets tröst, Tro
dim.
ritard.
då på minnets tröst!
ritard.
a tempo
smorz.

Am Aarensee.

von Schlippenbach
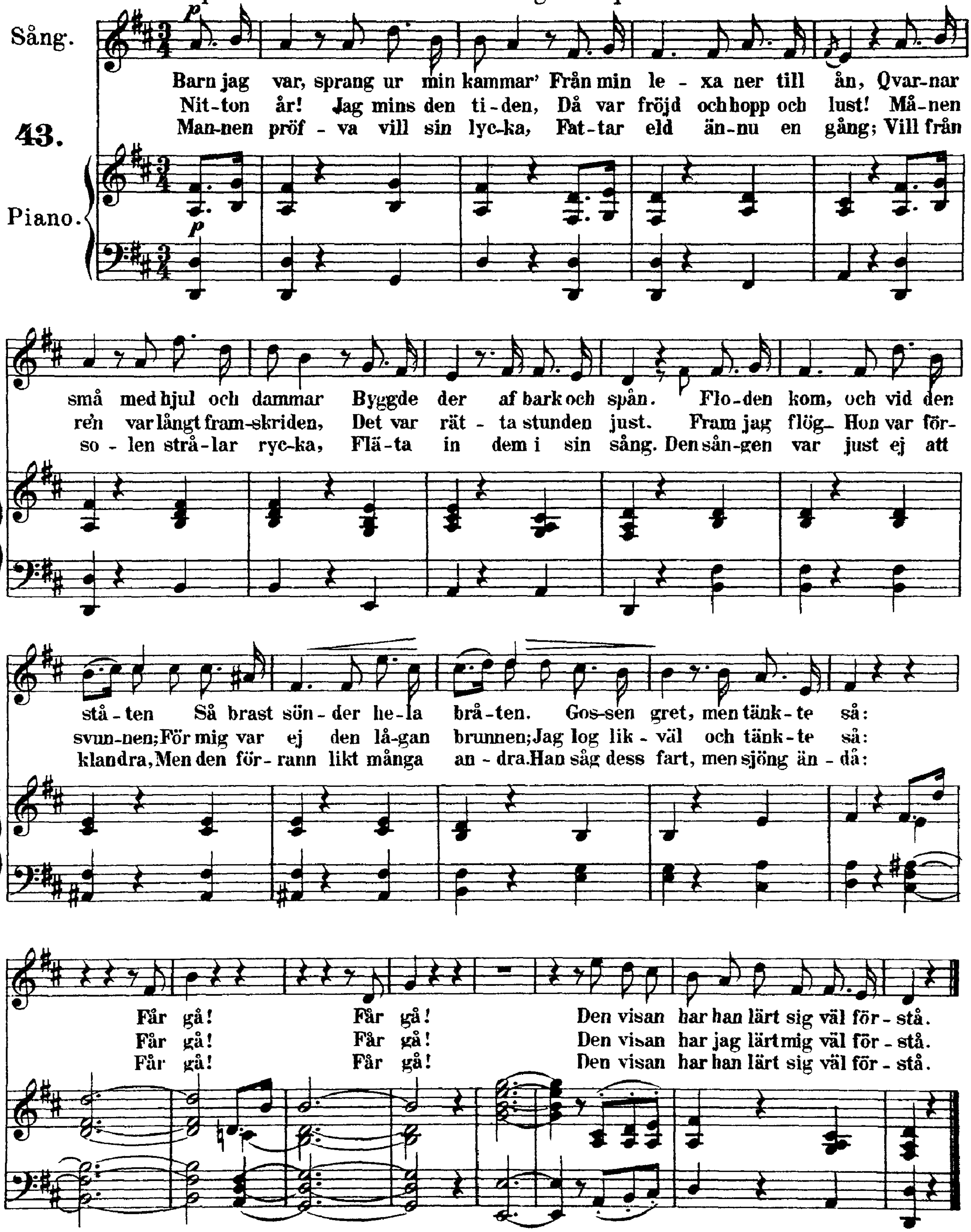
42.

Får gå!
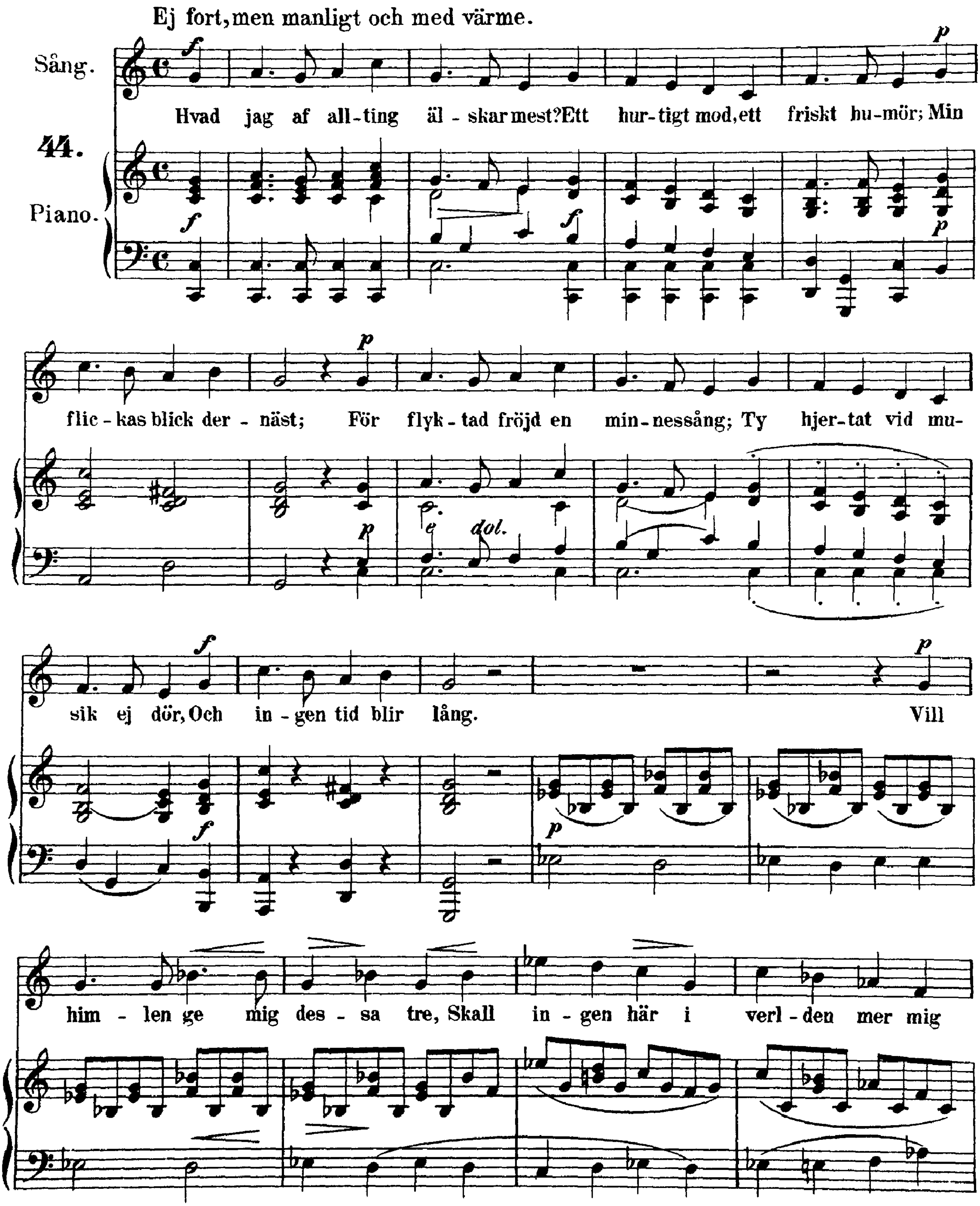
A.F. Lindblad.
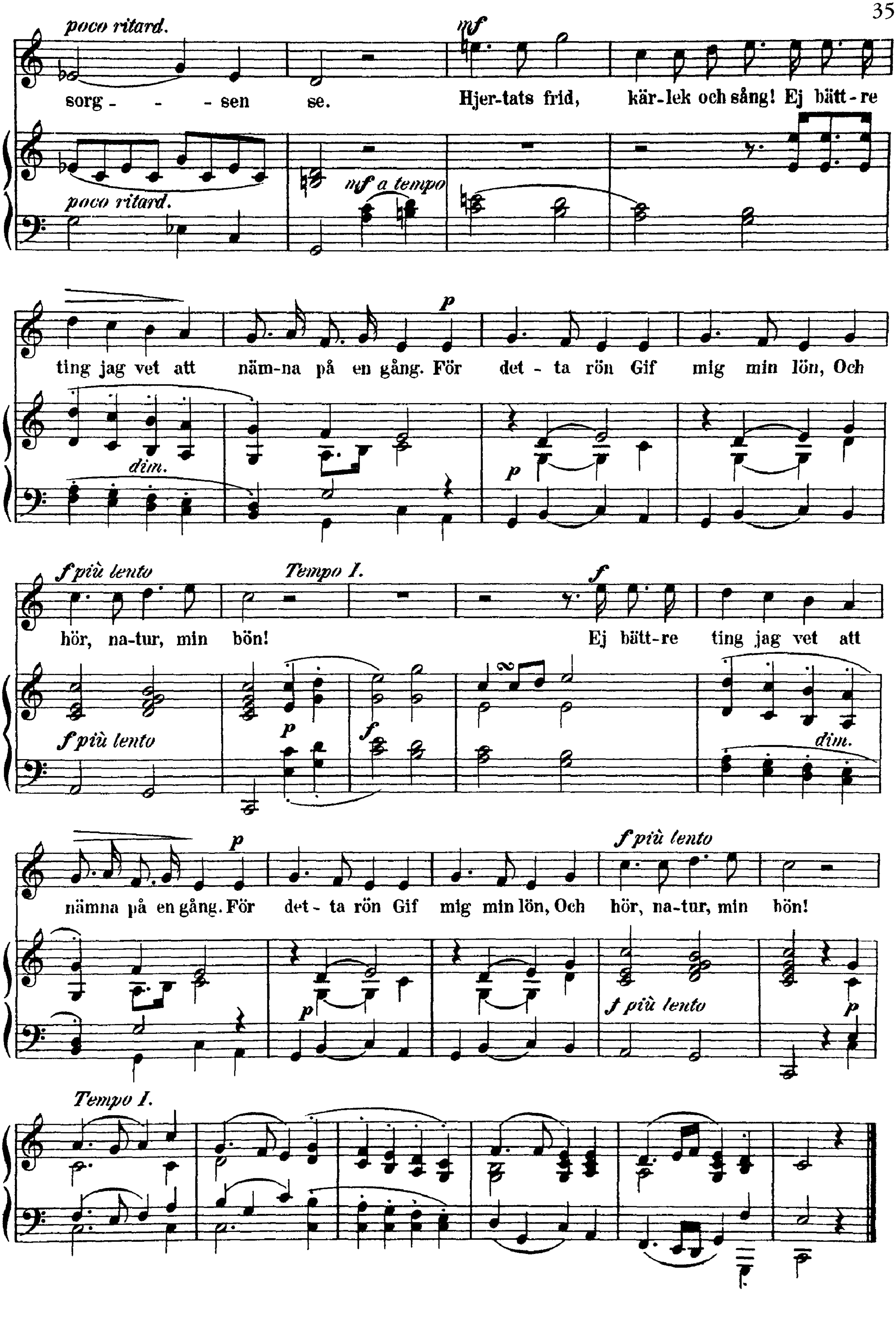
Tempo och deklamation böra rätta sig efter poesien.

Visa.
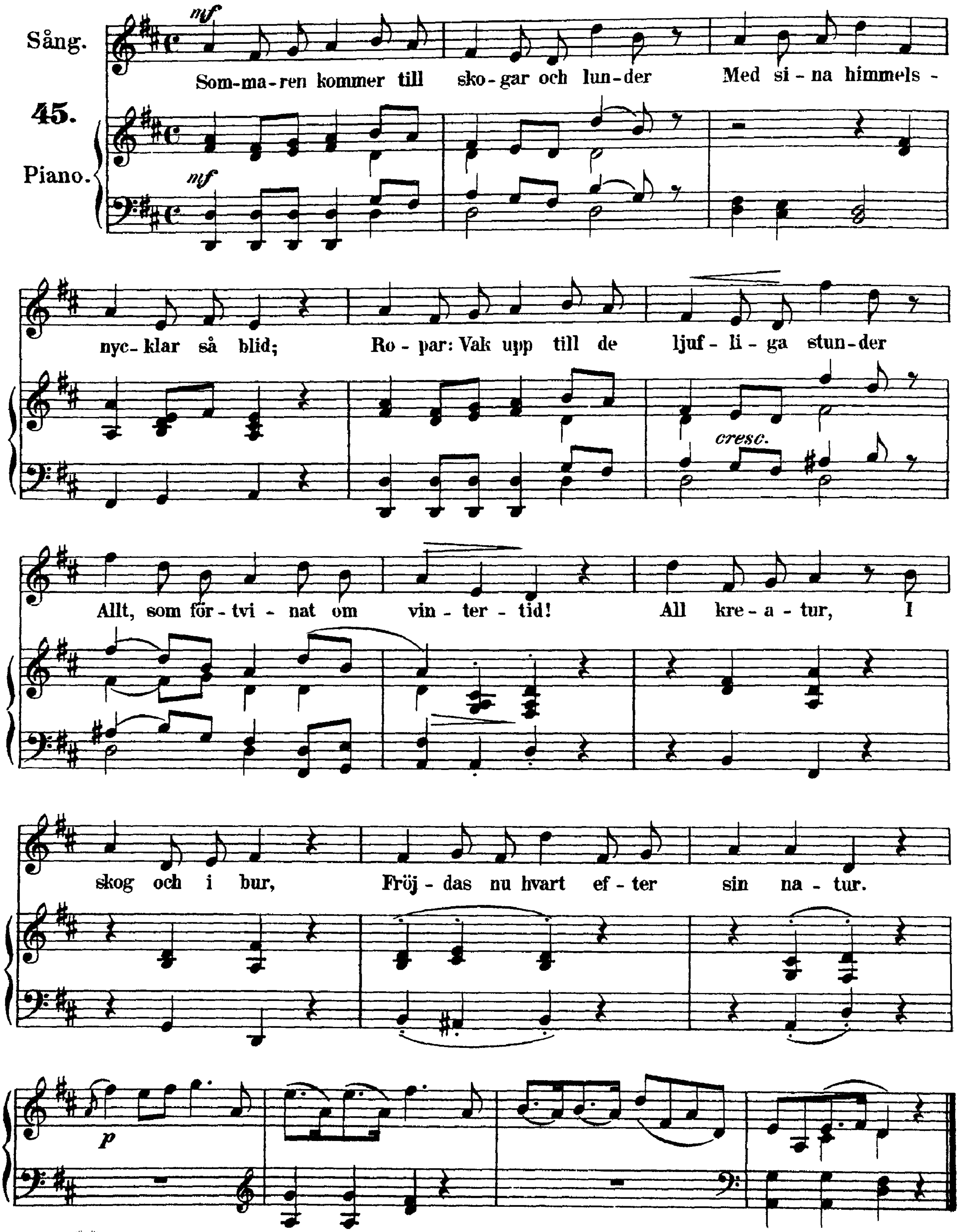
A.F. Lindblad

poco ritard.
mf
sorg - - - sen se. Hjer-tats frid, kär-lek och sång! Ej bätt-re
mf a tempo
poco ritard.
p
ting jag vet att näm-na på en gång. För det - ta rön Gif mig min lön, Och
dim.
p
f più lento
Tempo I.
f
hör, na-tur, min bön! Ej bätt-re ting jag vet att
f più lento
p
f
dim.
p
f più lento
nämna på en gång. För det - ta rön Gif mig min lön, Och hör, na-tur, min bön!
p
f più lento
p
Tempo I.
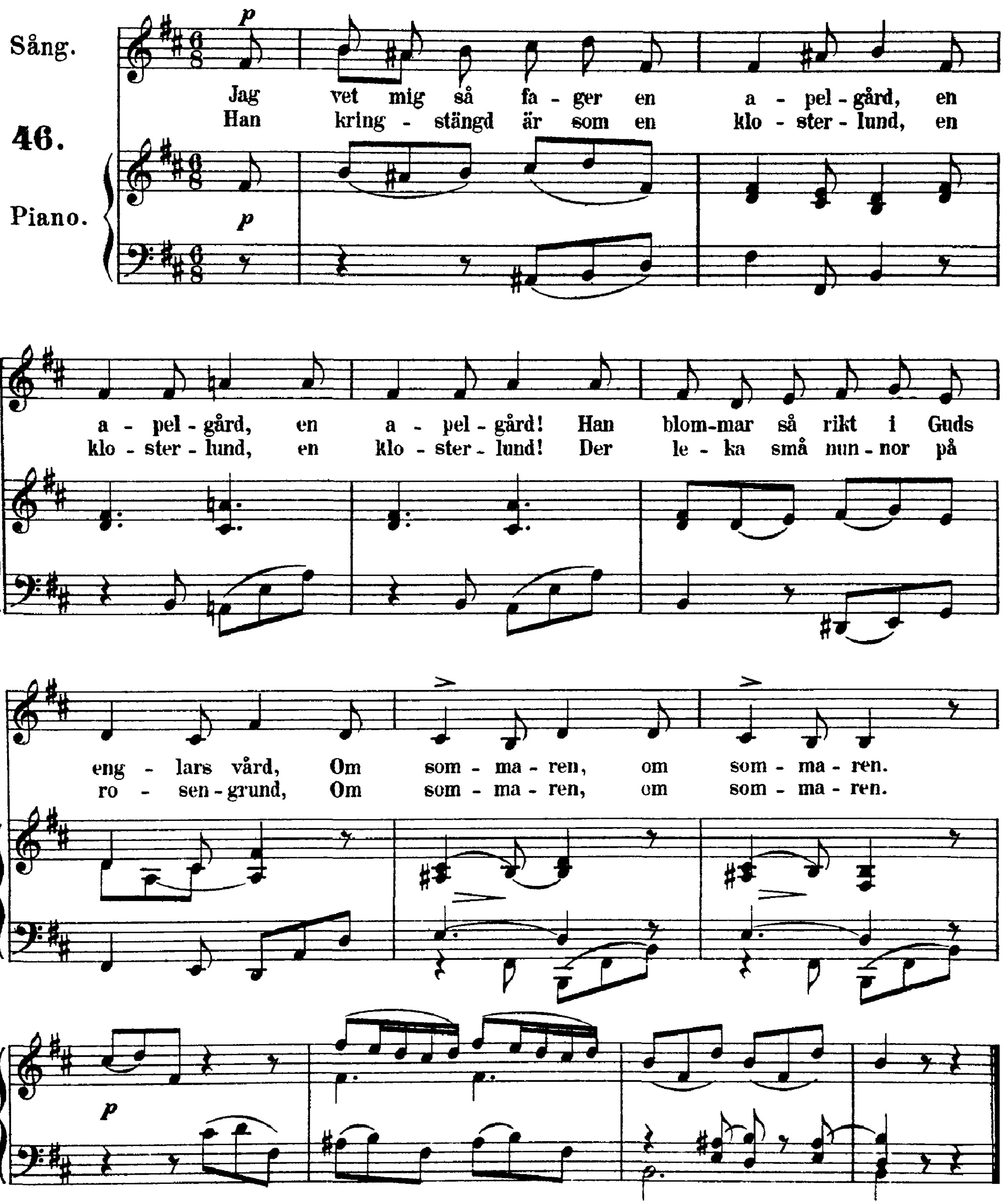
Jungfrun i lunden.

P. D. A. Atterbom.
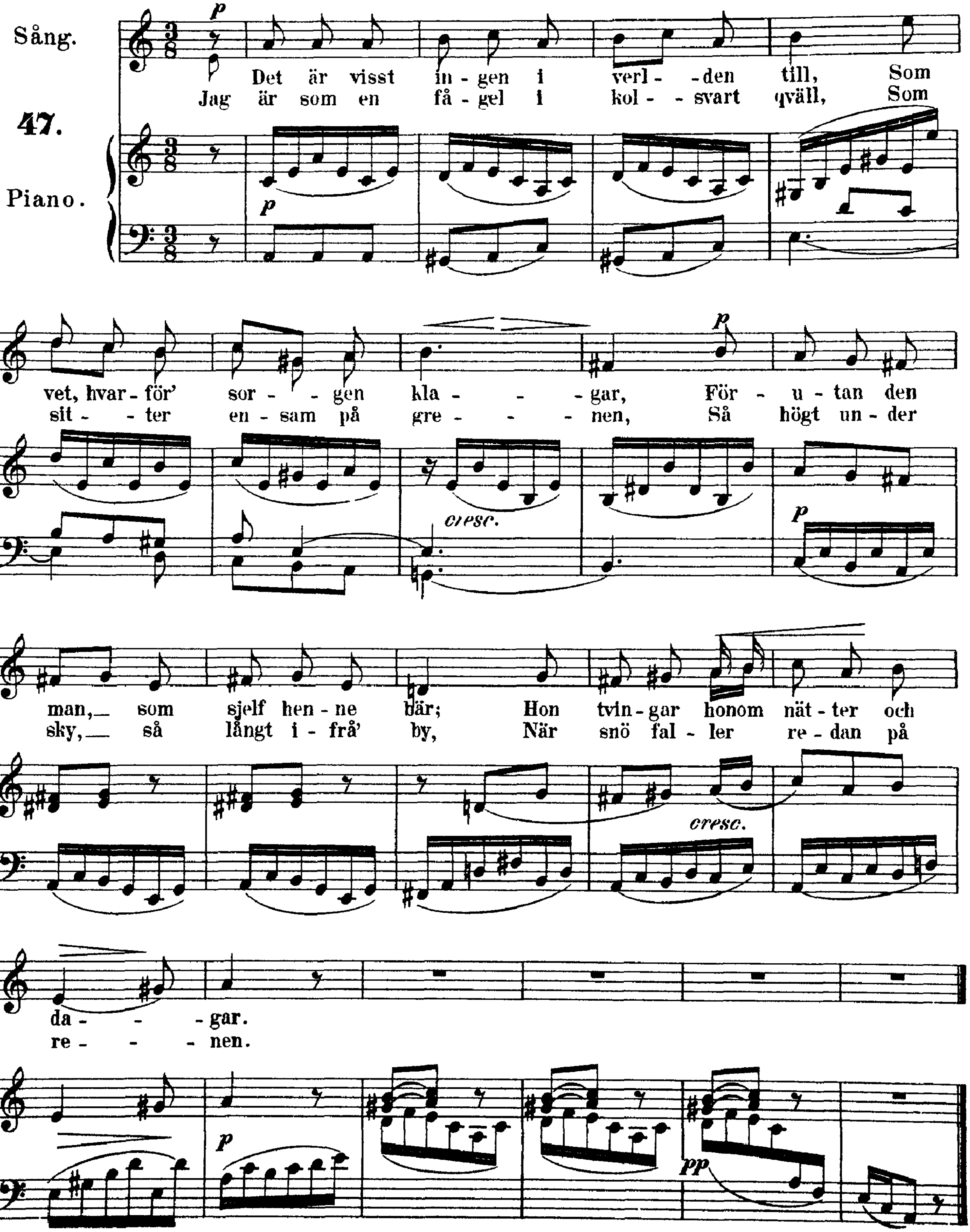

Apelgården.

P. D. A. Atterbom.
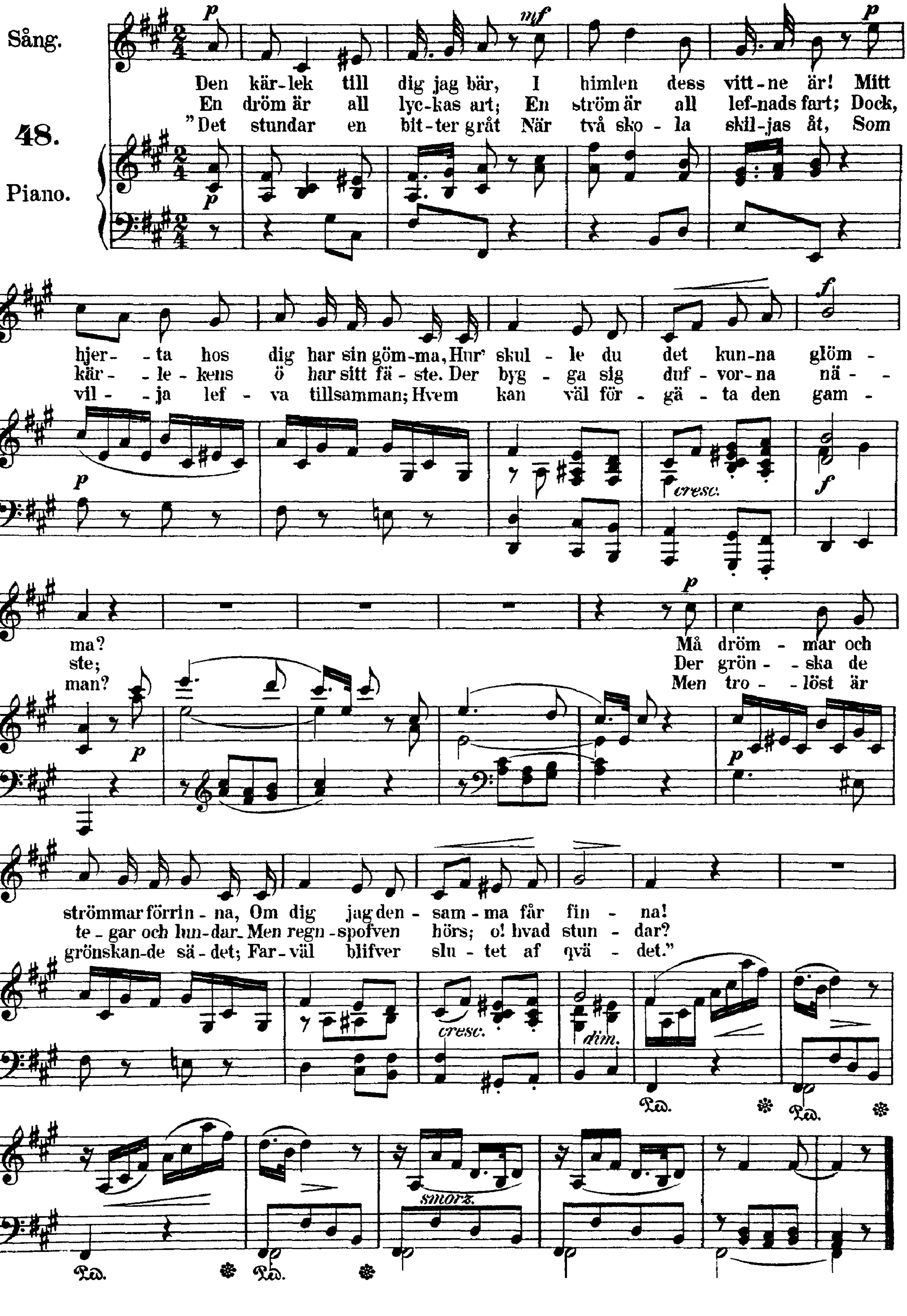

Sorg.

P D A Atterbom
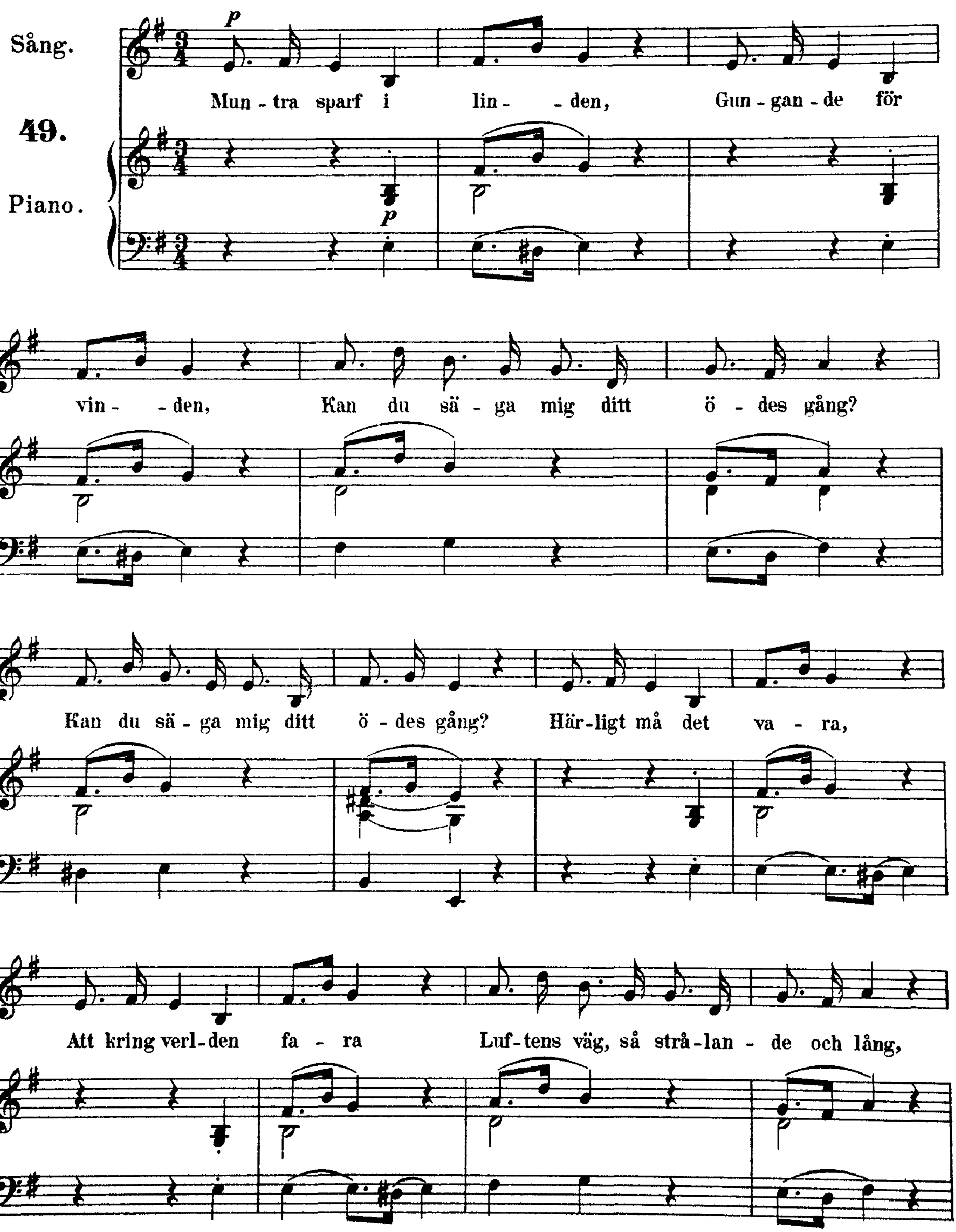

Trohet.
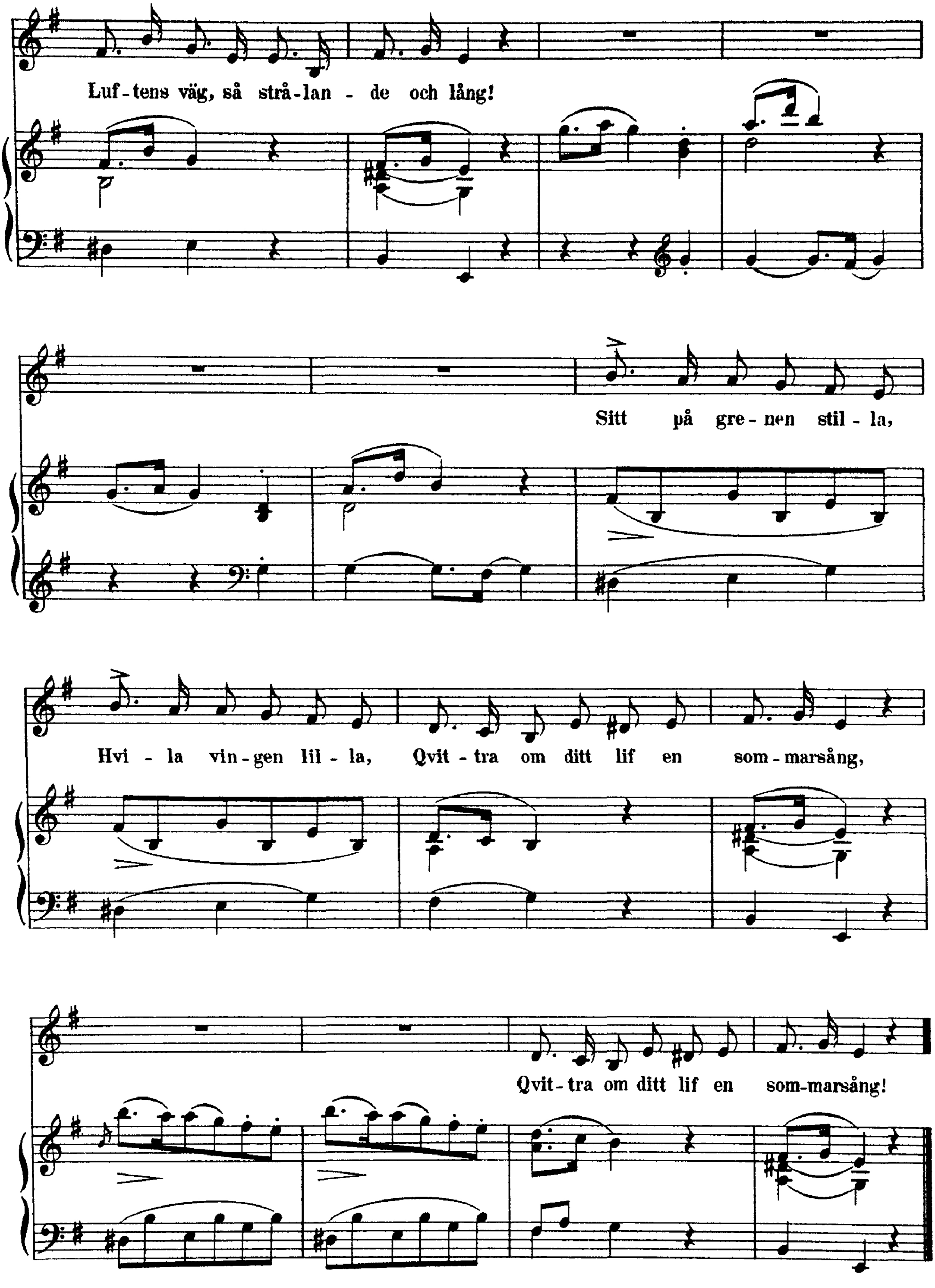
P. D. A. Atterbom.

Sparfven.
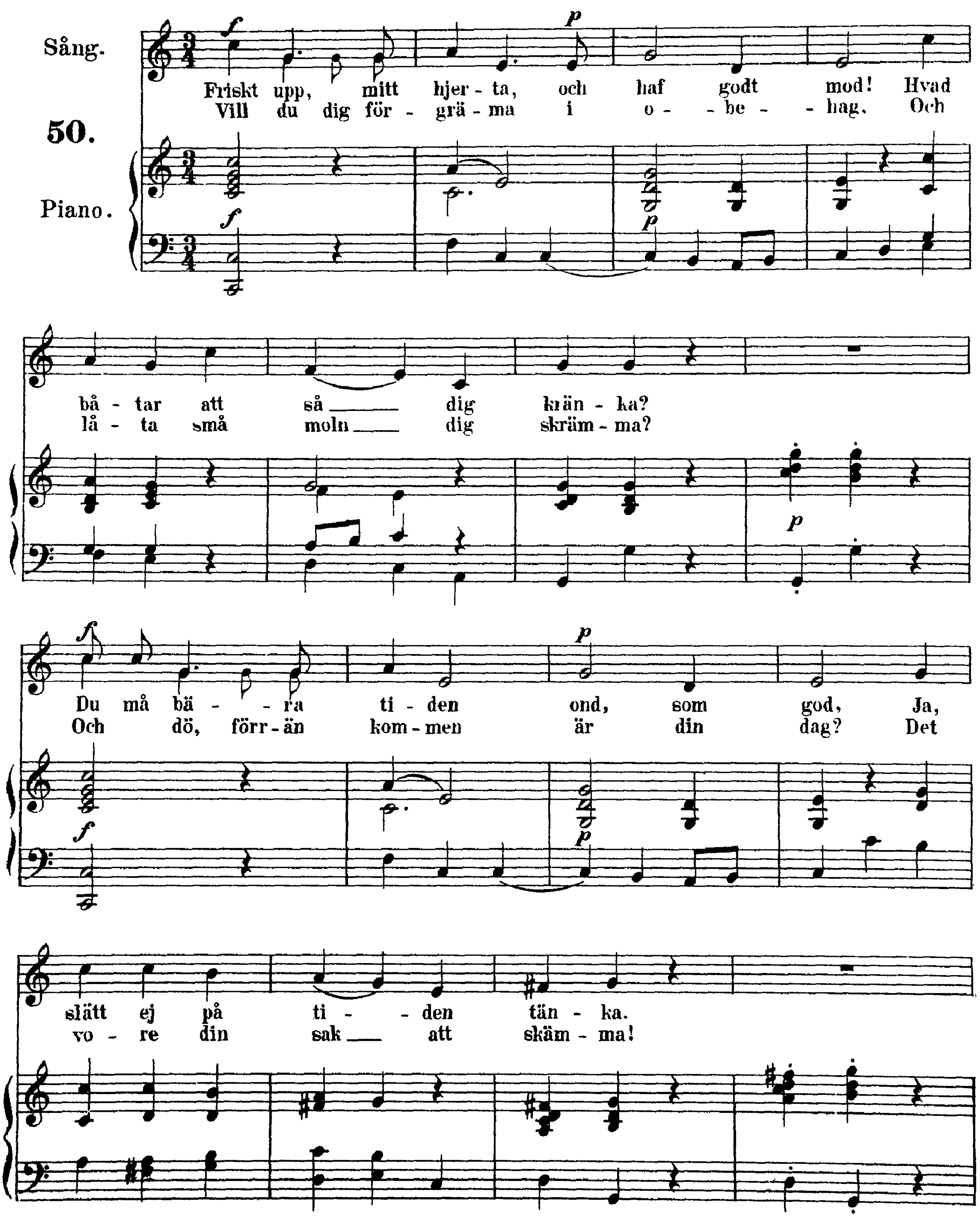
P. D. A. Atterbom.
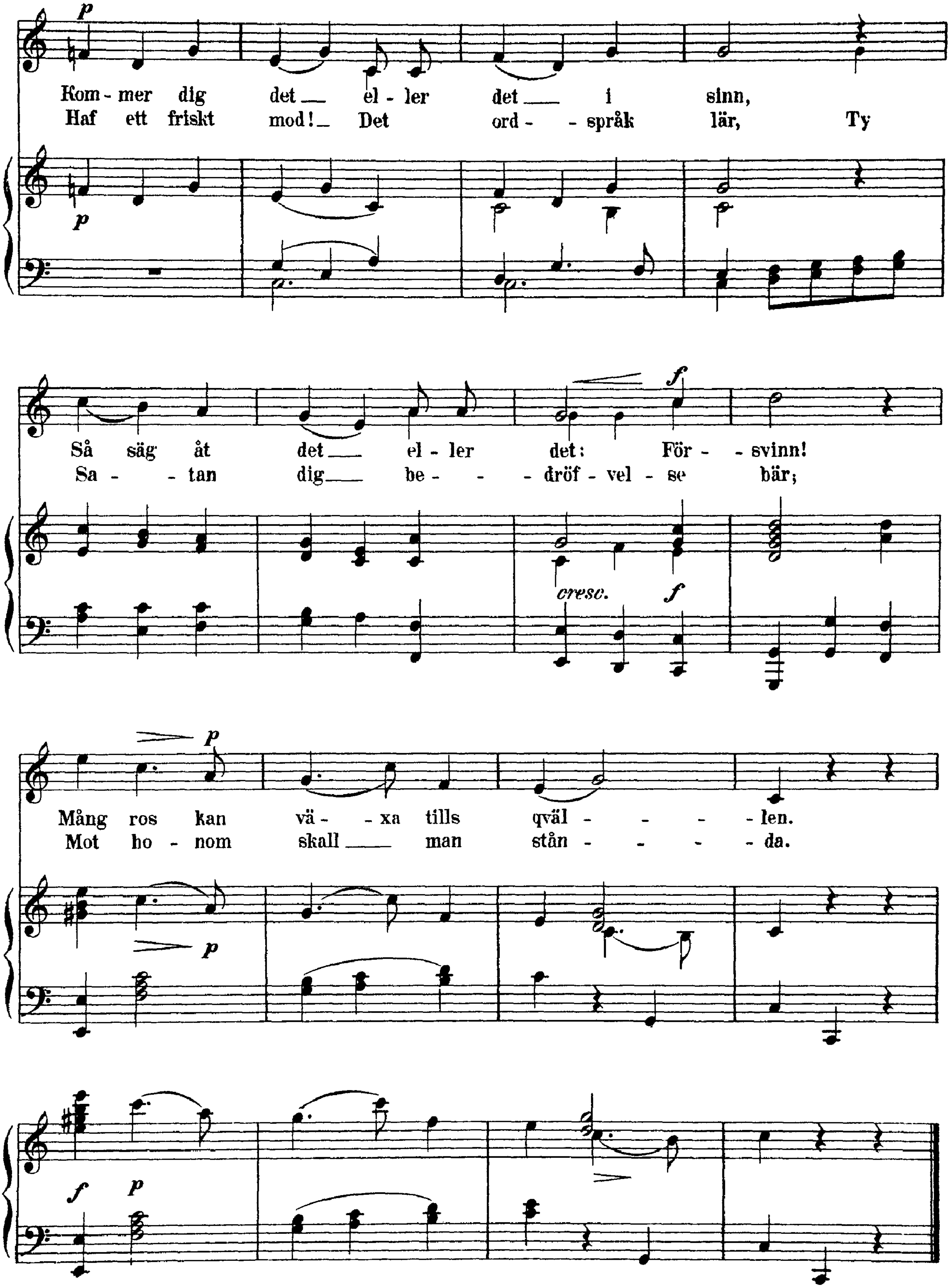

Luf-tens väg, så strå-lan - de och lång!
Sitt på gre-nen stil-la,
Hvi - la vin-gen lil - la, Qvit - tra om ditt lif en som - marsång,
Qvit-tra om ditt lif en som-marsång!

Friskt mod.
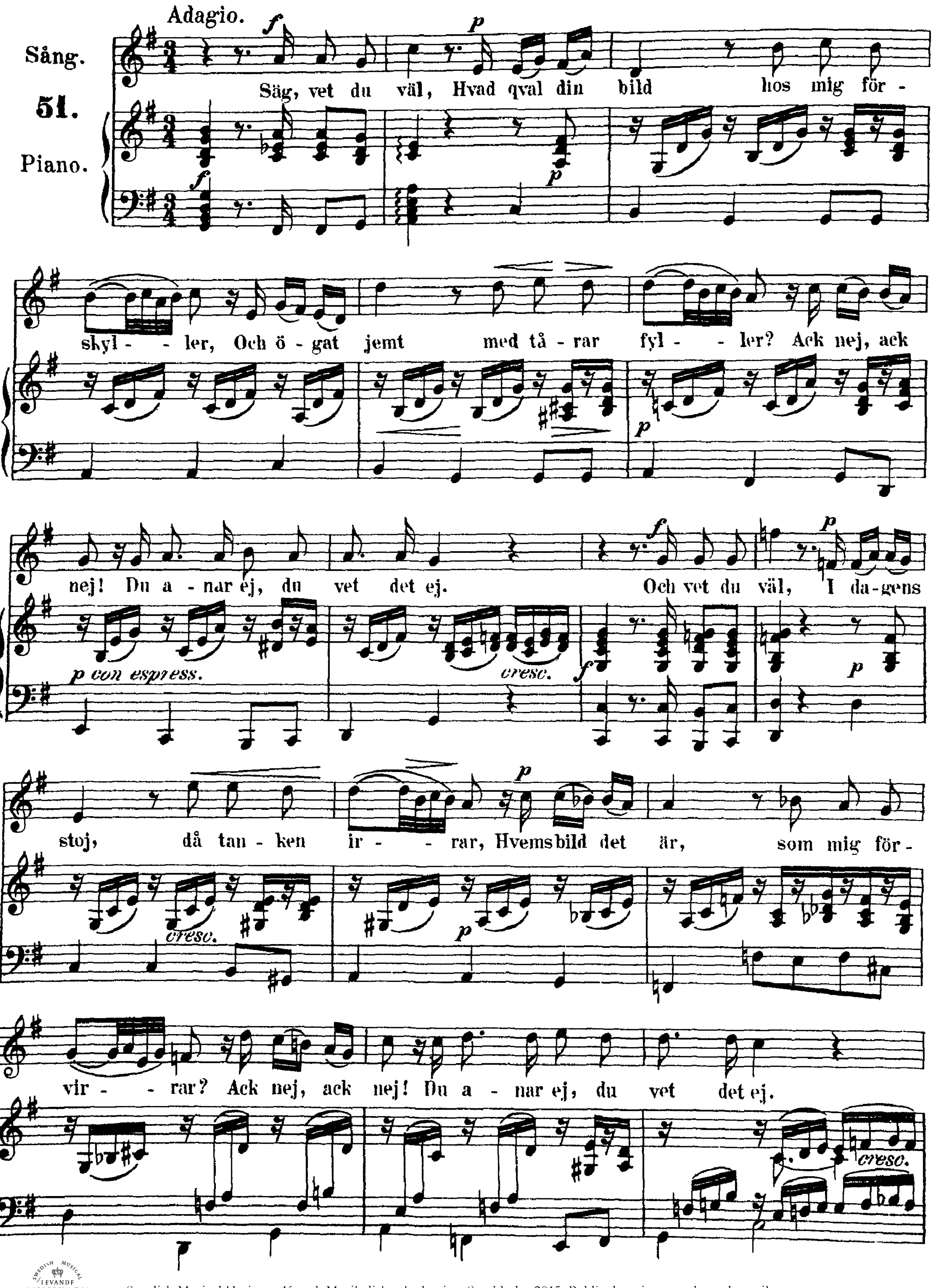
P. D. A. Atterbom.
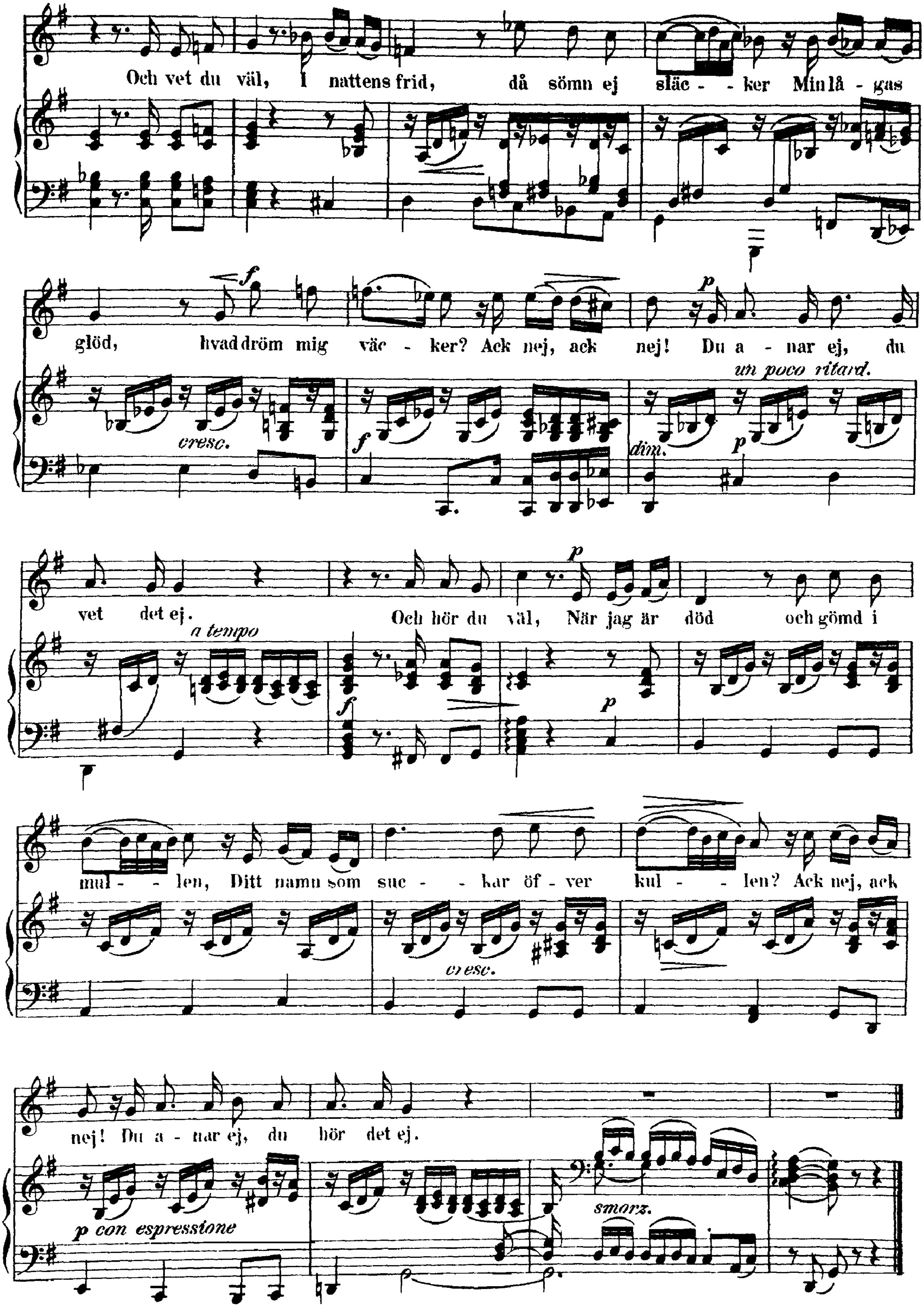

Kom - mer dig det el - ler det i sinn,
Haf ett friskt mod! Det ord - - språk lär, Ty
Så säg åt det el - ler det: För - - svinn!
Sa - - tan dig be - - - dröf - vel - se bär;
Mång ros kan vä - - xa tills qväl - - - - len.
Mot ho - nom skall man stån - - - - da.
cresc.

Ack nej, ack nej! du vet det ej!
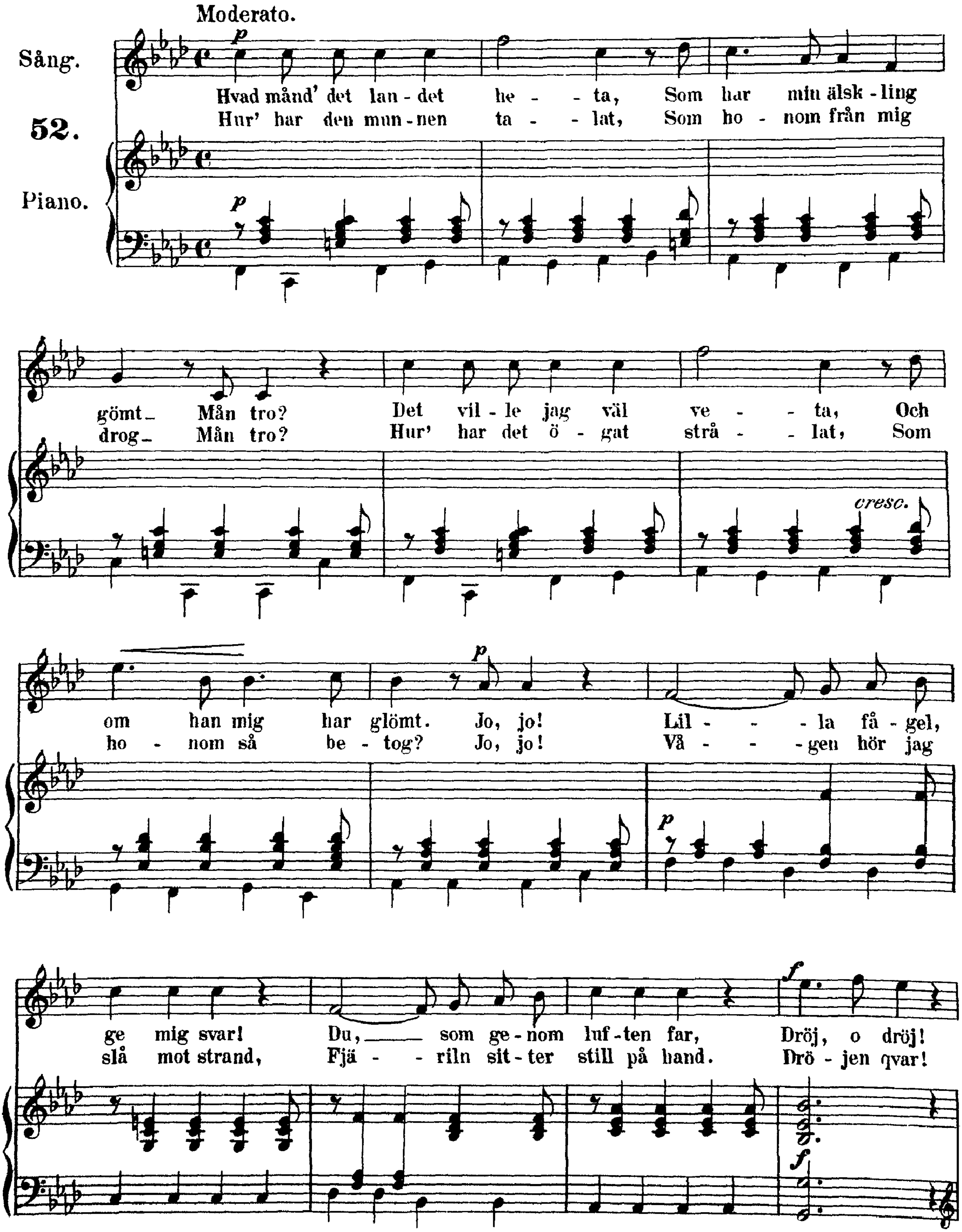
A.F. Lindblad.
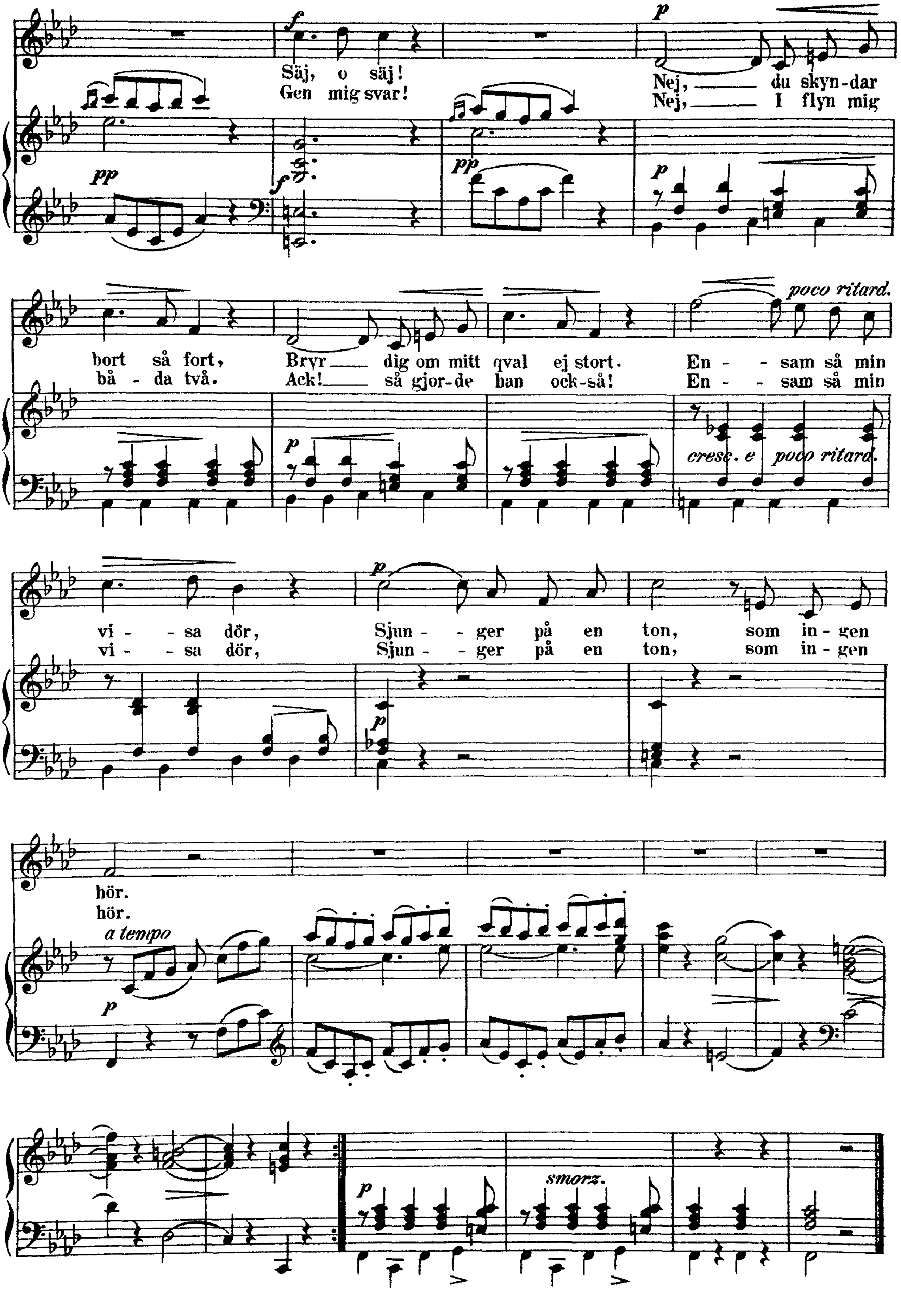

Och vet du väl, I nattens frid, då sömn ej släc - - ker Min lå - gas
glöd, hvad dröm mig väc - ker? Ack nej, ack nej! Du a - nar ej, du
cresc.
dim.
un poco ritard.
vet det ej.
a tempo
Och hör du väl, När jag är död och gömd i
mul - - len, Ditt namn som suc - - kar öf - ver kul - - len? Ack nej, ack
cresc.
nej! Du a - nar ej, du hör det ej.
p con espressione
smorz.

Mån tro? jo, jo!
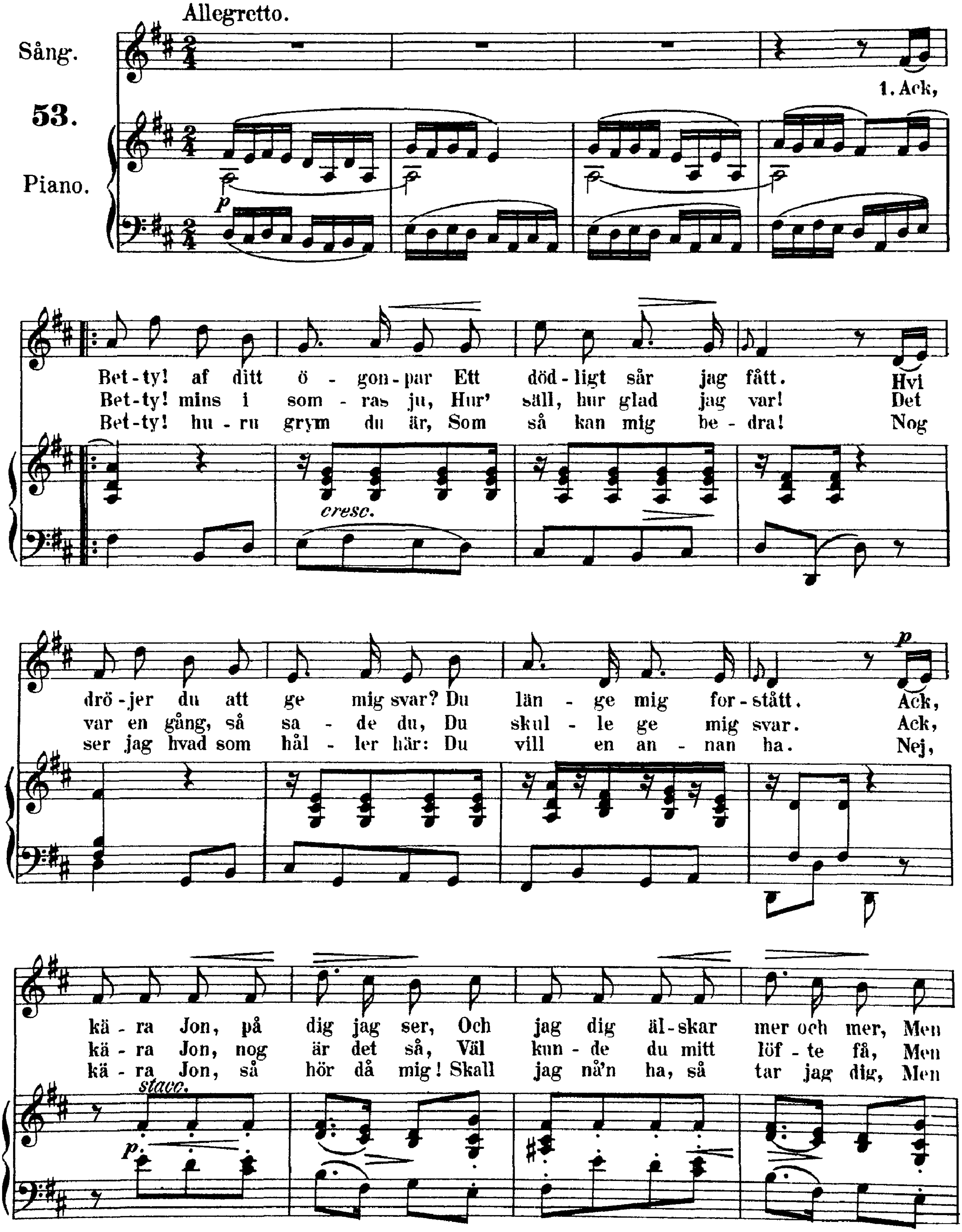
A. F. Lindblad.
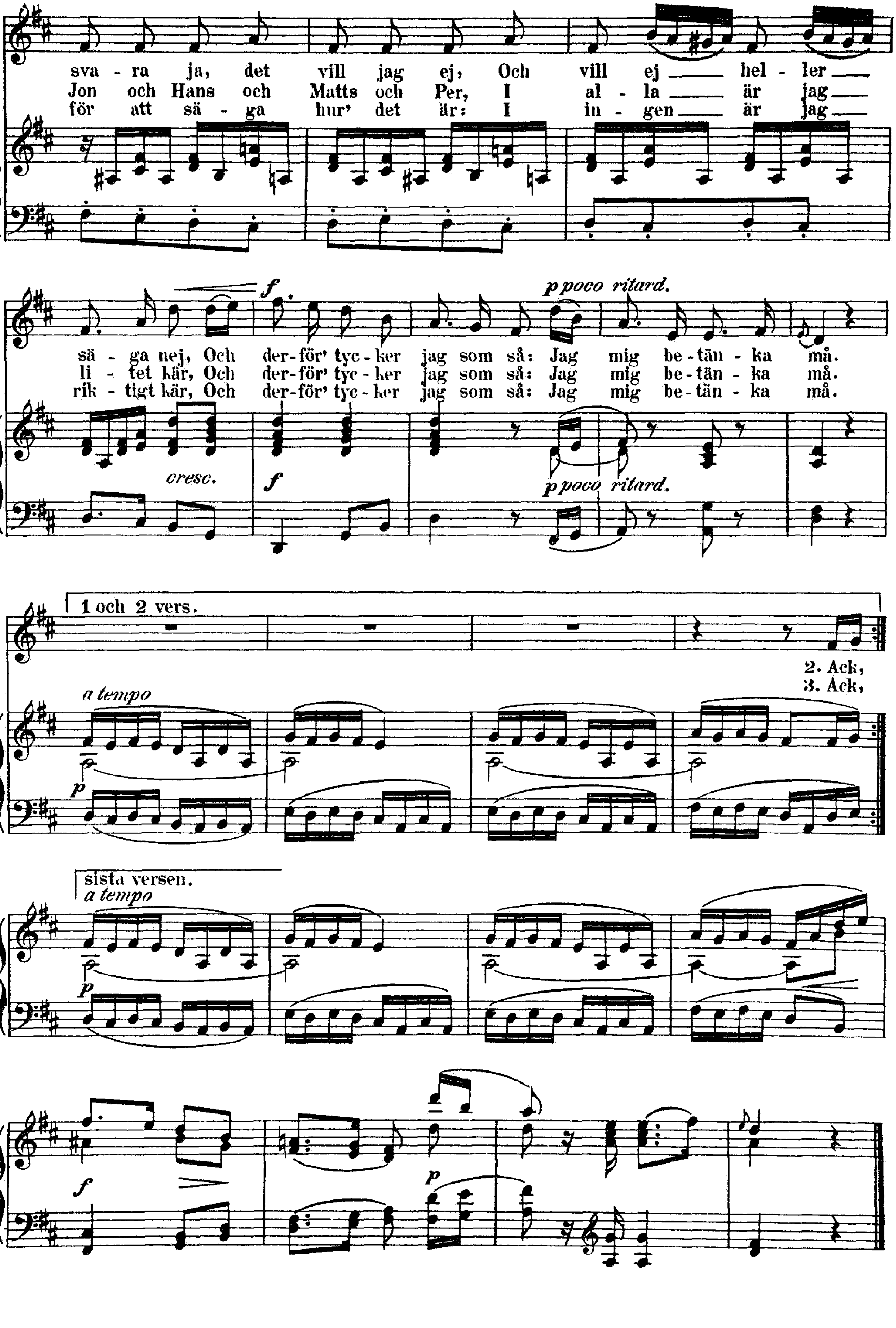

Säj, o säj!
Gen mig svar!
Nej, du skyn-dar bort så fort, Bryr dig om mitt qval ej stort. En - - sam så min vi - - sa dör, Sjun - - ger på en ton, som in - gen hör.
Nej, I flyn mig bå - da två. Ack! så gjor-de han ock-så! En - - sam så min vi - - sa dör, Sjun - - ger på en ton, som in - gen hör.
pp
f
p
poco ritard.
cresc. e poco ritard.
a tempo
smorz.

Frieriet.
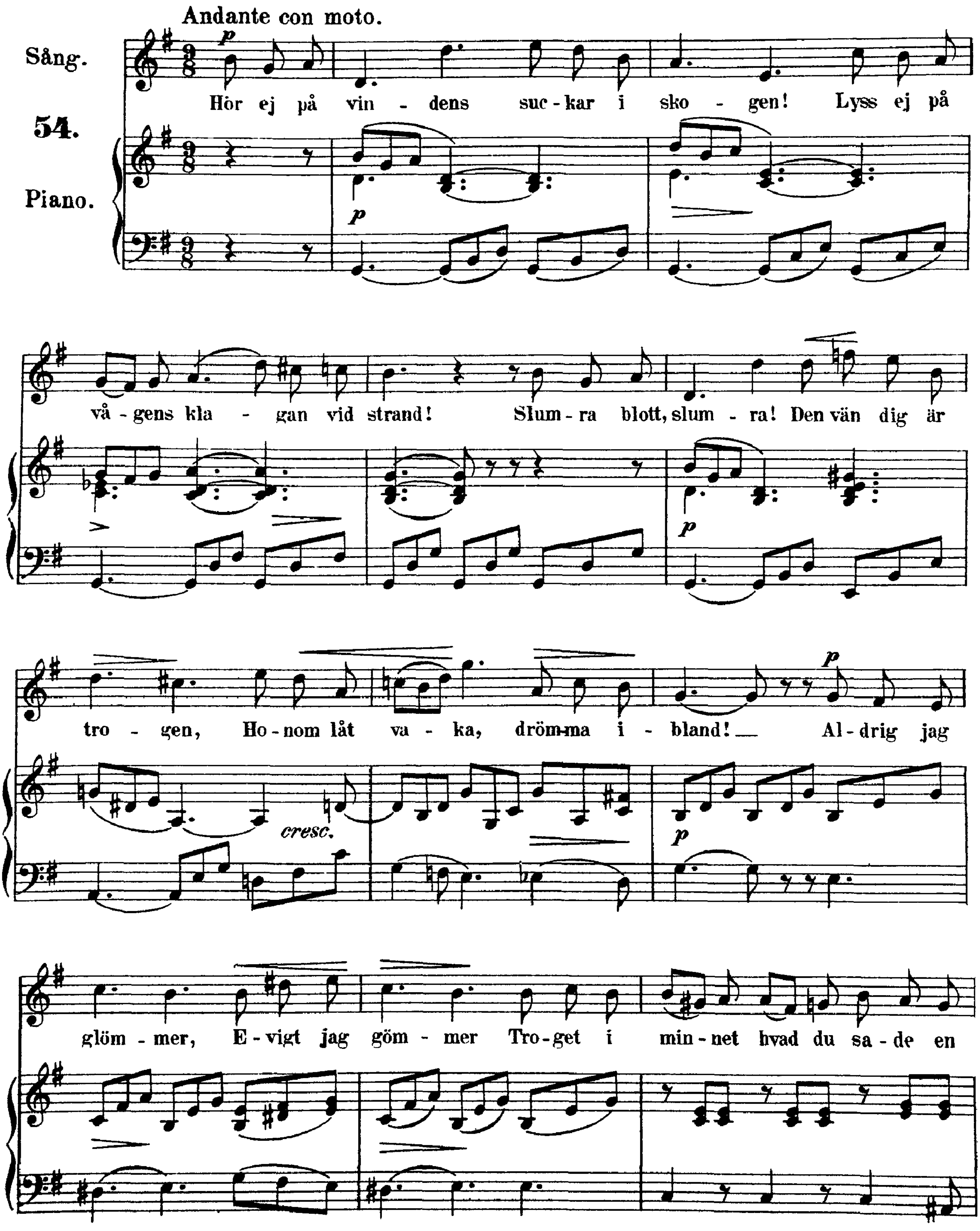
A.F. Lindblad.
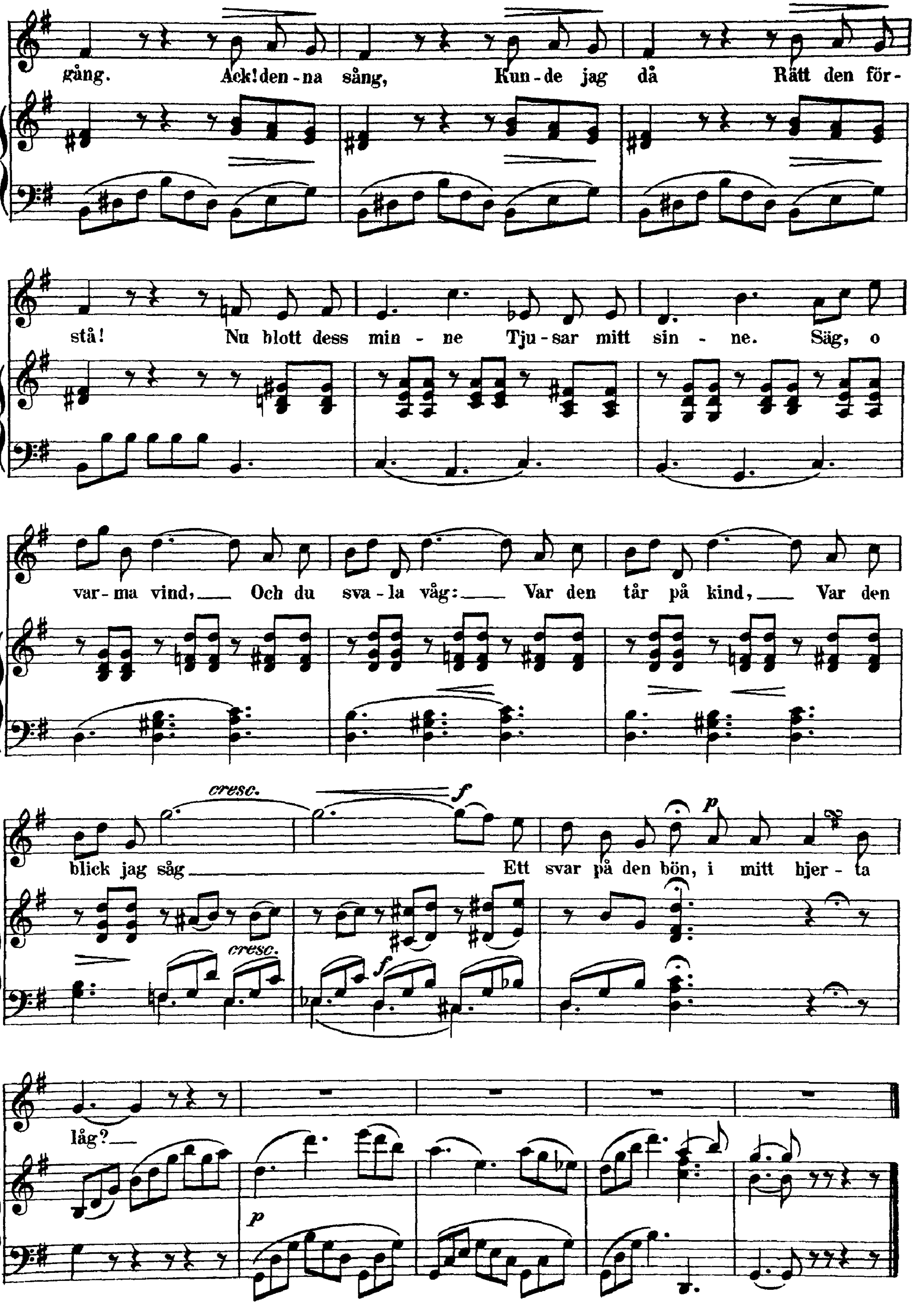

sva - ra ja, det vill jag ej, Och vill ej hel - ler
Jon och Hans och Matts och Per, I al - la är jag
för att sä - ga hur' det är: I in - gen är jag
p poco ritard.
sä - ga nej, Och der-för' tyc - ker jag som så: Jag mig be - tän - ka må.
li - tet kär, Och der-för' tyc - ker jag som så: Jag mig be - tän - ka må.
rik - tigt kär, Och der-för' tyc - ker jag som så: Jag mig be - tän - ka må.
cresc.
p poco ritard.
1 och 2 vers.
2. Ack,
3. Ack,
a tempo
sista versen.
a tempo

Om aftonen.
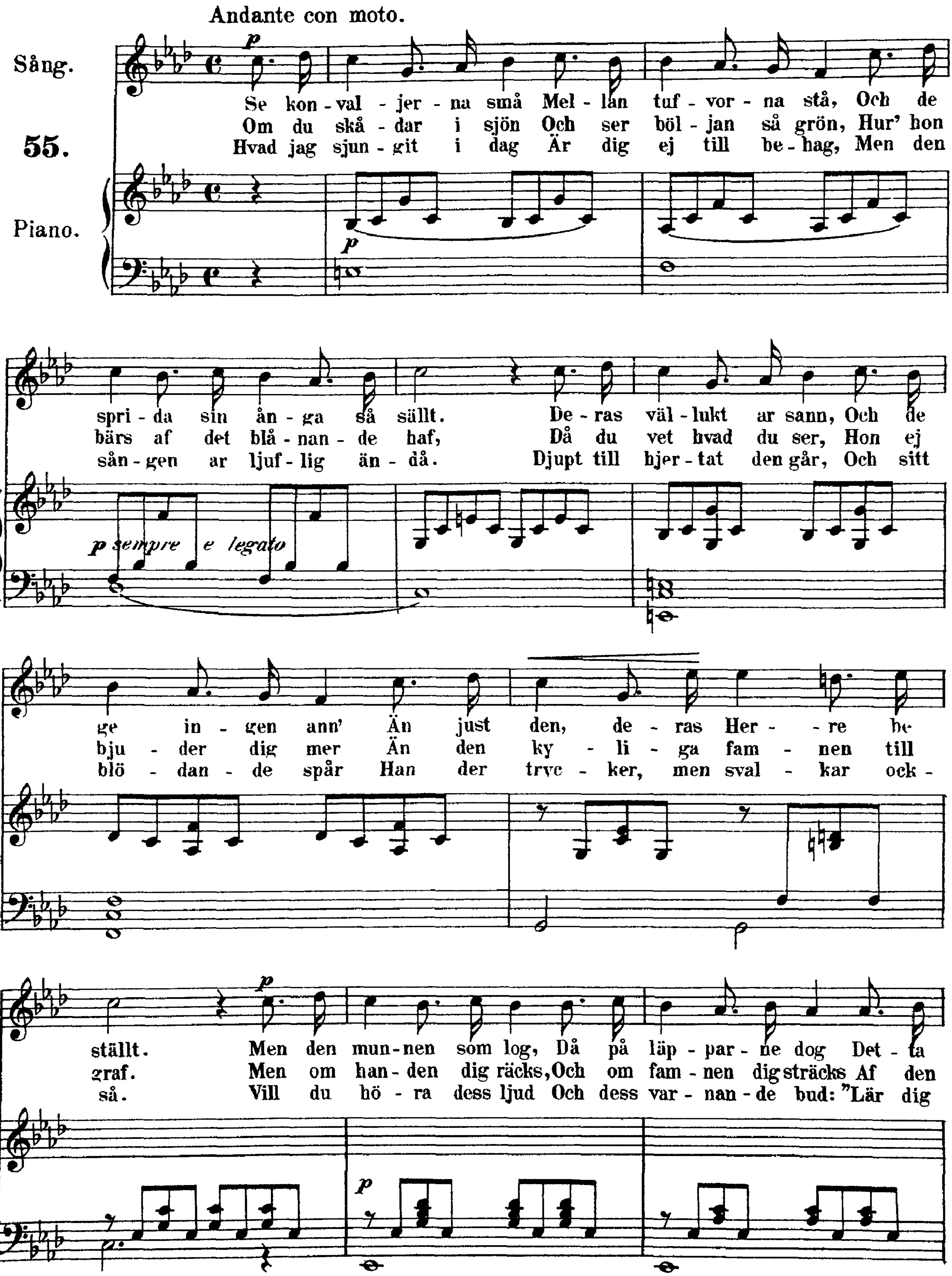
A.F. Lindblad.
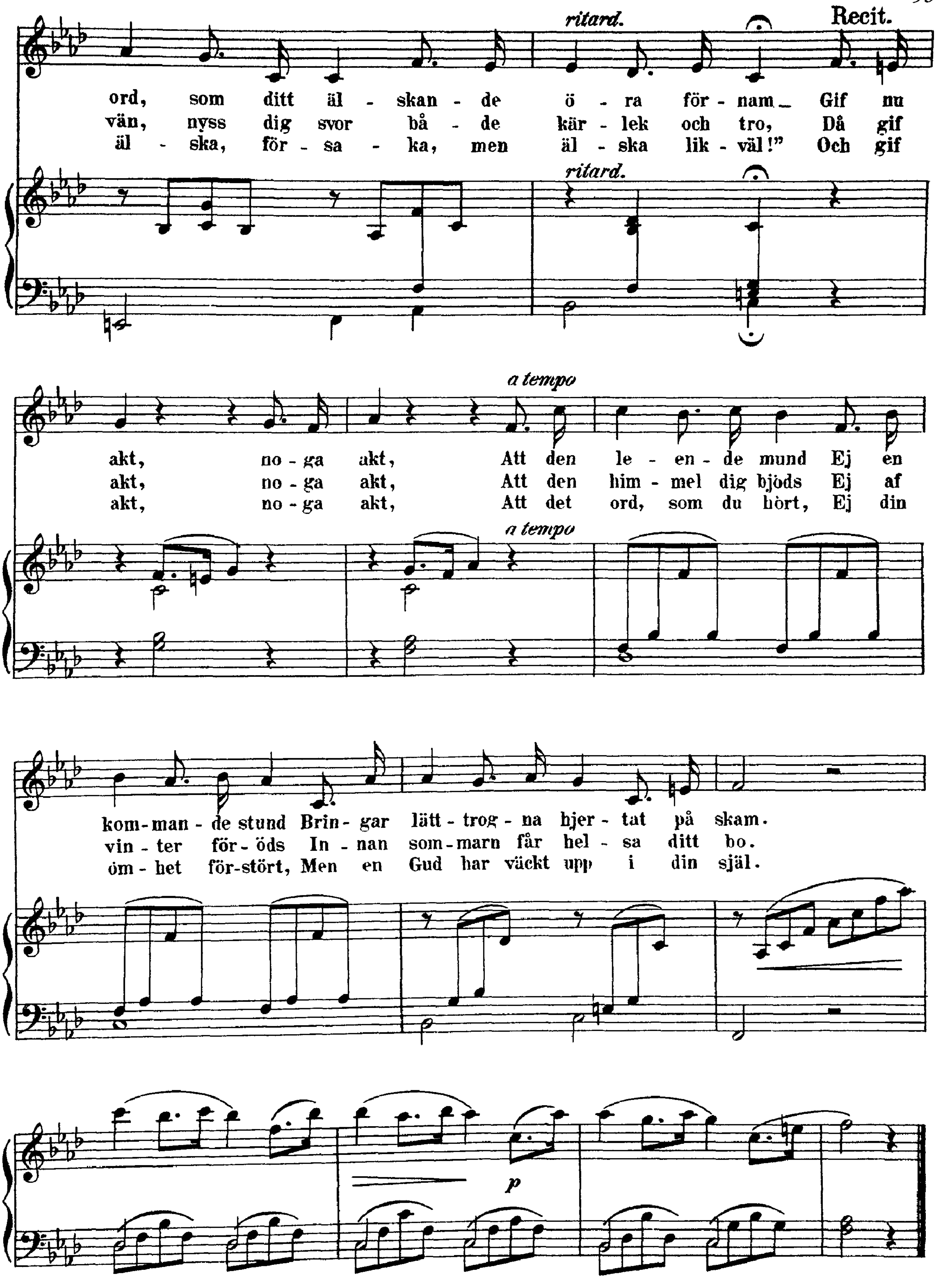

gång. Ack! den-na sång, Kun-de jag då Rätt den för-
stå! Nu blott dess min - ne Tju-sar mitt sin - ne. Säg, o
var-ma vind, Och du sva-la våg: Var den tår på kind, Var den
blick jag såg Ett svar på den bön, i mitt hjer - ta
låg?
cresc.
f
p

Varning.
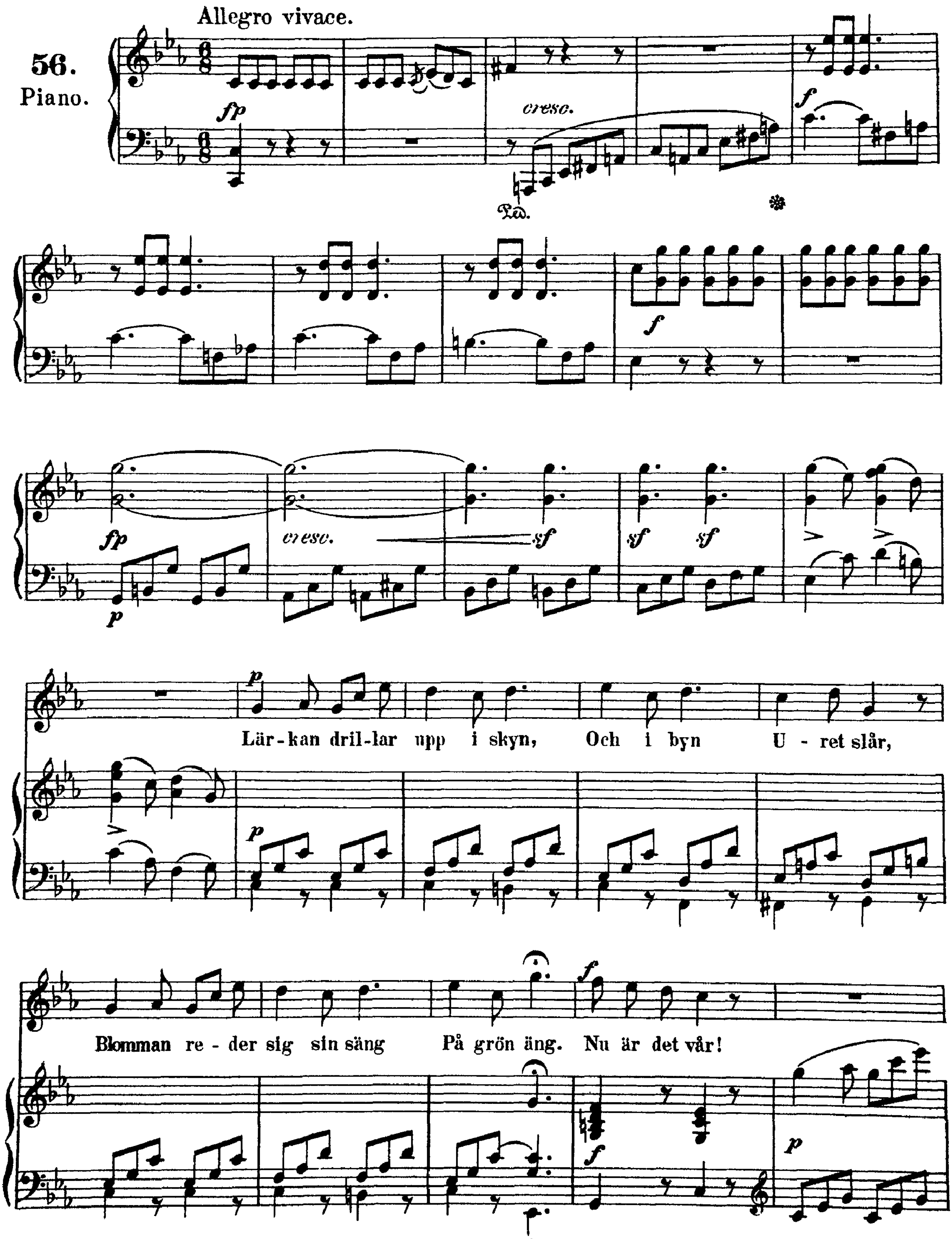
A.F Lindblad.
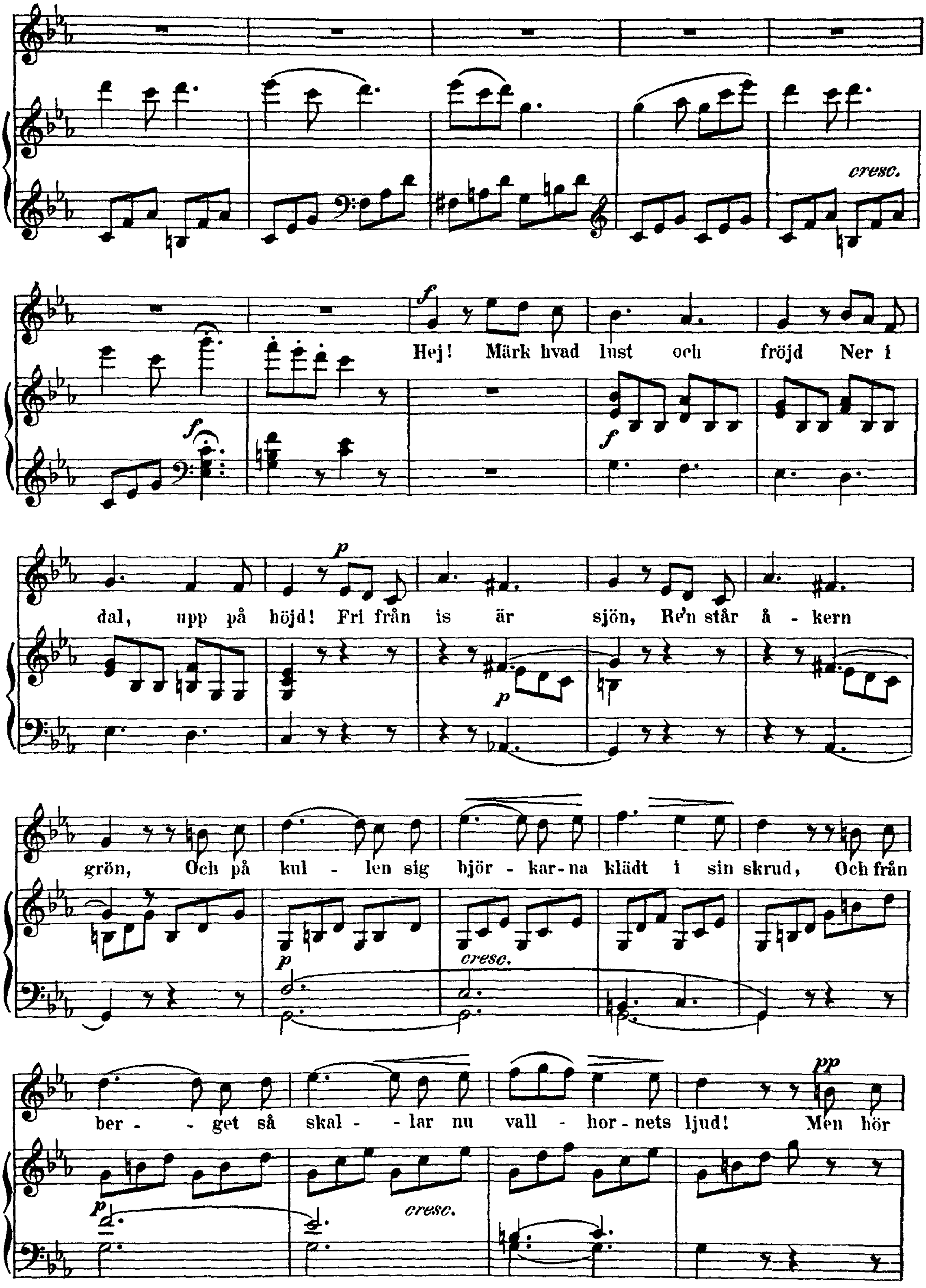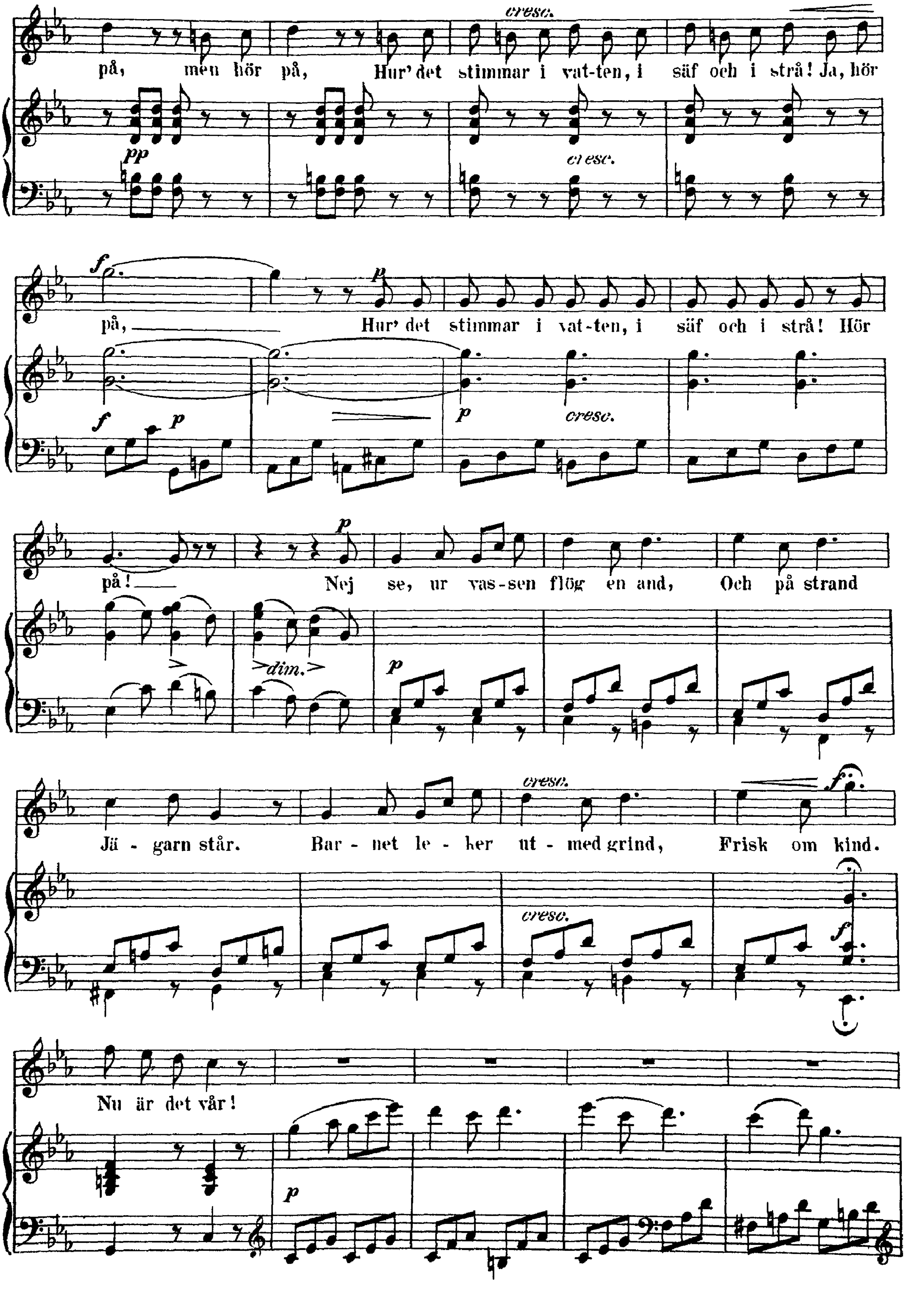

ritard.
Recit.
ord, som ditt äl - skan - de ö - ra för - nam_ Gif nu
vän, nyss dig svor bå - de kär - lek och tro, Då gif
äl - ska, för - sa - ka, men äl - ska lik - väl!" Och gif
a tempo
akt, no - ga akt, Att den le - en - de mund Ej en
akt, no - ga akt, Att den him - mel dig bjöds Ej af
akt, no - ga akt, Att det ord, som du hört, Ej din
kom - man - de stund Brin - gar lätt - trog - na hjer - tat på skam.
vin - ter för - öds In - nan som - marn får hel - sa ditt bo.
öm - het för - stört, Men en Gud har väckt upp i din själ.
p
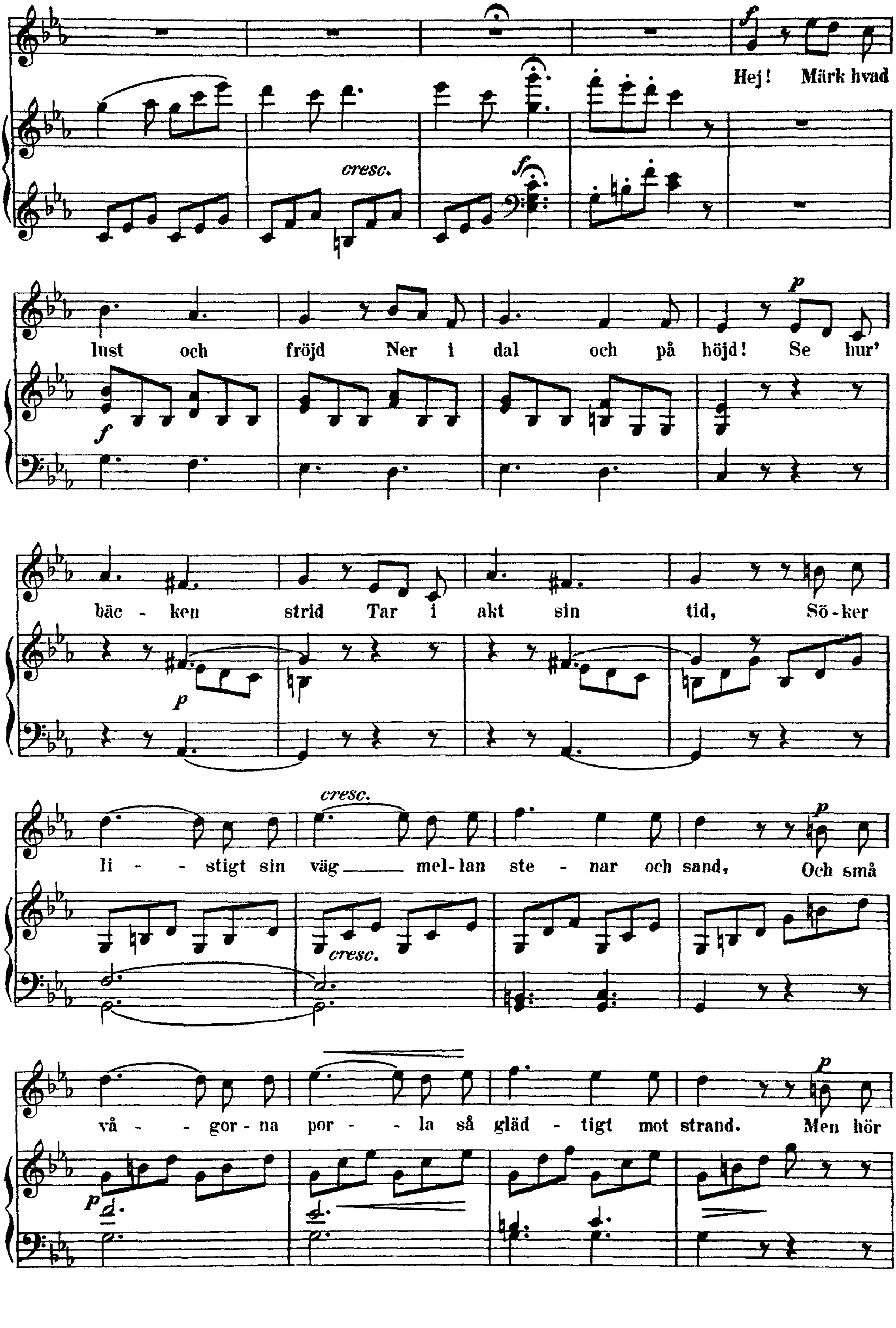
En vårdag.
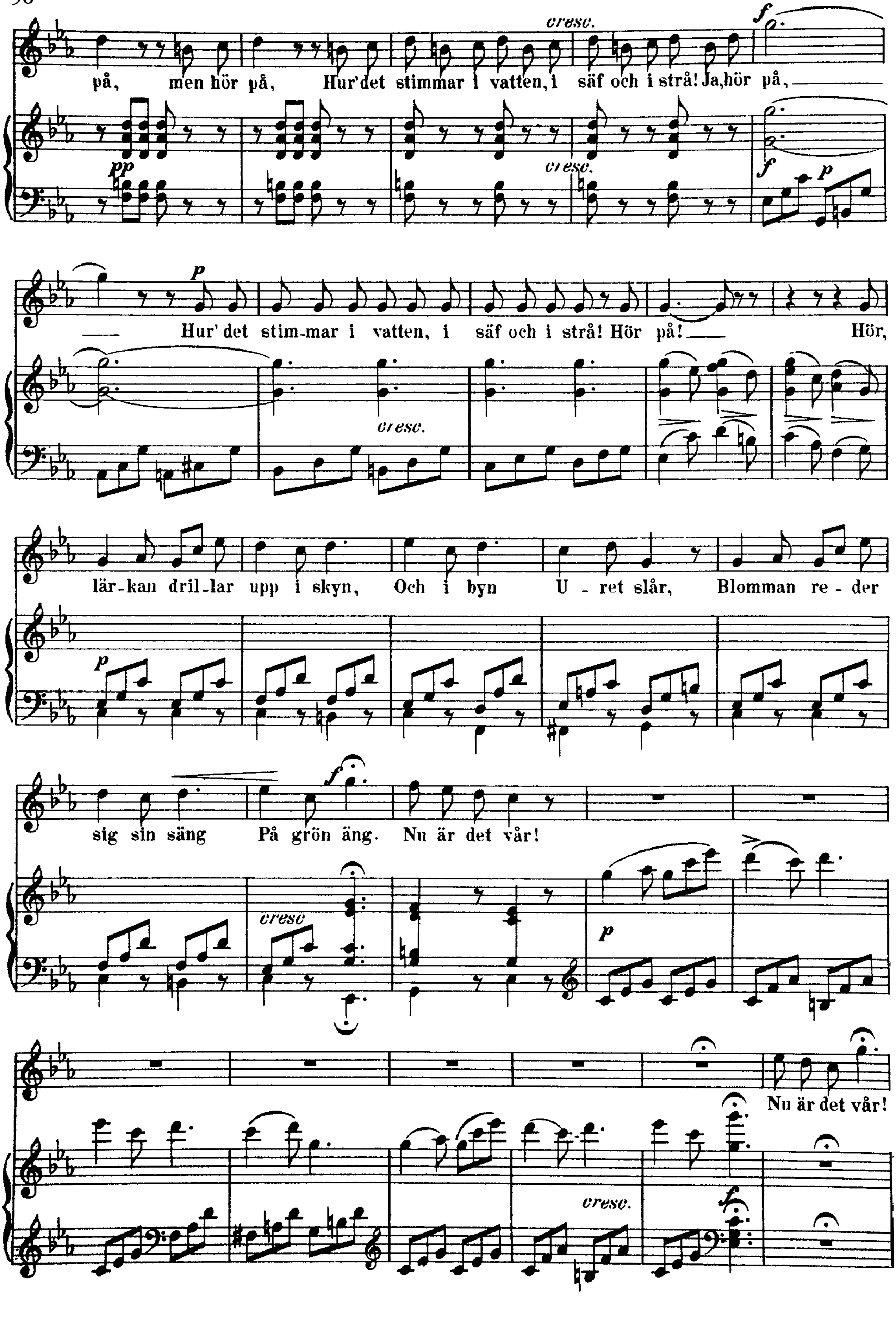
A.F. Lindblad.
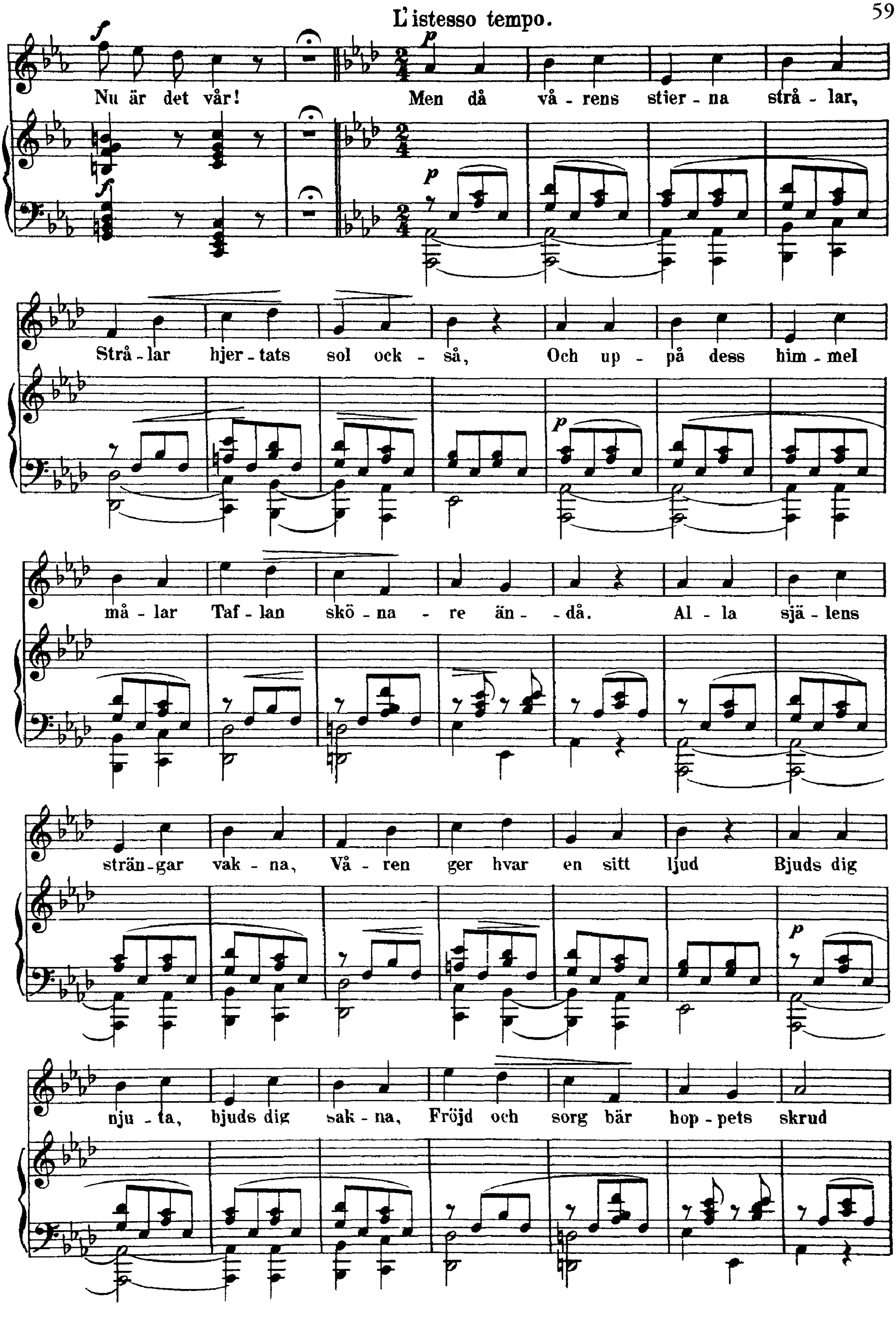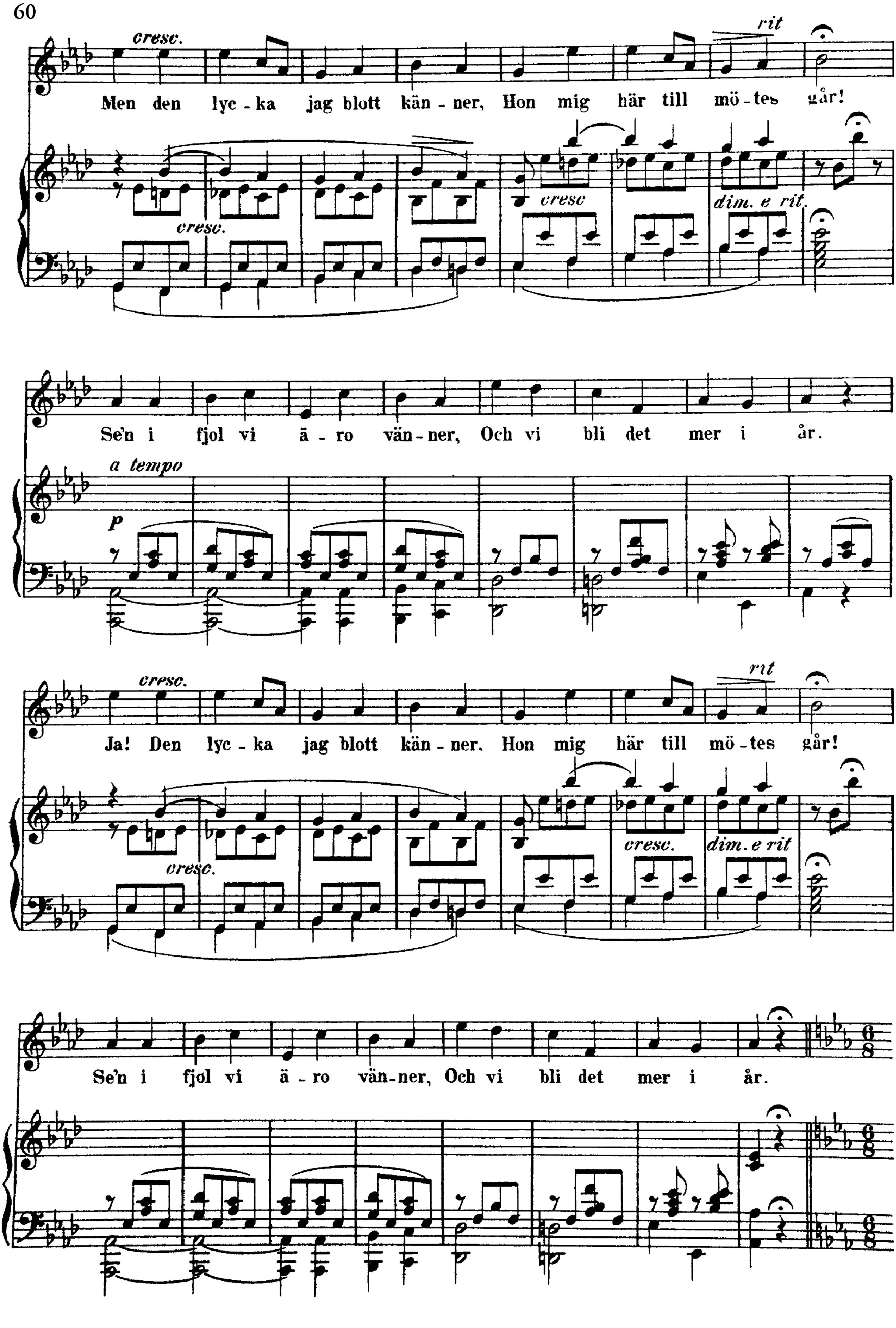

cresc.
Hej! Märk hvad lust och fröjd Ner i
dal, upp på höjd! Fri från is är sjön, Re'n står å - kern
grön, Och på kul - len sig björ - kar - na klädt i sin skrud, Och från
ber - - get så skal - - lar nu vall - hor - nets ljud! Men hör
cresc.
cresc.
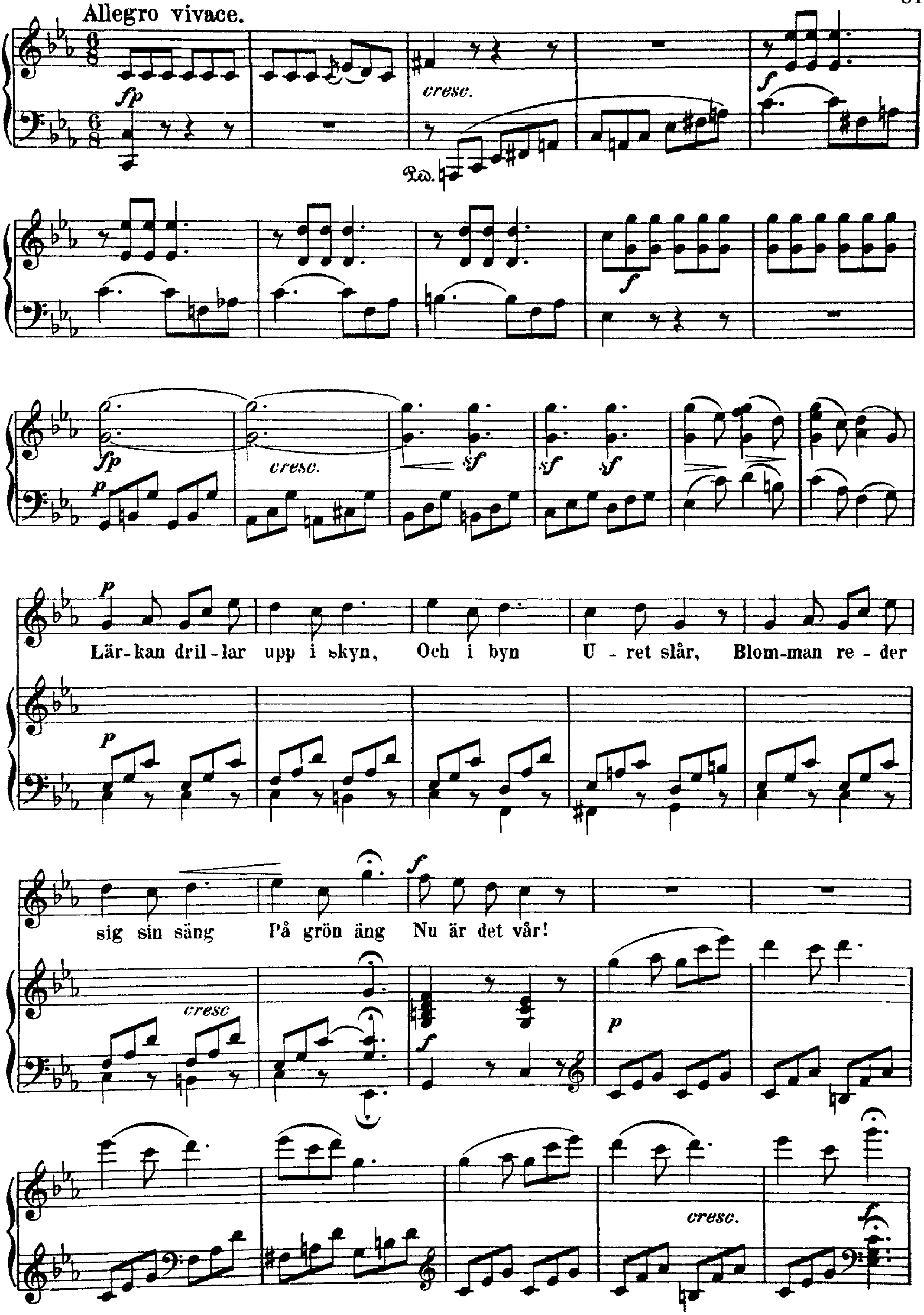

cresc.
på, men hör på, Hur' det stimmar i vat-ten, i säf och i strå! Ja, hör
pp
cresc.
f
p
på, Hur' det stimmar i vat-ten, i säf och i strå! Hör
f
p
p
cresc.
på! Nej se, ur vas-sen flög en and, Och på strand
dim.
p
cresc.
Jä - garn står. Bar - net le - ker ut - med grind, Frisk om kind.
cresc.
f
Nu är det vår!
p
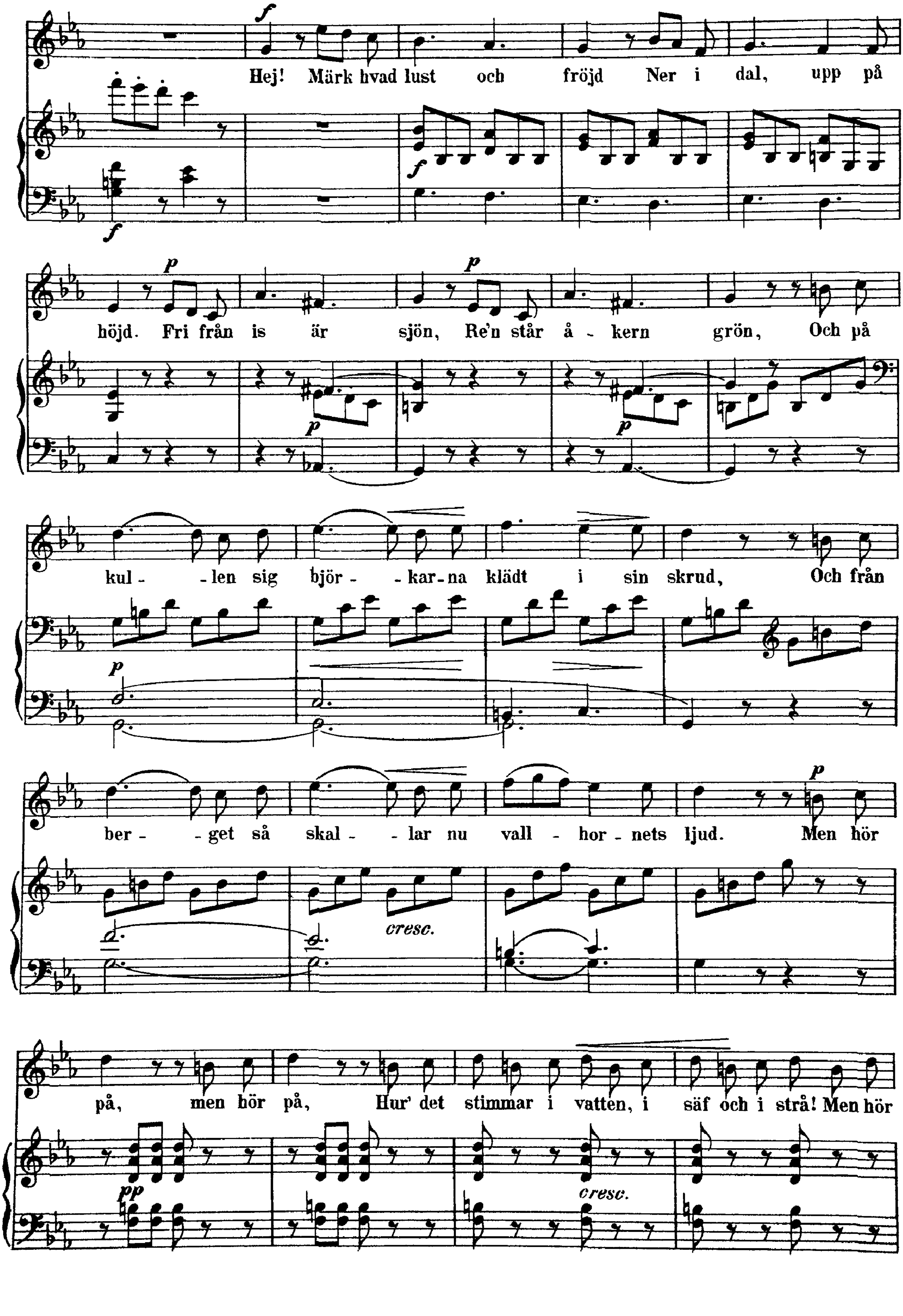

Hej! Märk hvad
cresc.
lust och fröjd Ner i dal och på höjd! Se hur'
bäc - ken strid Tar i akt sin tid, Sö - ker
cresc.
li - - stigt sin väg mel - lan ste - nar och sand, Och små
cresc.
vå - - gor - na por - - la så gläd - tigt mot strand. Men hör
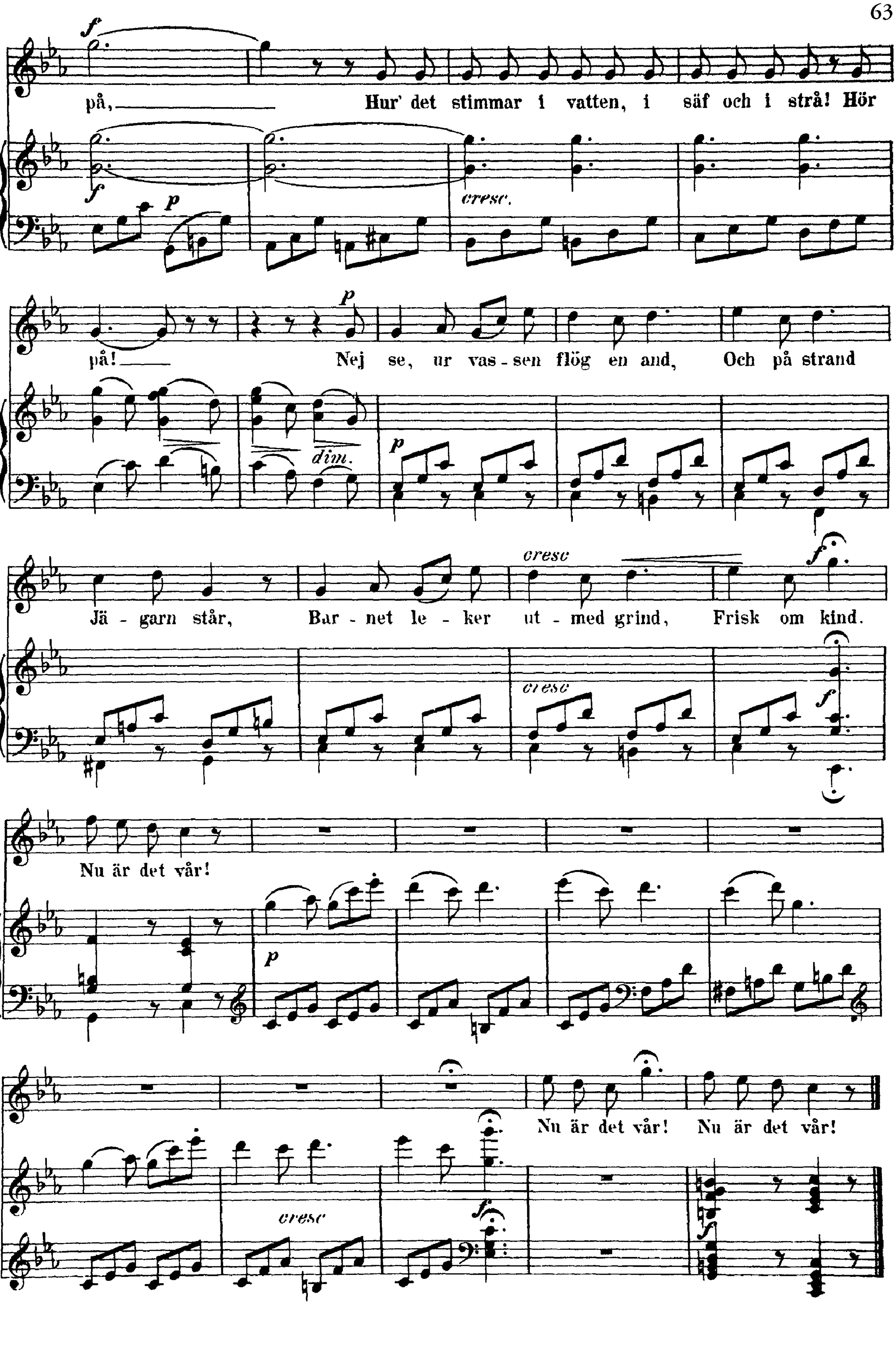

på, men hör på, Hur'det stimmar i vatten, i säf och i strå! Ja, hör på,
Hur' det stim-mar i vatten, i säf och i strå! Hör på! Hör,
lär-kan dril-lar upp i skyn, Och i byn U-ret slår, Blomman re-der
sig sin säng På grön äng. Nu är det vår!
Nu är det vår!

L'istesso tempo.
Nu är det vår! Men då vå - rens stier - na strå - lar,
Strå - lar hjer - tats sol ock - så, Och up - på dess him - mel
må - lar Taf - lan skö - na - re än - - då. Al - la sjä - lens
strän - gar vak - na, Vå - ren ger hvar en sitt ljud Bjuds dig
nju - ta, bjuds dig sak - na, Fröjd och sorg bär hop - pets skrud

cresc.
rit
Men den lyc - ka jag blott kän - ner, Hon mig här till mö - tes går!
cresc.
cresc
dim. e rit.
Se'n i fjol vi ä - ro vän - ner, Och vi bli det mer i år.
a tempo
p
cresc.
rit
Ja! Den lyc - ka jag blott kän - ner. Hon mig här till mö - tes går!
cresc.
cresc.
dim. e rit
Se'n i fjol vi ä - ro vän - ner, Och vi bli det mer i år.
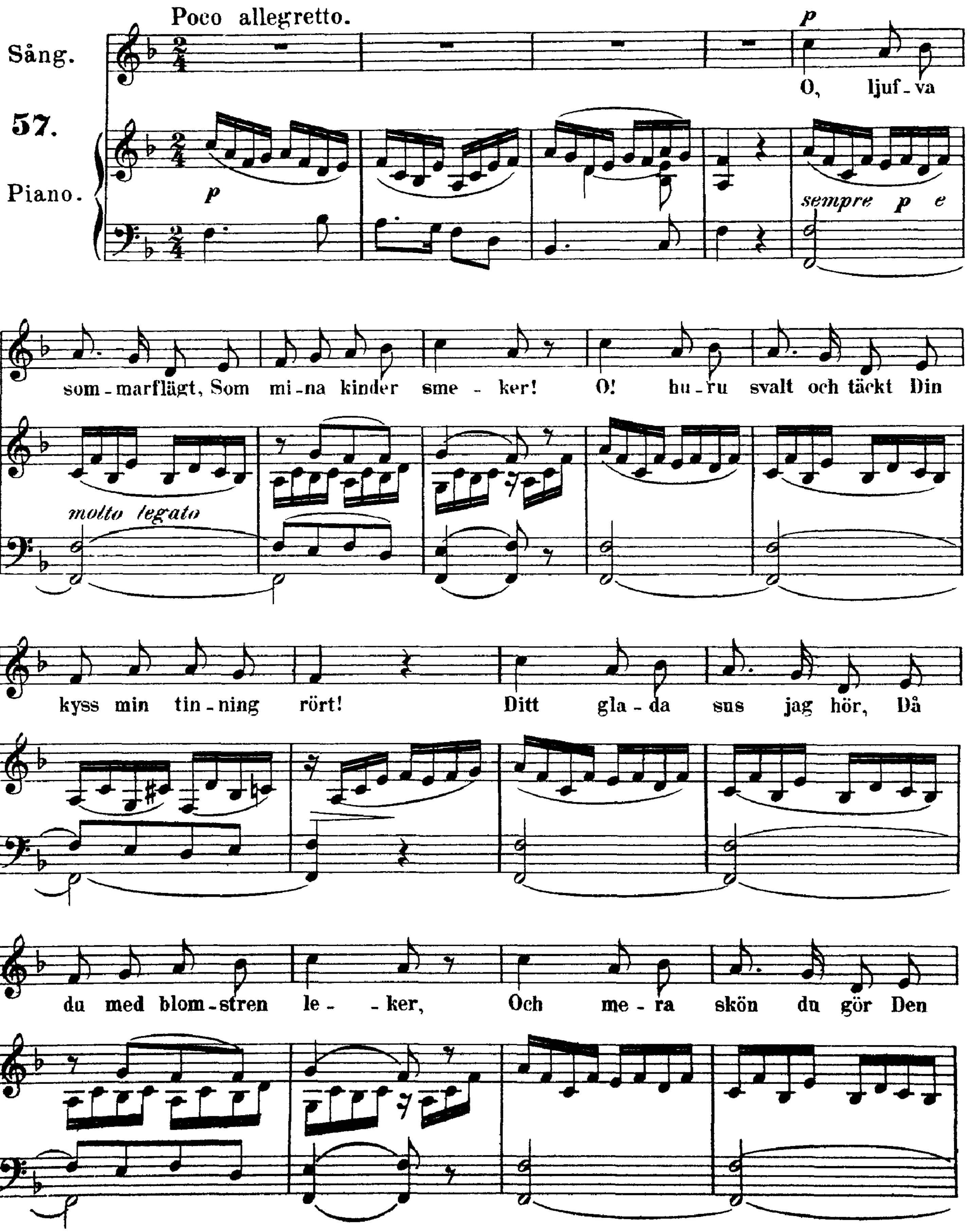

Allegro vivace.
Lär-kan dril-lar upp i skyn, Och i byn U-ret slår, Blom-man re-der
sig sin säng På grön äng Nu är det vår!
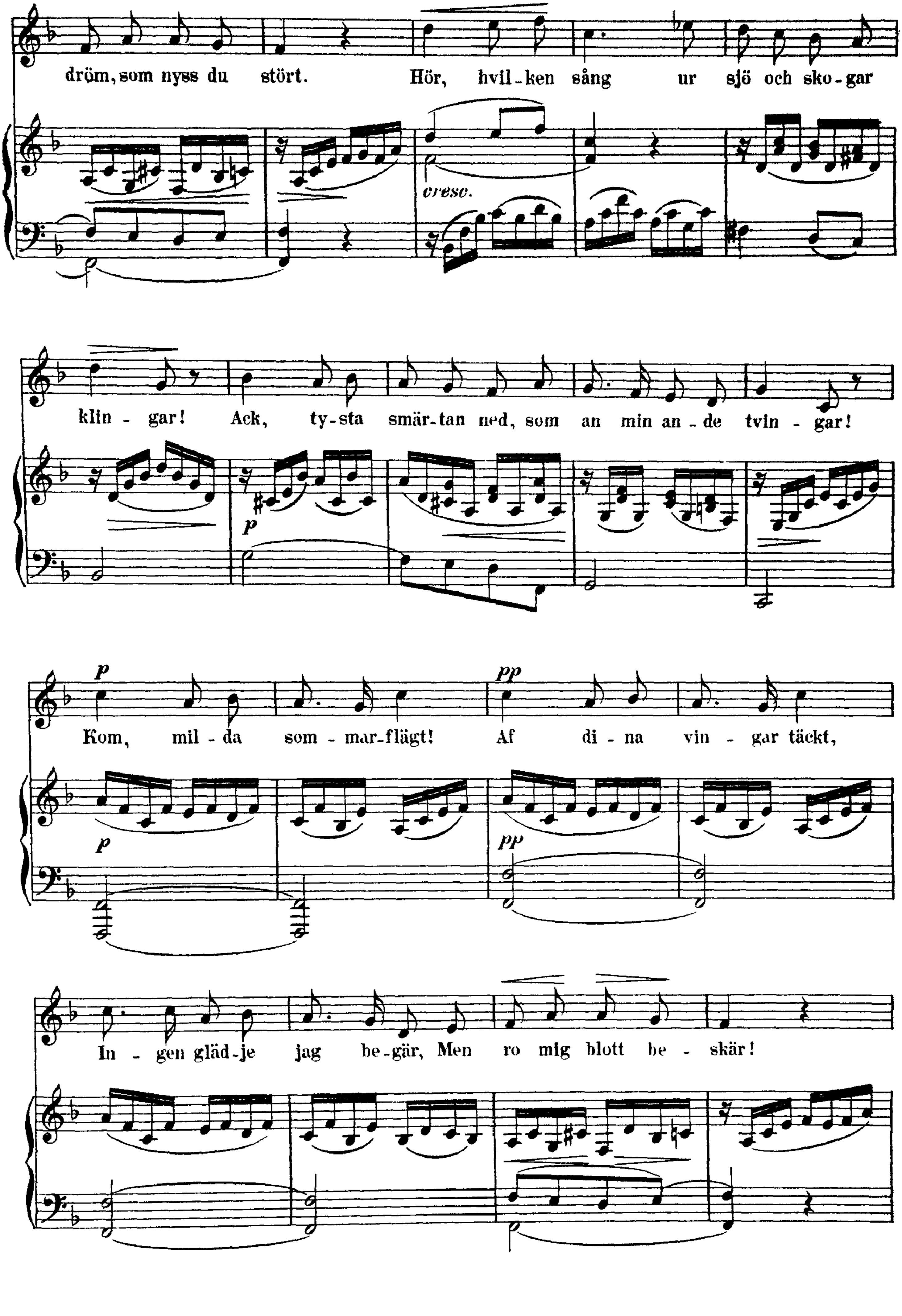

Hej! Märk hvad lust och fröjd Ner i dal, upp på
höjd. Fri från is är sjön, Re'n står å - kern grön, Och på
kul - - len sig björ - - kar - na klädt i sin skrud, Och från
ber - - get så skal - - lar nu vall - hor - nets ljud. Men hör
på, men hör på, Hur' det stimmar i vatten, i säf och i strå! Men hör
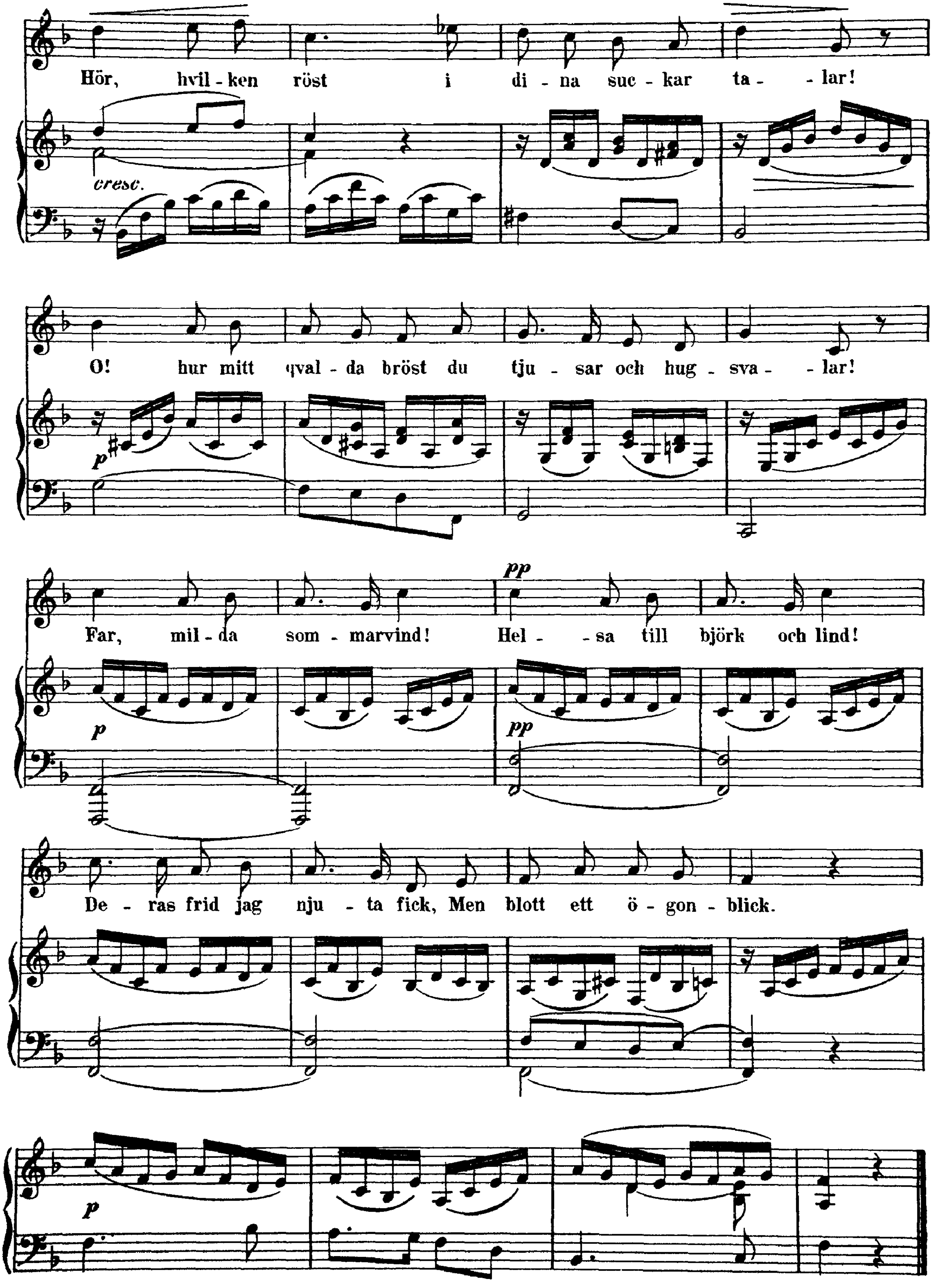

f
på, Hur' det stimmar i vatten, i säf och i strå! Hör
p
cresc.
på! Nej se, ur vas - sen flög en and, Och på strand
dim.
cresc
Jä - garn står, Bar - net le - ker ut - med grind, Frisk om kind.
Nu är det vår!
cresc
Nu är det vår! Nu är det vår!

En sommardag.

A F Lindblad
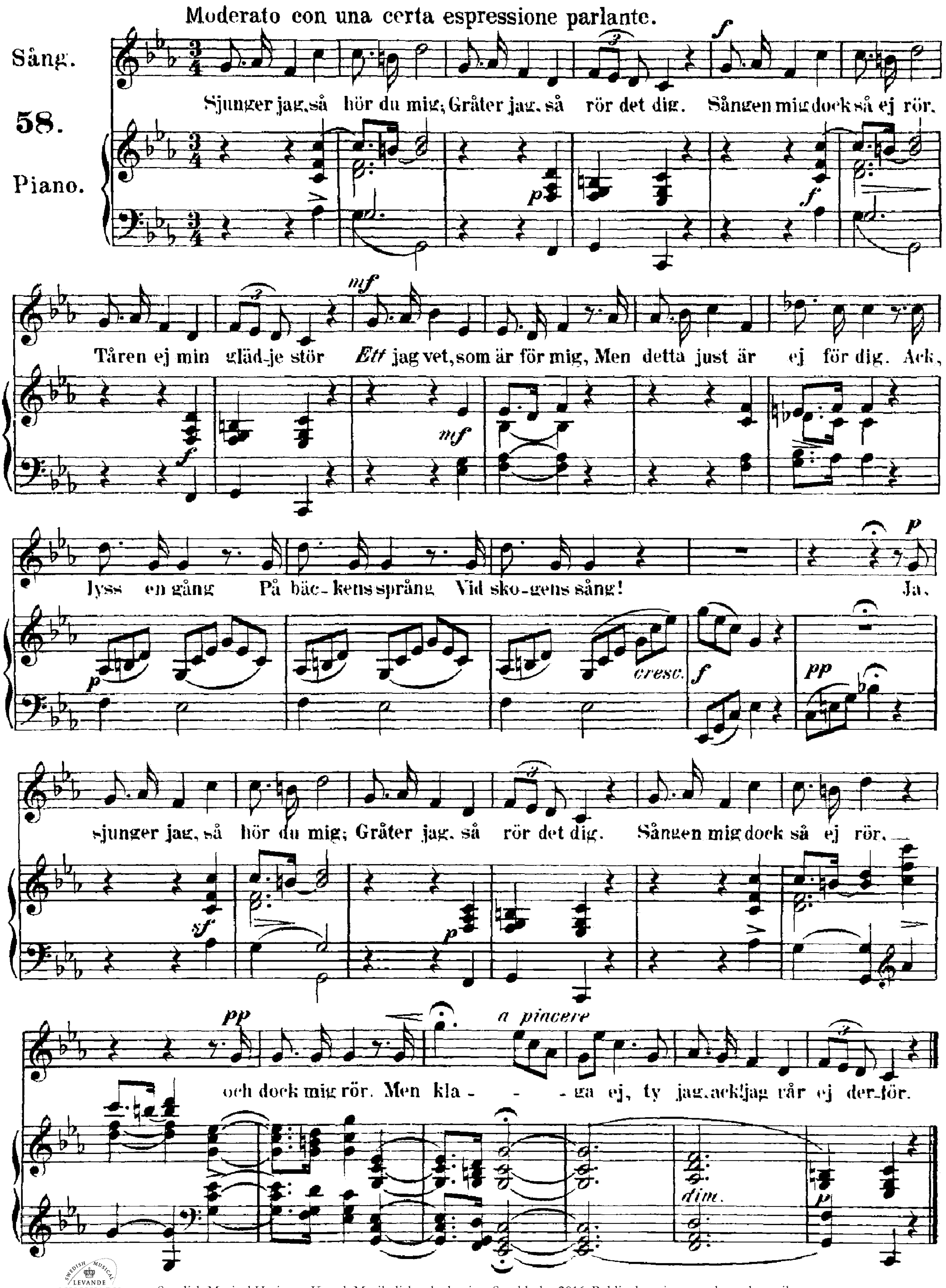

dröm, som nyss du stört. Hör, hvil-ken sång ur sjö och sko-gar
cresc.
klin-gar! Ack, ty-sta smär-tan ned, som an min an-de tvin-gar!
p
p
Kom, mil-da som-mar-flägt! Af di-na vin-gar täckt,
pp
p
pp
In-gen gläd-je jag be-gär, Men ro mig blott be-skär!

Hör, hvil - ken röst i di - na suc - kar ta - - lar!
cresc.
O! hur mitt qval - da bröst du tju - sar och hug - sva - - lar!
p
Far, mil - da som - marvind! Hel - - sa till björk och lind!
pp
p
pp
De - ras frid jag nju - ta fick, Men blott ett ö - gon - blick.
p
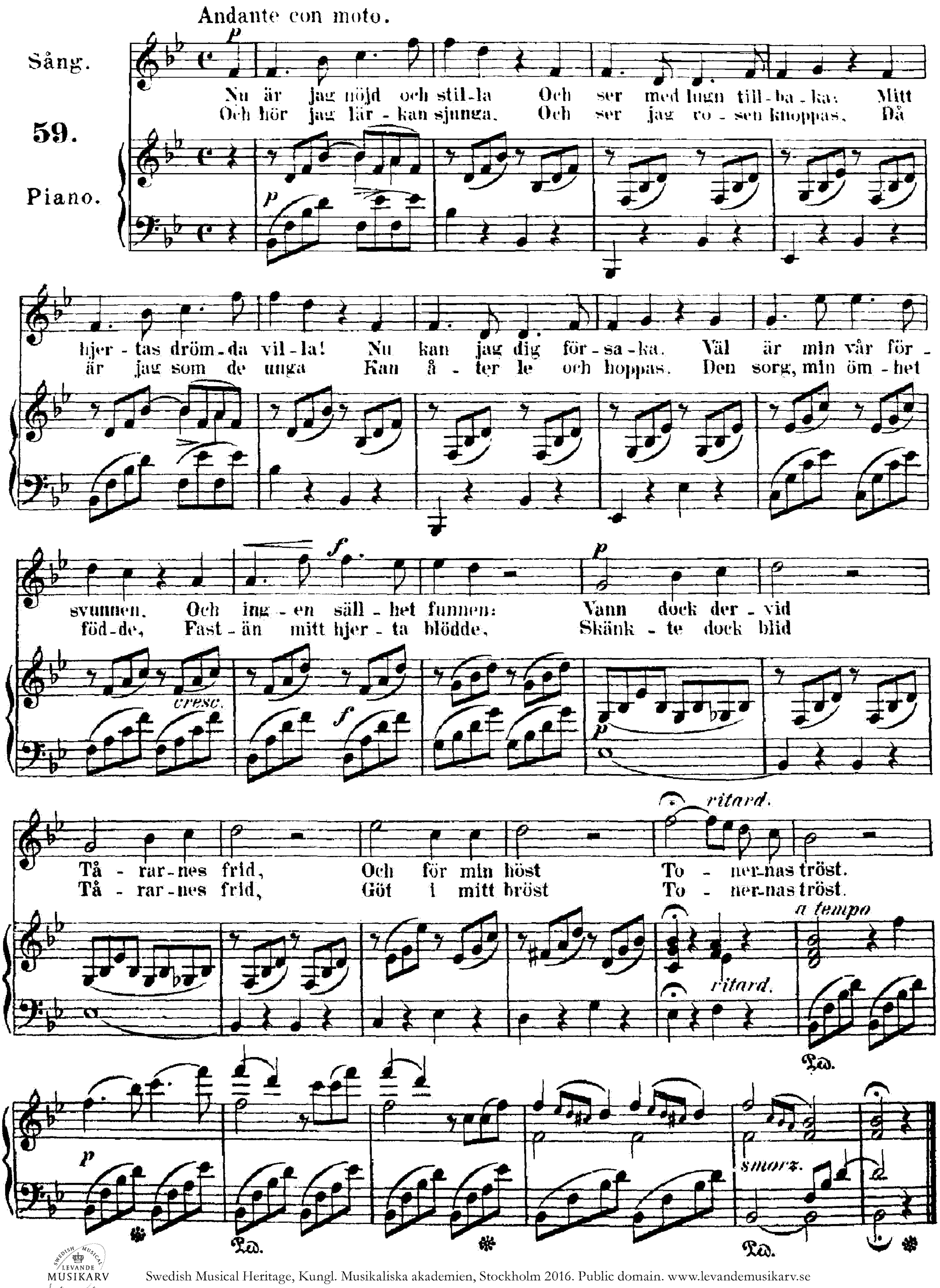
Bekännelse.

A. F. Lindblad.
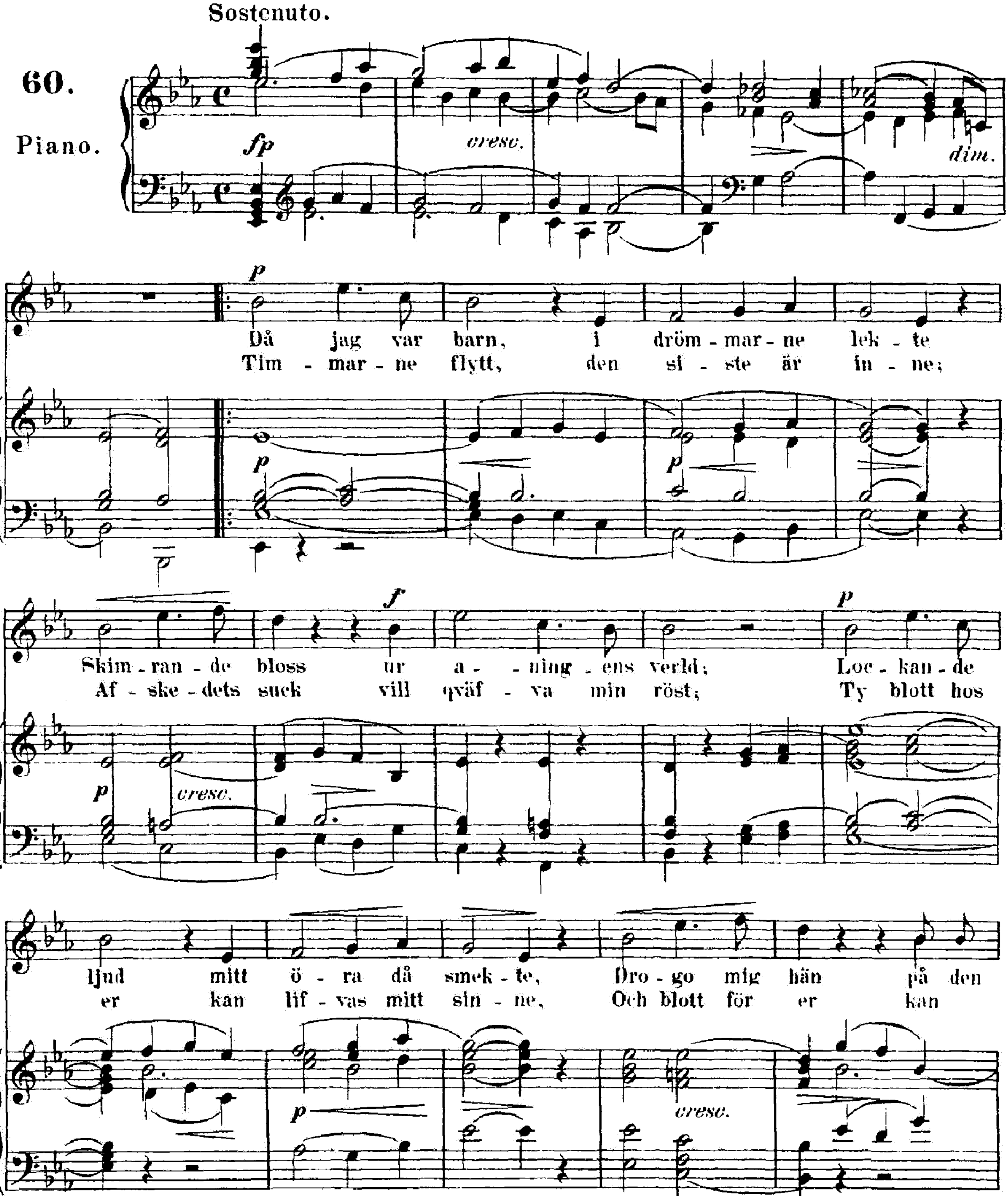

I behåll.

A. F. Lindblad.
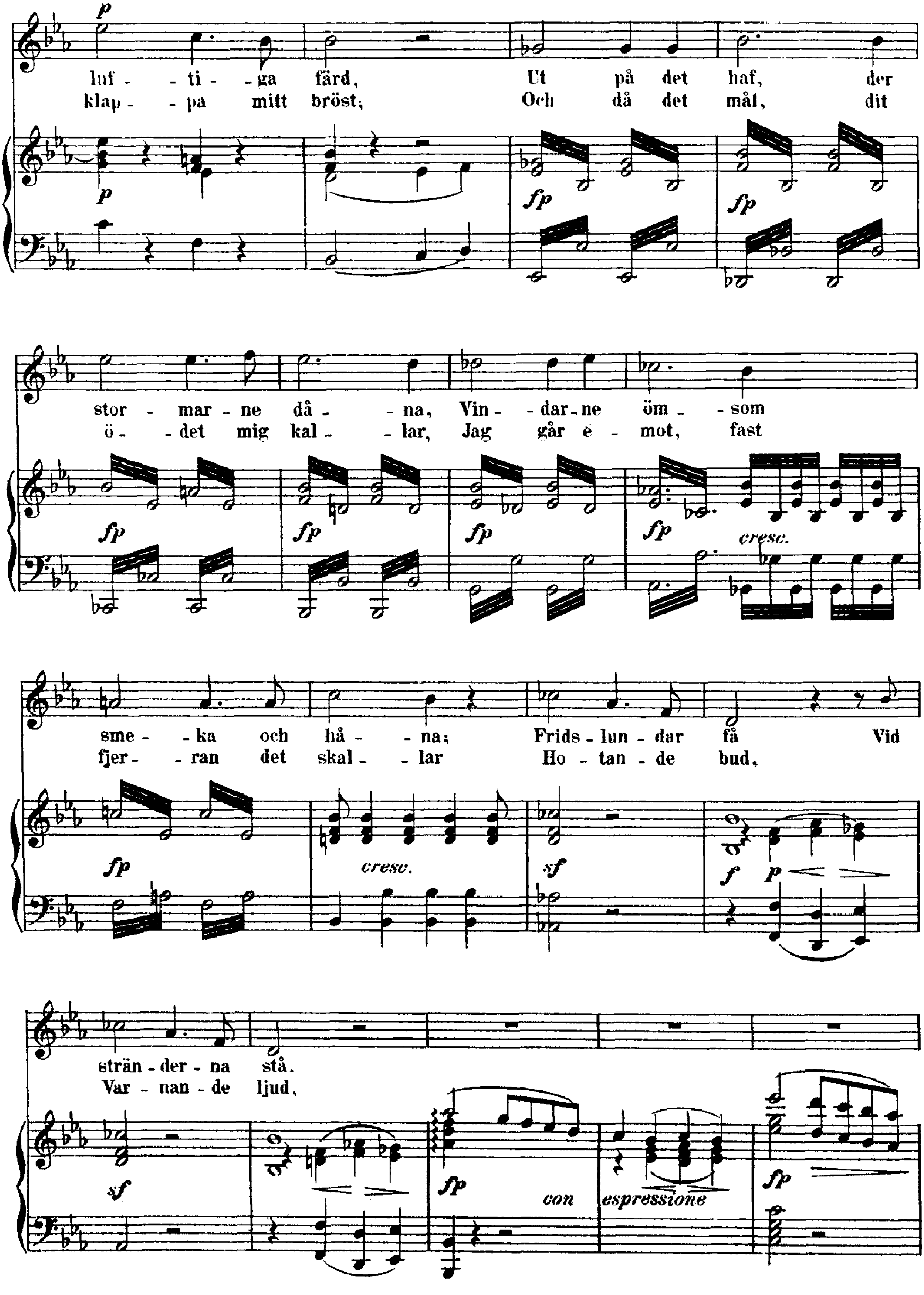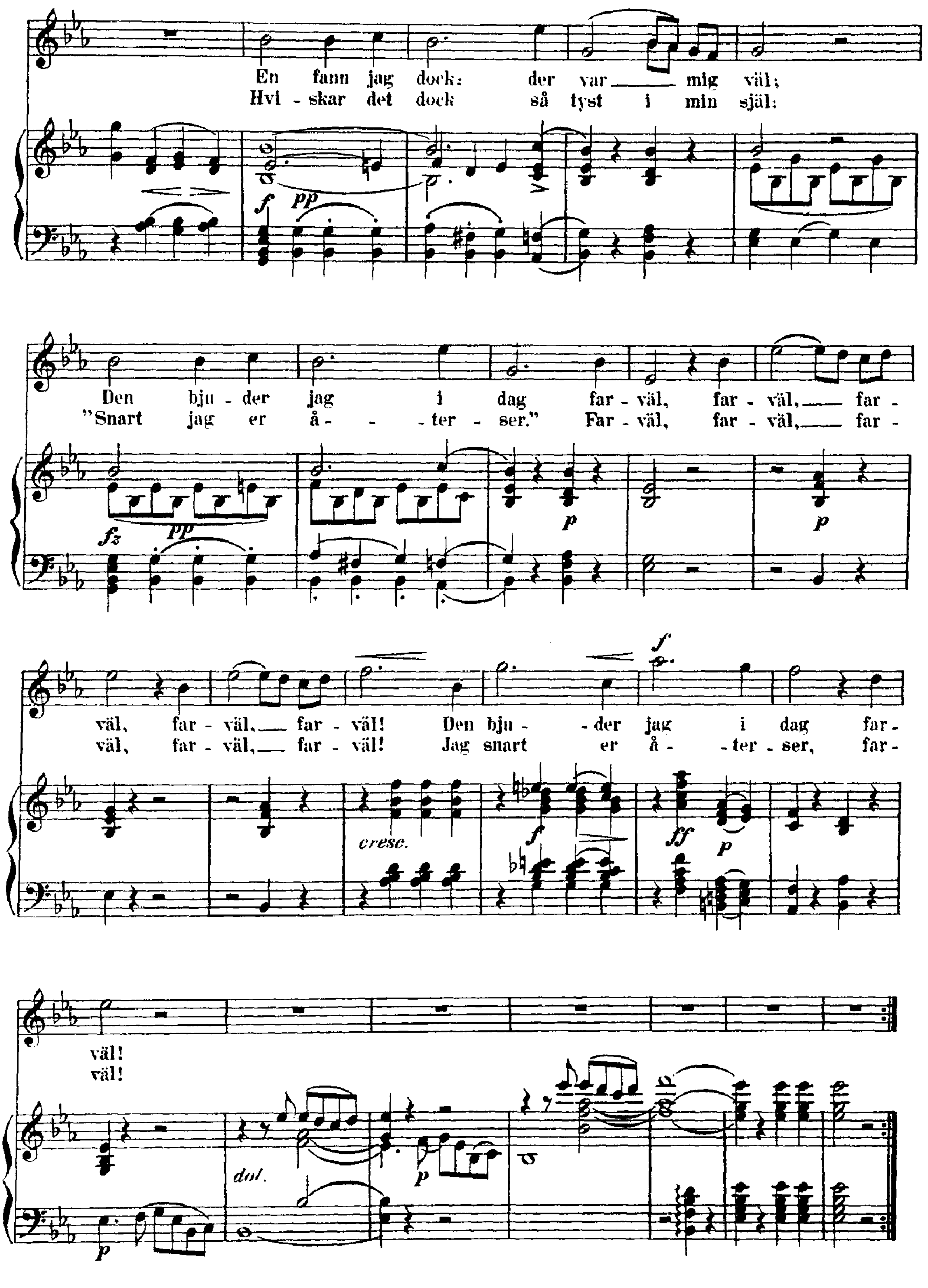

Afskedssång.+)

A. F. Lindblad.
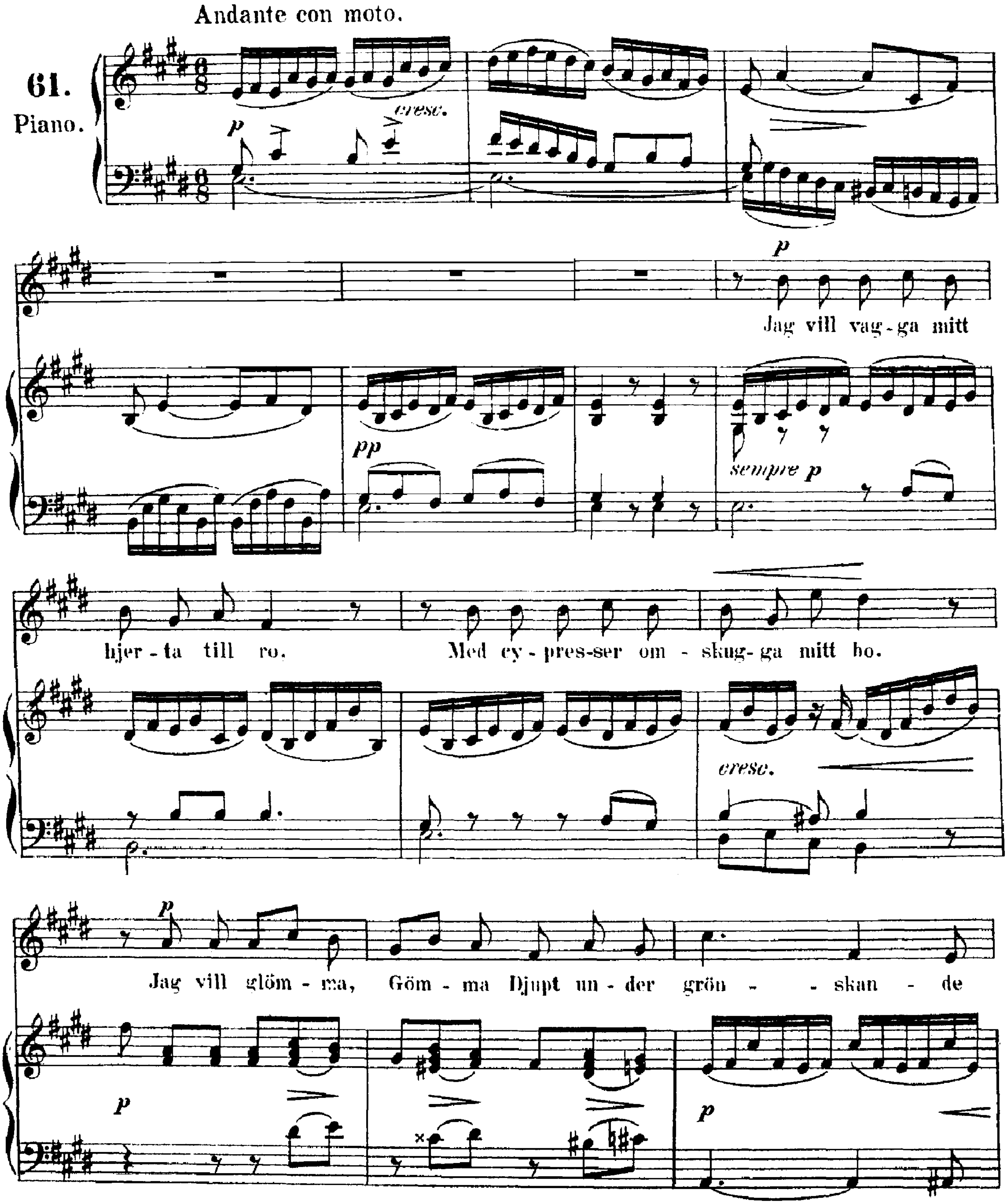

+) Sjungen på Jenny Linds afskedskonsert i Stockholm den 21 Juni 1841.
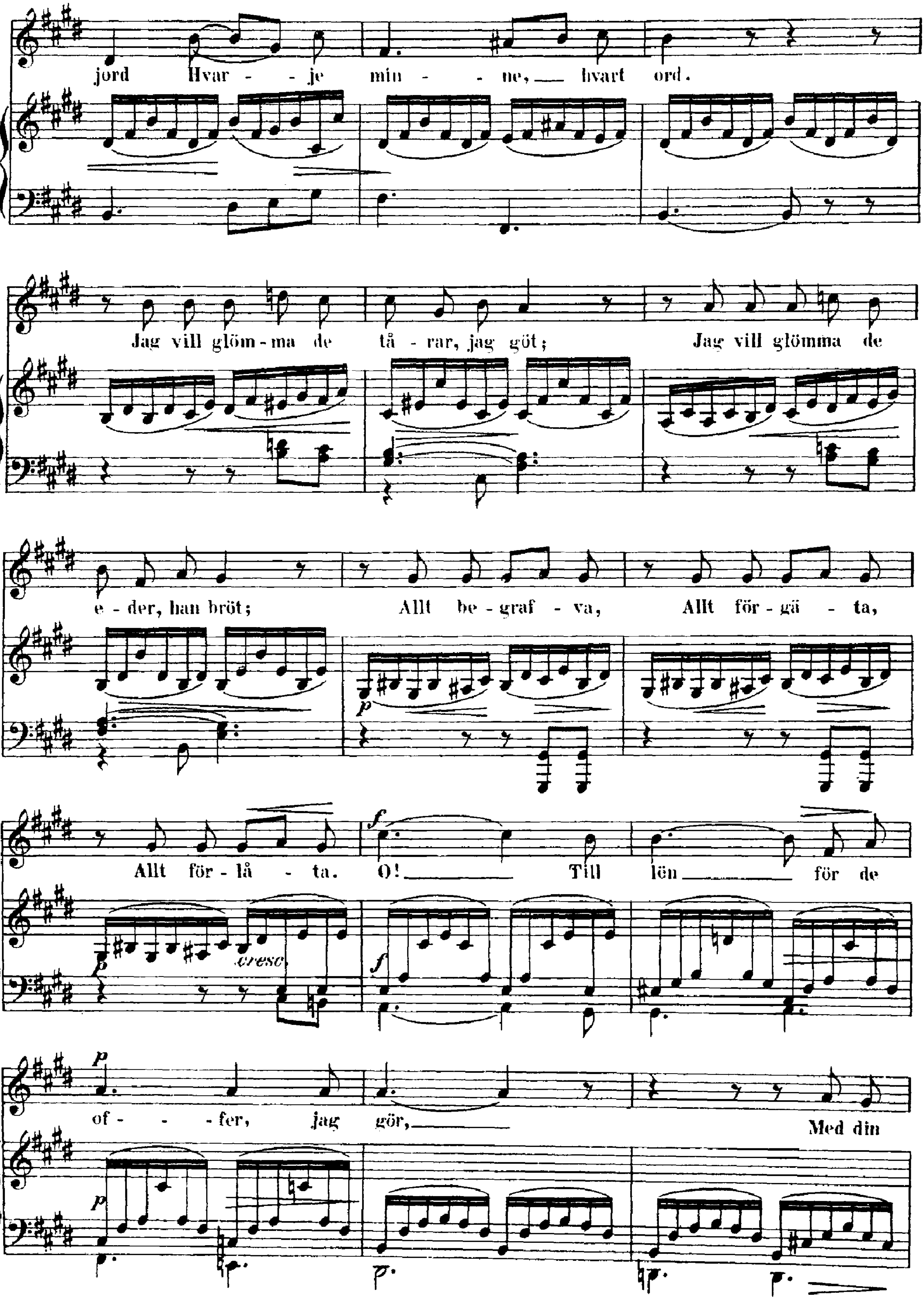

luf - ti - ga färd, Ut på det haf, der
klap - pa mitt bröst; Och då det mål, dit
stor - mar - ne då - na, Vin - dar - ne öm - som
ö - det mig kal - lar, Jag går e - mot, fast
sme - ka och hå - na; Frids - lun - dar få Vid
fjer - ran det skal - lar Ho - tan - de bud,
strän - der - na stå.
Var - nan - de ljud,
cresc.
con espressione
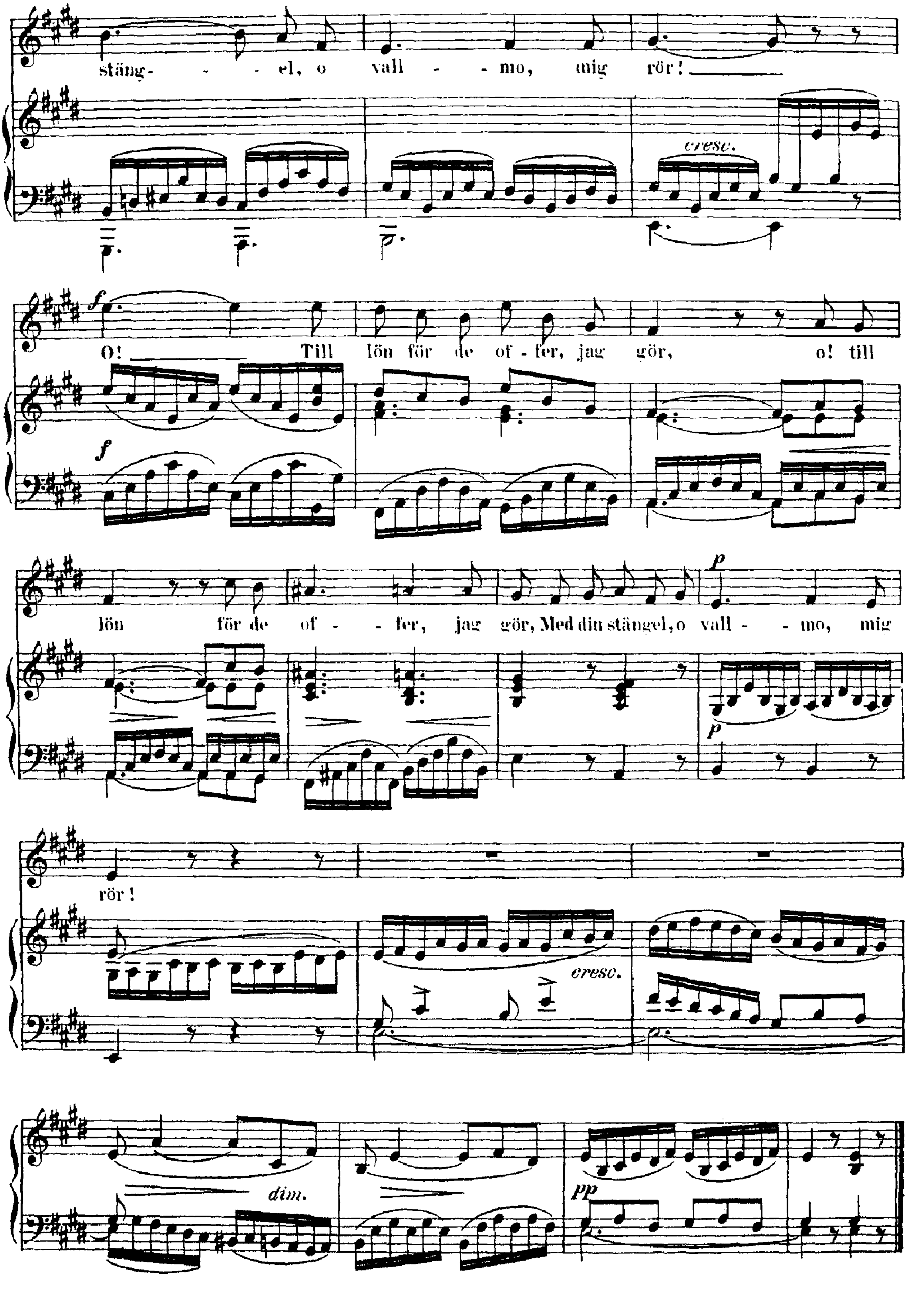

En fann jag dock: der var mig väl;
Hvi - skar det dock så tyst i min själ:
Den bju - der jag i dag far - väl, far - väl, far -
"Snart jag er å - - ter - ser." Far - väl, far - väl, far -
väl, far - väl, far - väl! Den bju - der jag i dag far -
väl, far - väl, far - väl! Jag snart er å - ter - ser, far -
väl!
väl!
f
pp
fz
p
cresc.
ff
dol.

Hjertats vaggsång.

A.F. Lindblad.
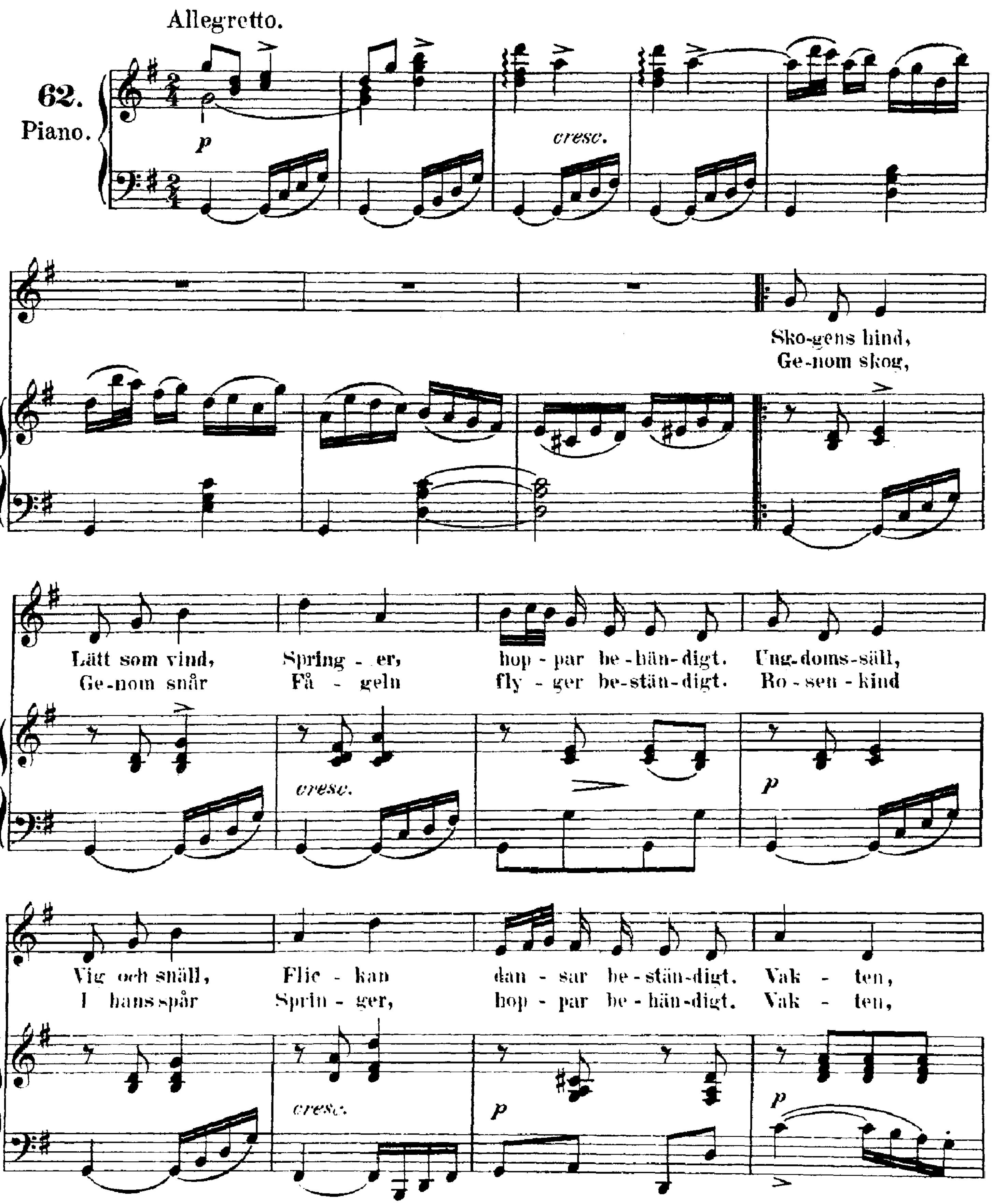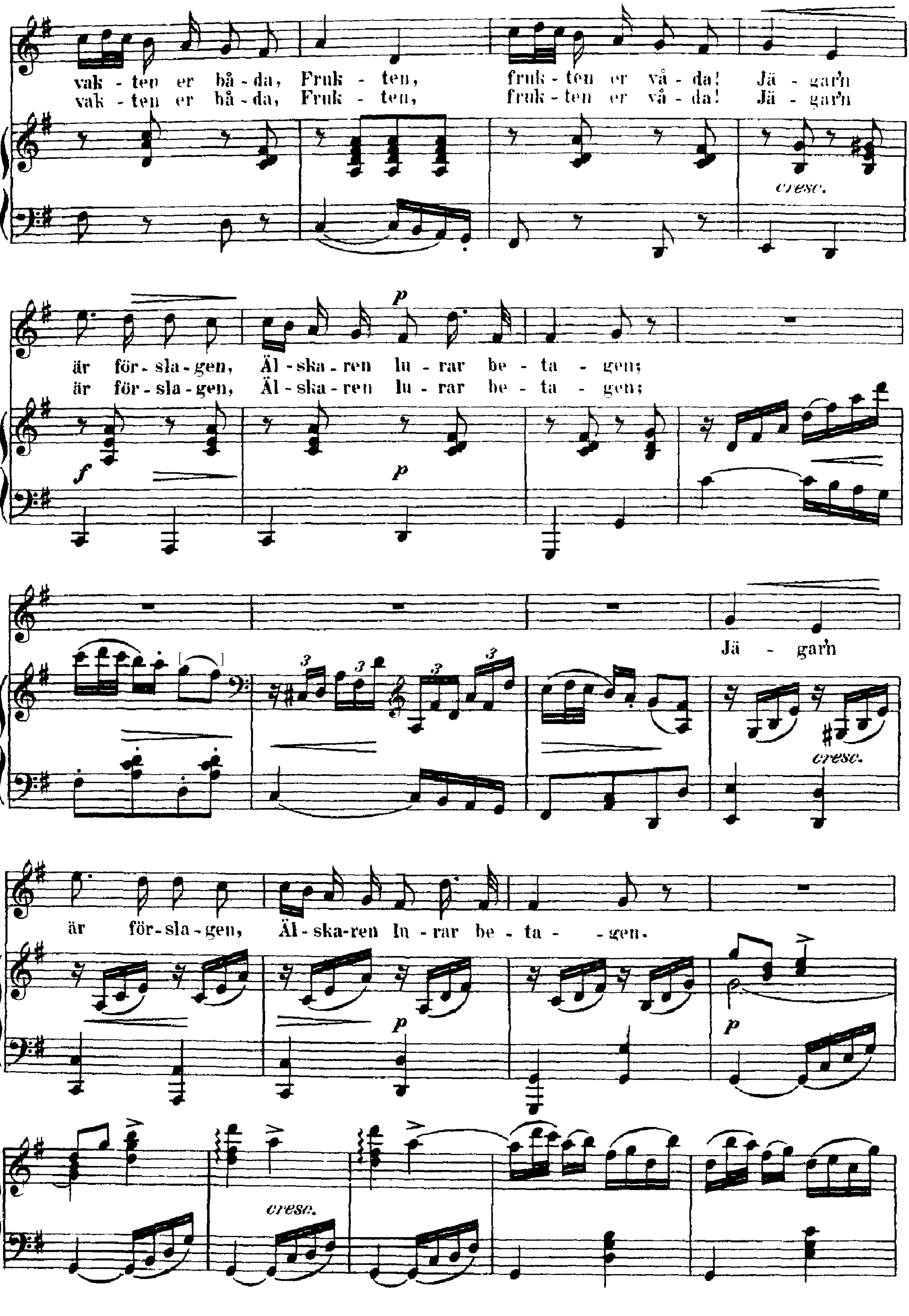

jord Hvar - - je min - - ne, hvart ord.
Jag vill glöm-ma de tå-rar, jag göt; Jag vill glömma de
e-der, han bröt; Allt be-graf-va, Allt för-gä-ta,
Allt för-lå-ta. O! Till lön för de
of- - - fer, jag gör, Med din
p
f
cresc.
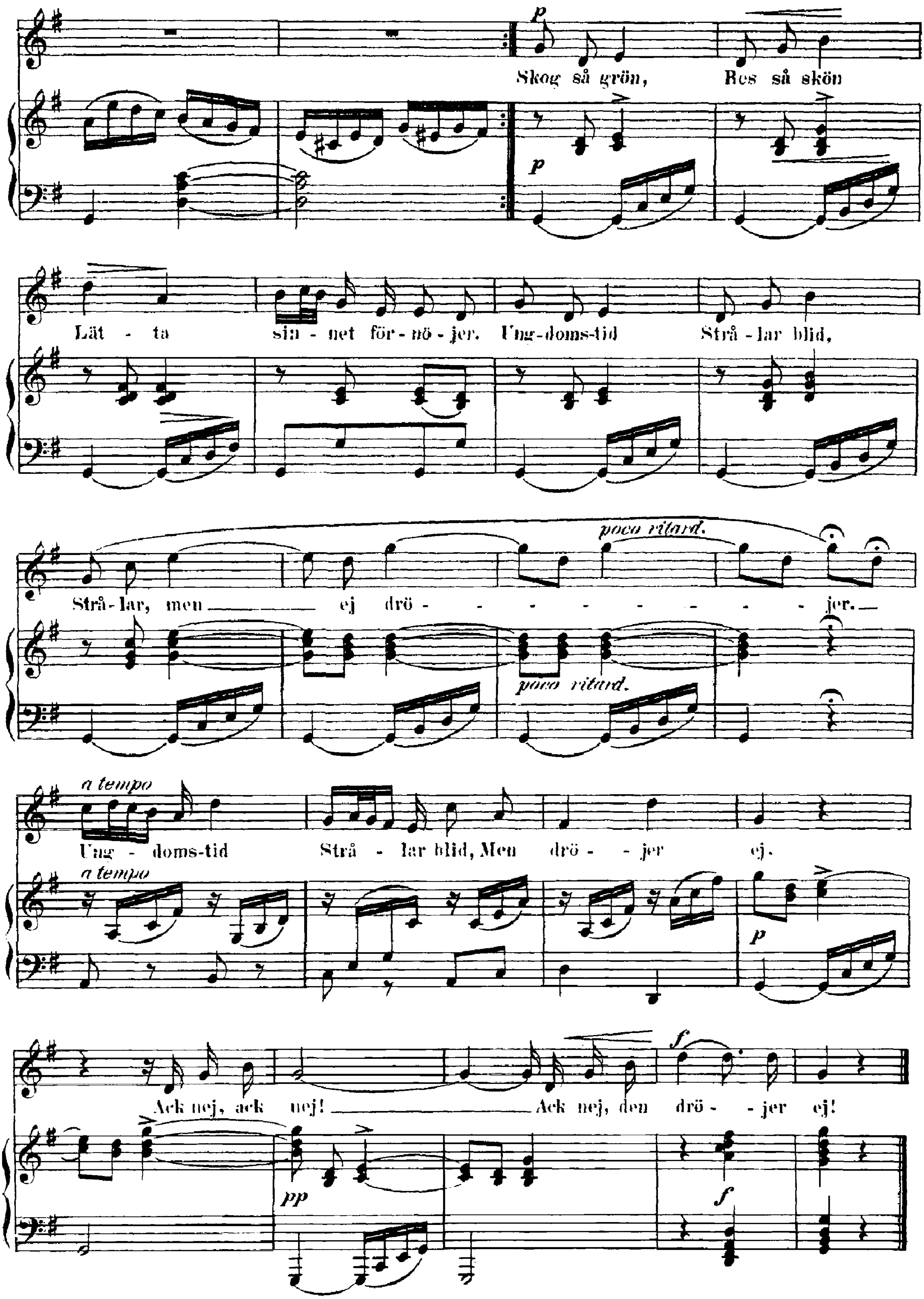

stäng- - - el, o vall - - mo, mig rör!
cresc.
O! Till lön för de of-fer, jag gör, o! till
f
lön för de of - - fer, jag gör, Med din stängel, o vall - - mo, mig
p
rör!
cresc.
dim.
pp

Fåfäng varning.

A.F. Lindblad.
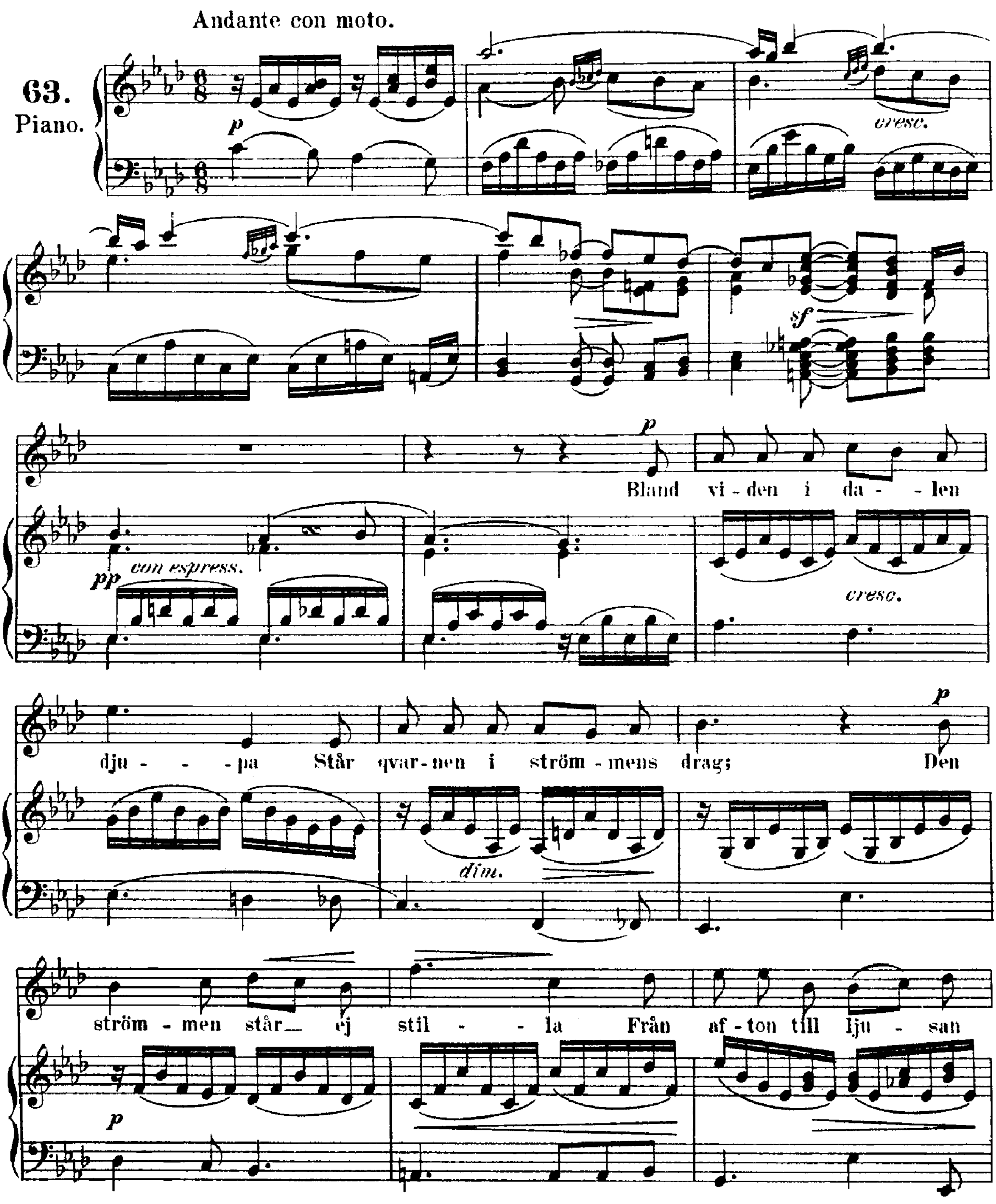

vak - ten er bå - da, Fruk - ten, fruk - ten er vå - da! Jä - gar'n
vak - ten er bå - da, Fruk - ten, fruk - ten er vå - da! Jä - gar'n
cresc.
p
är för - sla - gen, Äl - ska - ren lu - rar be - ta - gen;
är för - sla - gen, Äl - ska - ren lu - rar be - ta - gen;
f
p
Jä - gar'n
cresc.
är för - sla - gen, Äl - ska - ren lu - rar be - ta - gen.
p
p
cresc.
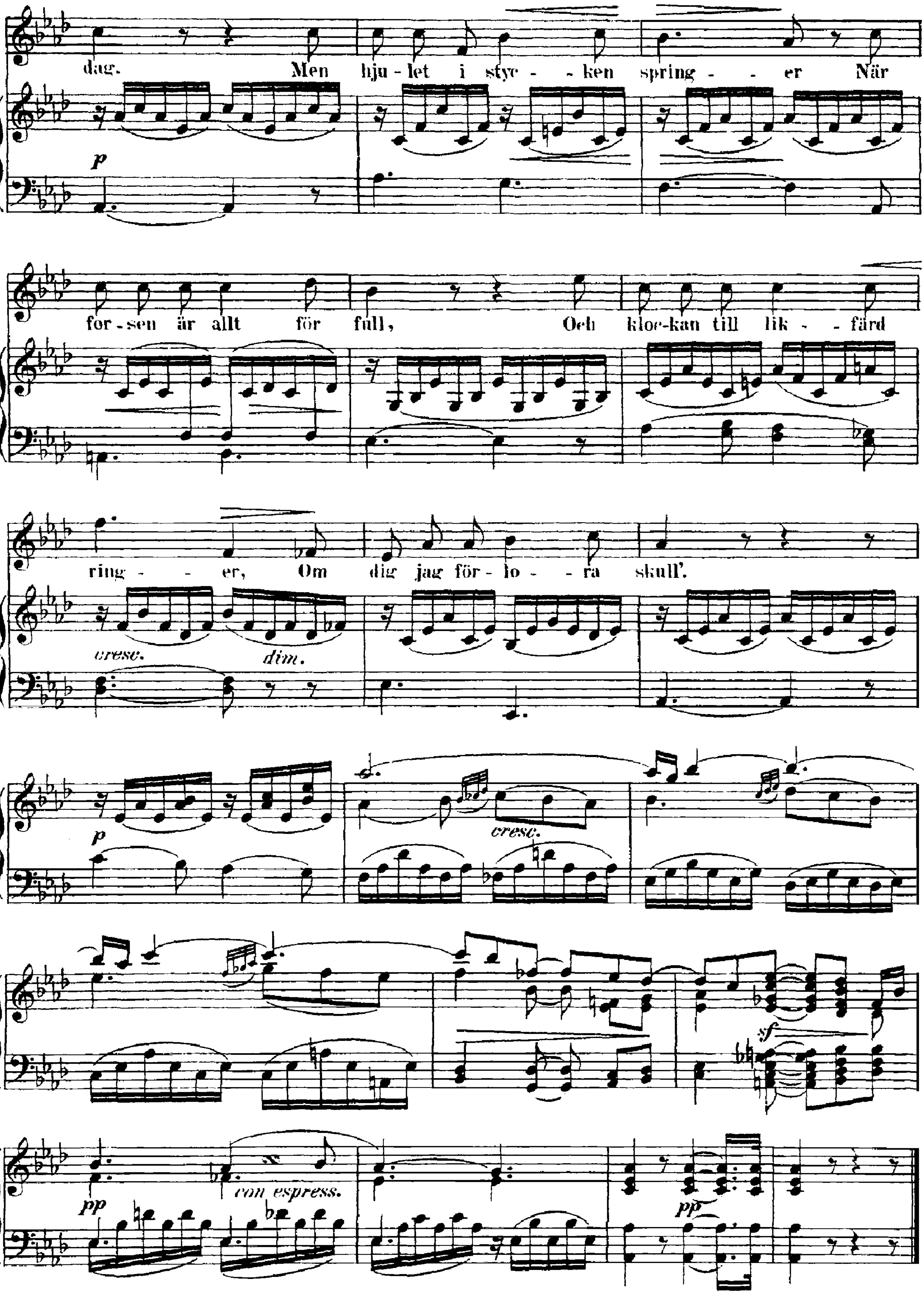

Skog så grön, Res så skön
Lät - ta sin - net för - nö - jer. Ung - doms - tid Strå - lar blid,
Strå - lar, men ej drö - - - - - - - jer.
Ung - doms - tid Strå - lar blid, Men drö - - jer ej.
Ack nej, ack nej! Ack nej, den drö - - jer ej!
p
poco ritard.
a tempo
pp
f

"Bland viden i dalen djupa."

Minnesångaren i Sverige.

P.D.A. Atterbom.

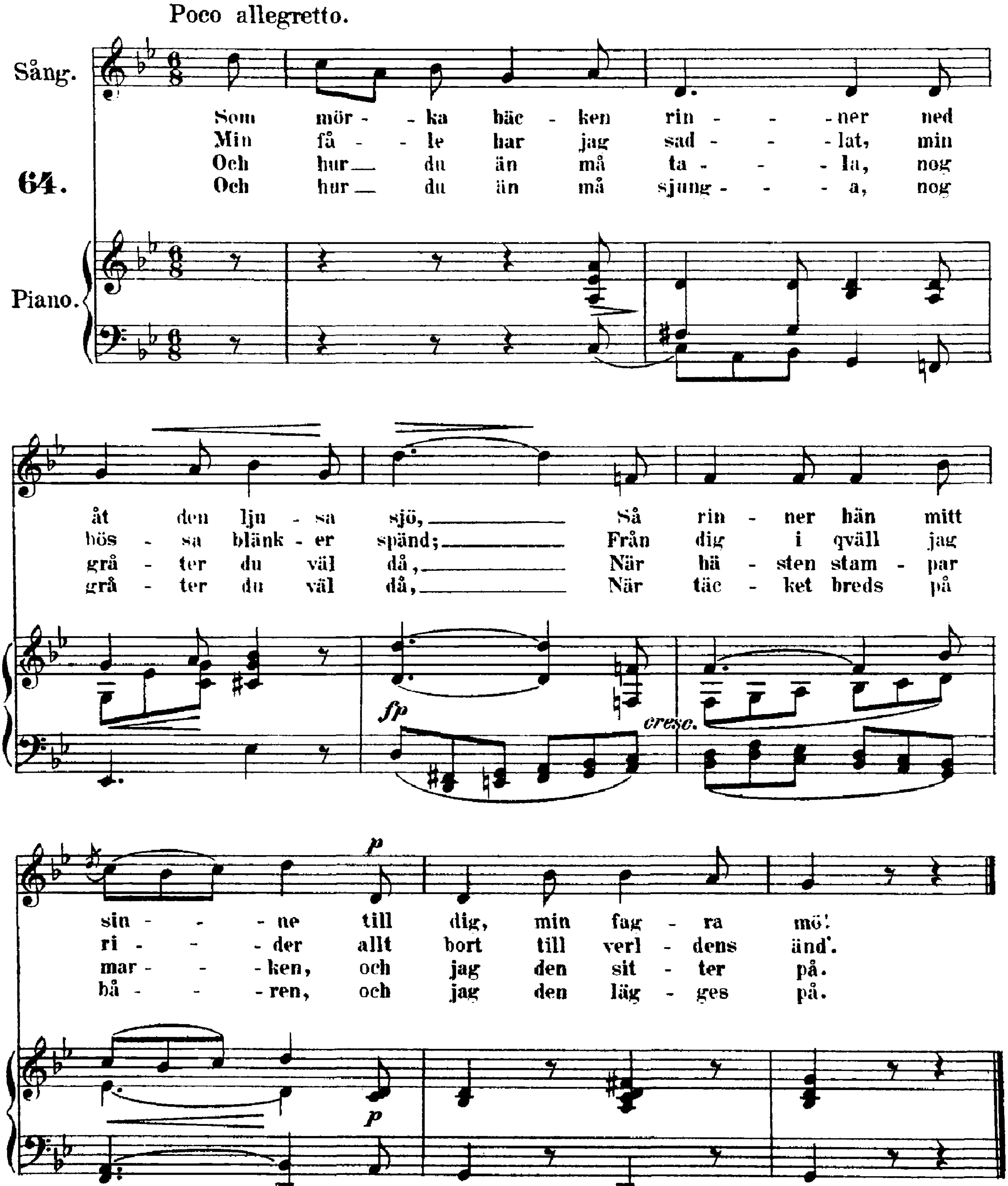

dag. Men hju - let i styc - - ken spring - - - er När
p
för - sen är allt för full, Och kloc-kan till lik - - färd
ring - - er, Om dig jag för - lo - - ra skull'.
cresc.
dim.
p
cresc.
sf
pp
con espress.
pp

"Som mörka bäcken rinner."
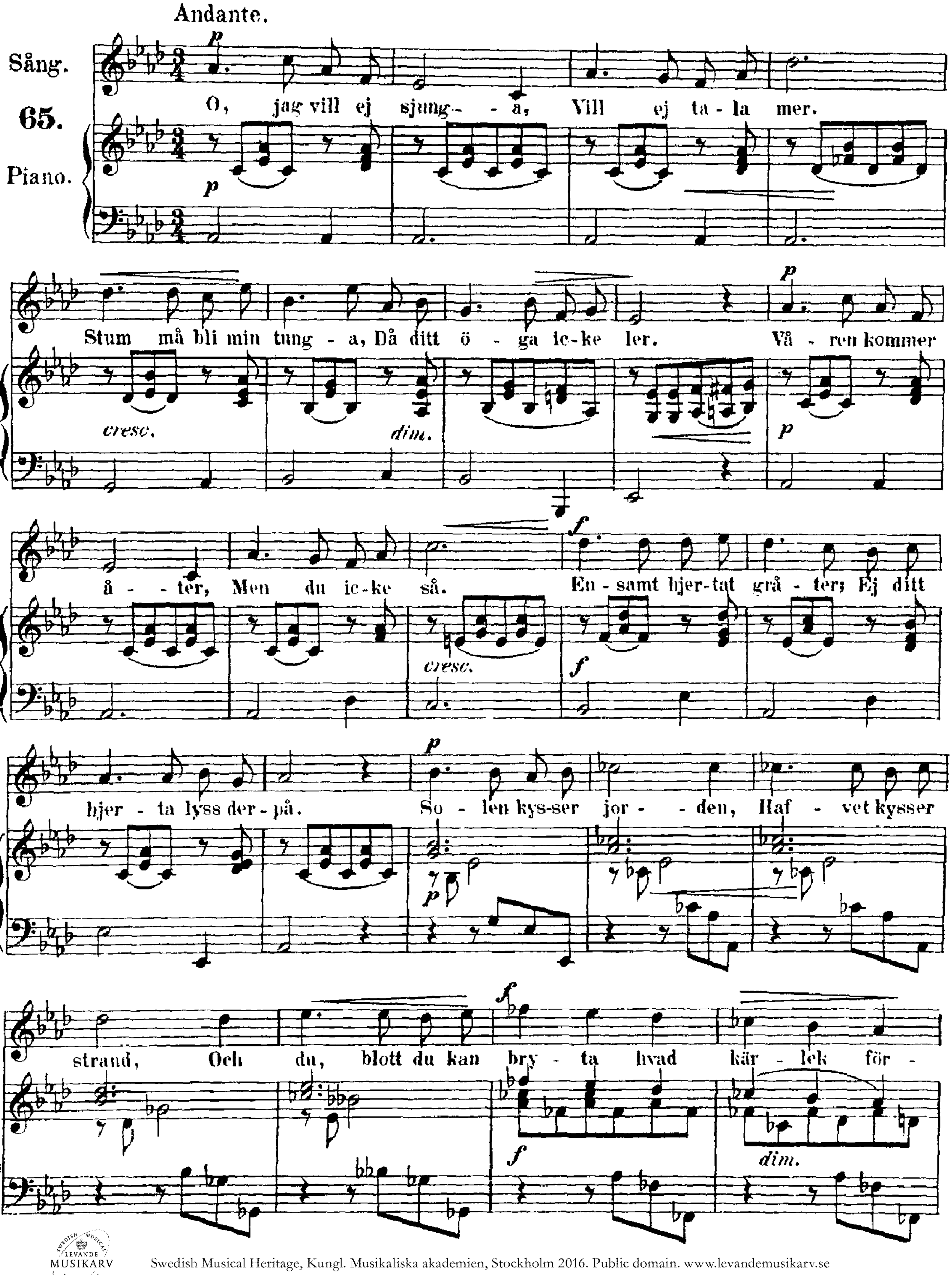
Minnesångaren i Sverige.
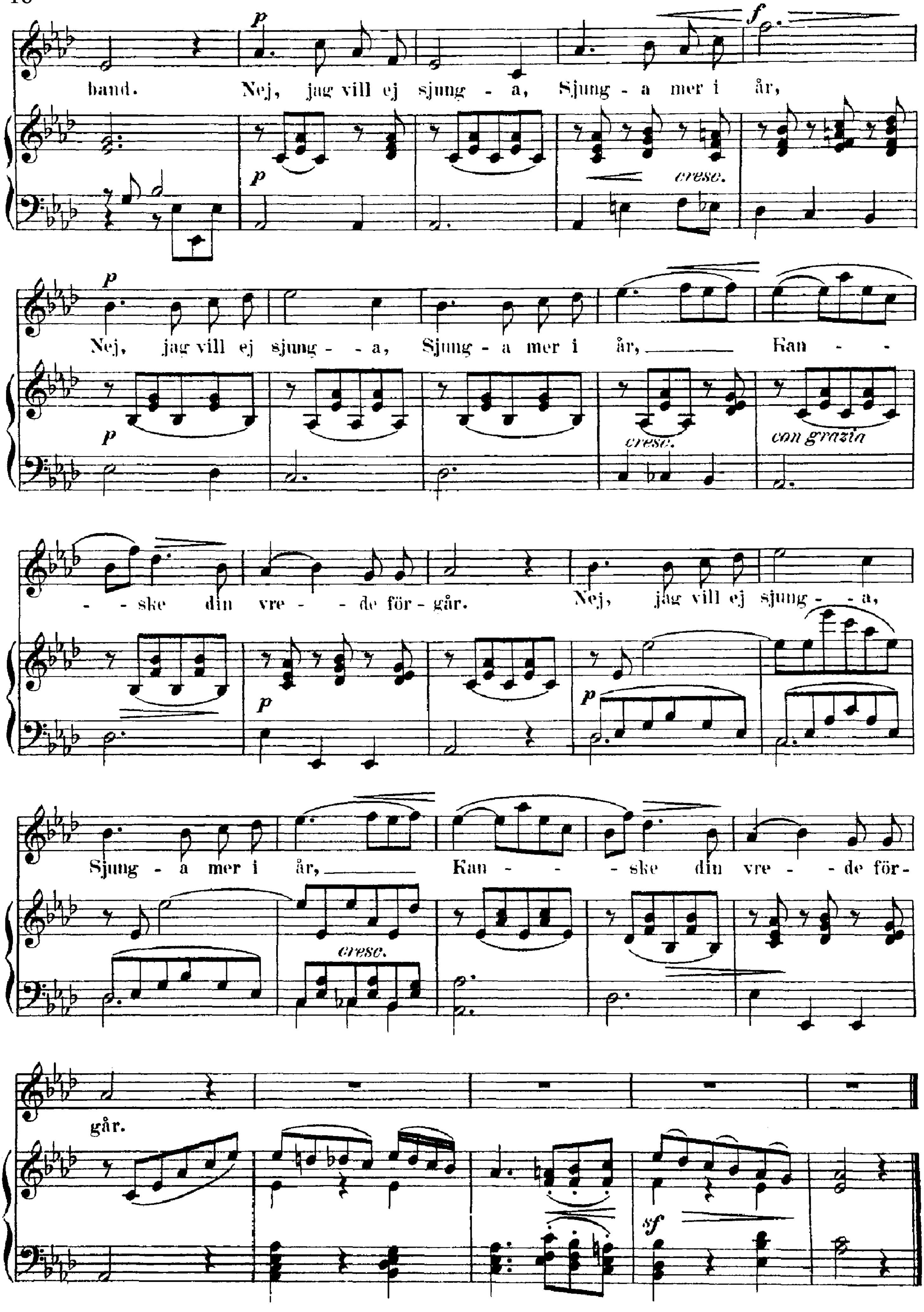
P. D. A. Atterbom.

Föresats.
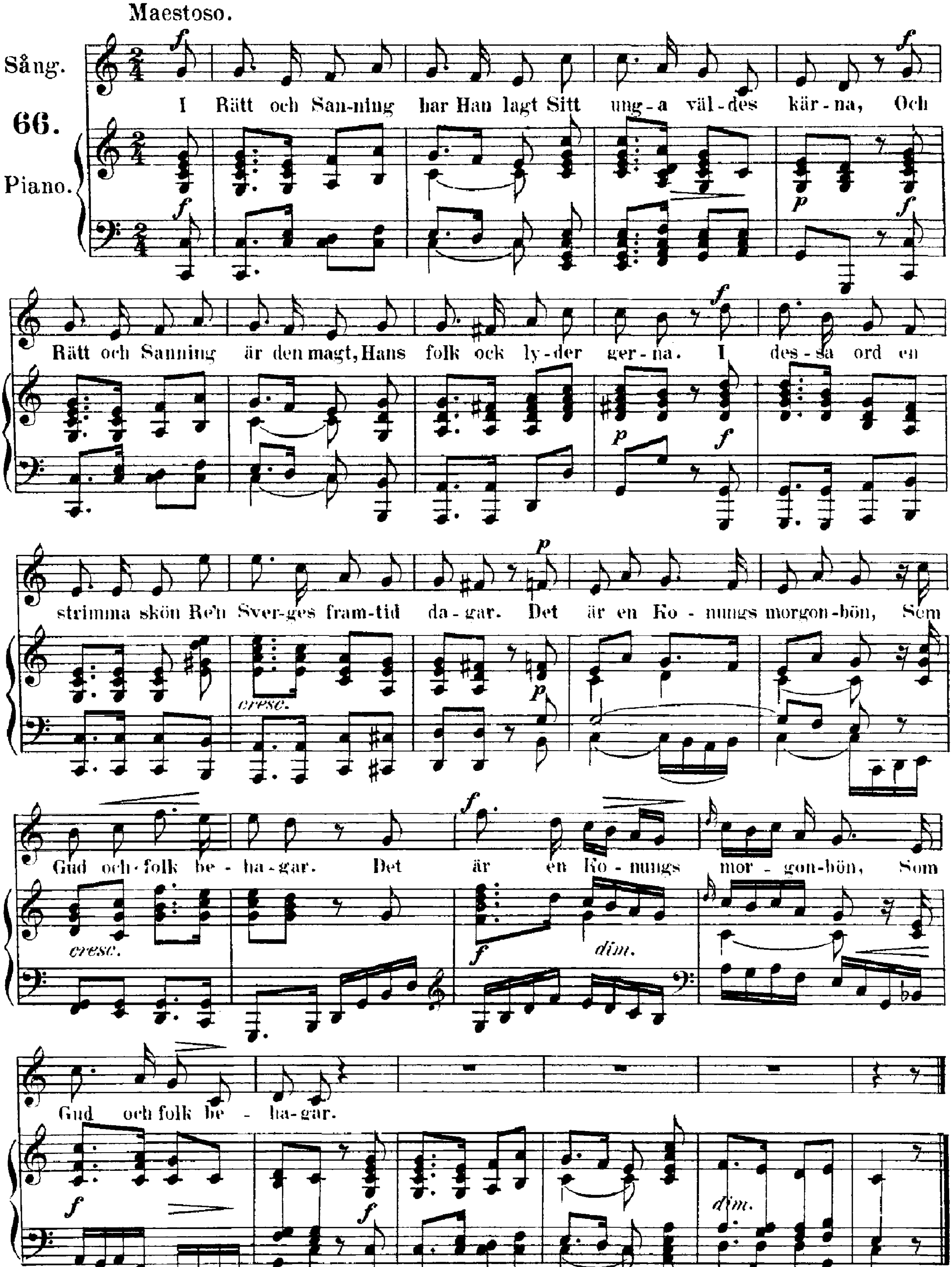
A.F. Lindblad.

band. Nej, jag vill ej sjung - a, Sjung - a mer i år,
Nej, jag vill ej sjung - - a, Sjung - a mer i år, Kan - -
- - ske din vre - - de för - går. Nej, jag vill ej sjung - - a,
Sjung - a mer i år, Kan - - - ske din vre - - de för -
går.
p
f
cresc.
con grazia
sf
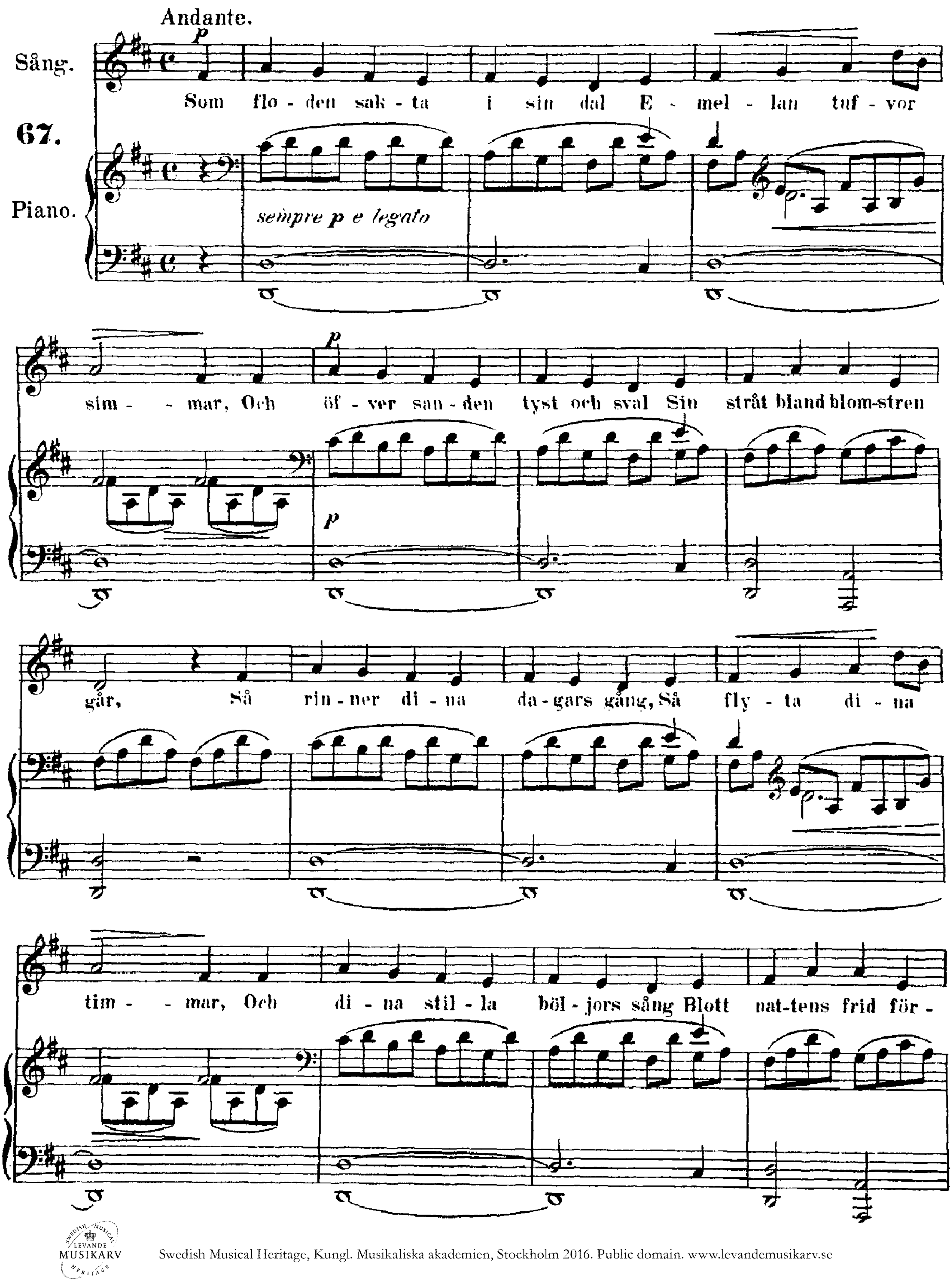
I Maj 1844.
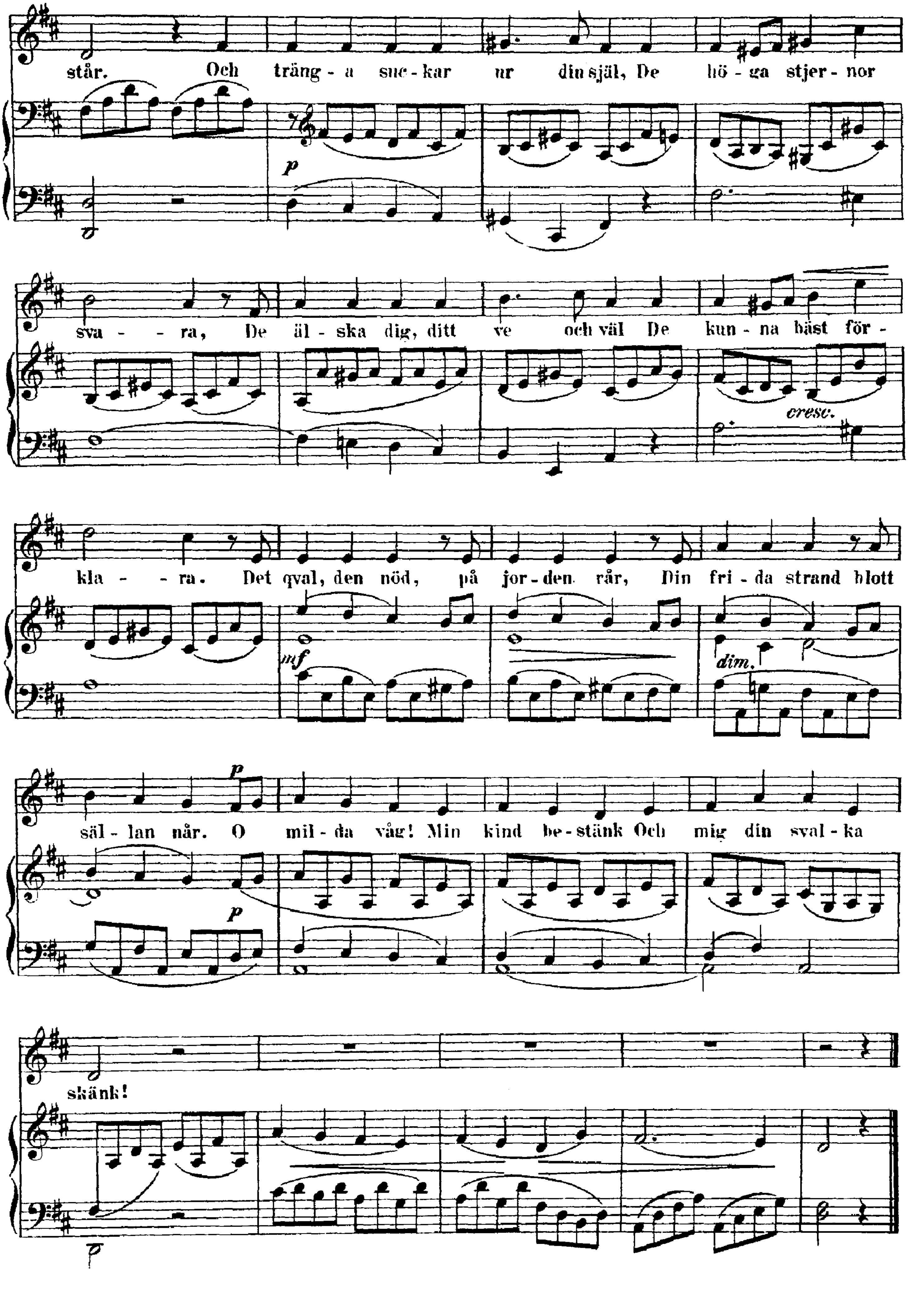
A.F. Lindblad.

Till Sophie.
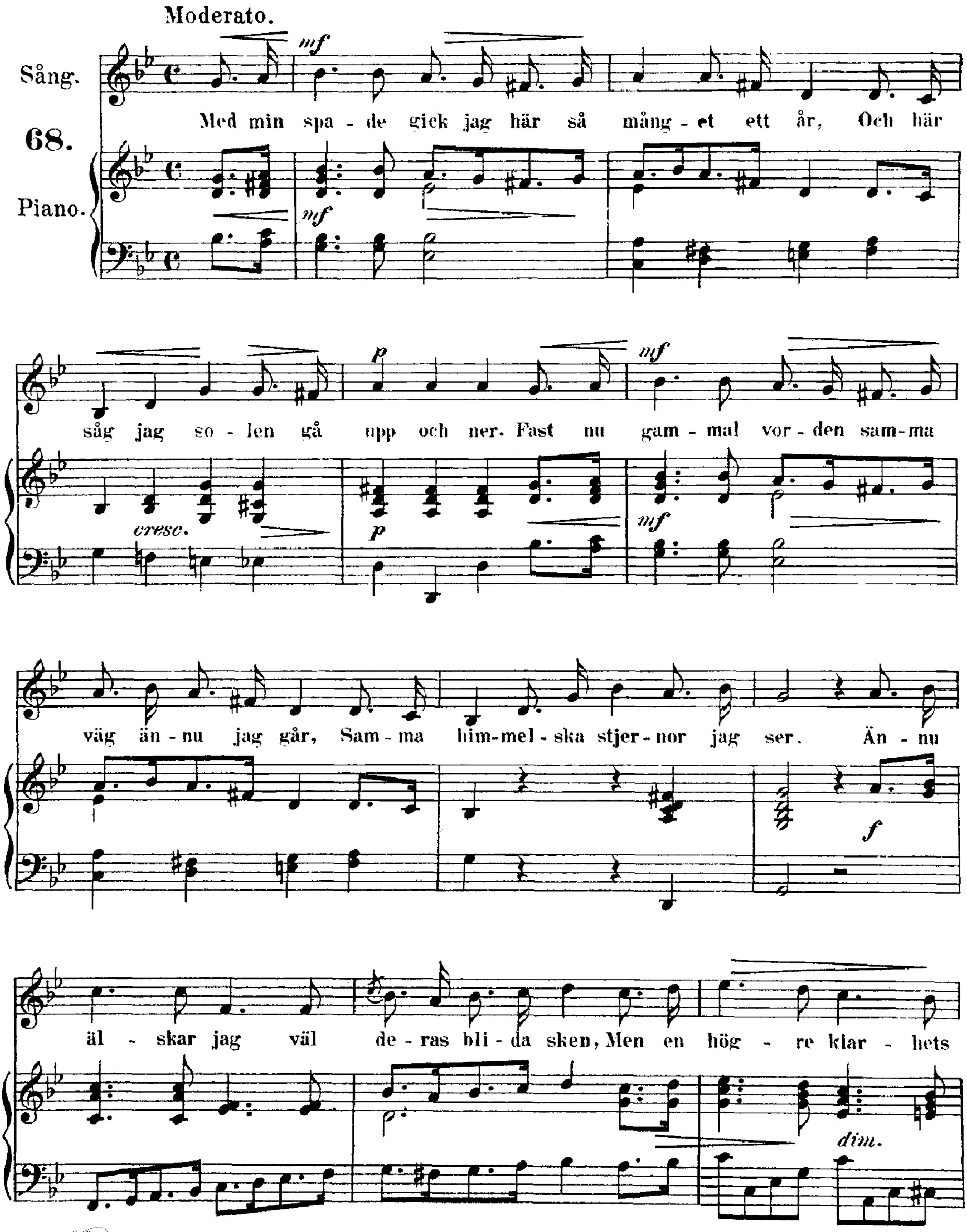
A.F. Lindblad.
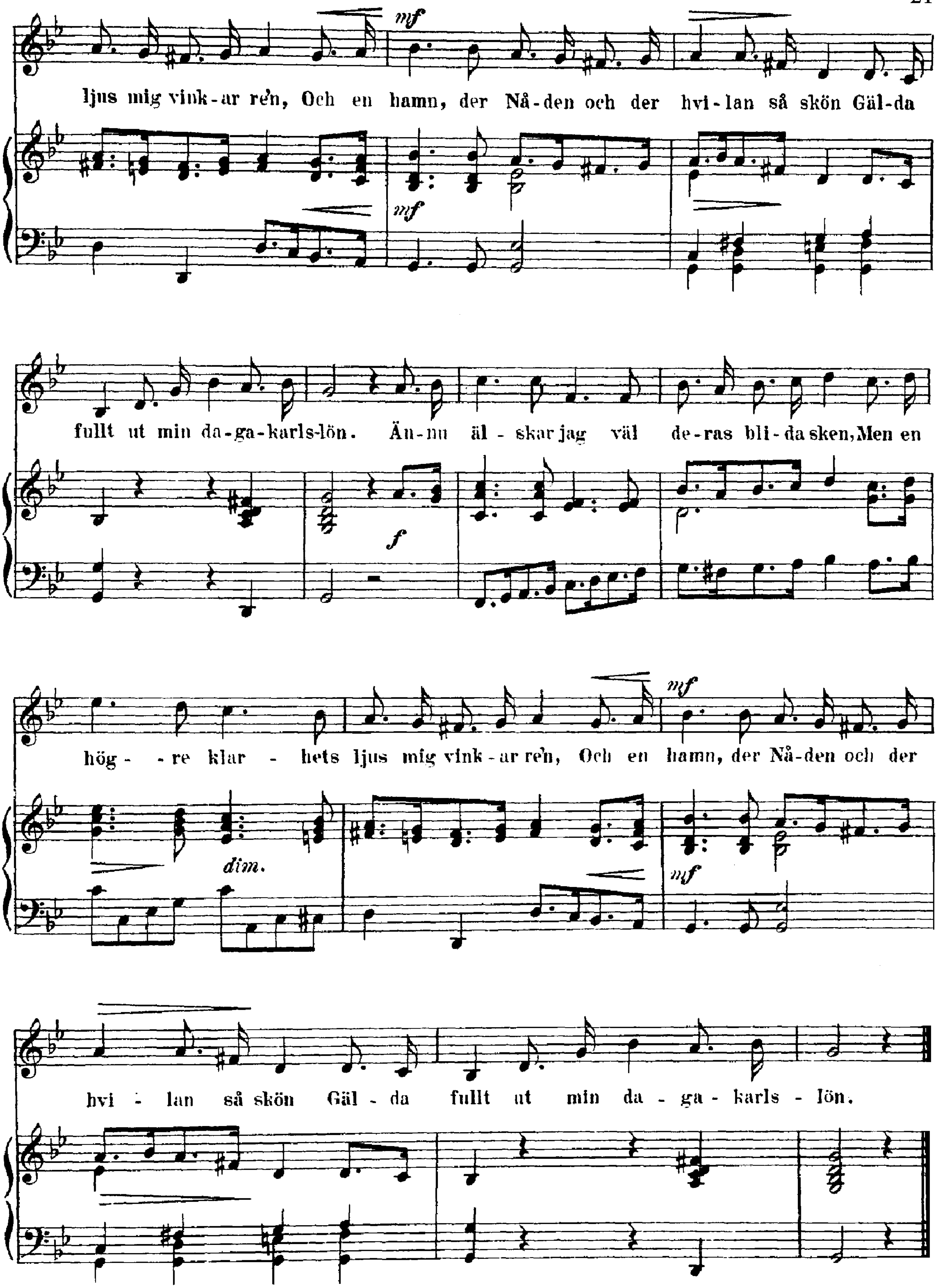

står. Och träng - a suc - kar ur din själ, De hö - ga stjer - nor
p
sva - - ra, De äl - ska dig, ditt ve och väl De kun - na bäst för -
cresc.
kla - - ra. Det qval, den nöd, på jor - den rår, Din fri - da strand blott
mf
dim.
säl - lan når. O mil - da våg! Min kind be - stänk Och mig din sval - ka
p
skänk!

En dagakarls visa.

A. F. Lindblad.
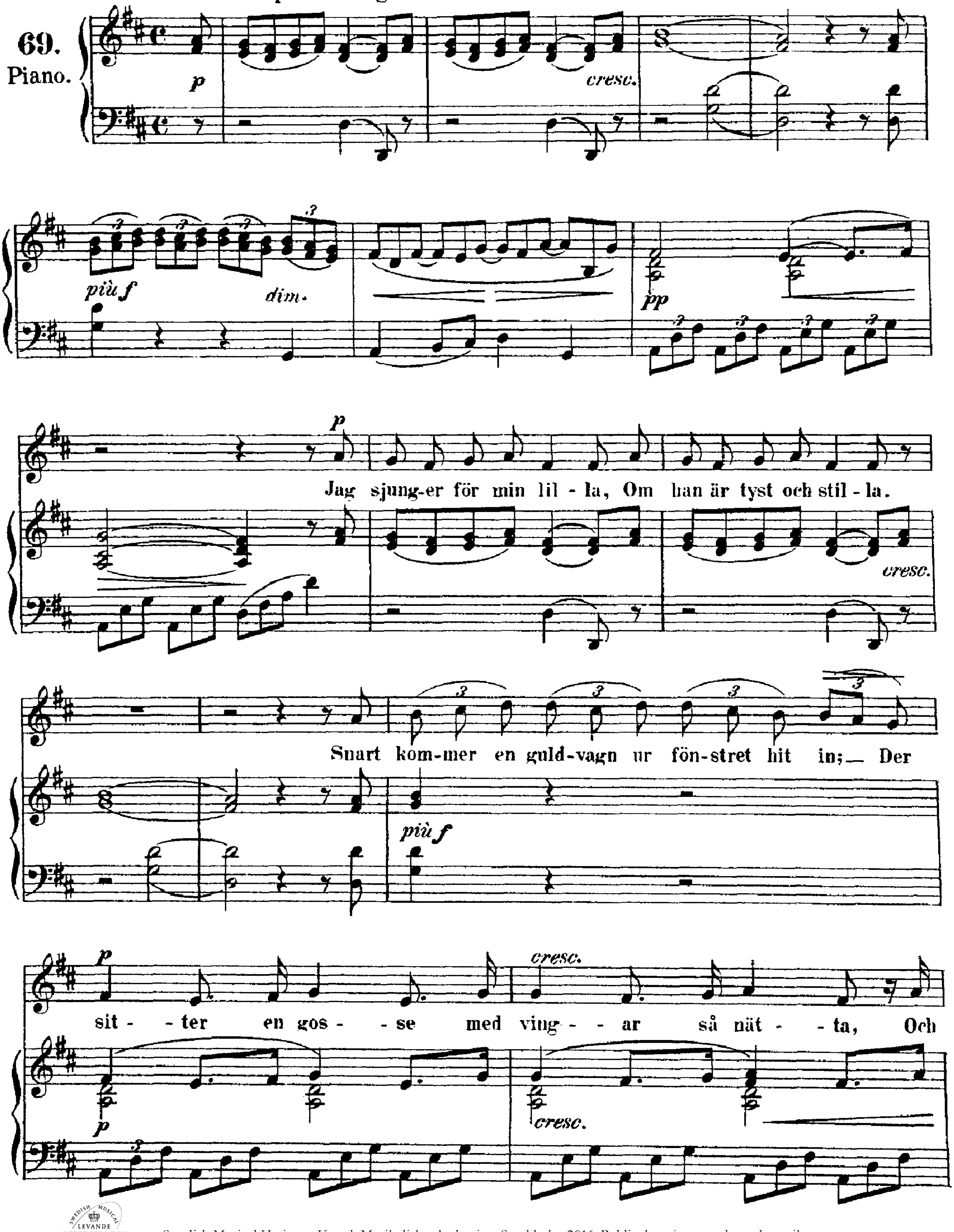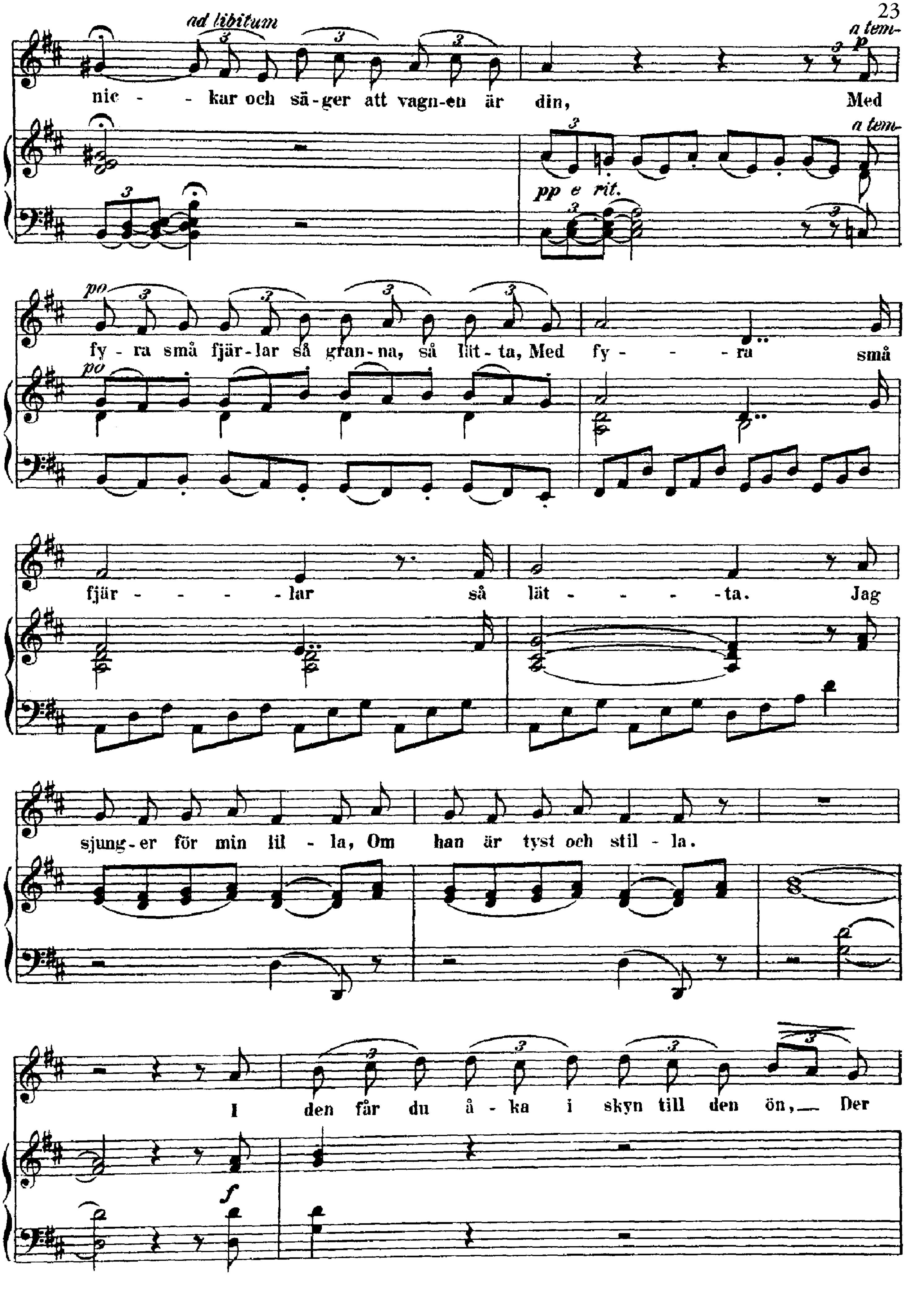

mf
ljus mig vink-ar re'n, Och en hamn, der Nå-den och der hvi-lan så skön Gäl-da
fullt ut min da-ga-karls-lön. Än-nu äl - skar jag väl de-ras bli-da sken, Men en
f
hög - - re klar - hets ljus mig vink-ar re'n, Och en hamn, der Nå-den och der
dim.
hvi - lan så skön Gäl - da fullt ut min da - ga - karls - lön.
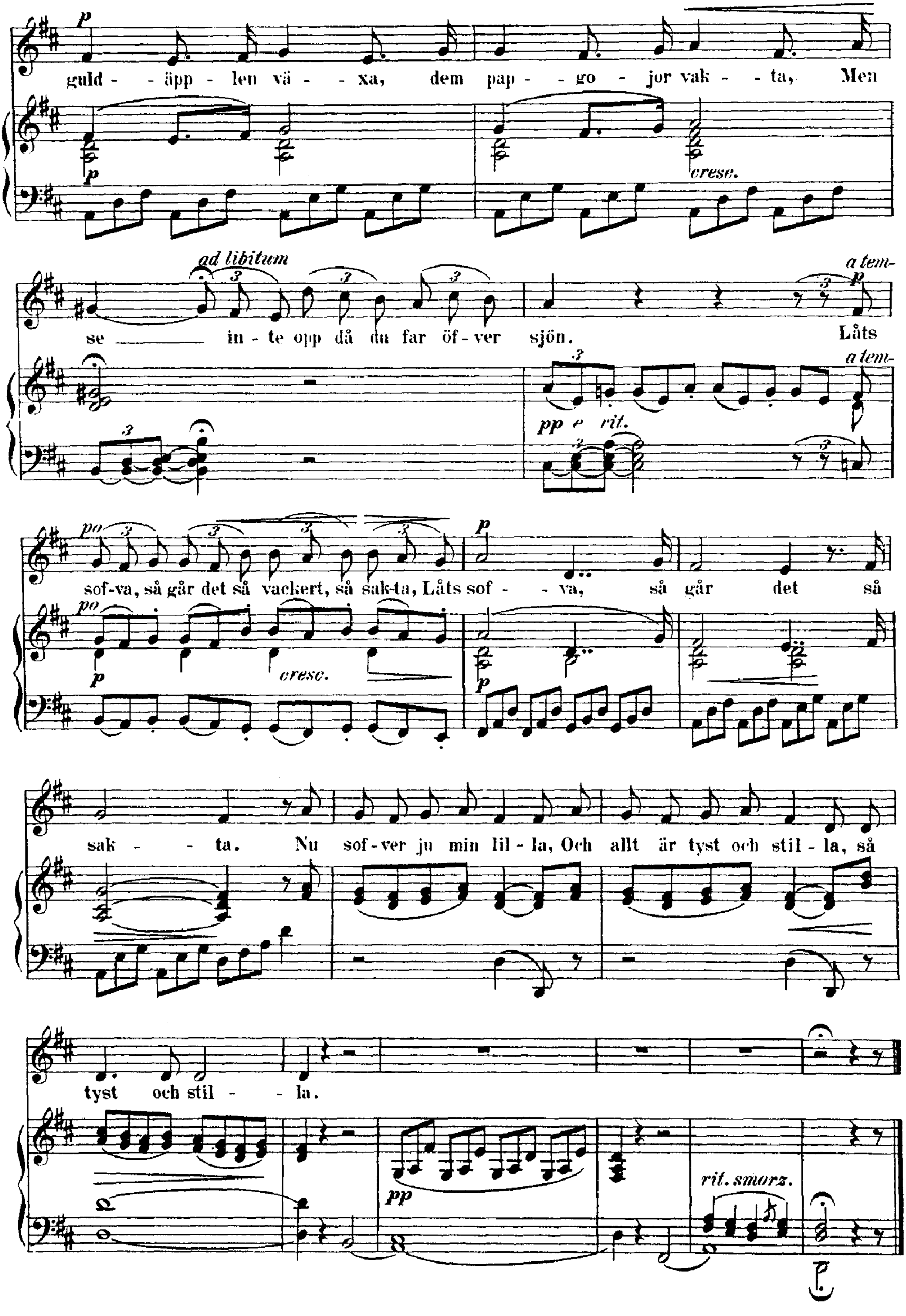
Vaggvisa.

F.M. Franzén.

Andantino quasi allegretto.
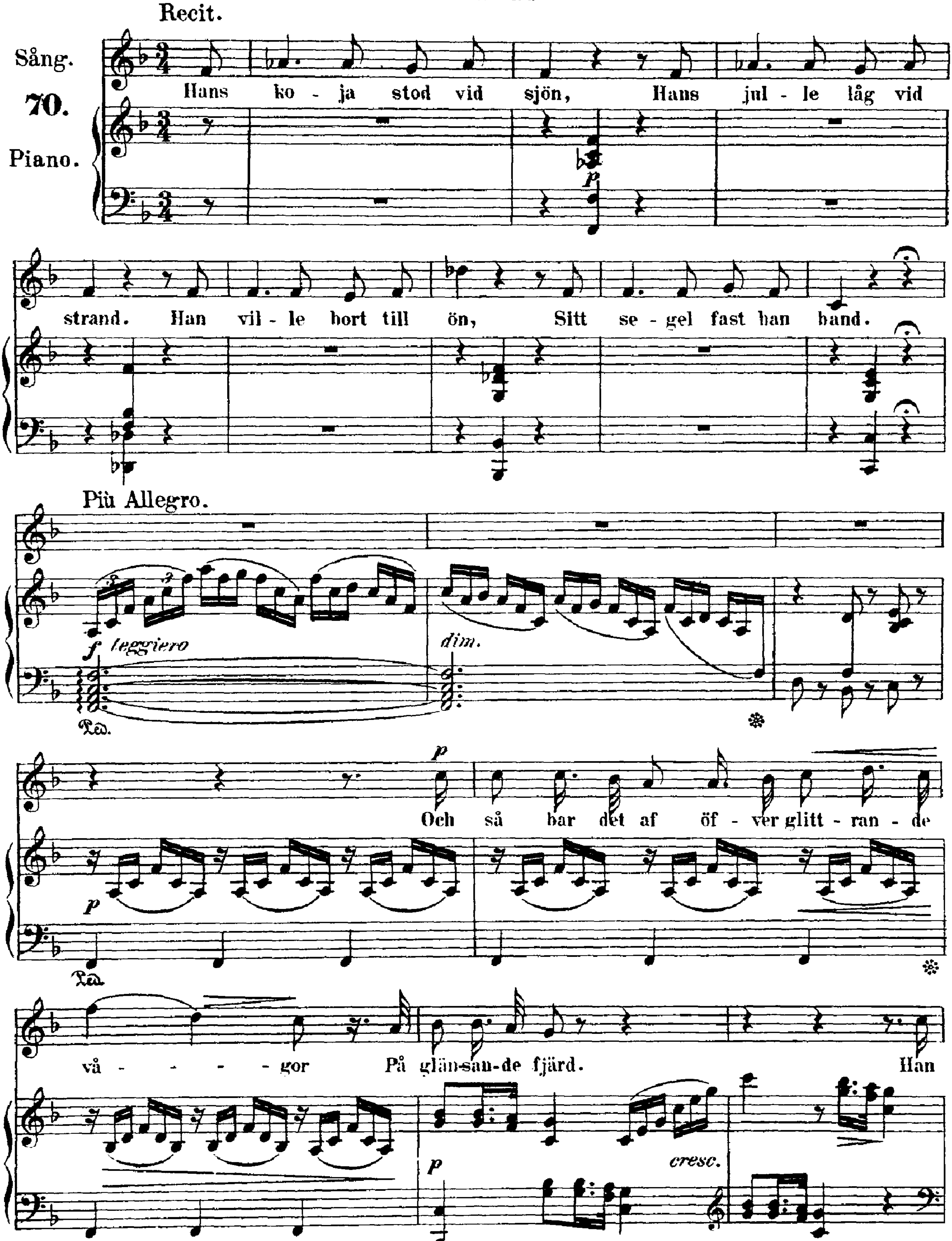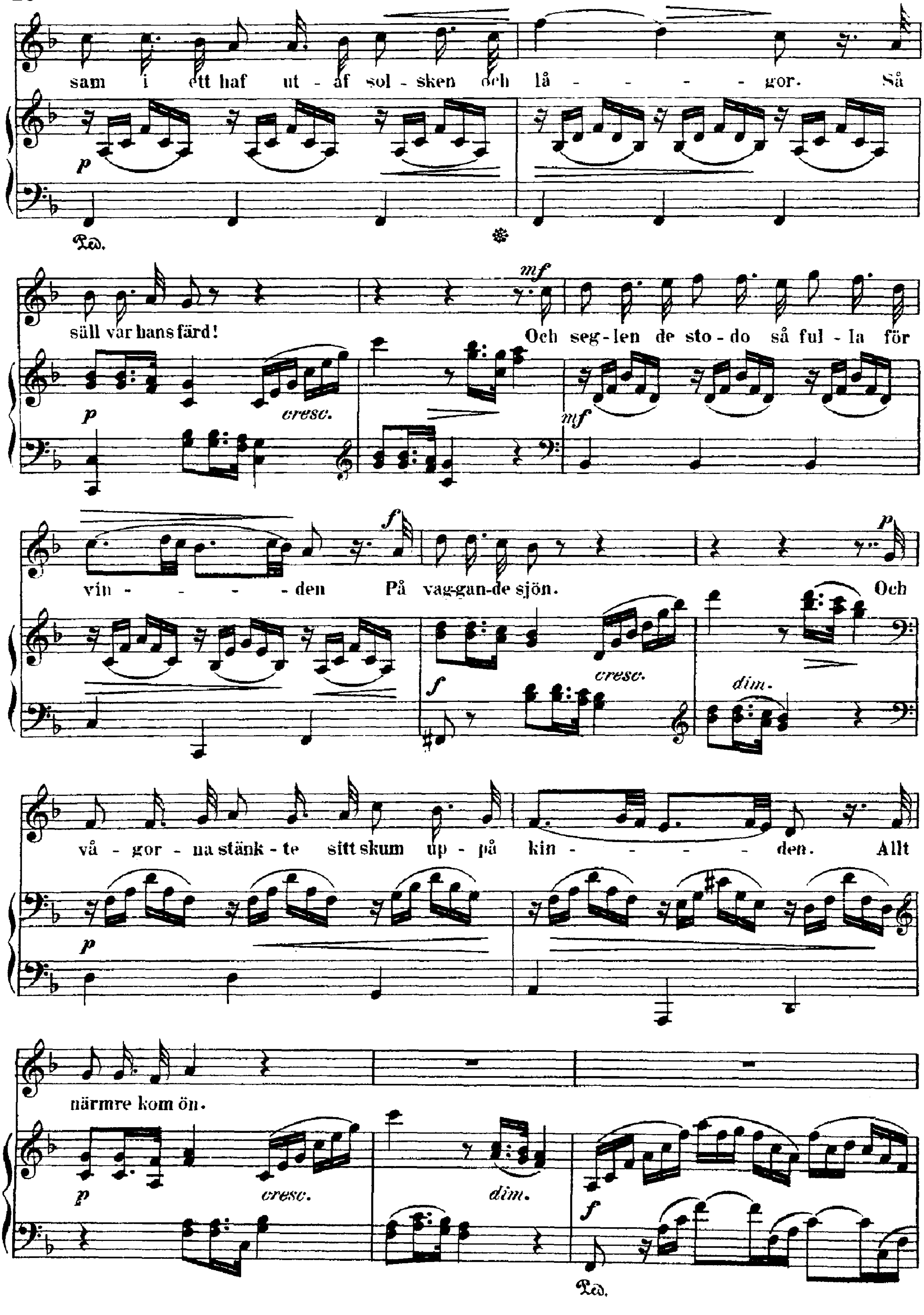

ad libitum
a tempo
nic - - kar och sä-ger att vagn-en är din, Med
pp e rit.
po
fy-ra små fjär-lar så gran-na, så lät-ta, Med fy- - -ra små
fjär- - - - -lar så lät- - - - -ta. Jag
sjung-er för min lil - la, Om han är tyst och stil - la.
I den får du å - ka i skyn till den ön, Der
f
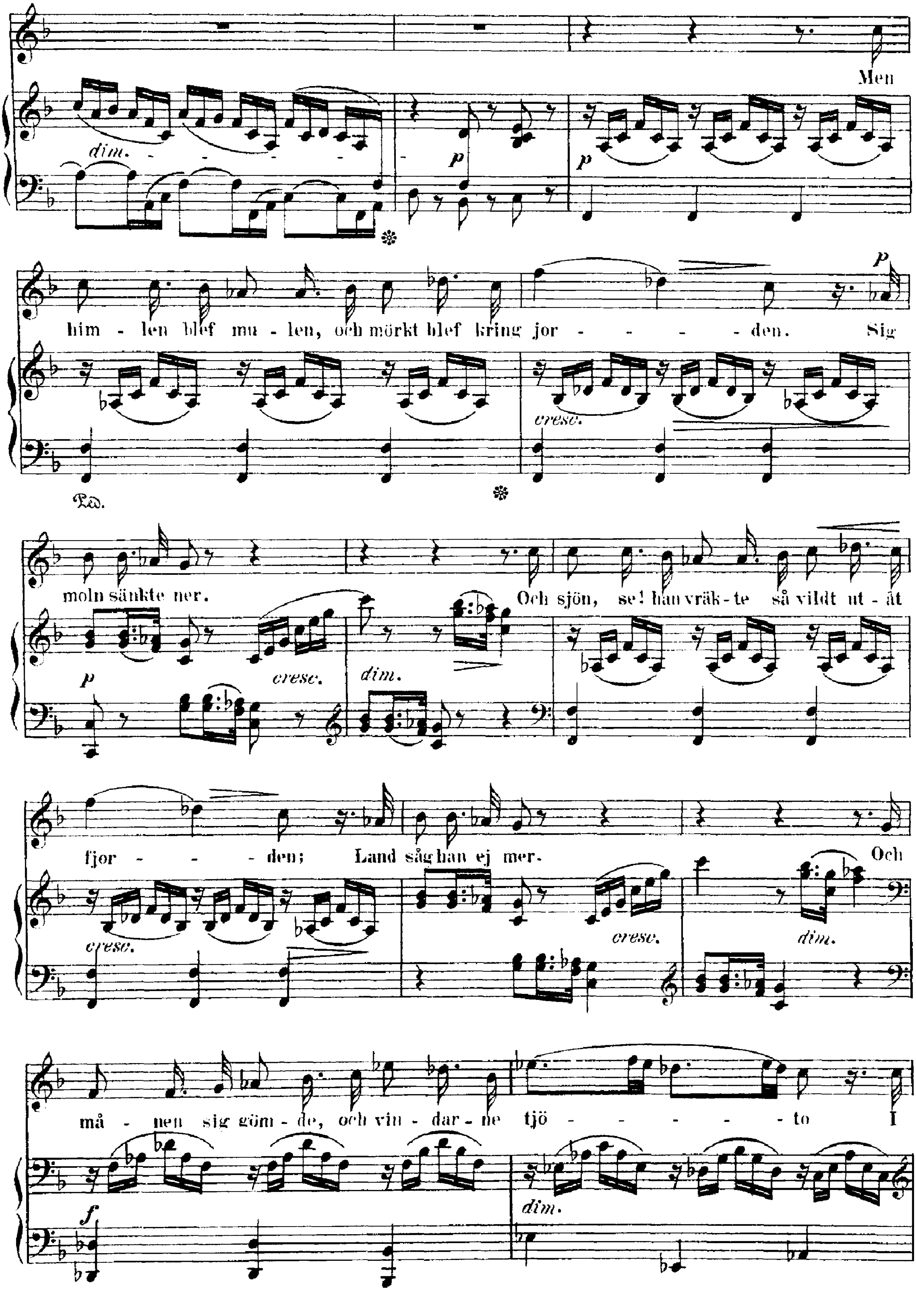

guld - - äpp - len vä - - xa, dem pap - - go - jor vak - - ta, Men
ad libitum
se —— in - te opp då du far öf - ver sjön. Låts
a tem-
pp e rit.
sof-va, så går det så vackert, så sak-ta, Låts sof - - va, så går det så
cresc.
sak - - ta. Nu sof-ver ju min lil - la, Och allt är tyst och stil - la, så
tyst och stil - - la.
rit. smorz.
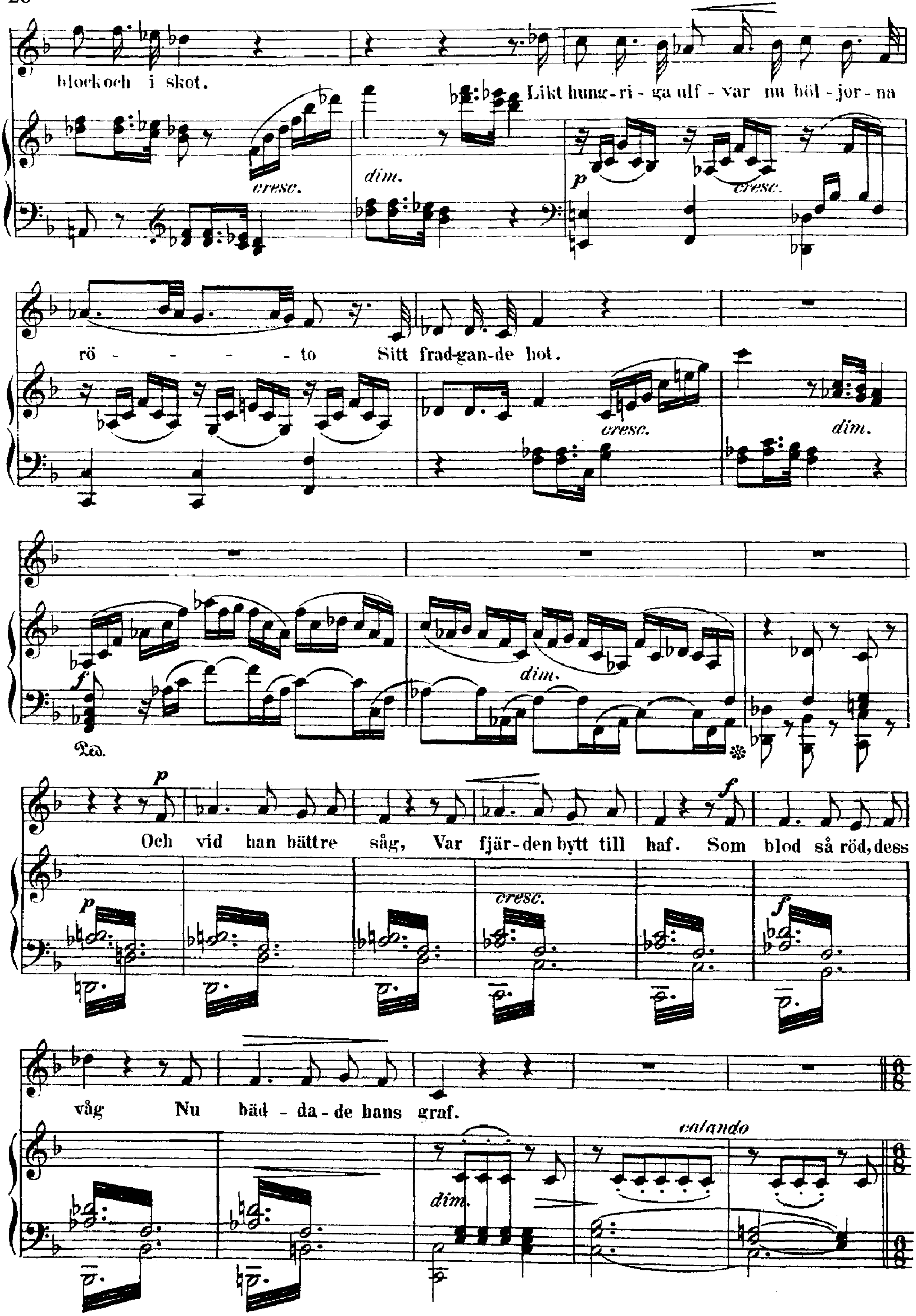
Den skeppsbrutne.
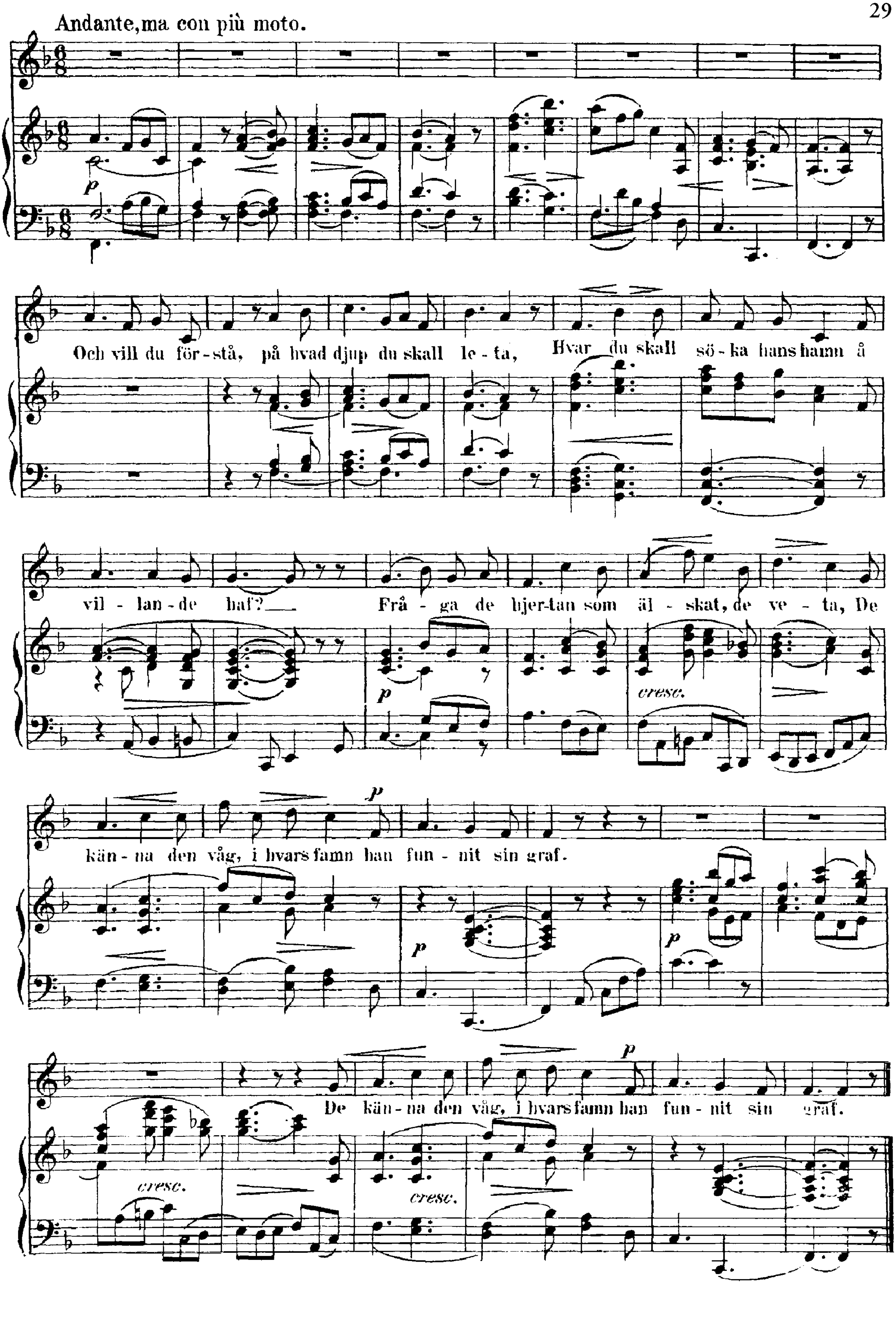
A.F. Lindblad.

sam i ett haf ut - af sol - sken och lå - - - - gor. Så
säll var hans färd! Och seg - len de sto - do så ful - la för
vin - - - - den På vag-gan-de sjön. Och
vå - gor - na stänk - te sitt skum up - på kin - - - - den. Allt
närmre kom ön.
cresc.
dim.
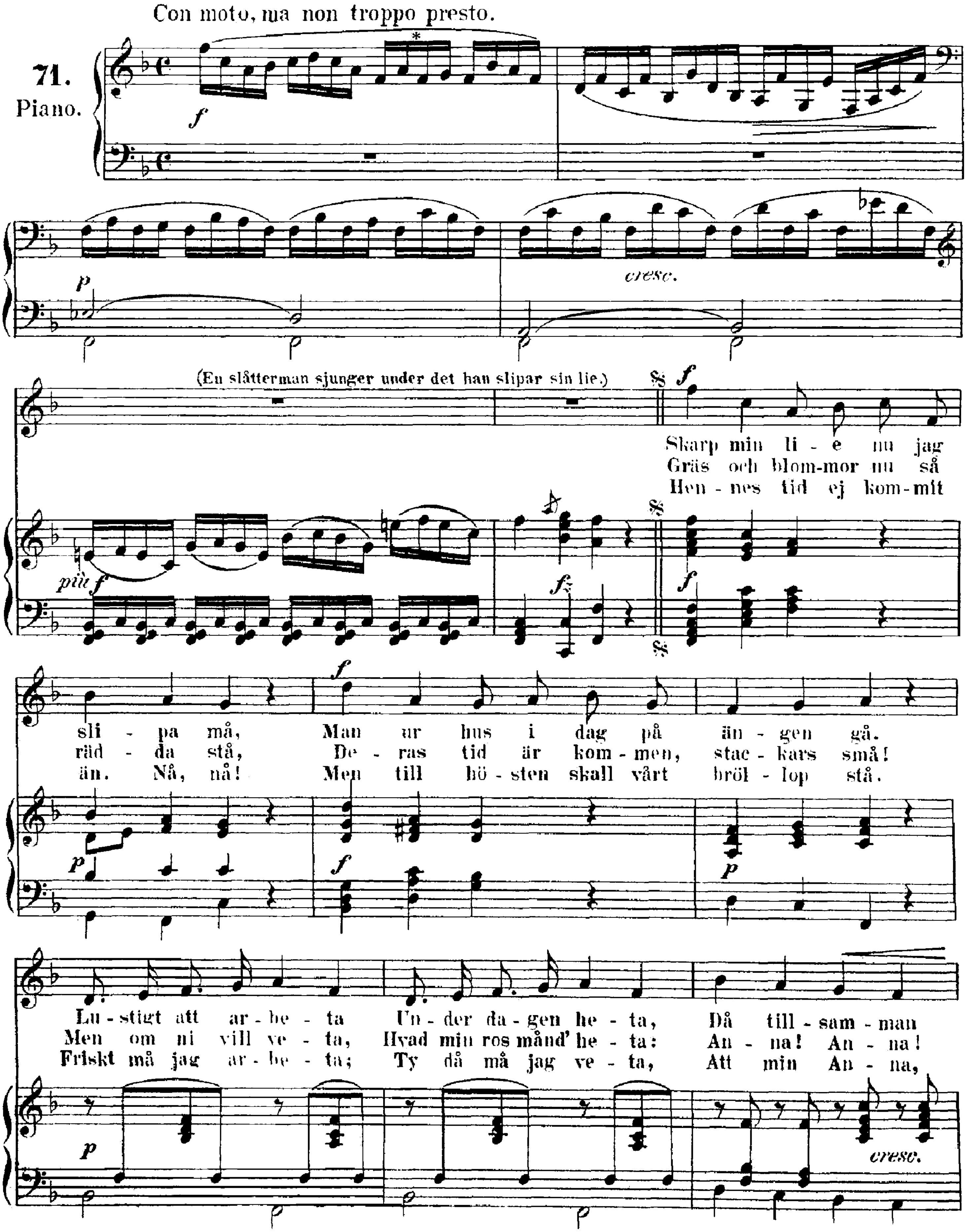

Men
him - len blef mu - len, och mörkt blef kring jor - - - - den. Sig
moln sänkte ner. Och sjön, se! han vräk - te så vildt ut - åt
fjor - - - den; Land såg han ej mer. Och
må - nen sig göm - de, och vin - dar - ne tjö - - - - - to I

blockoch i skot. Likt hung-ri-ga ulf-var nu böl-jor-na
rö - - - - to Sitt frad-gan-de hot.
Och vid han bättre såg, Var fjär-den bytt till haf. Som blod så röd, dess
våg Nu bäd-da-de hans graf.
calando
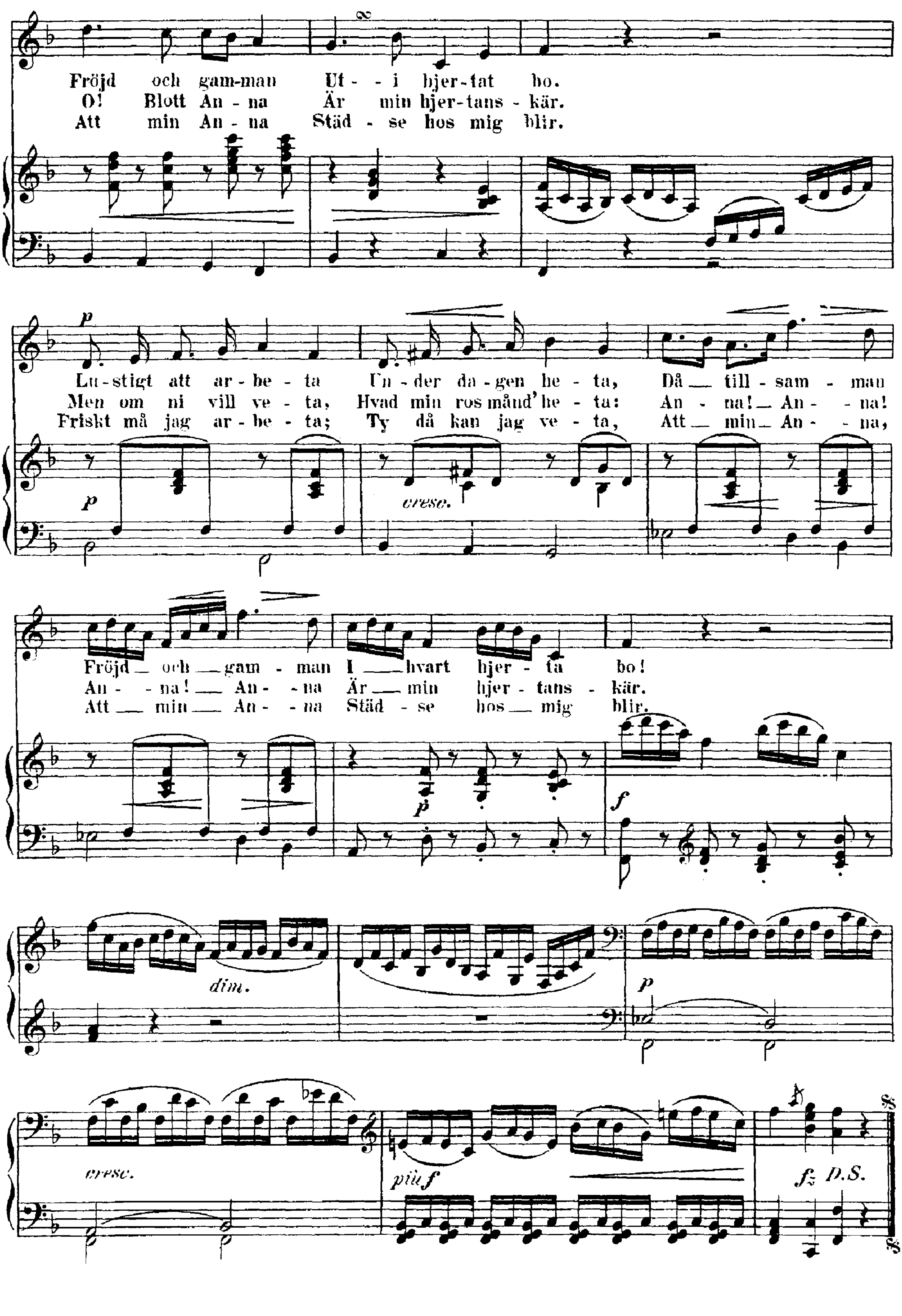

Andante, ma con più moto.
Och vill du för-stå, på hvad djup du skall le-ta, Hvar du skall sö-ka hans hamn å
vil-lan-de haf? Frå-ga de hjer-tan som äl-skat, de ve-ta, De
kän-na den våg, i hvars famn han fun-nit sin graf.
De kän-na den våg, i hvars famn han fun-nit sin graf.

Slåttervisa.

A.F. Lindblad.
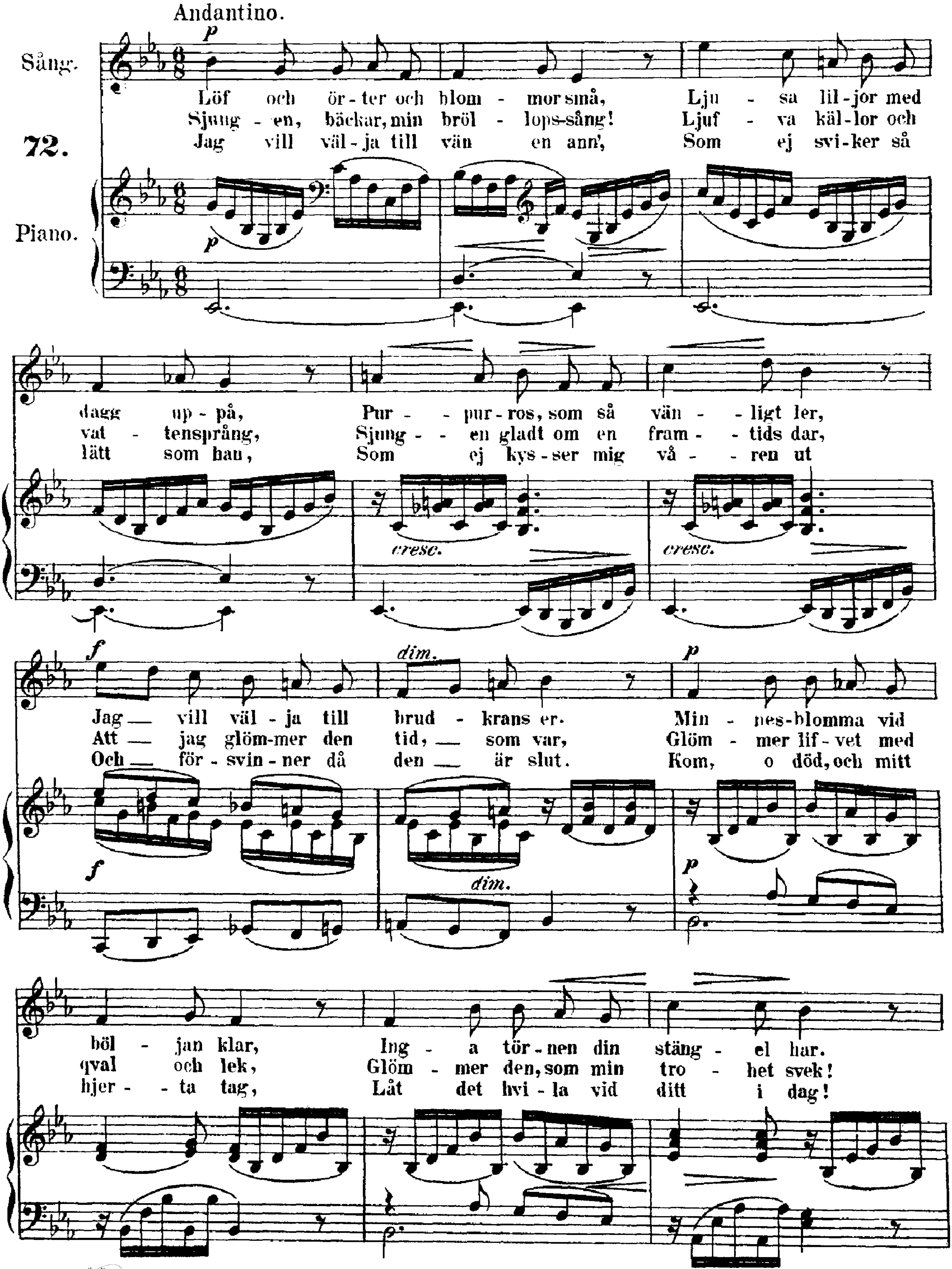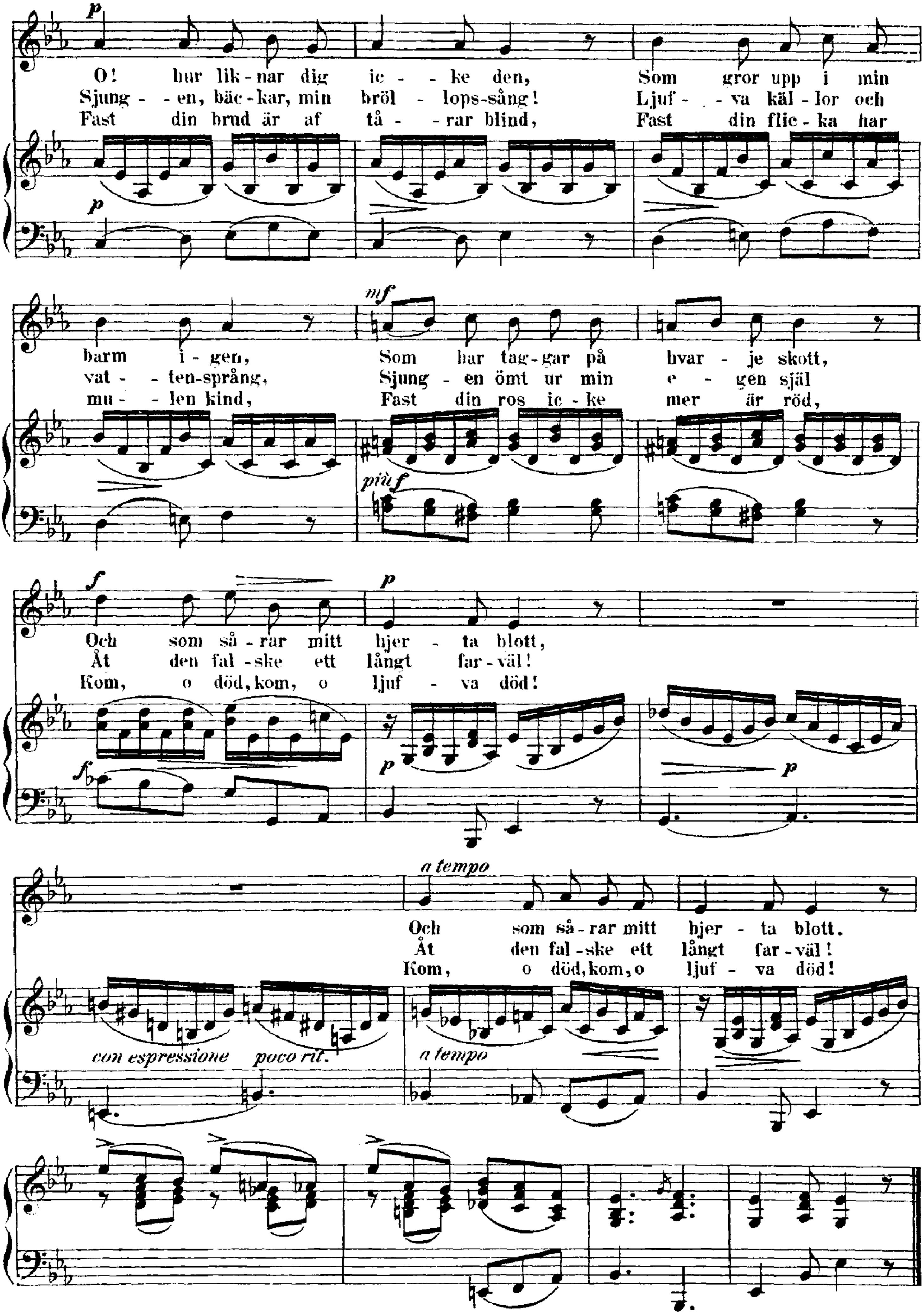

* g1 och a1 har bytt plats i tredje 16-delsgruppen.

Fröjd och gam-man Ut - - i hjer-tat bo.
O! Blott An - na Är min hjer-tans - kär.
Att min An - na Städ - se hos mig blir.
Lu-stigt att ar-be - ta Un-der da-gen he - ta, Då — till - sam - man
Men om ni vill ve - ta, Hvad min ros månd' he - ta: An - na! — An - - na!
Friskt må jag ar - be - ta; Ty då kan jag ve - ta, Att — min — An - - na,
Fröjd — och — gam - man I — hvart hjer - ta bo!
An - - na! — An - - na Är — min hjer - tans - kär.
Att — min — An - - na Städ - se hos — mig blir.
p
cresc.
f
dim.
più f
fz D.S.

Den öfvergifna.
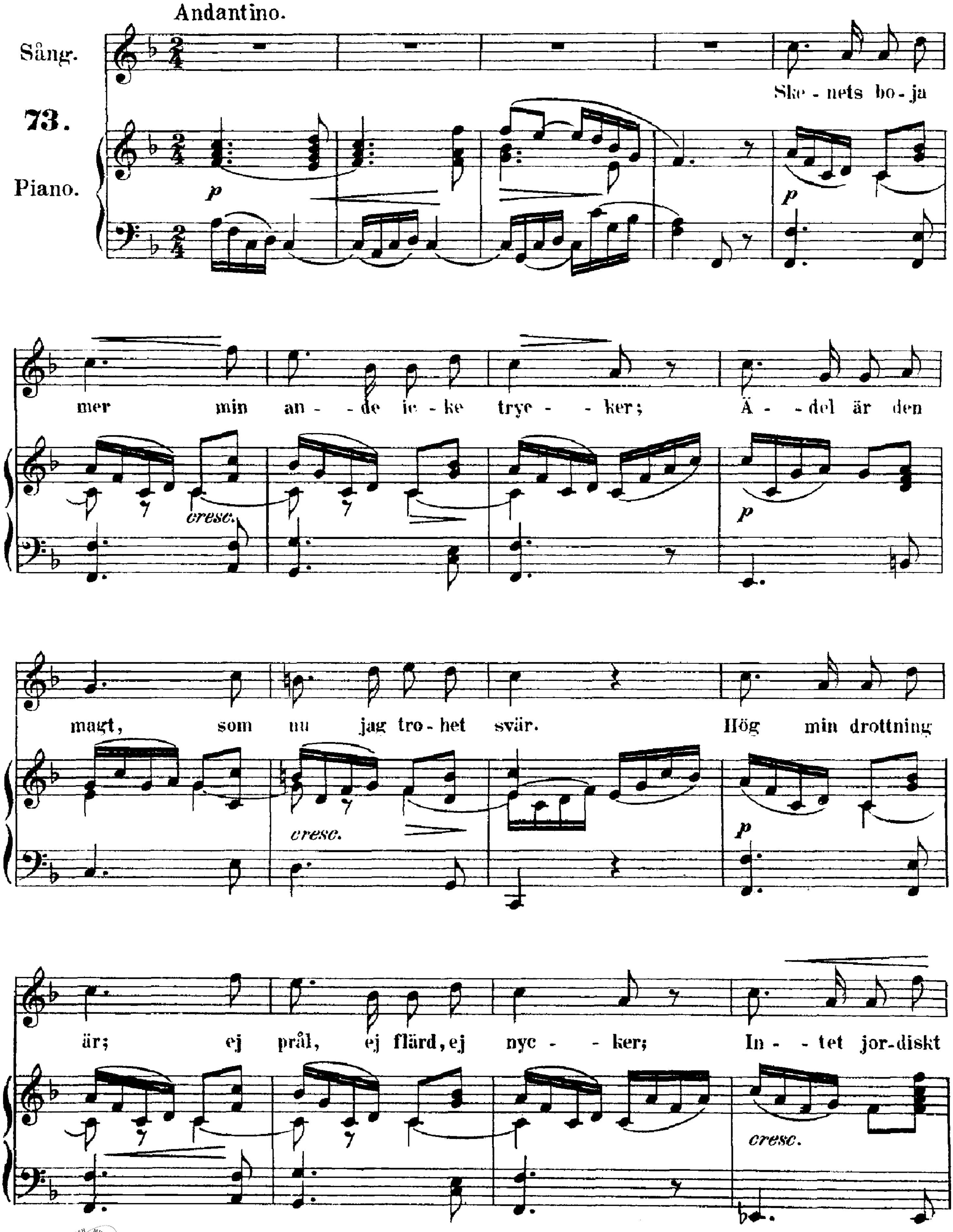
J. L. Runeberg.
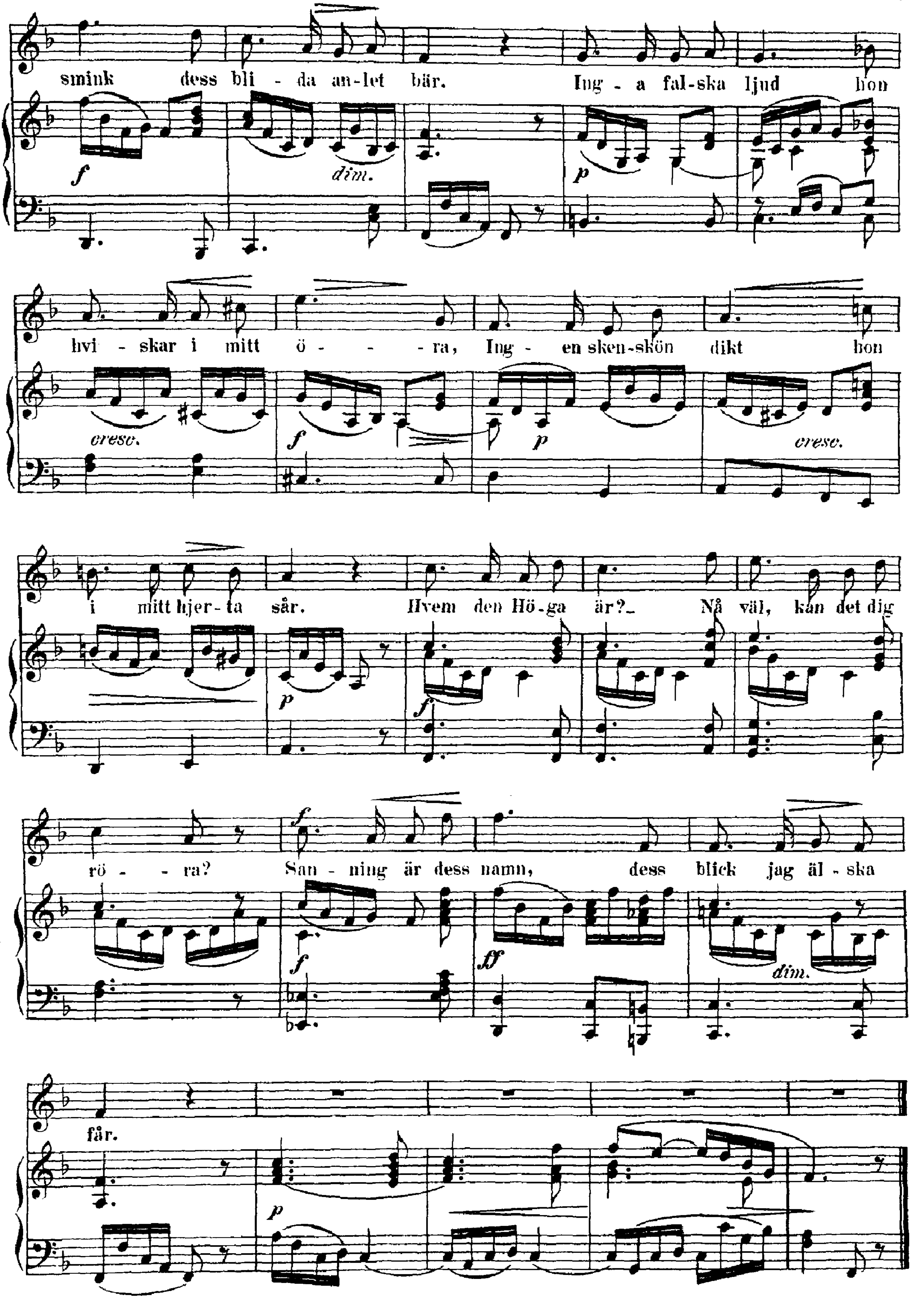

p
O! hur lik-nar dig ic - - ke den, Som gror upp i min
Sjung - - en, bäc-kar, min bröl - lops-sång! Ljuf - - va käl-lor och
Fast din brud är af tå - - rar blind, Fast din flic-ka har
barm i-gen, Som har tag-gar på hvar - je skott,
vat - - ten-språng, Sjung - en ömt ur min e - gen själ
mu - - len kind, Fast din ros ic-ke mer är röd,
mf
più f
f
Och som så-rar mitt hjer - ta blott,
Åt den fal-ske ett långt far-väl!
Kom, o död, kom, o ljuf - va död!
a tempo
Och som så-rar mitt hjer - ta blott.
Åt den fal-ske ett långt far-väl!
Kom, o död, kom, o ljuf - va död!
con espressione
poco rit.
a tempo

Ny kärlek.
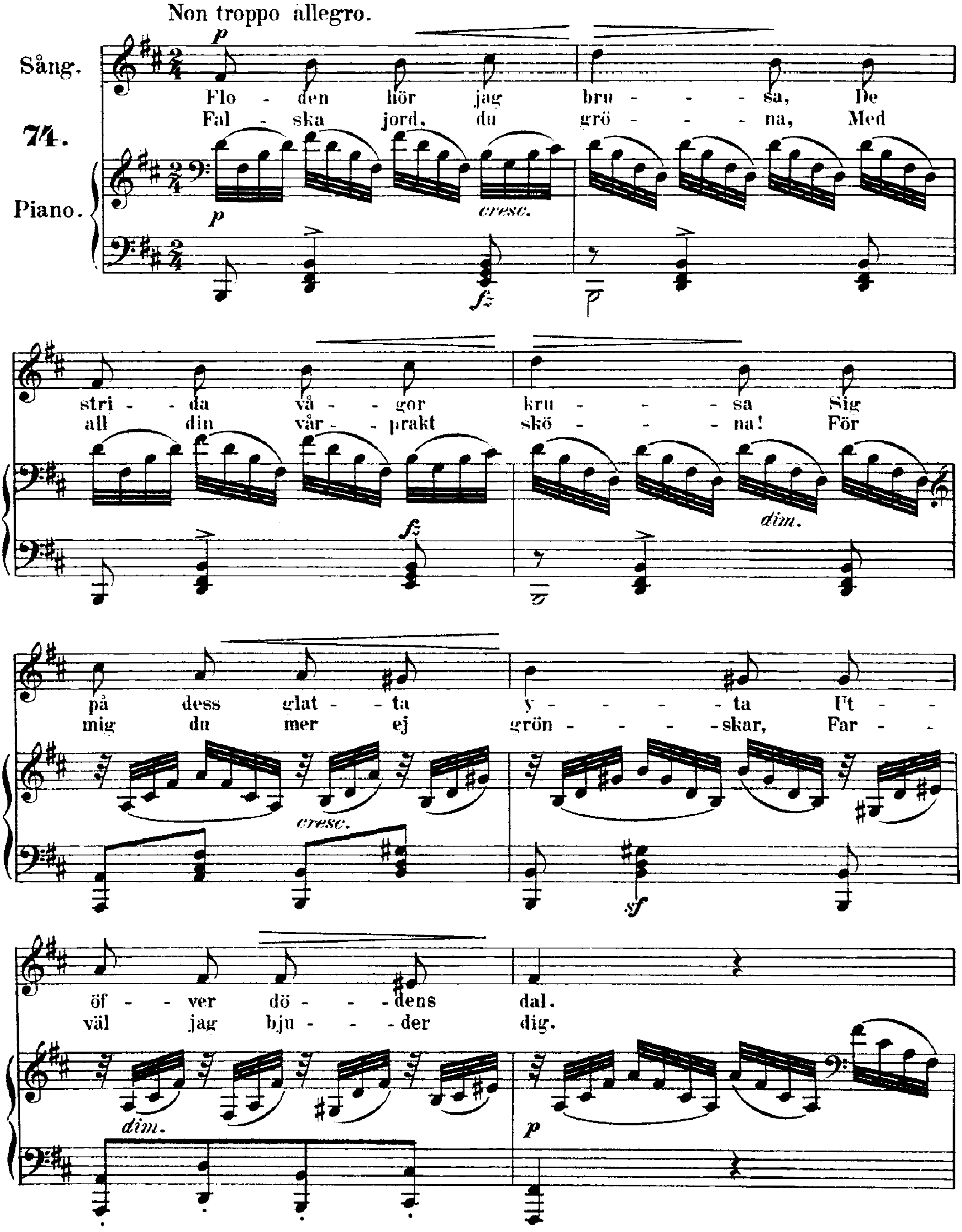
A.F. Lindblad.

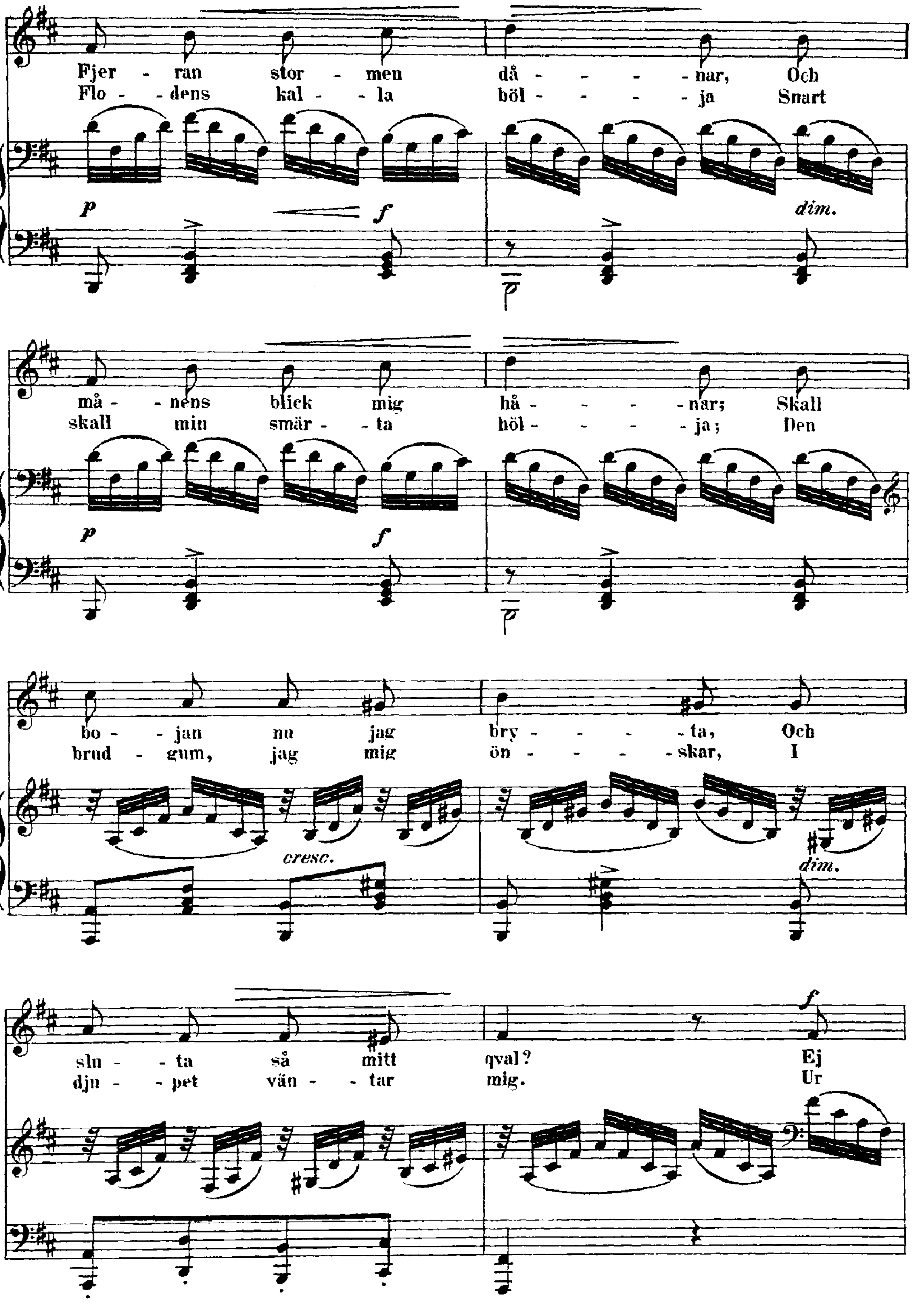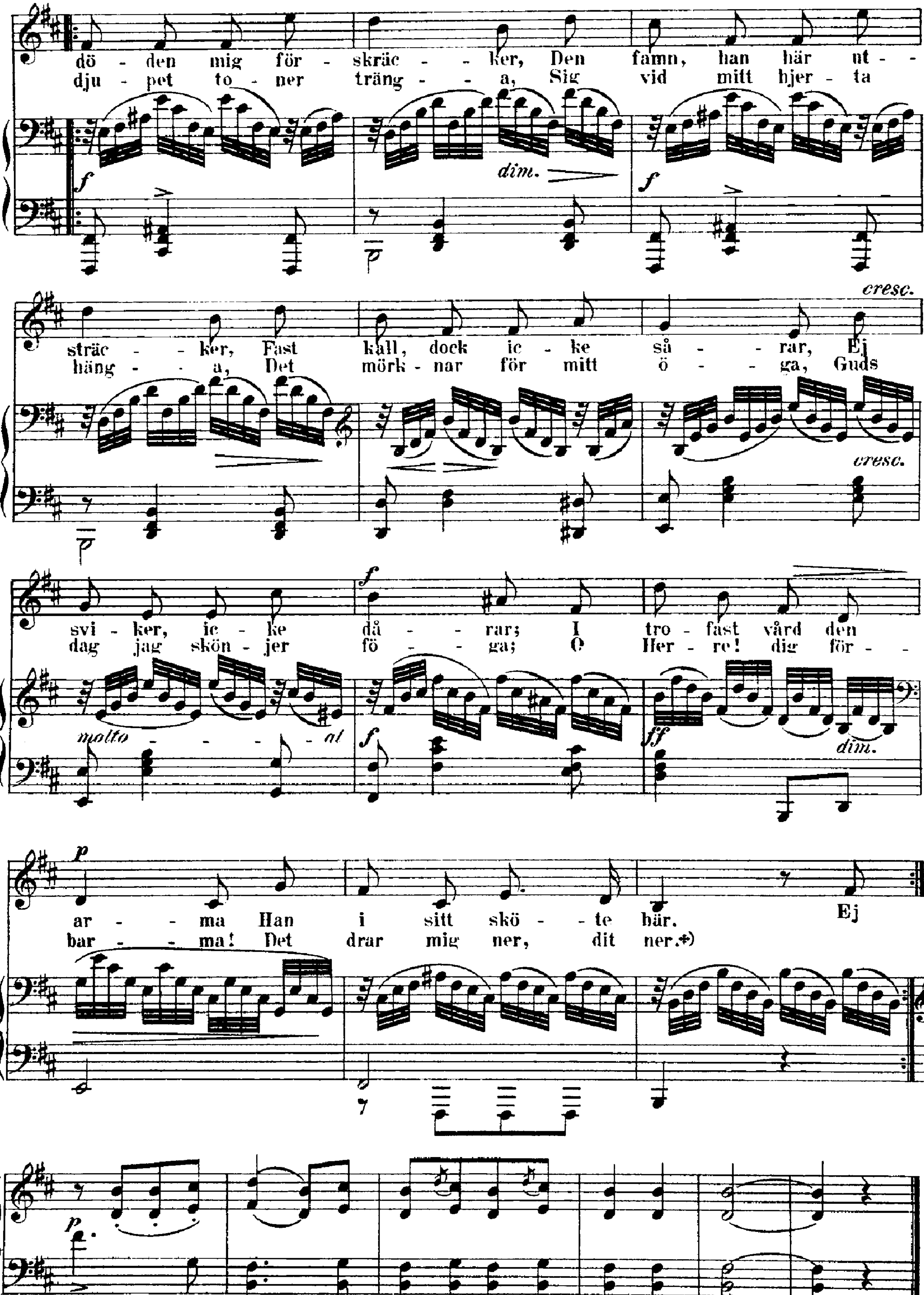

smink dess bli - da an-let bär. Ing - a fal-ska ljud hon
f
dim.
p
hvi - skar i mitt ö - - ra, Ing - en sken-skön dikt hon
cresc.
f
p
cresc.
i mitt hjer-ta sår. Hvem den Hö-ga är? Nå väl, kan det dig
p
f
rö - - ra? San - ning är dess namn, dess blick jag äl - ska
f
ff
dim.
får.
p

Flickan vid vattnet.

A.F. Lindblad.
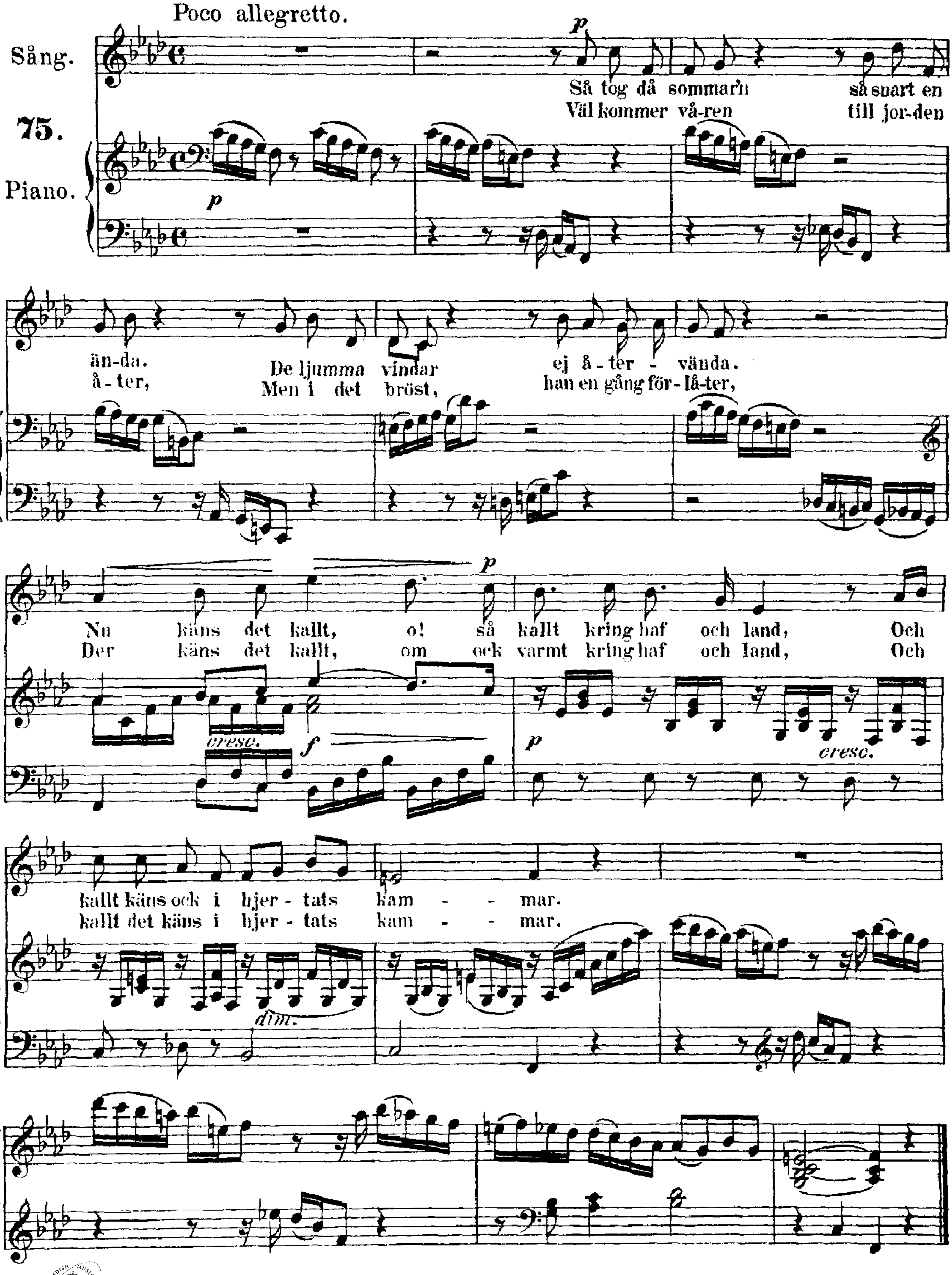

Fjer - ran stor - men då - - - - - nar, Och
Flo - - dens kal - - la böl - - - - - ja Snart
p
f
dim.
må - - nens blick mig hå - - - - - nar; Skall
skall min smär - - ta höl - - - - - ja; Den
p
f
bo - - jan nu jag bry - - - - - ta, Och
brud - gum, jag mig ön - - - - - skar, I
cresc.
dim.
slu - - ta så mitt qval? Ej
dju - - pet vän - - tar mig. Ur
f

+) Tages icke om.
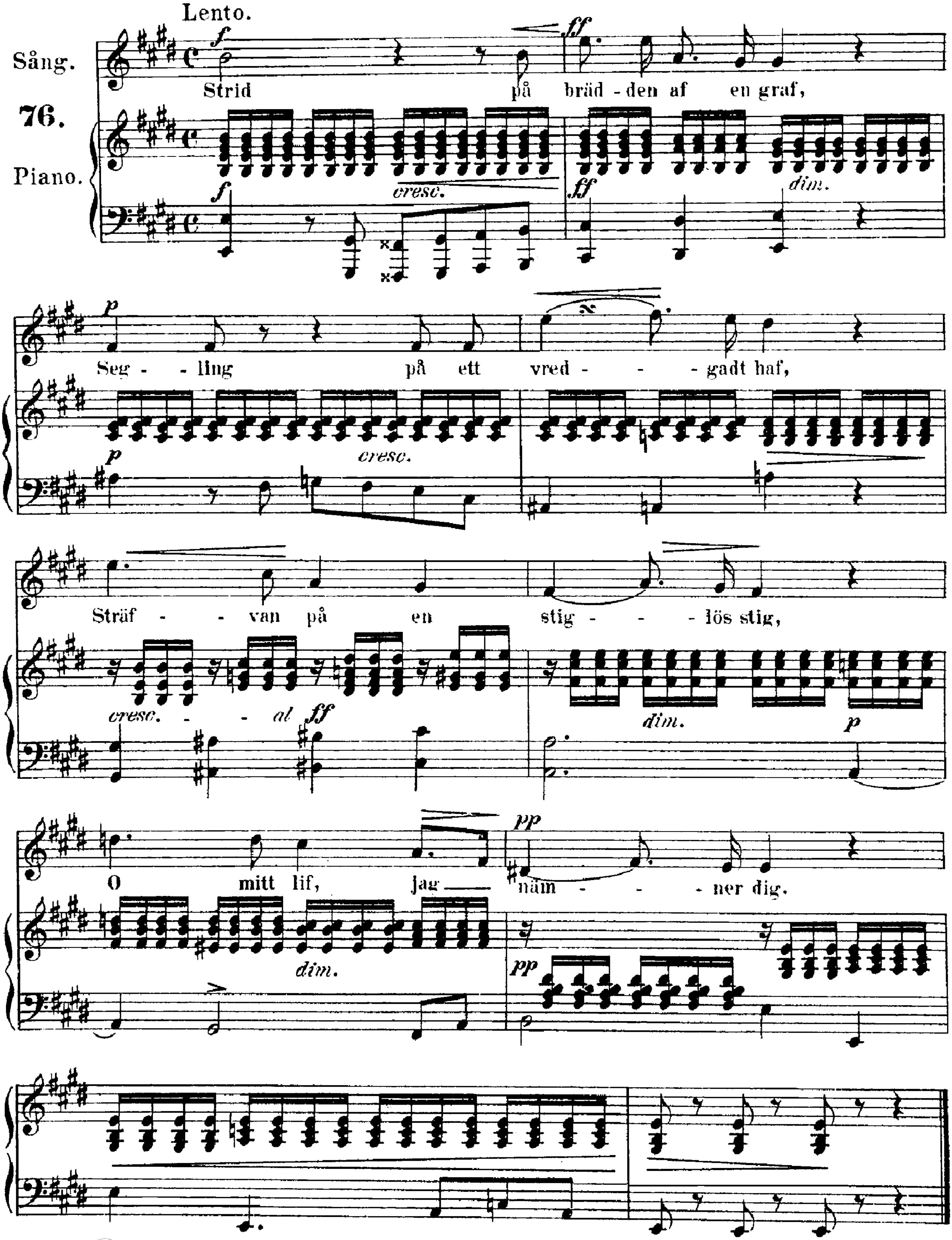
Om hösten.

A.F. Lindblad.
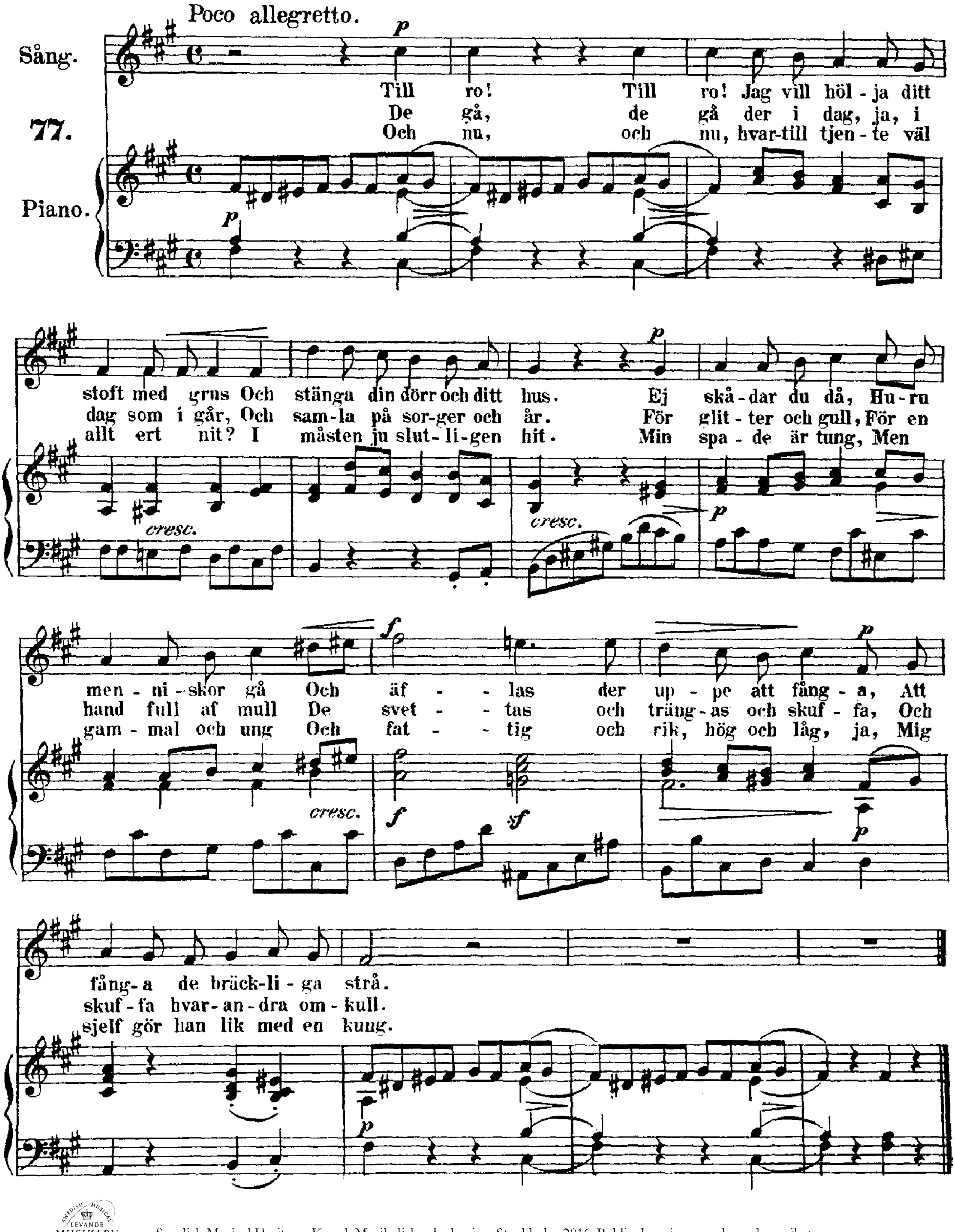

Mitt lif.

J.L. Runeberg.
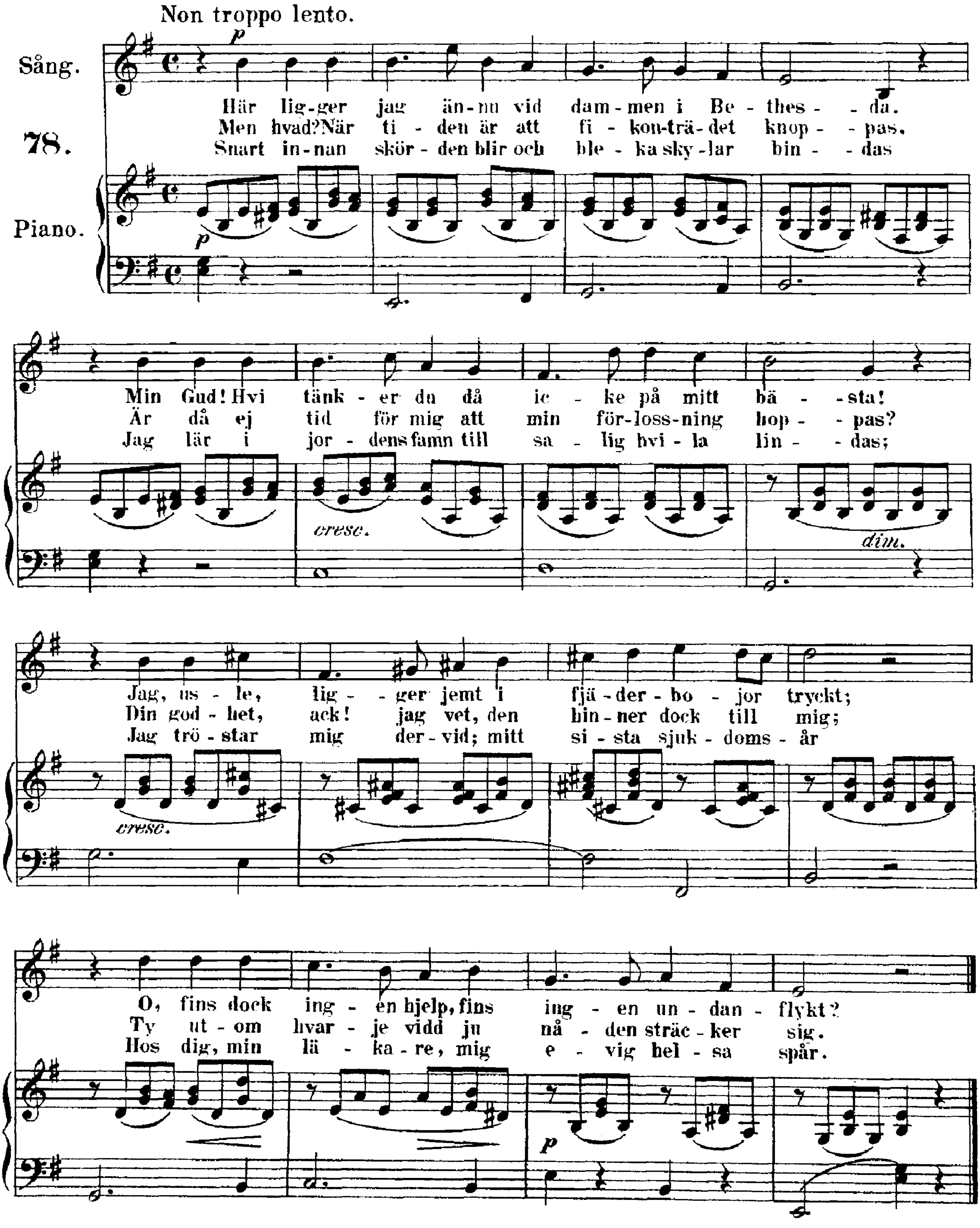

Dödgräfvarsång.

A.F. Lindblad.
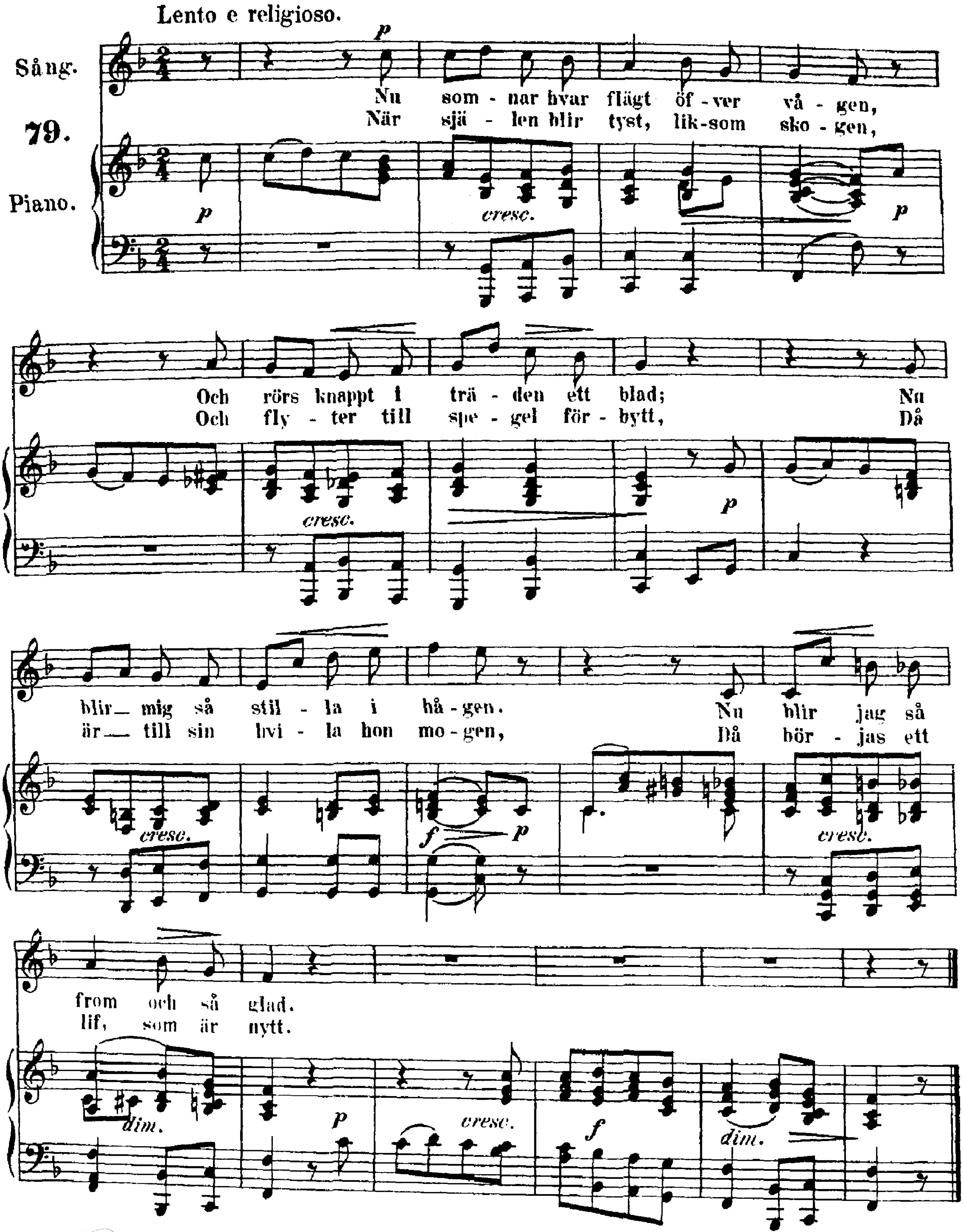

Ur "Vårbetraktelser under sjukdom.

Jacob Frese.
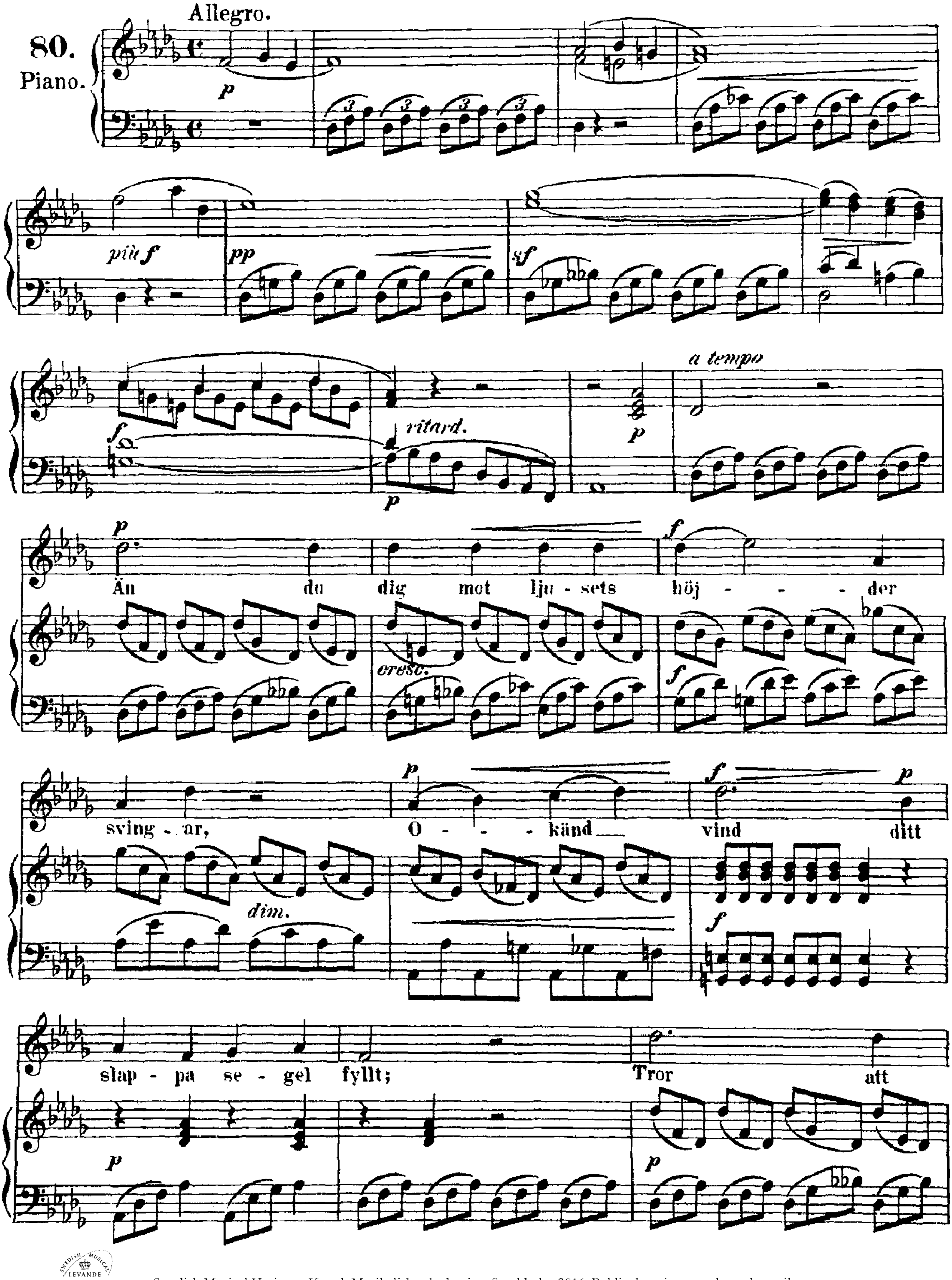

Vid en spegelklar sjö en sommarafton.
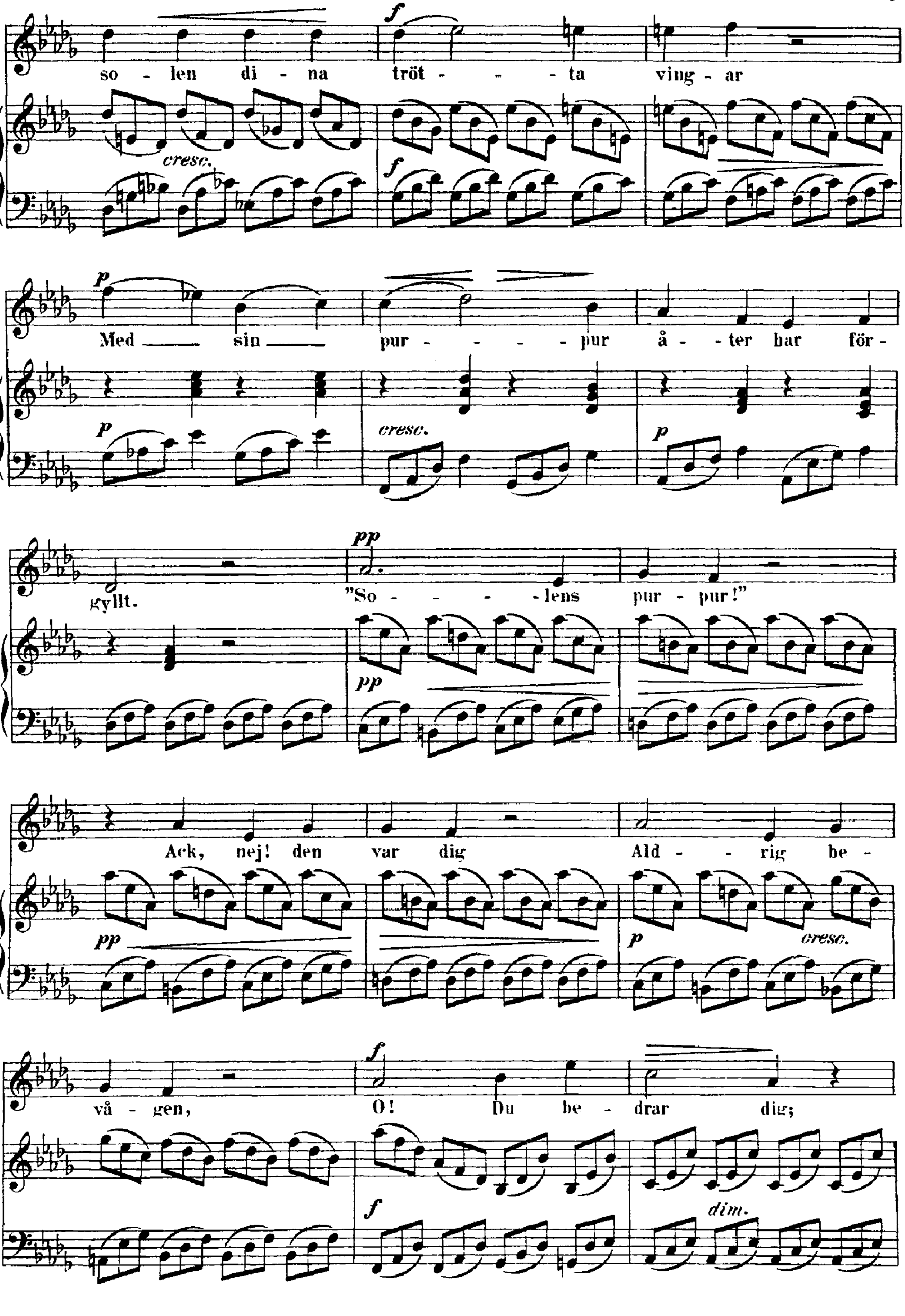
P.D.A. Atterbom.
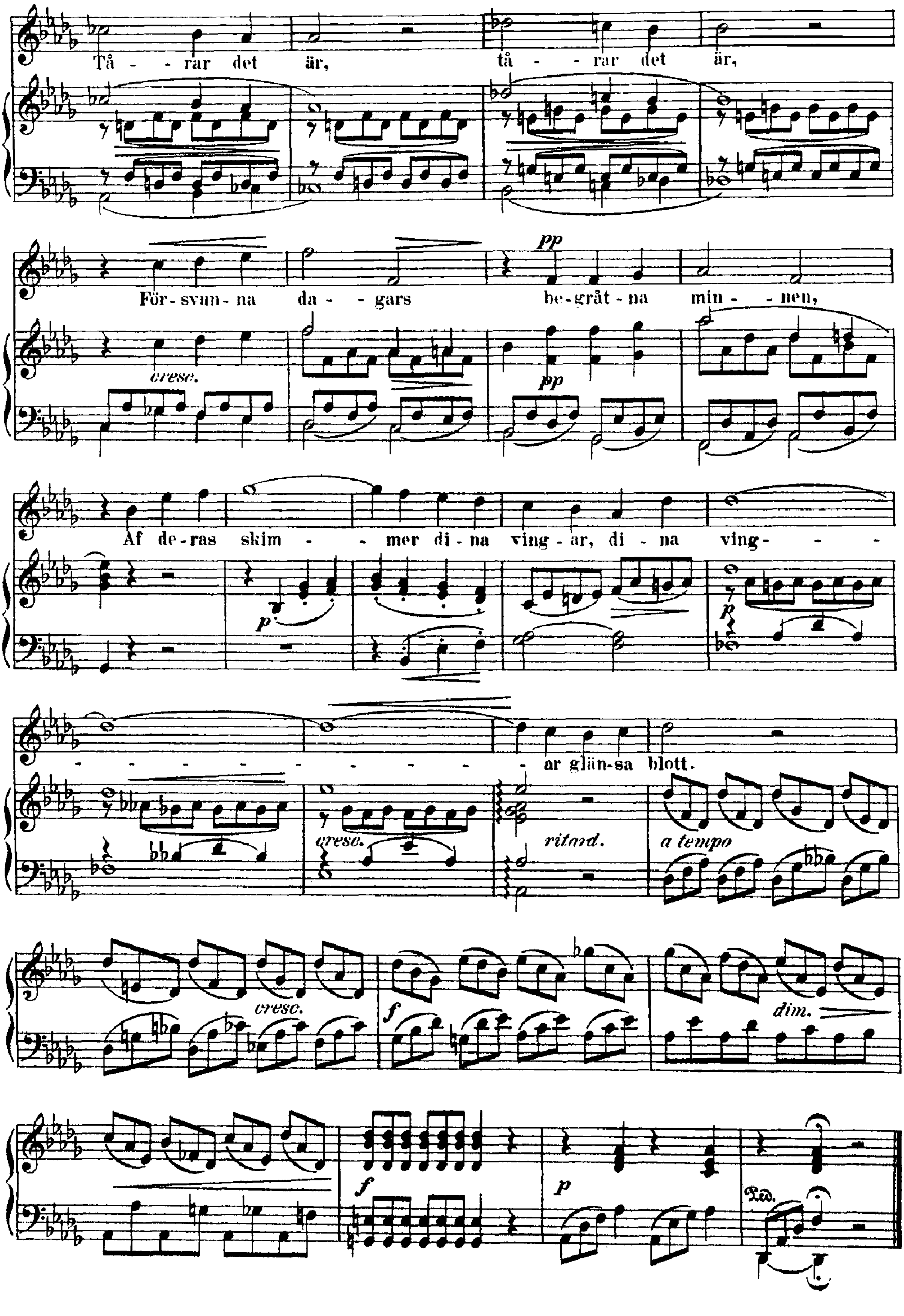

Illusion.

A.F. Lindblad.
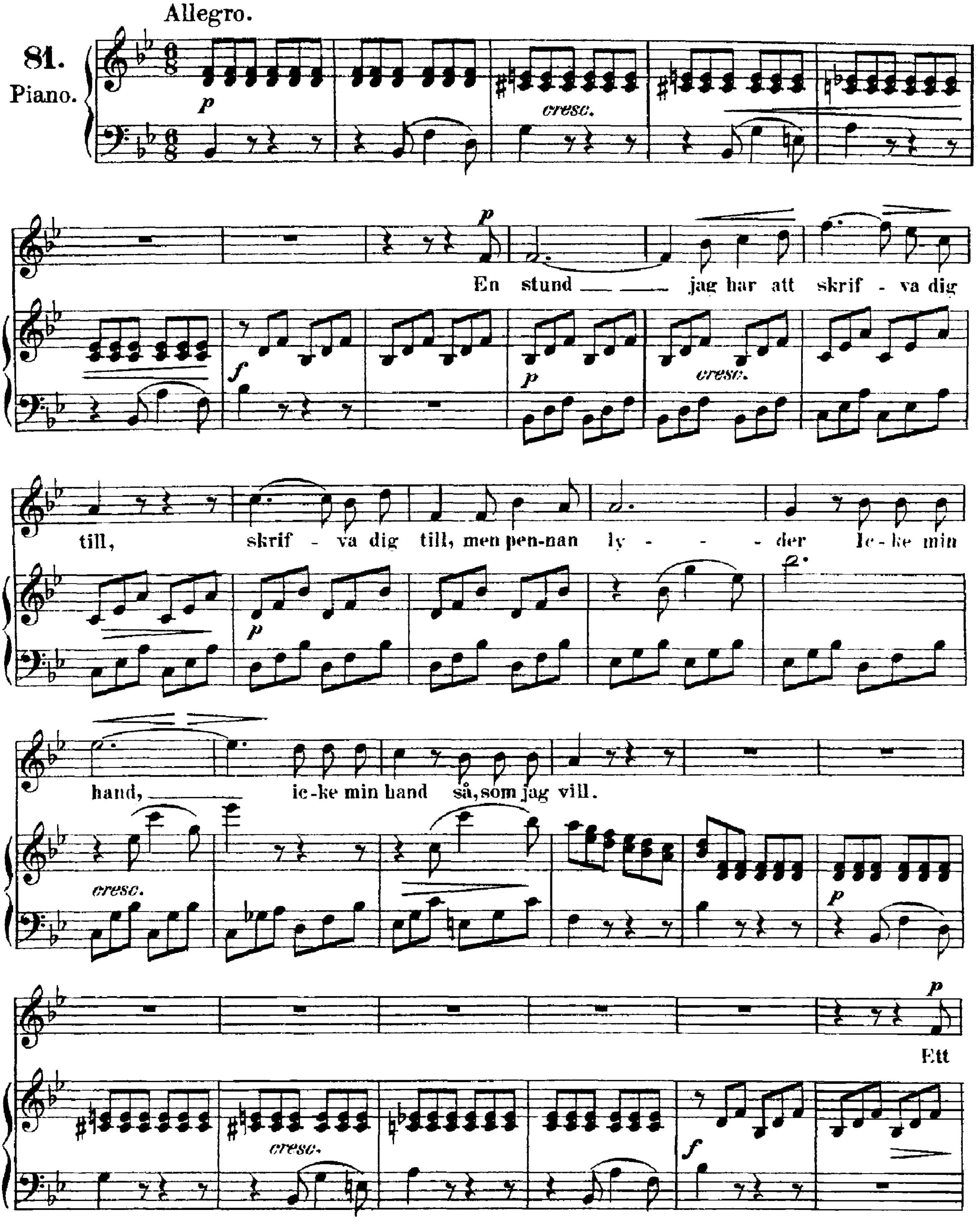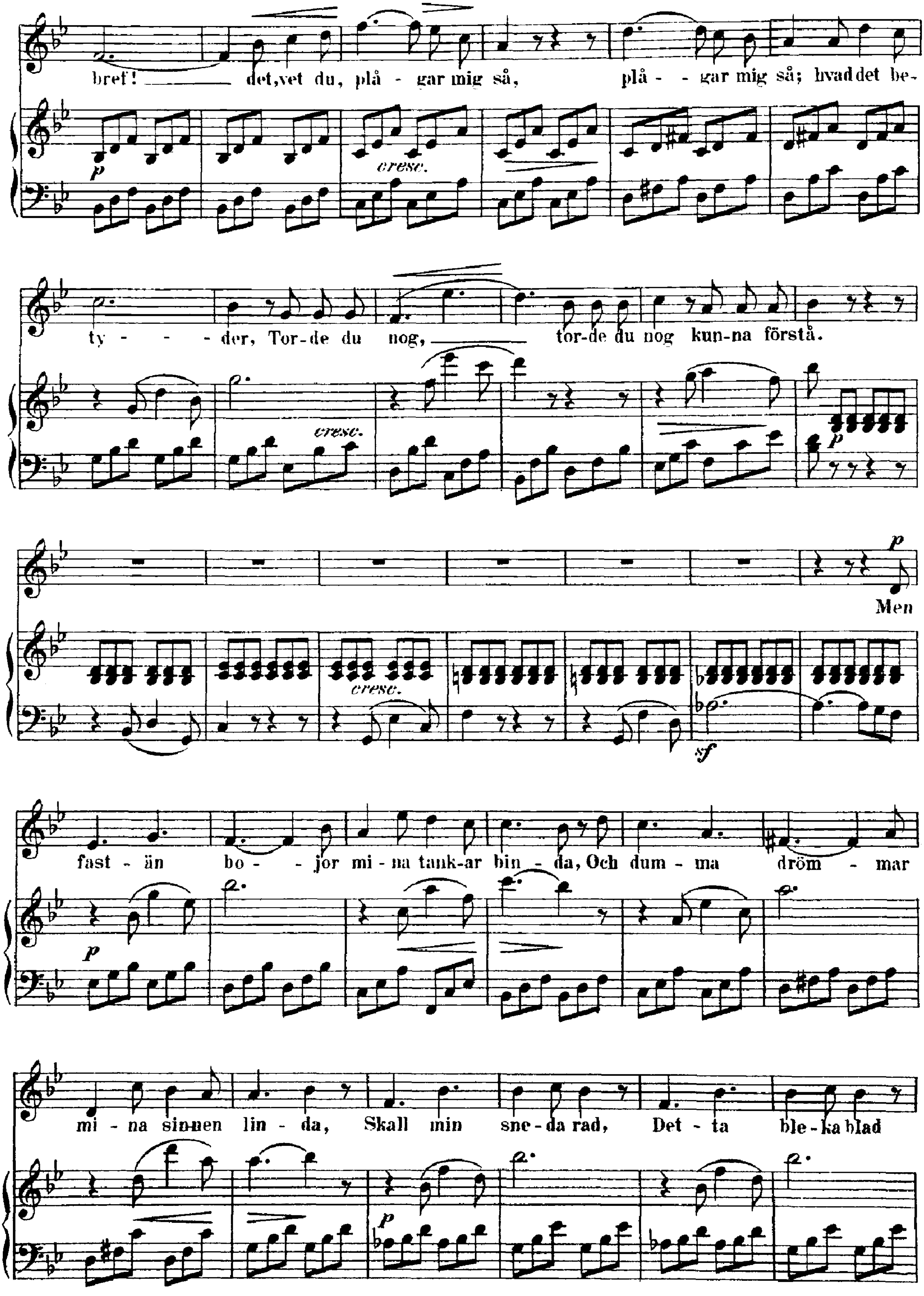

so - len di - na tröt - - - ta ving - ar
cresc.
Med sin pur - - - - - pur å - - ter har för -
cresc.
gyllt. "So - - - - - lens pur - pur!"
Ack, nej! den var dig Ald - - rig be -
cresc.
vå - gen, O! Du be - drar dig;
dim.
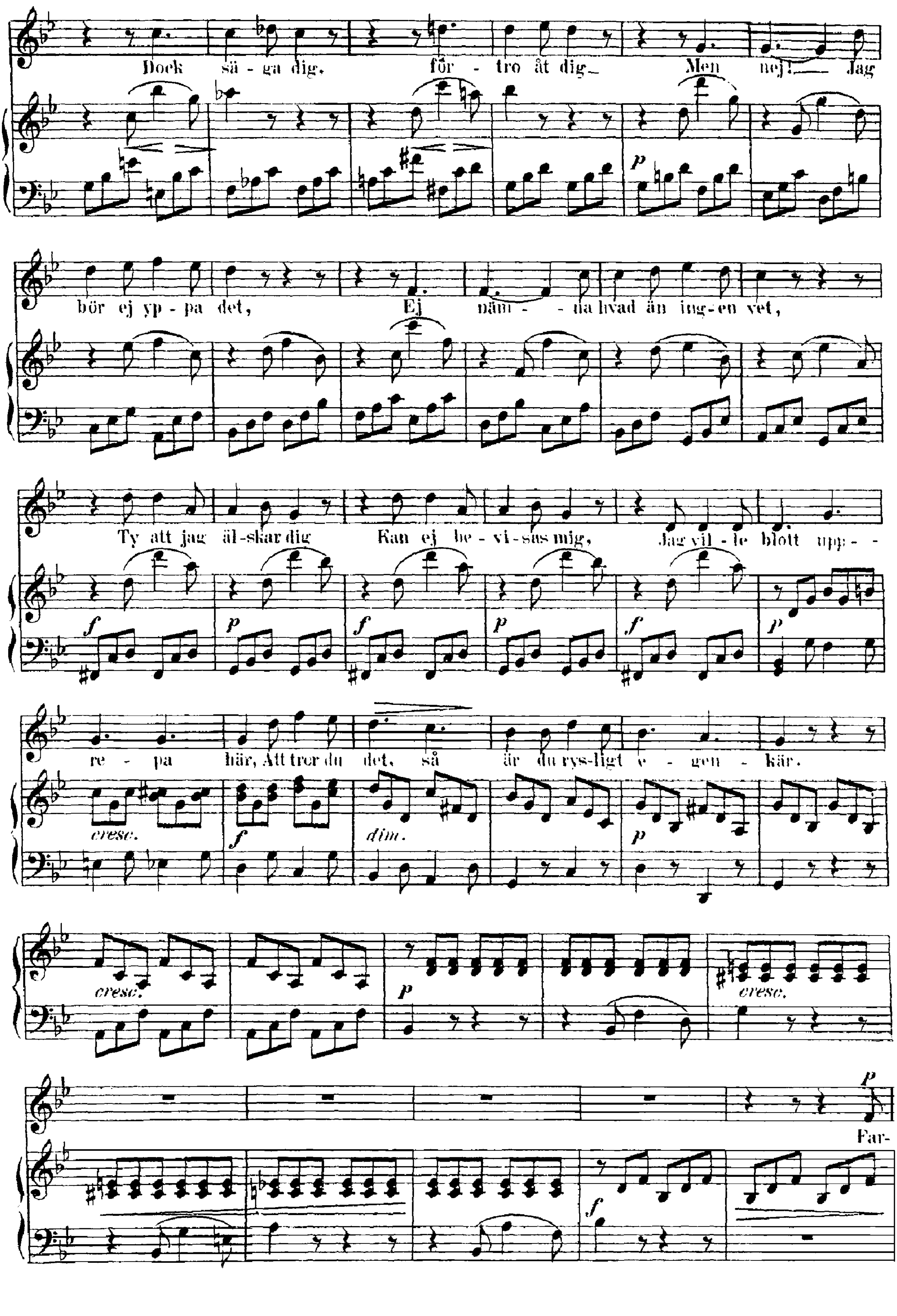

Tå - - rar det är,
tå - - rar det är,
Förs-vun-na da - - gars
be-gråt-na min - - nen,
Af de-ras skim - - mer di-na ving-ar, di - na ving - - -
- - - - - - - - - - - ar glän-sa blott.
cresc.
pp
p
ritard.
a tempo
f
dim.
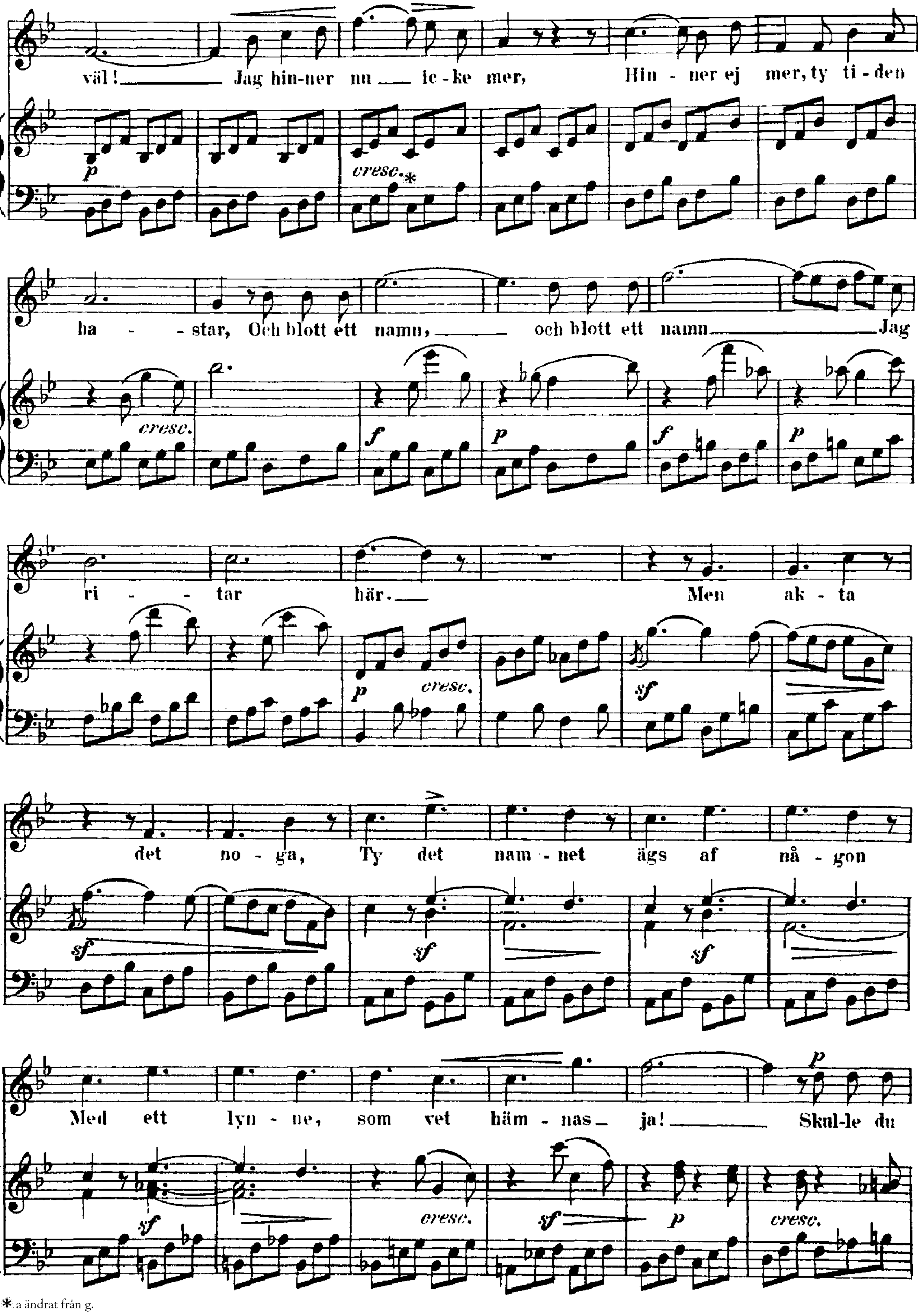
Hon skrifver.

A.F. Lindblad.
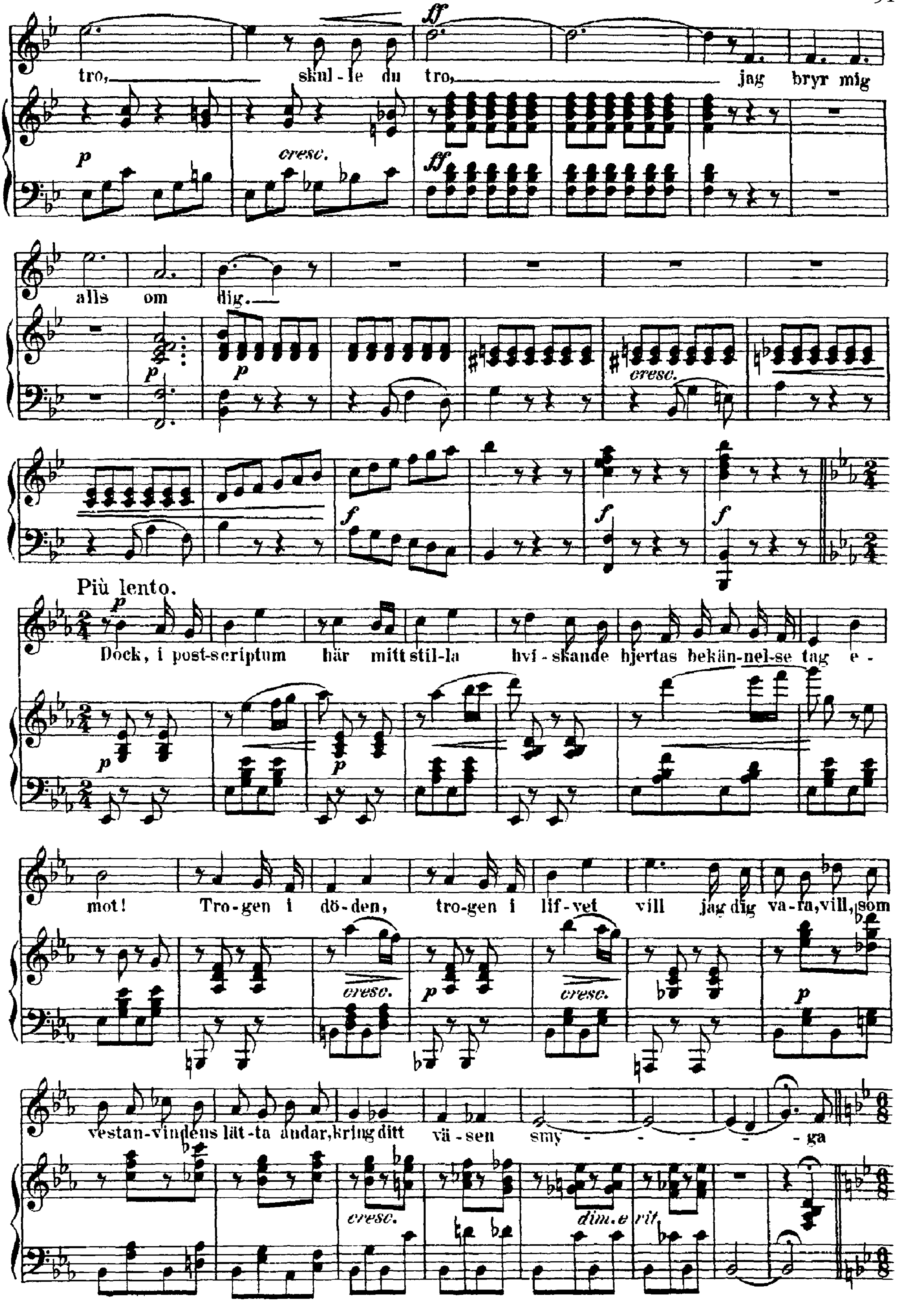

bref! det, vet du, plå - gar mig så, plå - - gar mig så; hvad det be-
ty - - - der, Tor-de du nog, tor-de du nog kun-na förstå.
Men
fast - än bo - - jor mi - na tank-ar bin - da, Och dum - ma dröm - mar
mi - na sinnen lin - da, Skall min sne - da rad, Det - ta ble - ka blad
p
cresc.
sf
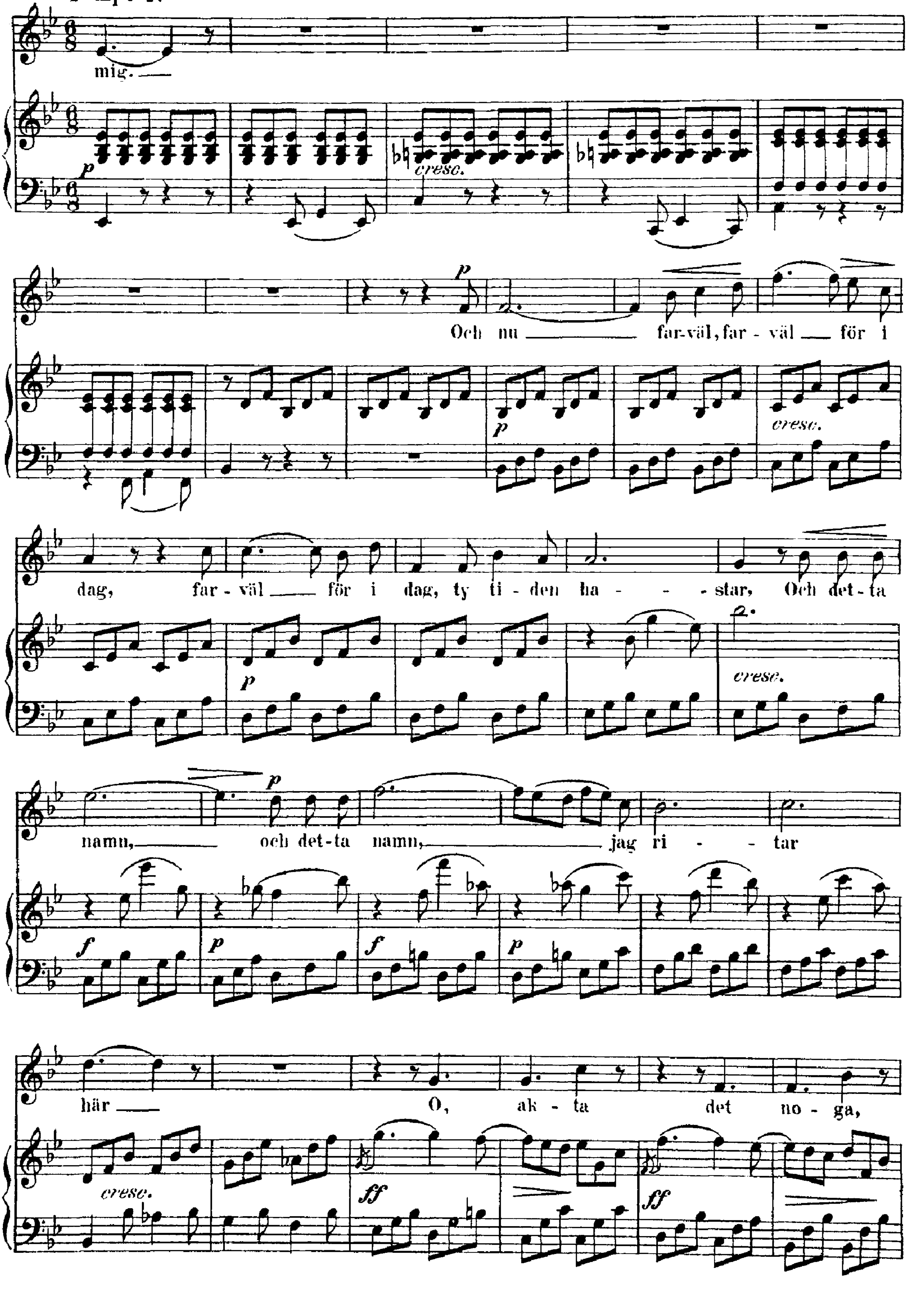

Dock sä - ga dig, för - tro åt dig_ Men nej!___ Jag
bör ej yp - pa det, Ej näm - - na hvad än ing - en vet,
Ty att jag äl - skar dig Kan ej be - vi - sas mig, Jag vil - le blott upp - -
re - pa här, Att tror du det, så är du rys - ligt e - gen - kär.
Far-
cresc.
dim.
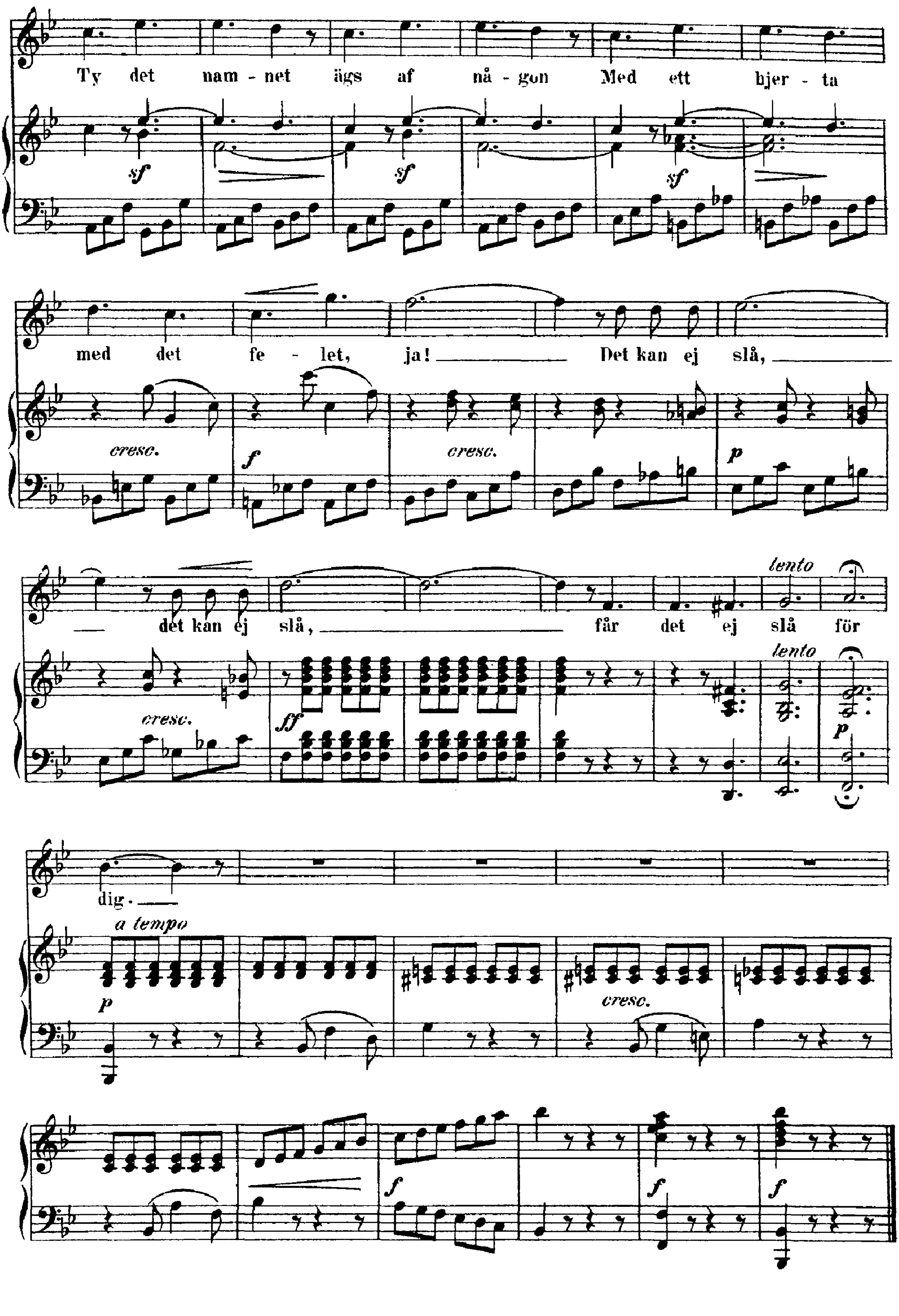

* a ändrat från g.

tro, skul-le du tro, jag bryr mig
alls om dig.
Più lento.
Dock, i post-scriptum här mitt stil-la hvi-skande hjertas bekän-nel-se tag e-
mot! Tro-gen i dö-den, tro-gen i lif-vet vill jag dig va-ra, vill, som
vestan-vindens lät-ta andar, kring ditt vä-sen smy - - - - - ga
p
cresc.
ff
f
dim. e rit.
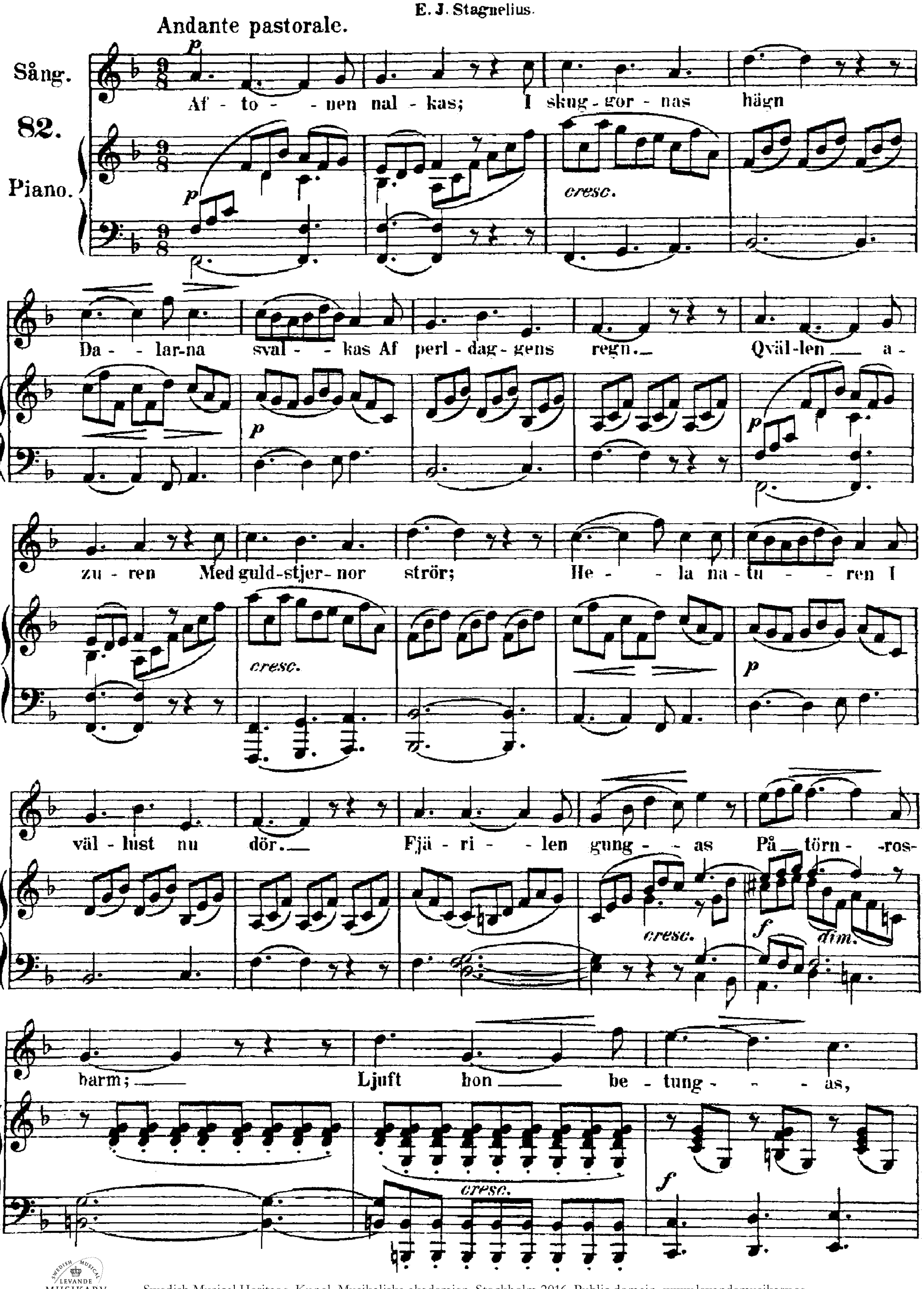
Tempo I.
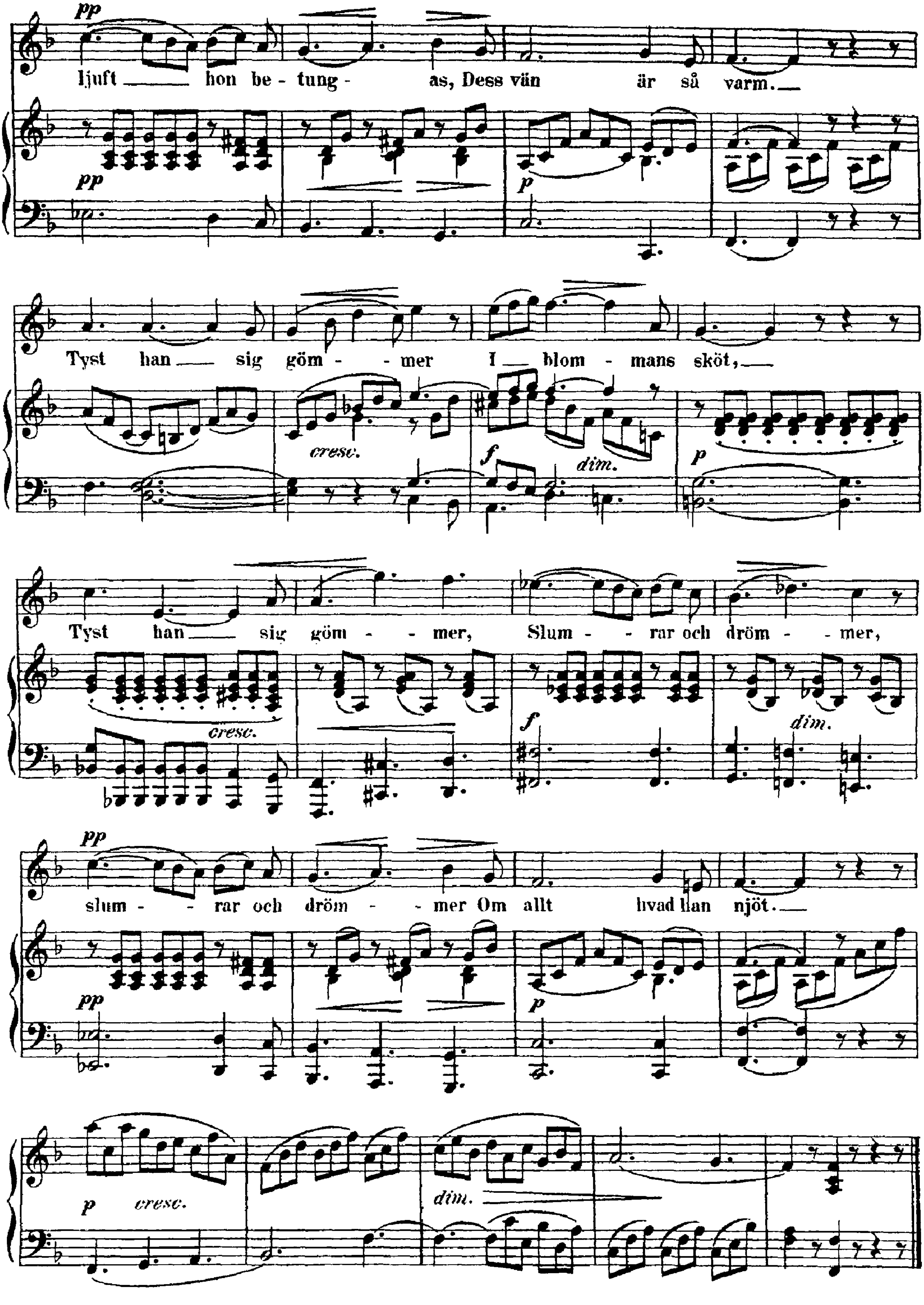

mig.
p
cresc.
Och nu far-väl, far - väl för i
dag, far - väl för i dag, ty ti - den ha - - star, Och det - ta
namn, och det - ta namn, jag ri - - tar
här O, ak - ta det no - ga,
f
ff

Ty det nam - net ägs af nå - gon Med ett hjer - ta
sf
sf
sf
med det fe - let, ja! Det kan ej slå,
cresc.
f
cresc.
p
det kan ej slå, får det ej slå för
lento
cresc.
ff
lento
p
dig -
a tempo
p
cresc.
f
f
f

Aftonen.

E. J. Stagnelius.
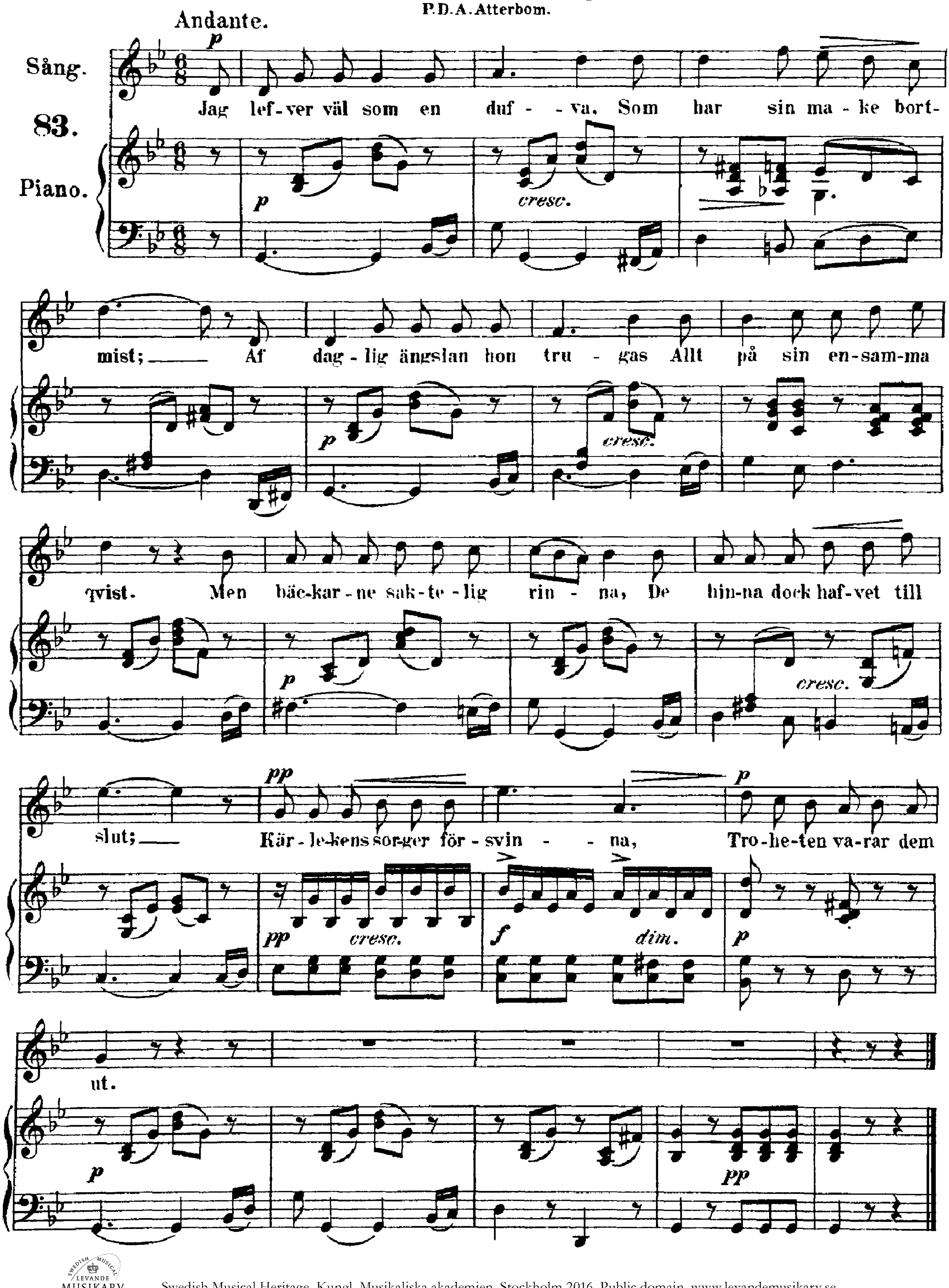

pp
ljuft hon be - tung - as, Dess vän är så varm.
pp
p
Tyst han sig göm - mer I blom - mans sköt,
cresc.
f
dim.
p
Tyst han sig göm - mer, Slum - rar och dröm - mer,
cresc.
f
dim.
pp
slum - rar och dröm - mer Om allt hvad han njöt.
pp
p
p cresc.
dim.

"Jag lefver väl som en dufva."

Minnesångaren i Sverige.
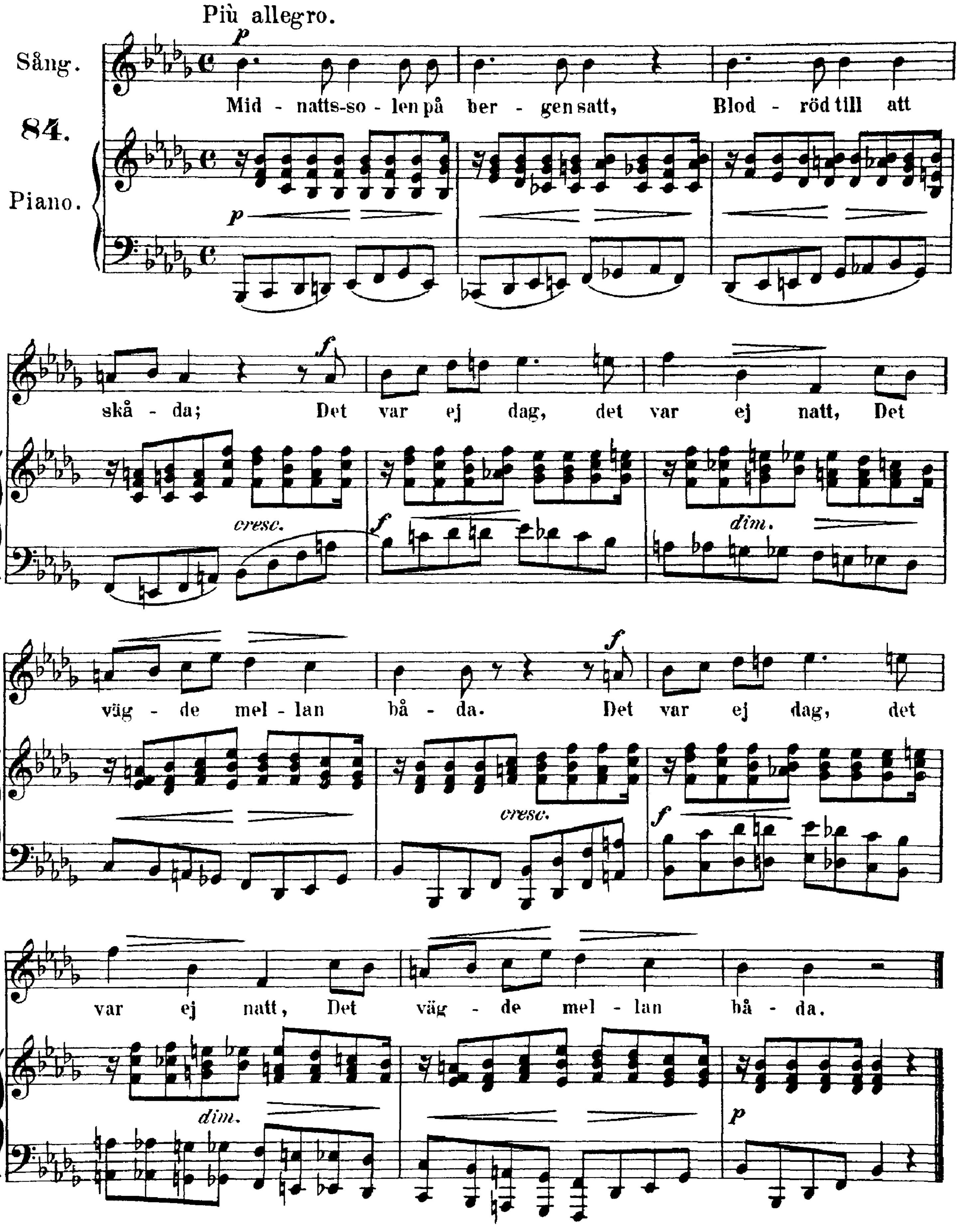
P. D. A. Atterbom.

Baldersbål.
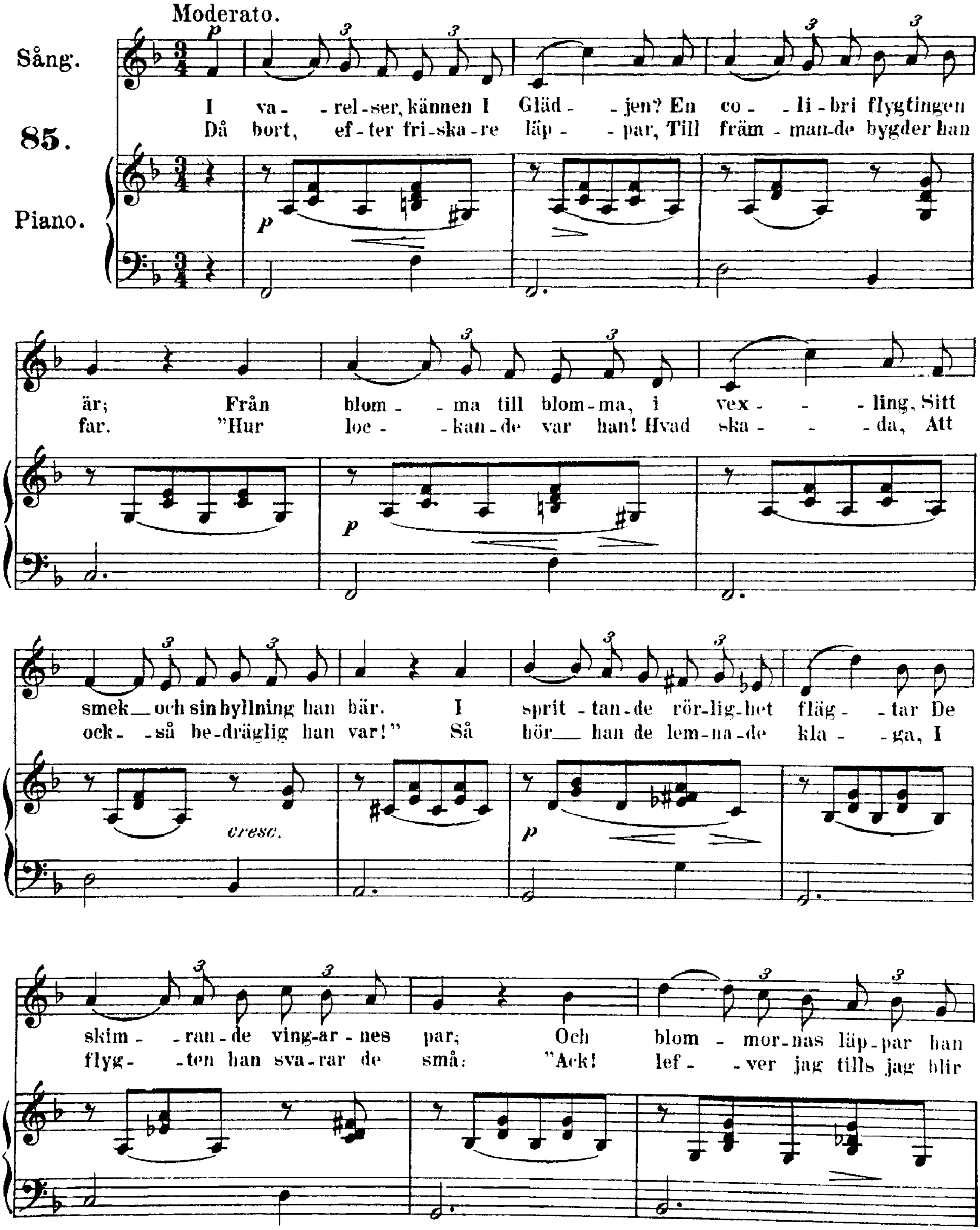
Frithiofs saga.
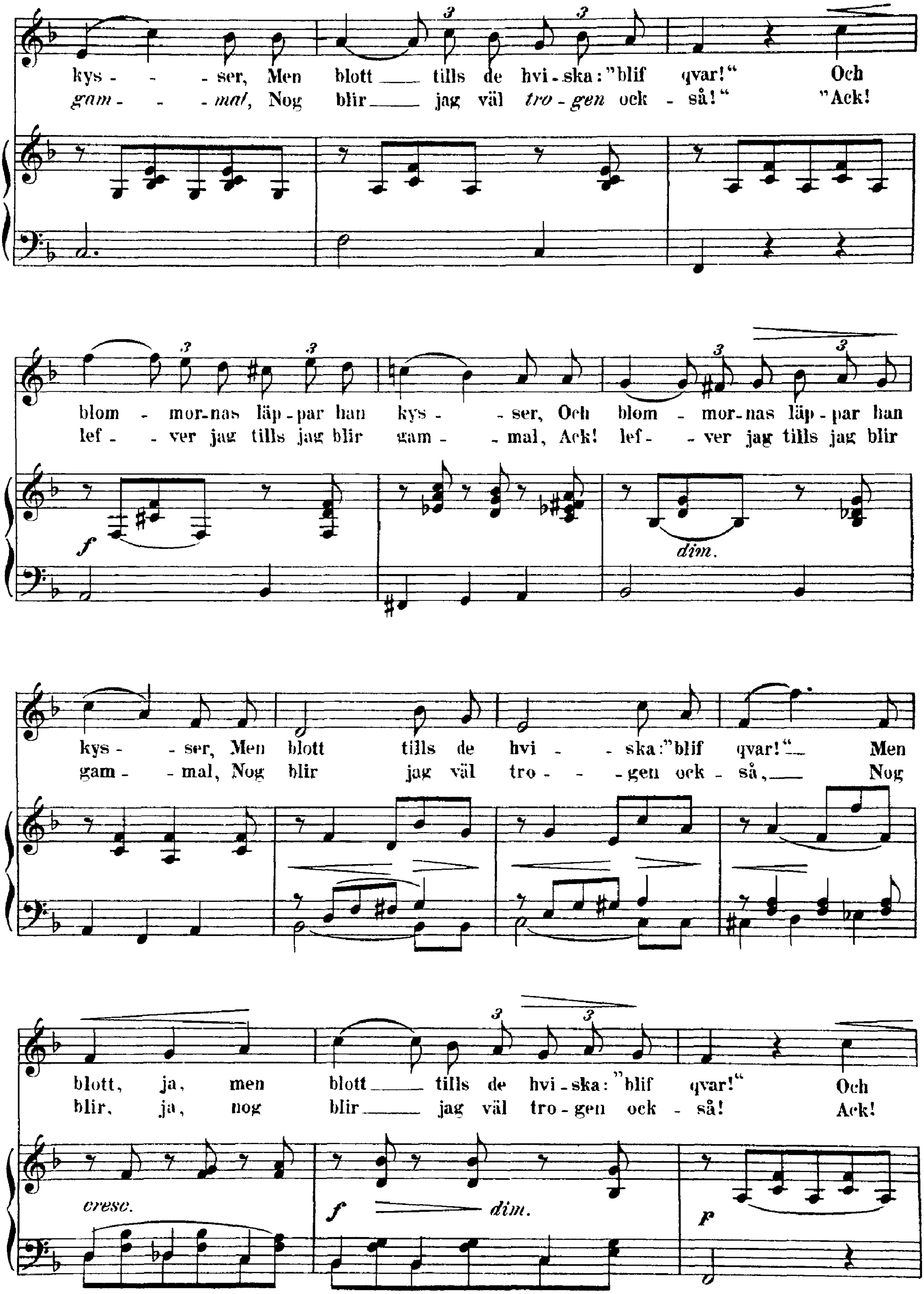
Esaias Tegnér.
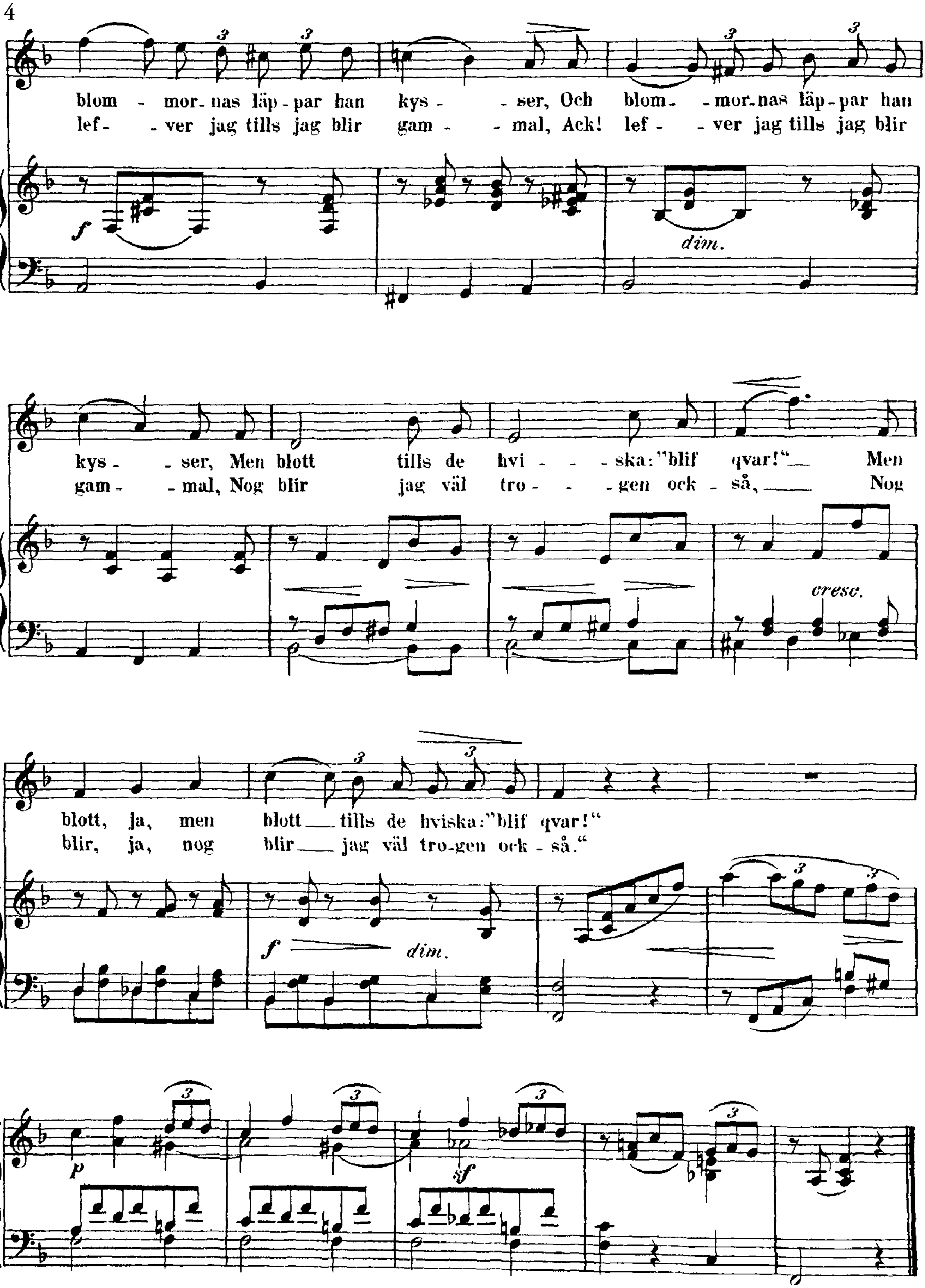

Glädjen.

P. D. A. Atterbon
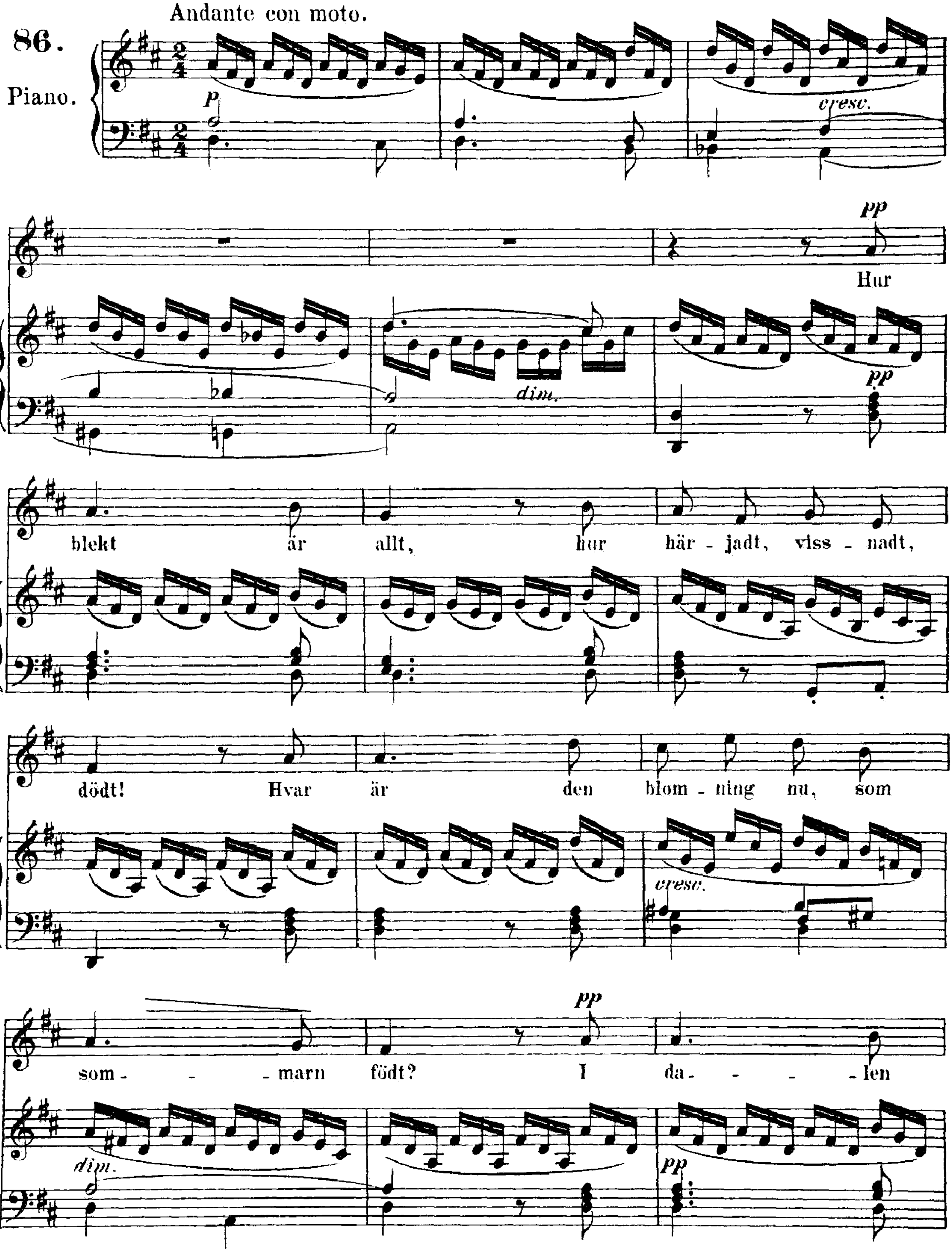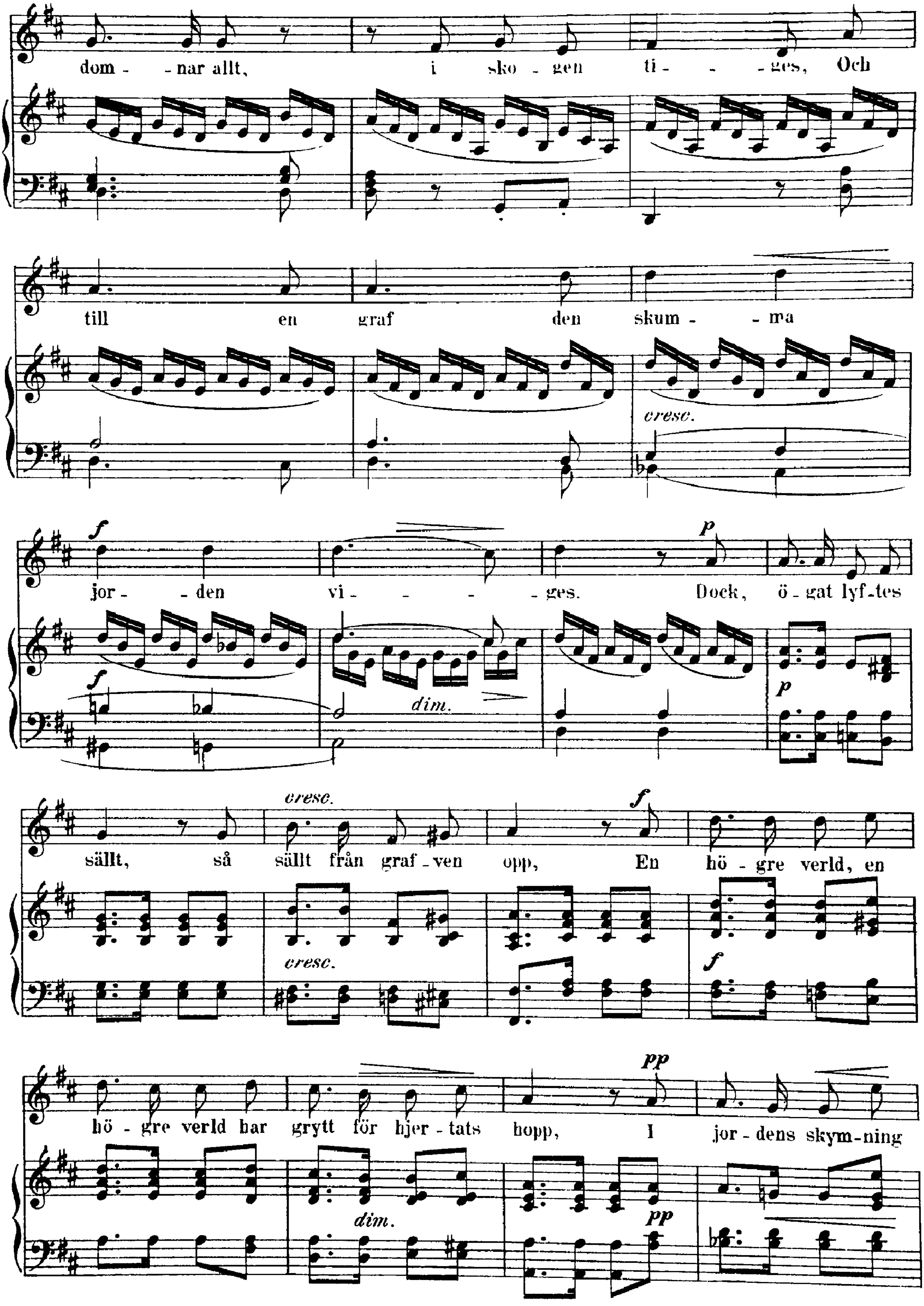

kys - - ser, Men blott tills de hvi - ska: "blif qvar!" Och
gam - - mal, Nog blir jag väl tro - gen ock - så!" "Ack!
blom - mor-nas läp - par han kys - - ser, Och blom - mor-nas läp - par han
lef - - ver jag tills jag blir gam - - mal, Ack! lef - - ver jag tills jag blir
kys - - ser, Men blott tills de hvi - - ska: "blif qvar!" Men
gam - - mal, Nog blir jag väl tro - - - gen ock - så, Nog
blott, ja, men blott tills de hvi - ska: "blif qvar!" Och
blir, ja, nog blir jag väl tro - gen ock - så! Ack!
f
dim.
cresc.
f
dim.
p
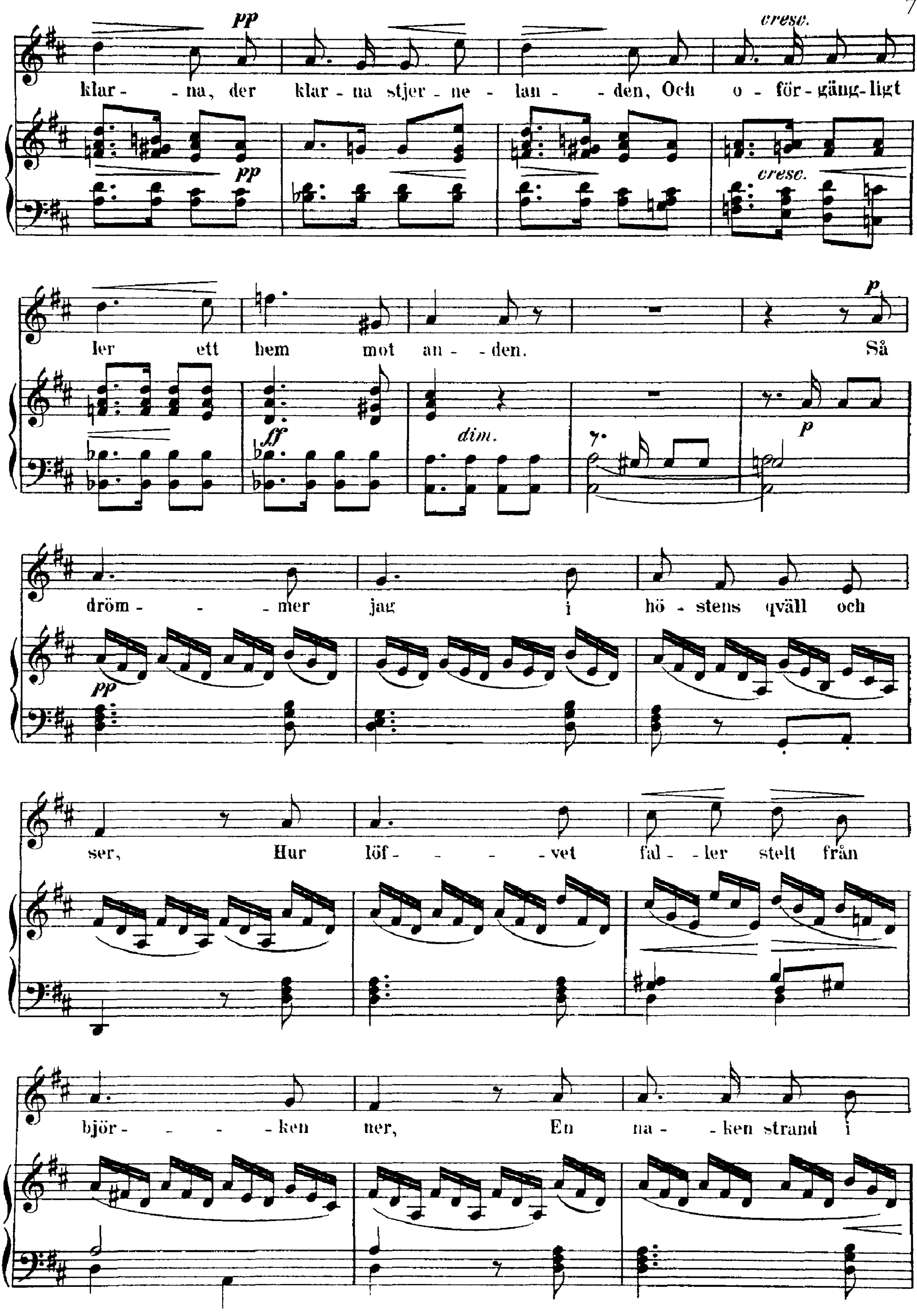

blom - mor - nas läp - par han kys - - ser, Och blom - - mor - nas läp - par han
lef - - ver jag tills jag blir gam - - mal, Ack! lef - - ver jag tills jag blir
f
dim.
kys - - ser, Men blott tills de hvi - - - ska: "blif qvar!" Men
gam - - mal, Nog blir jag väl tro - - - gen ock - så, Nog
cresc.
blott, ja, men blott tills de hviska: "blif qvar!"
blir, ja, nog blir jag väl tro - gen ock - så."
f
dim.
p
sf
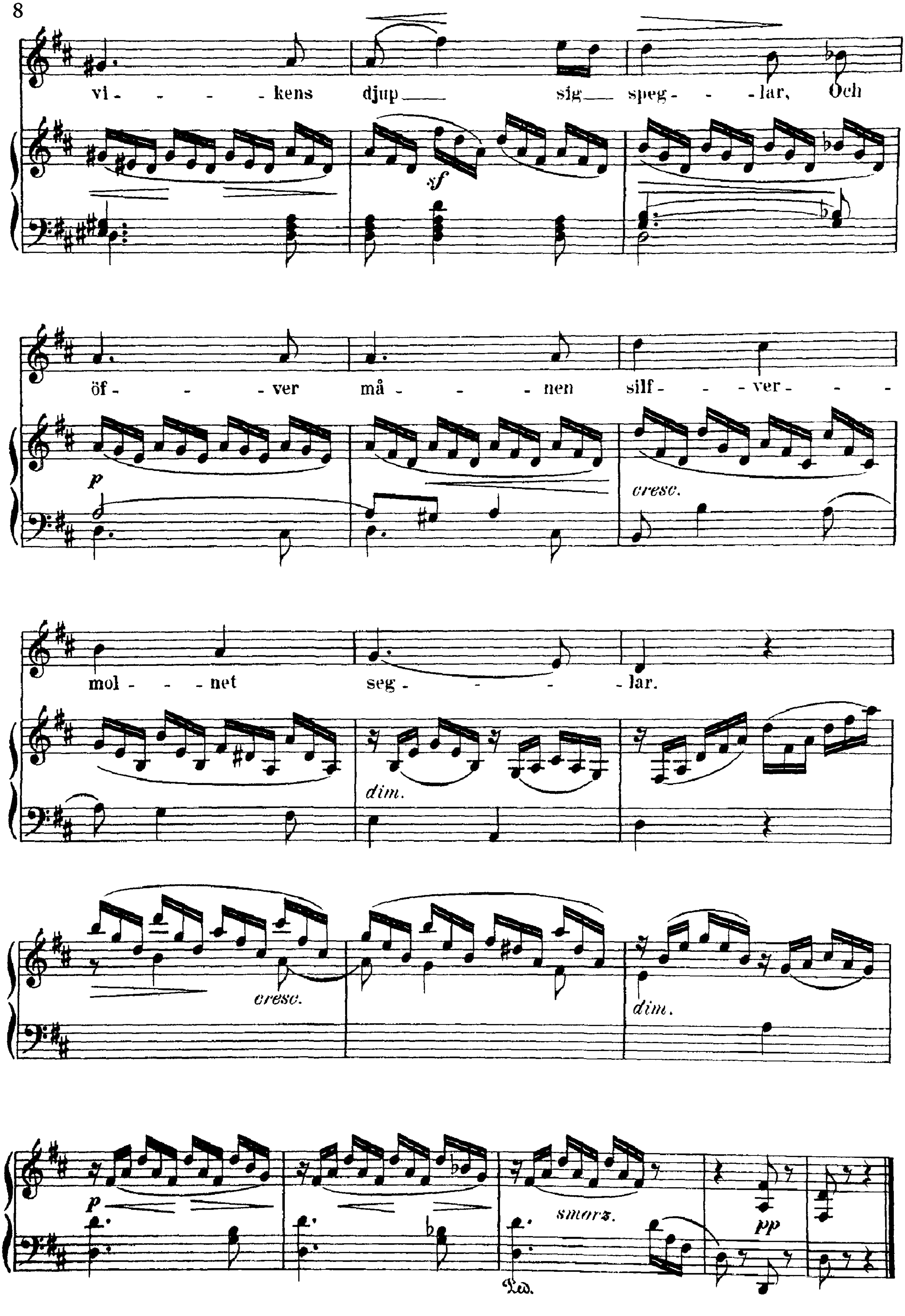
Höstqvällen.

J. L. Runeberg.
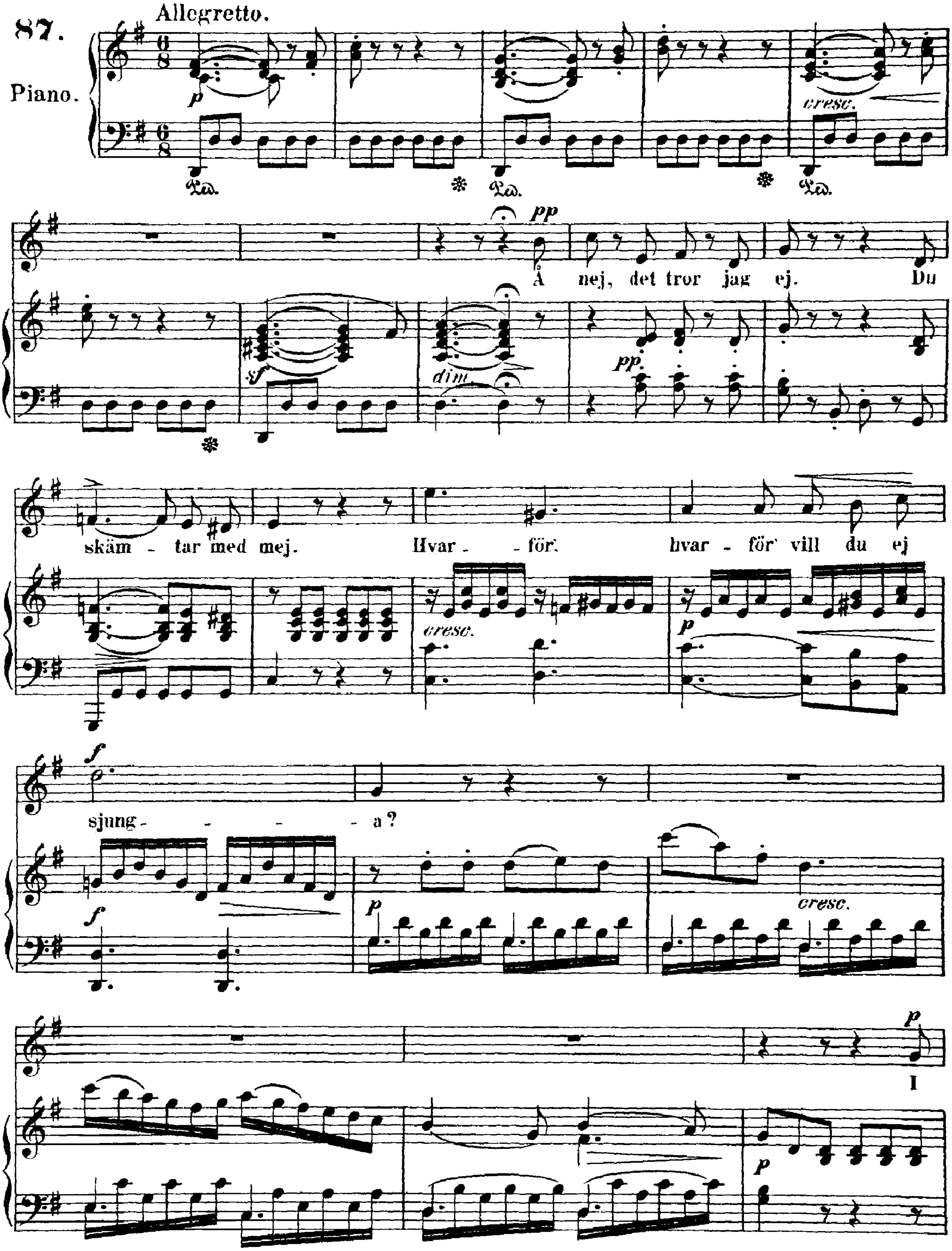

dom - - nar allt, i sko - gen ti - - - ges, Och
till en graf den skum - - ma
cresc.
f
jor - - den vi - - - - - ges. Dock, ö - gat lyf - tes
dim.
p
sällt, så sällt från graf - ven opp, En hö - gre verld, en
cresc.
f
hö - gre verld har grytt för hjer - tats hopp, I jor - dens skym - ning
dim.
pp
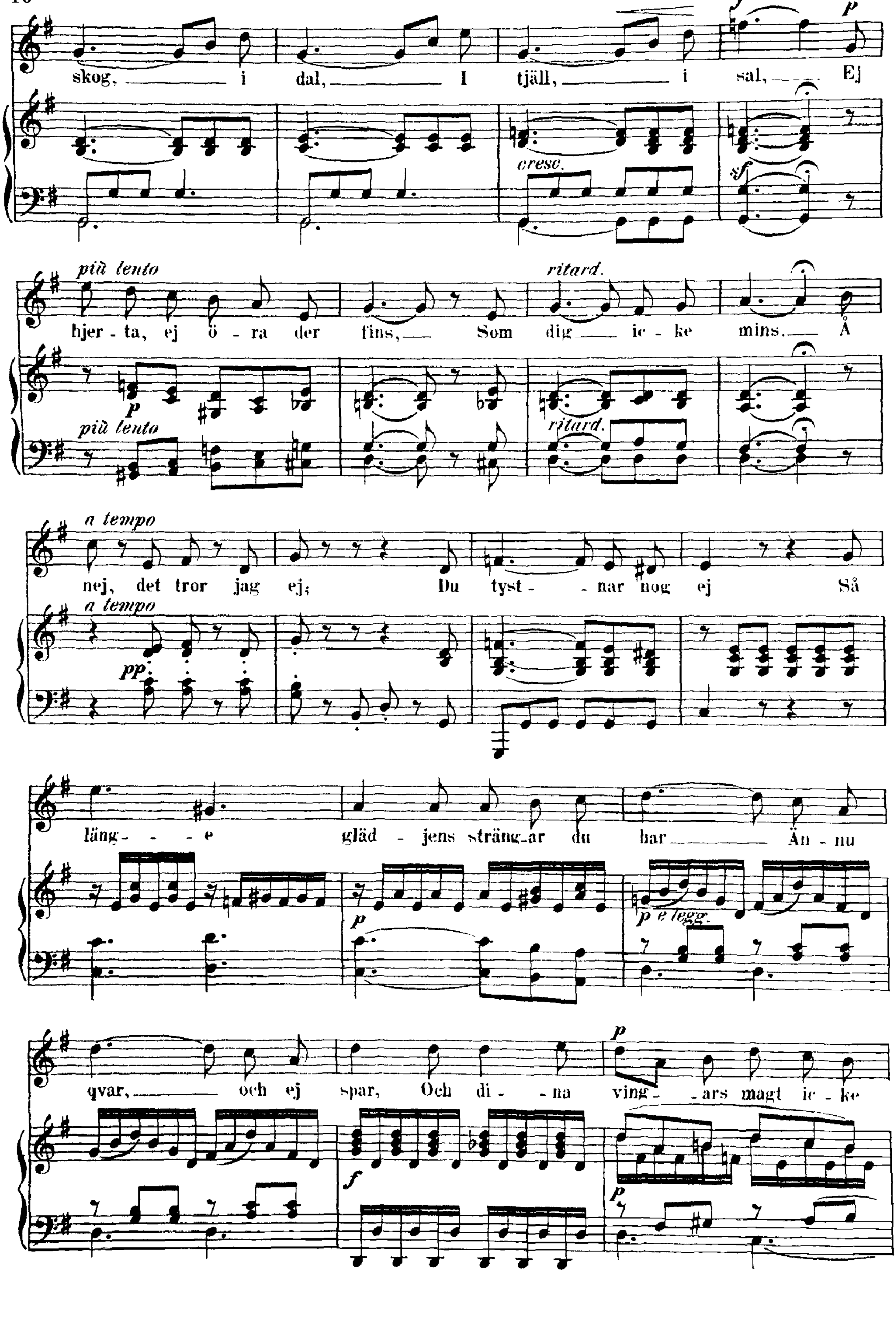

cresc.
klar - - na, der klar - na stjer - ne - lan - - den, Och o - för - gäng - ligt
cresc.
ler ett hem mot an - - den. Så
dim.
dröm - - - mer jag i hö - stens qväll och
ser, Hur löf - - - - - vet fal - - ler stelt från
björ - - - - ken ner, En na - - ken strand i
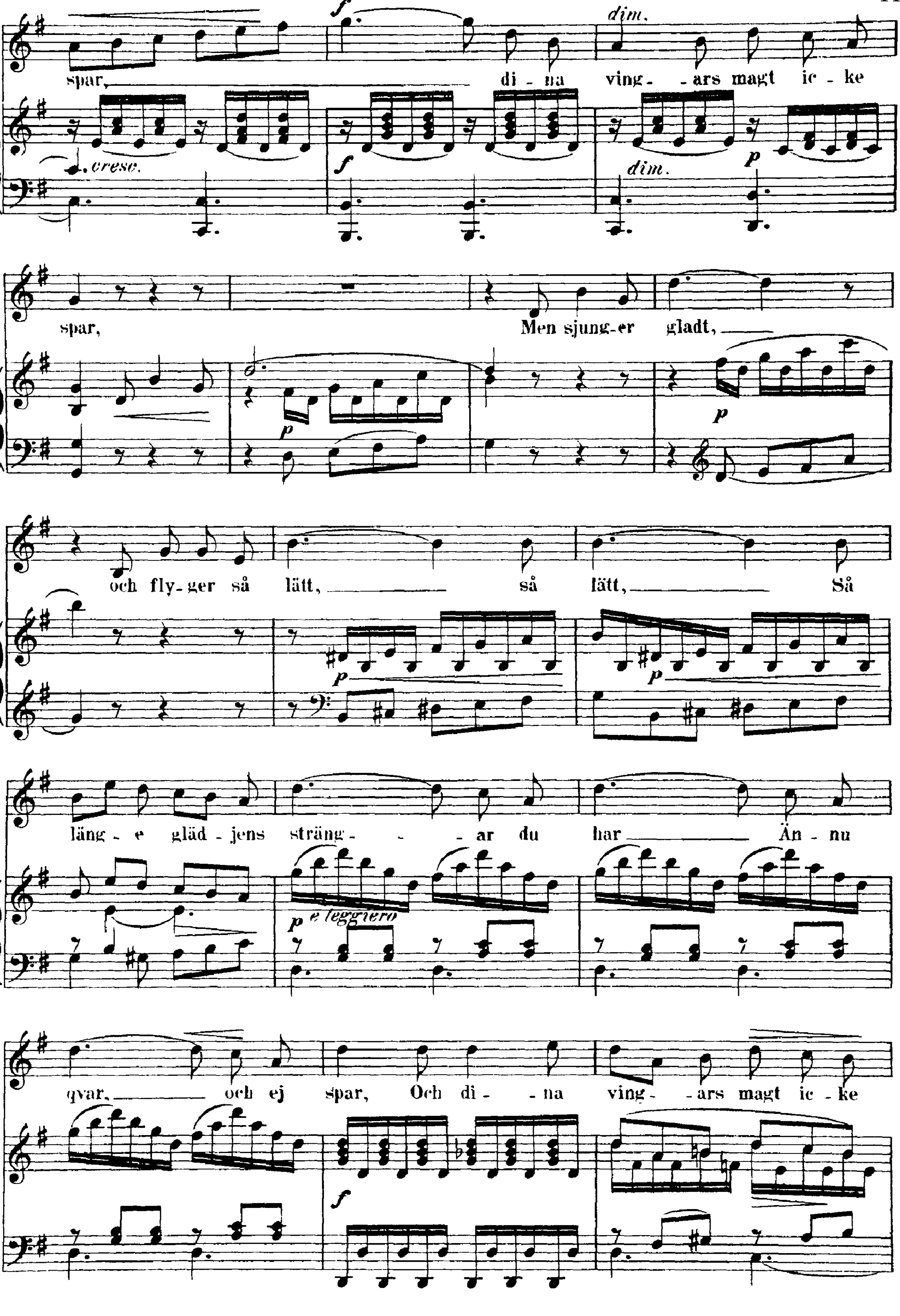

vi - kens djup sig speg - lar, Och
sf
öf - ver må - nen silf - ver - mol - net seg - lar.
p
cresc.
dim.
cresc.
dim.
p
smorz.
pp
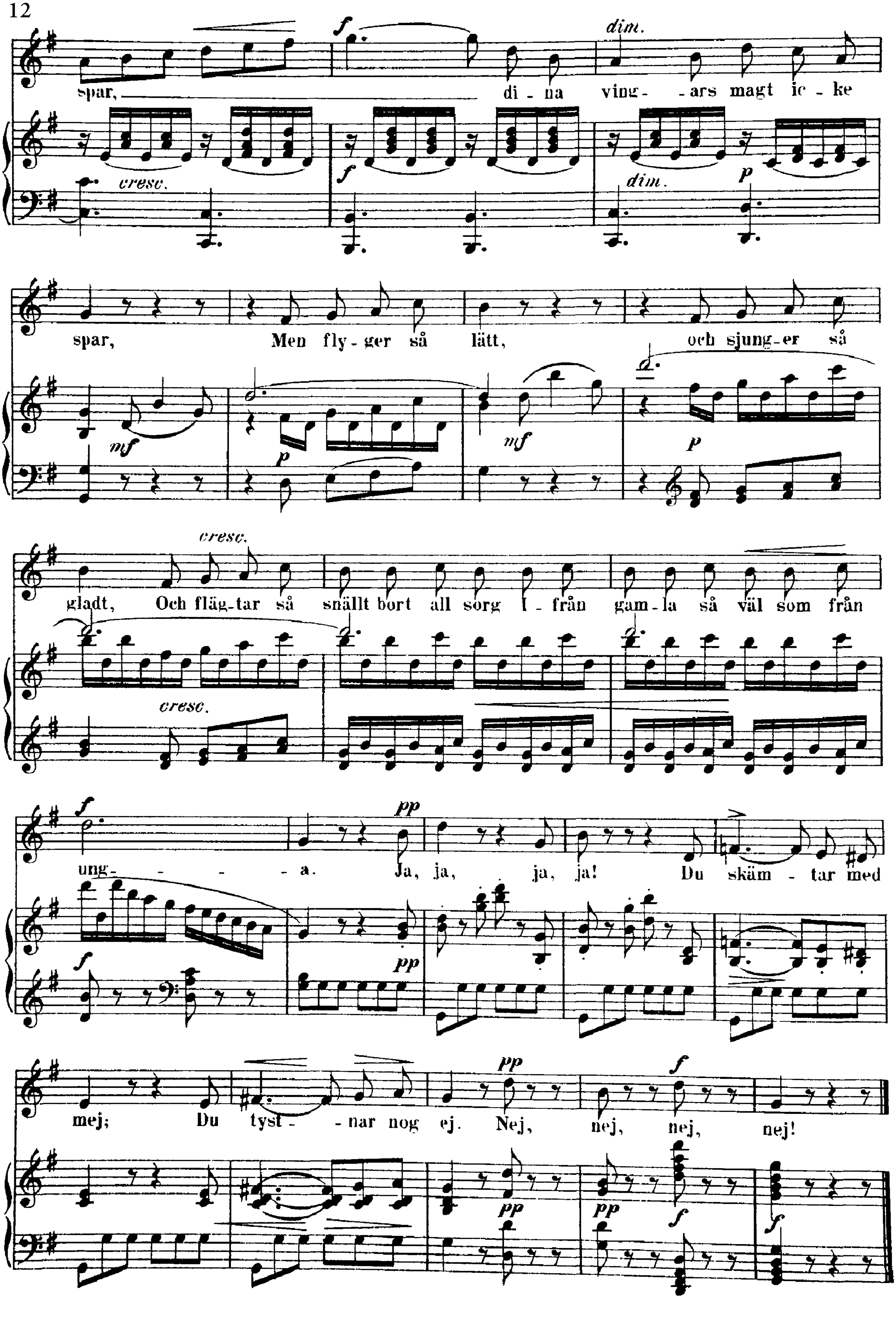
Hon vill ej sjunga mer.

A. F. Lindblad.
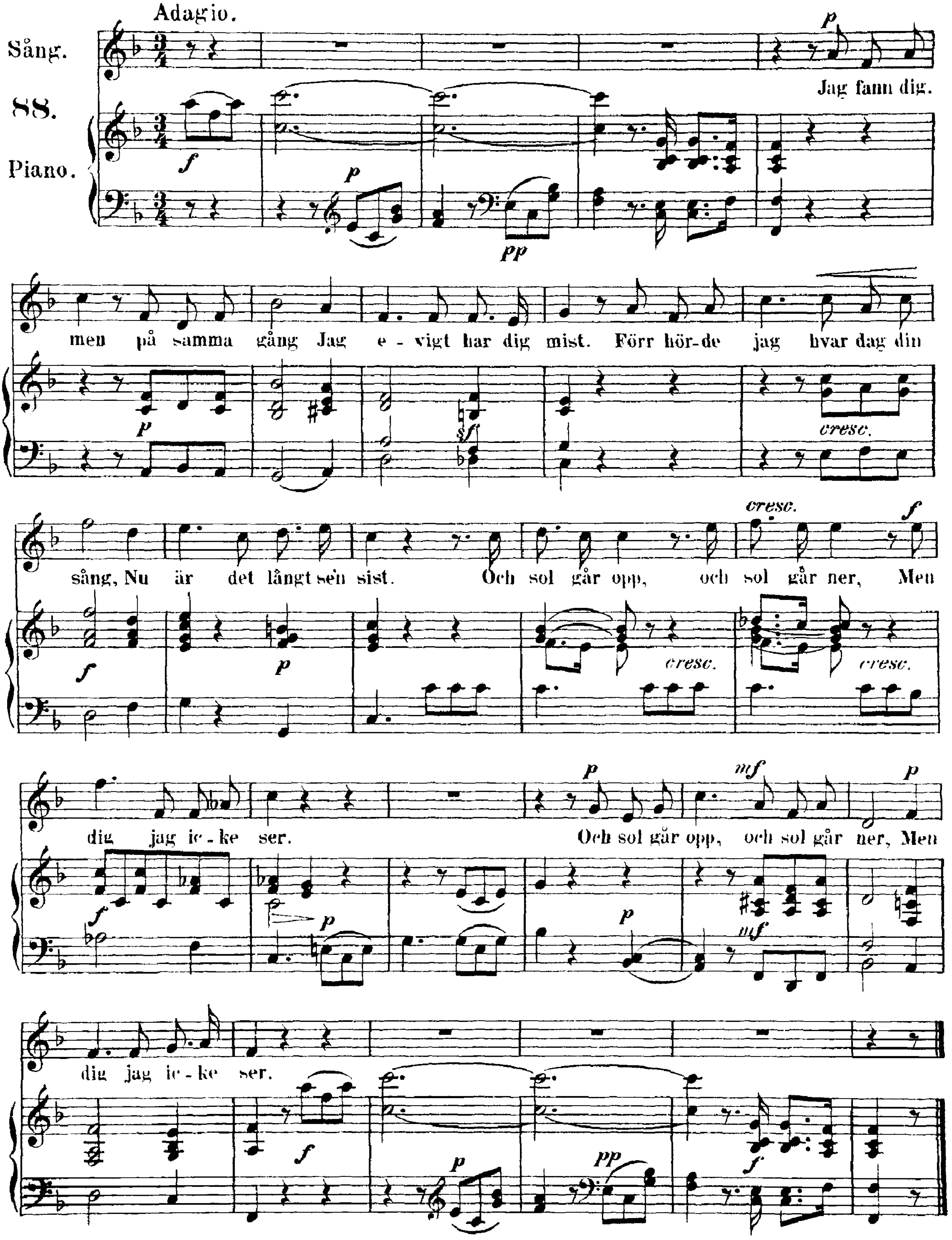

skog, i dal, I tjäll, i sal, Ej
cresc.
più lento
ritard.
hjer-ta, ej ö-ra der fins, Som dig ic-ke mins. Å
a tempo
nej, det tror jag ej; Du tyst-nar nog ej Så
läng-e gläd-jens sträng-ar du har Än-nu
p e legg.
qvar, och ej spar, Och di-na ving-ars magt ic-ke

f
dim.
spar, di - na ving - - ars magt ic - ke
cresc.
f
dim.
p
spar, Men sjung-er gladt,
p
p
och fly-ger så lätt, så lätt, Så
p
p
läng - e gläd - jens sträng - - - ar du har Än - nu
p e leggiero
qvar, och ej spar, Och di - - na ving - - ars magt ic - ke
f

spar, di - na ving - - ars magt ic - ke
spar, Men fly - ger så lätt, och sjung - er så
gladt, Och fläg - tar så snällt bort all sorg I - från gam - la så väl som från
ung - - - - a. Ja, ja, ja, ja! Du skäm - tar med
mej; Du tyst - - nar nog ej. Nej, nej, nej, nej!
cresc.
dim.
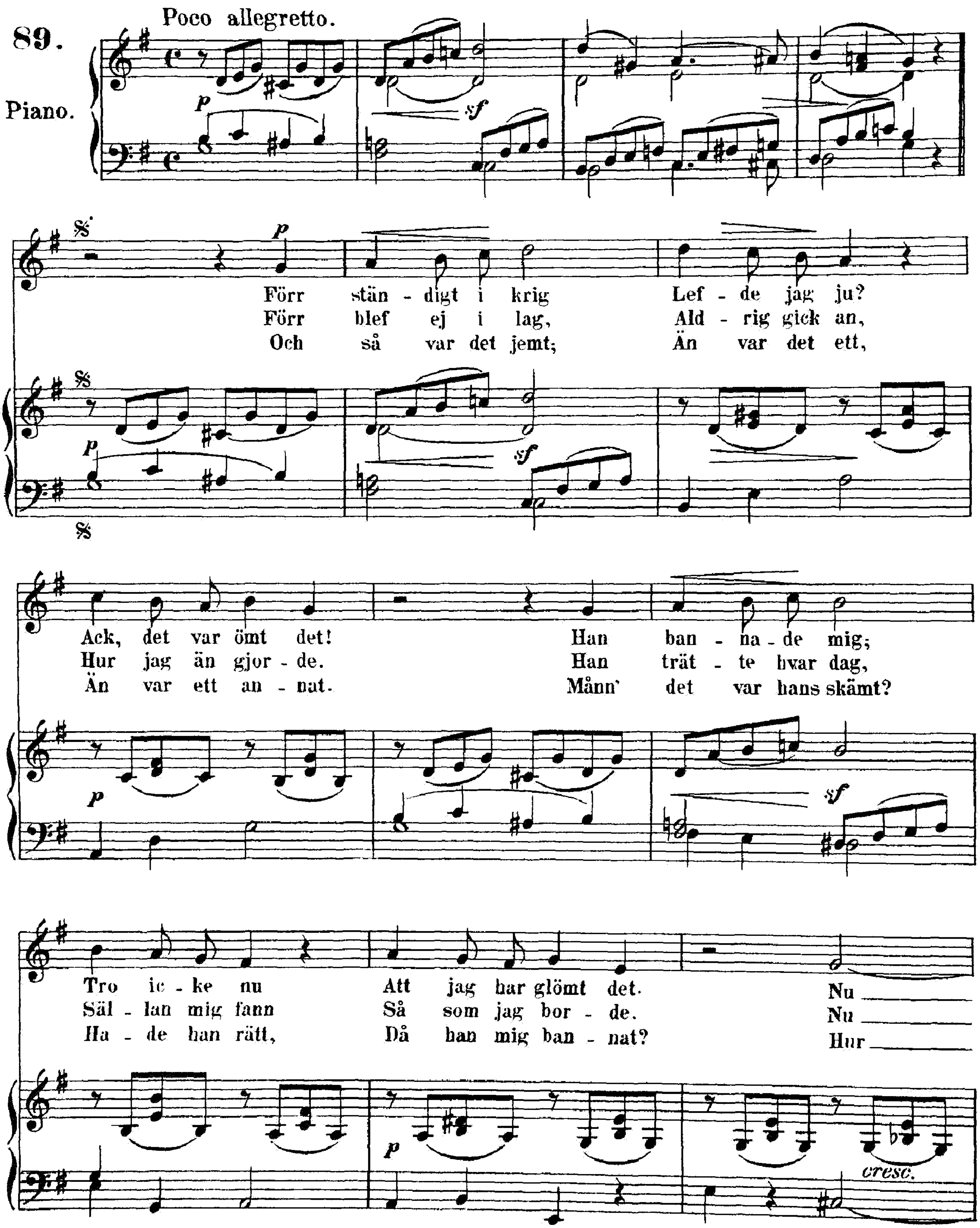
Silvio till Laura.
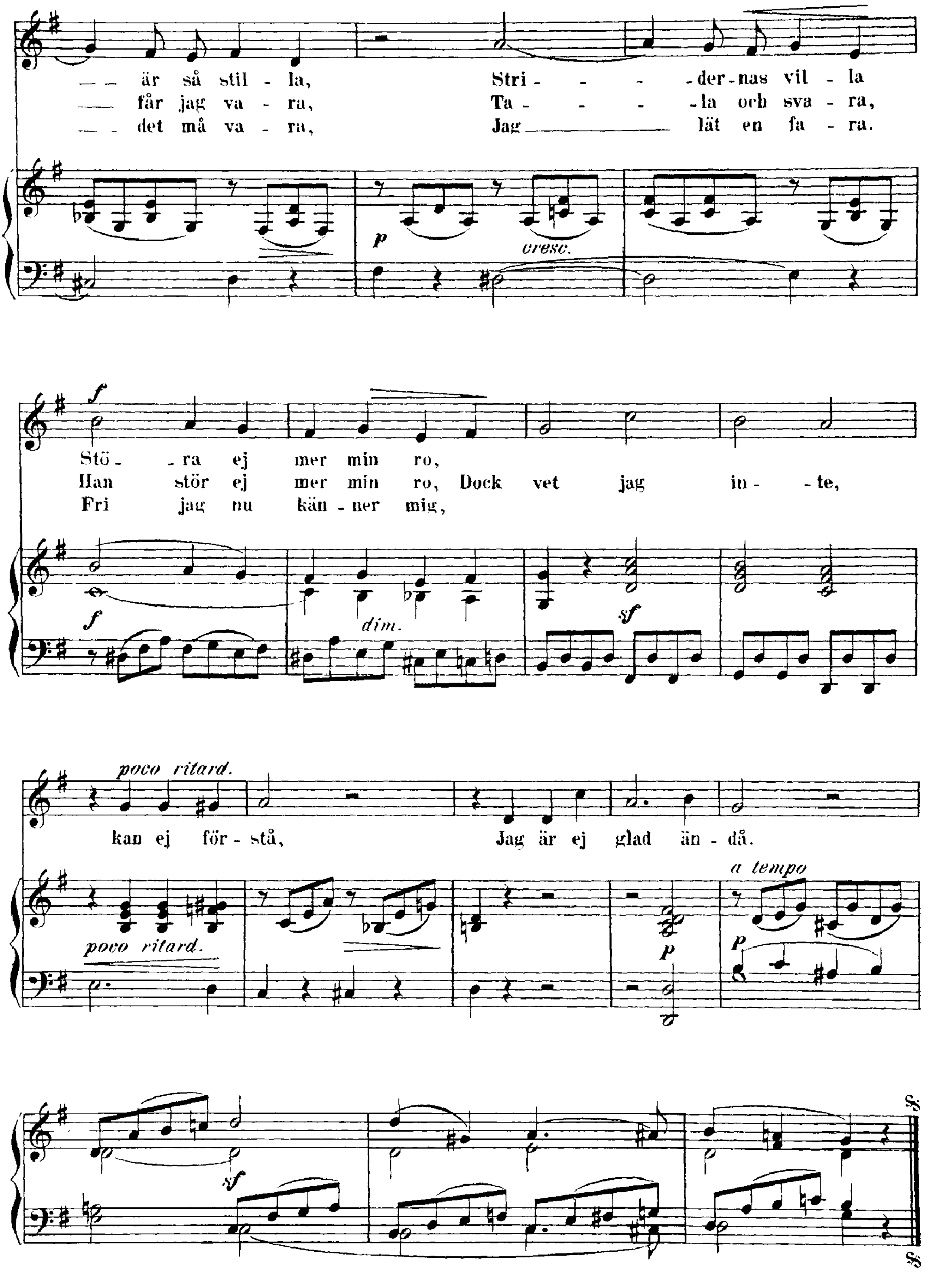
C. W. Böttiger.

Förr och nu.

A. F. Lindblad.
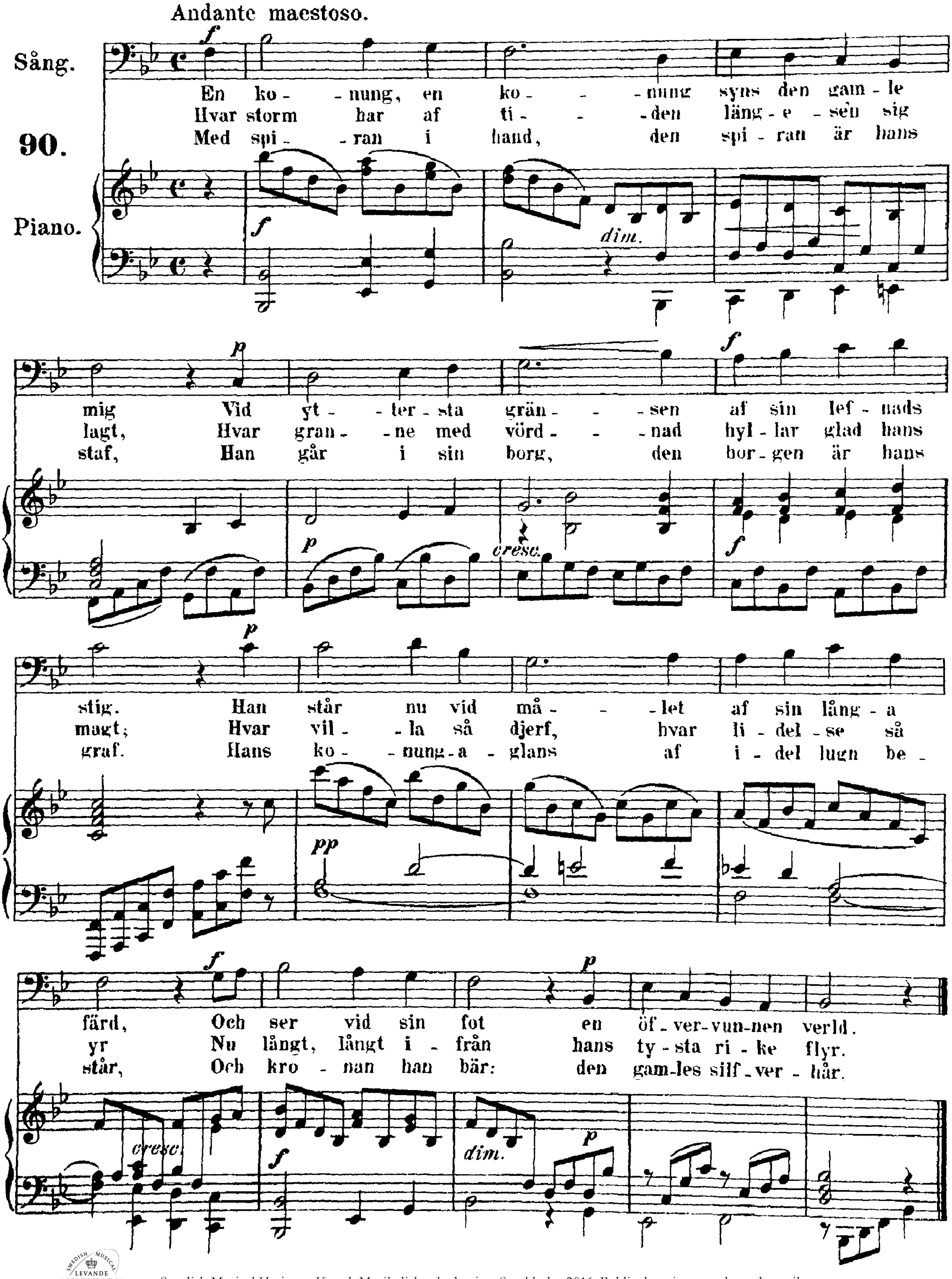

— är så stil - la, Stri - - - der - nas vil - la
— får jag va - ra, Ta - - - la och sva - ra,
— det må va - ra, Jag — lät en fa - ra.
cresc.
Stö - ra ej mer min ro,
Han stör ej mer min ro, Dock vet jag in - te,
Fri jag nu kän - ner mig,
dim.
poco ritard.
kan ej för - stå, Jag är ej glad än - då.
a tempo

Den gamle.

Efter
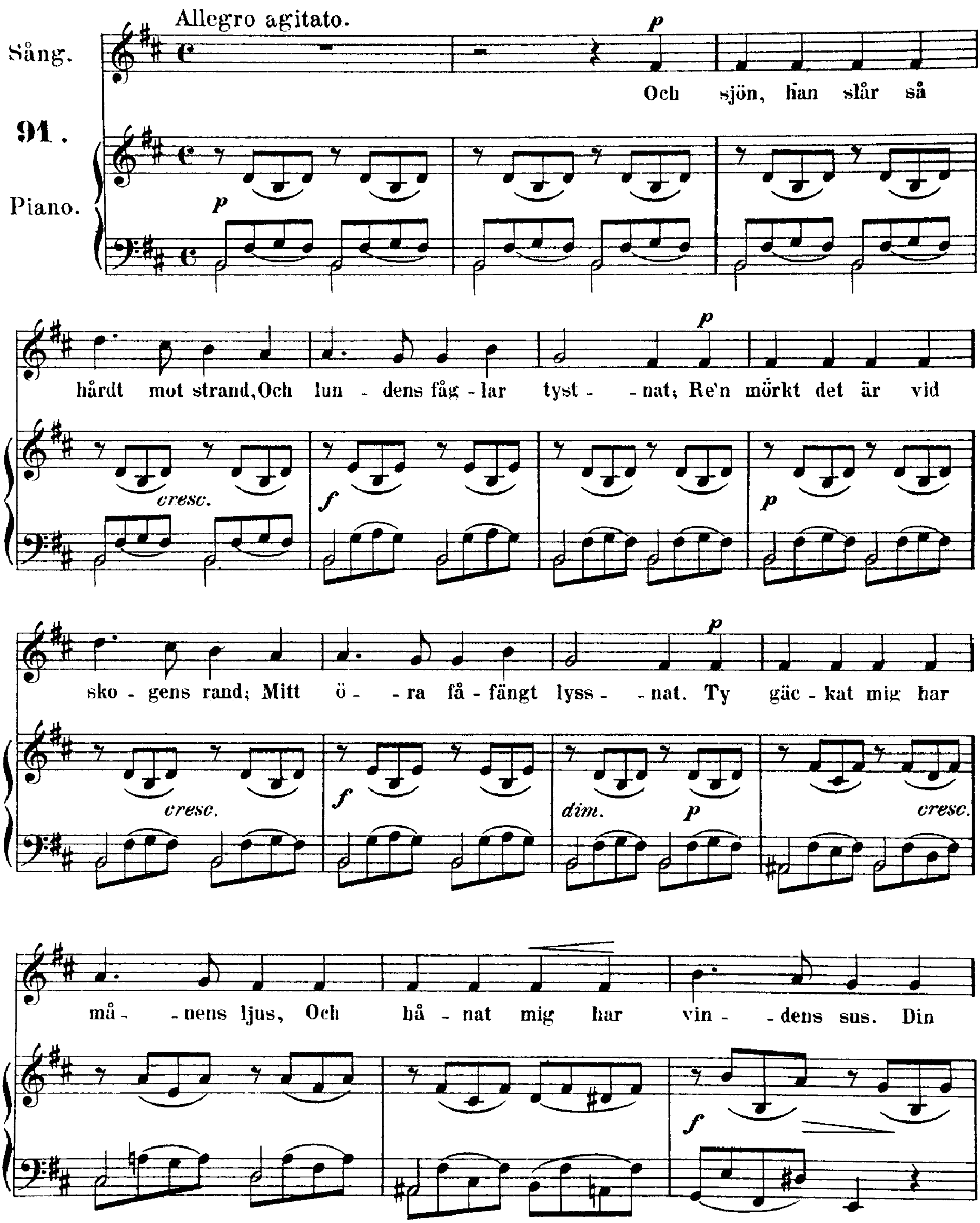
J. L. Runeberg.
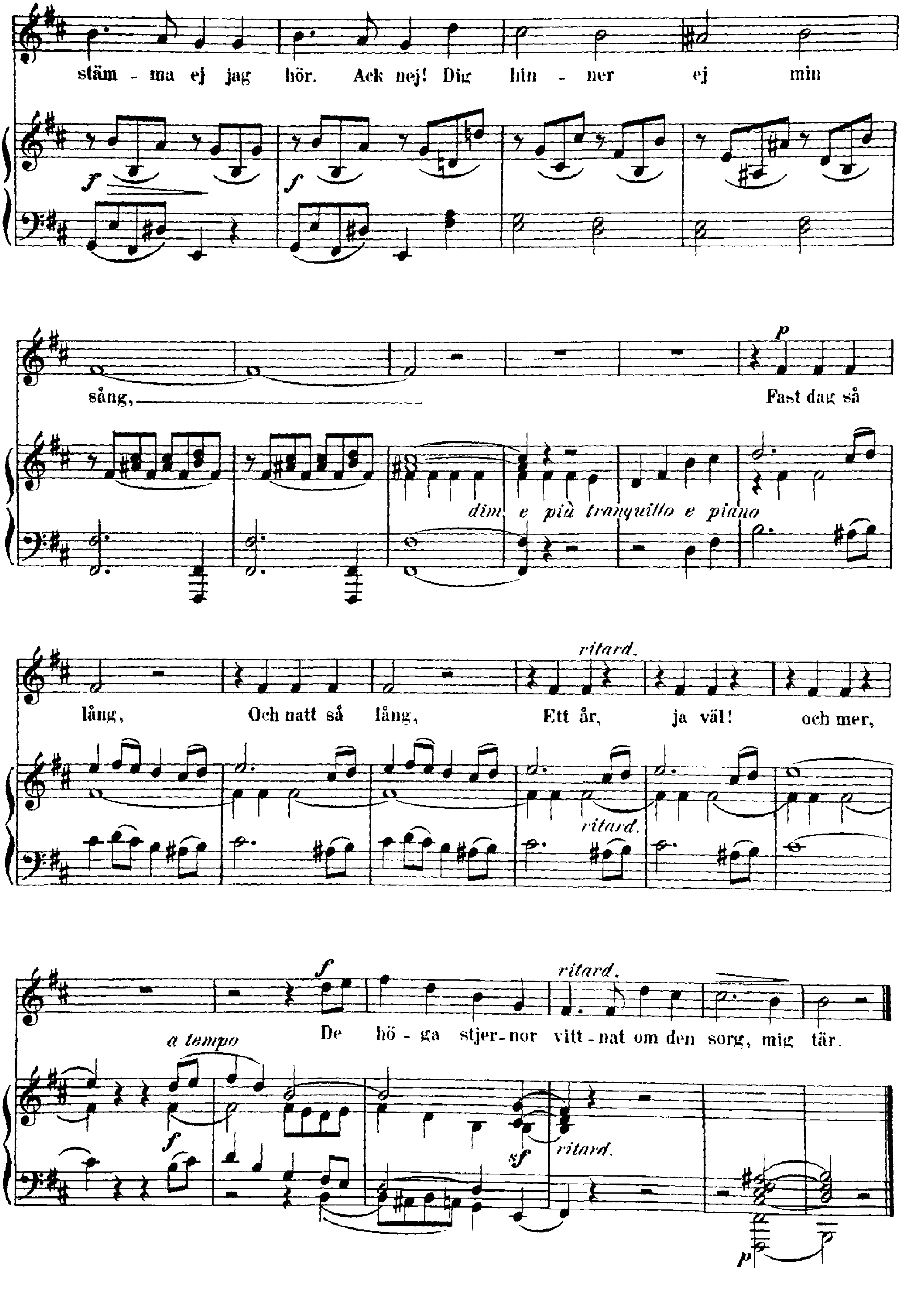
90.

Bedragen väntan.

A. F. Lindblad.
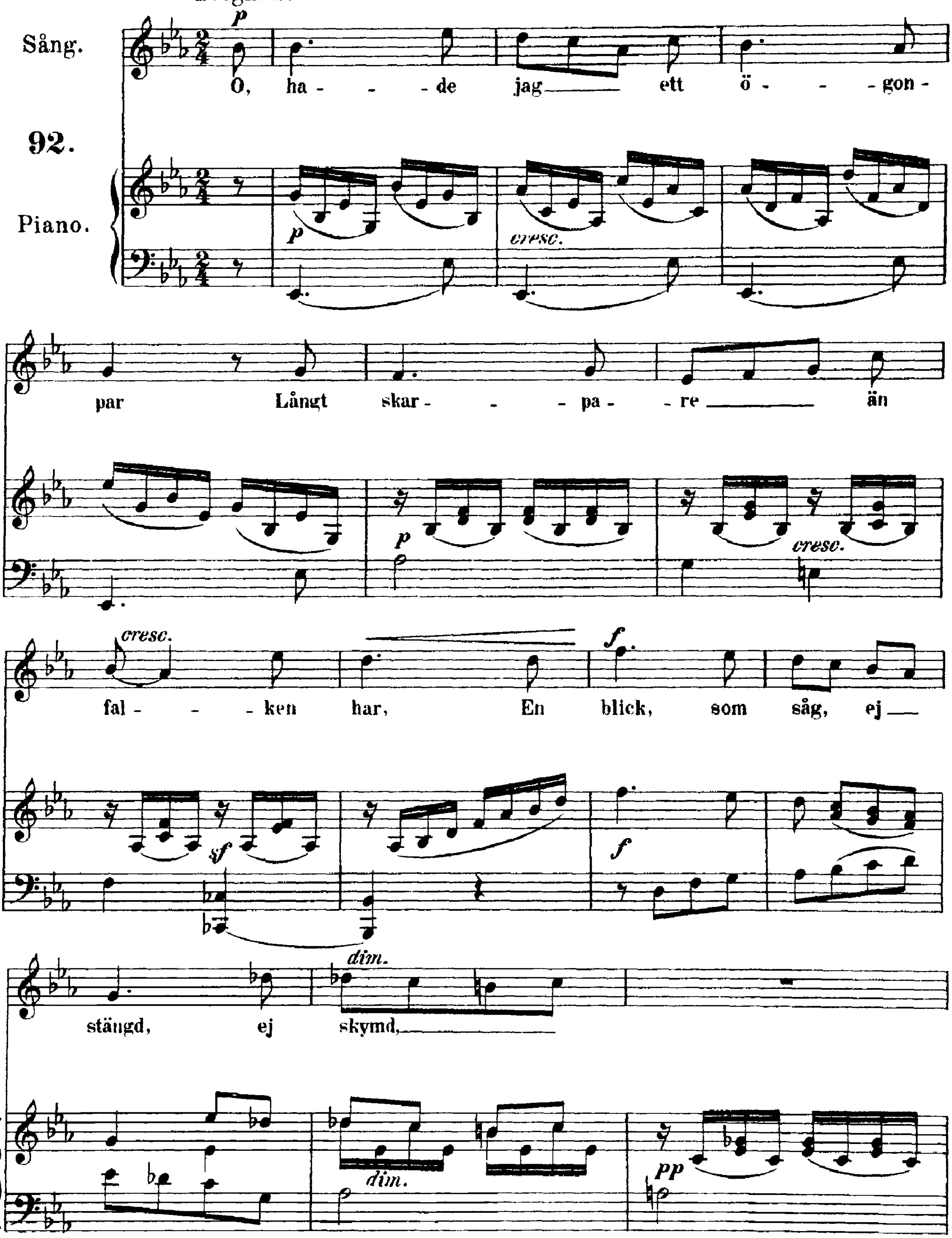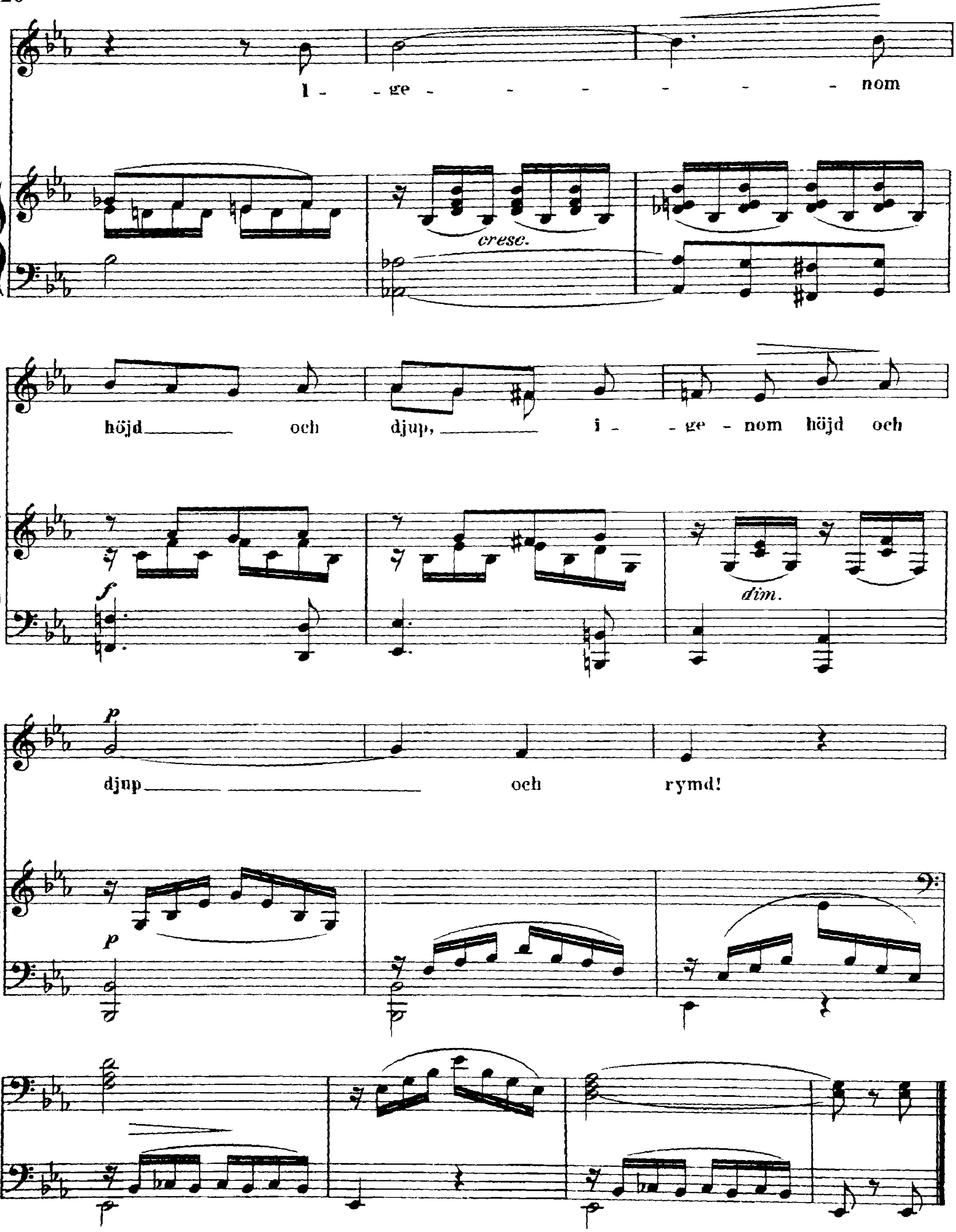

stäm - ma ej jag hör. Ack nej! Dig hin - ner ej min
sång,
Fast dag så
lång, Och natt så lång, Ett år, ja väl! och mer,
De hö - ga stjer - nor vitt - nat om den sorg, mig tär.
p
f
dim. e più tranquillo e piano
ritard.
a tempo
sf

Den tviflande.

J.L. Runeberg.
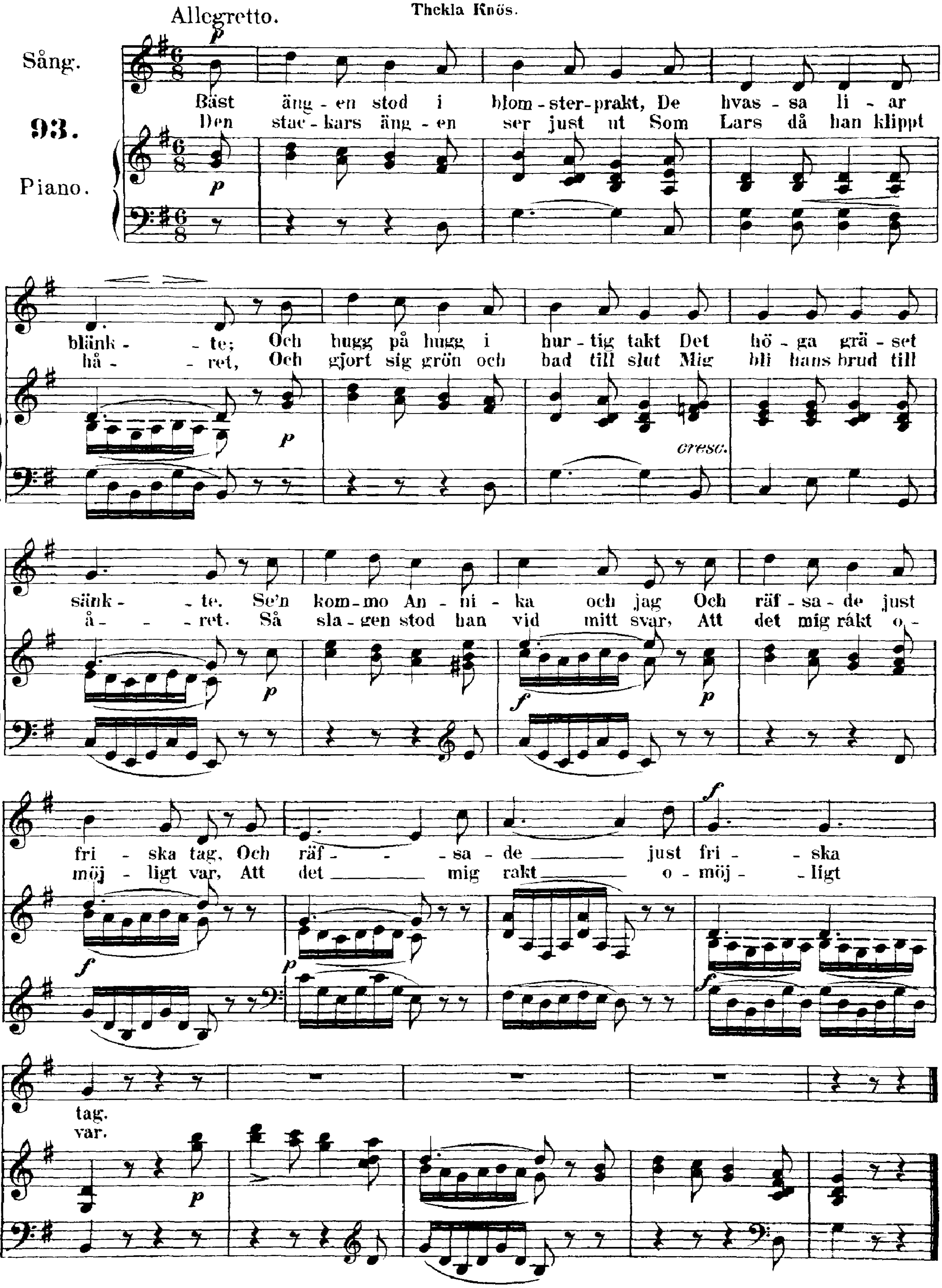
Larghetto.

I - ge - - - - - - nom
cresc.
höjd och djup, i - ge - nom höjd och
f
dim.
p
djup och rymd!
p
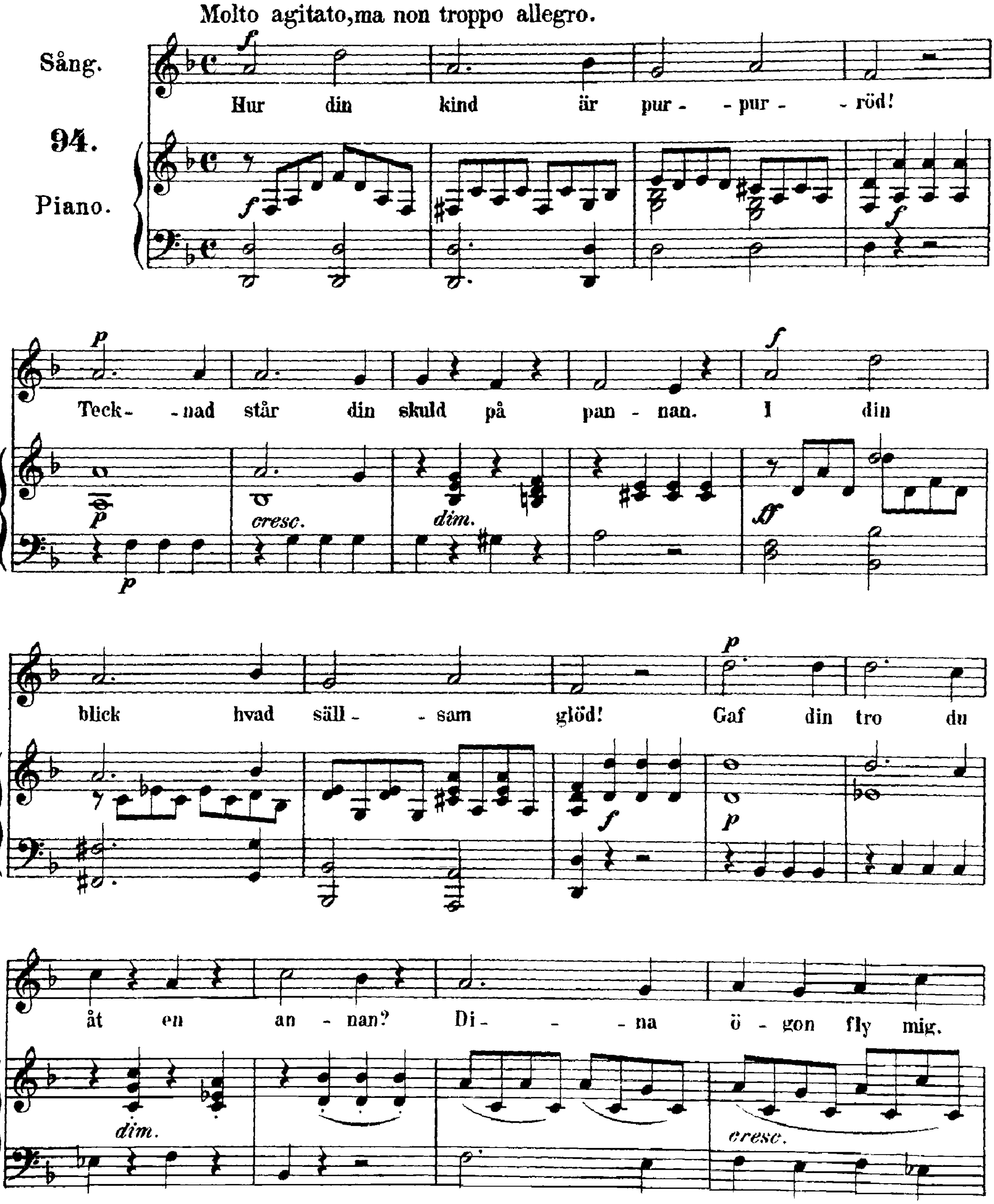
I höet.
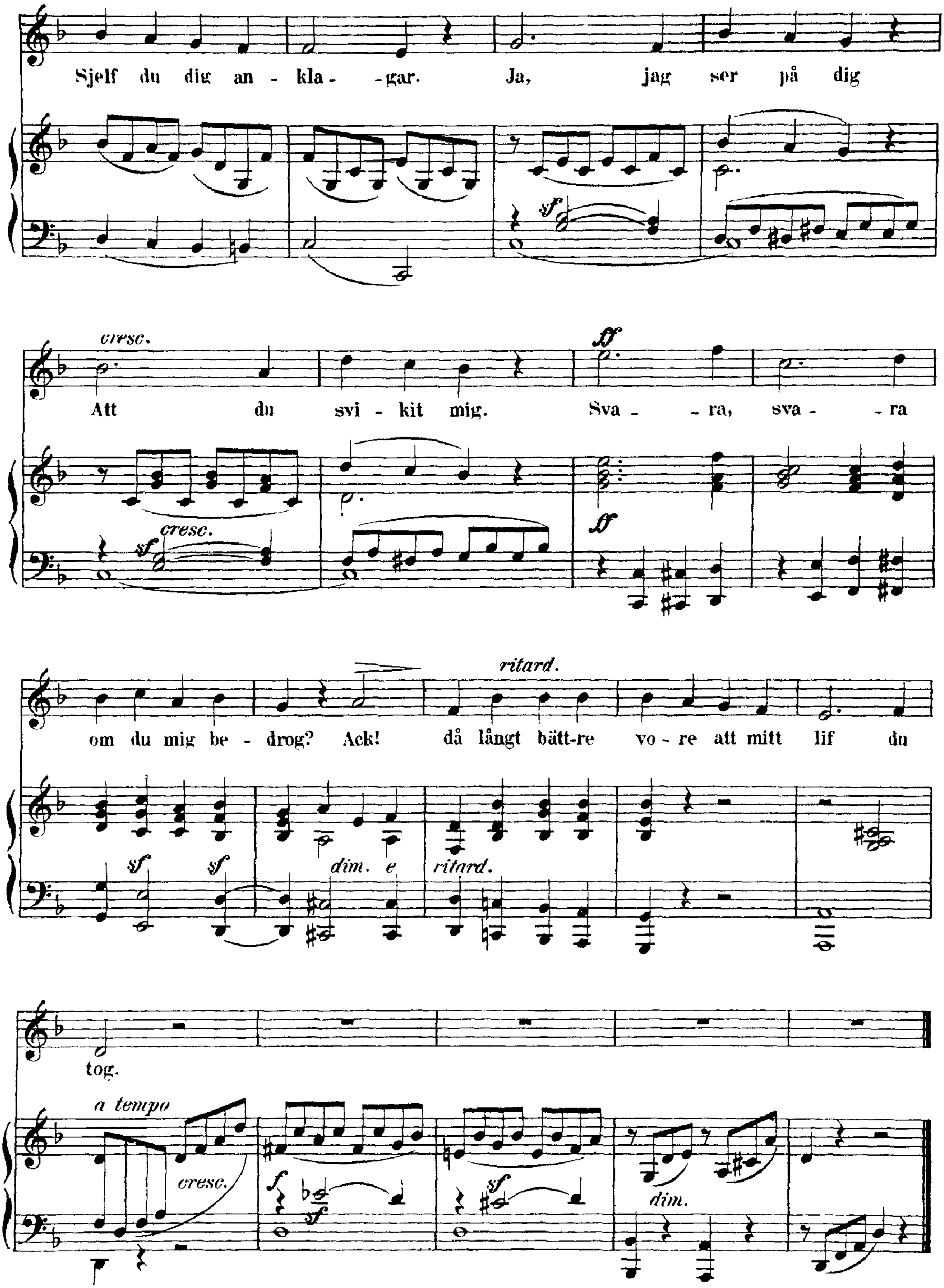
Thekla Knös.

Misstanken.
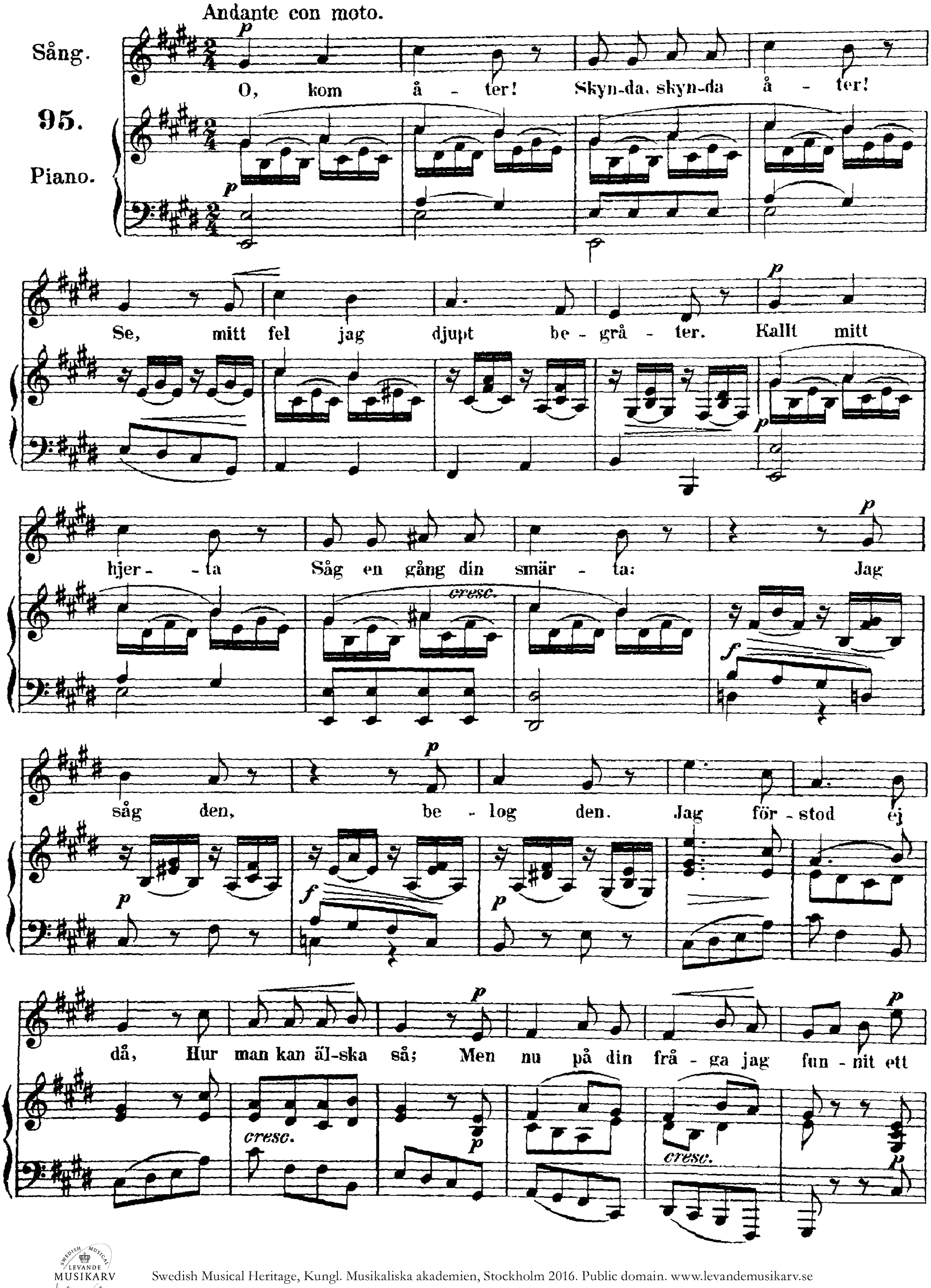
A. F. Lindblad.
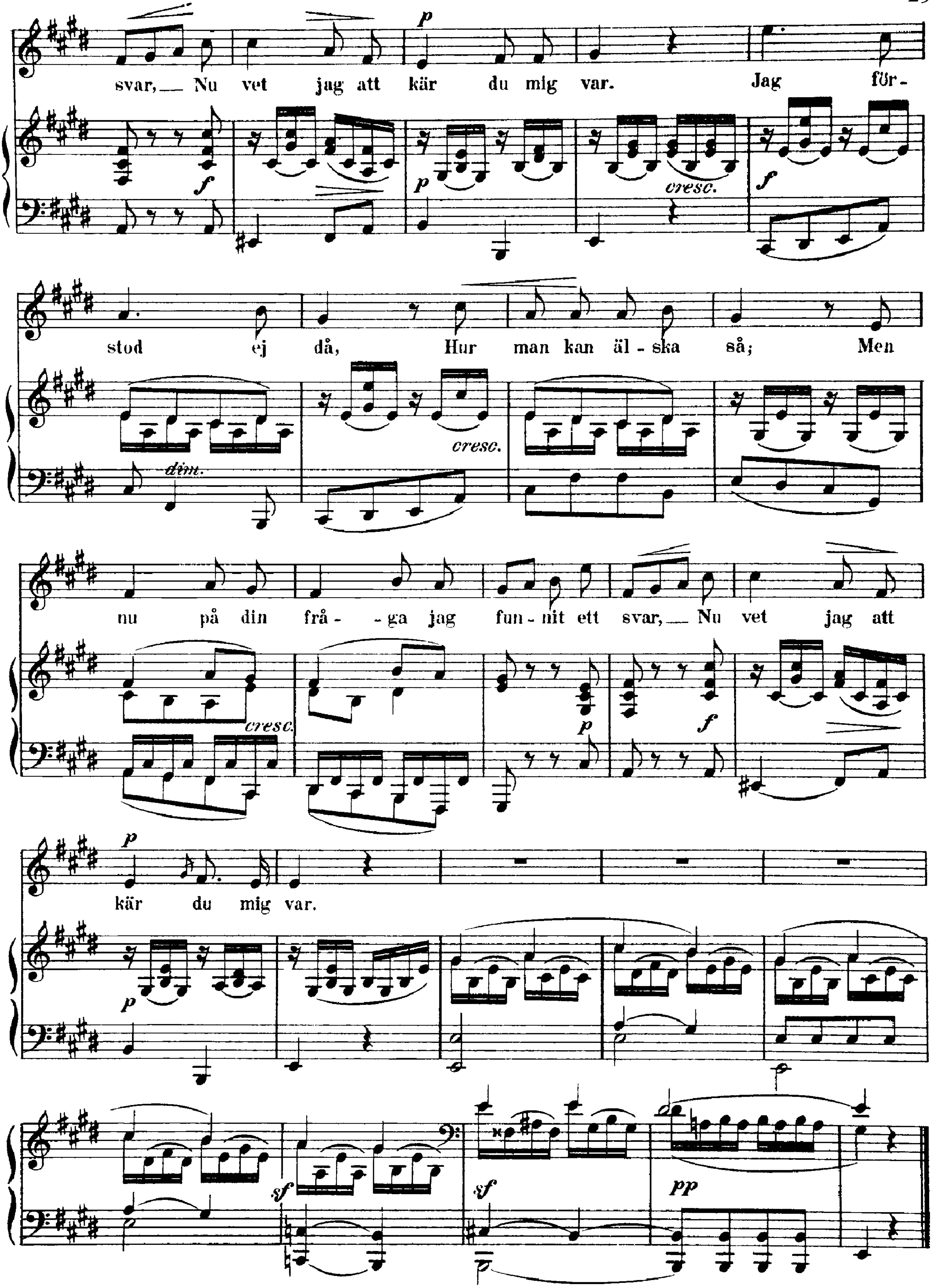

Sjelf du dig an - kla - - gar. Ja, jag ser på dig
cresc.
Att du svi - kit mig. Sva - - ra, sva - - ra
ff
om du mig be - drog? Ack! då långt bätt-re vo - re att mitt lif du
ritard.
dim. e ritard.
tog.
a tempo
cresc.
dim.

Ånger.
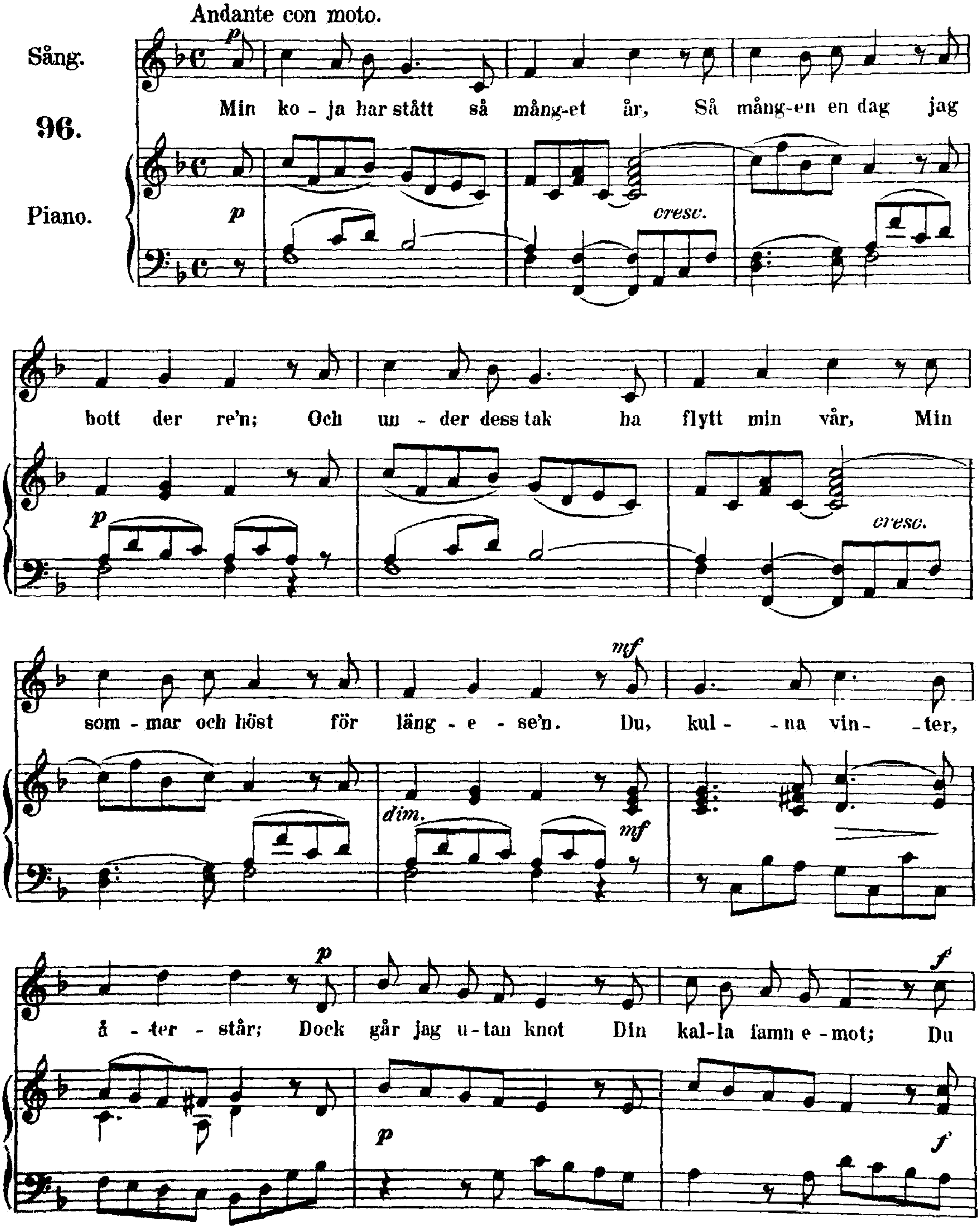
A.F. Lindblad.
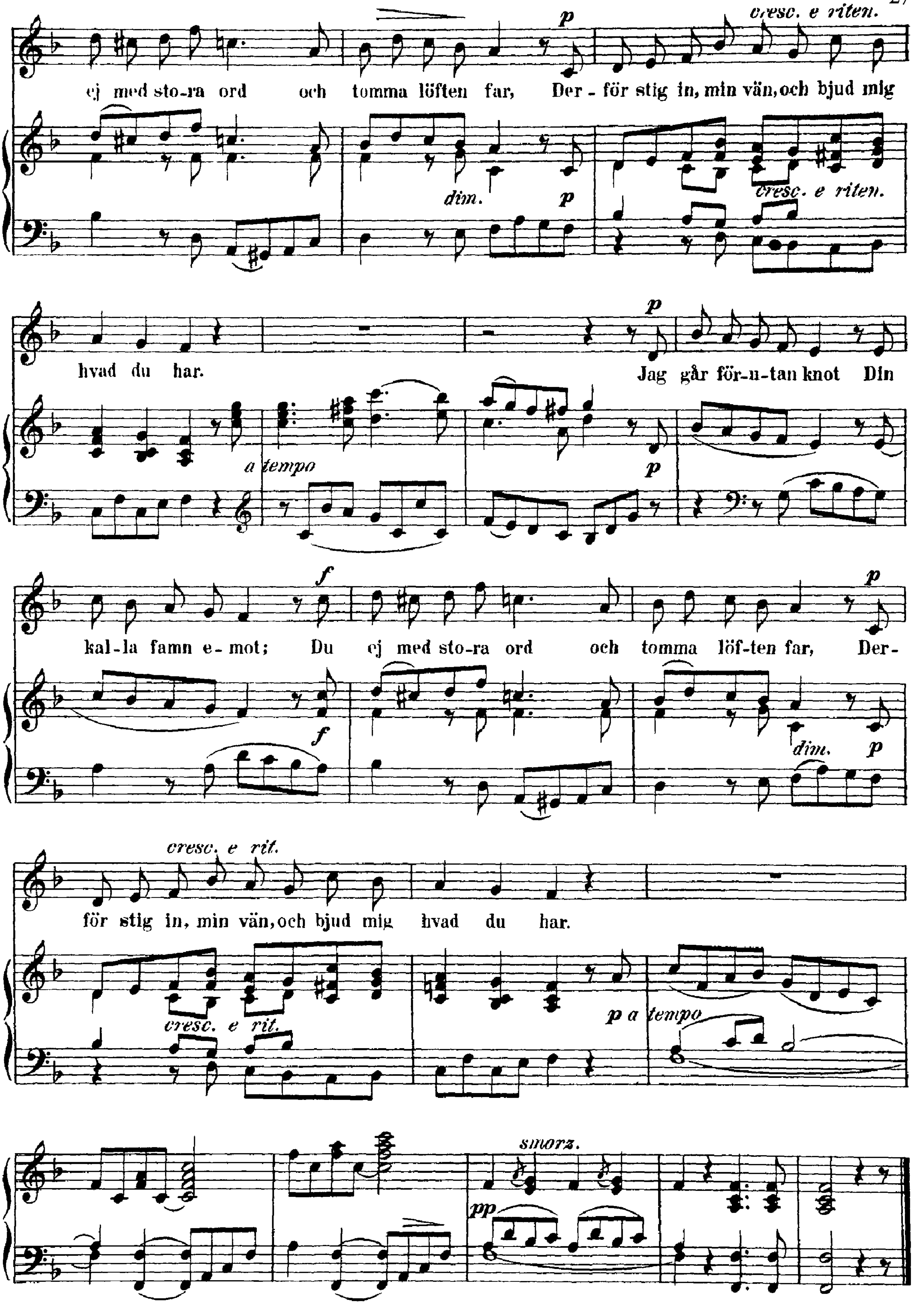

svar, — Nu vet jag att kär du mig var. Jag för-
stod ej då, Hur man kan äl-ska så; Men
nu på din frå-ga jag fun-nit ett svar, — Nu vet jag att
kär du mig var.

Helsning till den annalkande ålderdomen.

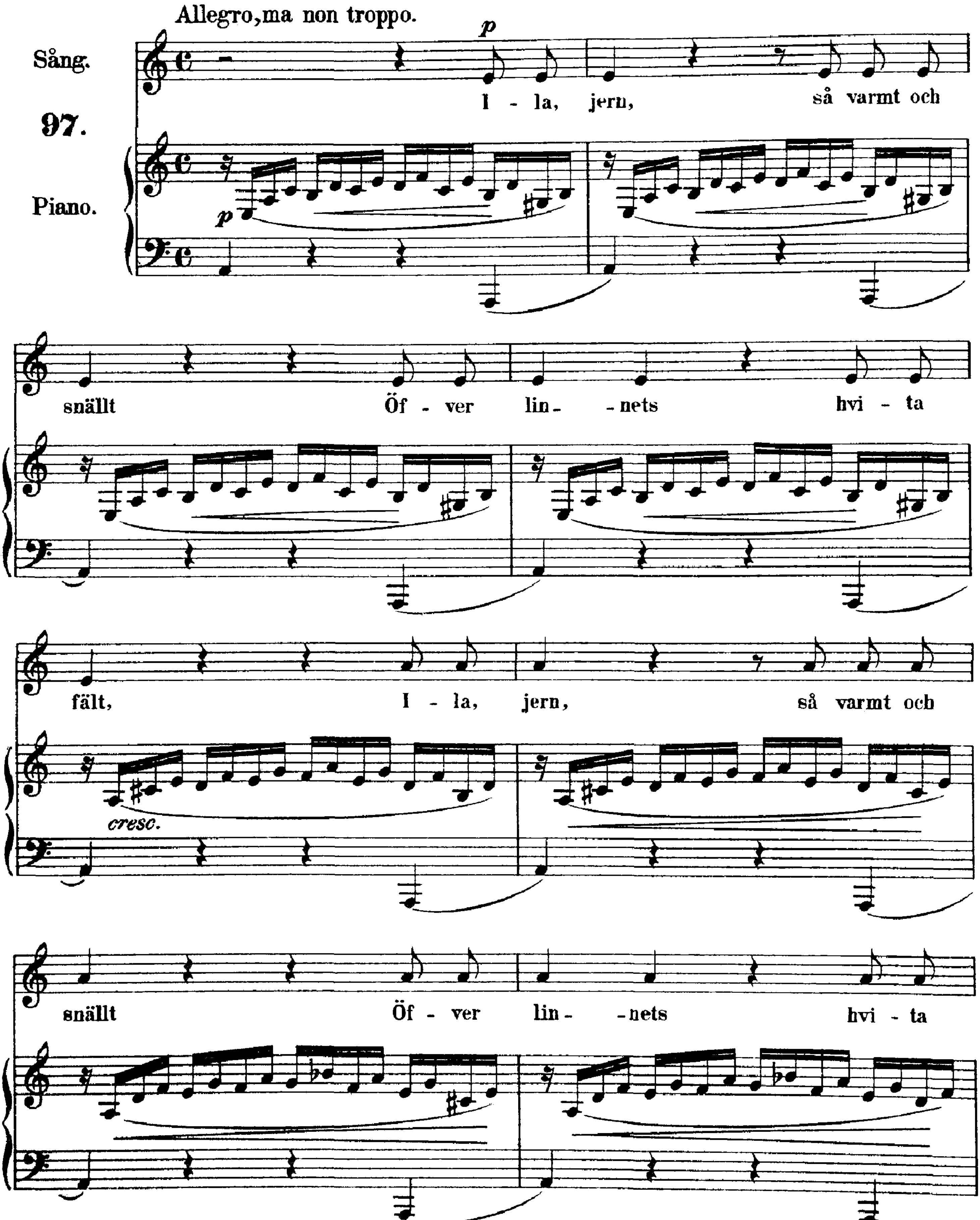
A.F. Lindblad.
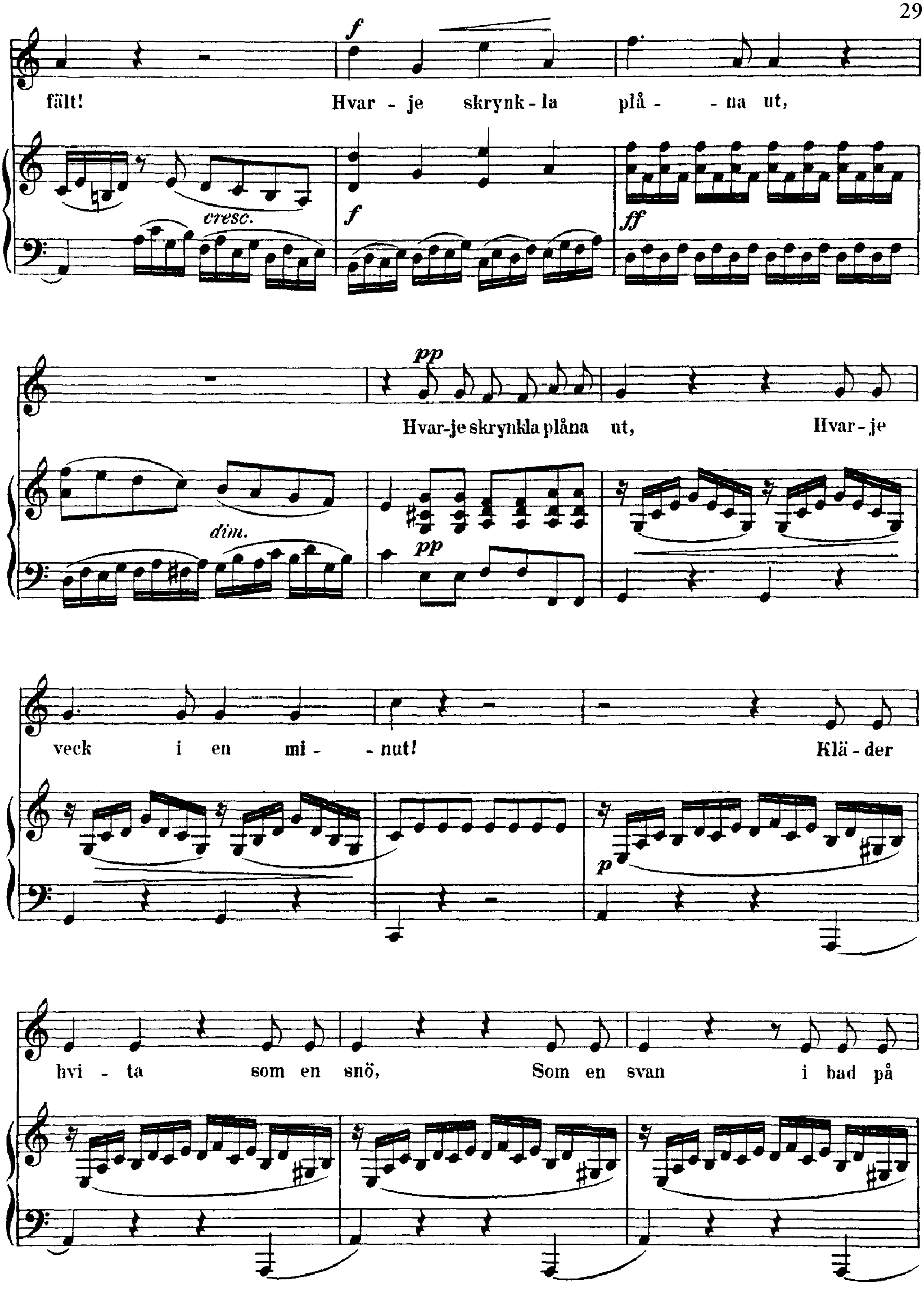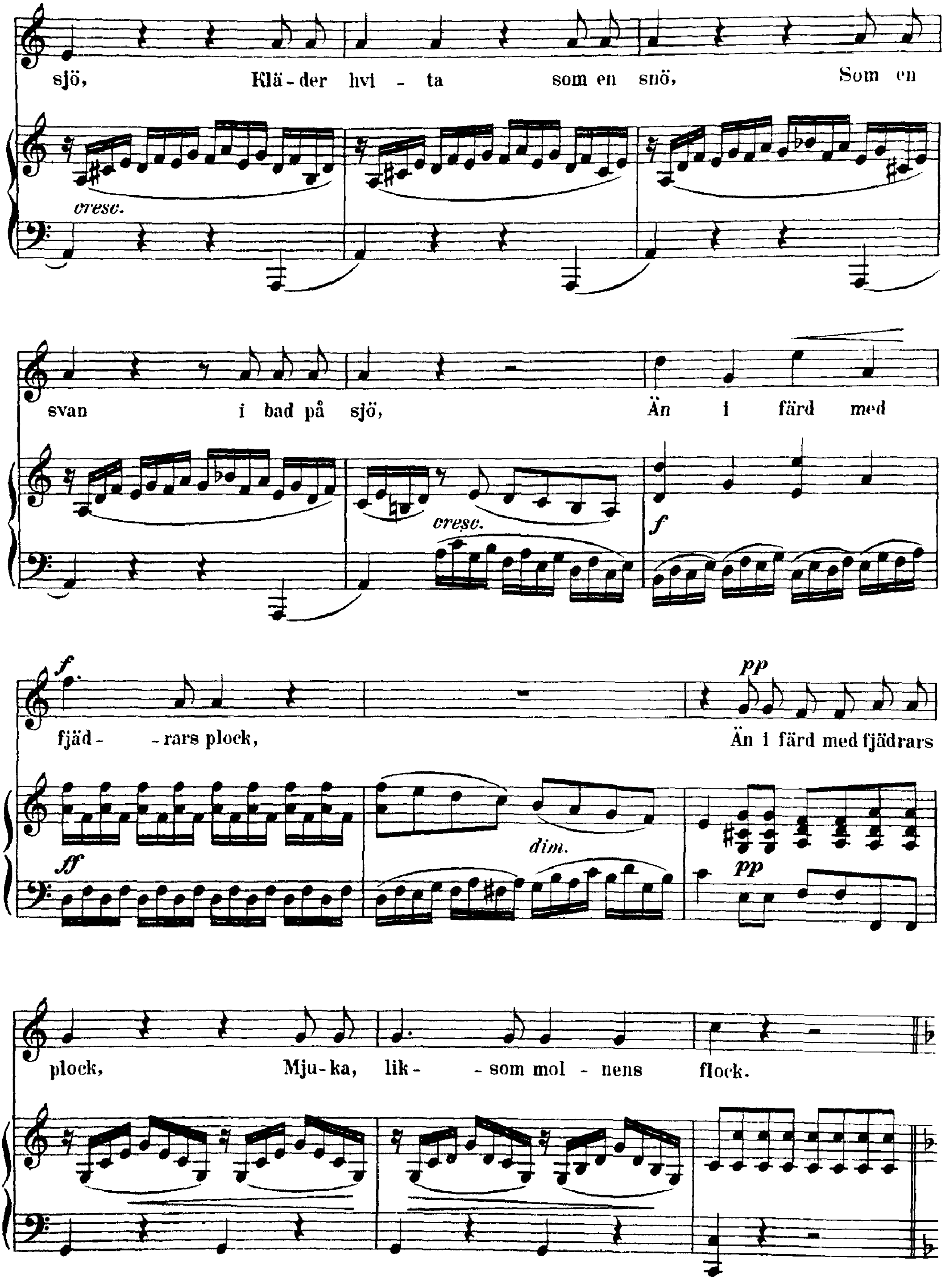

cresc. e riten.
ej med sto-ra ord och tomma löften far, Der - för stig in, min vän, och bjud mig
dim.
cresc. e riten.
hvad du har. Jag går för-u-tan knot Din
a tempo
kal-la famn e-mot; Du ej med sto-ra ord och tomma löf-ten far, Der-
dim.
cresc. e rit.
för stig in, min vän, och bjud mig hvad du har.
cresc. e rit.
p a tempo
smorz.
pp
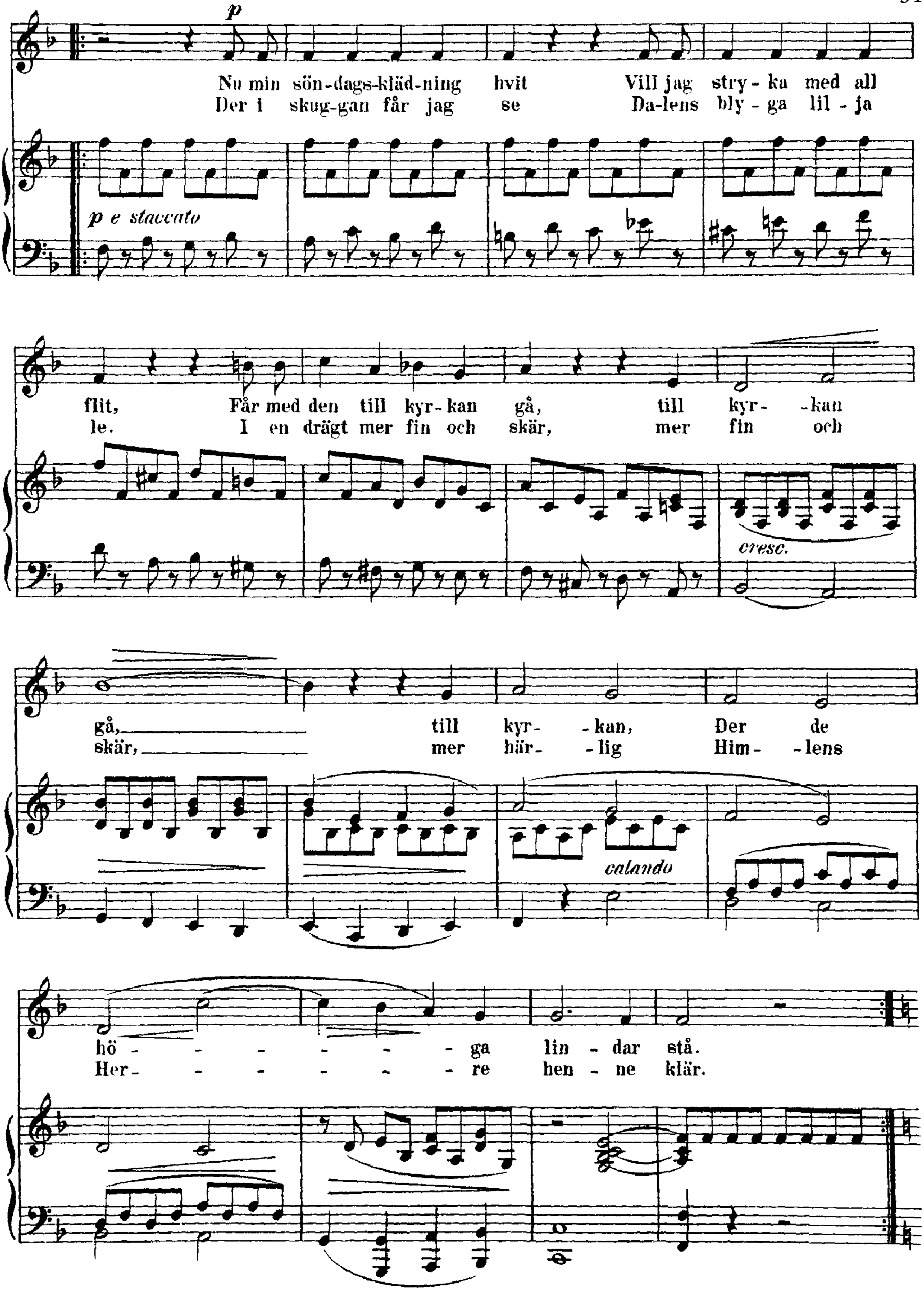
Strykningsvisa.
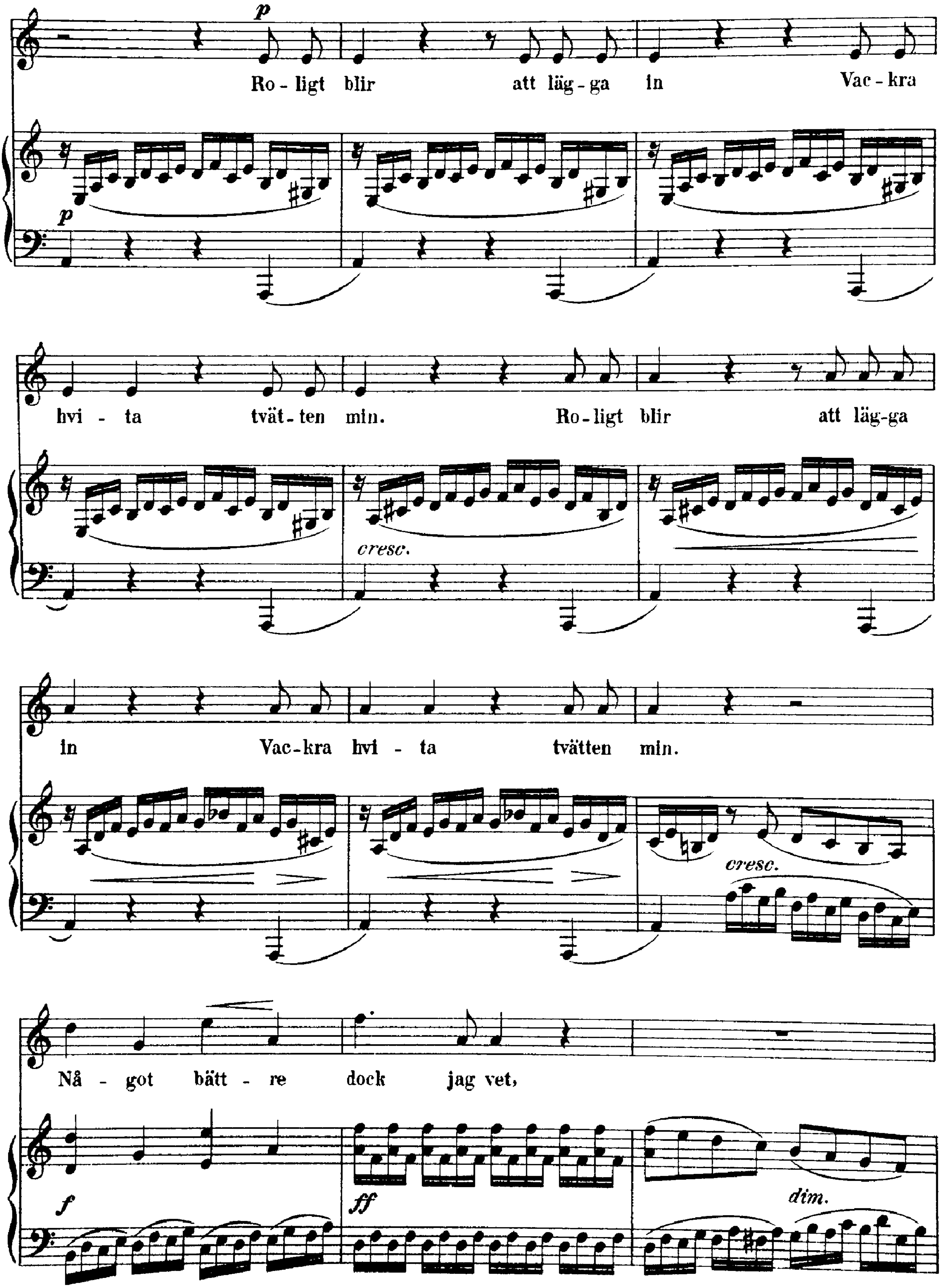
Thekla Knös.
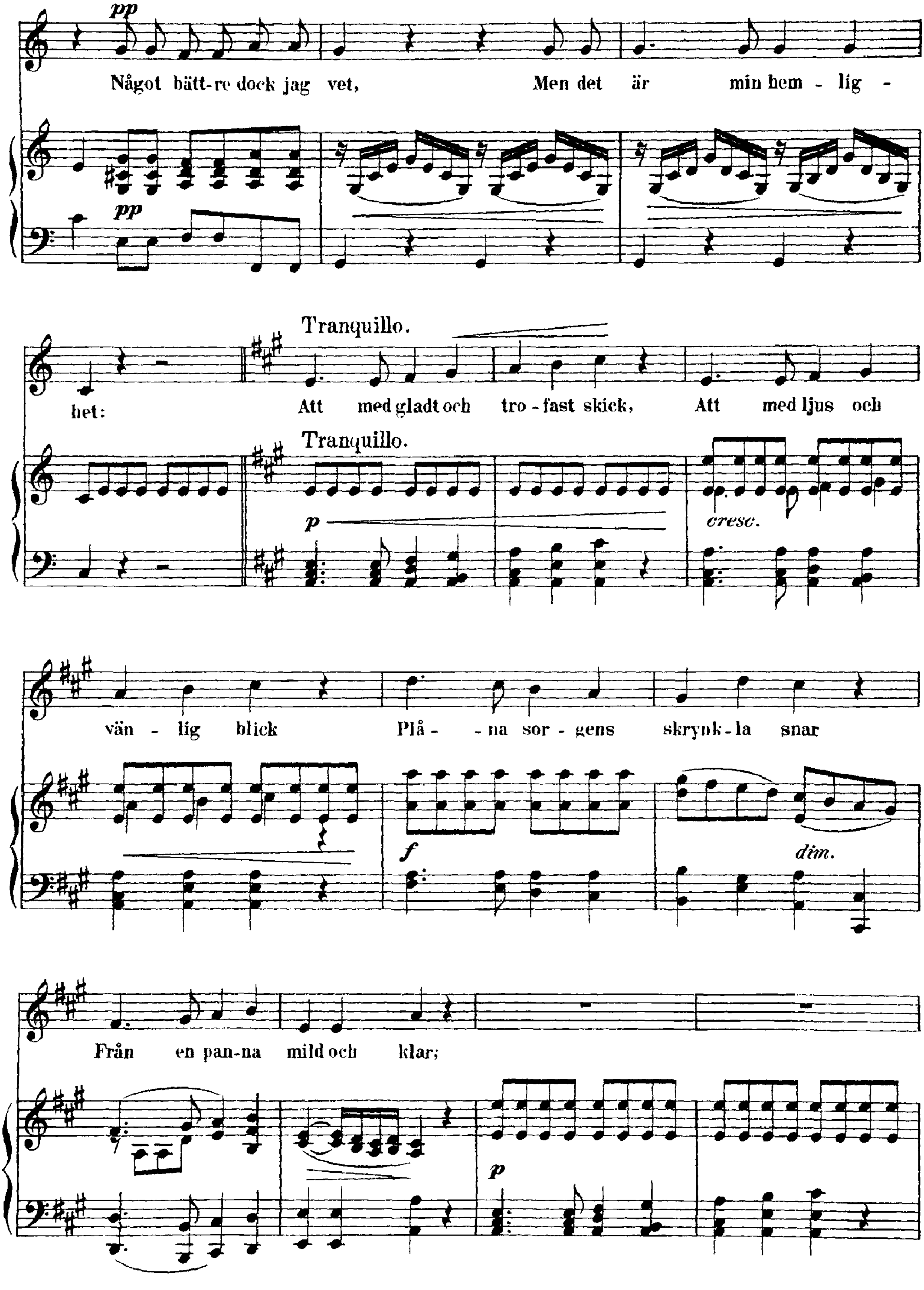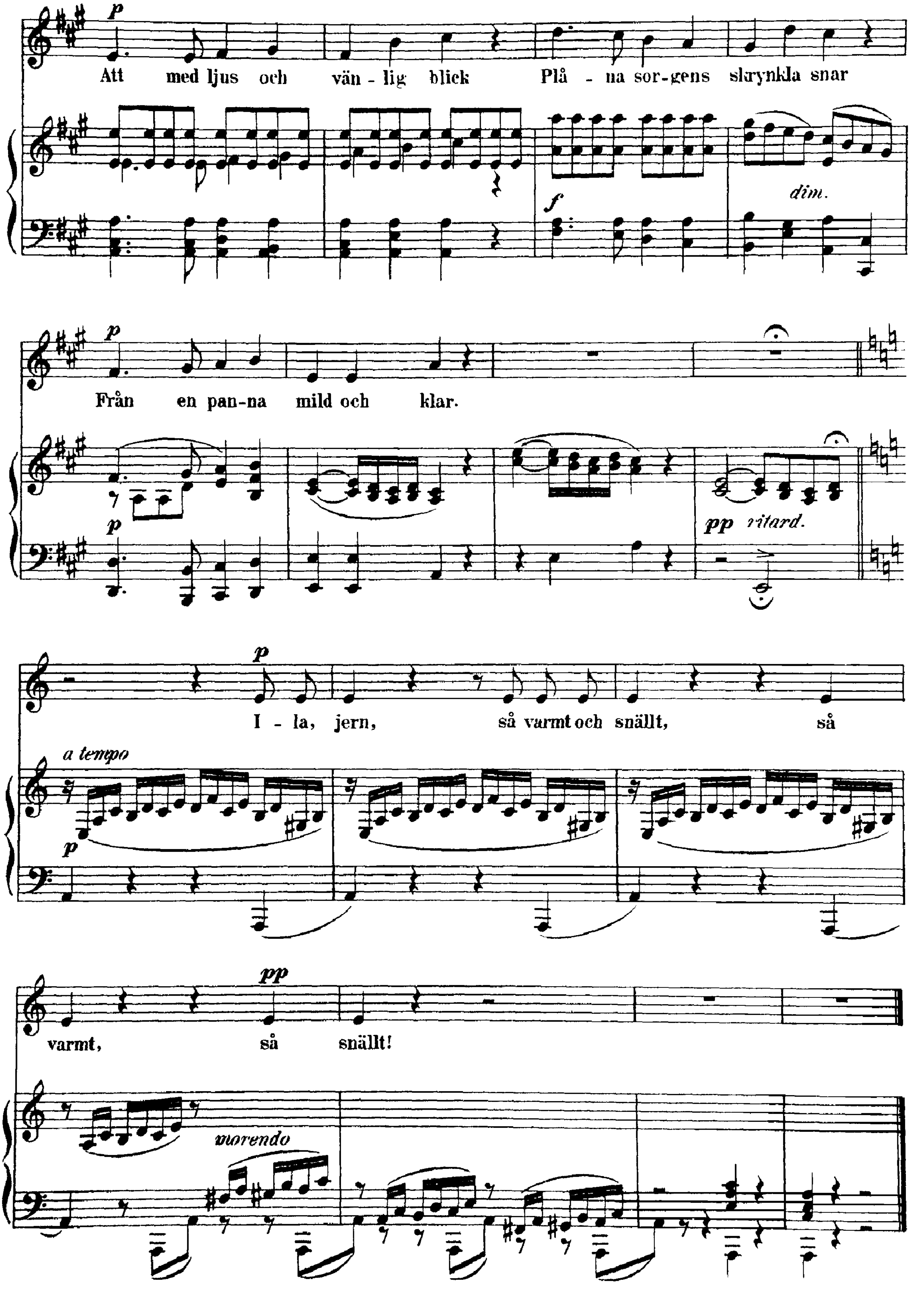

fält! Hvar - je skrynk - la plå - - na ut,
cresc.
Hvar-je skrynkla plåna ut, Hvar - je
dim.
veck i en mi - - nut! Klä - der
hvi - ta som en snö, Som en svan i bad på

sjö, Klä-der hvi - ta som en snö, Som en
cresc.
svan i bad på sjö, Än i färd med
cresc.
f
f
fjäd - -rars plock, Än i färd med fjädrars
pp
ff
dim.
pp
plock, Mju-ka, lik- -som mol - nens flock.

p
Nu min sön-dags-kläd-ning hvit Vill jag stry-ka med all
Der i skug-gan får jag se Da-lens bly-ga lil-ja
p e staccato
flit, Får med den till kyr-kan gå, till kyr- -kan
le. I en drägt mer fin och skär, mer fin och
cresc.
gå, till kyr- -kan, Der de
skär, mer här- -lig Him- -lens
calando
hö- - - - - - -ga lin-dar stå.
Her- - - - - - -re hen-ne klär.
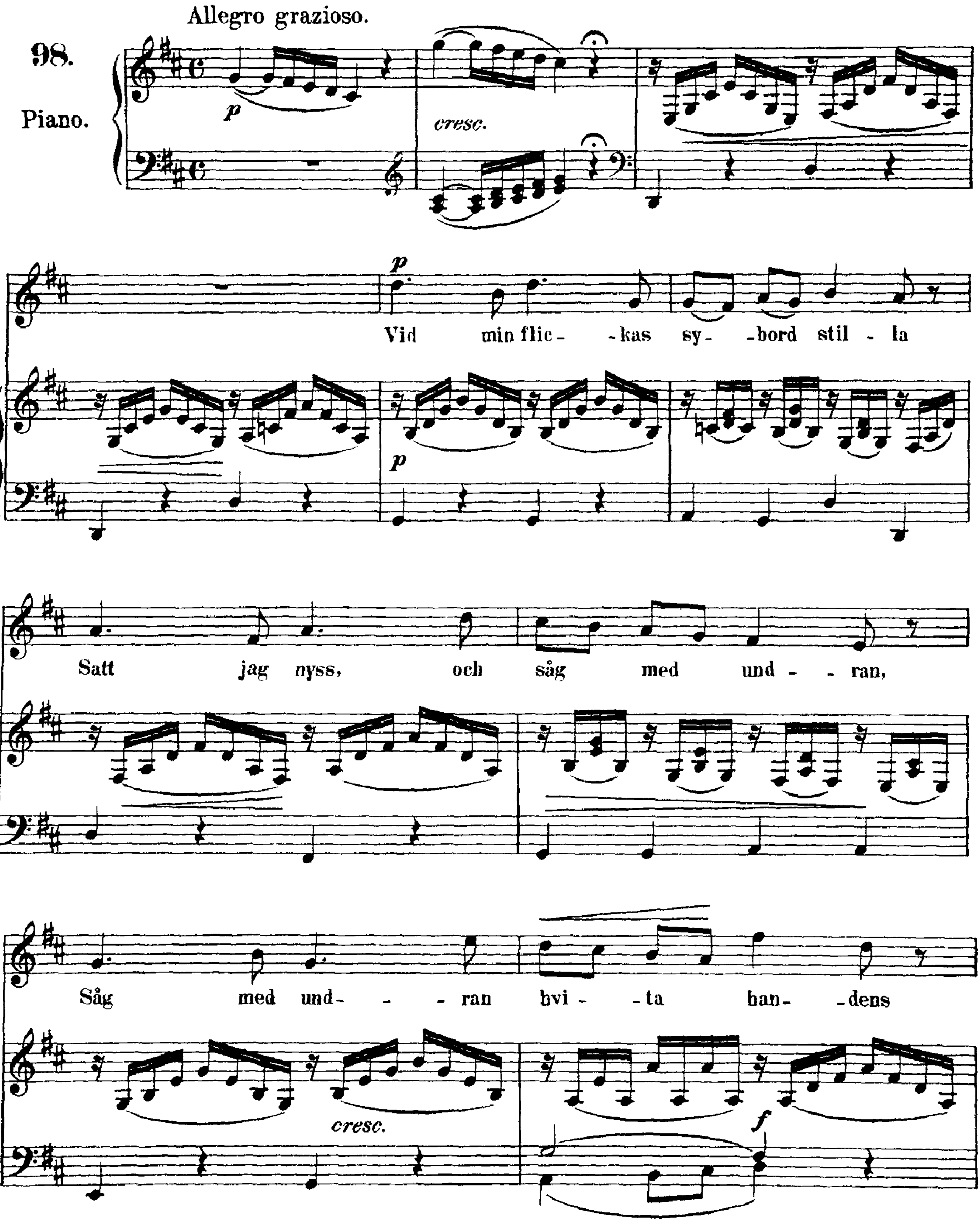

p
Ro - ligt blir att läg - ga in Vac - kra
hvi - ta tvät - ten min. Ro - ligt blir att läg-ga
cresc.
in Vac-kra hvi - ta tvätten min.
cresc.
Nå - got bätt - re dock jag vet,
f
ff
dim.
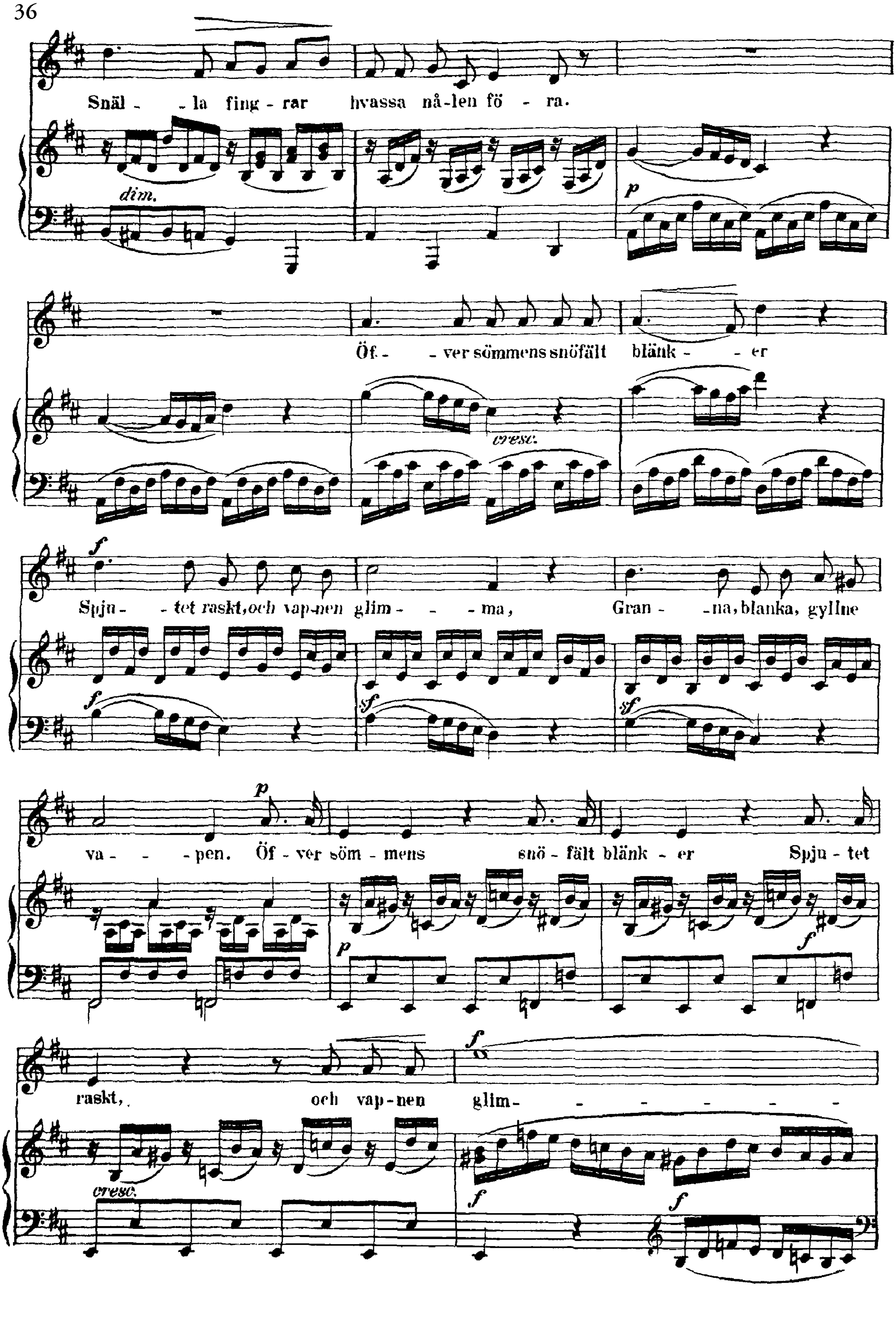

pp
Något bätt-re dock jag vet, Men det är min hem - lig - het:
pp
Tranquillo.
Att med gladt och tro - fast skick, Att med ljus och vän - lig blick Plå - - na sor - gens skrynk - la snar Från en pan-na mild och klar;
Tranquillo.
p
cresc.
f
dim.
p
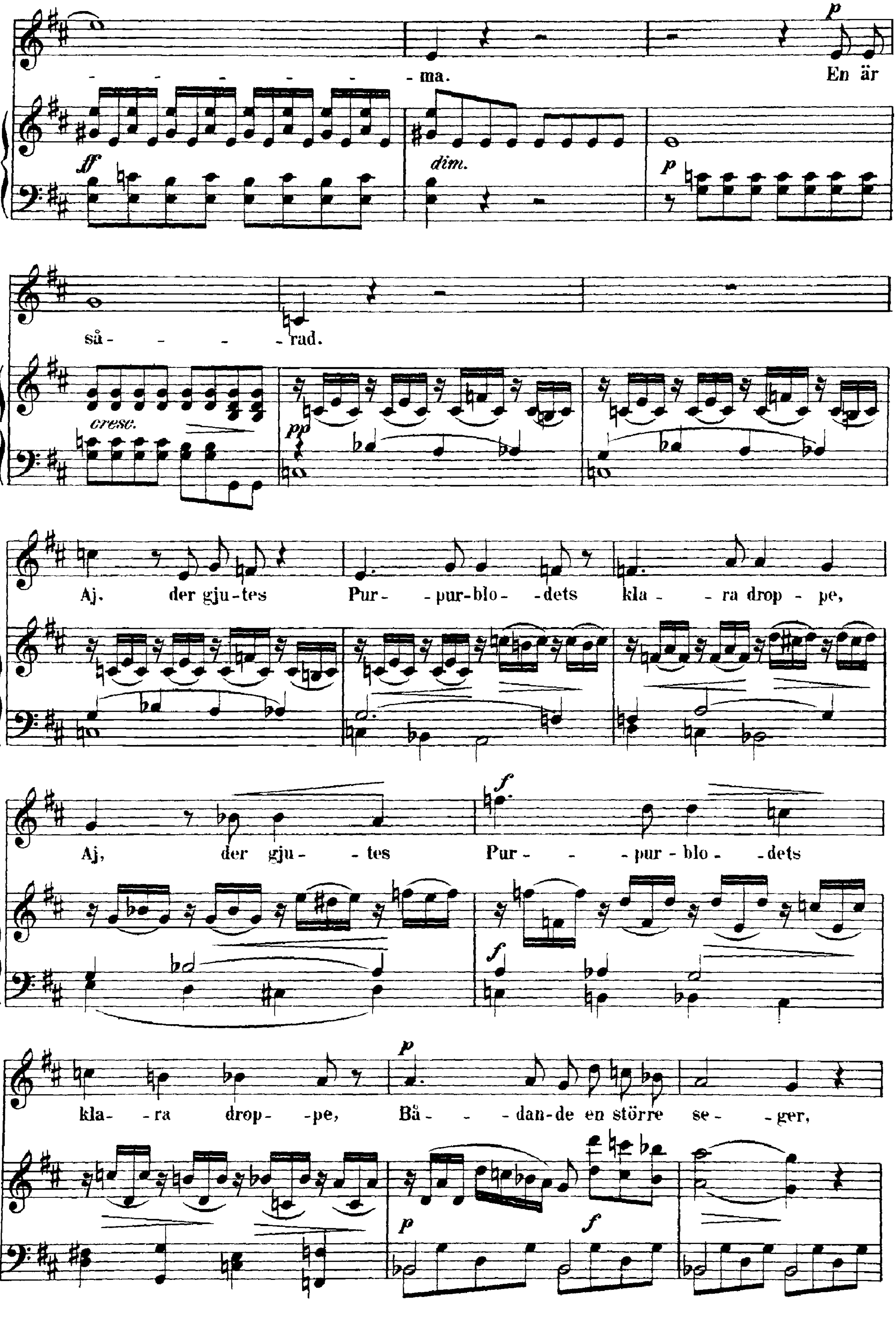

p
Att med ljus och vän - lig blick Plå - na sor-gens skrynkla snar
f
dim.
p
Från en pan-na mild och klar.
p
pp ritard.
p
I - la, jern, så varmt och snällt, så
a tempo
p
pp
varmt, så snällt!
morendo
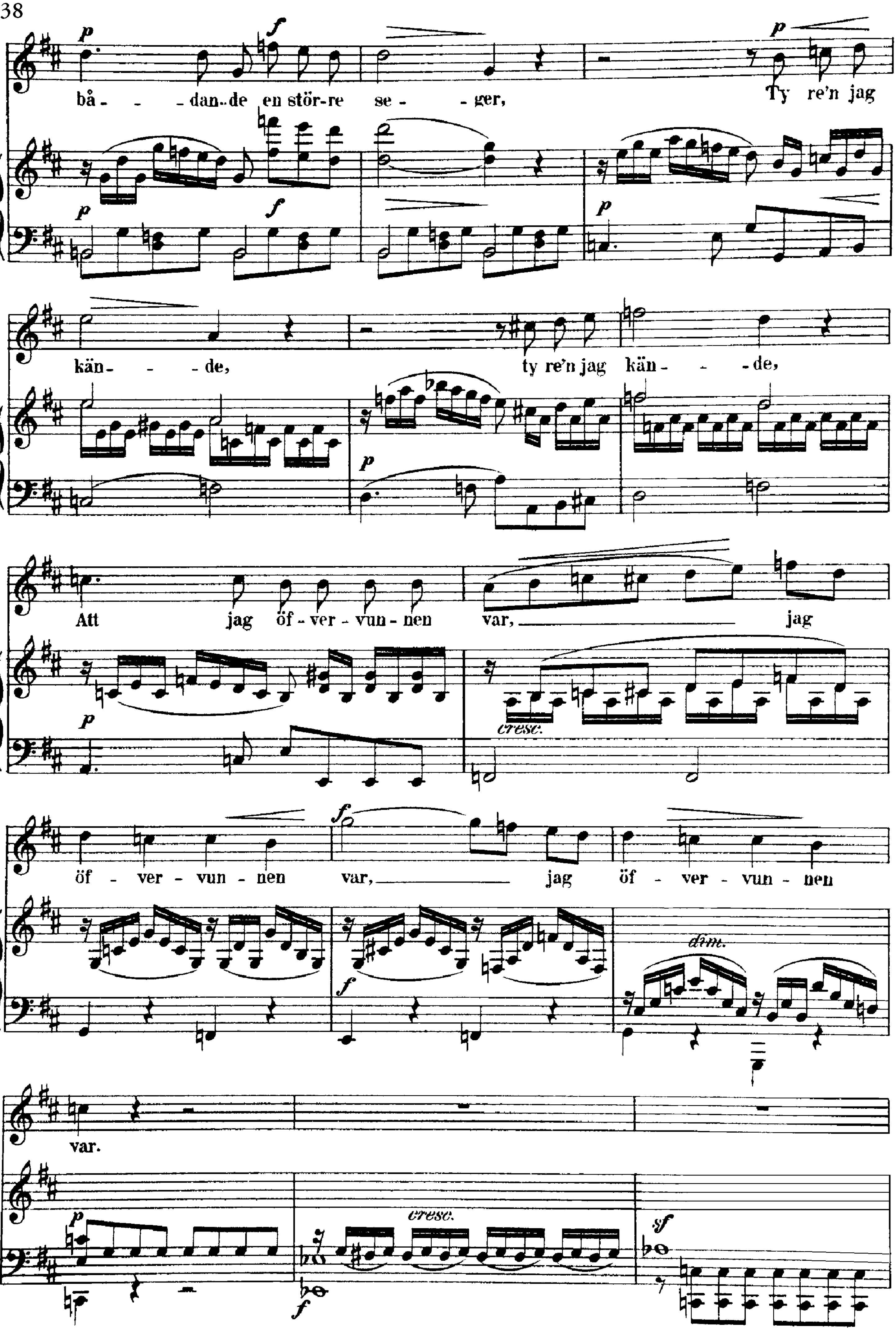
Den flitiga handen.
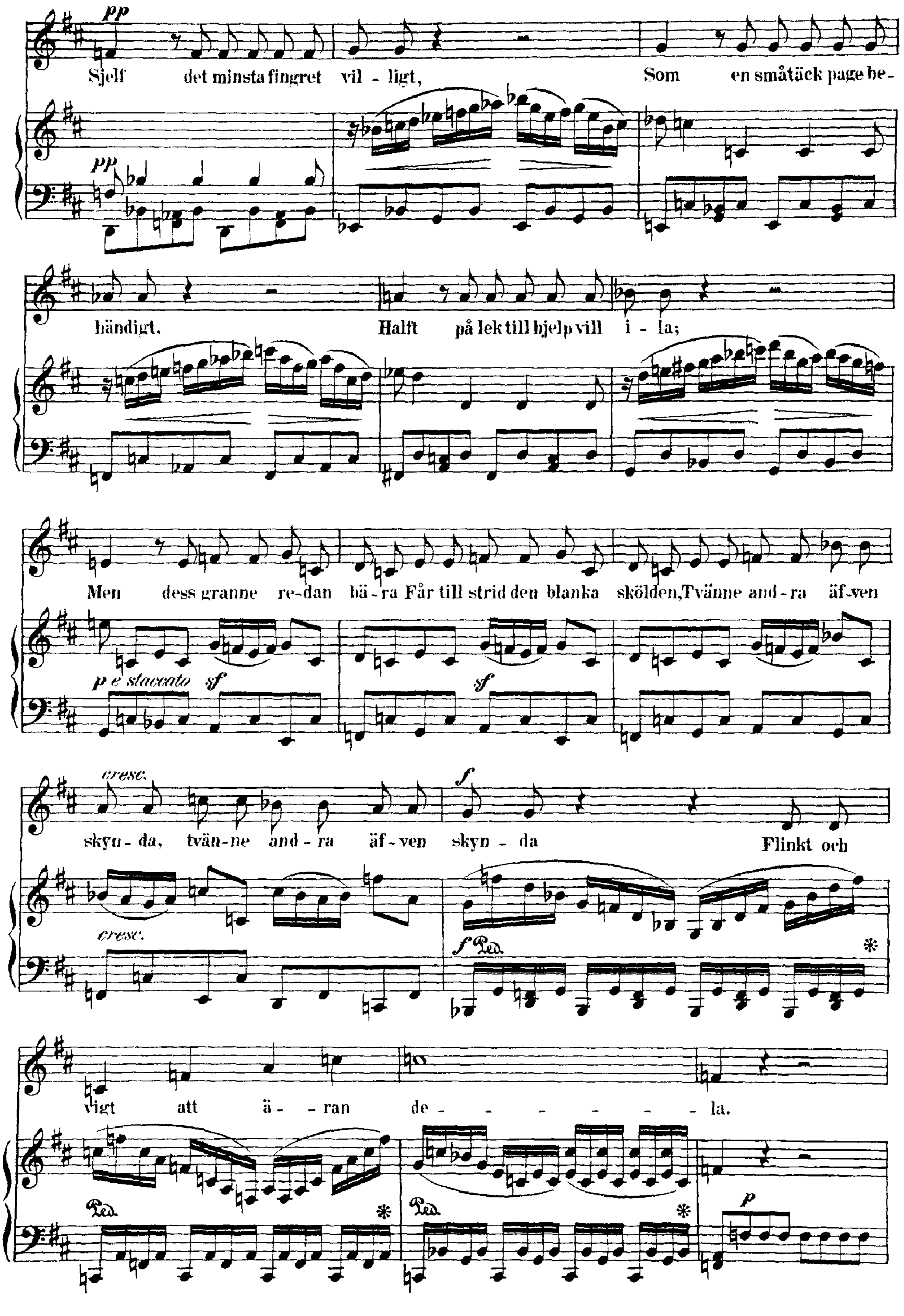
Thekla Knös.
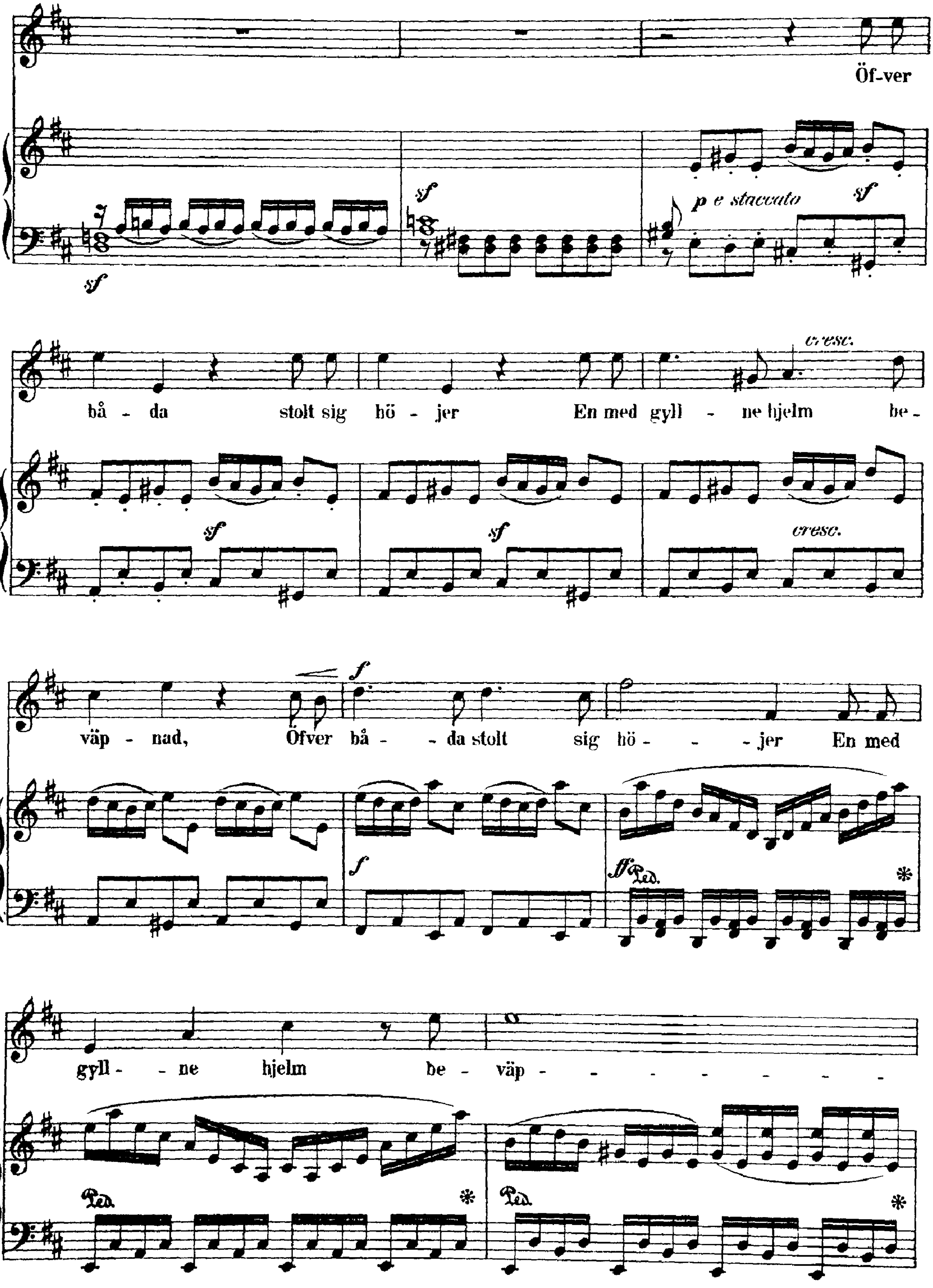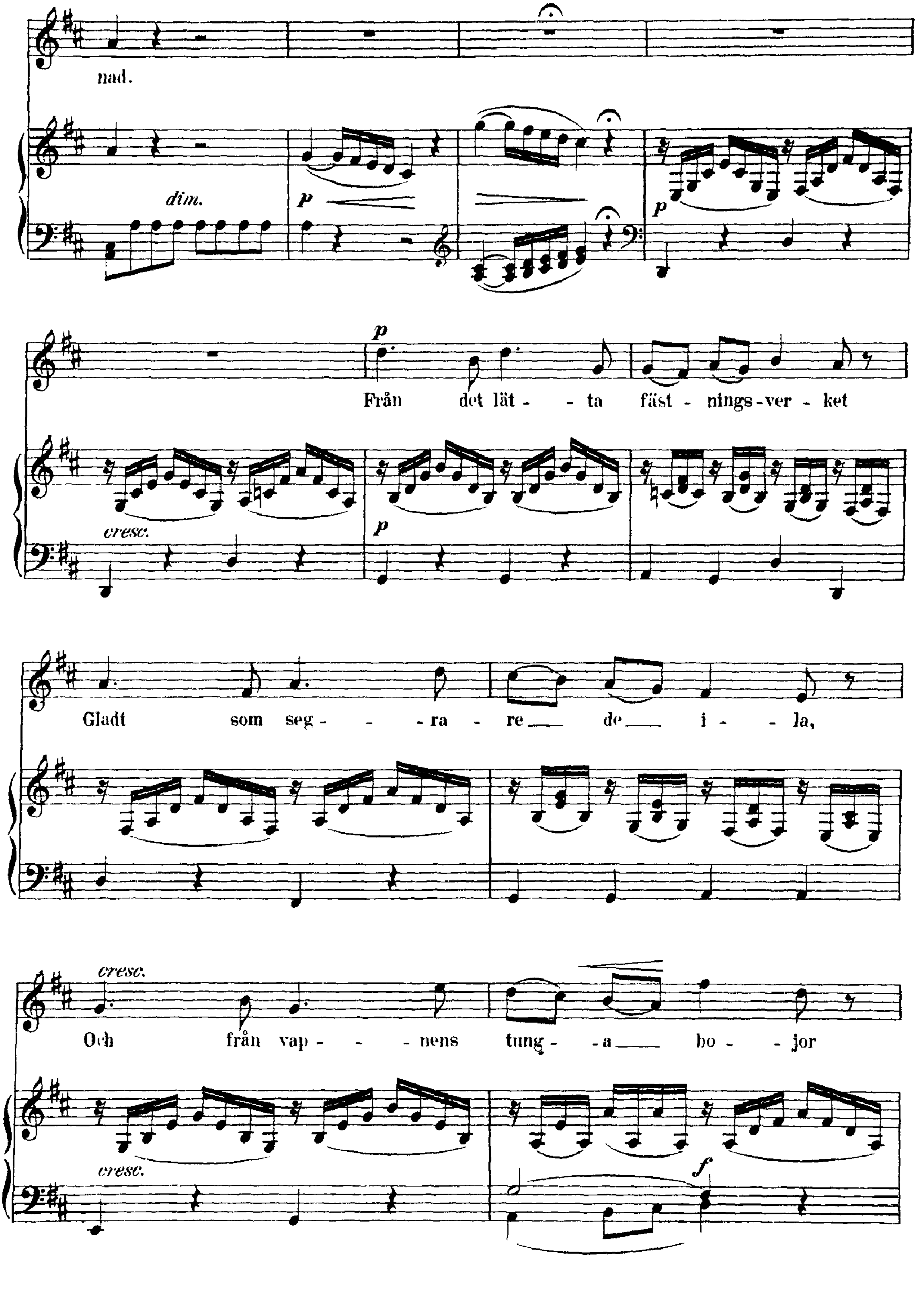

Snäl - la fing - rar hvassa nå-len fö - ra.
dim.
Öf - ver sömmens snöfält blänk - er
cresc.
Spju - tet raskt, och vap-nen glim - ma, Gran - na, blanka, gyllne
va - pen. Öf - ver söm - mens snö - fält blänk - er Spju - tet
raskt, och vap-nen glim -
cresc.
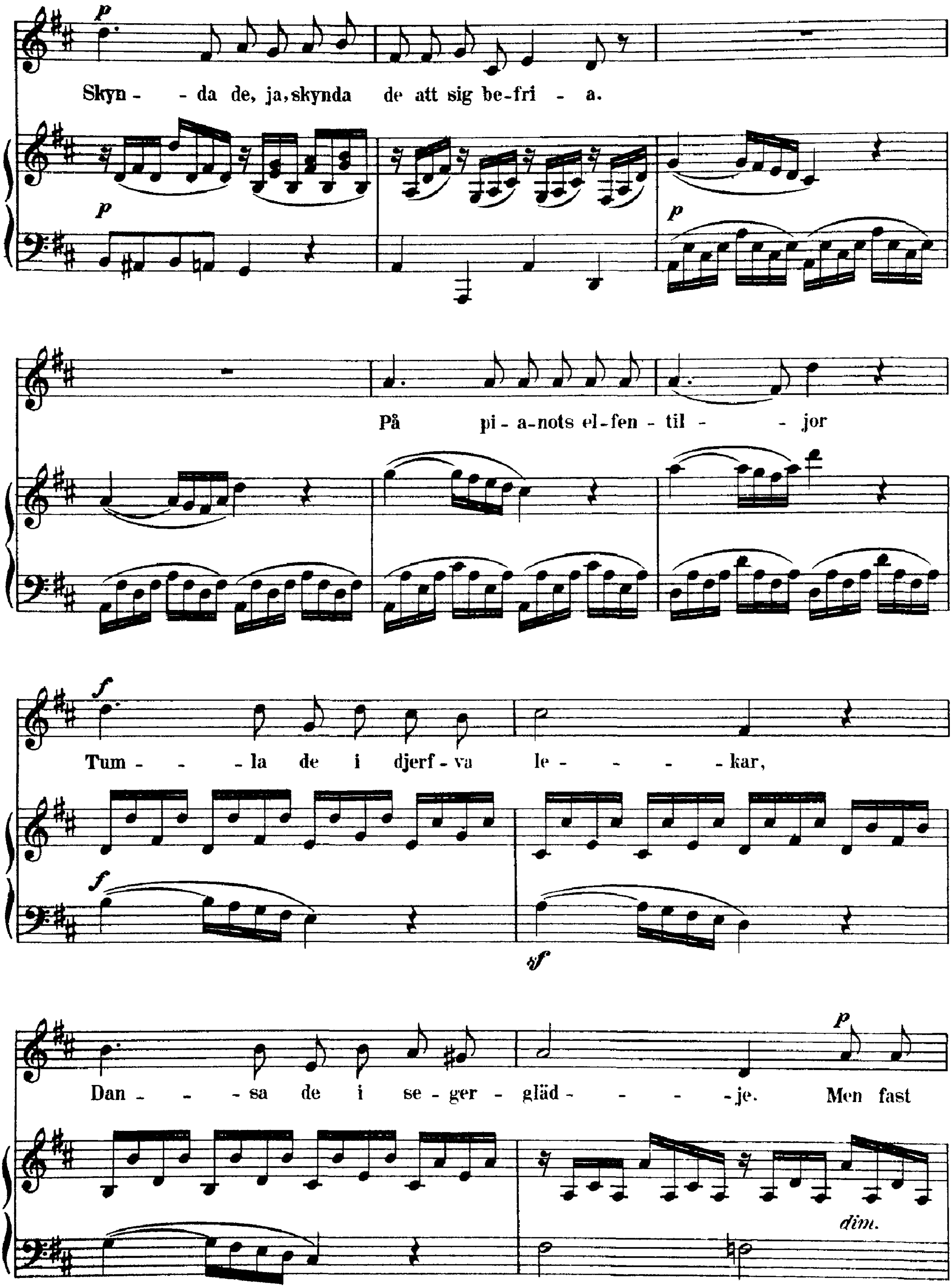

- - - - - - - - ma. En är
så- - - - rad.
Aj, der gju-tes Pur- - pur-blo- -dets kla- - ra drop- - pe,
Aj, der gju- - tes Pur- - - pur - blo- -dets
kla- - ra drop- - pe, Bå- - - dan-de en större se- - ger,
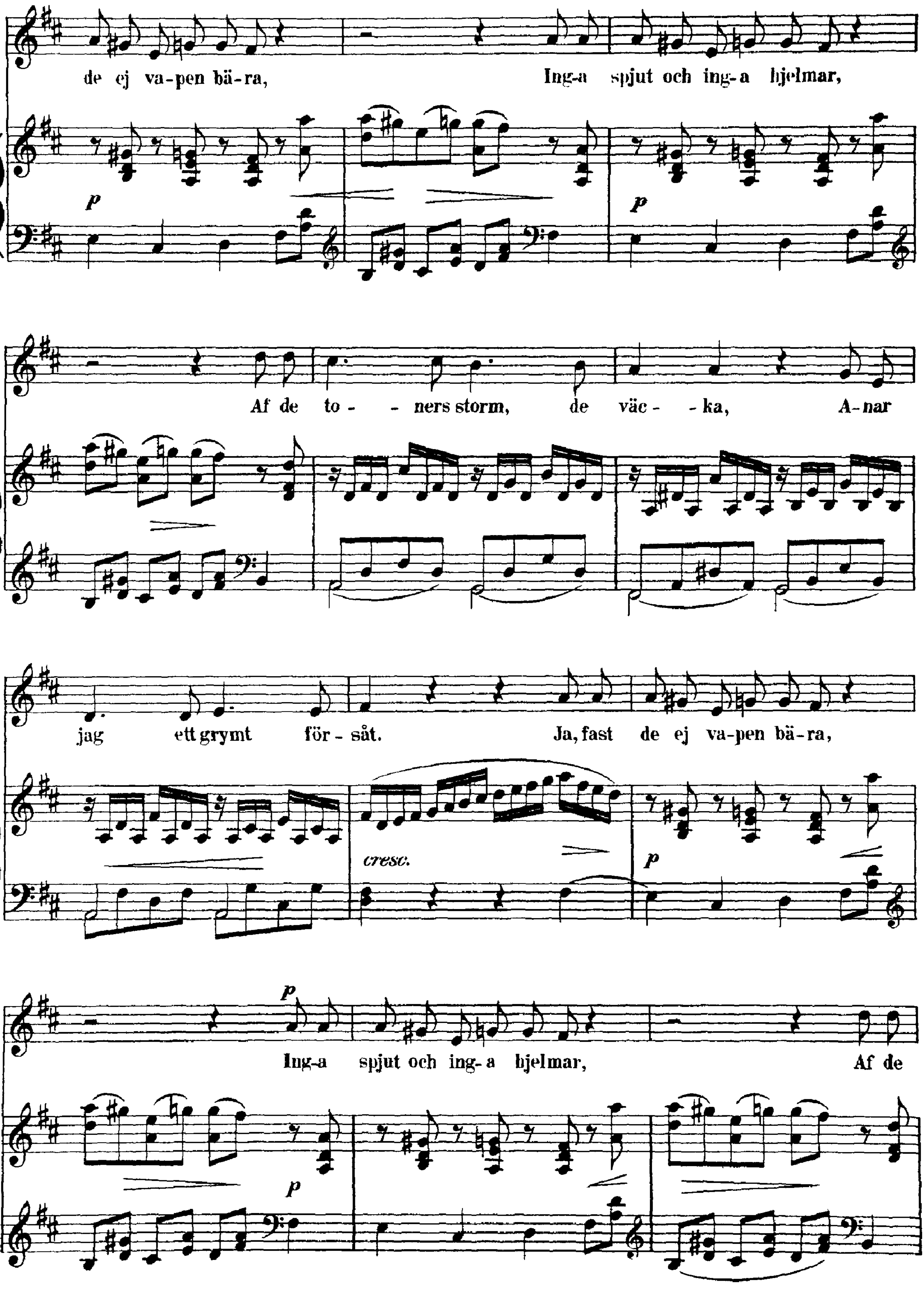

bå - - dan-de en stör-re se - - ger, Ty re'n jag
kän - - - de, ty re'n jag kän - - - de,
Att jag öf - ver - vun - nen var, jag
öf - ver - vun - nen var, jag öf - ver - vun - nen
var.
cresc.
dim.
cresc.
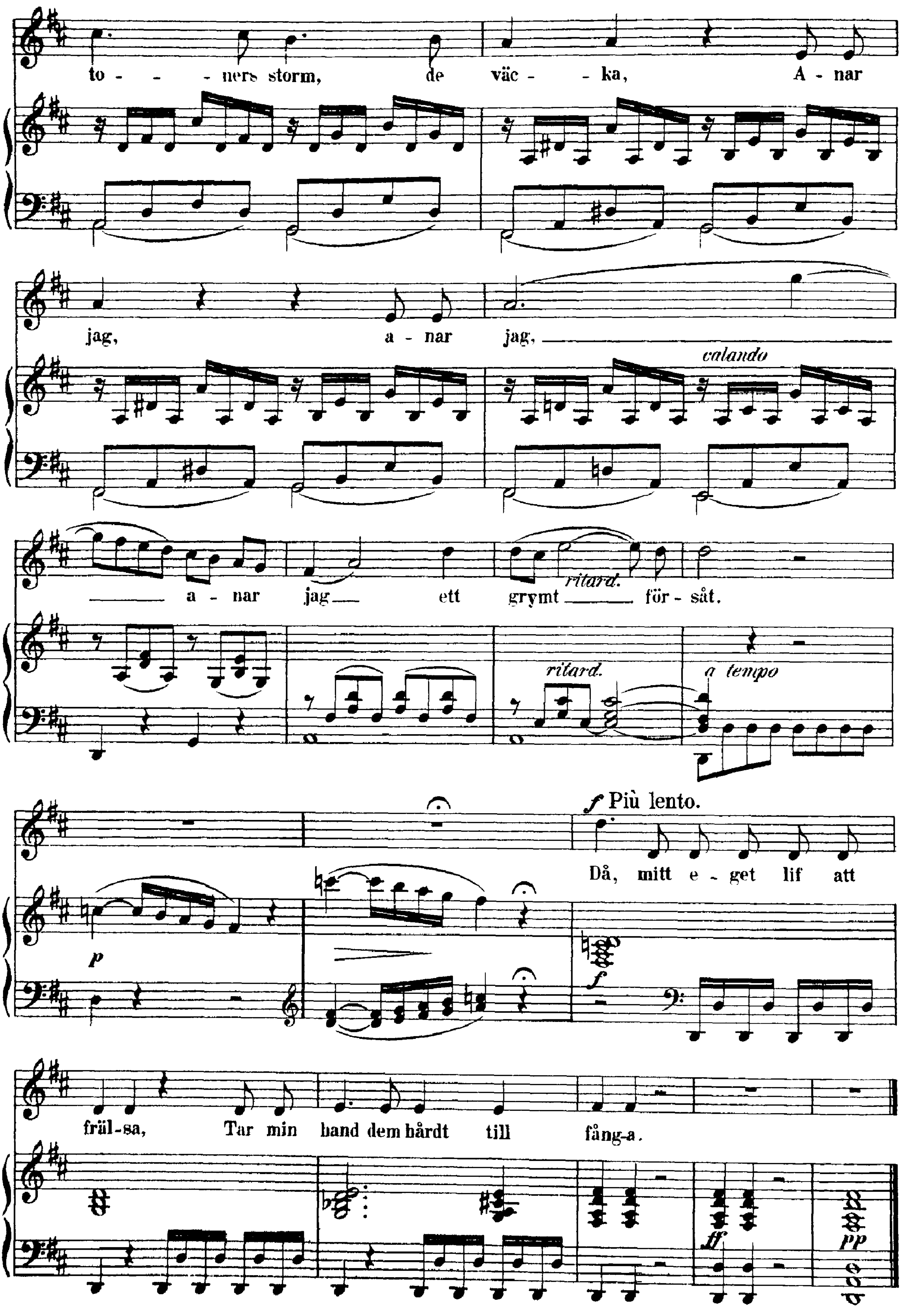

pp
Sjelf det minsta fingret vil - ligt,
Som en småtäck page be-
pp
händigt,
Halft på lek till hjelp vill i - la;
Men dess granne re-dan bä - ra Får till strid den blanka skölden,Tvänne and - ra äf-ven
p e staccato
sf
sf
cresc.
skyn - da, tvän-ne and - ra äf - ven skyn - da
f
Flinkt och
cresc.
f
vigt att ä - - ran de - - - - - - - la.
p

Öf-ver
bå - da stolt sig hö - jer En med gyll - ne hjelm be -
väp - nad, Öfver bå - - da stolt sig hö - - - jer En med
gyll - ne hjelm be - väp - - - - - - - -
sf
p e staccato
cresc.
f
ff
Ped.

nad.
dim.
Från det lät - - ta fäst - nings - ver - ket
cresc.
Gladt som seg - - ra - re de i - la,
cresc.
Och från vap - - nens tung - a bo - jor
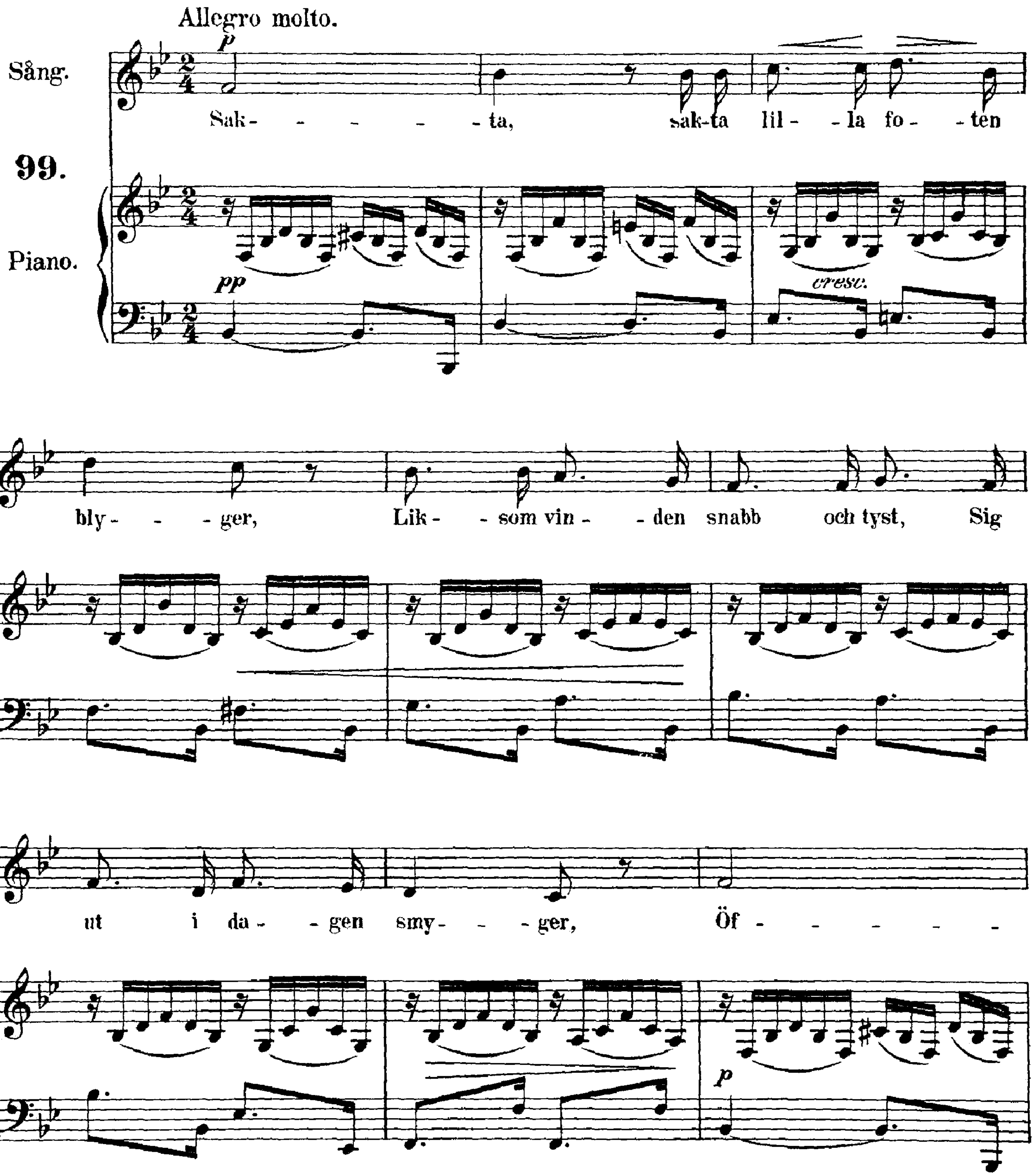

p
Skyn - - da de, ja, skynda de att sig be-fri - - a.
p
p
På pi - a-nots el-fen - til - - jor
f
Tum - - - la de i djerf-va le - - - - - kar,
f
sf
Dan - - - sa de i se - ger - gläd - - - - - je.
p
Men fast
dim.
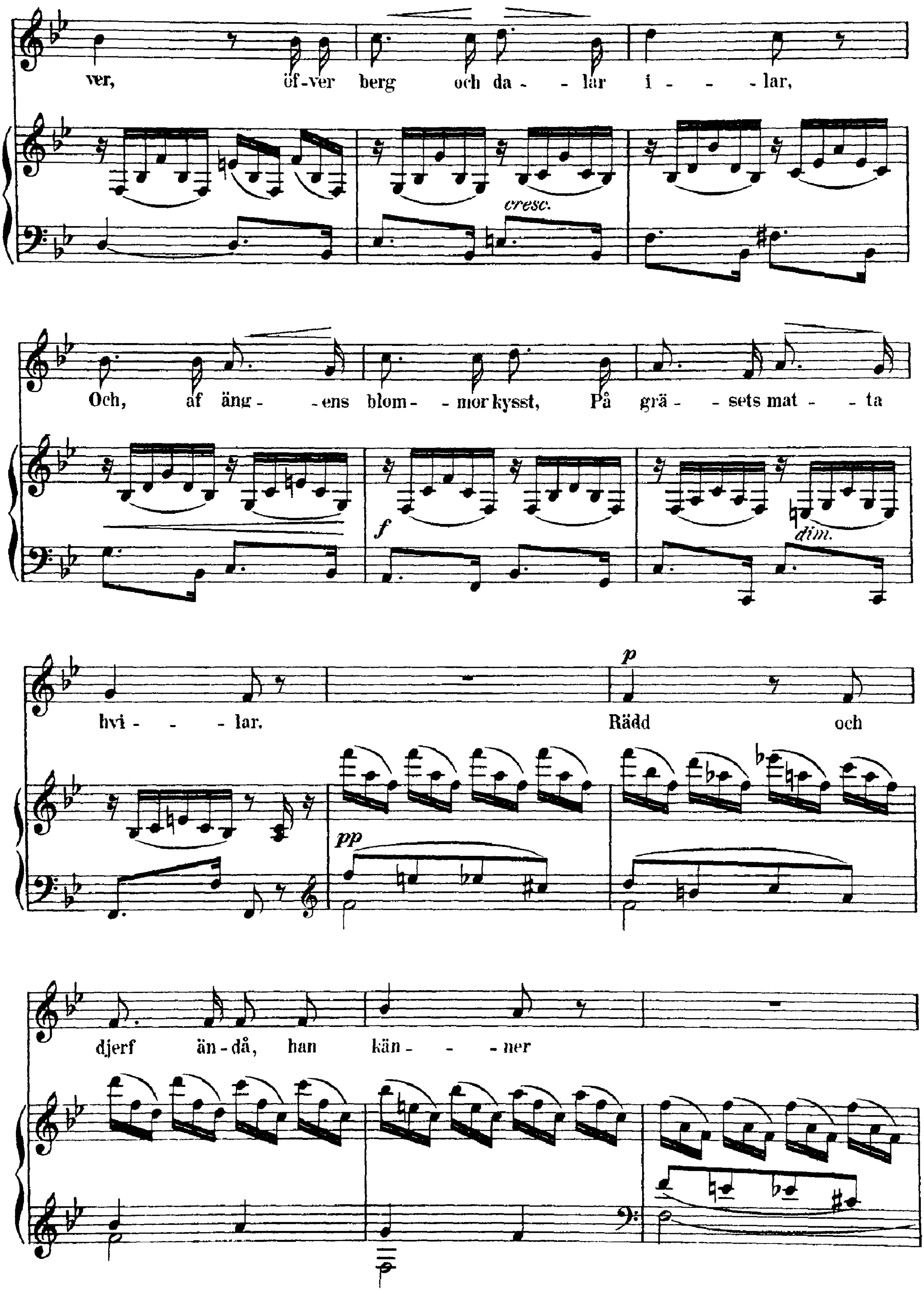

de ej va-pen bä-ra, Ing-a spjut och ing-a hjelmar,
p
p
Af de to- -ners storm, de väc- -ka, A-nar
jag ett grymt för-såt. Ja, fast de ej va-pen bä-ra,
cresc.
p
p
Ing-a spjut och ing-a hjelmar, Af de
p
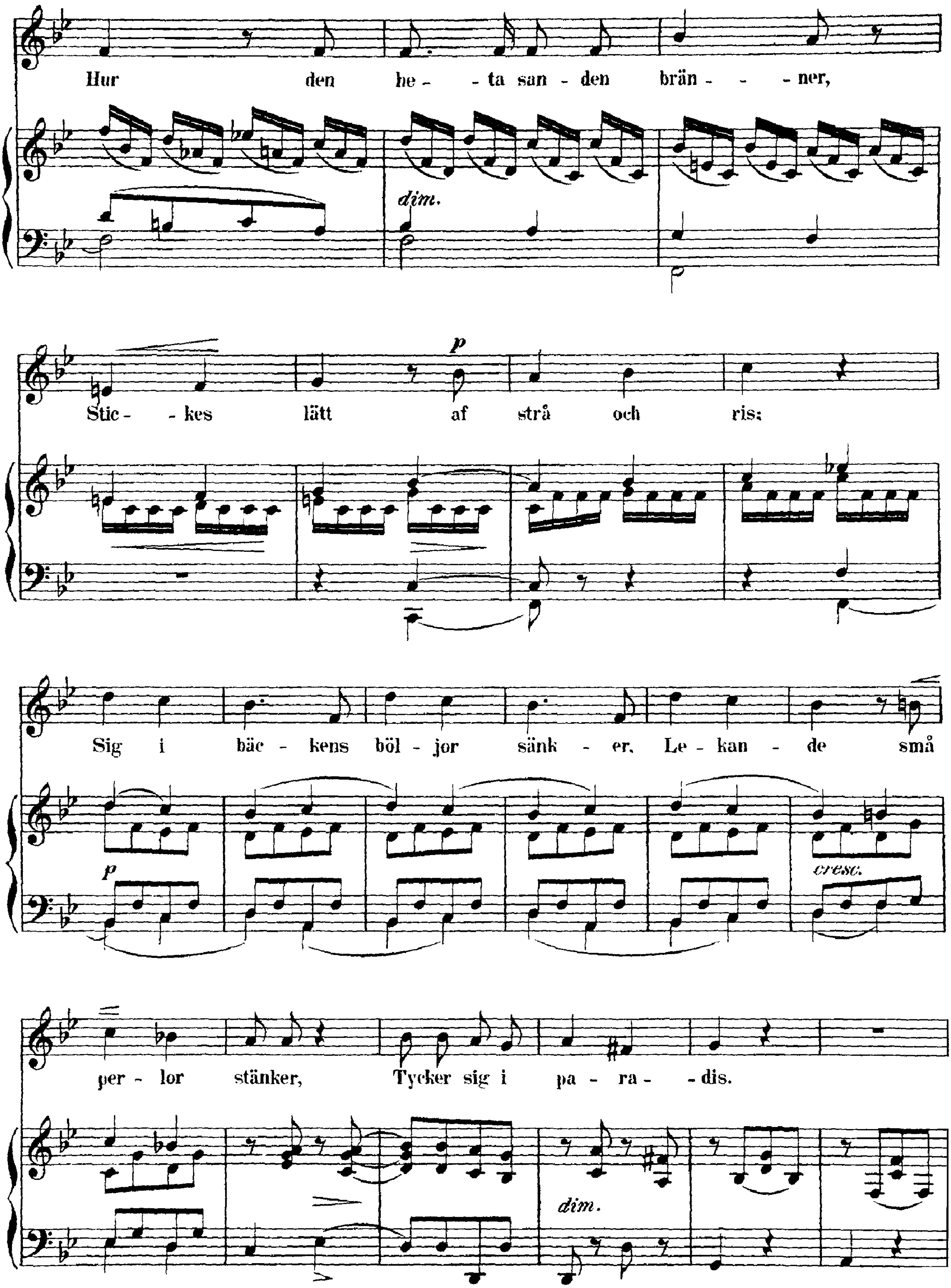

to - - - ners storm, de väc - - ka, A - nar
jag, a - nar jag, ——
calando
—— a - nar jag —— ett grymt —— för - såt.
ritard.
ritard.
a tempo
p
f Più lento.
Då, mitt e - get lif att
f
fräl - sa, Tar min hand dem hårdt till fång - a.
ff
pp
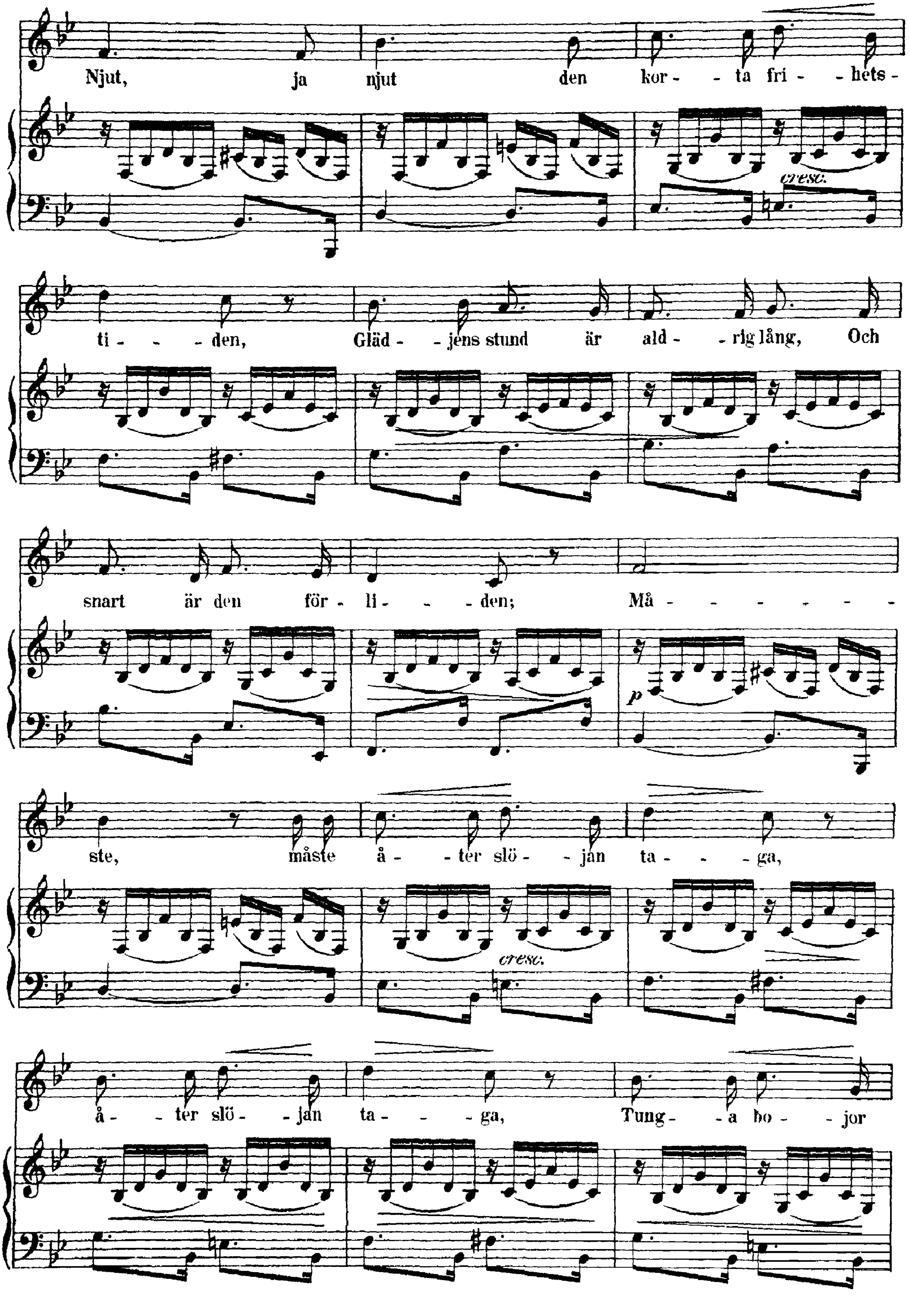
Barfota.
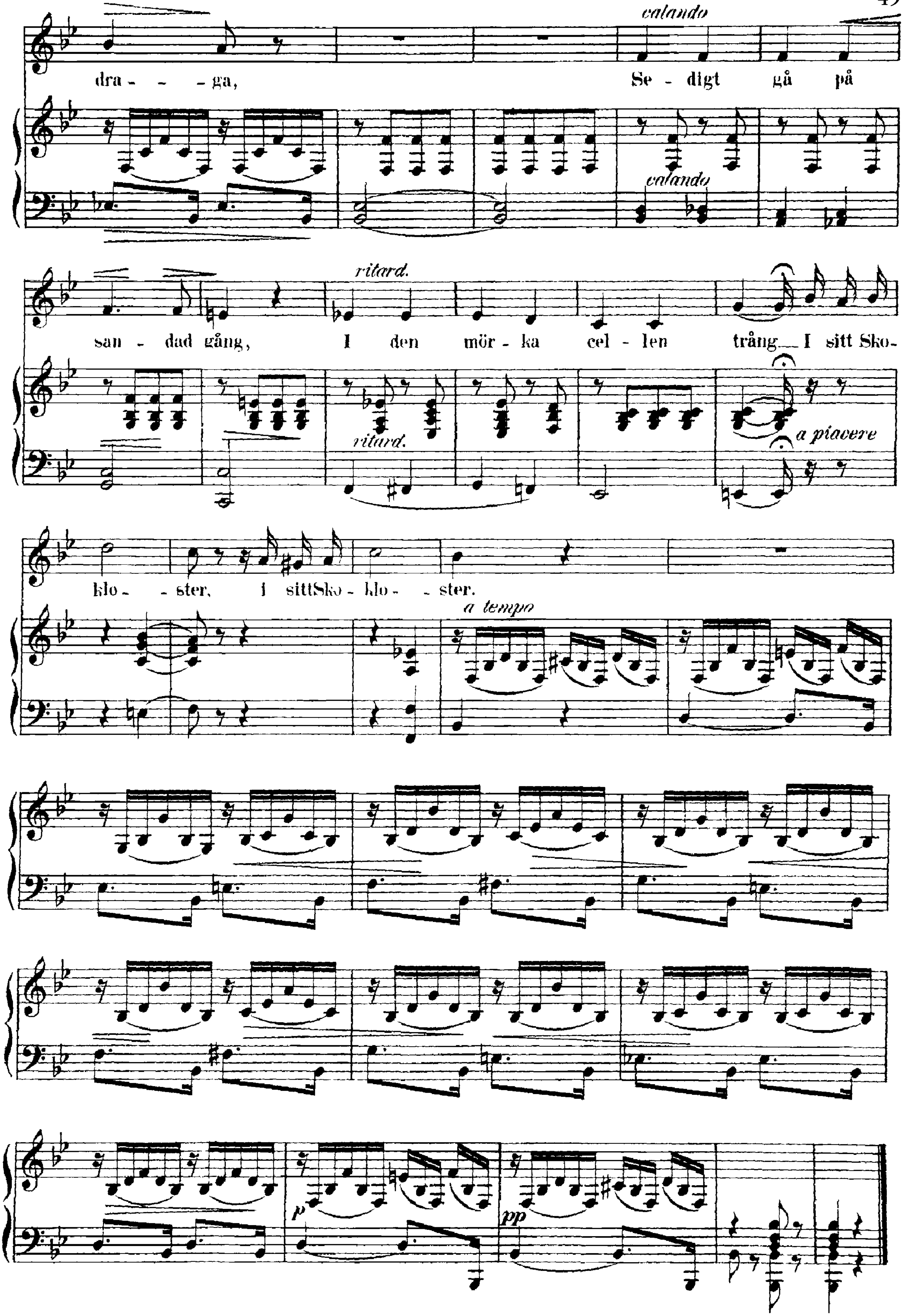
Thekla Knös.

ver, öf-ver berg och da - - lar i - - - lar,
cresc.
Och, af äng - - ens blom - - mor kysst, På grä - - sets mat - - ta
f
dim.
hvi - - - lar.
p
Rädd och
pp
djerf än-då, han kän - - - ner
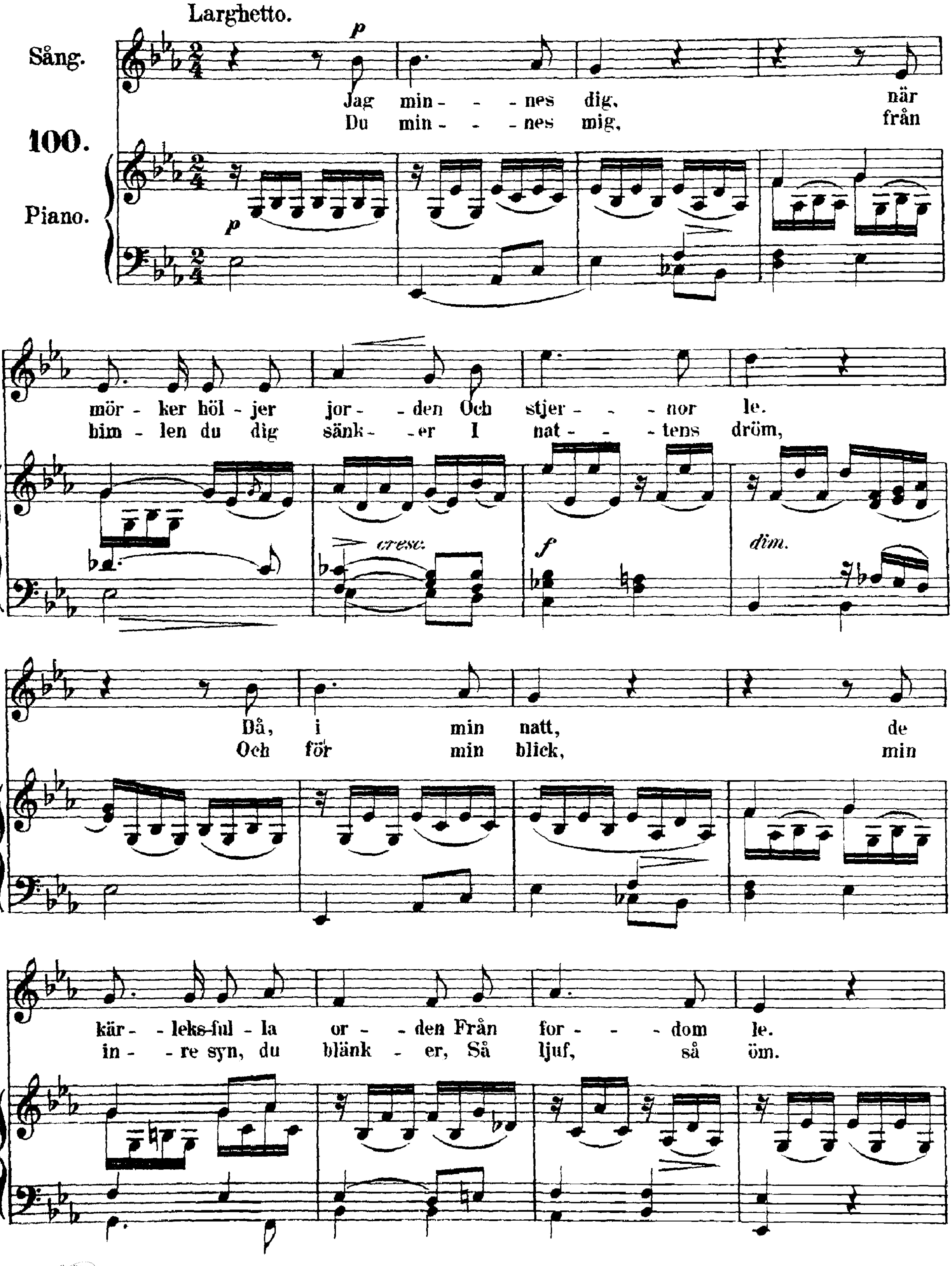

Hur den he - - ta san - den brän - - - ner,
Stic - - kes lätt af strå och ris;
Sig i bäc - kens böl - jor sänk - er. Le - kan - de små
per - lor stänker, Tycker sig i pa - ra - - dis.
dim.
p
cresc.
dim.
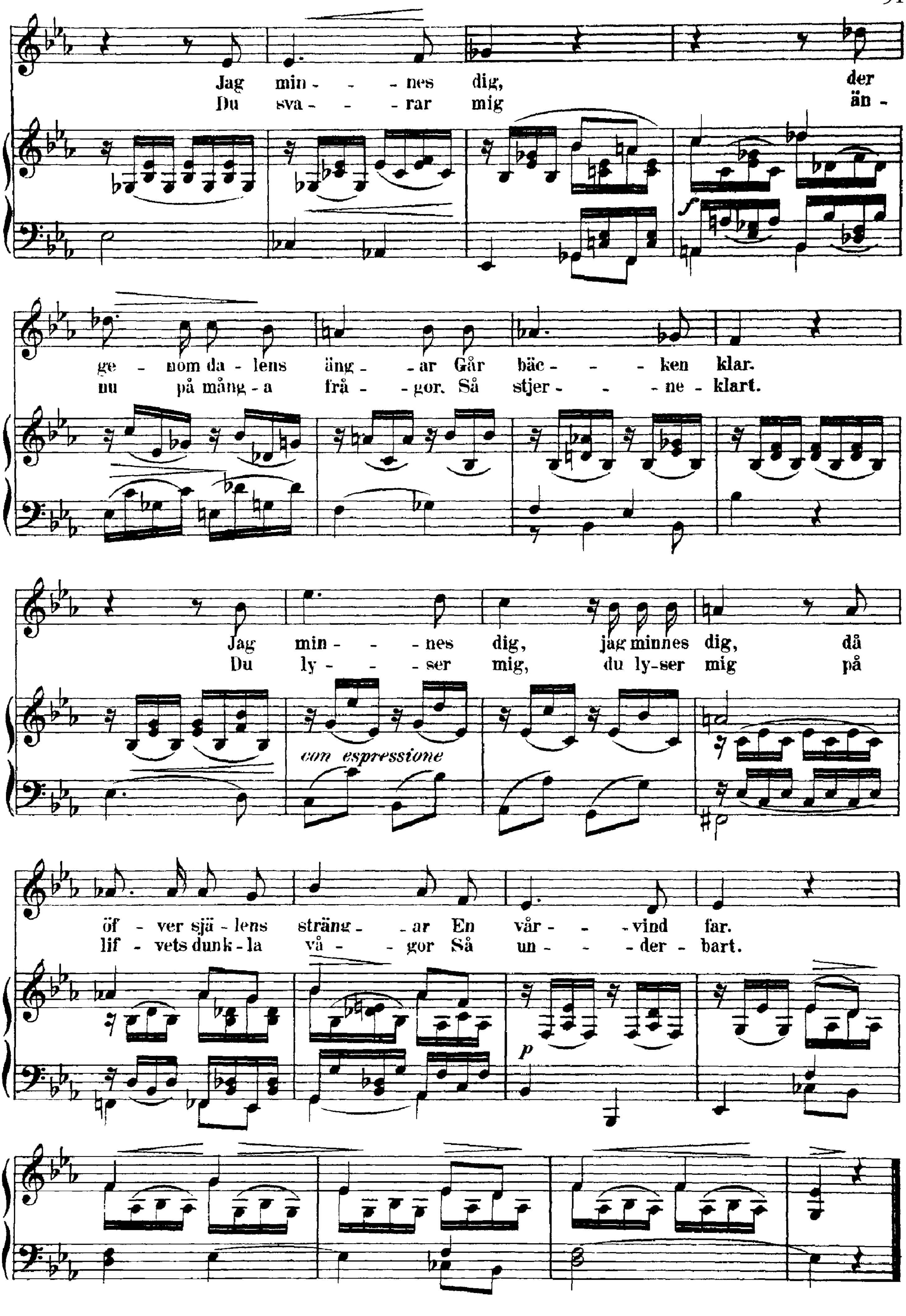

Njut, ja njut den kor - - ta fri - - hets -
cresc.
ti - - - den, Gläd - - jens stund är ald - - rig lång, Och
snart är den för - li - - - den; Må - - - - - - -
p
ste, måste å - - ter slö - - jan ta - - - ga,
cresc.
å - - ter slö - - jan ta - - - ga, Tung - - a bo - - jor

calando
dra - - - ga, Se - digt gå på
calando
ritard.
san - dad gång, I den mör - ka cel - len trång I sitt Sko-
ritard.
a piacere
klo - - ster, i sitt Sko - klo - - ster.
a tempo
p
pp

Den bortgångne.
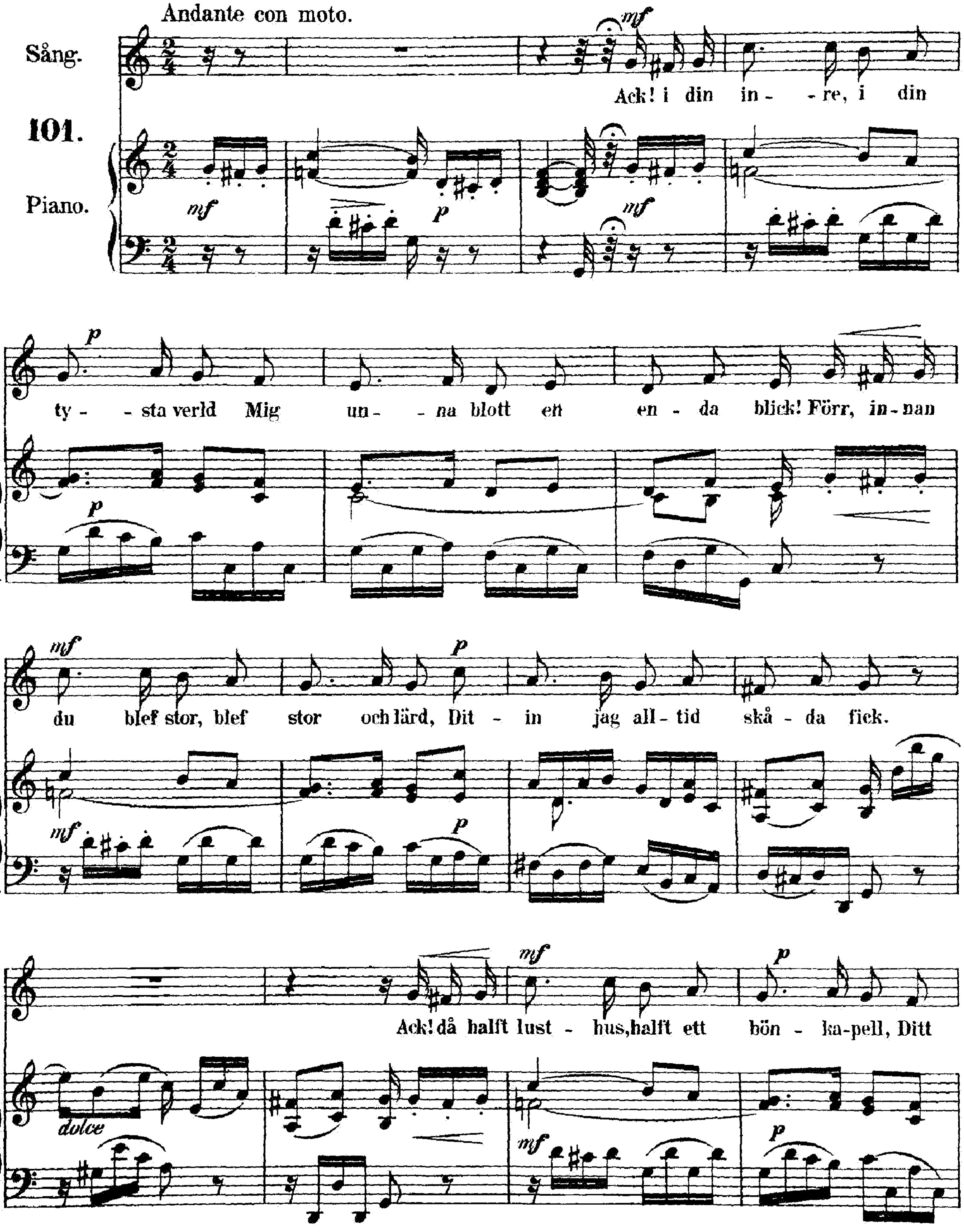
Thekla Knös.
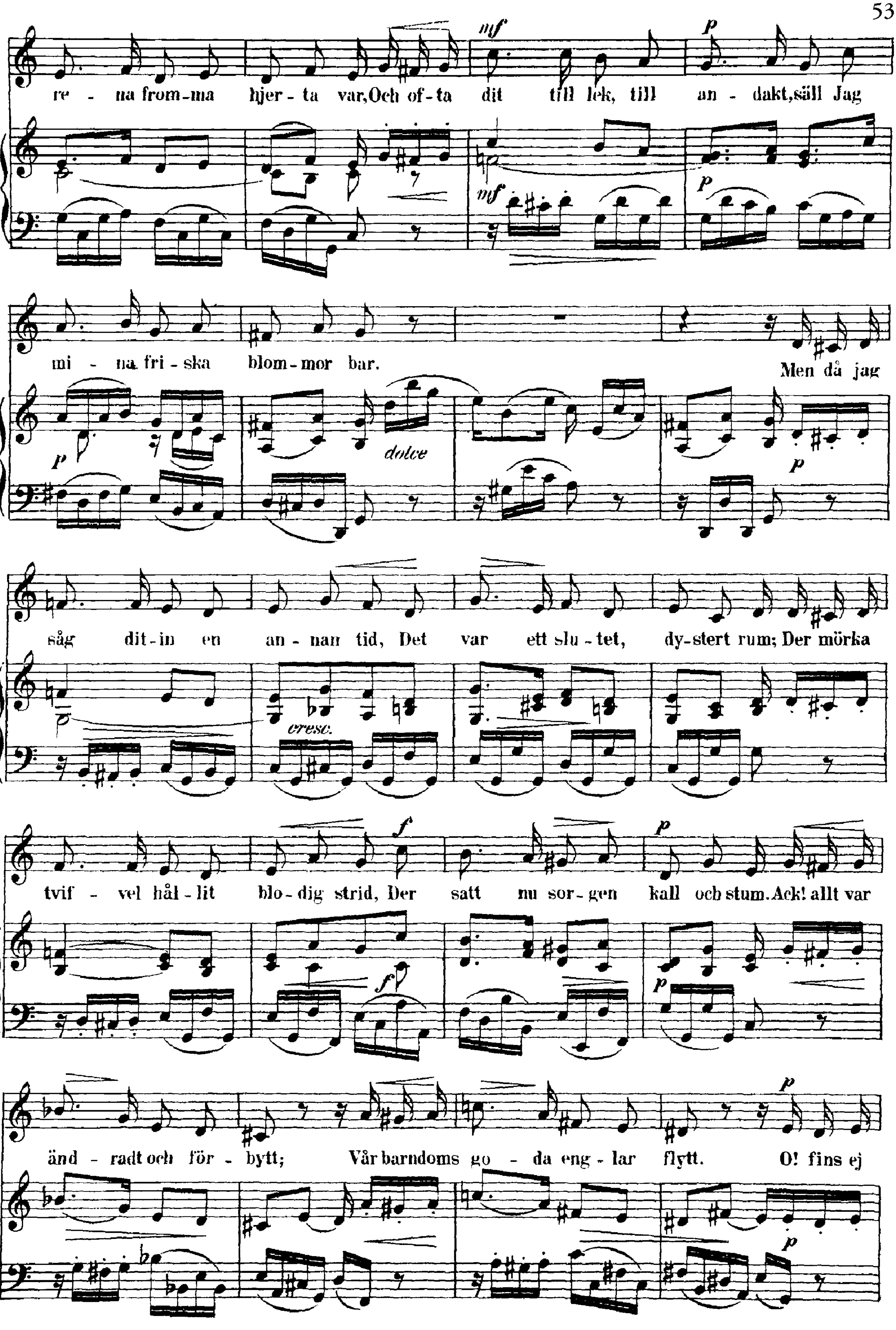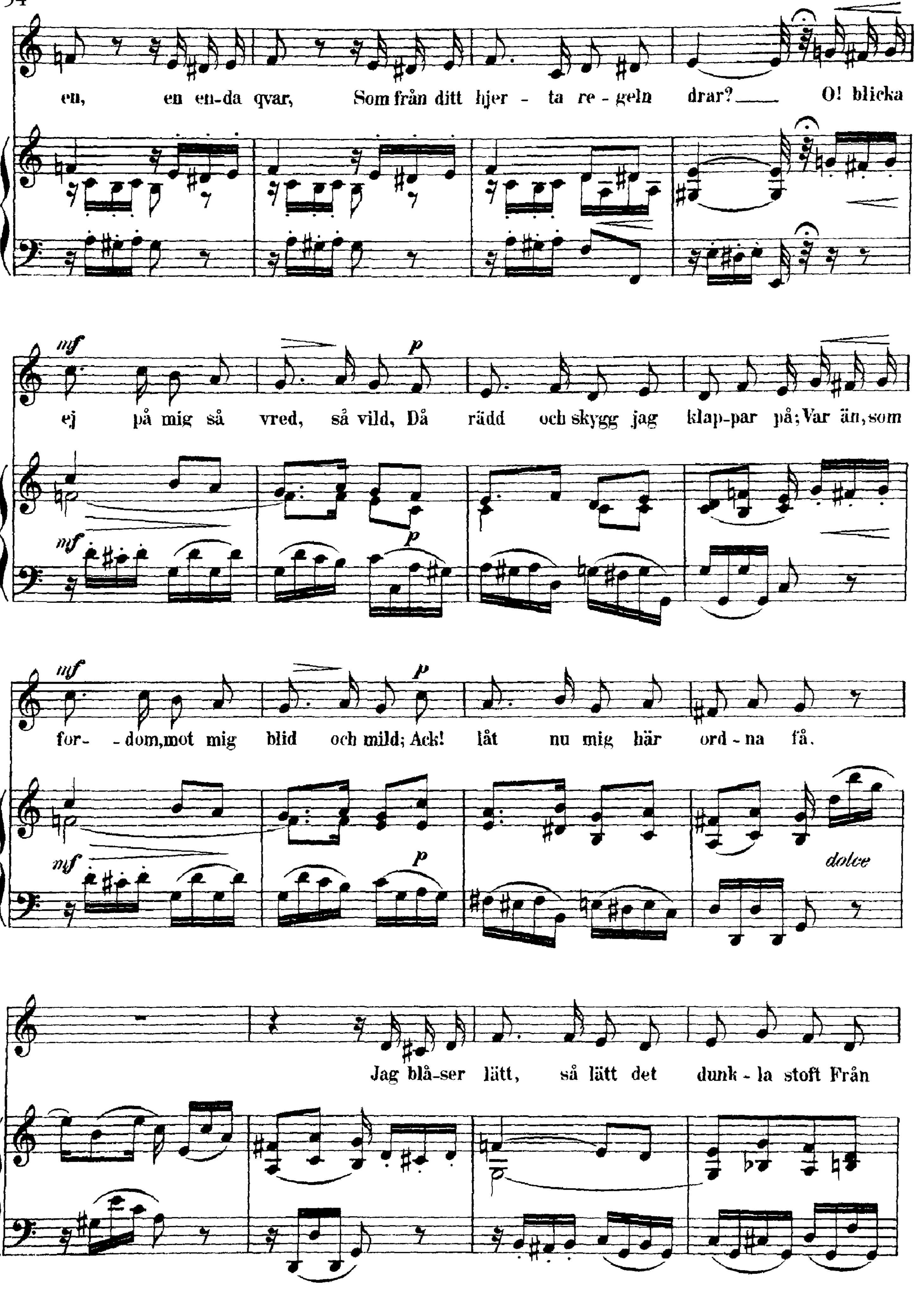

Jag min - - - nes dig, der
Du sva - - - rar mig än -
ge - nom da - lens äng - - ar Går bäc - - - ken klar.
nu på mång - a frå - - gor. Så stjer - - - ne - klart.
Jag min - - - nes dig, jag minnes dig, då
Du ly - - - ser mig, du ly-ser mig på
con espressione
öf - ver sjä - lens sträng - - ar En vår - - - vind far.
lif - vets dunk - la vå - - gor Så un - - - der - bart.
p
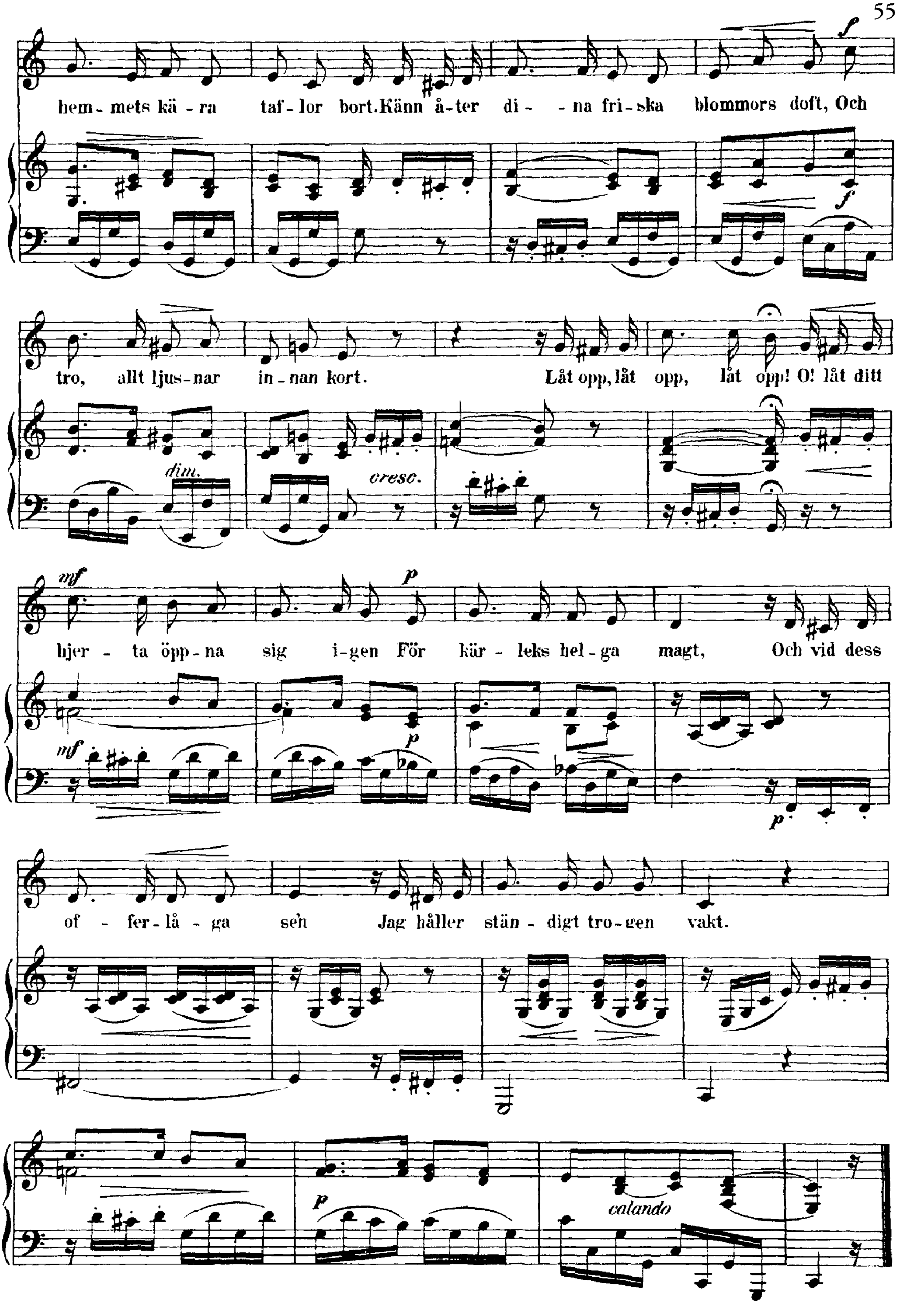
Systern.

Thekla Knös.
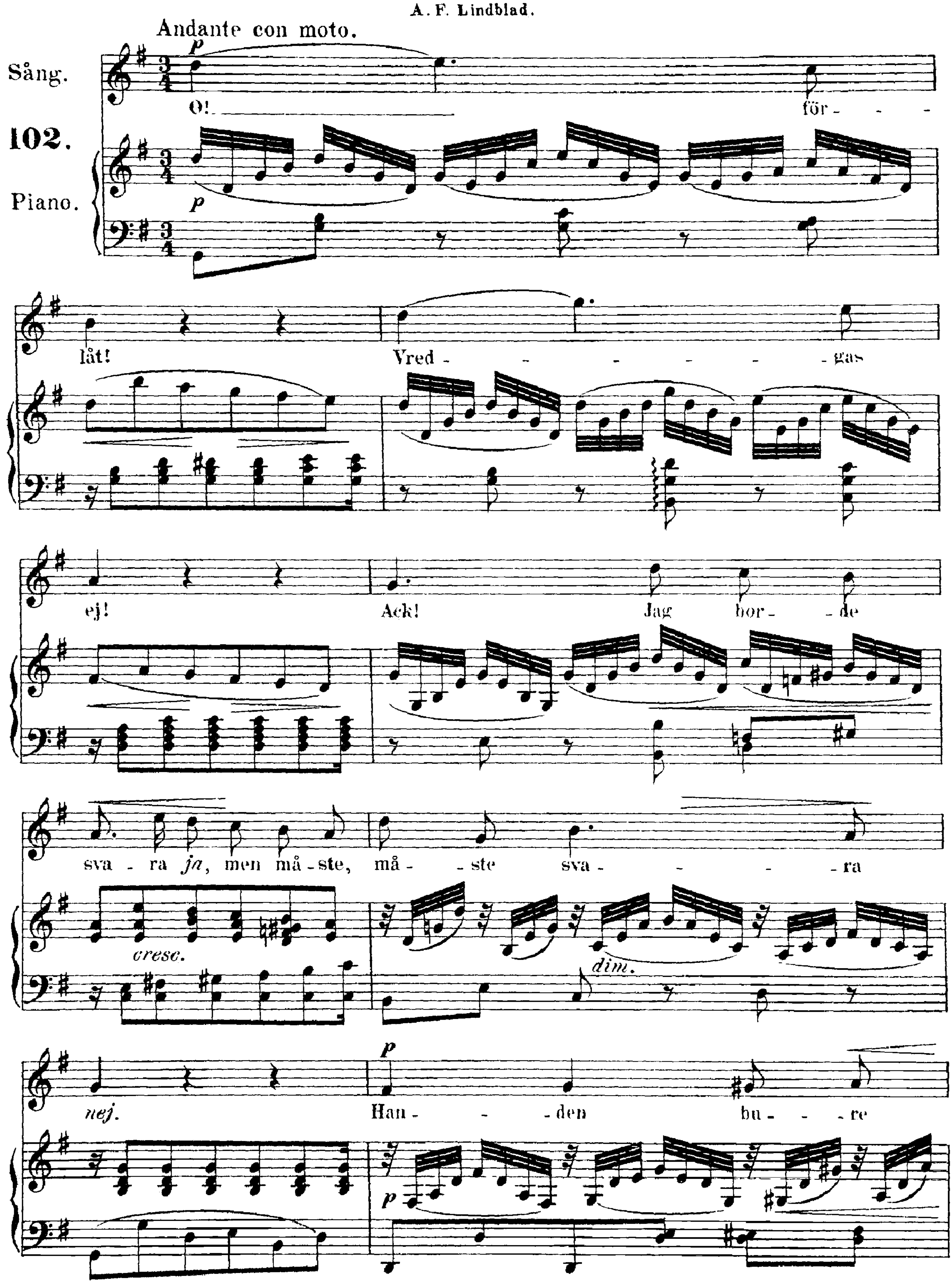

re - na from-ma hjer - ta var, Och of - ta dit till lek, till an - dakt, säll Jag
mi - na fri - ska blom - mor bar. Men då jag
såg dit - in en an - nan tid, Det var ett slu - tet, dy - stert rum; Der mörka
tvif - vel hål - lit blo - dig strid, Der satt nu sor - gen kall och stum. Ack! allt var
änd - radt och för - bytt; Vår barndoms go - da eng - lar flytt. O! fins ej
mf
p
dolce
cresc.
f
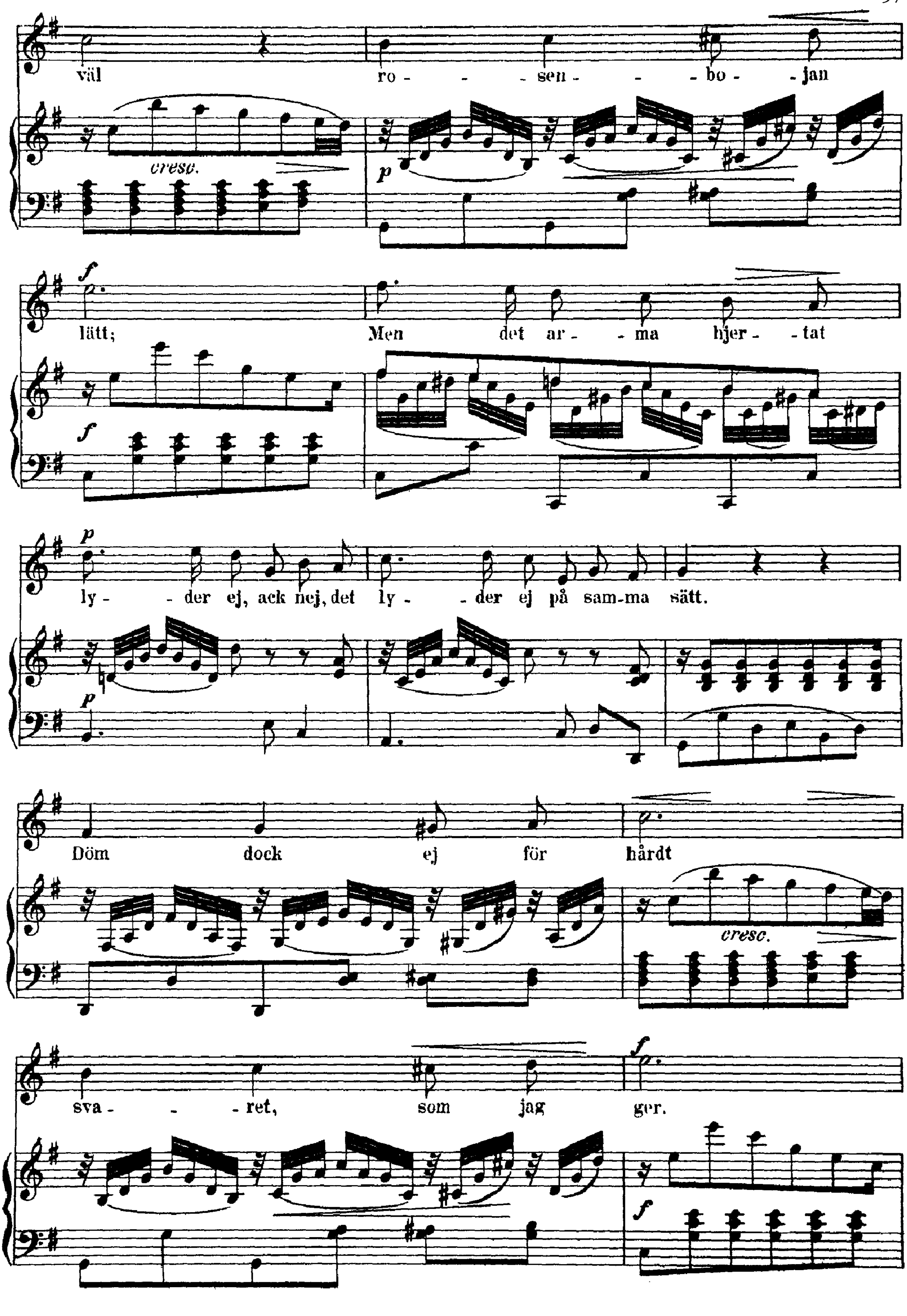

en, en en-da qvar, Som från ditt hjer - ta re - geln drar? O! blicka
mf
ej på mig så vred, så vild, Då rädd och skygg jag klap-par på; Var än, som
p
mf
for- - dom, mot mig blid och mild; Ack! låt nu mig här ord - na få.
p
dolce
Jag blå-ser lätt, så lätt det dunk - la stoft Från
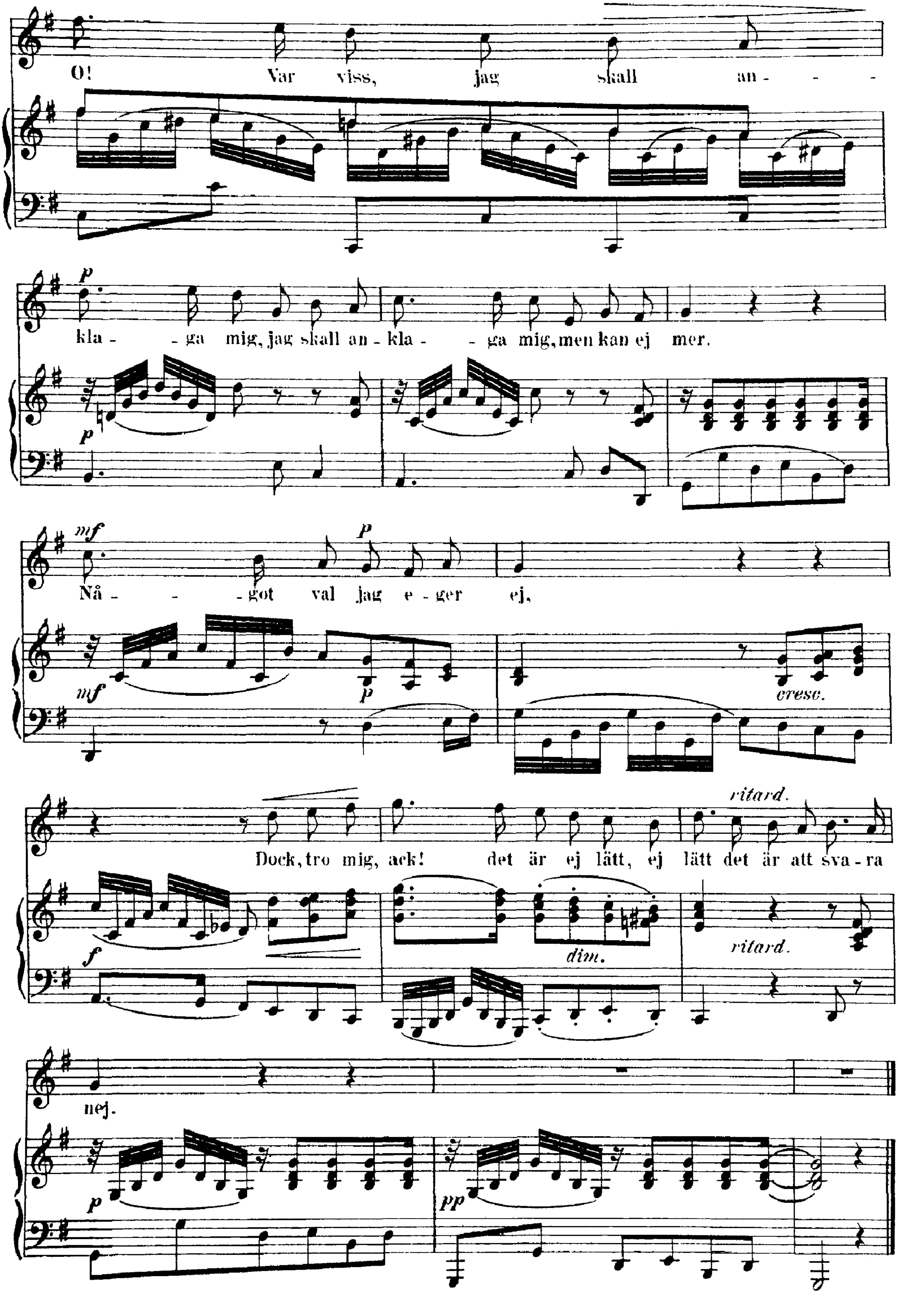

hem-mets kä-ra taf-lor bort.Känn å-ter di--na fri-ska blommors doft, Och
tro, allt ljus-nar in-nan kort. Låt opp, låt opp, låt opp! O! låt ditt
hjer-ta öpp-na sig i-gen För kär-leks hel-ga magt, Och vid dess
of-fer-lå-ga sen Jag håller stän-digt tro-gen vakt.
dim.
cresc.
calando

Afslag.

A. F. Lindblad.
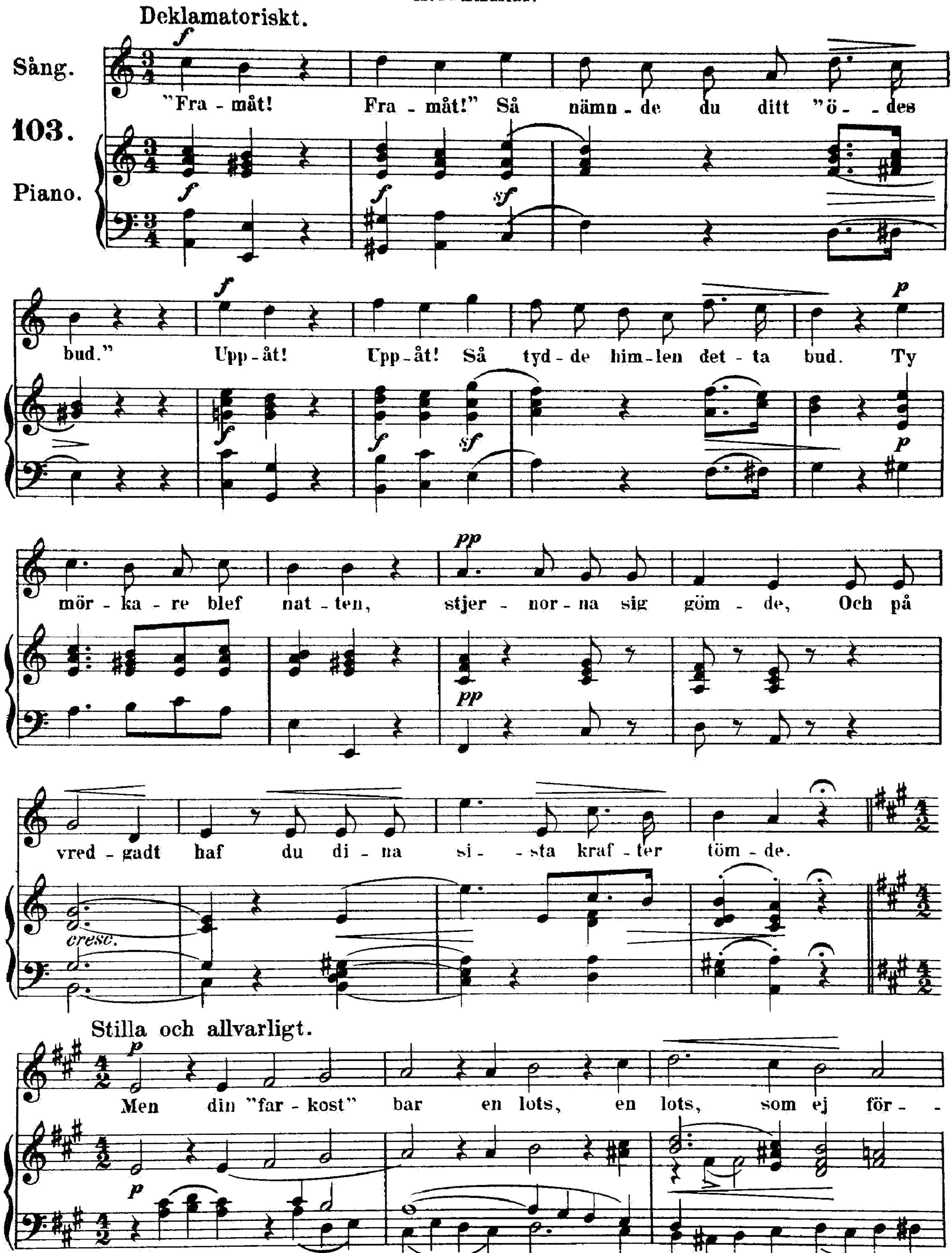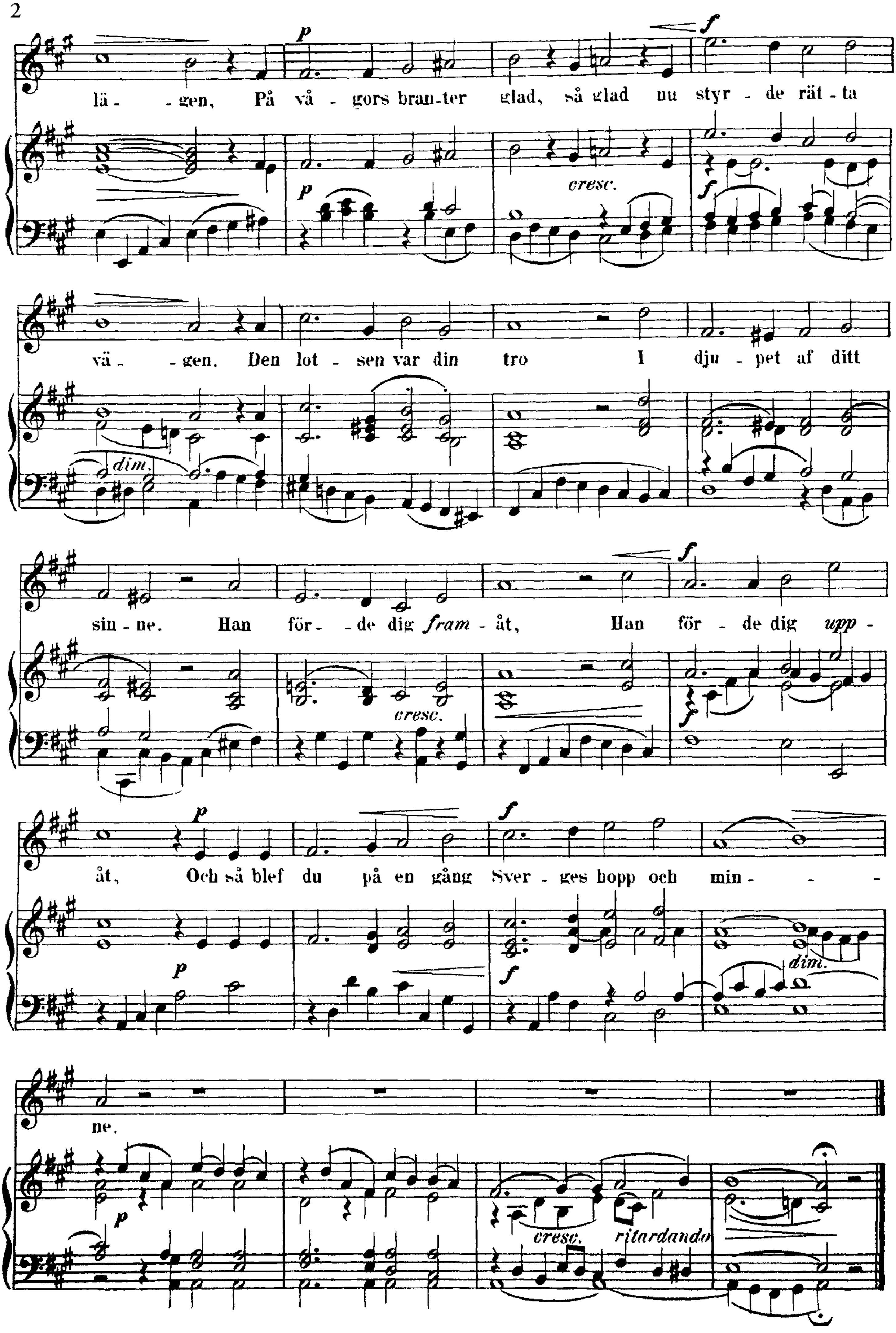

väl ro - - - sen - - - bo - - jan
cresc.
p
f
lätt; Men det ar - - ma hjer - - tat
f
p
ly - - der ej, ack nej, det ly - - der ej på sam-ma sätt.
p
Döm dock ej för hårdt
cresc.
sva - - - ret, som jag ger.
f
f

O! Var viss, jag skall an - - -
kla - - ga mig, jag skall an - kla - - ga mig, men kan ej mer.
Nå - - got val jag e - ger ej,
cresc.
Dock, tro mig, ack! det är ej lätt, ej lätt det är att sva - ra
ritard.
dim.
nej.

Erik Gustaf Geijer.

A. F. Lindblad.
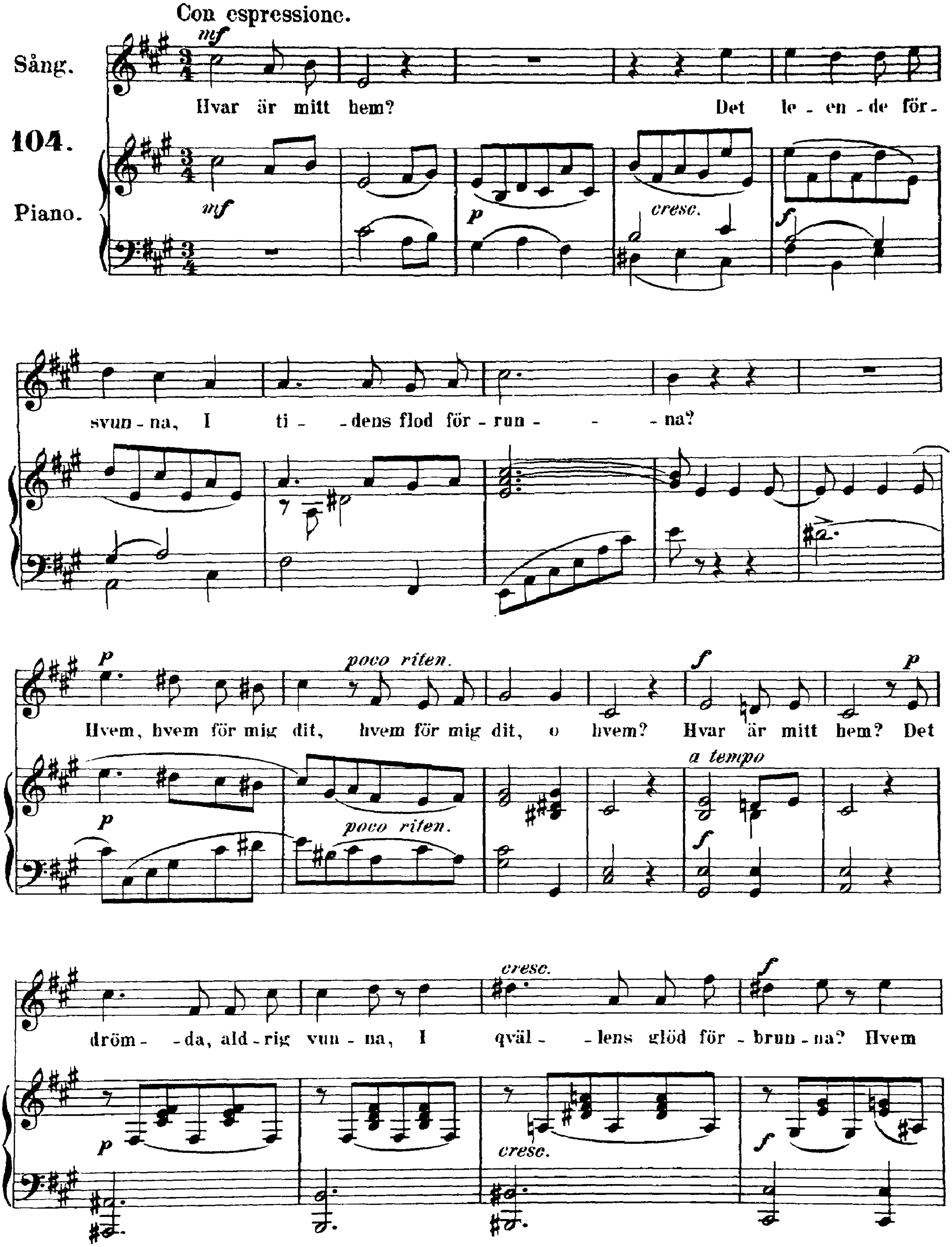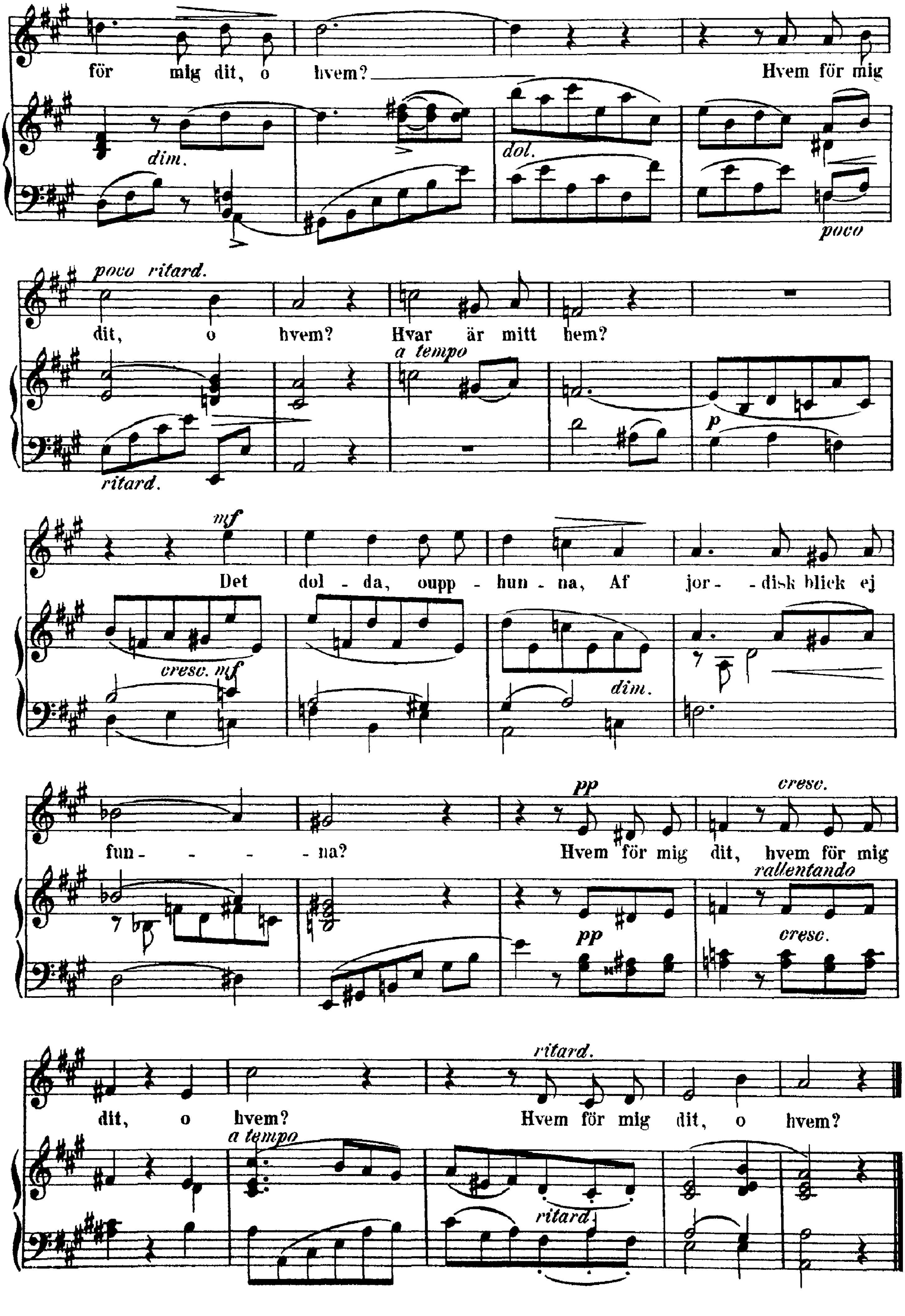

lä - gen, På vå - gors bran-ter glad, så glad nu styr - de rät - ta
vä - gen. Den lot - sen var din tro I dju - pet af ditt
sin - ne. Han för - de dig *fram* - åt, Han för - de dig *upp* -
åt, Och så blef du på en gång Sver - ges hopp och min - - -
ne.
cresc.
dim.
ritardando

Hvar är mitt hem?
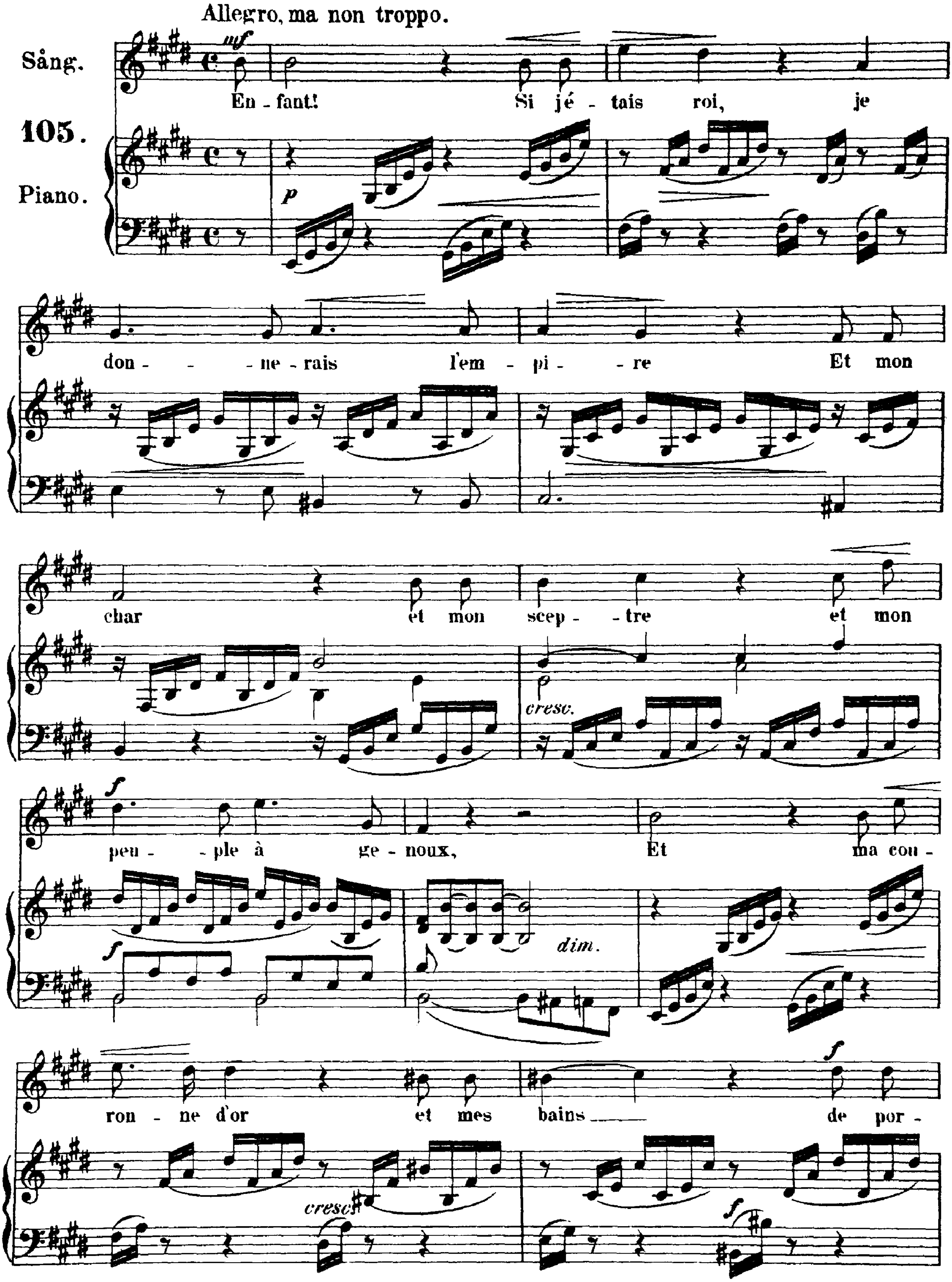
Thekla Knös.
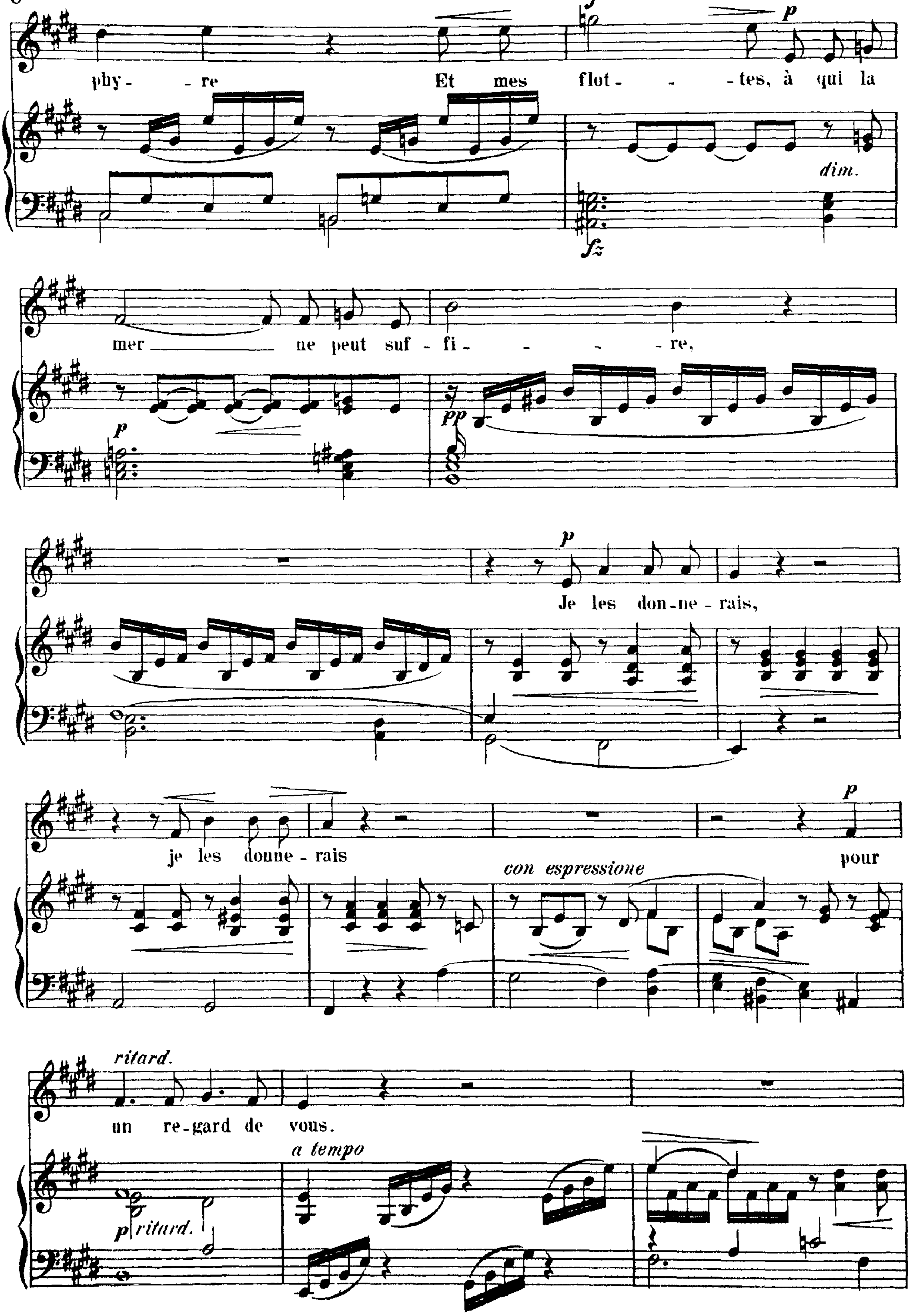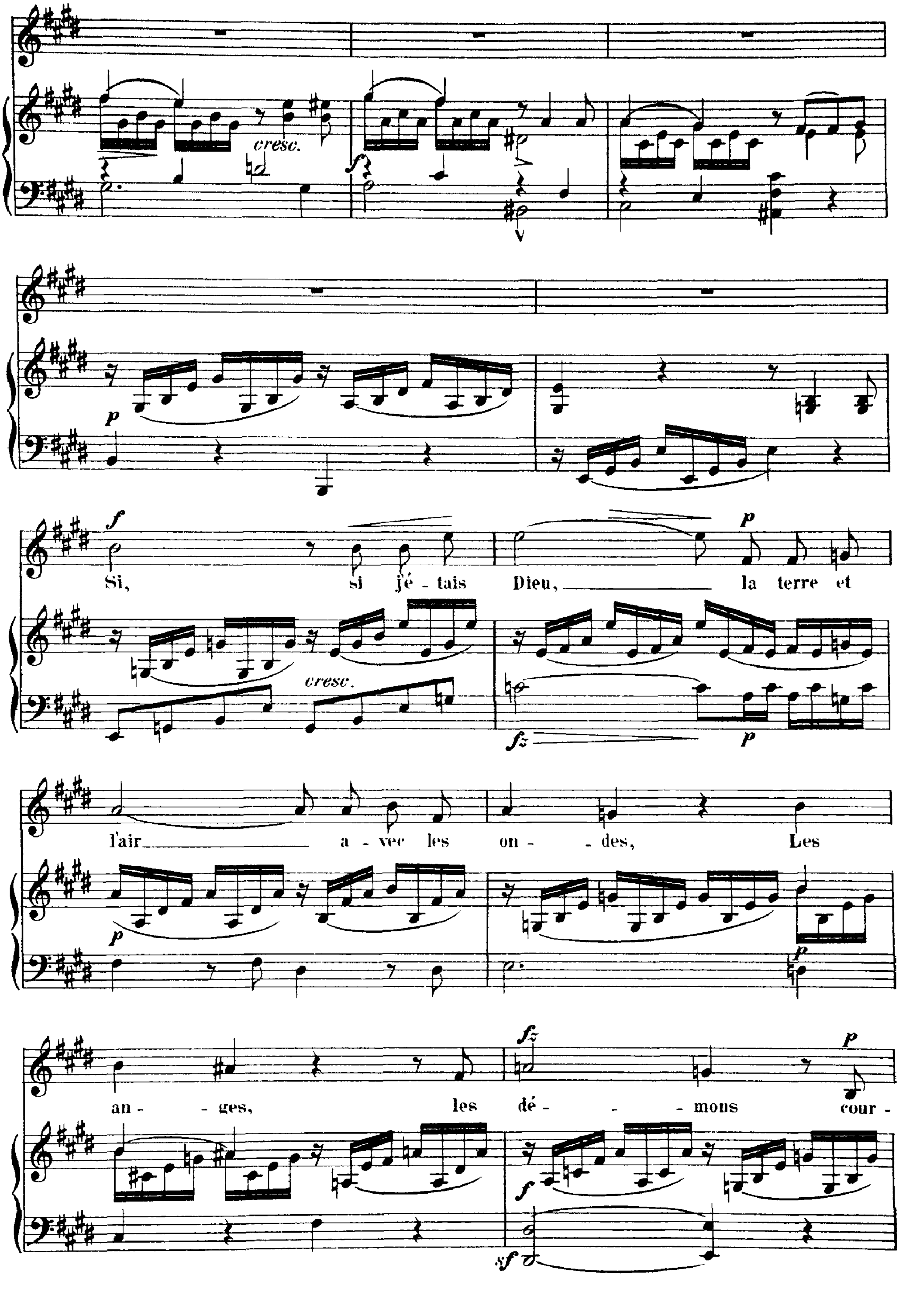

för mig dit, o hvem? Hvem för mig
dim.
dol.
poco
poco ritard.
dit, o hvem? Hvar är mitt hem?
a tempo
ritard.
p
mf
Det dol - da, oupp - hun - na, Af jor - - disk blick ej
cresc. mf
dim.
pp
cresc.
fun - - - - na? Hvem för mig dit, hvem för mig
rallentando
pp
cresc.
ritard.
dit, o hvem? Hvem för mig dit, o hvem?
a tempo
ritard.
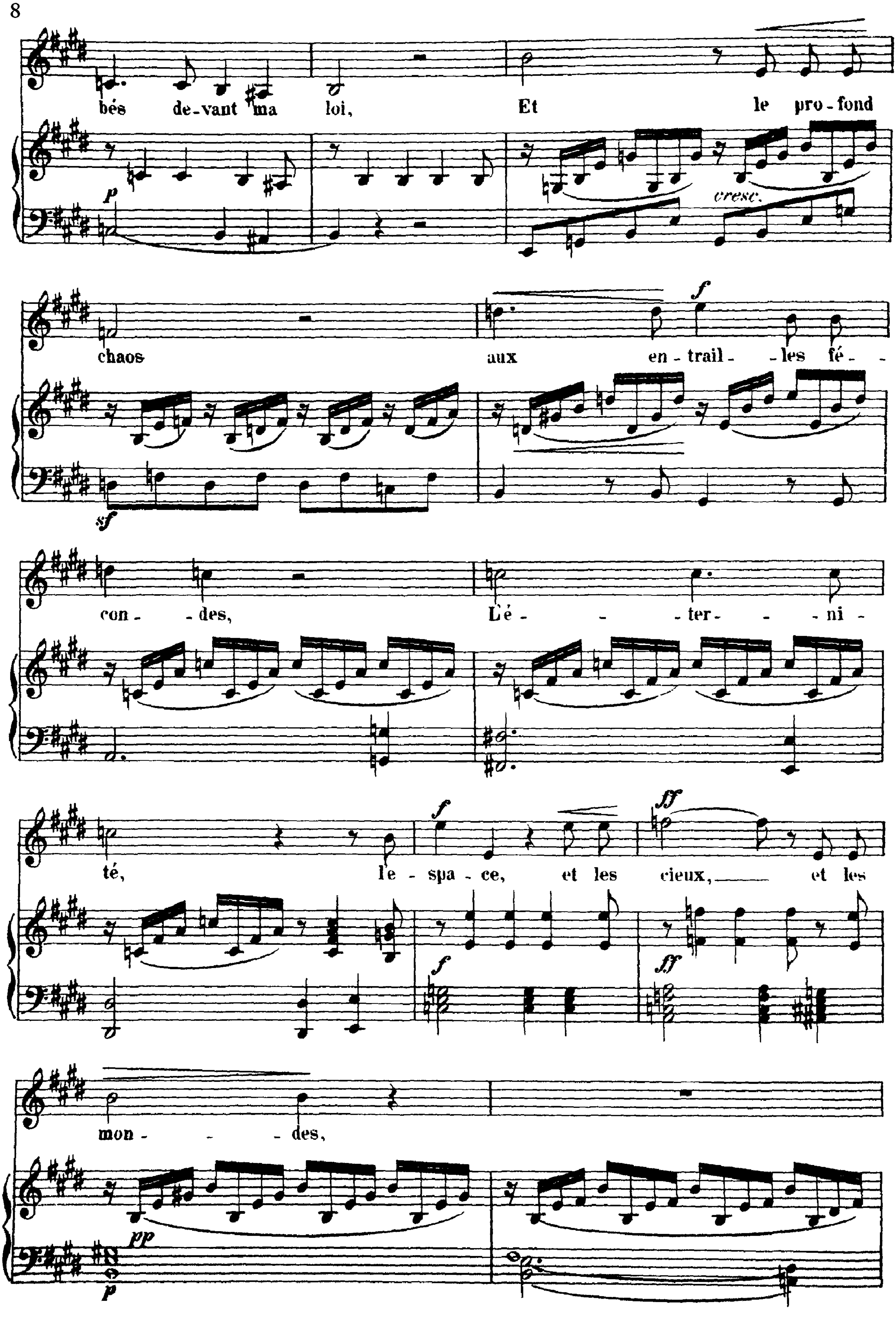
A une femme.
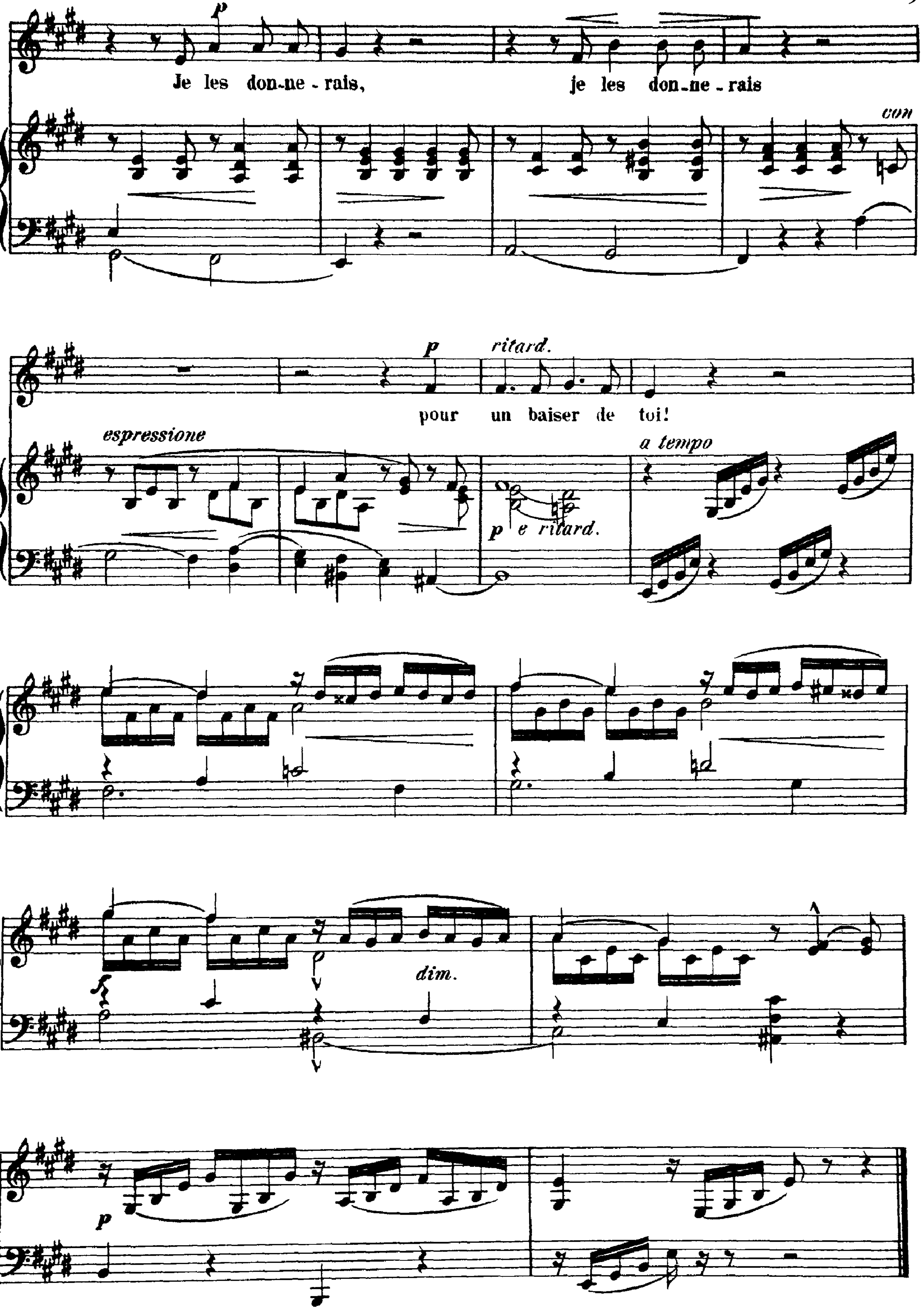
Victor Hugo.

phy - re Et mes flot - tes, à qui la
dim.
mer ne peut suf - fi - re,
Je les don - ne - rais,
je les donne - rais
con espressione
pour
ritard.
un re - gard de vous.
a tempo
ritard.
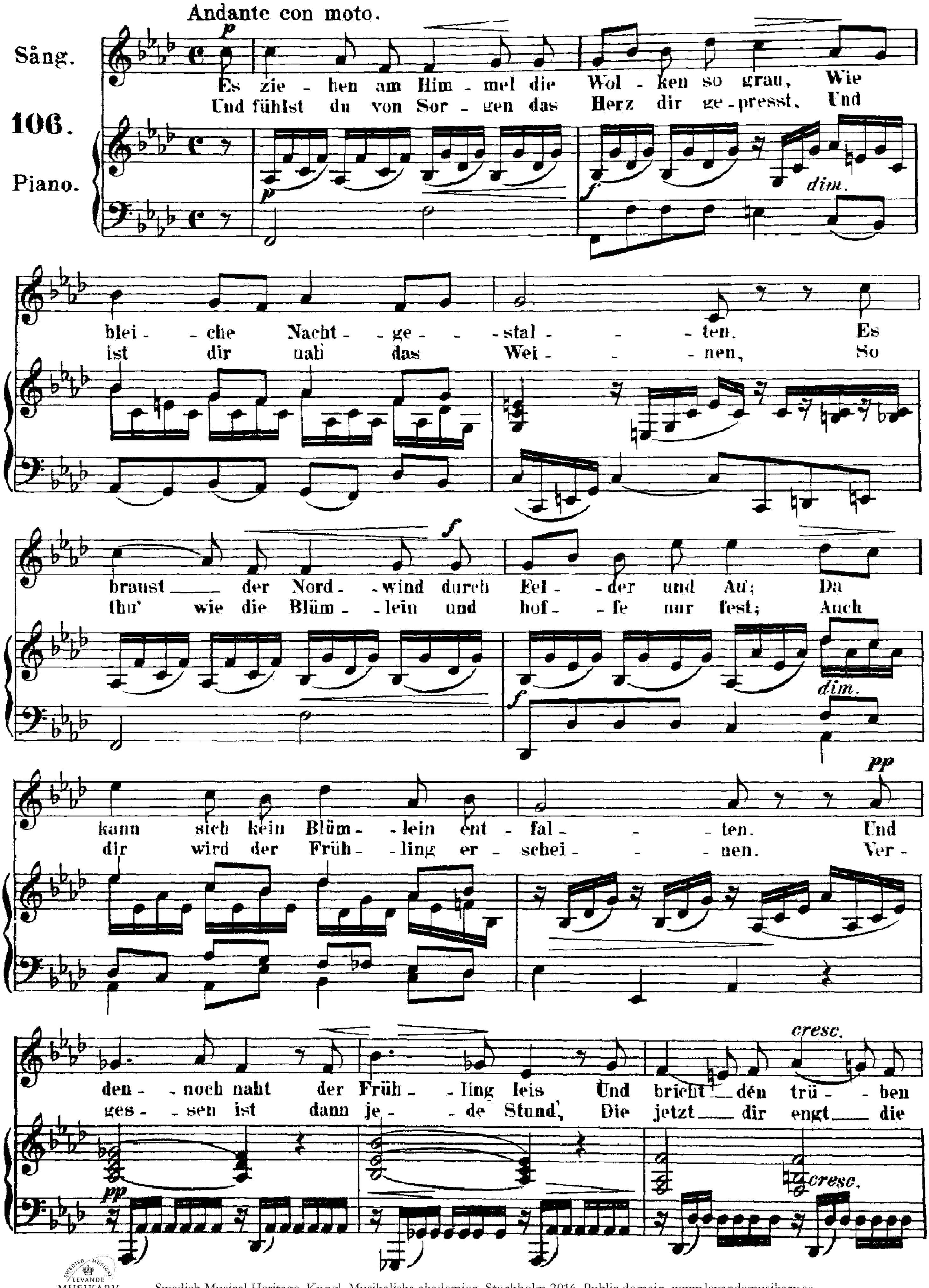

cresc.
Si, si j'é - tais Dieu, la terre et
cresc.
l'air a - vec les on - des, Les
an - ges, les dé - mons cour -
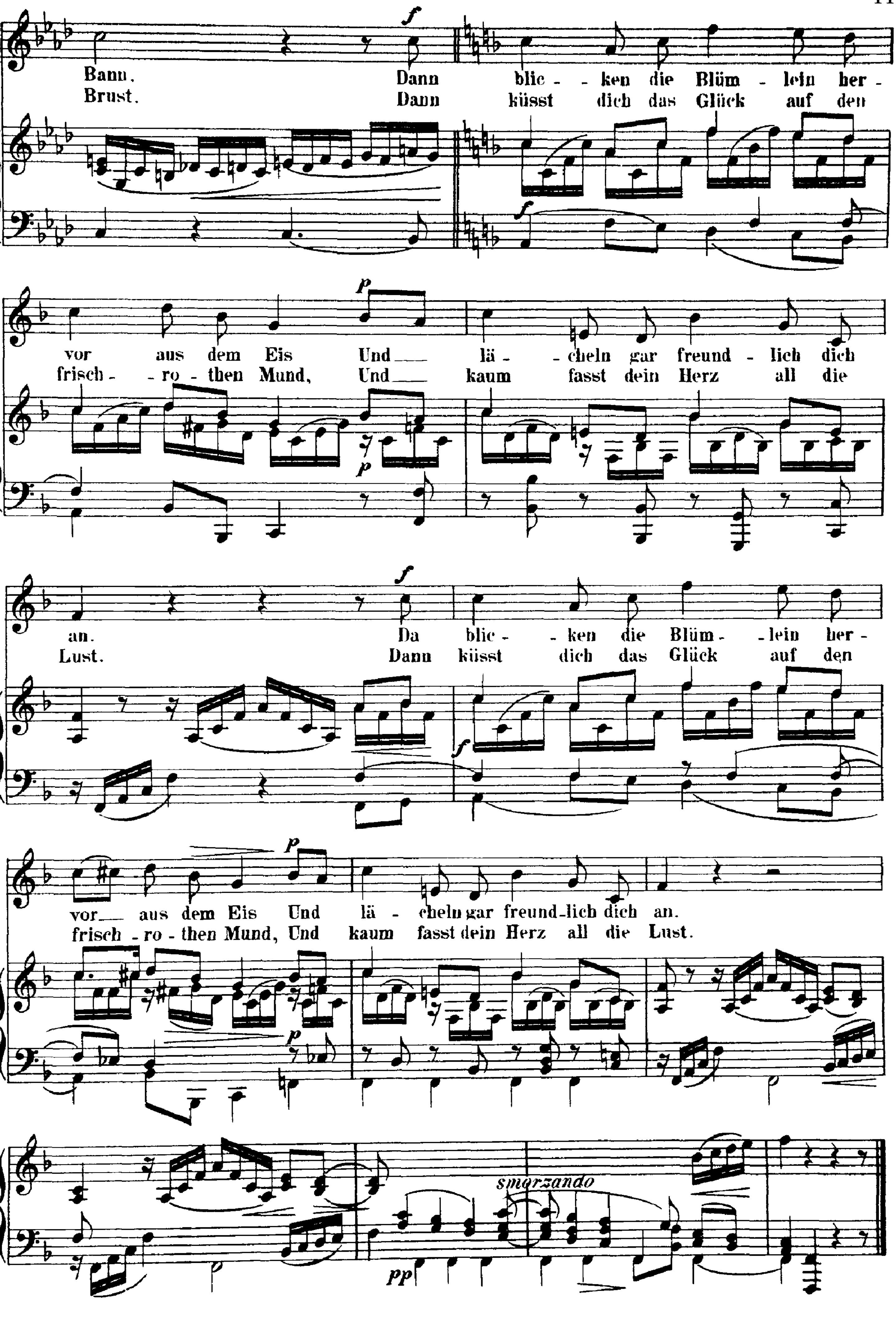

bés de-vant ma loi, Et le pro-fond
chaos aux en-trail-les fé-
con-des, L'é- ter- ni-
té, l'e-spa-ce, et les cieux, et les
mon- des,

p
Je les don-ne-rais, je les don-ne-rais
con
espressione
p ritard.
pour un baiser de toi!
p e ritard.
a tempo
dim.
p

Trostung.

Krimer.
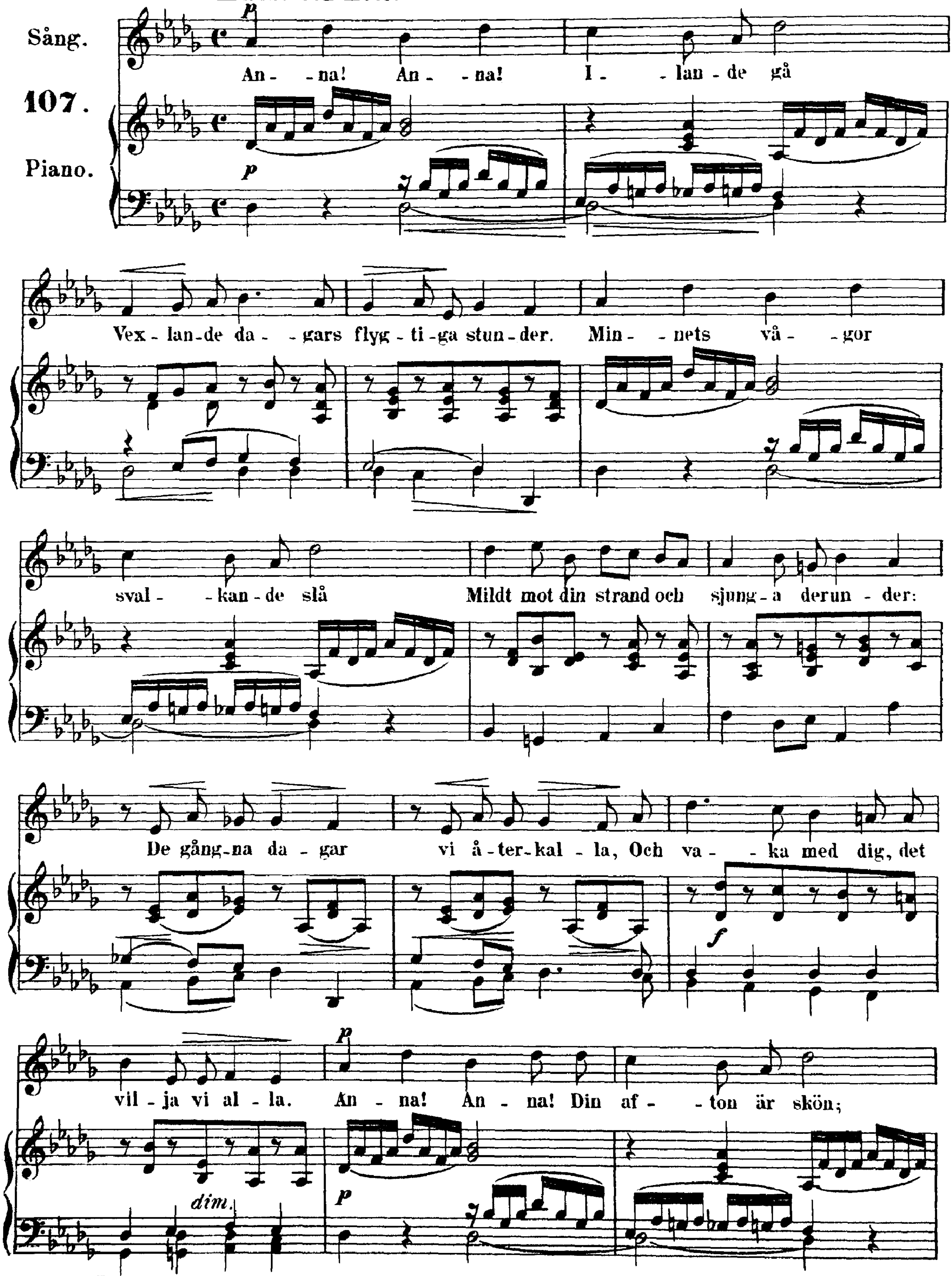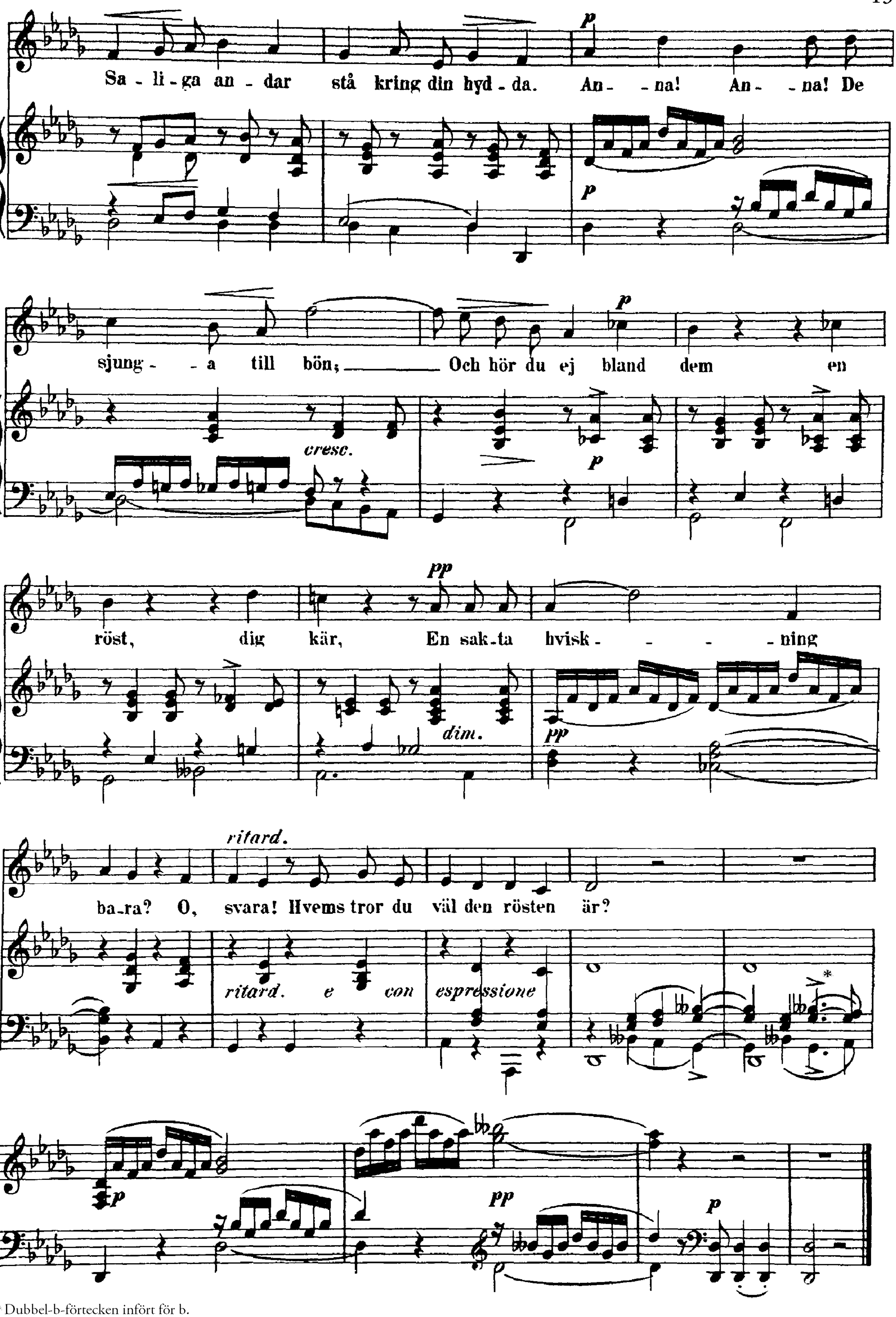

Bann. Dann blic - - ken die Blüm - lein her -
Brust. Dann küsst dich das Glück auf den
vor aus dem Eis Und lä - - cheln gar freund - lich dich
frisch - - ro - then Mund, Und kaum fasst dein Herz all die
an. Da blic - - ken die Blüm - - lein her -
Lust. Dann küsst dich das Glück auf den
vor aus dem Eis Und lä - cheln gar freund-lich dich an.
frisch - ro - then Mund, Und kaum fasst dein Herz all die Lust.
smorzando

Till Enkefru Anna E. Geijer.

A. F. Lindblad.

Andante con moto.
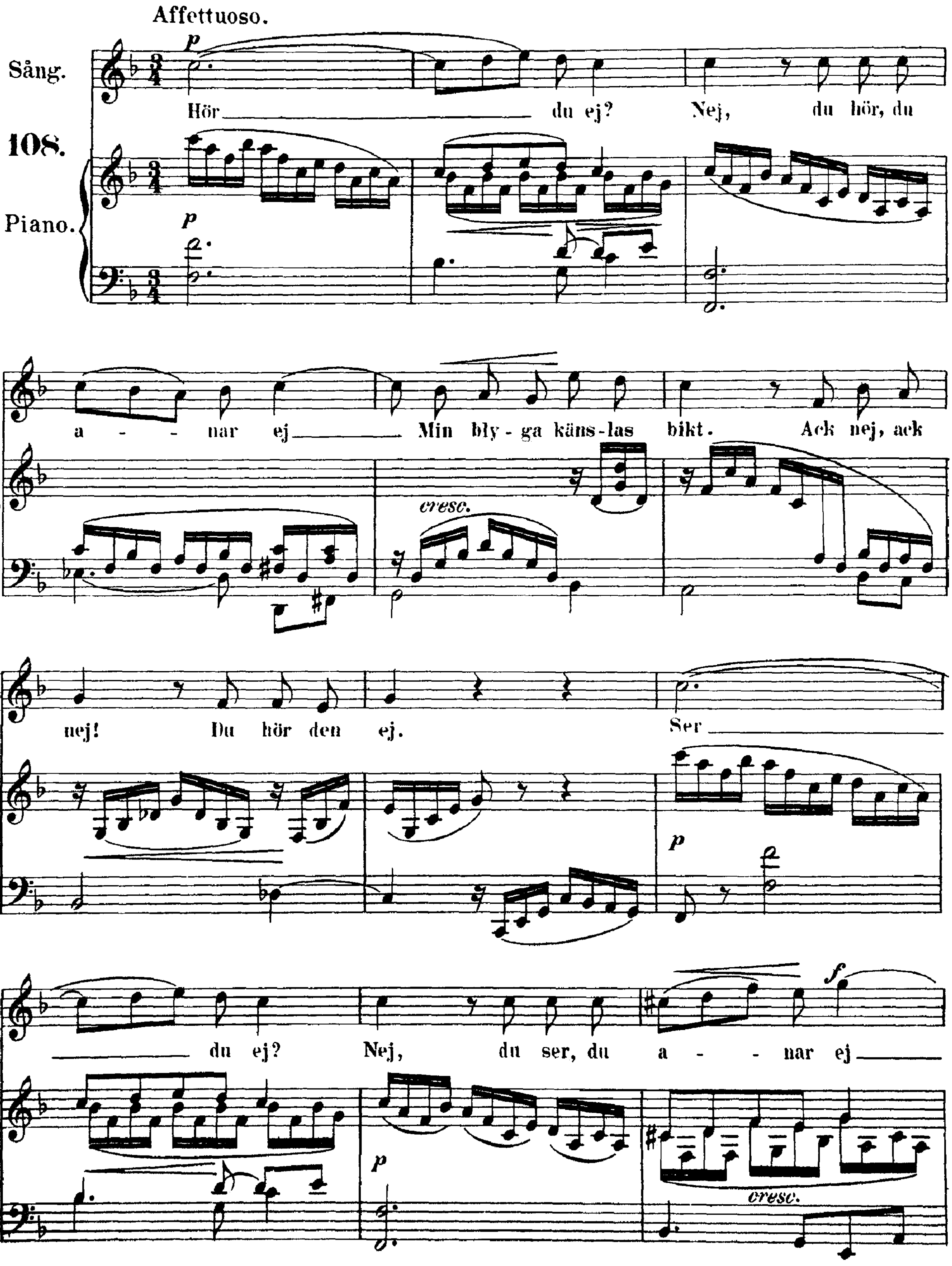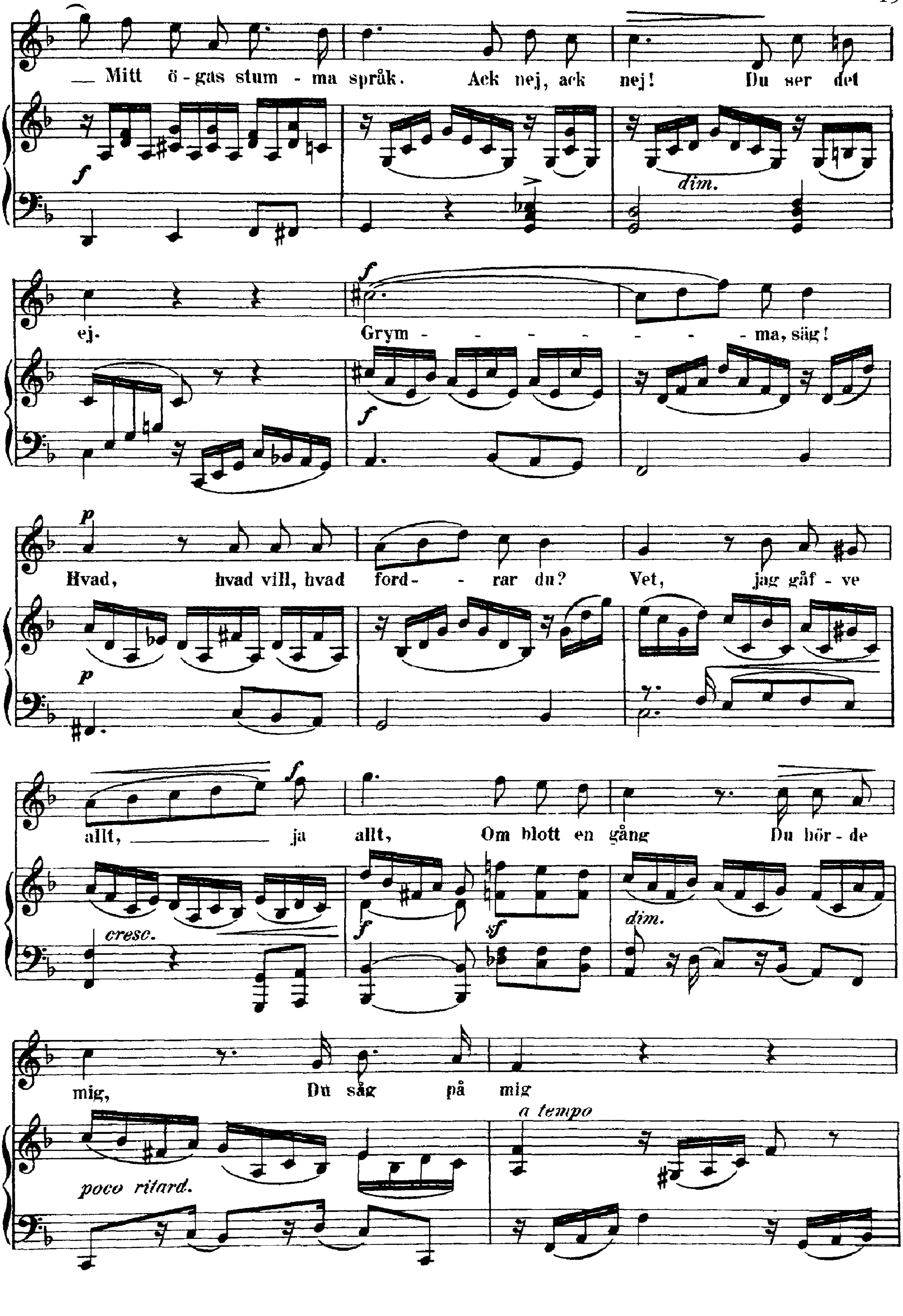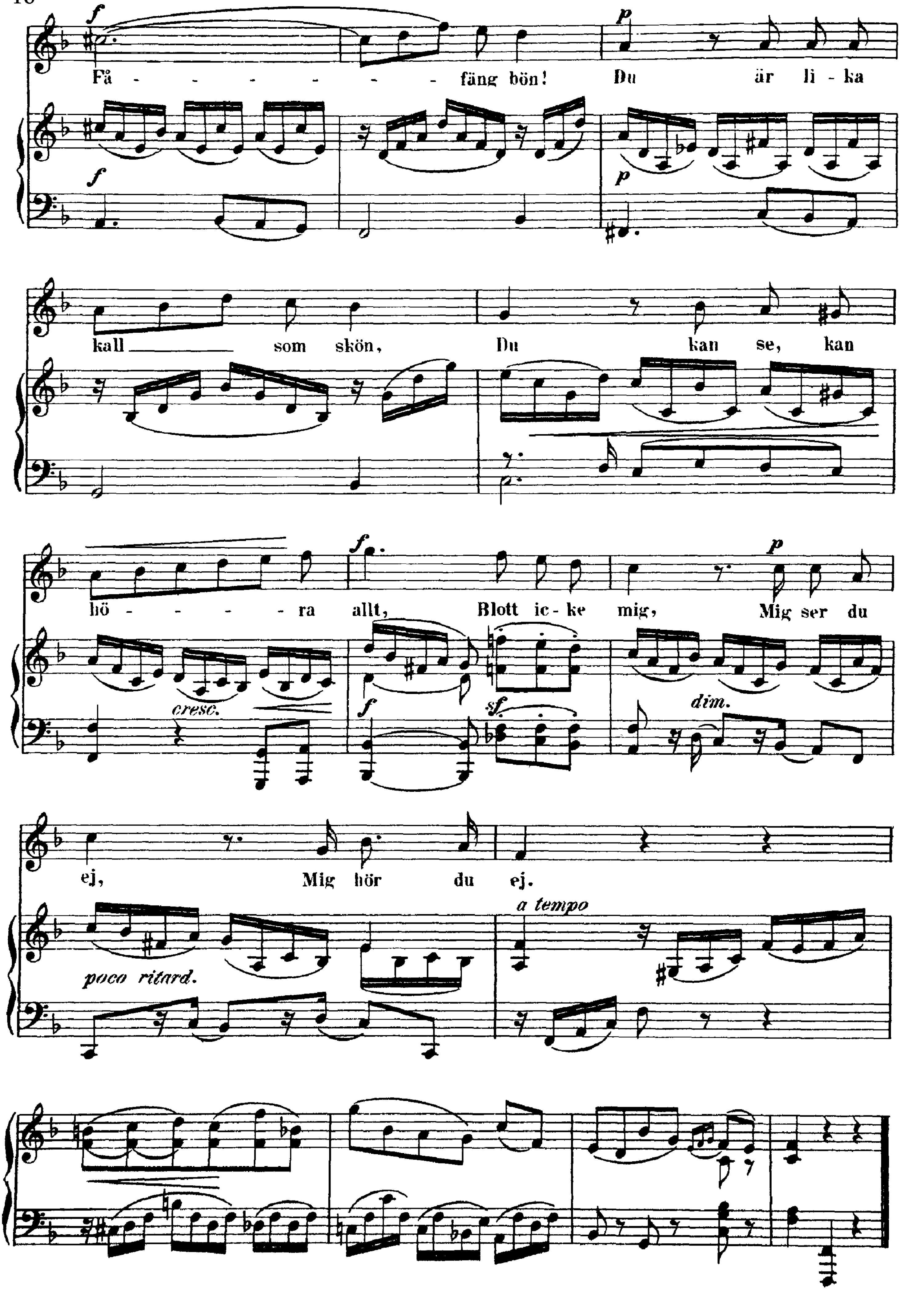

* Dubbel-b-förtecken infört för b.

Hon hvarken hör eller ser.

A.F. Lindblad.
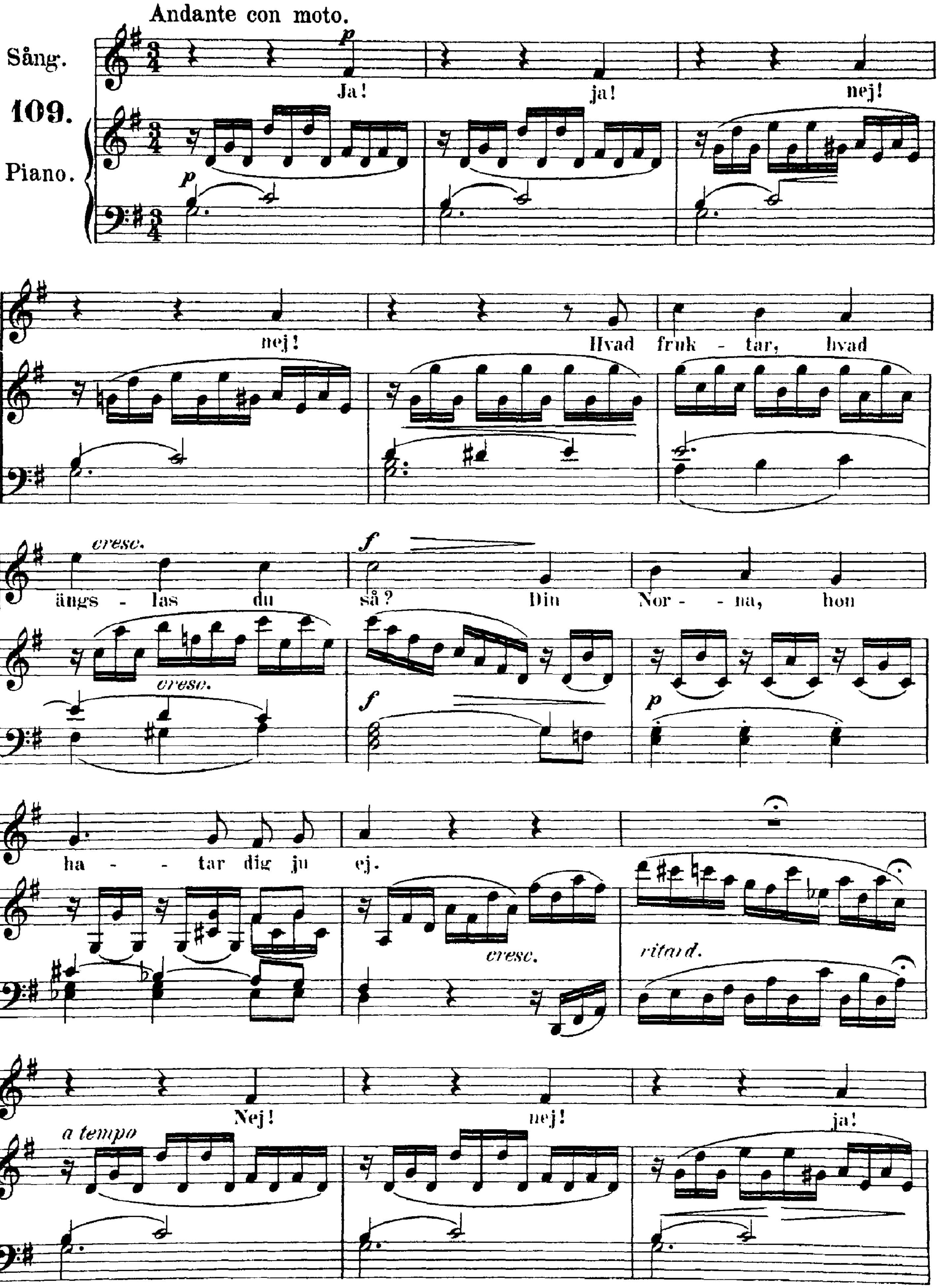

Mitt ö-gas stum-ma språk. Ack nej, ack nej! Du ser det
ej. Grym-ma, säg!
Hvad, hvad vill, hvad ford-rar du? Vet, jag gåf-ve
allt, ja allt, Om blott en gång Du hör-de
mig, Du såg på mig
f
dim.
p
cresc.
sf
poco ritard.
a tempo
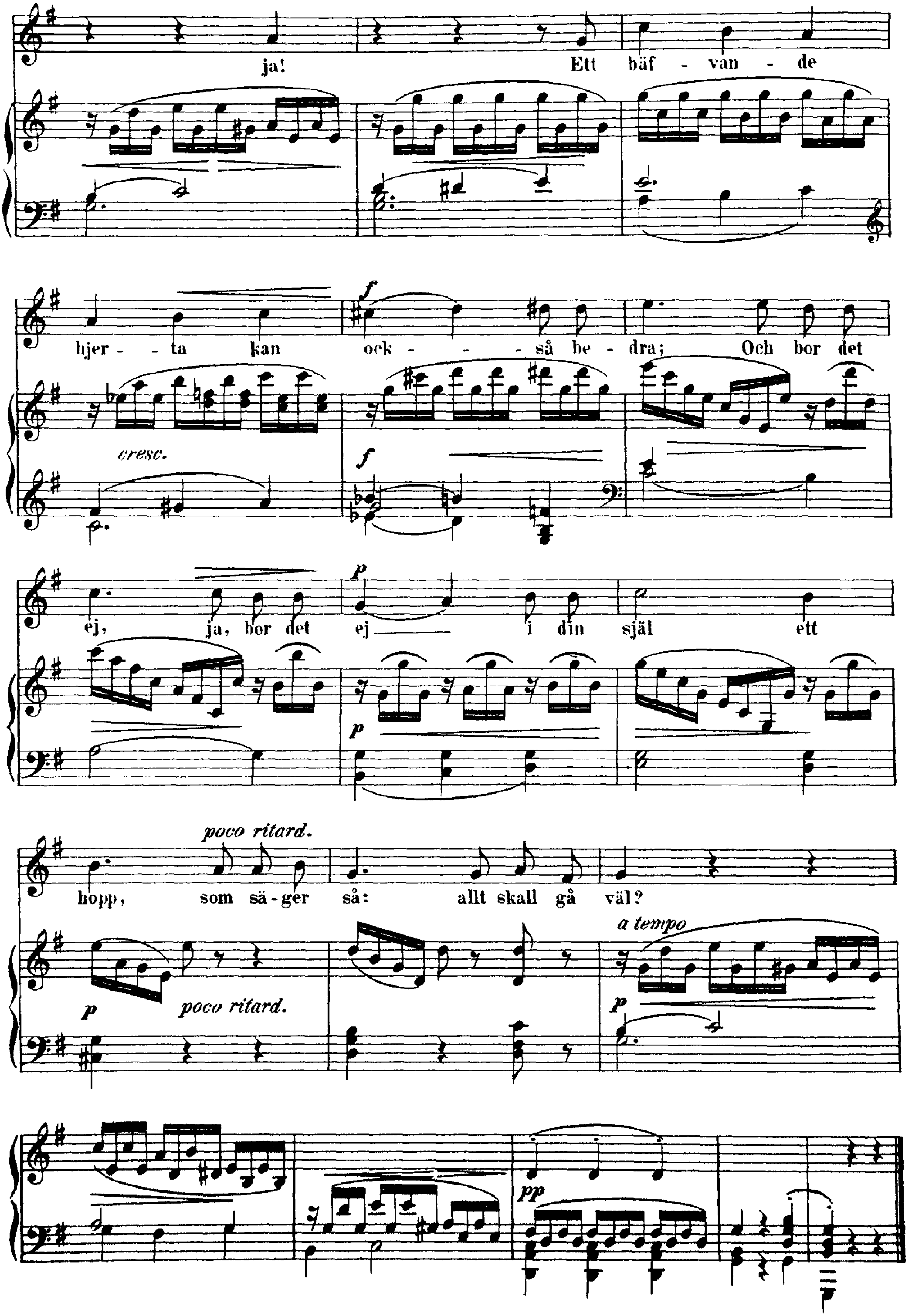

Få - - - - - - fäng bön! Du är li - ka
kall som skön, Du kan se, kan
hö - - - - ra allt, Blott ic - ke mig, Mig ser du
ej, Mig hör du ej.
cresc.
dim.
poco ritard.
a tempo

Tvekan.

A. F. Lindblad.
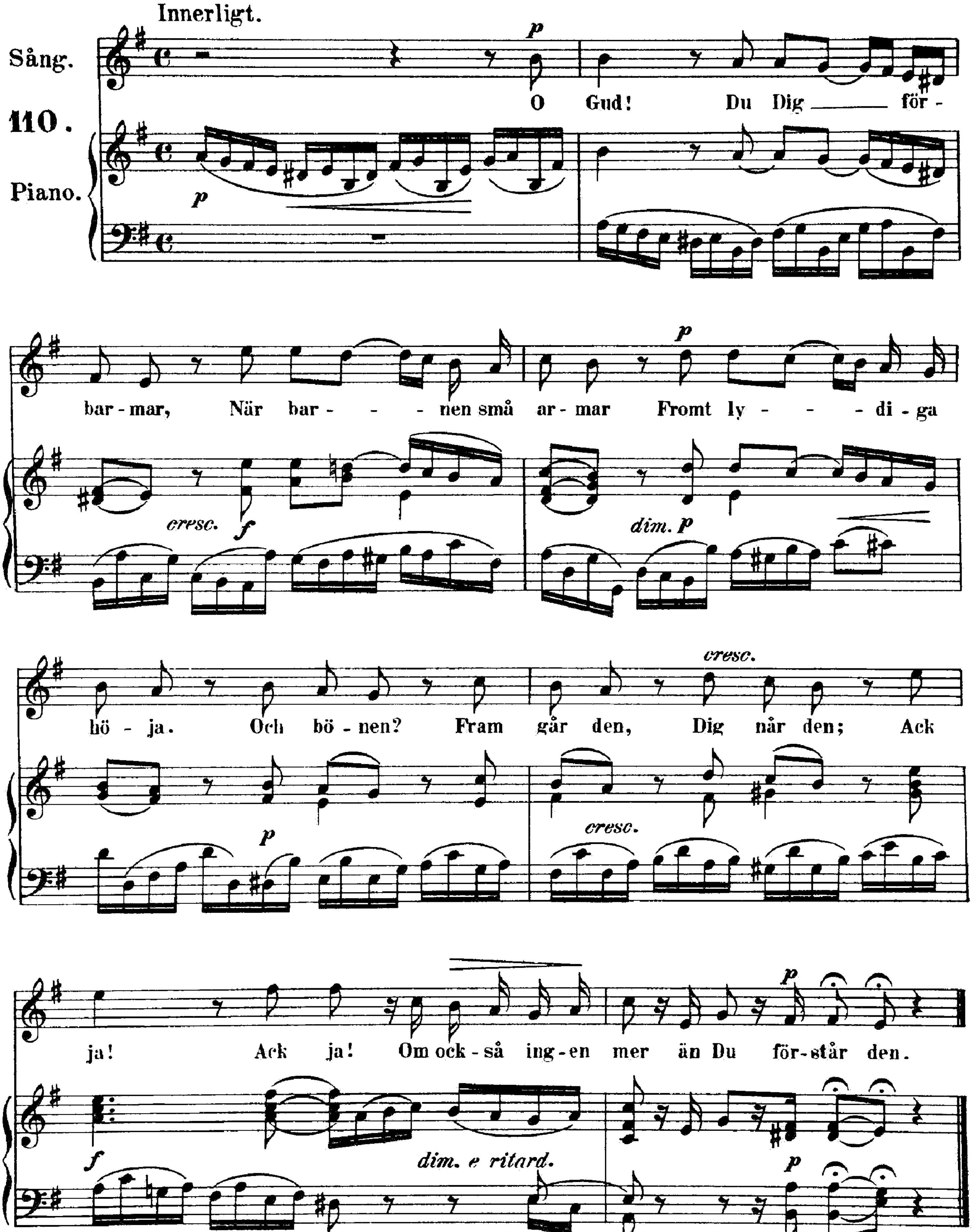
109.

ja! Ett bäf - van - de
hjer - ta kan ock - - - så be - dra; Och bor det
cresc.
f
ej, ja, bor det ej i din själ ett
p
poco ritard.
hopp, som sä - ger så: allt skall gå väl?
a tempo
pp
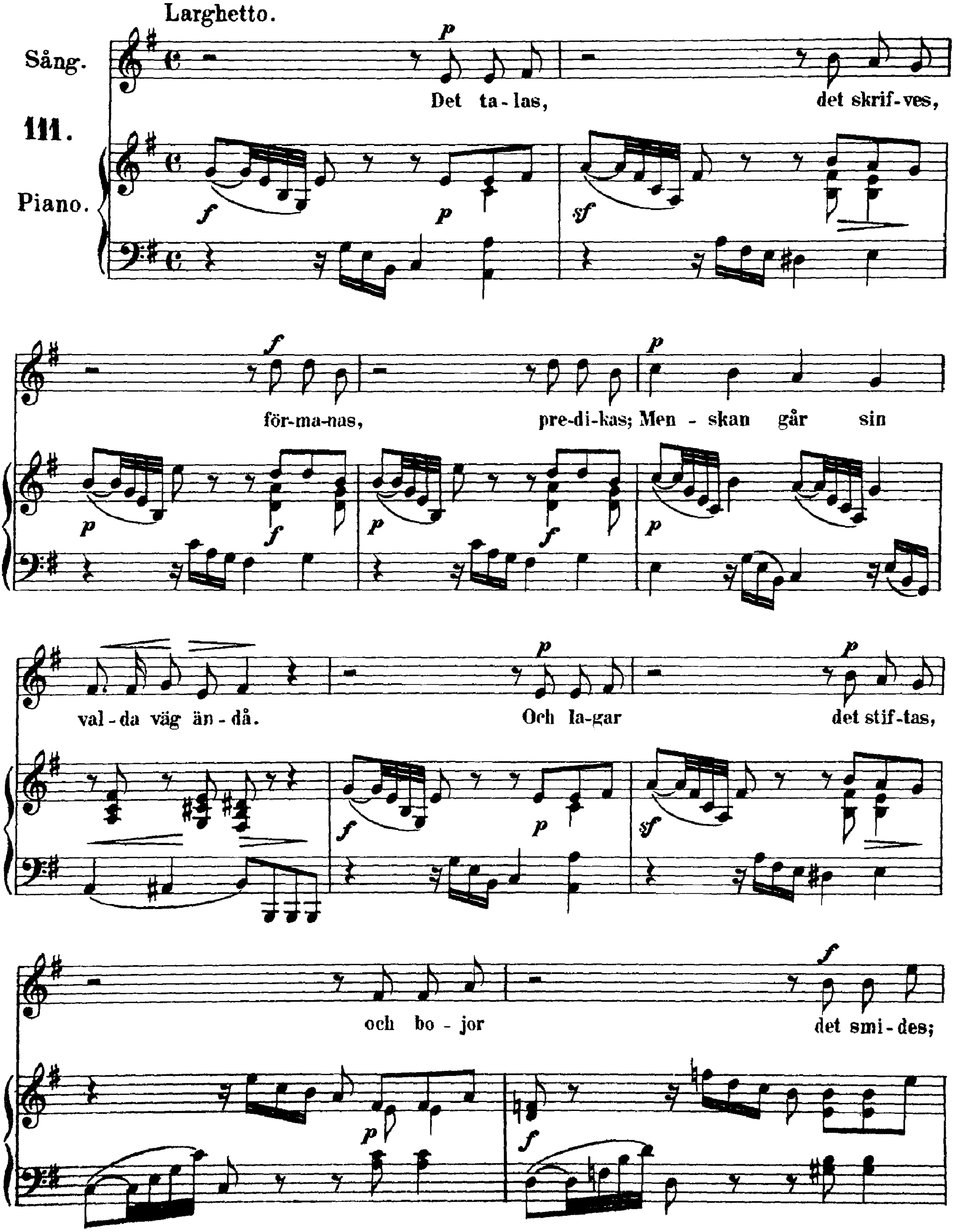
Vid barnens aftonbön.
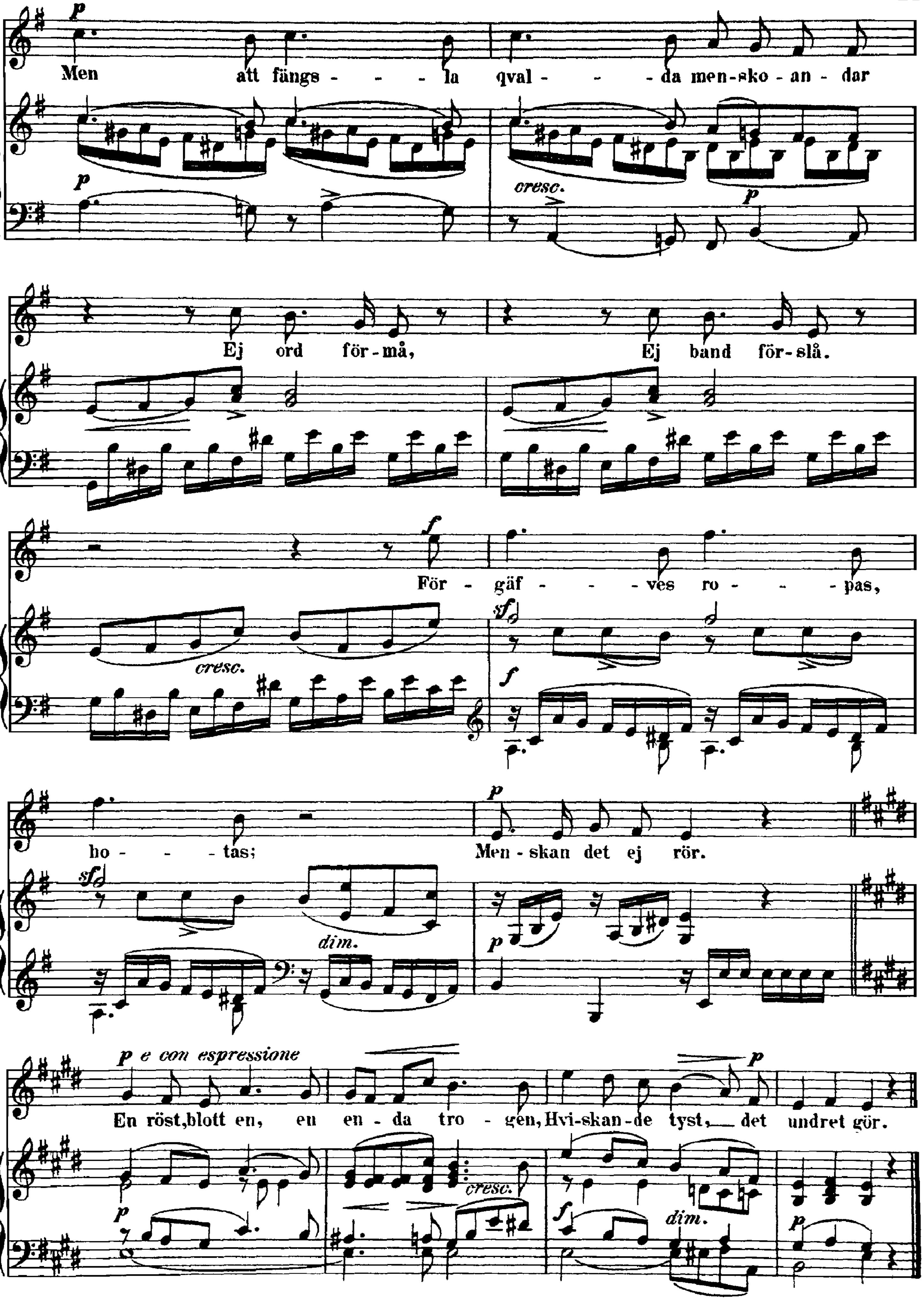
A.F. Lindblad.

Efter läsningen af en tendensdikt.
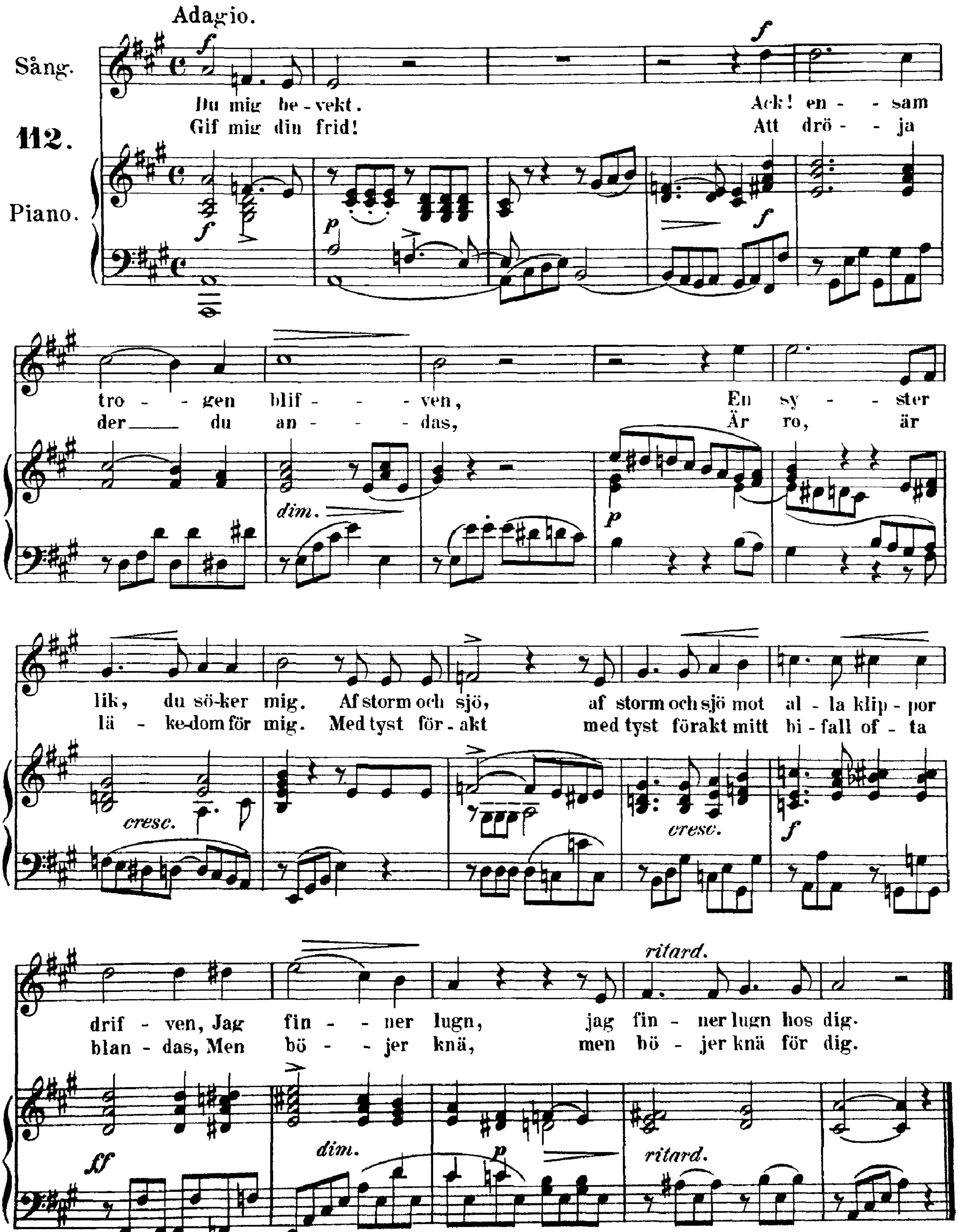
A.F. Lindblad.

Men att fängs - - - la qval - - - da men-sko - an - dar
cresc.
Ej ord för-må, Ej band för-slå.
För - gäf - - - ves ro - - - pas,
cresc.
ho - - - tas; Men-skan det ej rör.
dim.
p e con espressione
En röst, blott en, en en - da tro - gen, Hvi-skan-de tyst, det undret gör.
cresc.
dim.
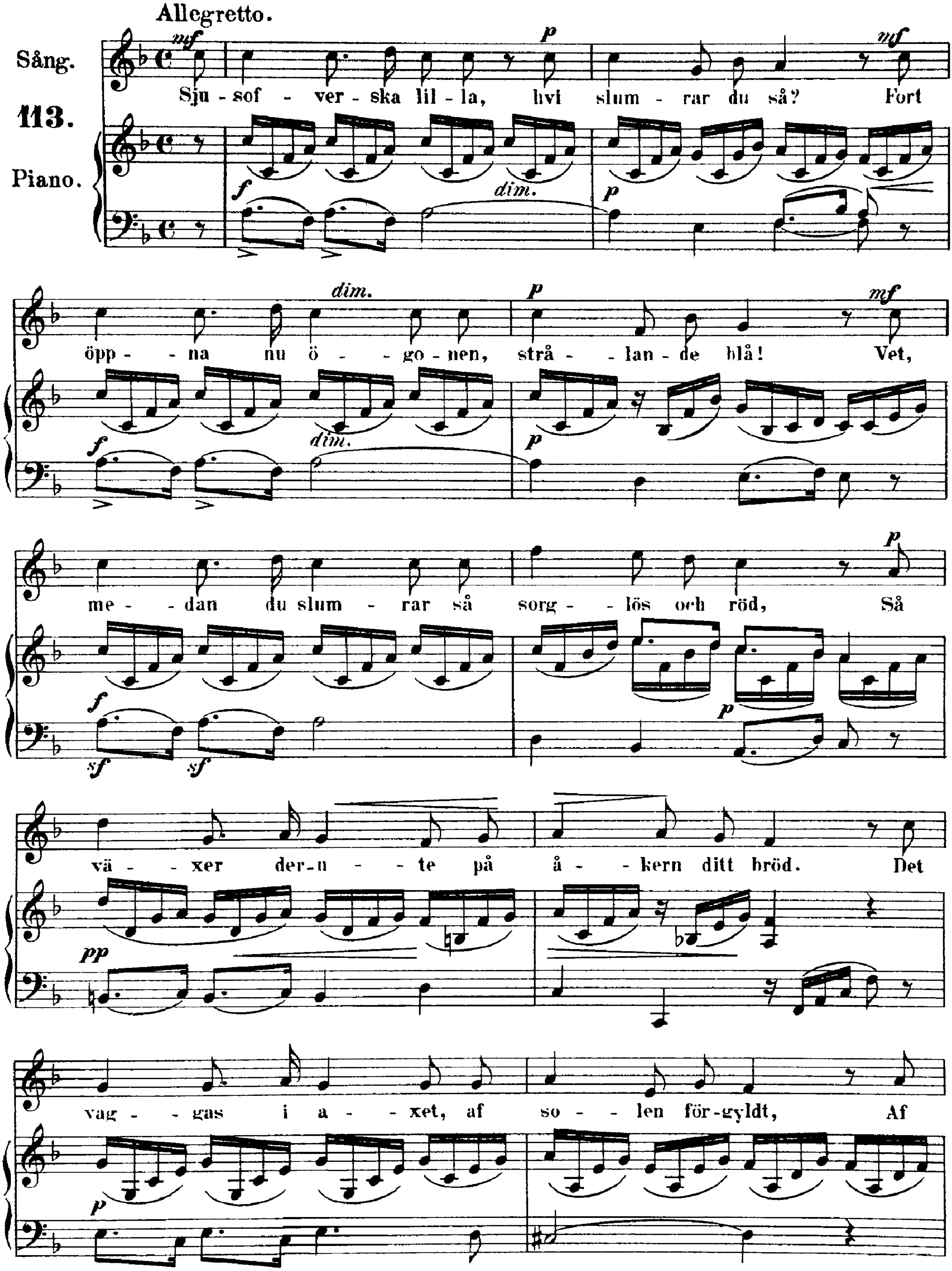
Till godheten.
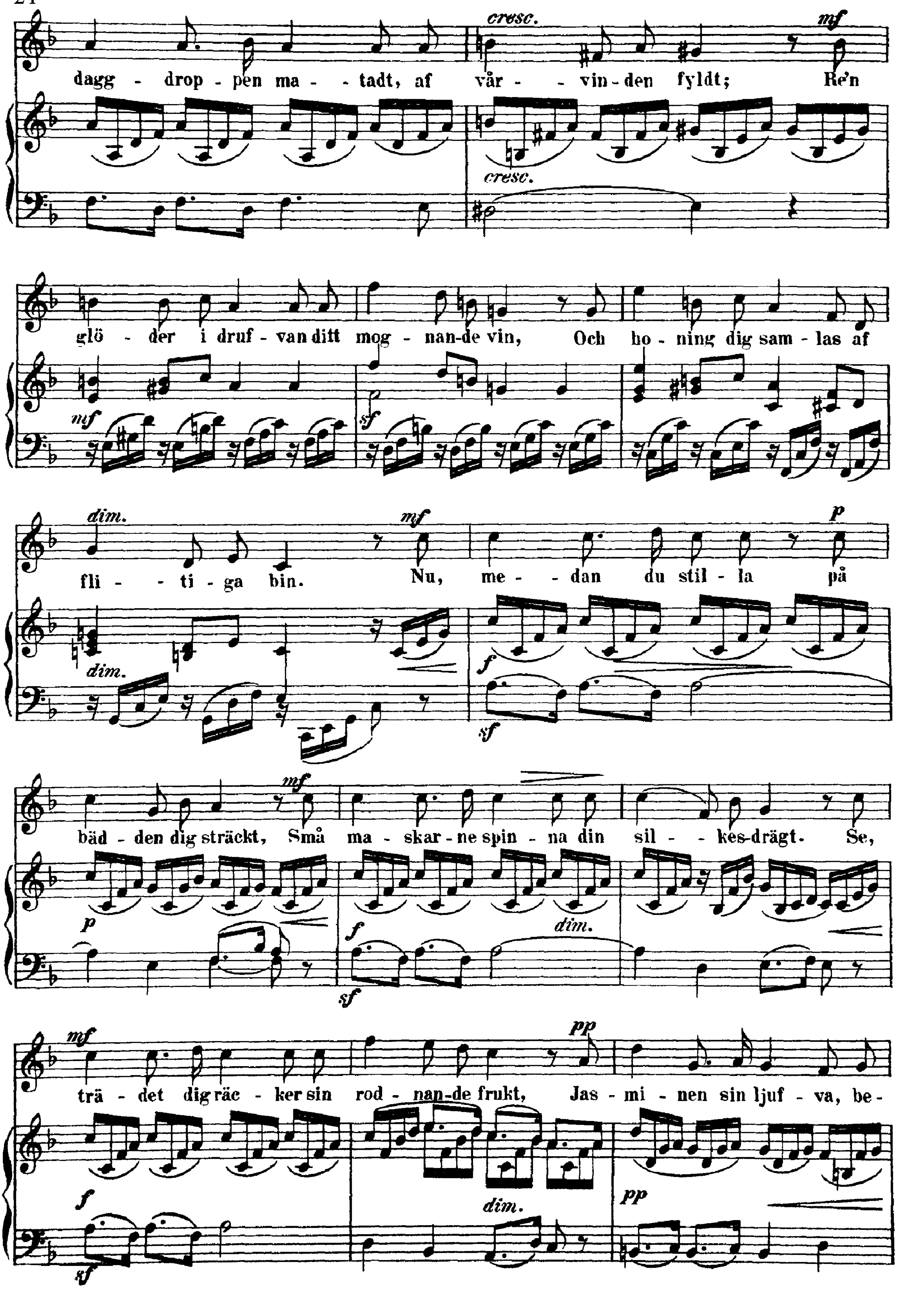
Urban.
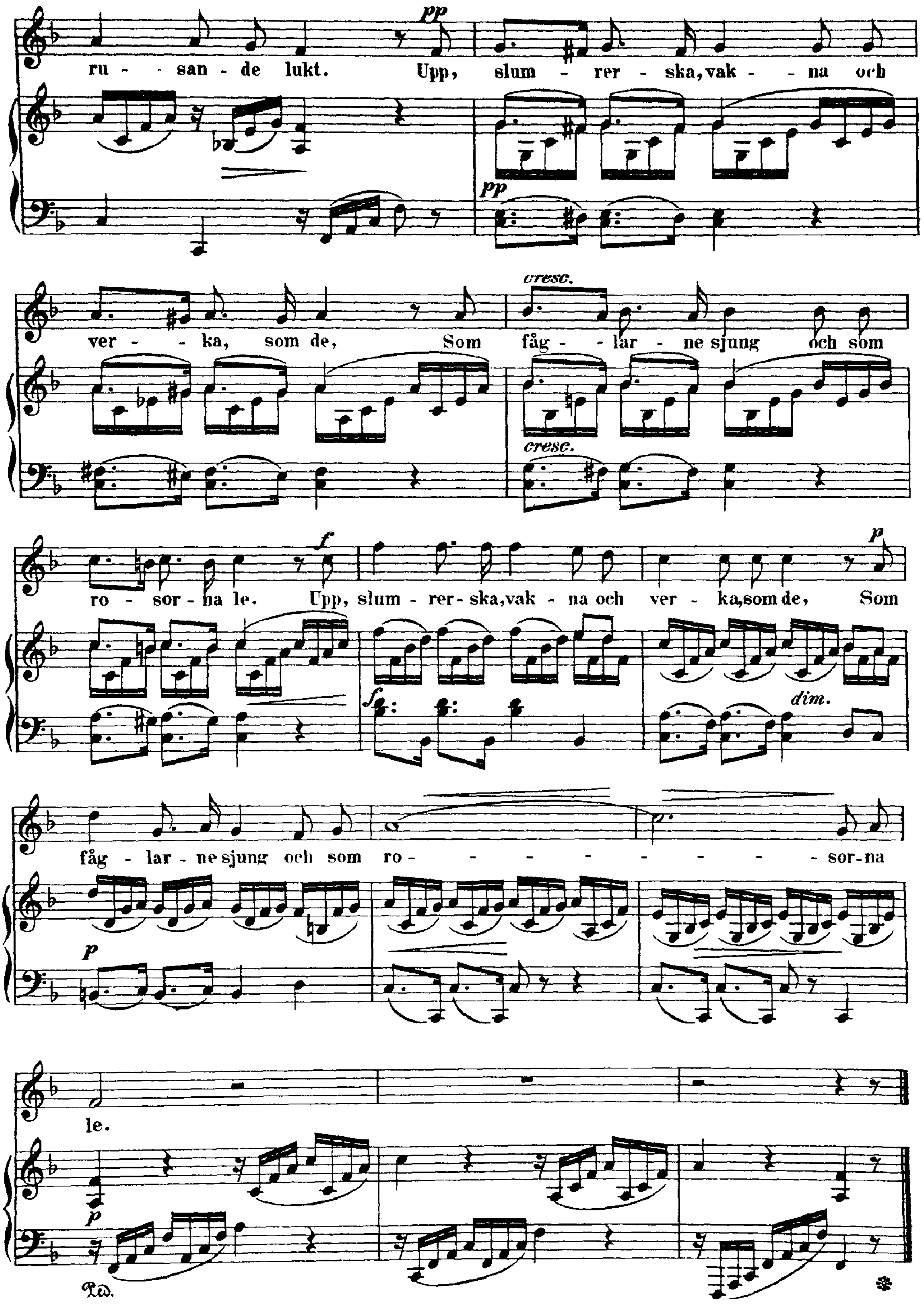

Tidigt om morgonen.

Thekla Knös.

cresc.
mf
dagg - drop - pen ma - - tadt, af vår - - vin - den fyldt; Re'n
cresc.
glö - der i druf - van ditt mog - nan - de vin, Och ho - ning dig sam - las af
mf
sf
dim.
mf
fli - - ti - ga bin. Nu, me - - dan du stil - la på
dim.
f
sf
p
mf
bäd - den dig sträckt, Små ma - skar - ne spin - na din sil - - kes - drägt. Se,
p
f
dim.
sf
mf
pp
trä - det dig räc - ker sin rod - nan - de frukt, Jas - mi - nen sin ljuf - va, be -
f
dim.
pp
sf
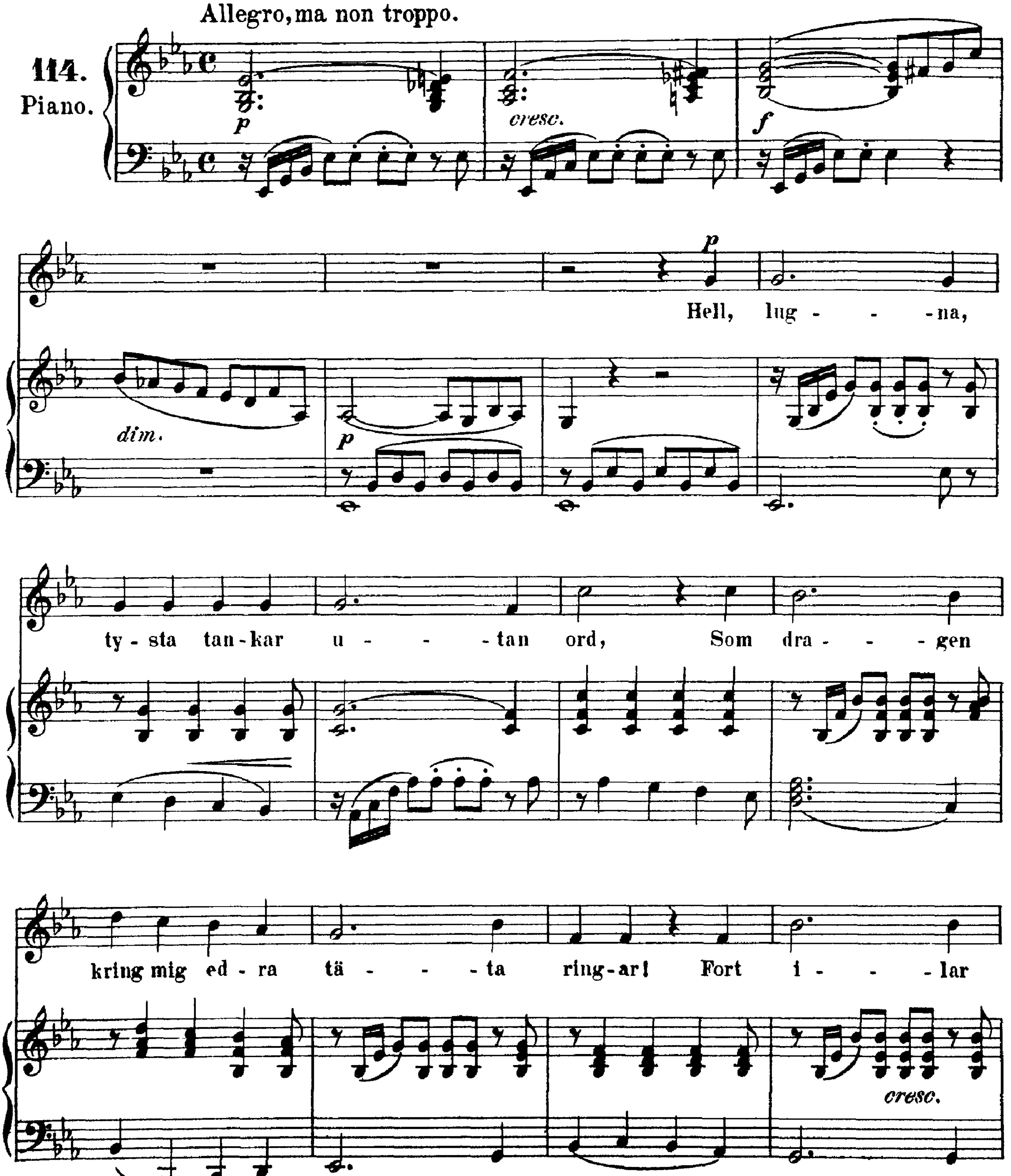

pp
ru - - san - de lukt. Upp, slum - rer - ska, vak - - na och
pp
cresc.
ver - - ka, som de, Som fåg - - lar - ne sjung och som
cresc.
f
ro - sor - na le. Upp, slum - rer - ska, vak - na och ver - ka, som de, Som
p
fz
dim.
fåg - lar - ne sjung och som ro - - - - - - - - sor - na
p
le.
p
Ped.
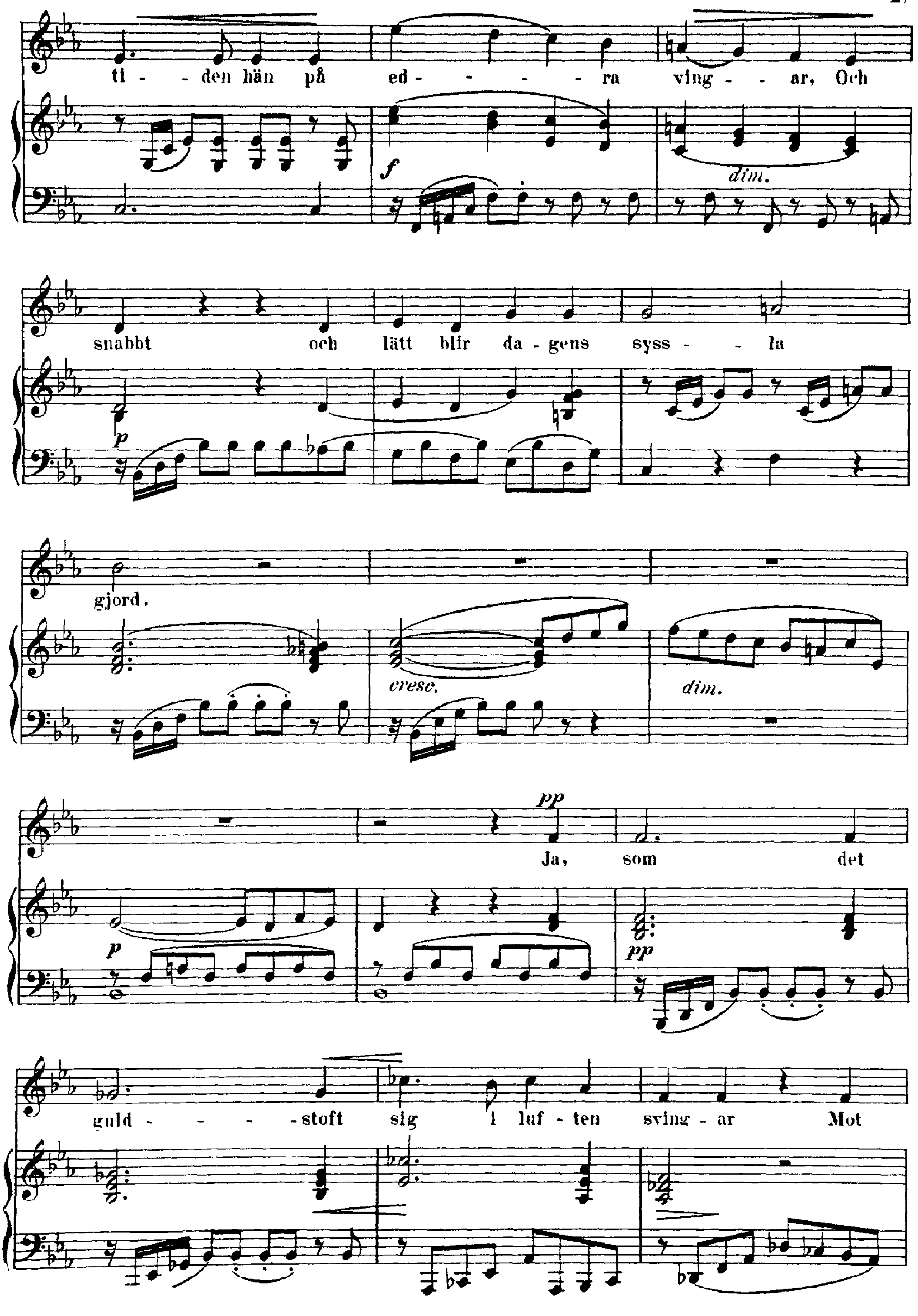
En qvinna vid sitt arbete.
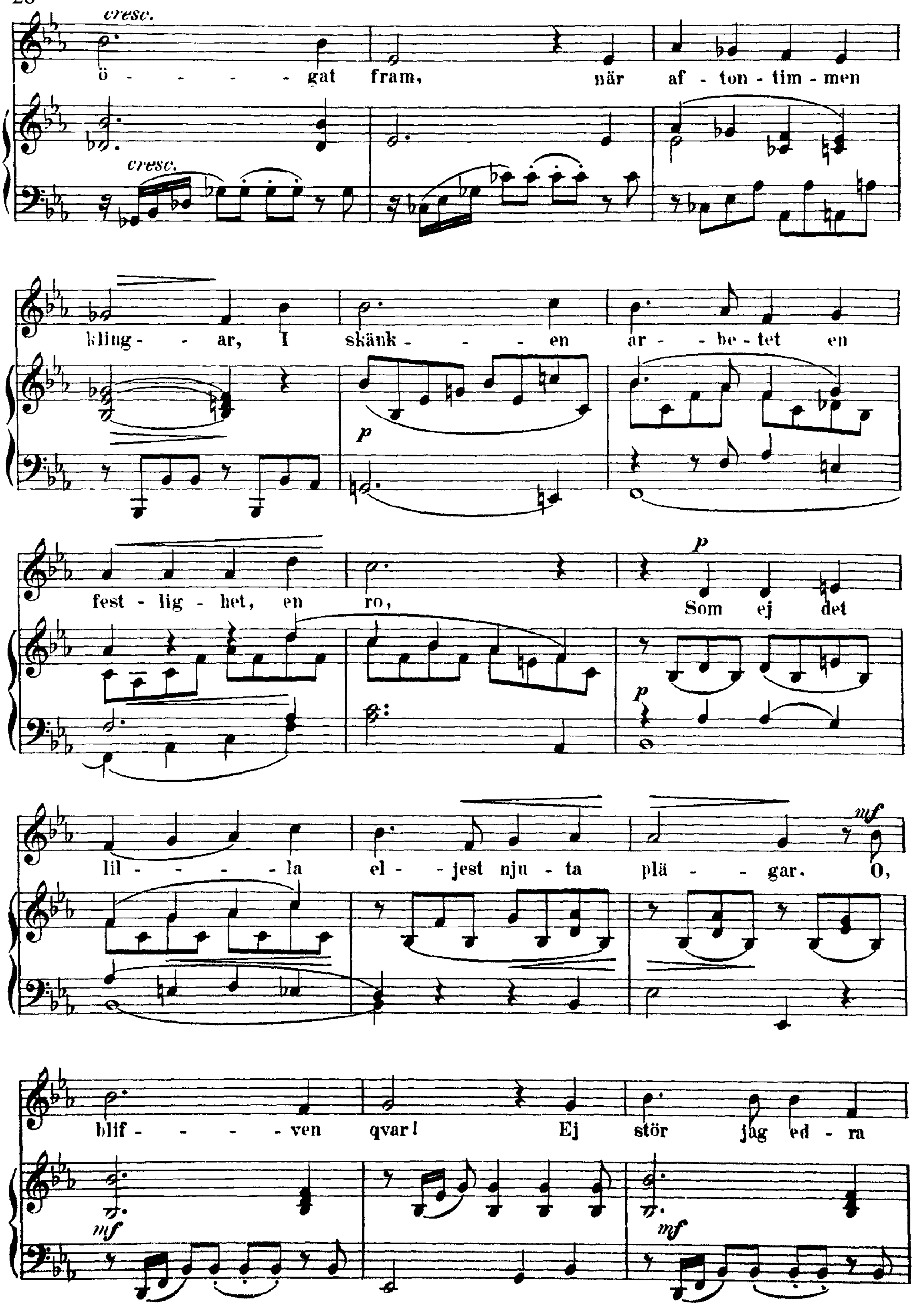
Urban.
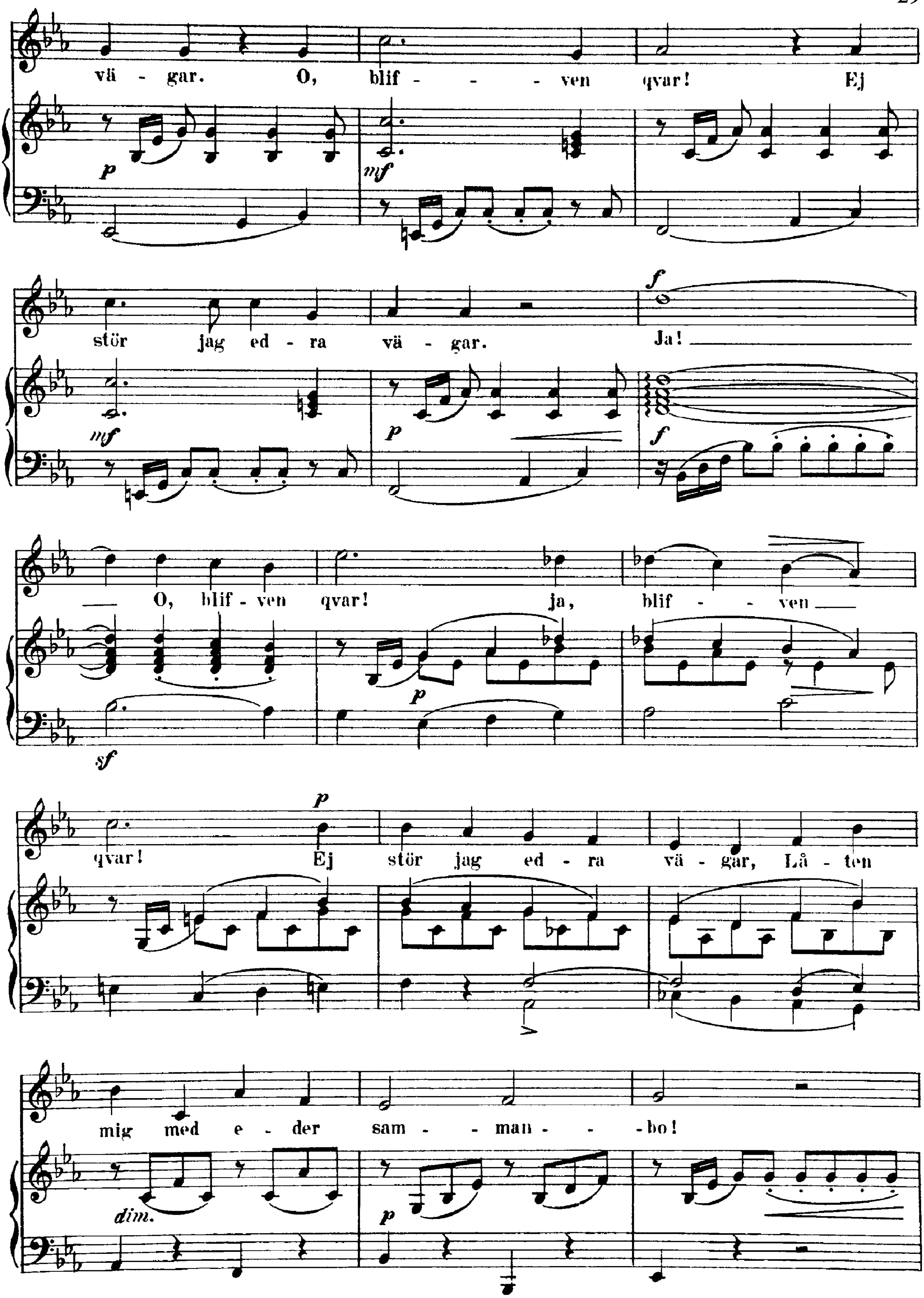
Allegro, ma non troppo.
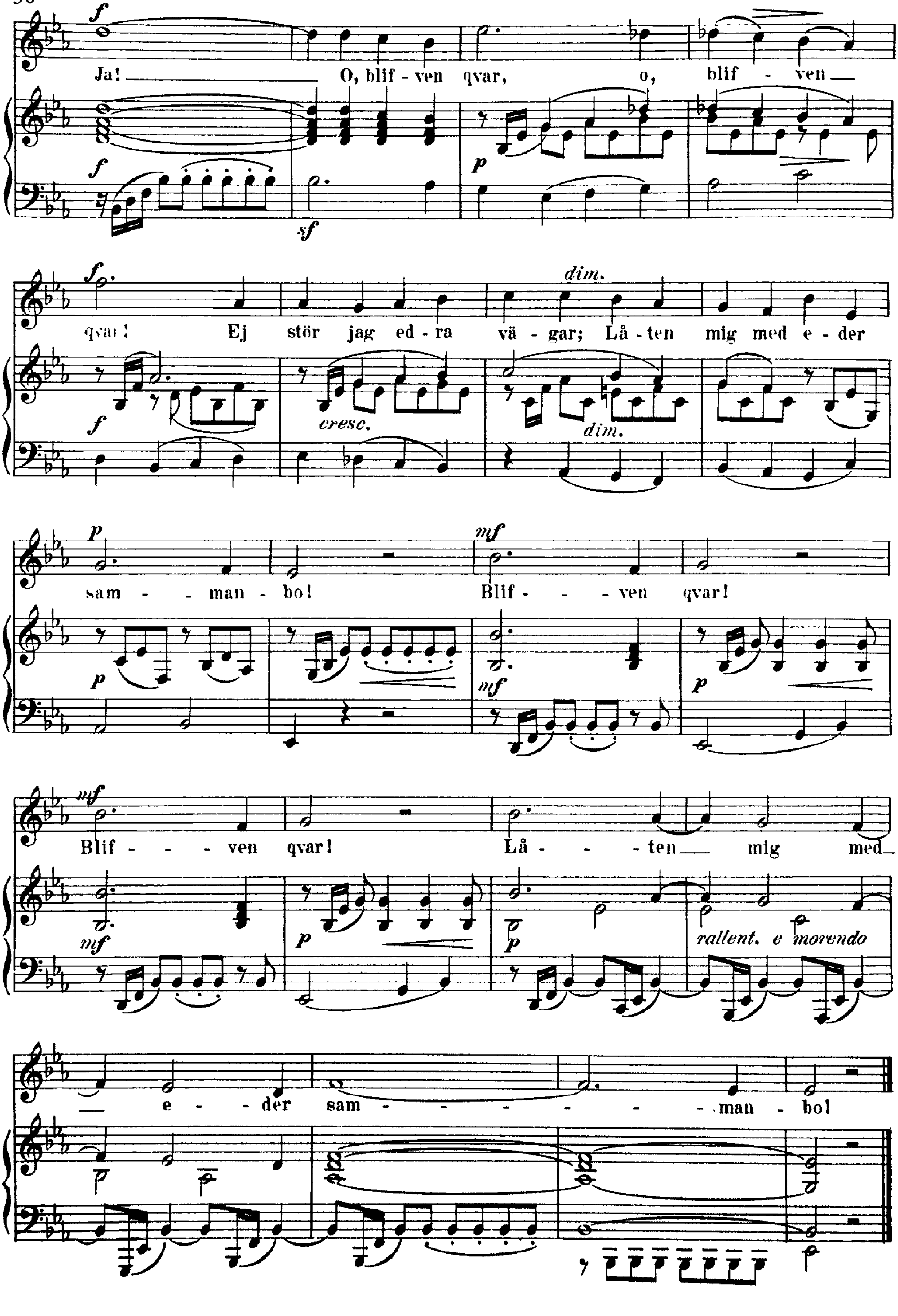
114. Piano.

ti - den hän på ed - - - - ra ving - - ar, Och
f
dim.
snabbt och lätt blir da - gens syss - - la
p
gjord.
cresc.
dim.
pp
Ja, som det
p
pp
guld - - - - stoft sig i luf - ten sving - ar Mot
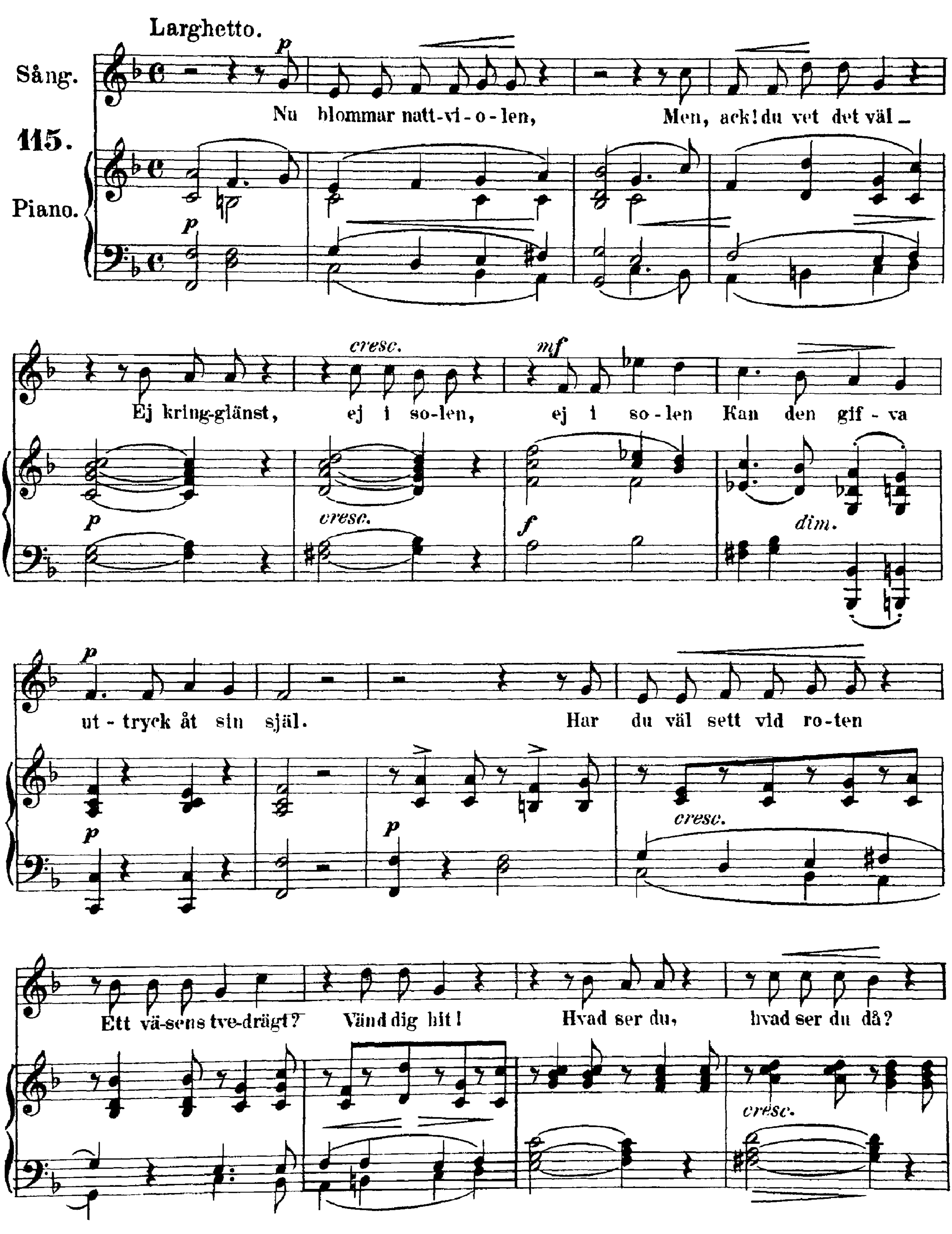

cresc.
ö - - - - - gat fram, när af - ton - tim - men
cresc.
kling - - ar, I skänk - - - en ar - - be - tet en
p
fest - lig - het, en ro, Som ej det
p
p
lil - - - - - la el - - jest nju - ta plä - - gar. O,
mf
blif - - - - - ven qvar! Ej stör jag ed - ra
mf
mf
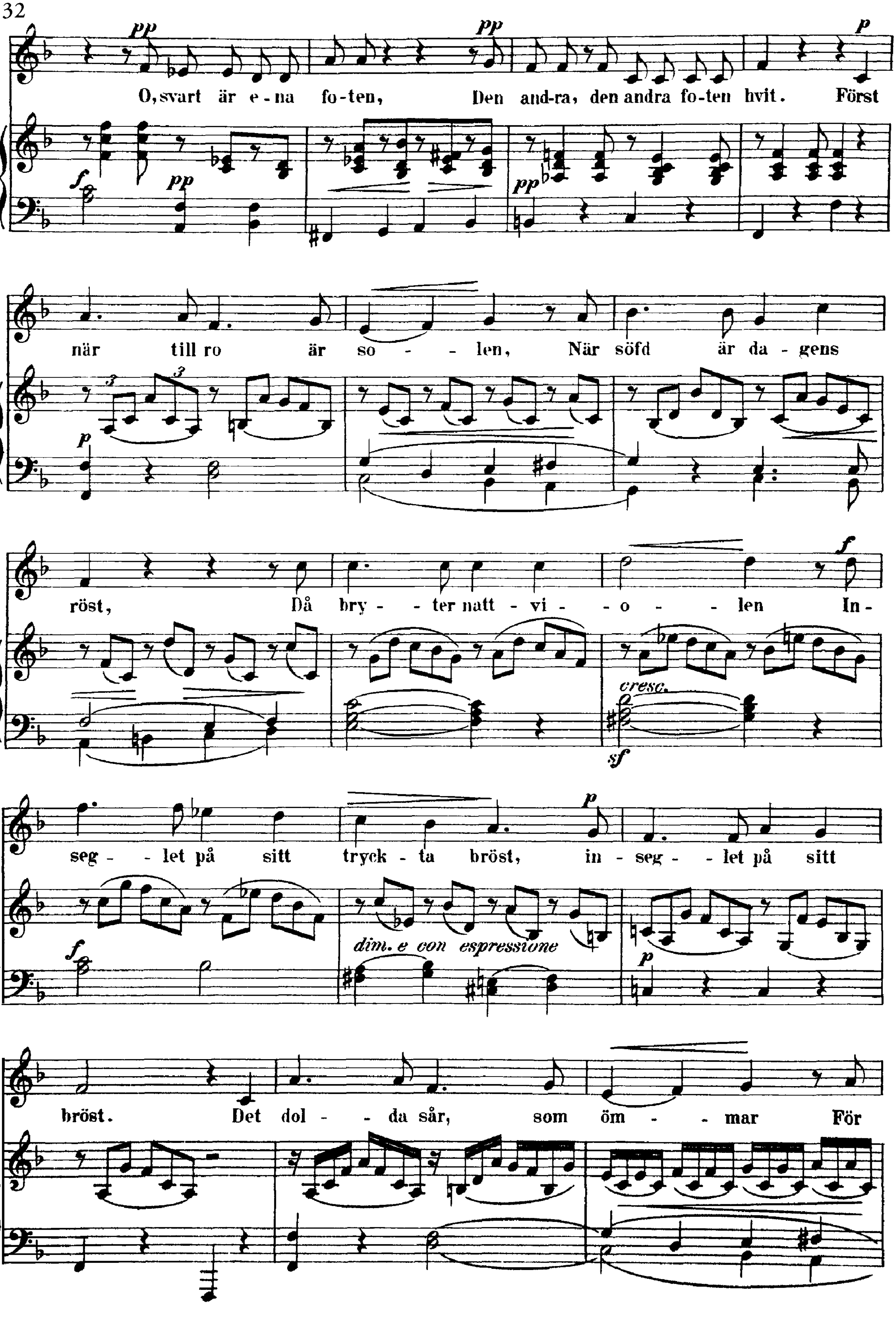

vä - gar. O, blif - - - ven qvar! Ej
stör jag ed - ra vä - gar. Ja!
O, blif - ven qvar! ja, blif - - ven
qvar! Ej stör jag ed - ra vä - gar, Lå - ten
mig med e - der sam - - man - - - bo!
dim.
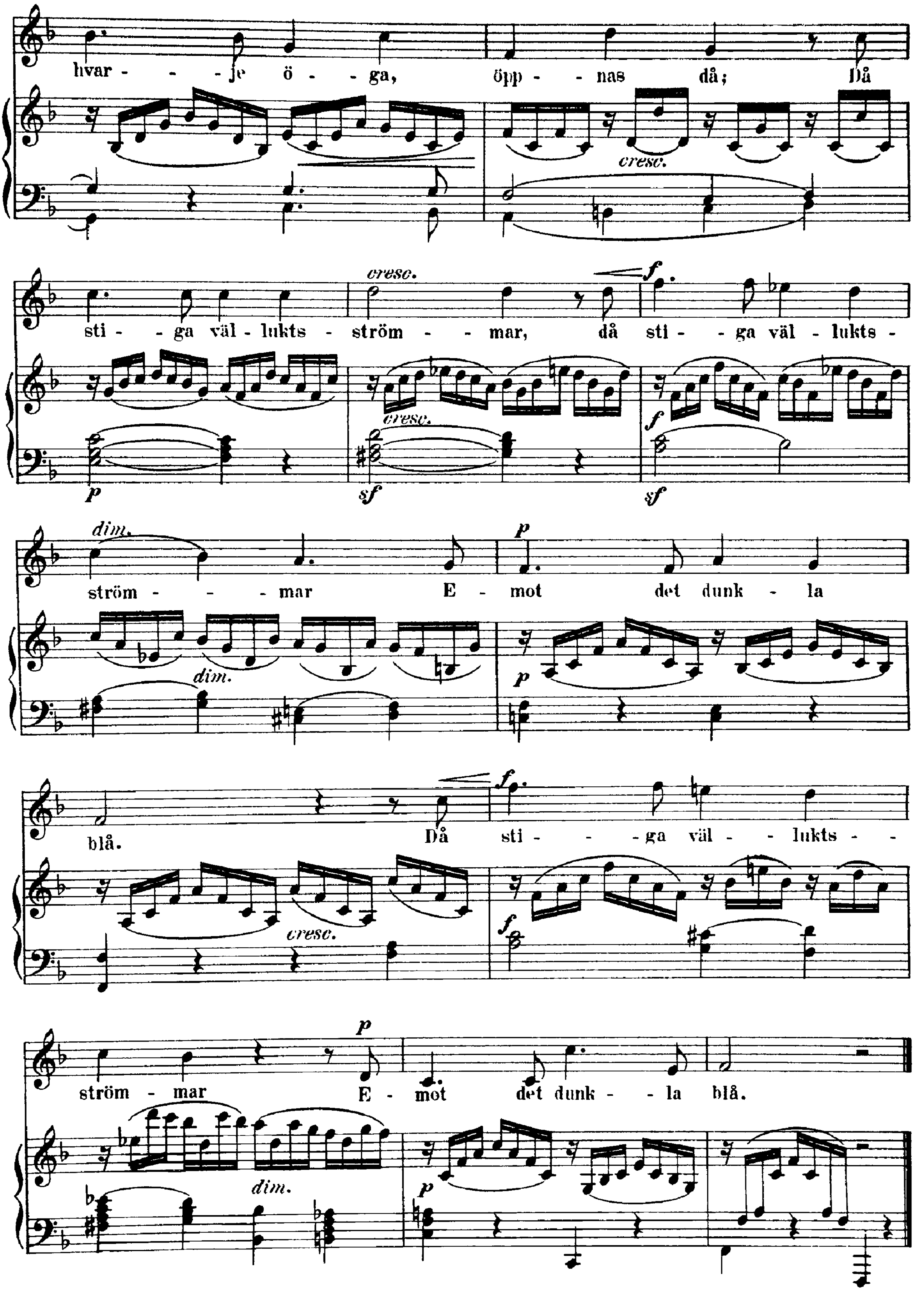

Ja! O, blif - ven qvar, o, blif - ven
qvar! Ej stör jag ed - ra vä - gar; Lå - ten mig med e - der
sam - - man - bo! Blif - - - ven qvar!
Blif - - - ven qvar! Lå - - - ten mig med
e - - der sam - - - - - - - man - bo!
dim.
cresc.
rallent. e morendo

Nattviolen.

Urban.

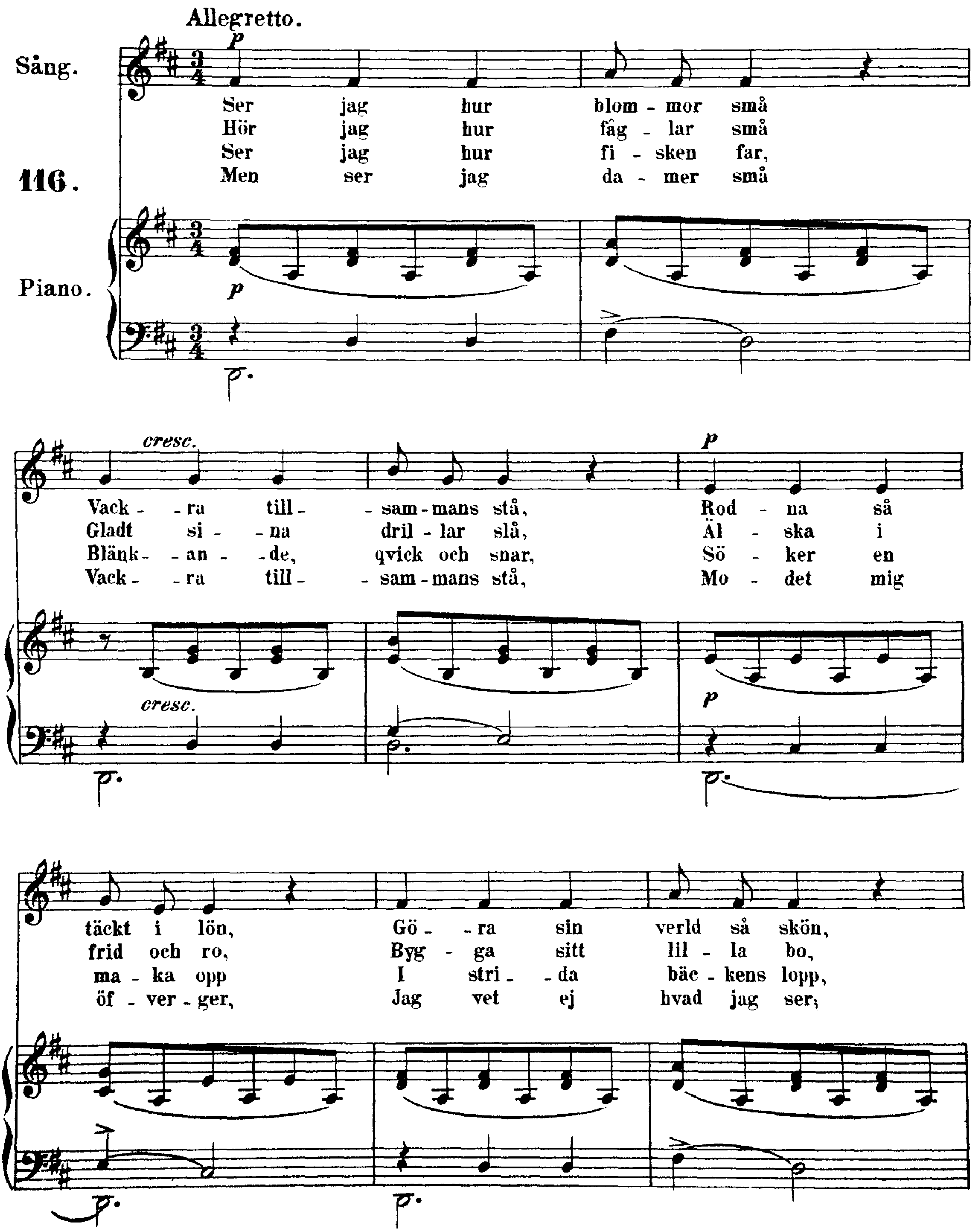

O, svart är e - na fo - ten, Den and - ra, den andra fo - ten hvit. Först
när till ro är so - - len, När söfd är da - gens
röst, Då bry - - ter natt - vi - - o - - len In -
seg - - let på sitt tryck - ta bröst, in - seg - - let på sitt
bröst. Det dol - - da sår, som öm - - mar För
dim. e con espressione
cresc.
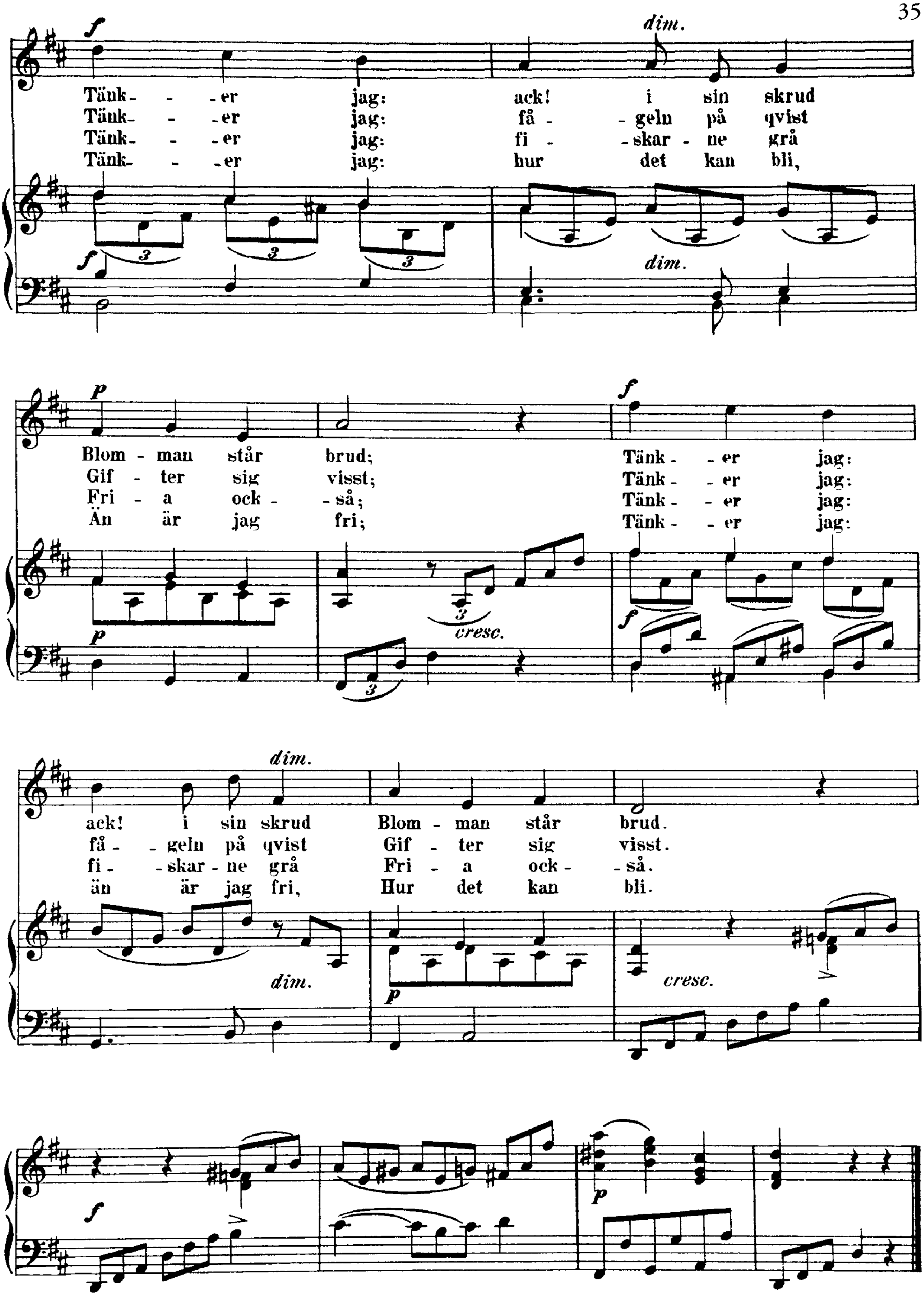

hvar - - - je ö - - ga, öpp - - nas då; Då
cresc.
sti - - ga väl - lukts - ström - - mar, då sti - - ga väl - lukts -
cresc.
p sf sf f
dim.
ström - - - - mar E - mot det dunk - la
p
dim.
blå. Då sti - - - ga väl - - lukts - -
cresc.
f
ström - mar E - mot det dunk - - la blå.
dim.
p

Naturbetraktelse.

Thekla Knös.
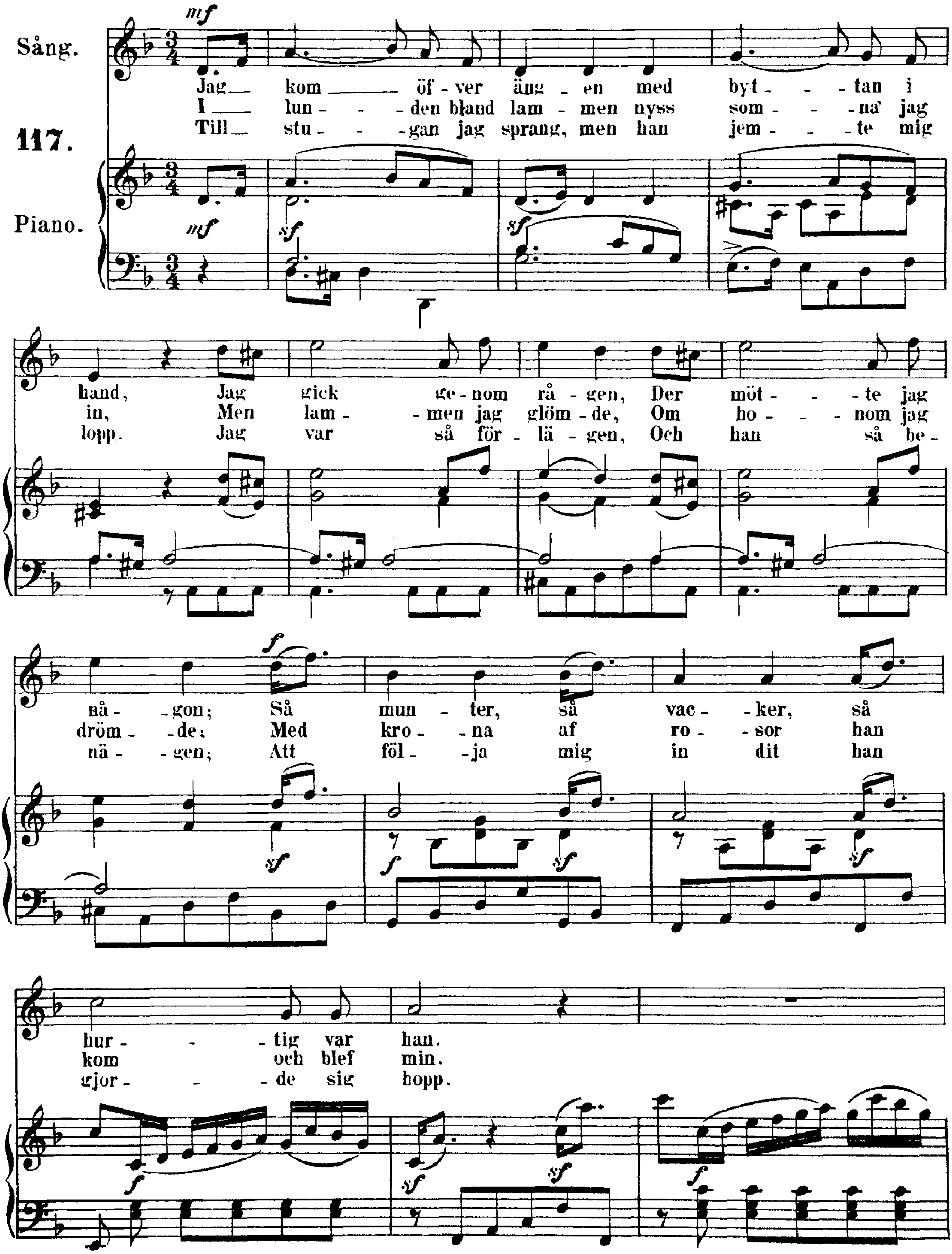
116.
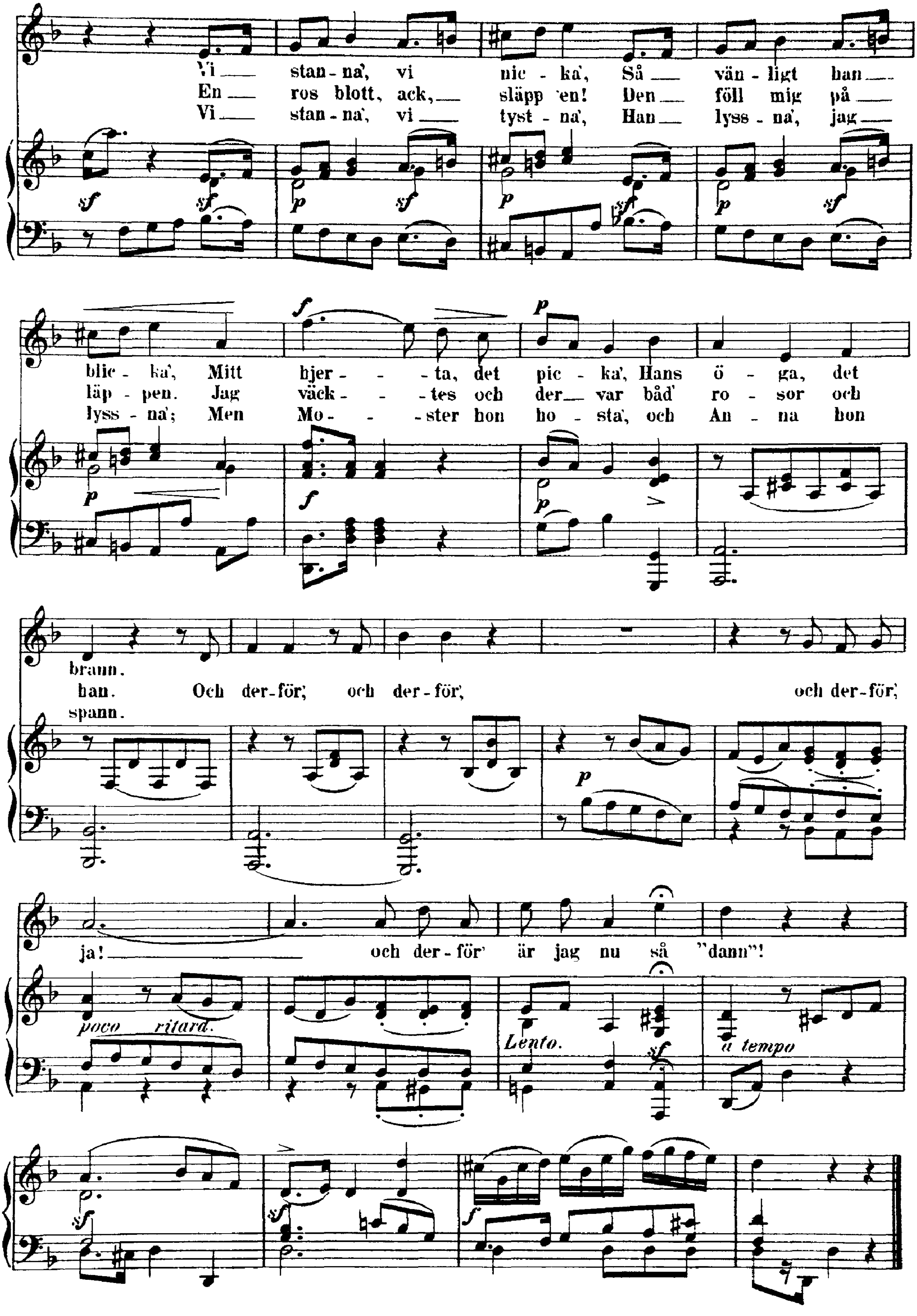

f
dim.
Tänk - - er jag: ack! i sin skrud
Tänk - - er jag: få - - geln på qvist
Tänk - - er jag: fi - - skar - ne grå
Tänk - - er jag: hur det kan bli,
f
f
dim.
p
f
Blom - man står brud; Tänk - - er jag:
Gif - ter sig visst; Tänk - - er jag:
Fri - a ock - - så; Tänk - - er jag:
Än är jag fri; Tänk - - er jag:
p
cresc.
f
dim.
ack! i sin skrud Blom - man står brud.
få - - geln på qvist Gif - ter sig visst.
fi - - skar - ne grå Fri - a ock - - så.
än är jag fri, Hur det kan bli.
dim.
p
cresc.
f
p

Upplandsflickan.
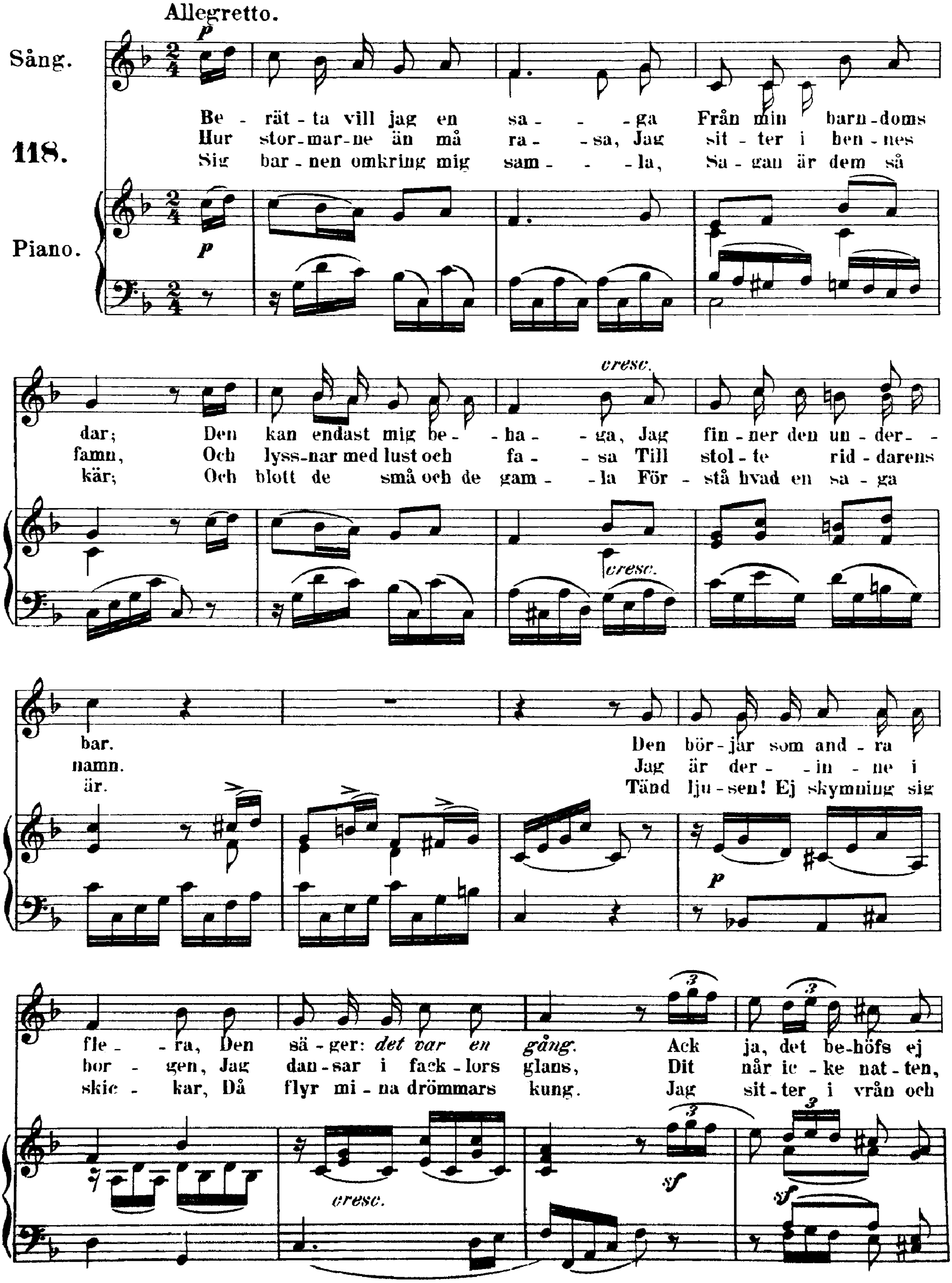
C. E. Fahlcrantz.
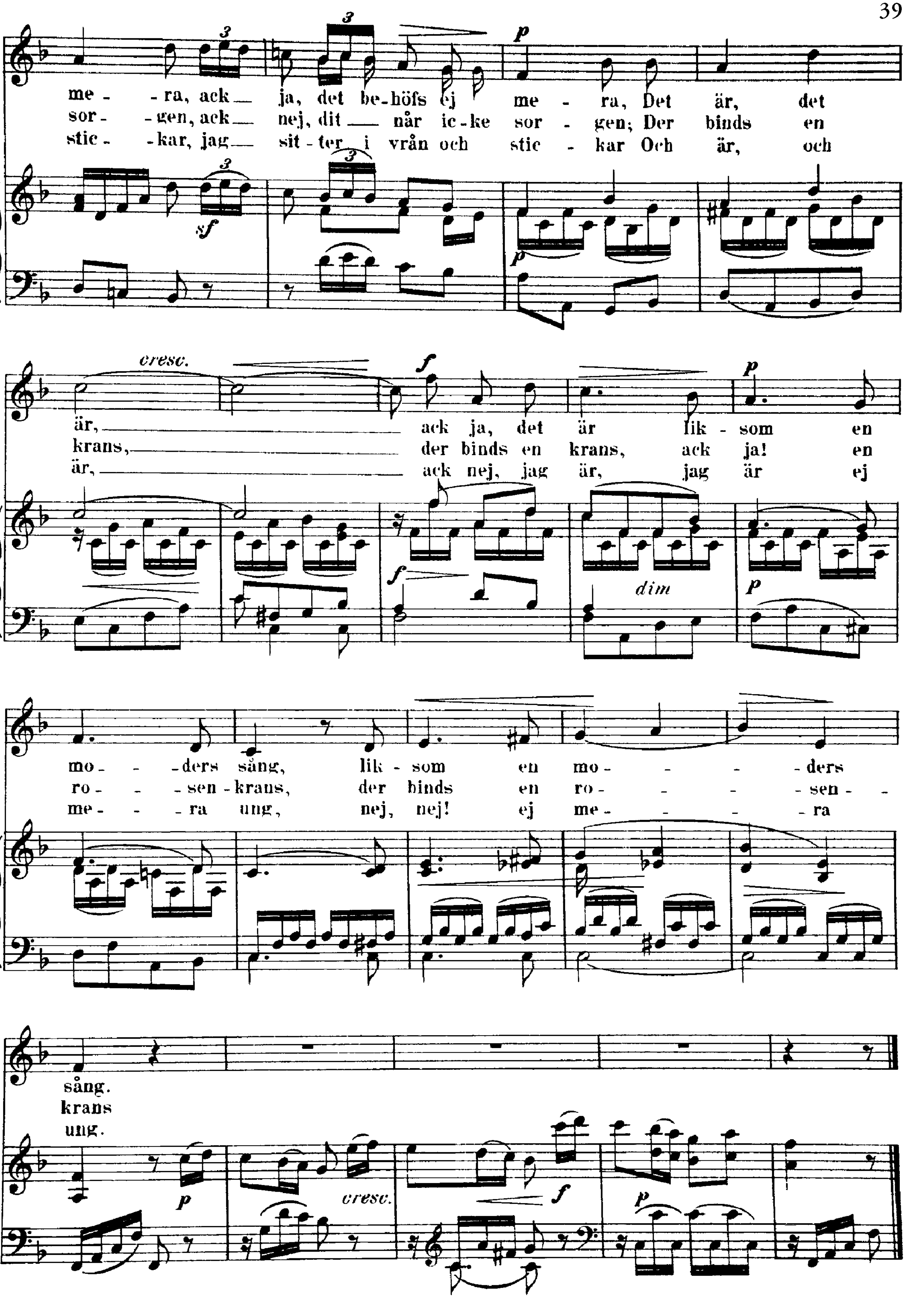

Vi stan-na', vi nic-ka', Så vän-ligt han blic-ka', Mitt hjer-ta, det pic-ka', Hans ö-ga, det brann.
En ros blott, ack, släpp 'en! Den föll mig på läp-pen. Jag väck-tes och der var båd' ro-sor och han.
Vi stan-na', vi tyst-na', Han lyss-na', jag lyss-na'; Men Mo-ster hon ho-sta', och An-na hon spann.
Och der-för, och der-för, och der-för, ja! och der-för är jag nu så "dann"!
poco ritard.
Lento.
a tempo

Sagan.
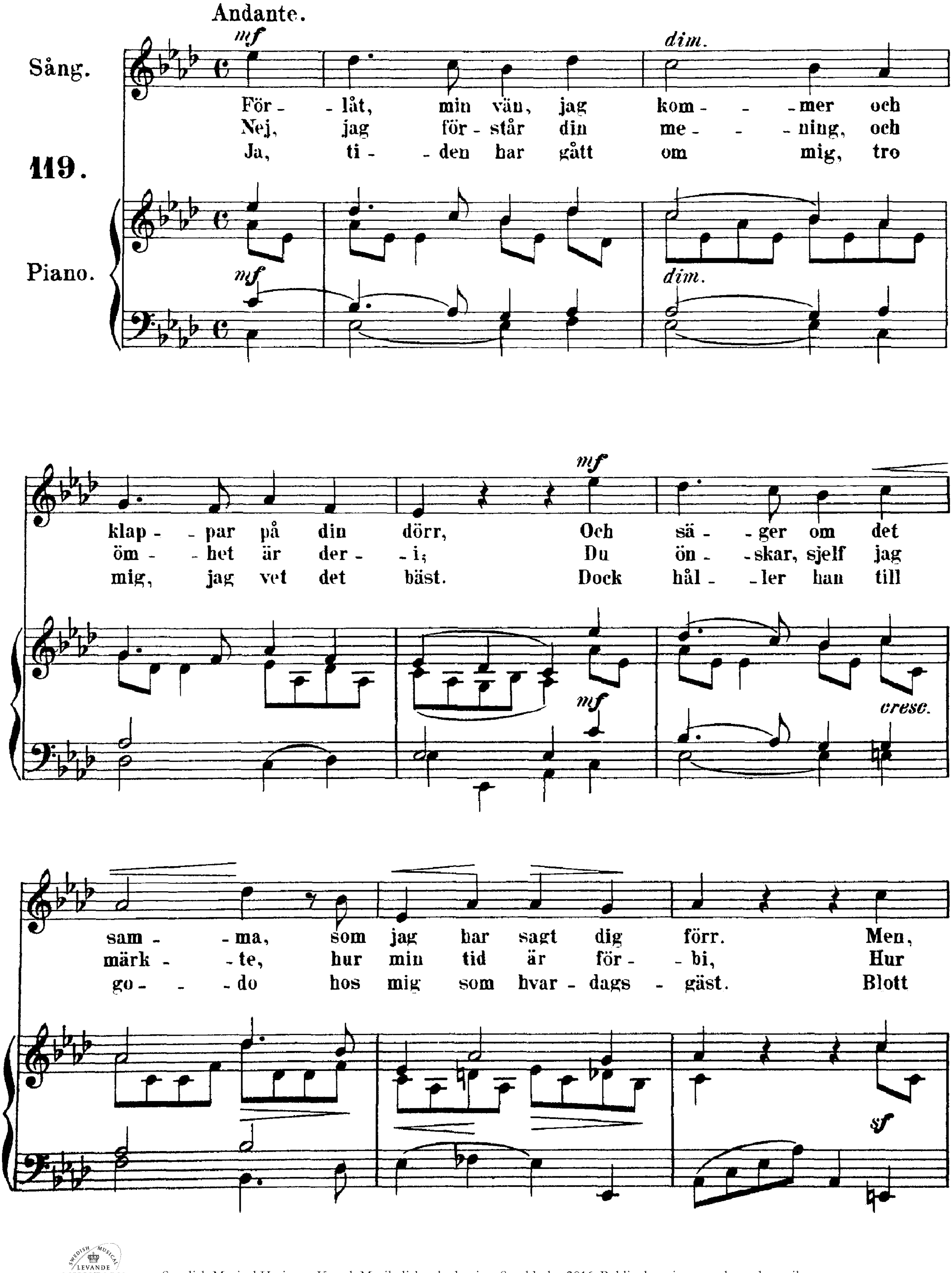
Thekla Knös.
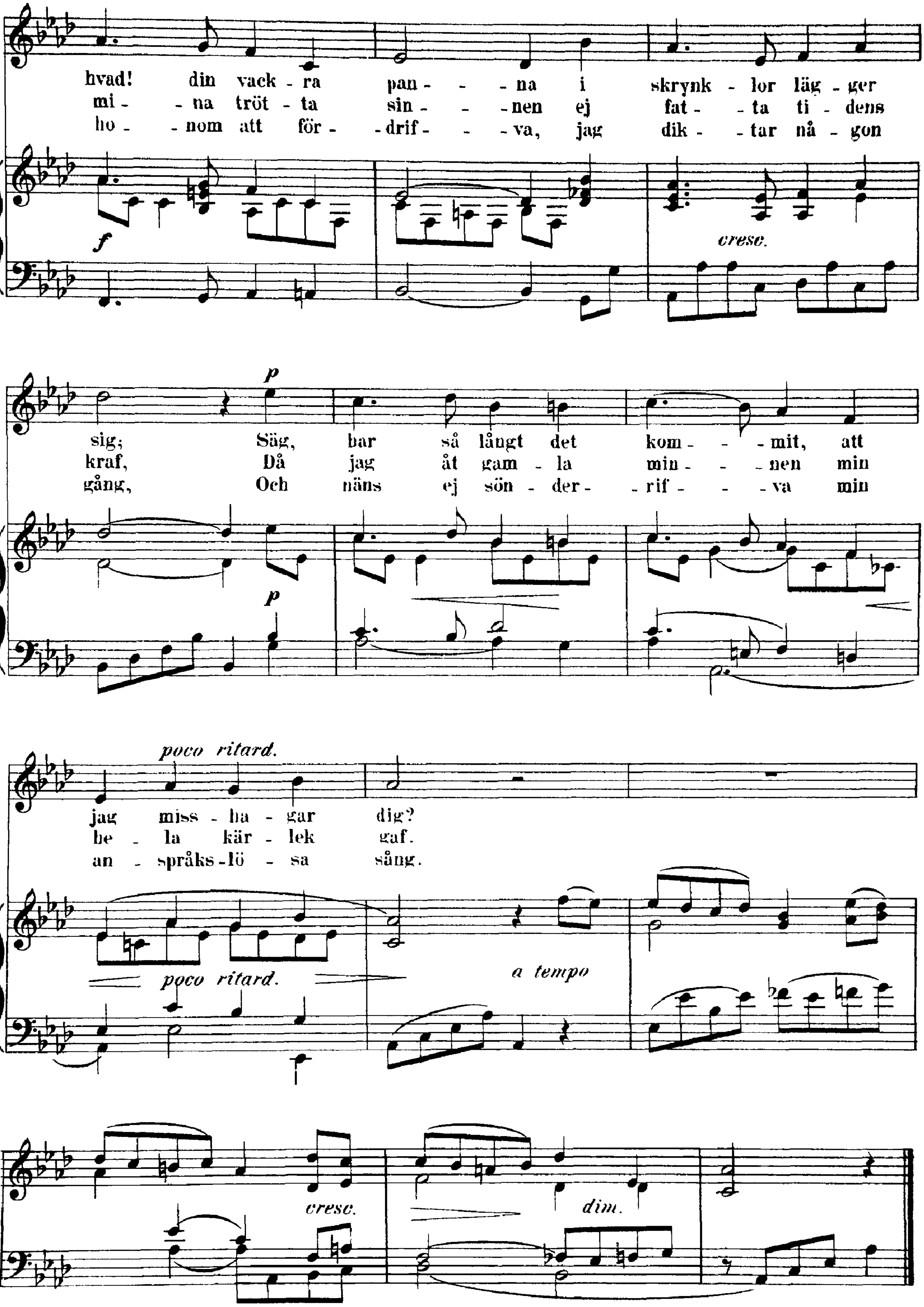

me - - ra, ack ja, det be-höfs ej me - ra, Det är, det
sor- -gen, ack nej, dit när ic-ke sor - gen; Der binds en
stic- -kar, jag sit-ter i vrån och stic - kar Och är, och
cresc.
är, ack ja, det är lik - som en
krans, der binds en krans, ack ja! en
är, ack nej, jag är, jag är ej
dim
mo- -ders sång, lik - som en mo- - - - -ders
ro- - -sen-krans, der binds en ro- - - - -sen- -
me- - -ra ung, nej, nej! ej me- - - -ra
sång.
krans
ung.
cresc.

Tillegnan till en vän.

A. F. Lindblad.
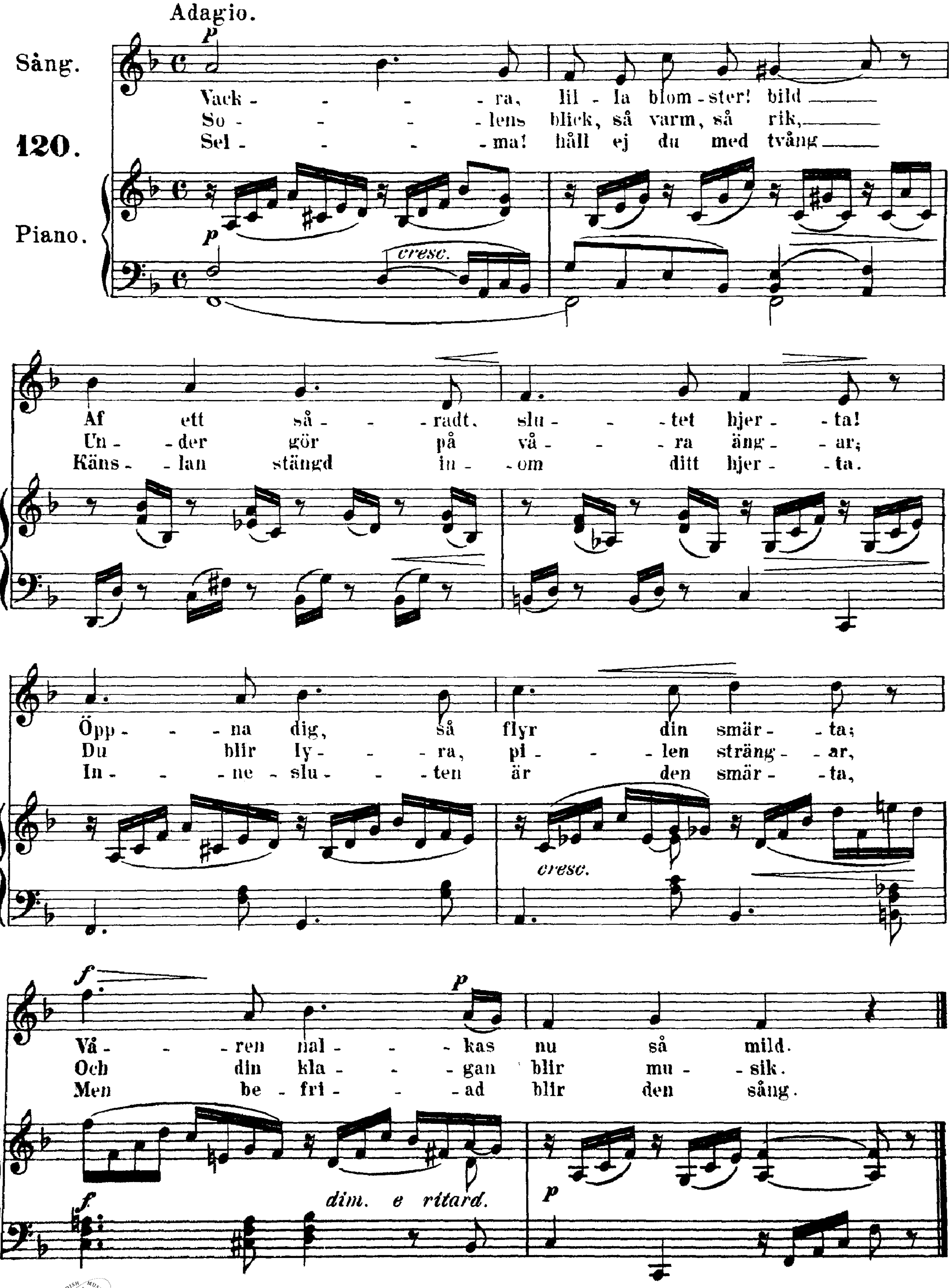

hvad! din vack - ra pan - - - na i skrynk - lor läg - ger
mi - - na tröt - ta sin - - - nen ej fat - - ta ti - dens
ho - - nom att för - - drif - - - va, jag dik - - tar nå - gon
f
cresc.
p
sig; Säg, bar så långt det kom - - - mit, att
kraf, Då jag åt gam - la min - - - nen min
gång, Och näns ej sön - der - - rif - - - va min
p
poco ritard.
jag miss - ha - gar dig?
be - la kär - lek gaf.
an - språks - lö - sa sång.
poco ritard.
a tempo
cresc.
dim.

Dielytra formosa.
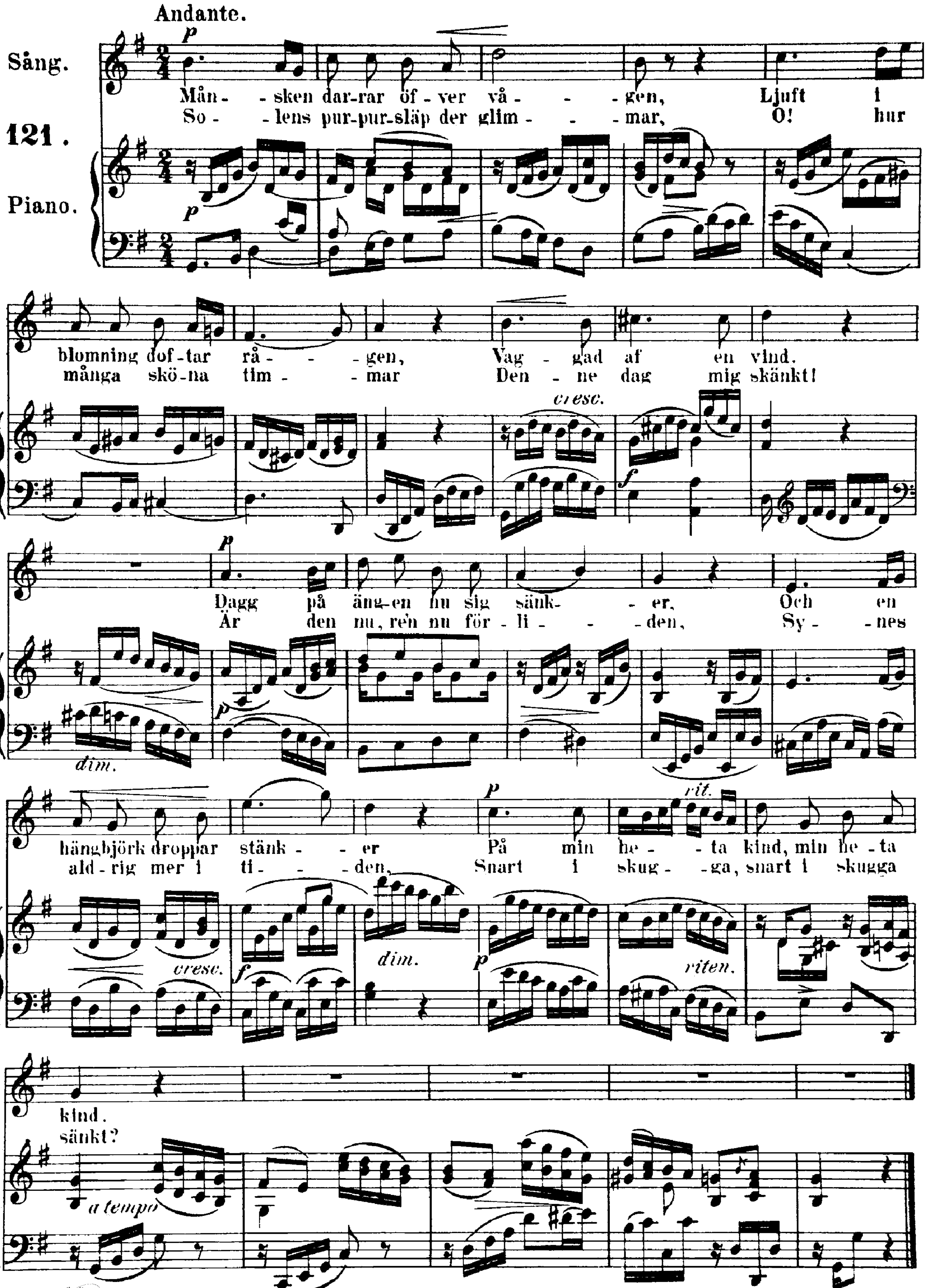
(Trädgårds-lyran.)

Thekla Knös.
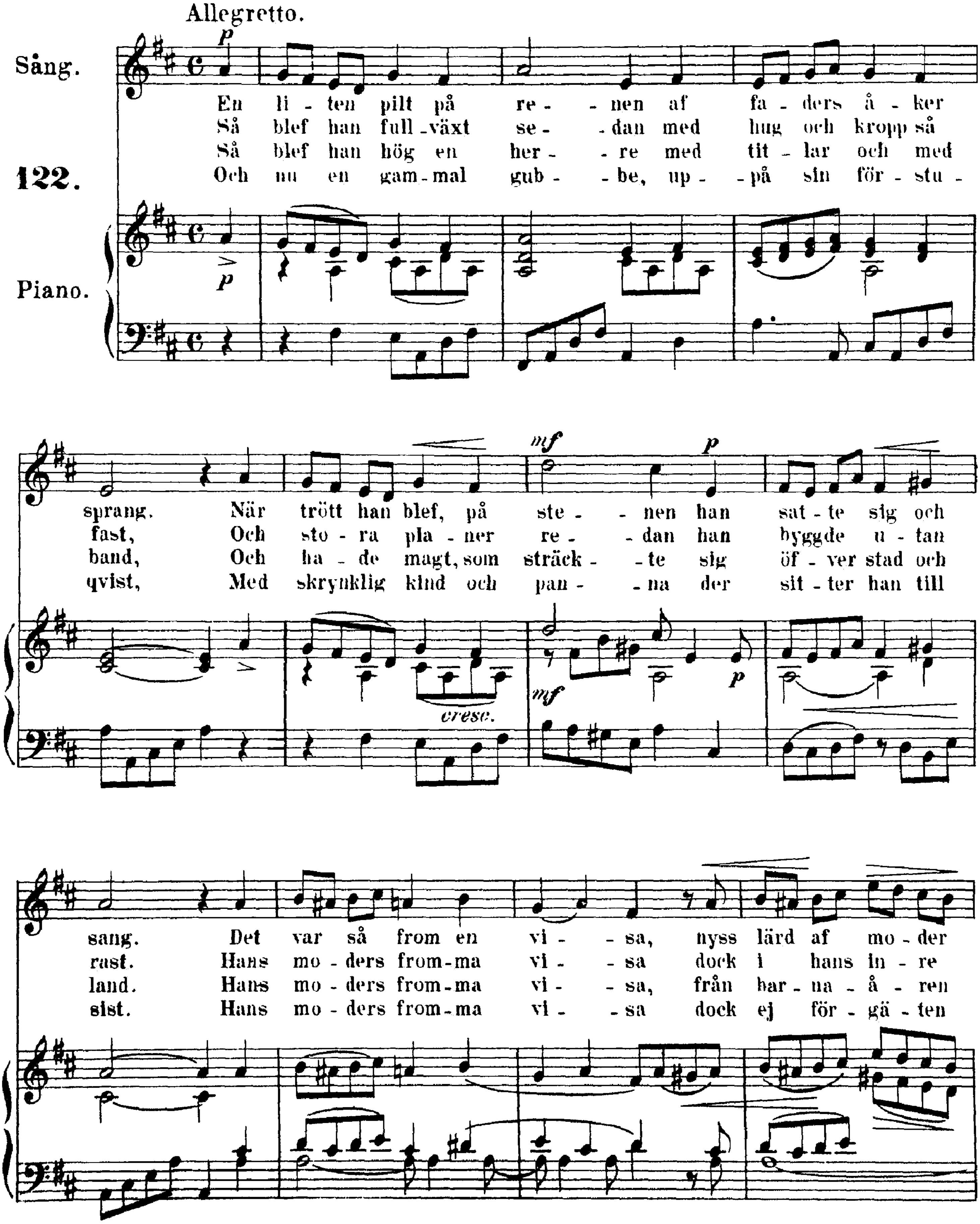

Efter solnedgången.
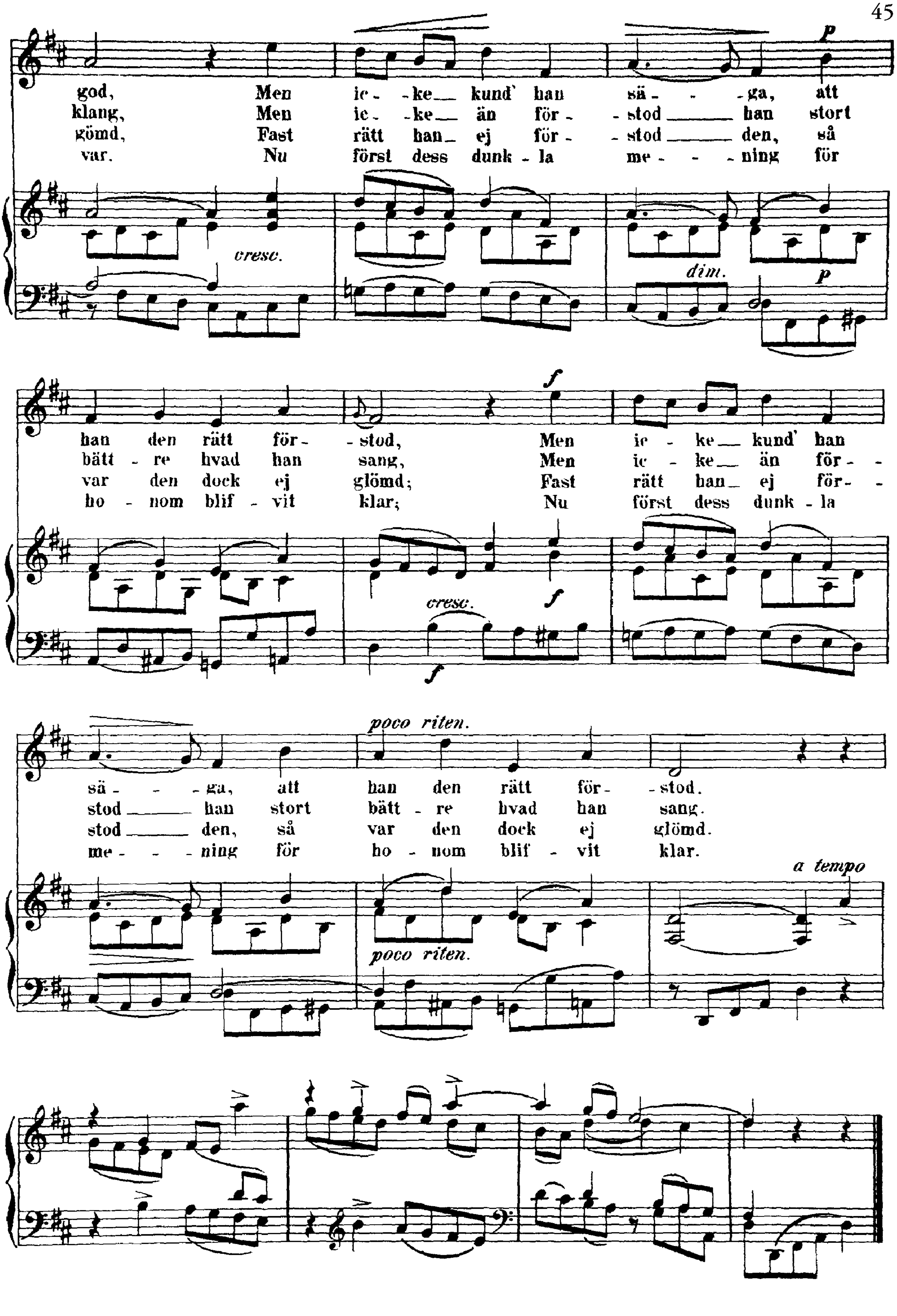
Thekla Knös.

Mognadt förstånd.
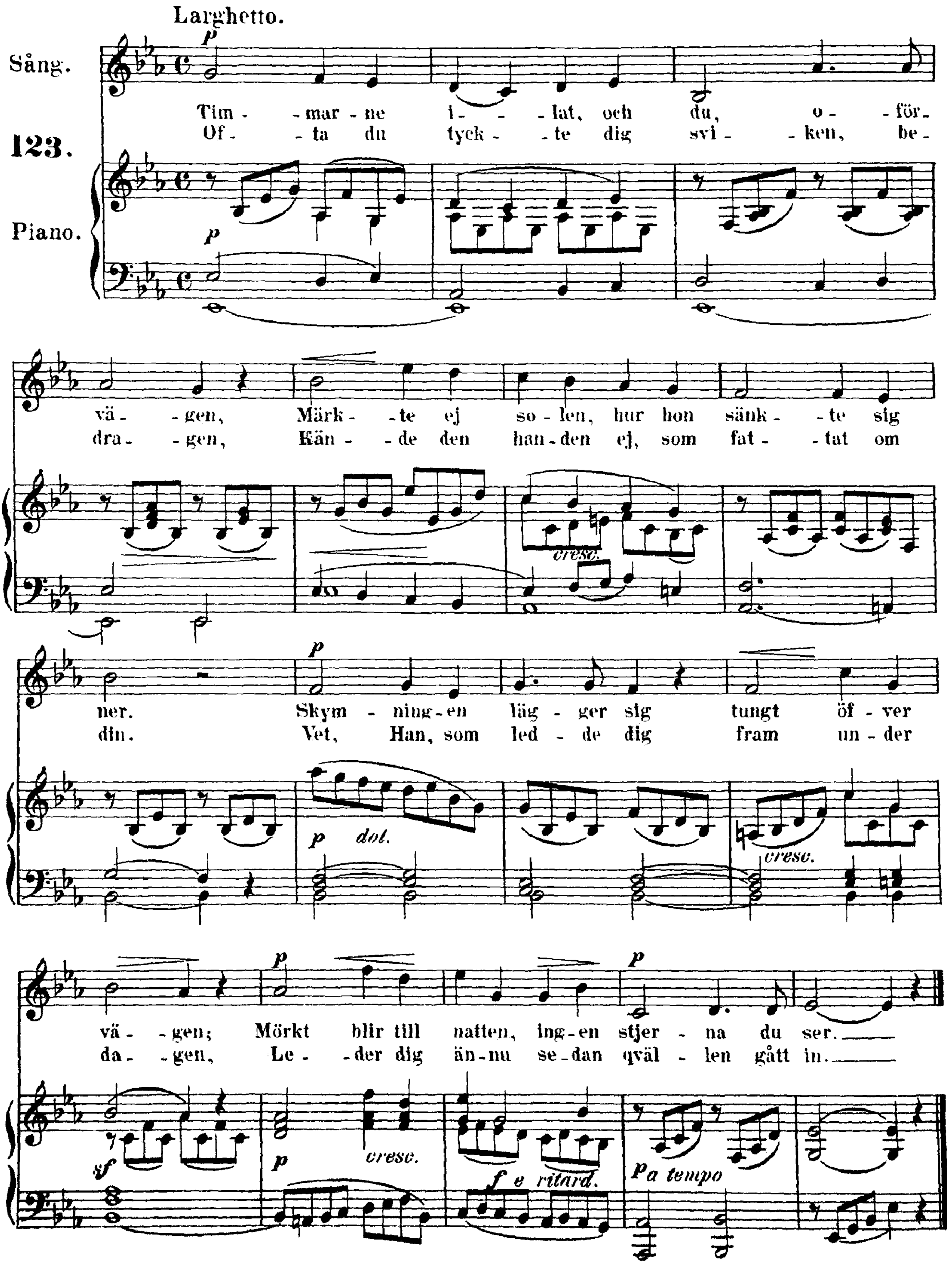
A. F. Lindblad.

p
god, Men ic - ke kund' han sä - - ga, att
klang, Men ic - ke än för - stod han stort
gömd, Fast rätt han ej för - stod den, så
var. Nu först dess dunk - la me - - ning för
cresc.
dim.
p
f
han den rätt för - stod, Men ic - ke kund' han
bätt - re hvad han sang, Men ic - ke än för -
var den dock ej glömd; Fast rätt han ej för -
ho - nom blif - vit klar; Nu först dess dunk - la
cresc.
f
f
poco riten.
sä - - ga, att han den rätt för - stod.
stod han stort bätt - re hvad han sang.
stod den, så var den dock ej glömd.
me - - ning för ho - nom blif - vit klar.
a tempo
poco riten.
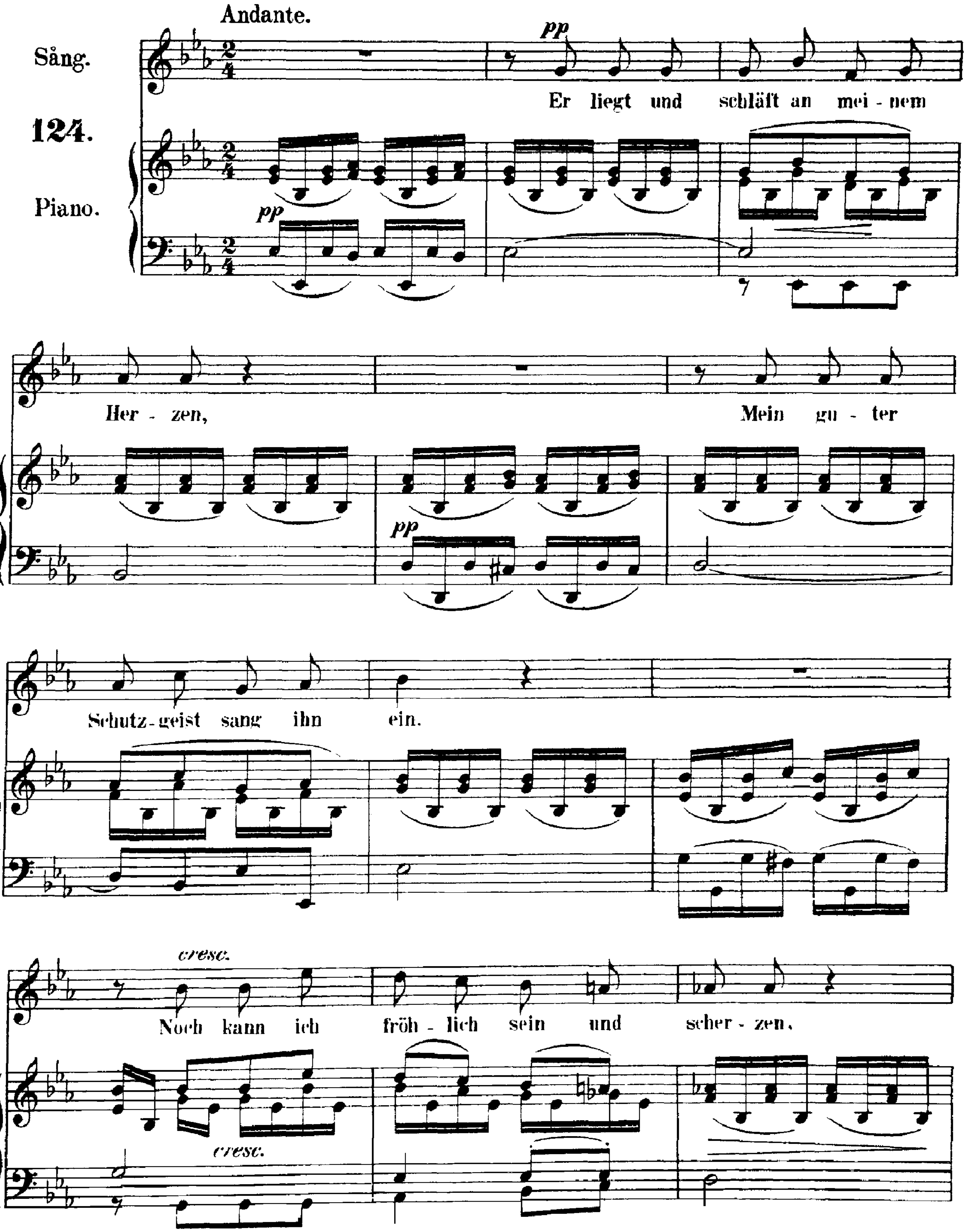
Förtröstan.
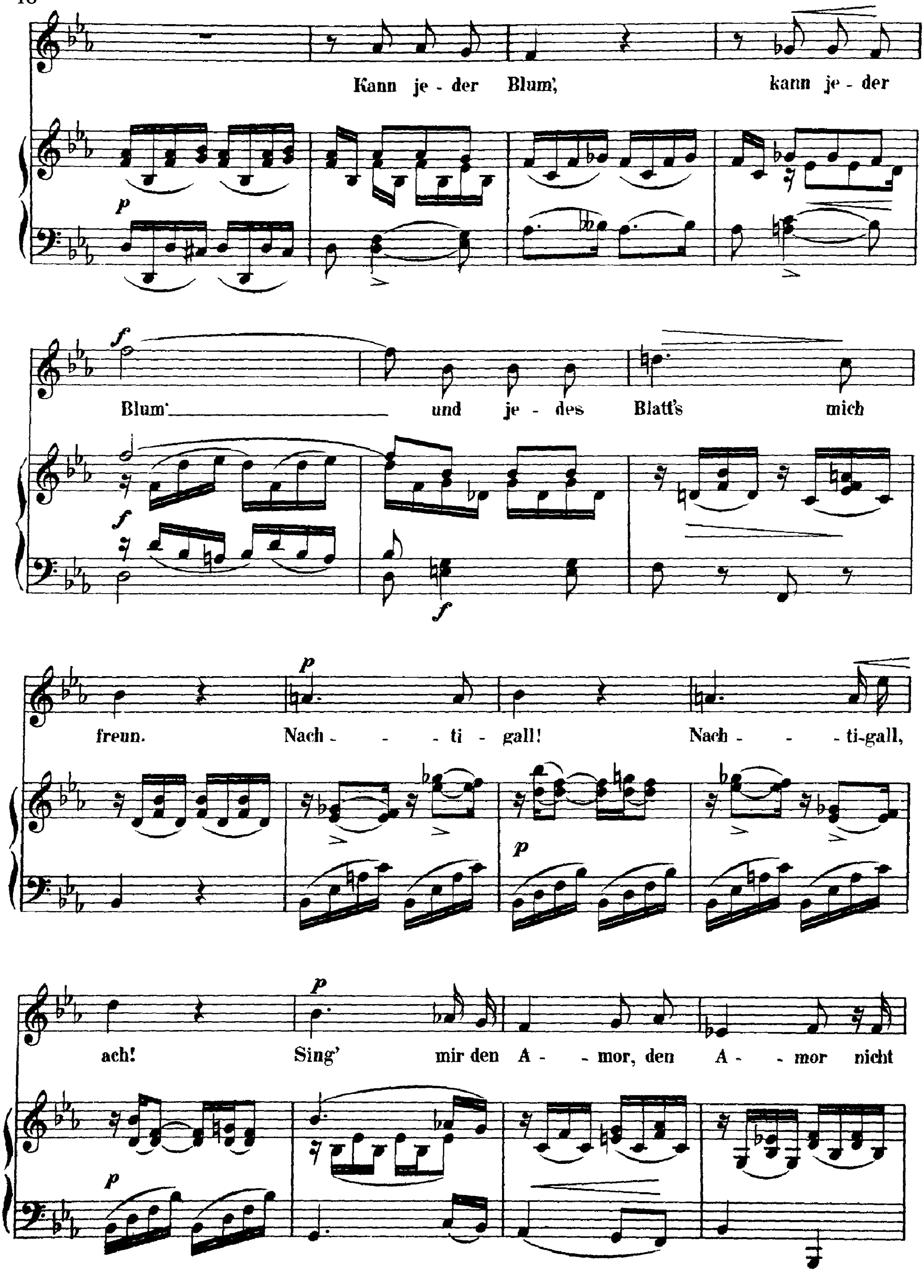
A. F. Lindblad.
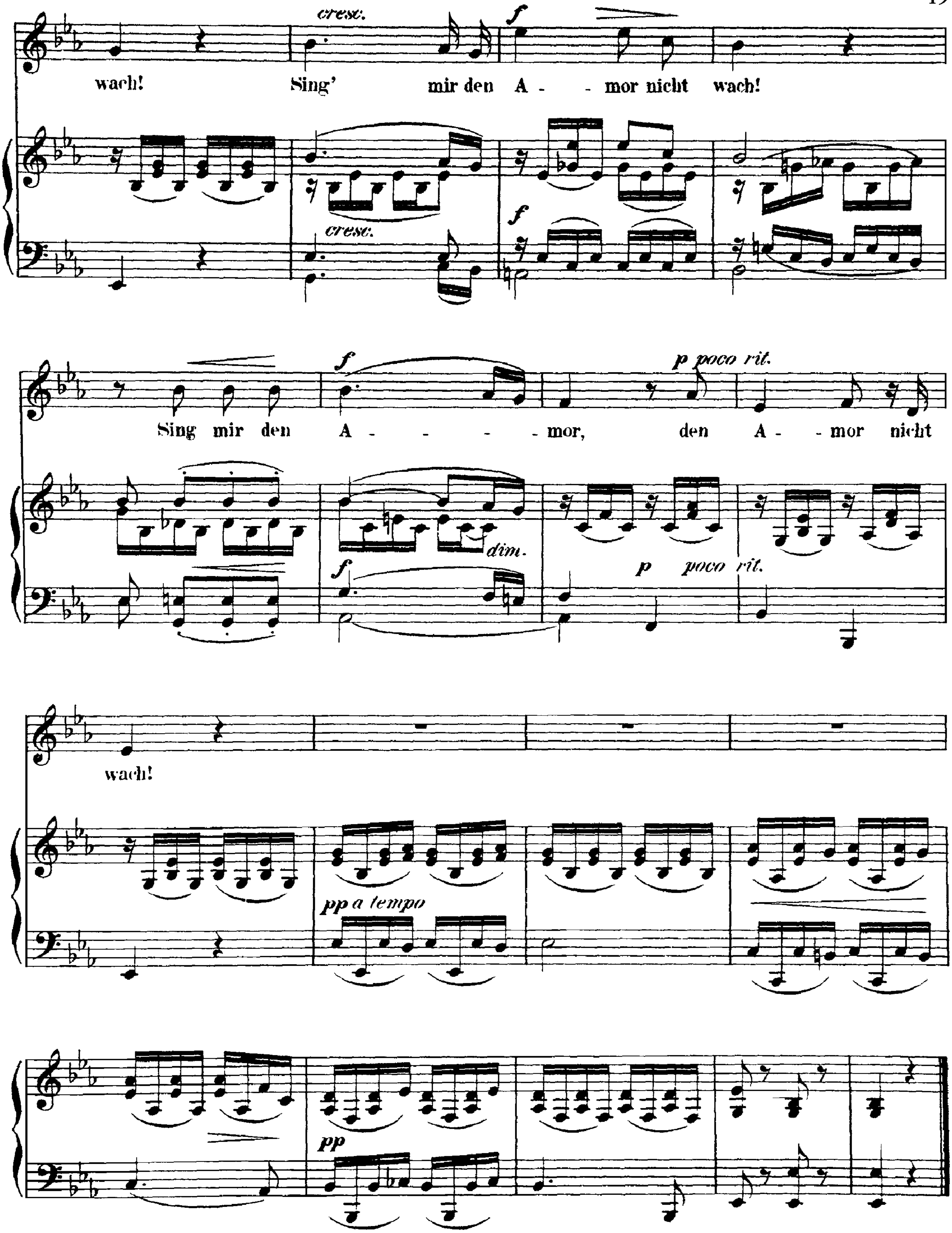

Der schlummernde Amor.

Claudius.
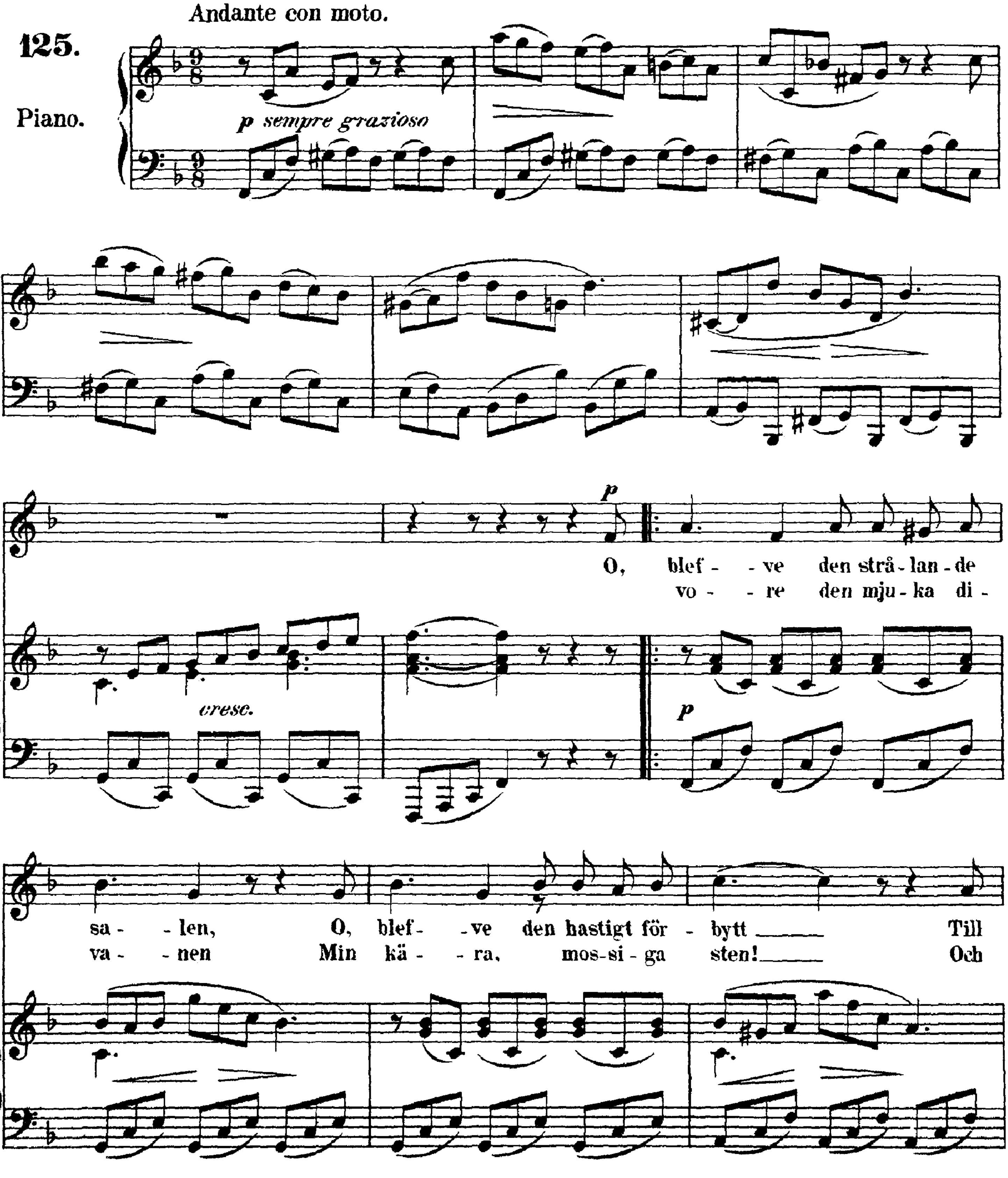

Kann je - der Blum', kann je - der
Blum' und je - des Blatt's mich
freun. Nach - - ti - gall! Nach - - ti-gall,
ach! Sing' mir den A - mor, den A - mor nicht
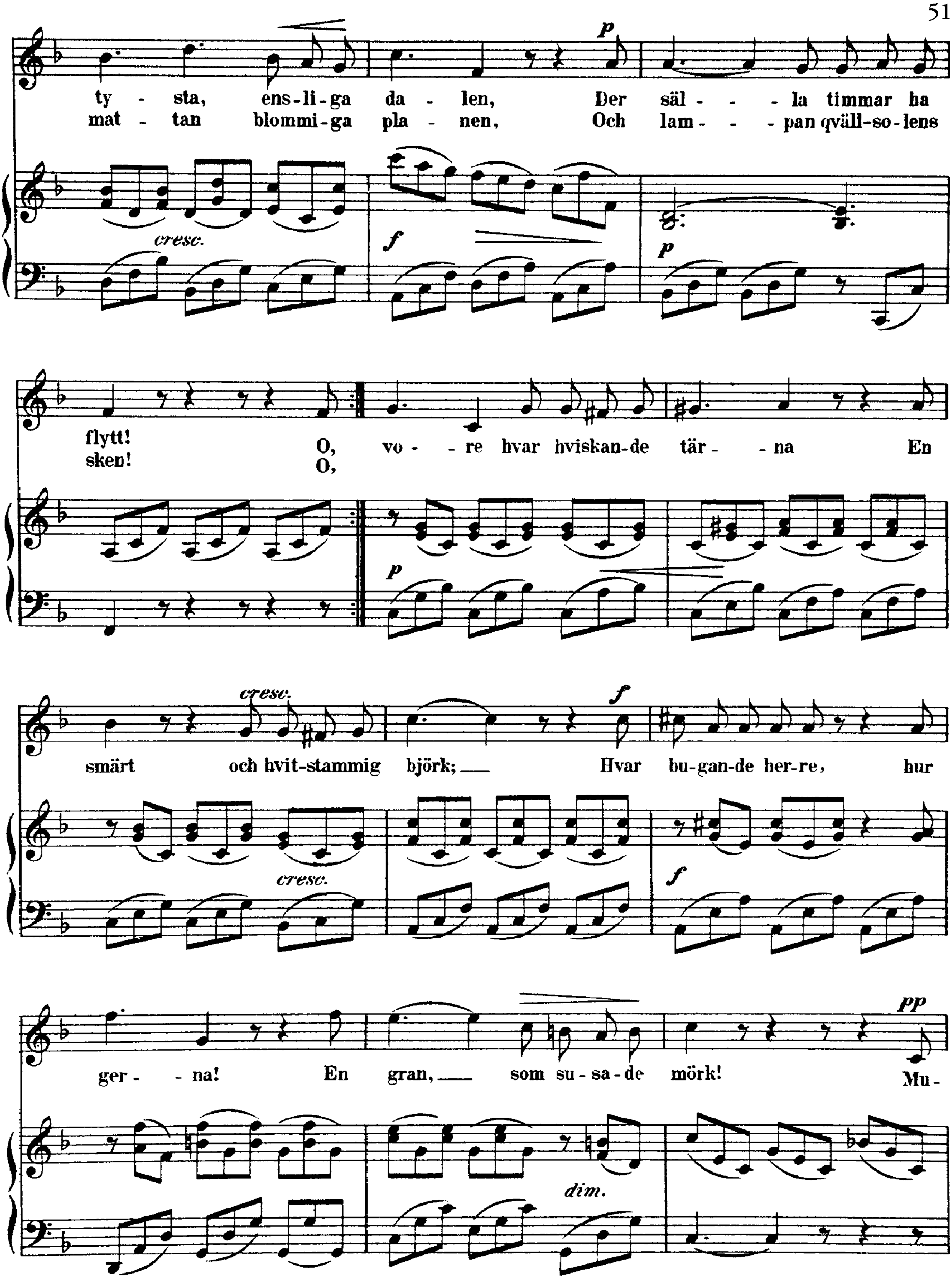

cresc.
wach! Sing' mir den A - mor nicht wach!
cresc.
Sing mir den A - - - - mor, den A - mor nicht
p poco rit.
dim.
p poco rit.
wach!
pp a tempo
pp
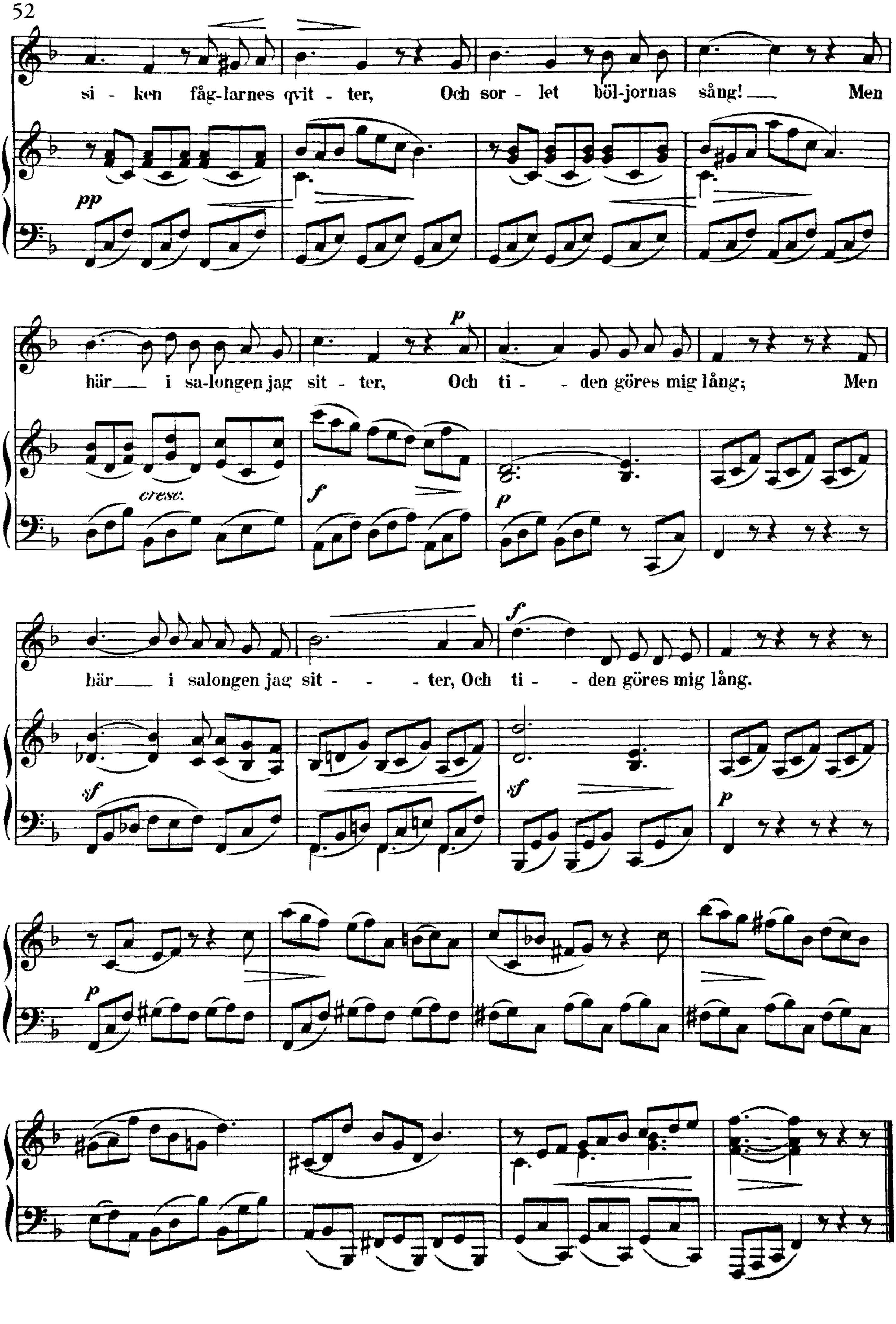
Önskan i salongen.

Thekla Knös.

125.
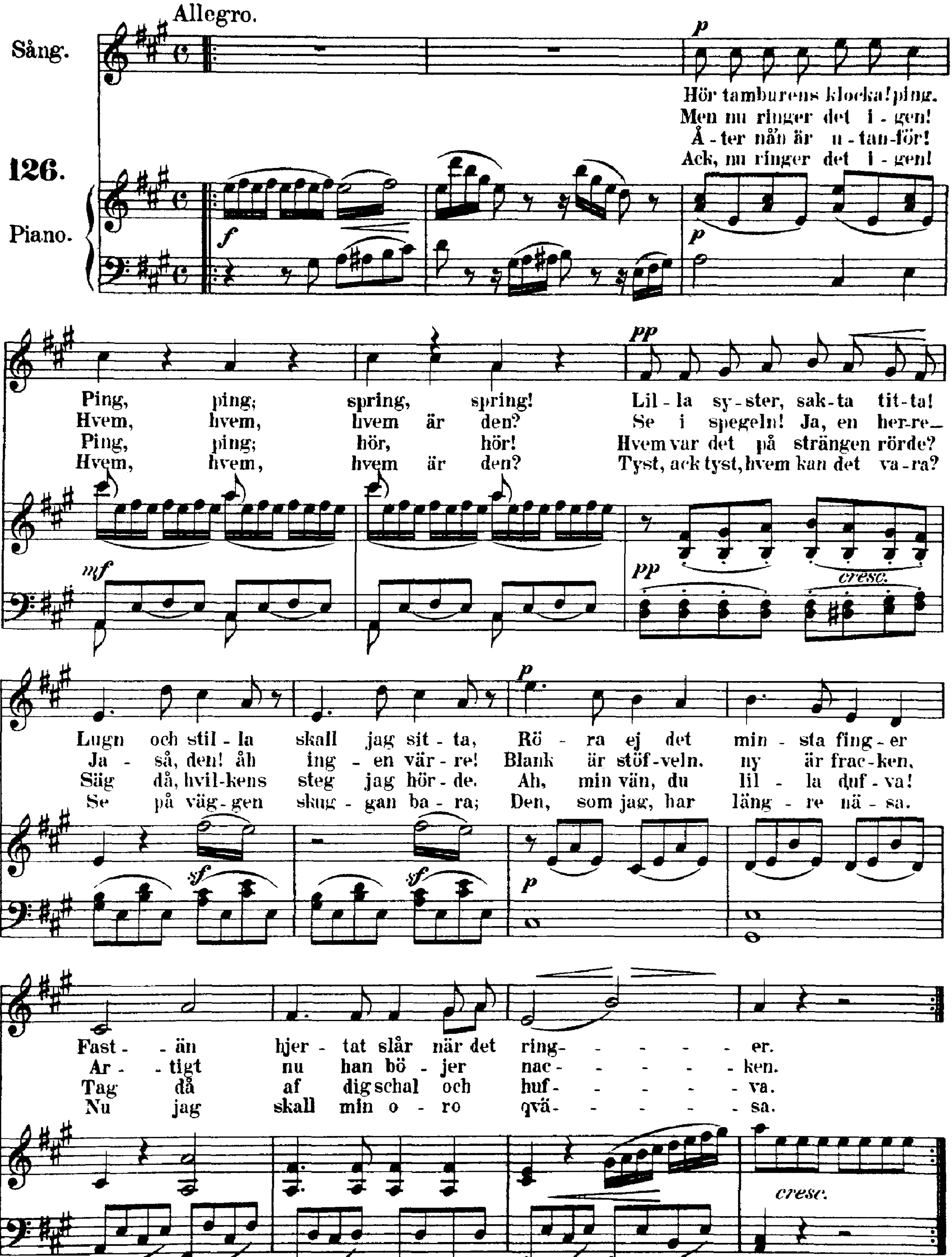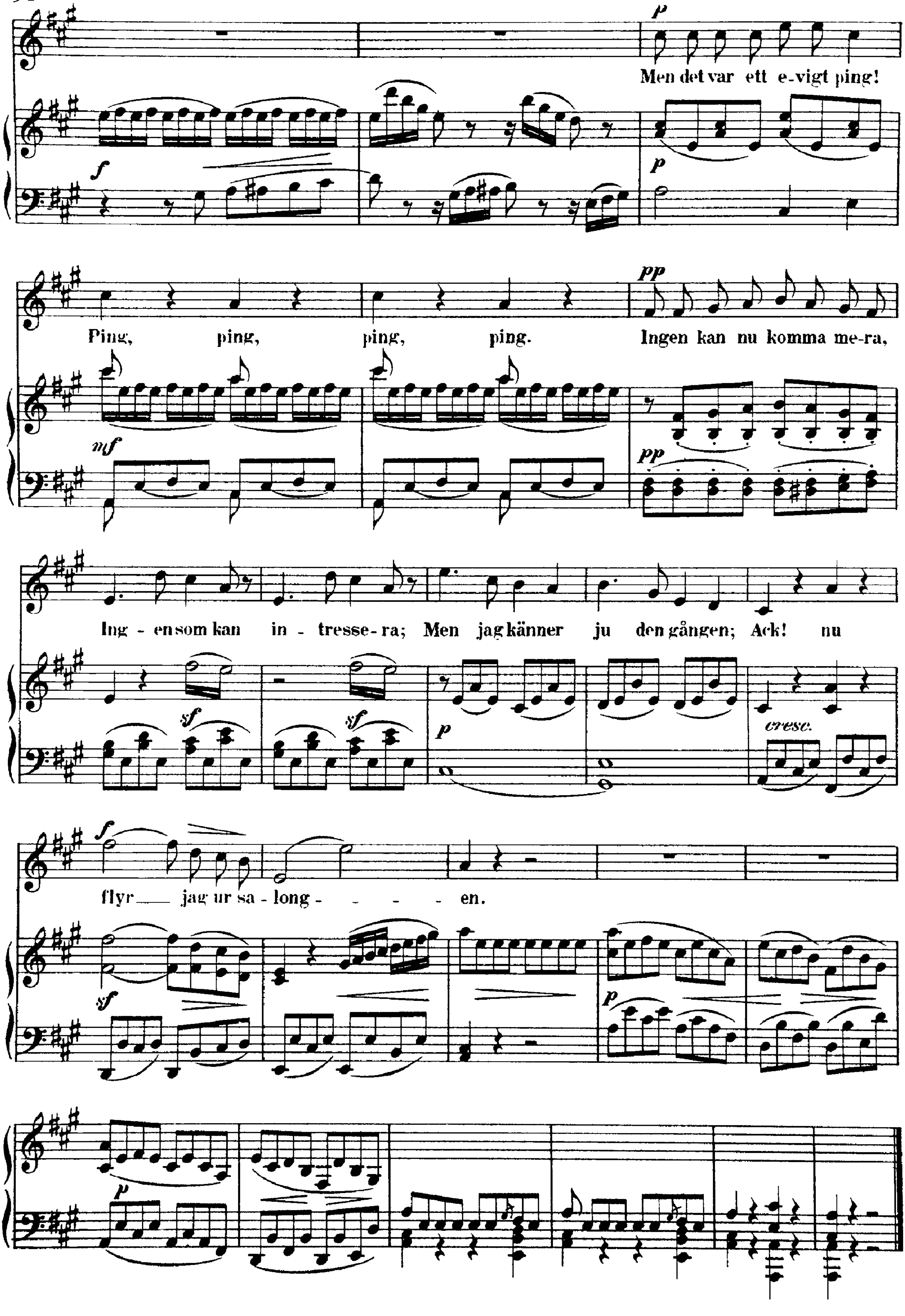

ty - sta, ens-li-ga da - len, Der säl - - - la timmar ha
mat - tan blommi-ga pla - nen, Och lam - - - pan qväll-so-lens
flytt! O, vo - - re hvar hviskan-de tär - - na En
sken! O,
smärt och hvit-stammig björk; Hvar bu-gan-de her-re, hur
ger - - na! En gran, som su-sa-de mörk! Mu-
cresc.
dim.

si - ken fåg-larnes qvit - ter, Och sor - let böl-jornas sång! Men
här i sa-longen jag sit - ter, Och ti - den göres mig lång; Men
här i salongen jag sit - - - ter, Och ti - - den göres mig lång.
pp
cresc.
f
p
sf

Visiter.
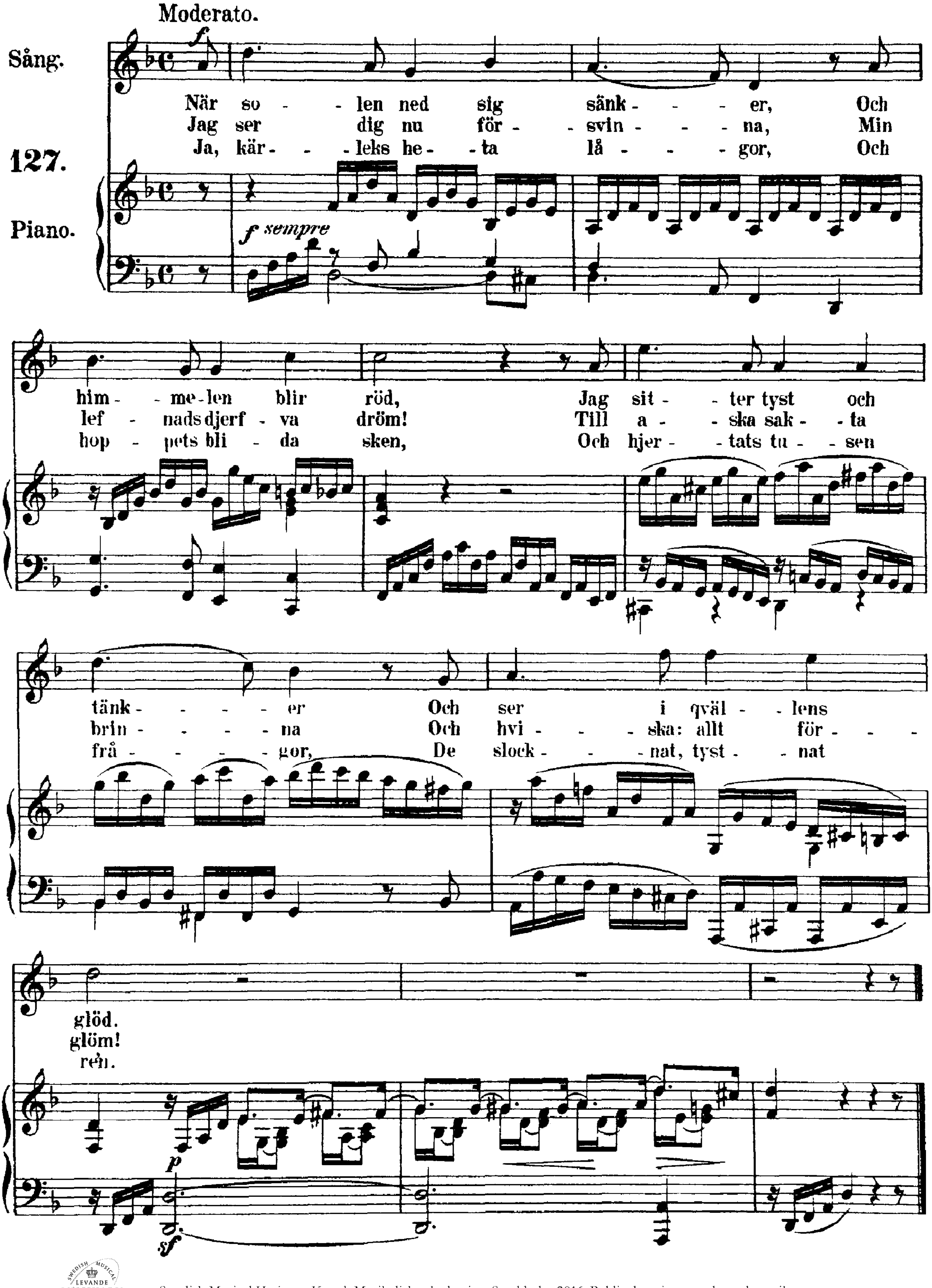
Thekla Knös.

Men det var ett e-vigt ping!
Ping, ping, ping, ping.
Ingen kan nu komma me-ra,
Ing - en som kan in - tresse-ra; Men jag känner ju den gången; Ack! nu
flyr jag ur sa - long - - - - en.
p
pp
f
mf
sf
cresc.
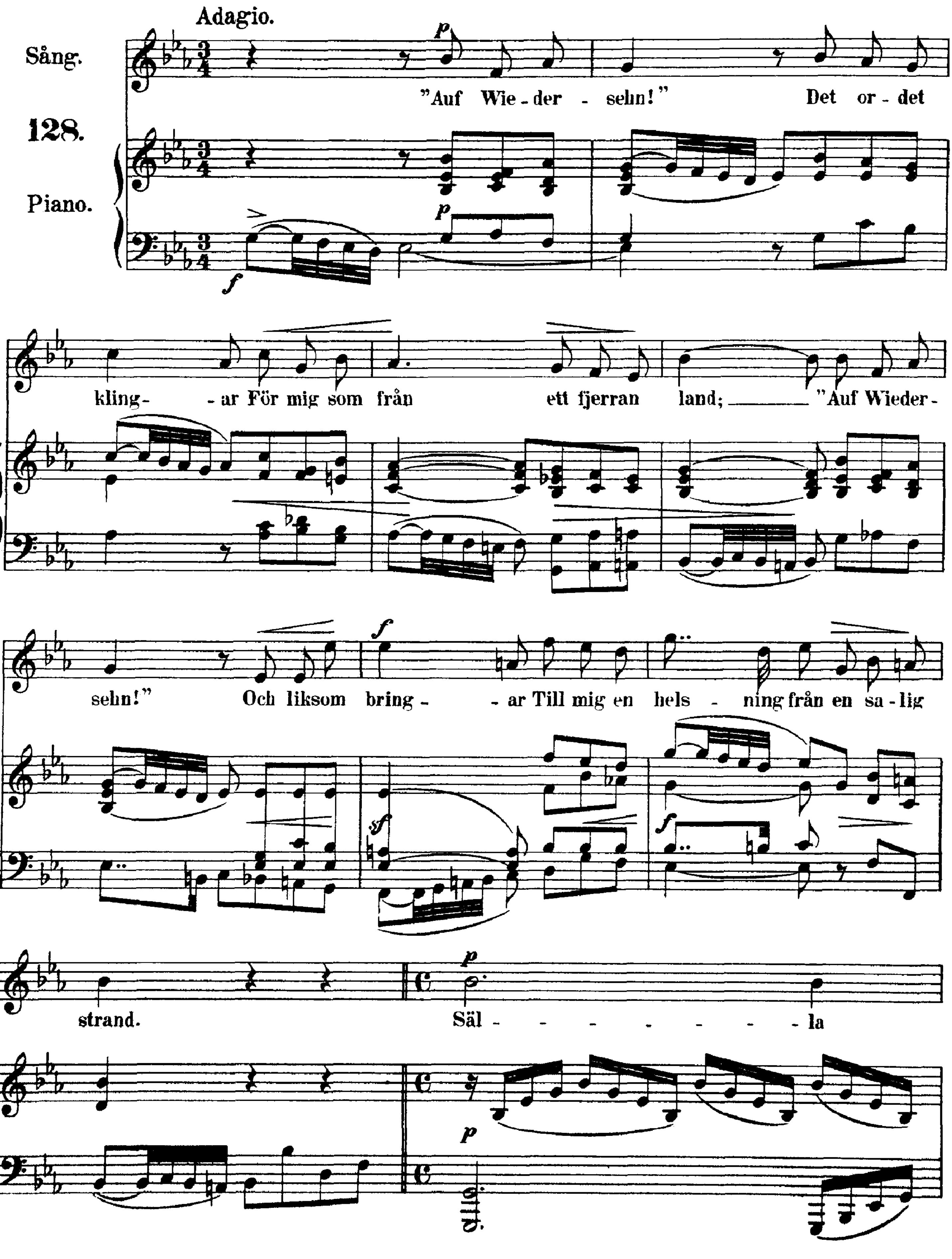
Aftonstämning.
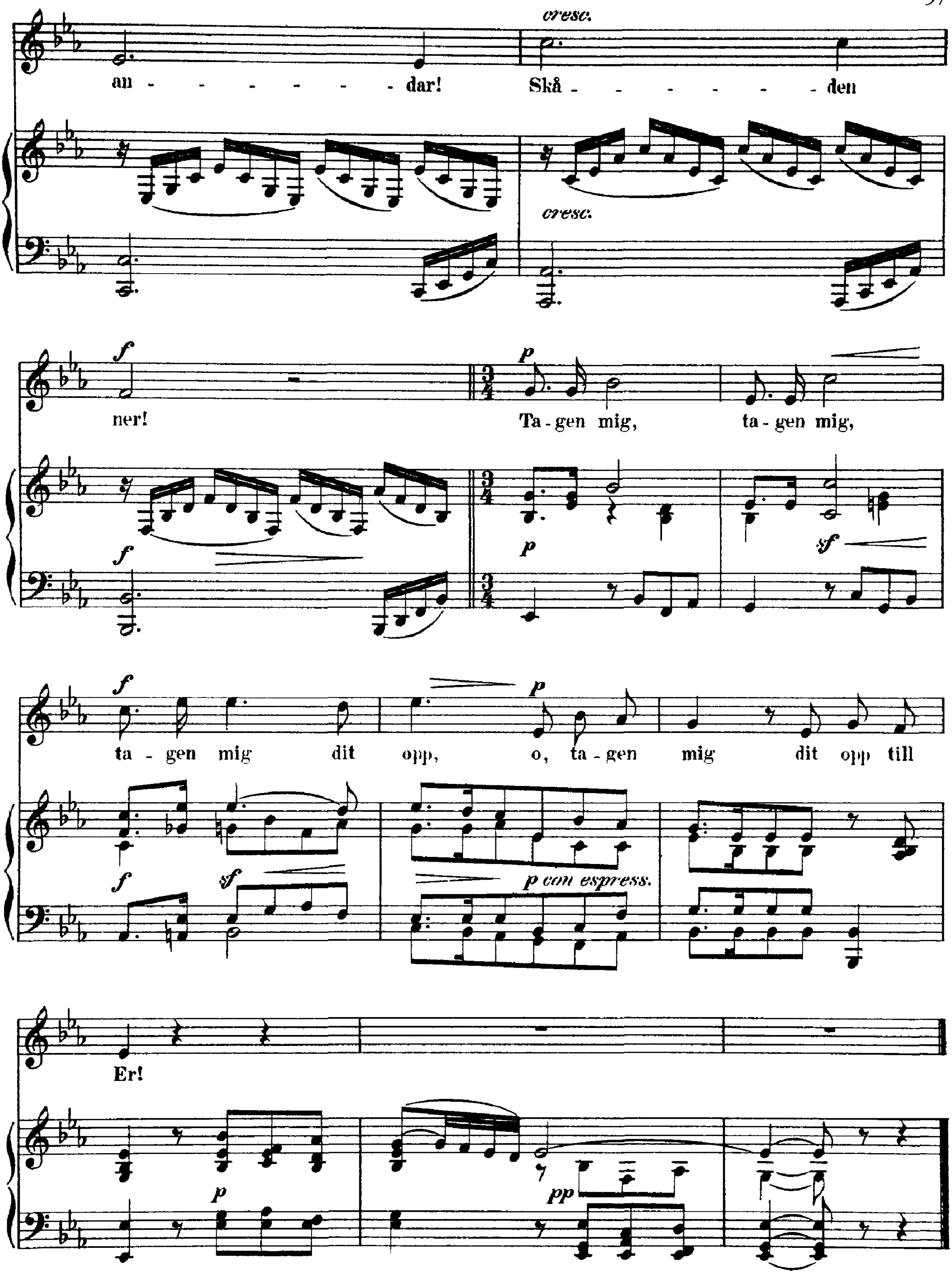
Thekla Knös.

Reminiscens.
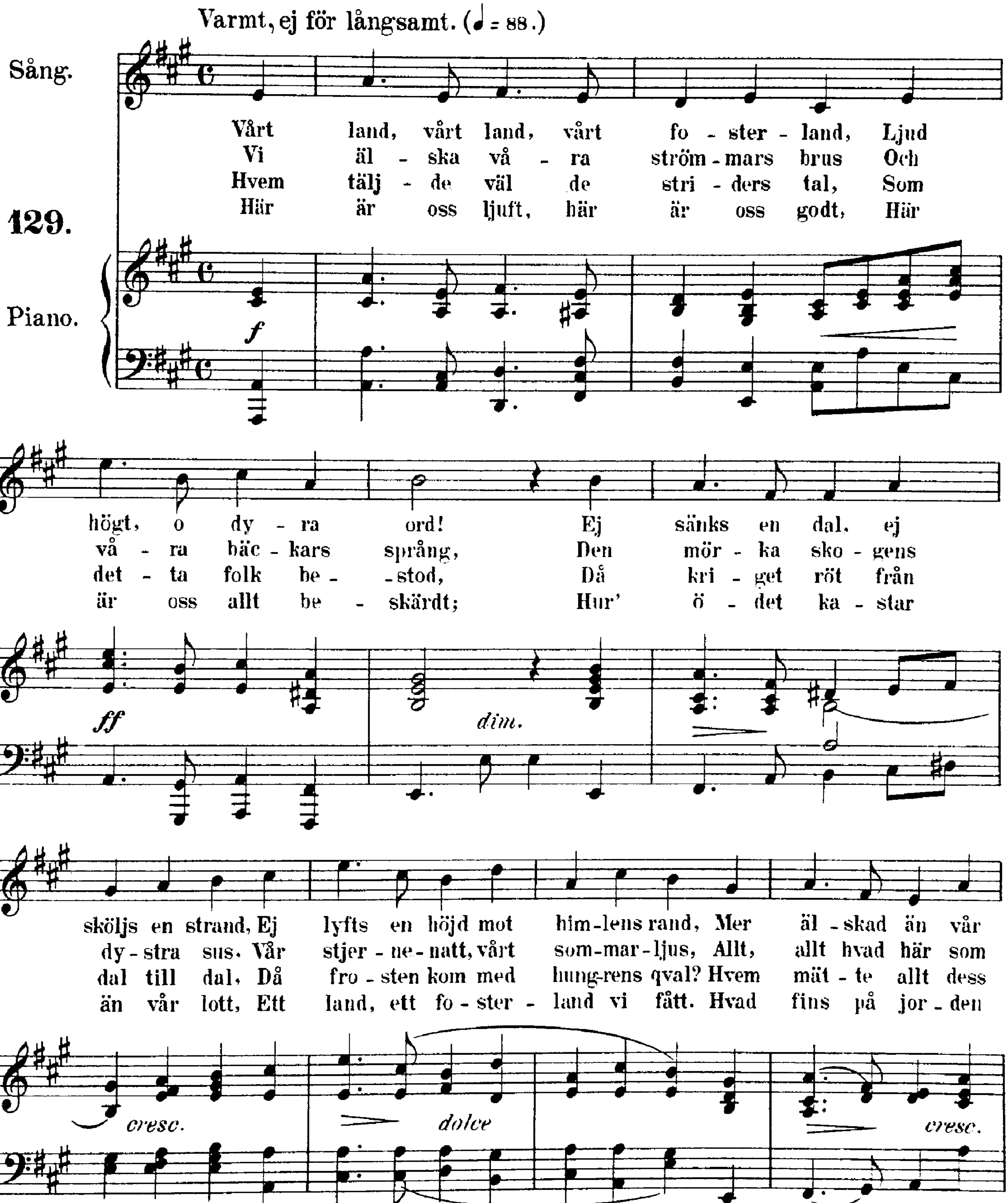
A.F. Lindblad.
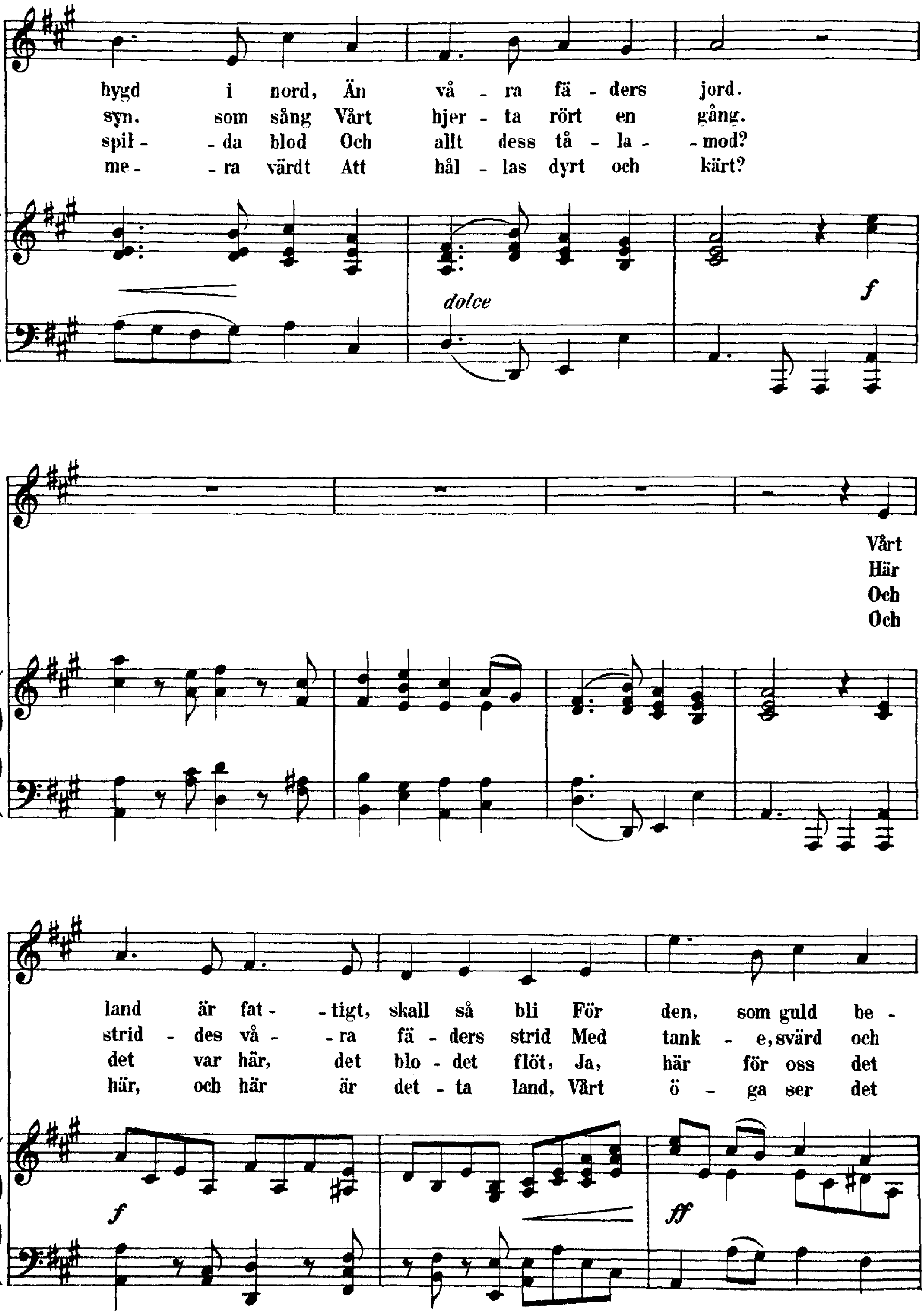

cresc.
an - - - - - - - - dar! Skå - - - - - - - - den
cresc.
f
ner! Ta - gen mig, ta - gen mig,
p
f
p
sf
f
ta - gen mig dit opp, o, ta - gen mig dit opp till
f
sf
p con espress.
Er!
p
pp
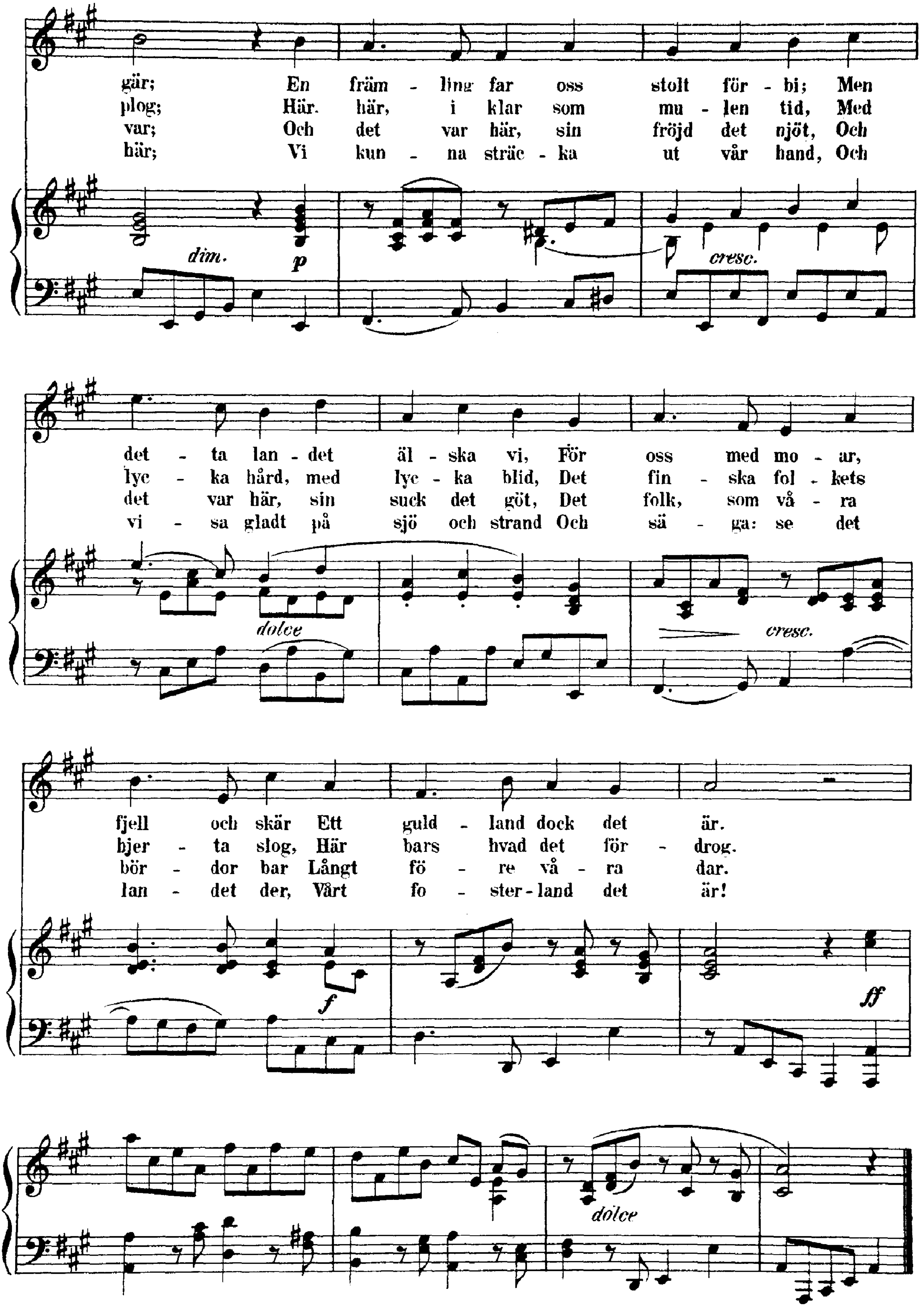
Vårt land.+)

J.L.Runeberg.

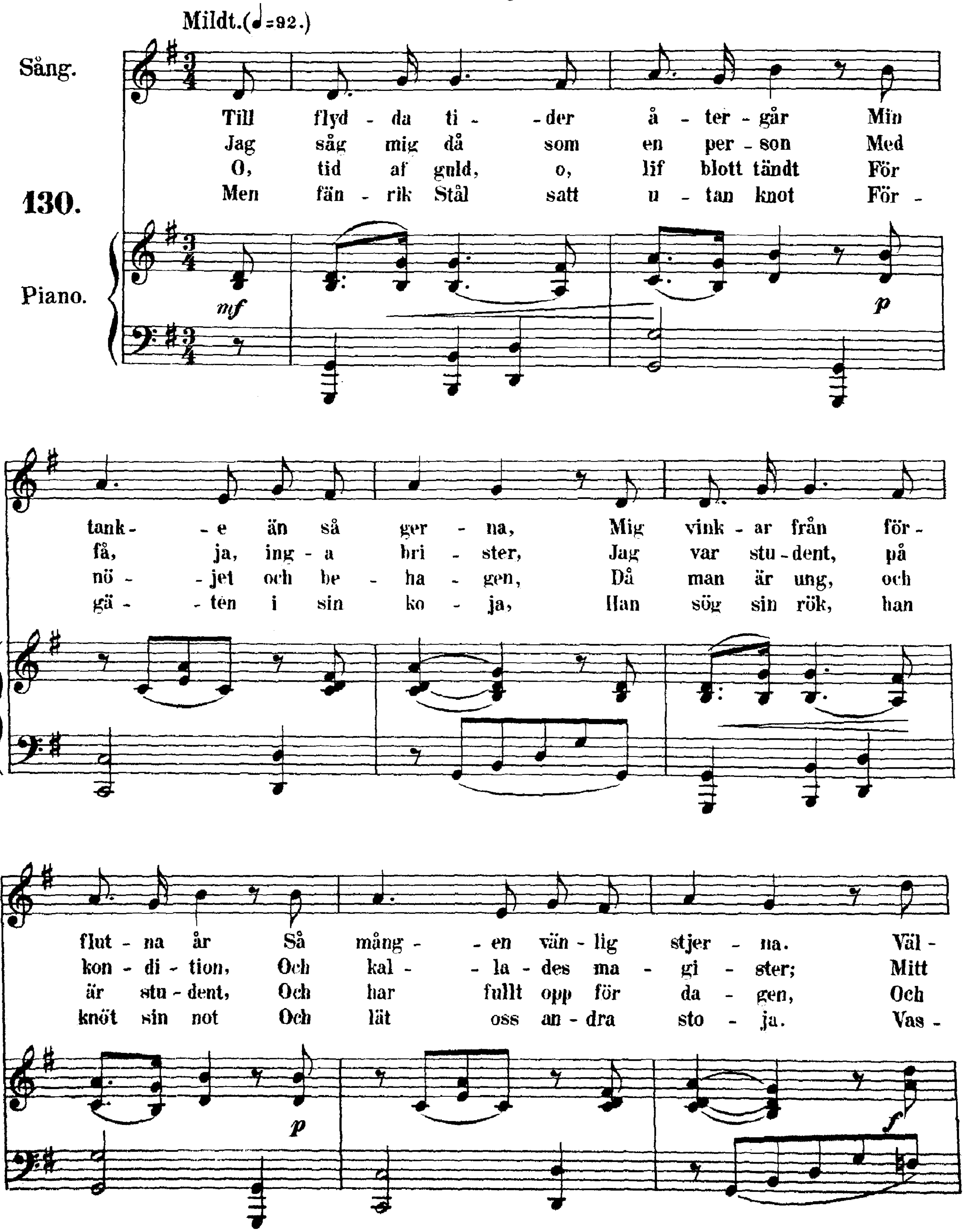
+) Vid dessa sånger ur Fänrik Ståls Sägner öfverlemnas åt sångaren att, allt efter poesiens vexlande innehåll, modifiera *tempo*, samt bestämma *f, p, cresc., dim.*, m.m.
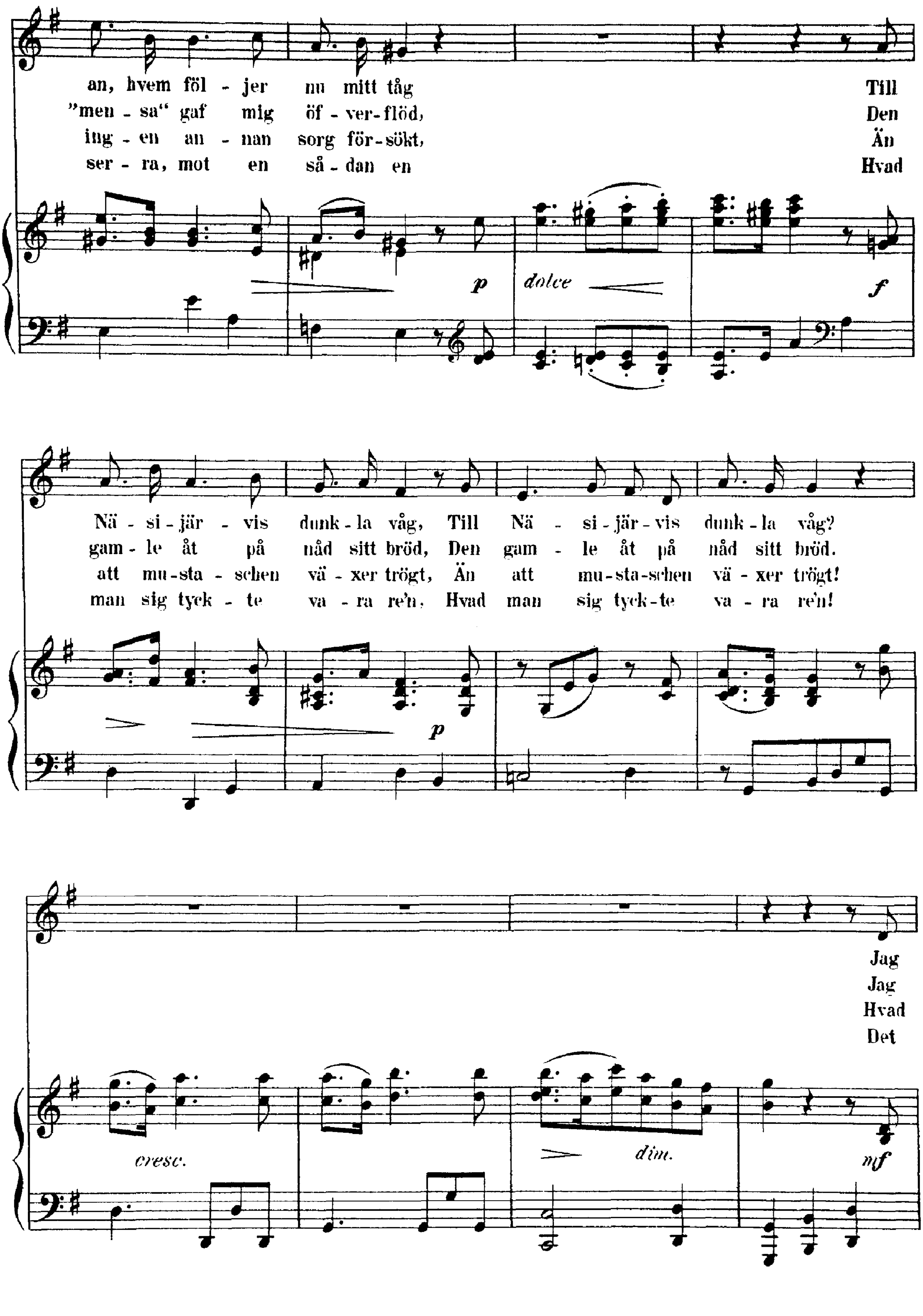

hygd i nord, Än vå - ra fä - ders jord.
syn, som sång Vårt hjer - ta rört en gång.
spil - - da blod Och allt dess tå - la - - mod?
me - - ra värdt Att hål - las dyrt och kärt?
dolce
f
Vårt
Här
Och
Och
land är fat - - tigt, skall så bli För den, som guld be -
strid - des vå - - ra fä - ders strid Med tank - e, svärd och
det var här, det blo - det flöt, Ja, här för oss det
här, och här är det - ta land, Vårt ö - ga ser det
f
ff
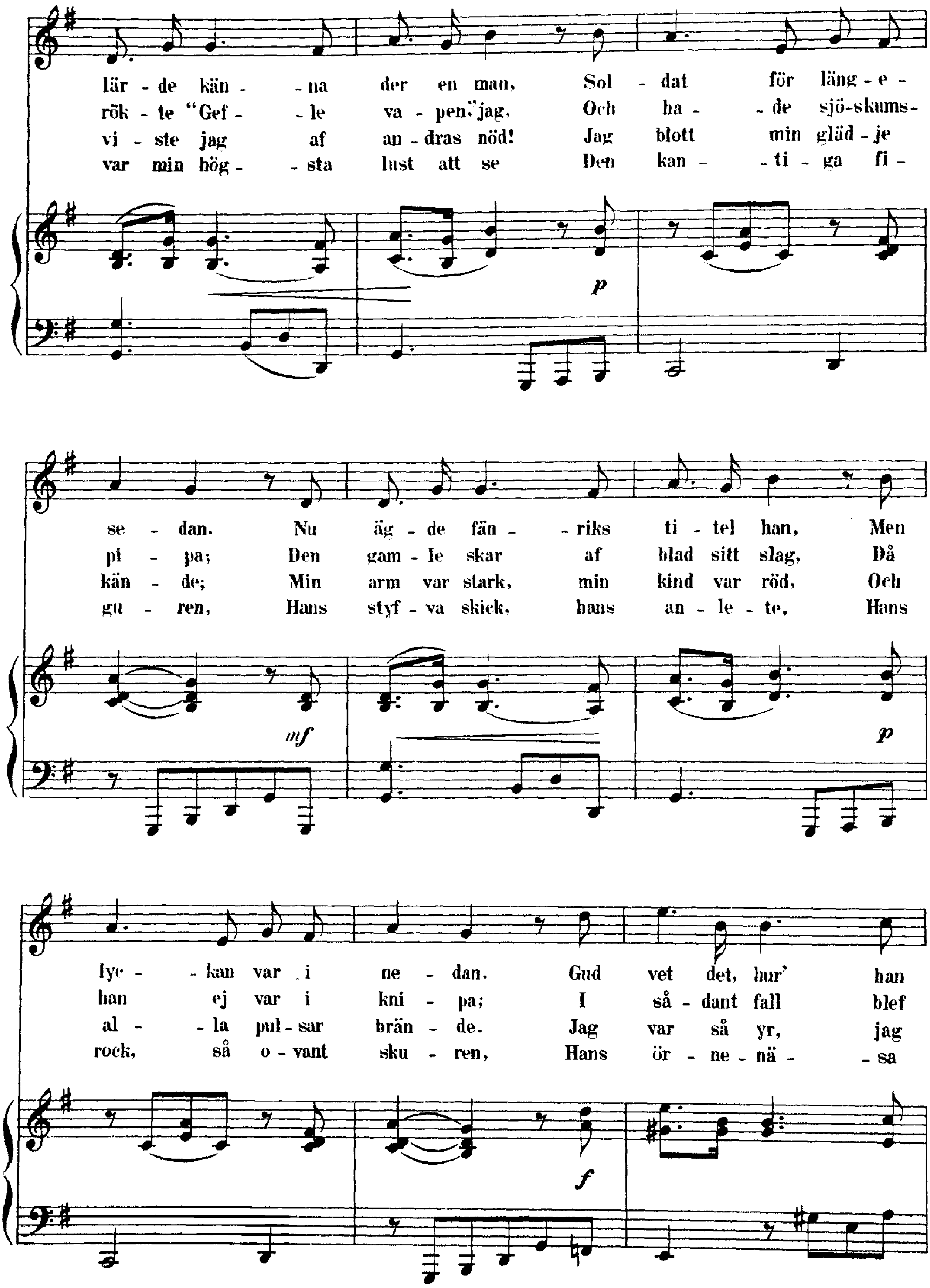

gär; En främ - ling far oss stolt för - bi; Men
plog; Här. här, i klar som mu - len tid, Med
var; Och det var här, sin fröjd det njöt, Och
här; Vi kun - na sträc - ka ut vår hand, Och
dim.
p
cresc.
det - ta lan - det äl - ska vi, För oss med mo - ar,
lyc - ka hård, med lyc - ka blid, Det fin - ska fol - kets
det var här, sin suck det göt, Det folk, som vå - ra
vi - sa gladt på sjö och strand Och sä - ga: se det
dolce
cresc.
fjell och skär Ett guld - land dock det är.
hjer - ta slog, Här bars hvad det för - drog.
bör - dor bar Långt fö - re vå - ra dar.
lan - det der, Vårt fo - ster - land det är!
f
ff
dolce
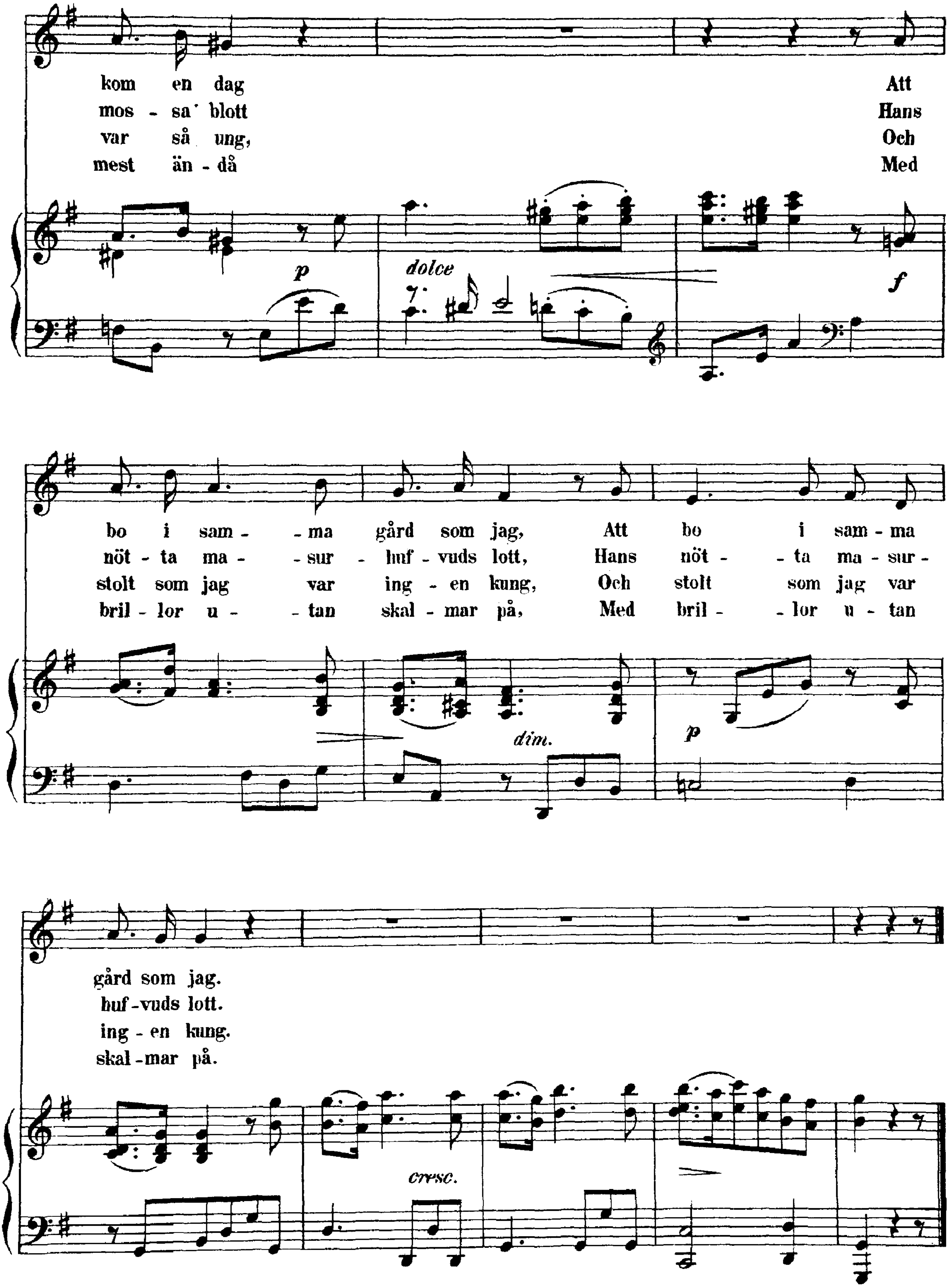
Fänrik Stål.

J. L. Runeberg.
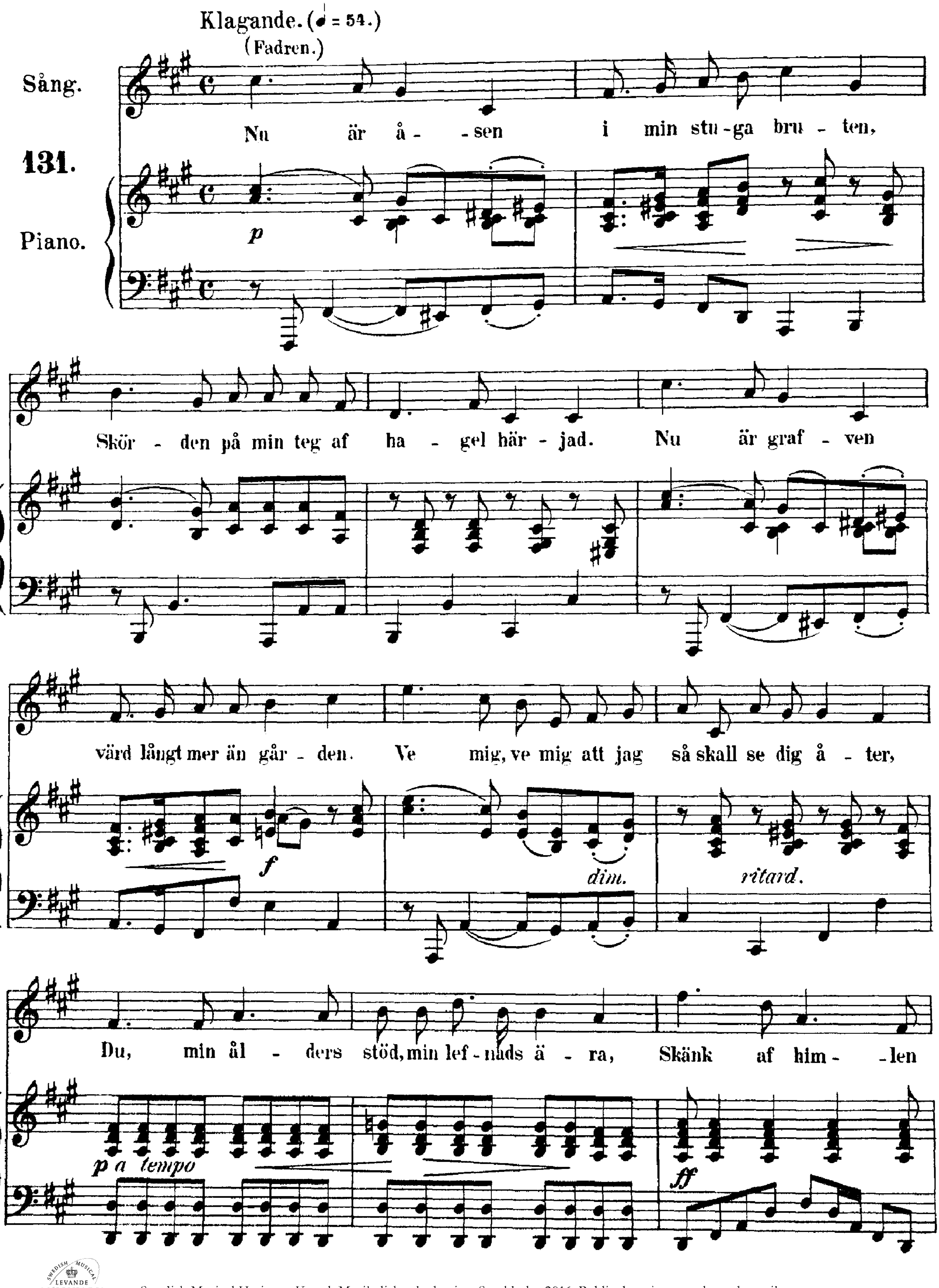

an, hvem föl - jer nu mitt tåg Till
"men - sa" gaf mig öf - ver-flöd, Den
ing - en an - nan sorg för-sökt, Än
ser - ra, mot en så - dan en Hvad
p
dolce
f
Nä - si - jär - vis dunk - la våg, Till Nä - si - jär - vis dunk - la våg?
gam - le åt på nåd sitt bröd, Den gam - le åt på nåd sitt bröd.
att mu - sta - schen vä - xer trögt, Än att mu - sta - schen vä - xer trögt!
man sig tyck - te va - ra re'n, Hvad man sig tyck - te va - ra re'n!
p
Jag
Jag
Hvad
Det
cresc.
dim.
mf
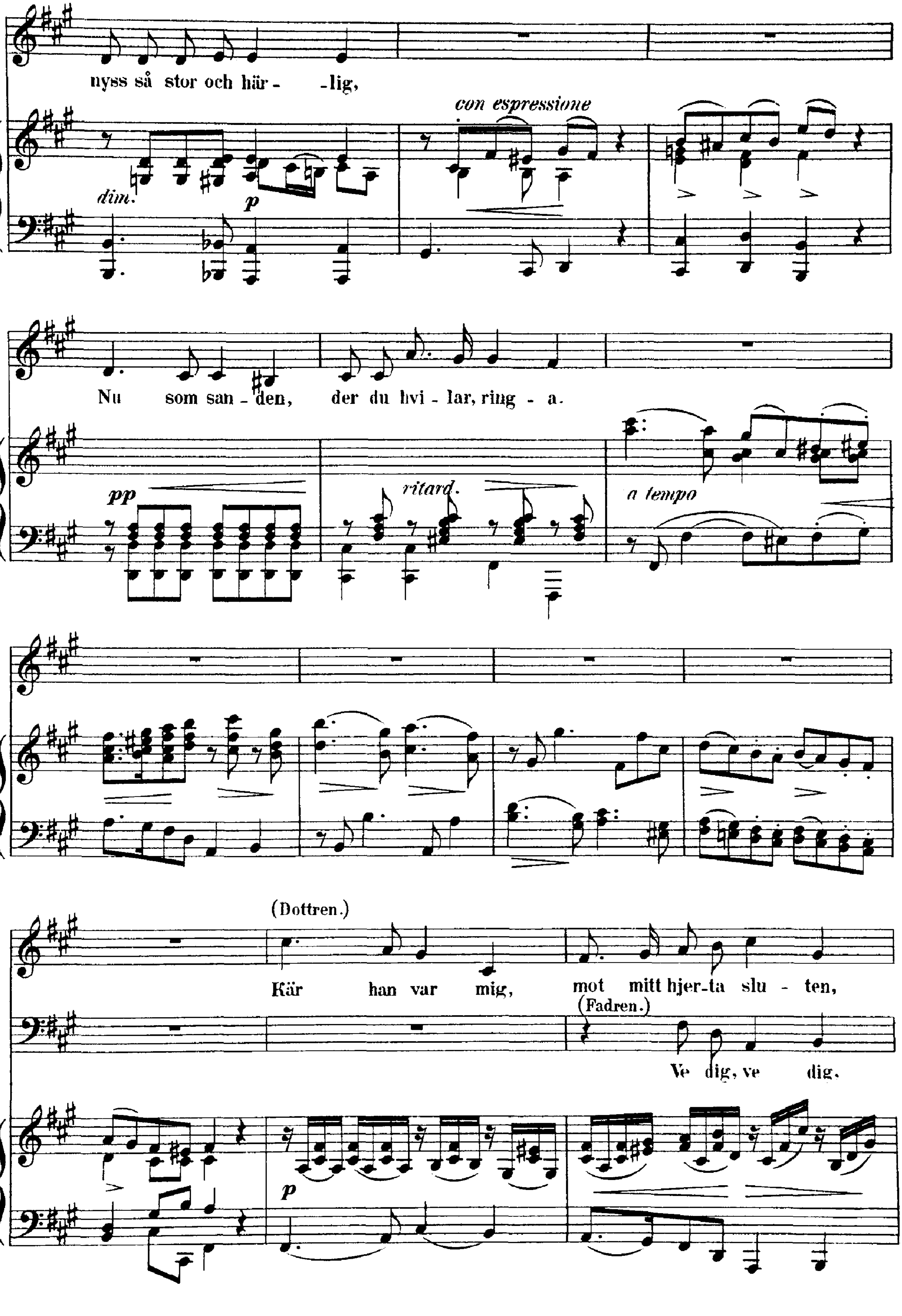

lär - de kän - - na der en man, Sol - dat för läng - e -
rök - te "Gef - - le va - pen," jag, Och ha - - de sjö-skums-
vi - ste jag af an - dras nöd! Jag blott min gläd - je
var min hög - - sta lust att se Den kan - - ti - ga fi -
p
se - dan. Nu äg - de fän - - riks ti - tel han, Men
pi - pa; Den gam - le skar af blad sitt slag, Då
kän - de; Min arm var stark, min kind var röd, Och
gu - ren, Hans styf - va skick, hans an - le - te, Hans
mf
p
lyc - - kan var i ne - dan. Gud vet det, hur' han
han ej var i kni - pa; I så - dant fall blef
al - - la pul - sar brän - de. Jag var så yr, jag
rock, så o - vant sku - ren, Hans ör - ne - nä - - sa
f
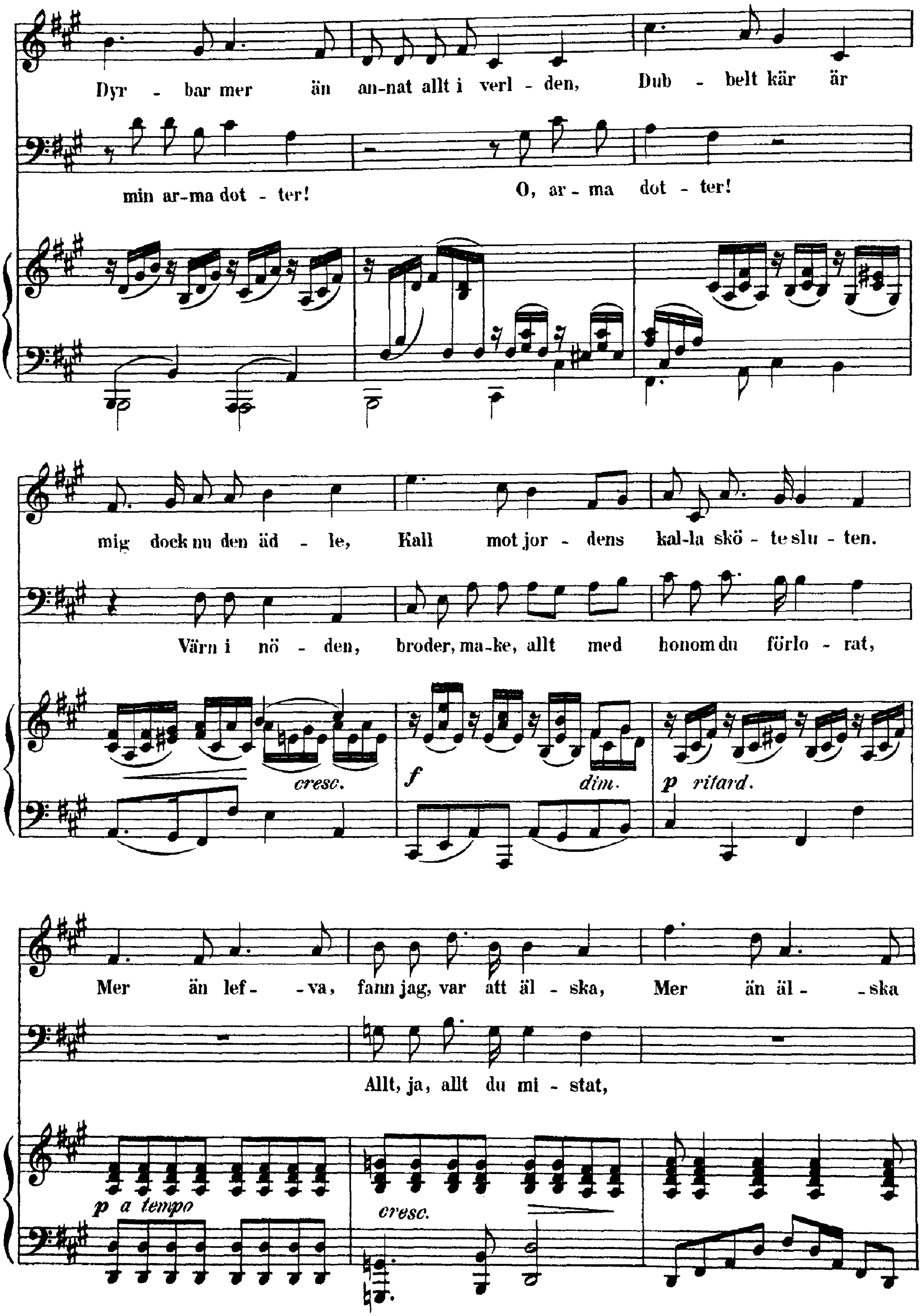

kom en dag Att
mos - sa' blott Hans
var så ung, Och
mest än - då Med
p
dolce
f
bo i sam - - ma gård som jag, Att bo i sam - ma
nöt - ta ma - - sur - huf - vuds lott, Hans nöt - - ta ma - sur -
stolt som jag var ing - en kung, Och stolt som jag var
bril - lor u - - tan skal - mar på, Med bril - - lor u - tan
dim.
p
gård som jag.
huf - vuds lott.
ing - en kung.
skal - mar på.
cresc.
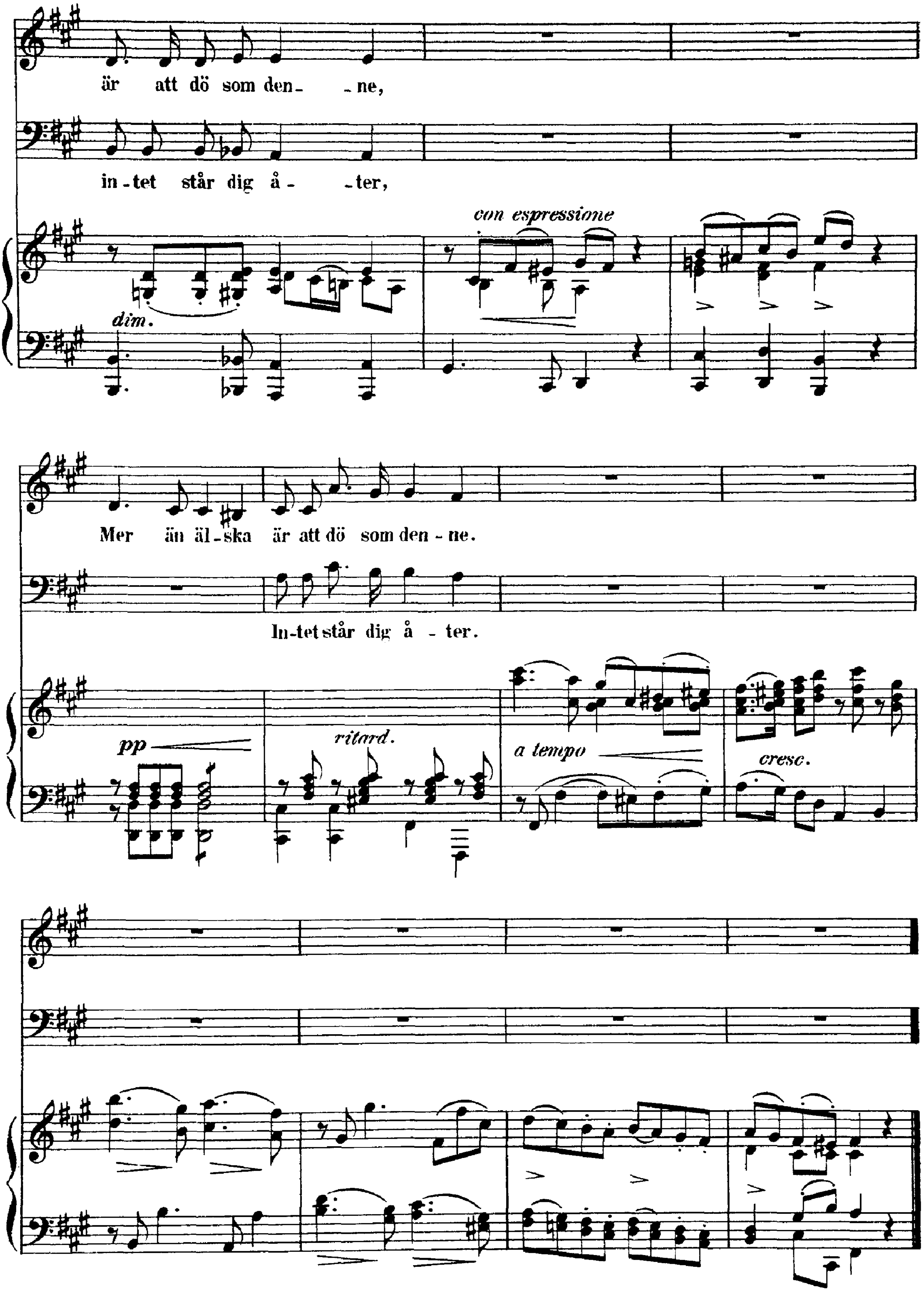
Ur "Molnets broder."

J. L. Runeberg.
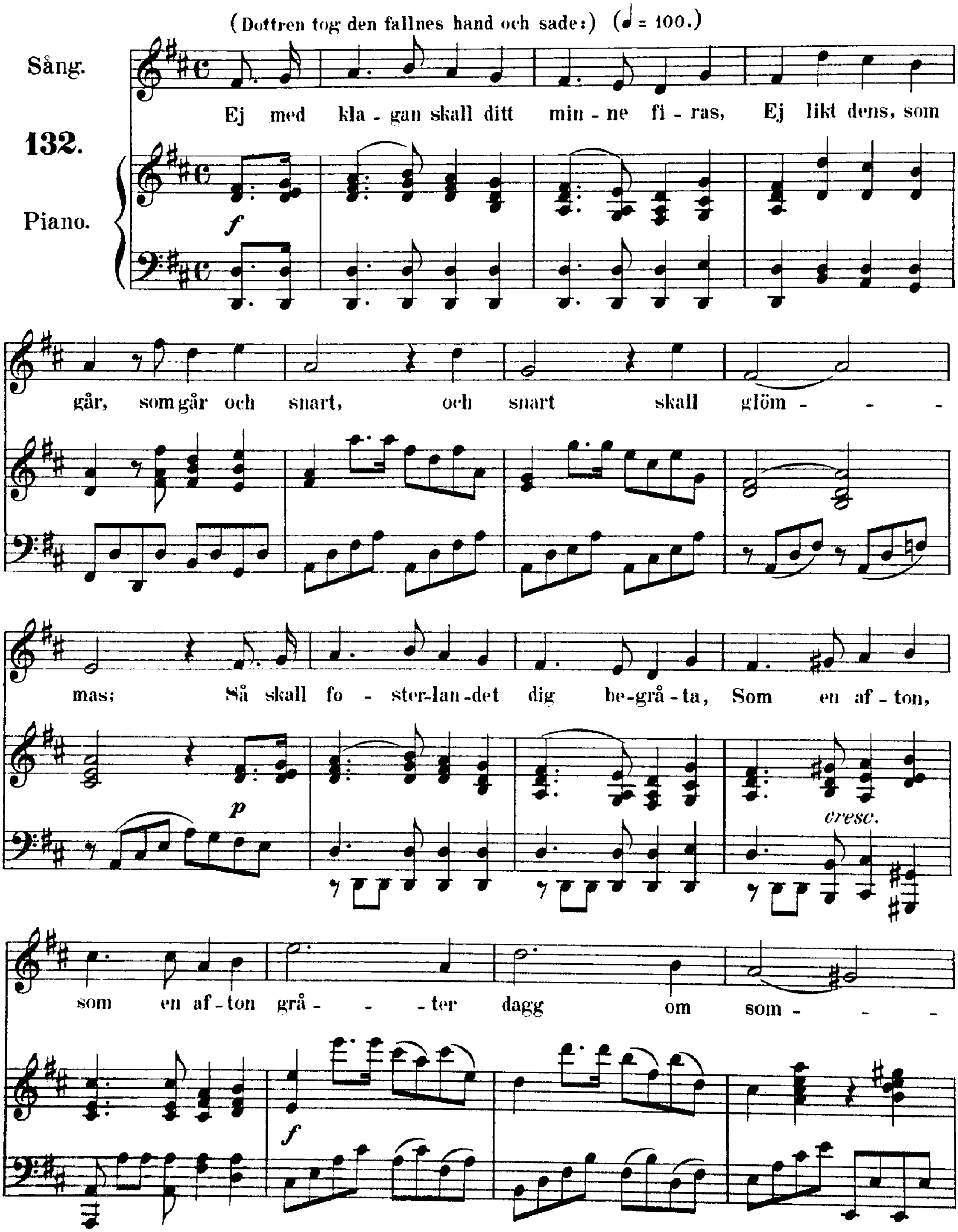

nyss så stor och här - -lig,
con espressione
dim.
p
Nu som san - den, der du hvi - lar, ring - a.
pp
ritard.
a tempo
(Dottren.)
Kär han var mig, mot mitt hjer-ta slu - ten,
(Fadren.)
Ve dig, ve dig.
p
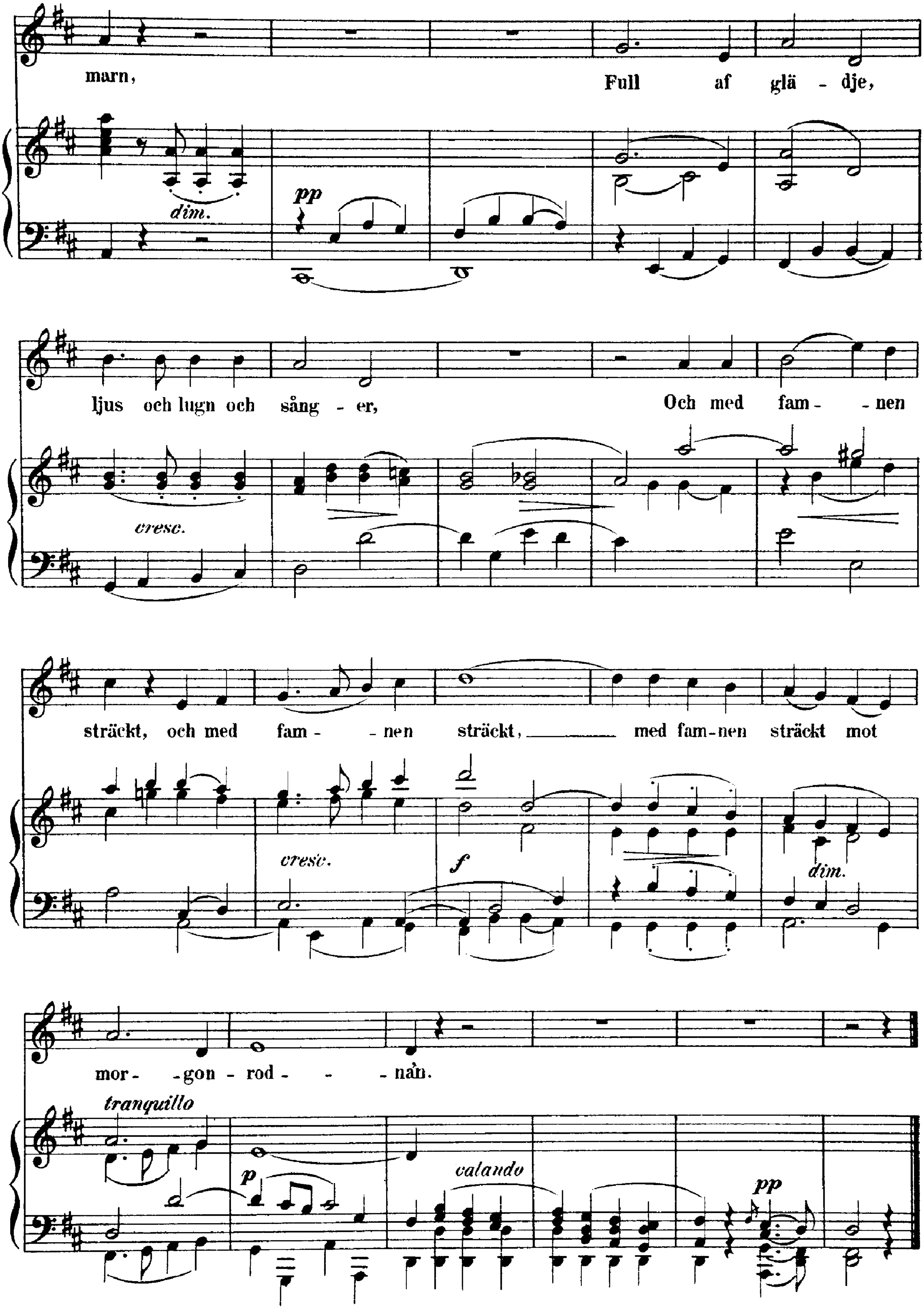

Dyr - bar mer än an-nat allt i verl - den, Dub - belt kär är
min ar-ma dot - ter! O, ar - ma dot - ter!
mig dock nu den äd - le, Kall mot jor - dens kal-la skö - te slu - ten.
Värn i nö - den, broder, ma-ke, allt med honom du förlo - rat,
cresc.
f
dim.
p ritard.
Mer än lef - va, fann jag, var att äl - ska, Mer än äl - ska
Allt, ja, allt du mi - stat,
p a tempo
cresc.

är att dö som den - - ne,
in - tet står dig å - - ter,
con espressione
dim.
Mer än äl - ska är att dö som den - ne.
In - tet står dig å - ter.
pp
ritard.
a tempo
cresc.

Ur "Molnets broder."
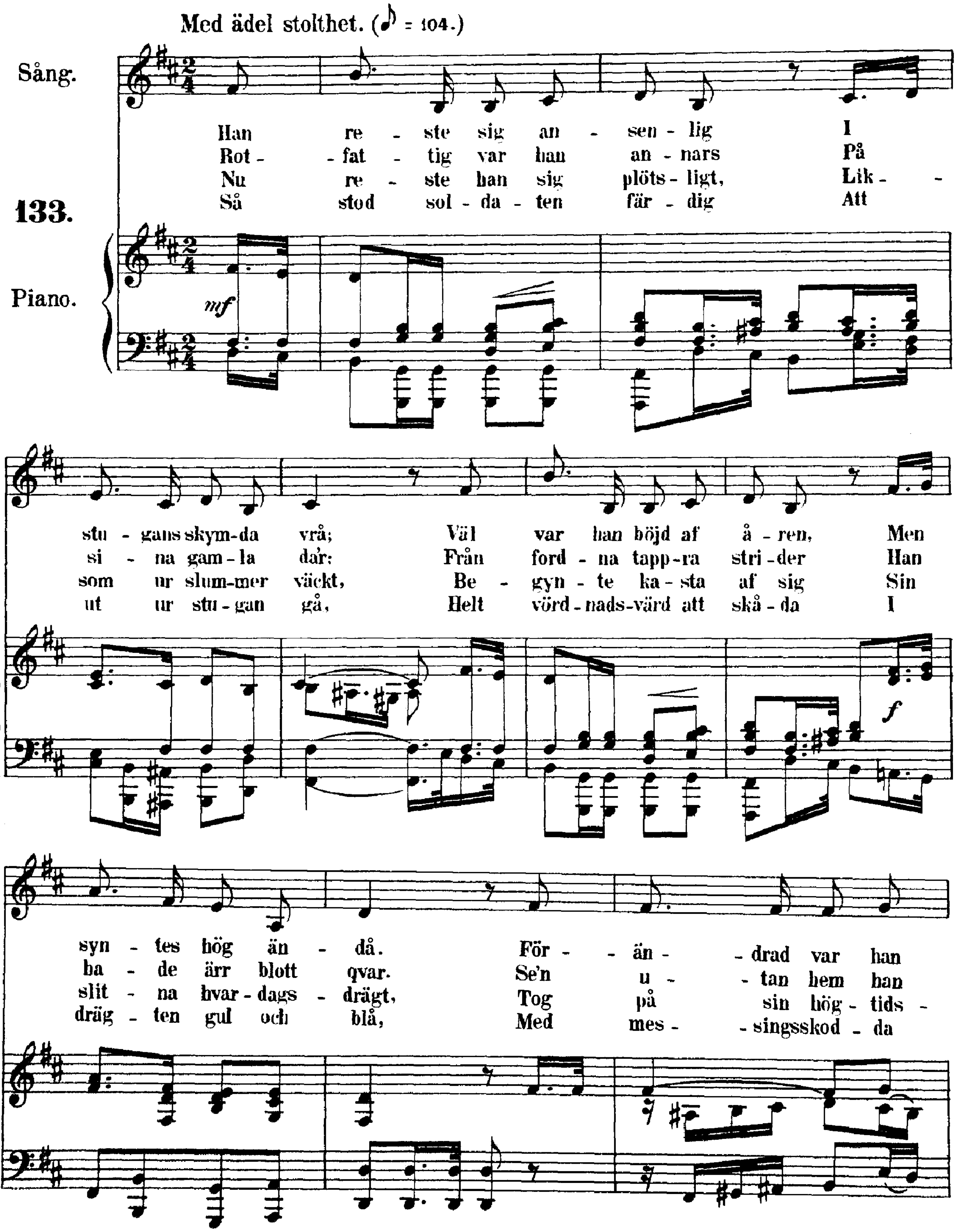
J. L. Runeberg.
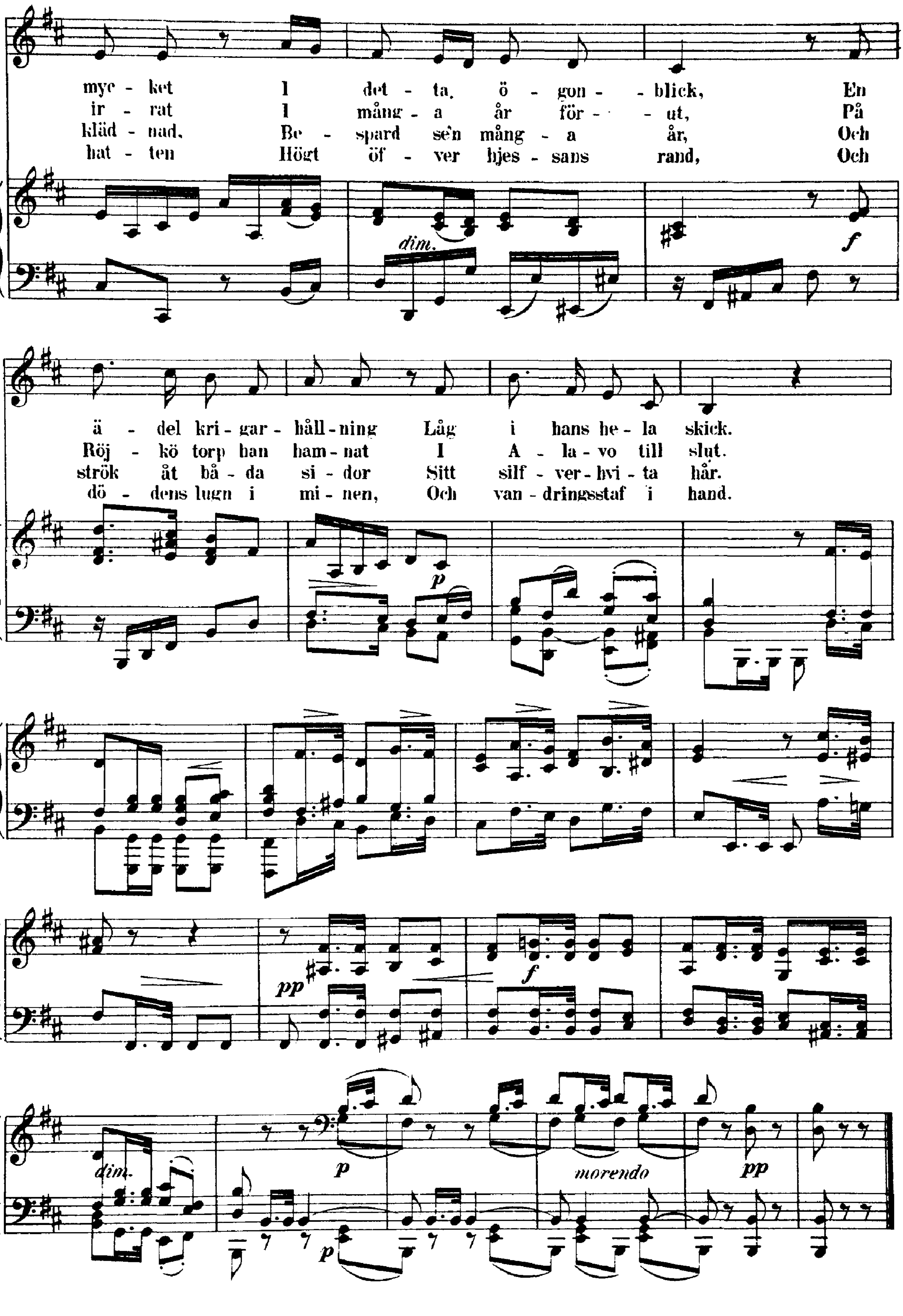

marn,
Full af glä - dje,
dim.
pp
ljus och lugn och sång - er,
Och med fam- - nen
cresc.
sträckt, och med fam- - nen sträckt, med fam-nen sträckt mot
cresc.
f
dim.
mor- -gon - rod- - - - nan.
tranquillo
p
calando
pp

Veteranen.
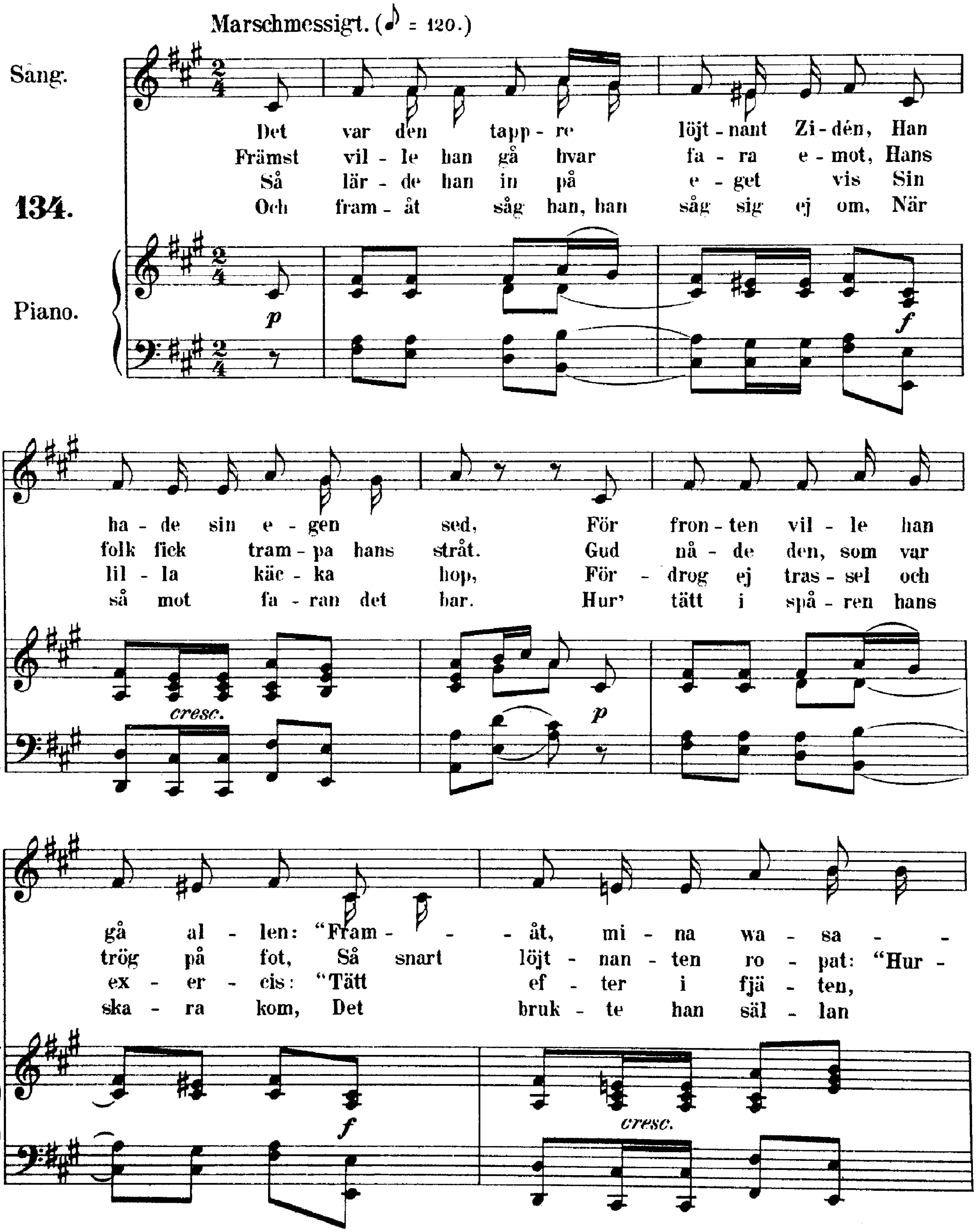
J. L. Runeberg.
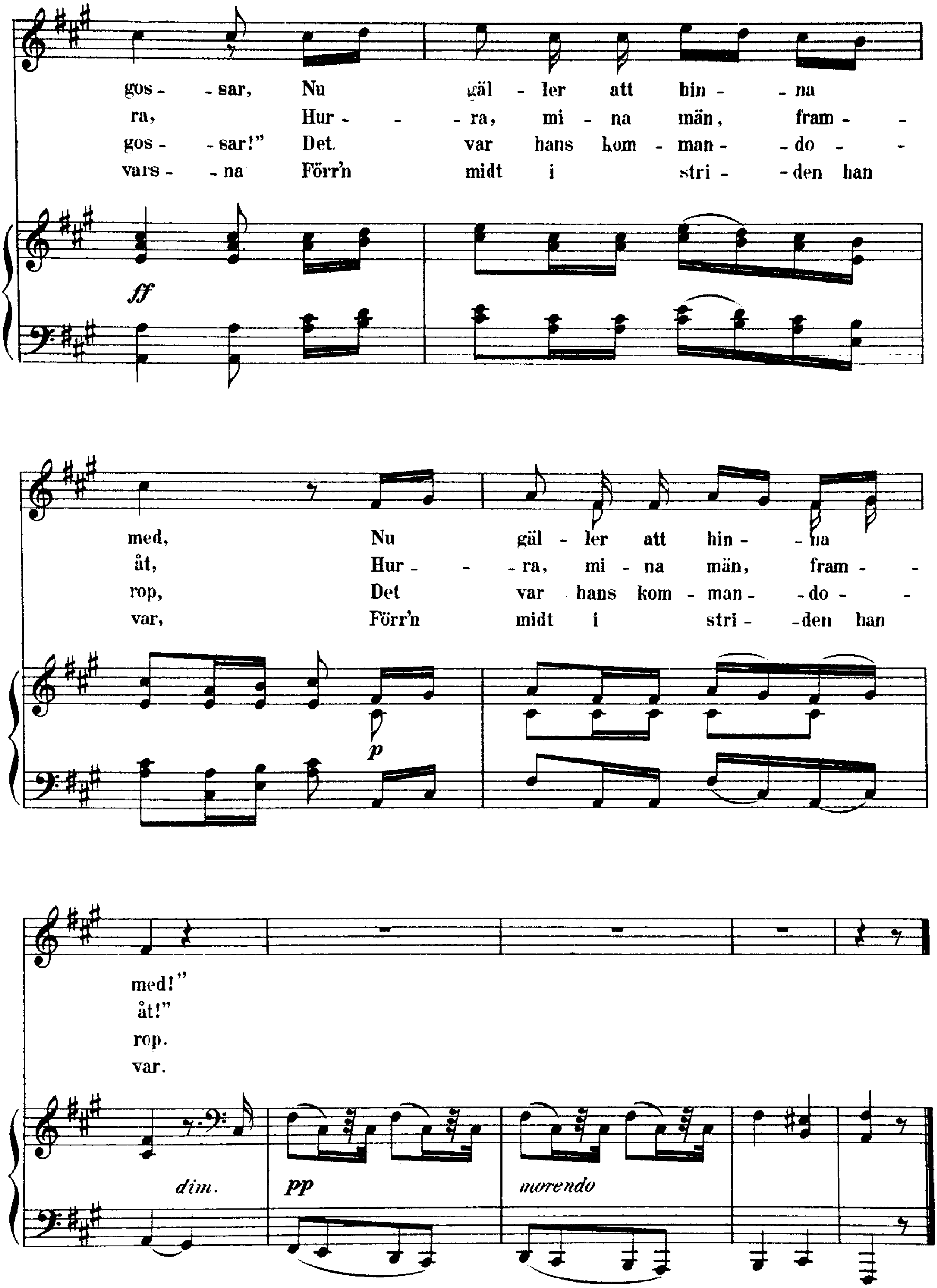

myc - ket I det - ta, ö - gon - - blick, En
ir - rat I mång - a år för - - ut, På
kläd - nad, Be - spard se'n mång - a år, Och
hat - ten Högt öf - ver hjes - sans rand, Och
dim.
f
ä - del kri - gar - håll - ning Låg i hans he - la skick.
Röj - kö torp han ham - nat I A - la - vo till slut.
strök åt bå - da si - dor Sitt silf - ver - hvi - ta hår.
dö - dens lugn i mi - nen, Och van - dringsstaf i hand.
p
pp
f
dim.
p
morendo
pp

Löjtnant Zidén.

J. L. Runeberg.
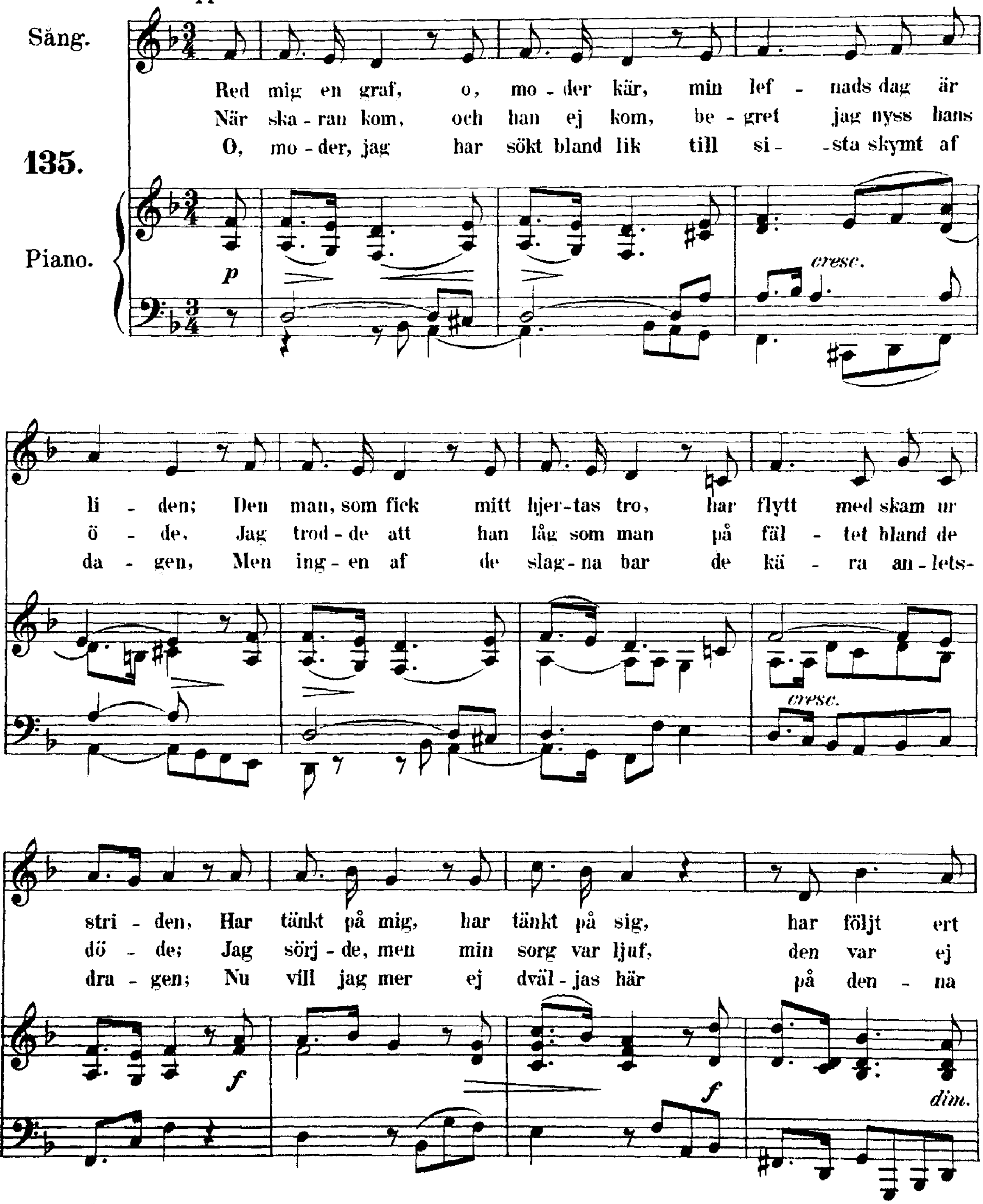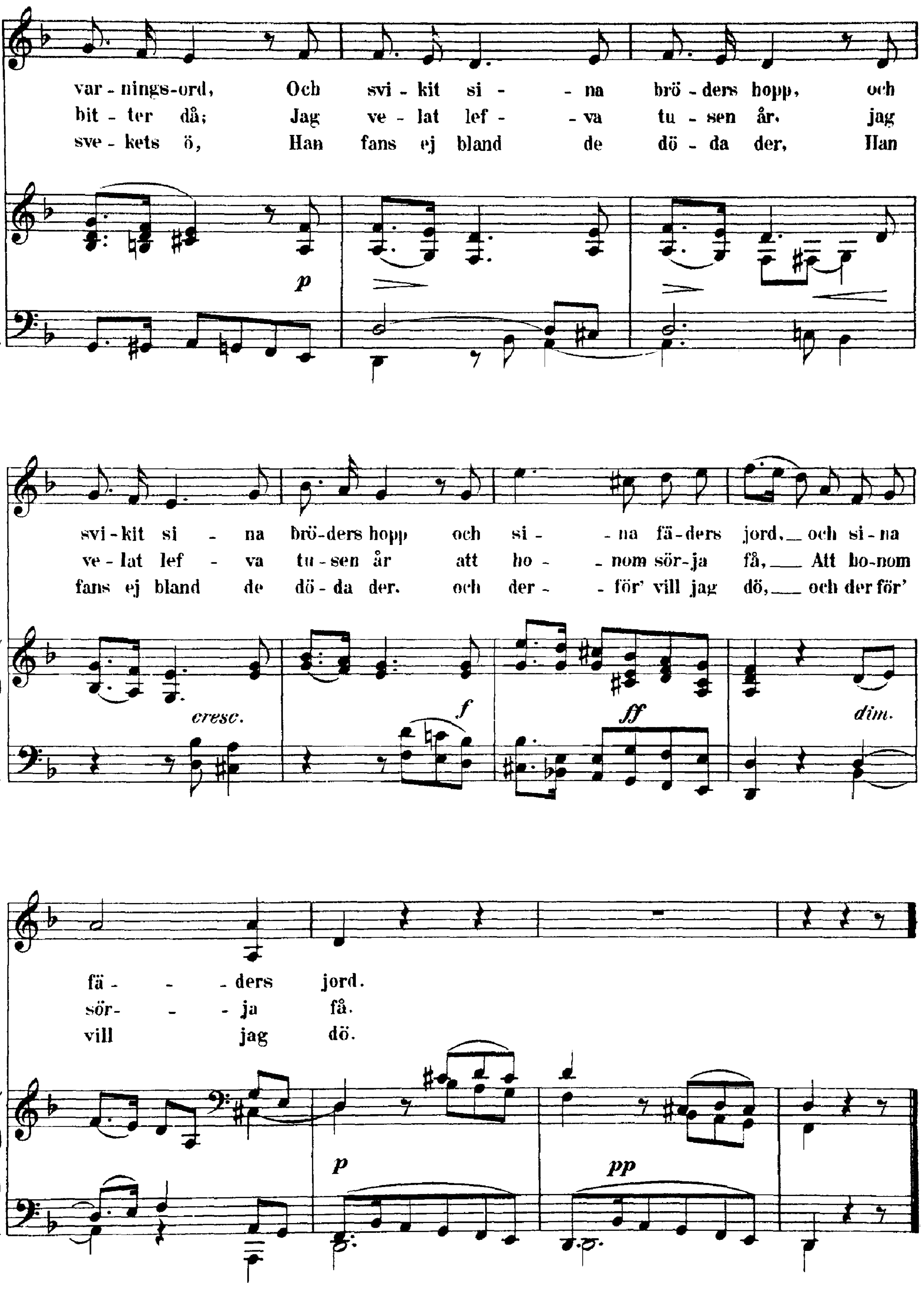

gos - - sar, Nu gäl - ler att hin - - na
ra, Hur - - - ra, mi - na män, fram - -
gos - - sar!" Det var hans kom - man - - do - -
vars - - na Förr'n midt i stri - - den han
ff
med, Nu gäl - ler att hin - - na
åt, Hur - - - ra, mi - na män, fram - -
rop, Det var hans kom - man - - do - -
var, Förr'n midt i stri - - den han
p
med!"
åt!"
rop.
var.
dim.
pp
morendo

Torpflickan.

J. L. Runeberg.

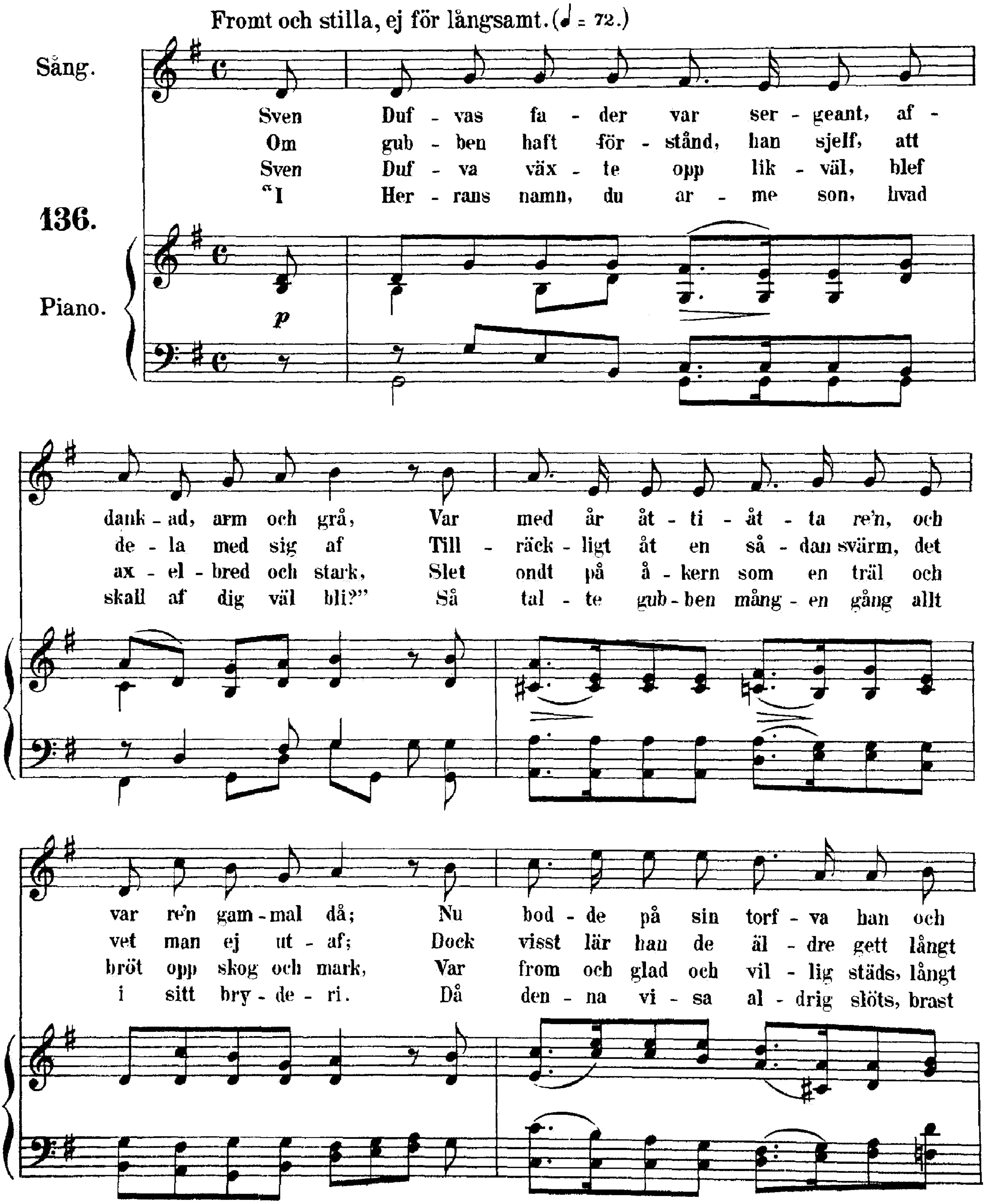
Upprördt och smärtsamt. (♩ = 72.)
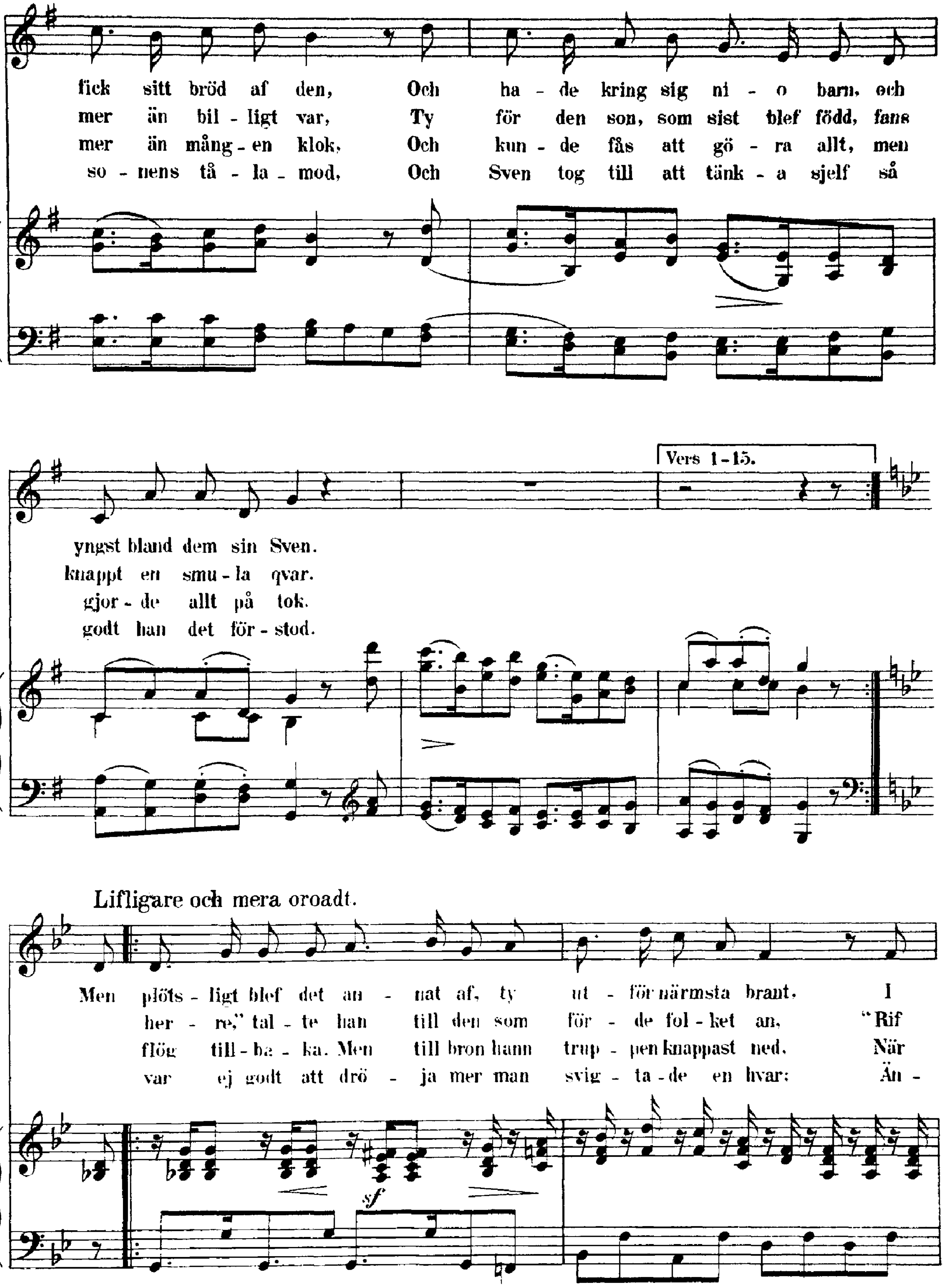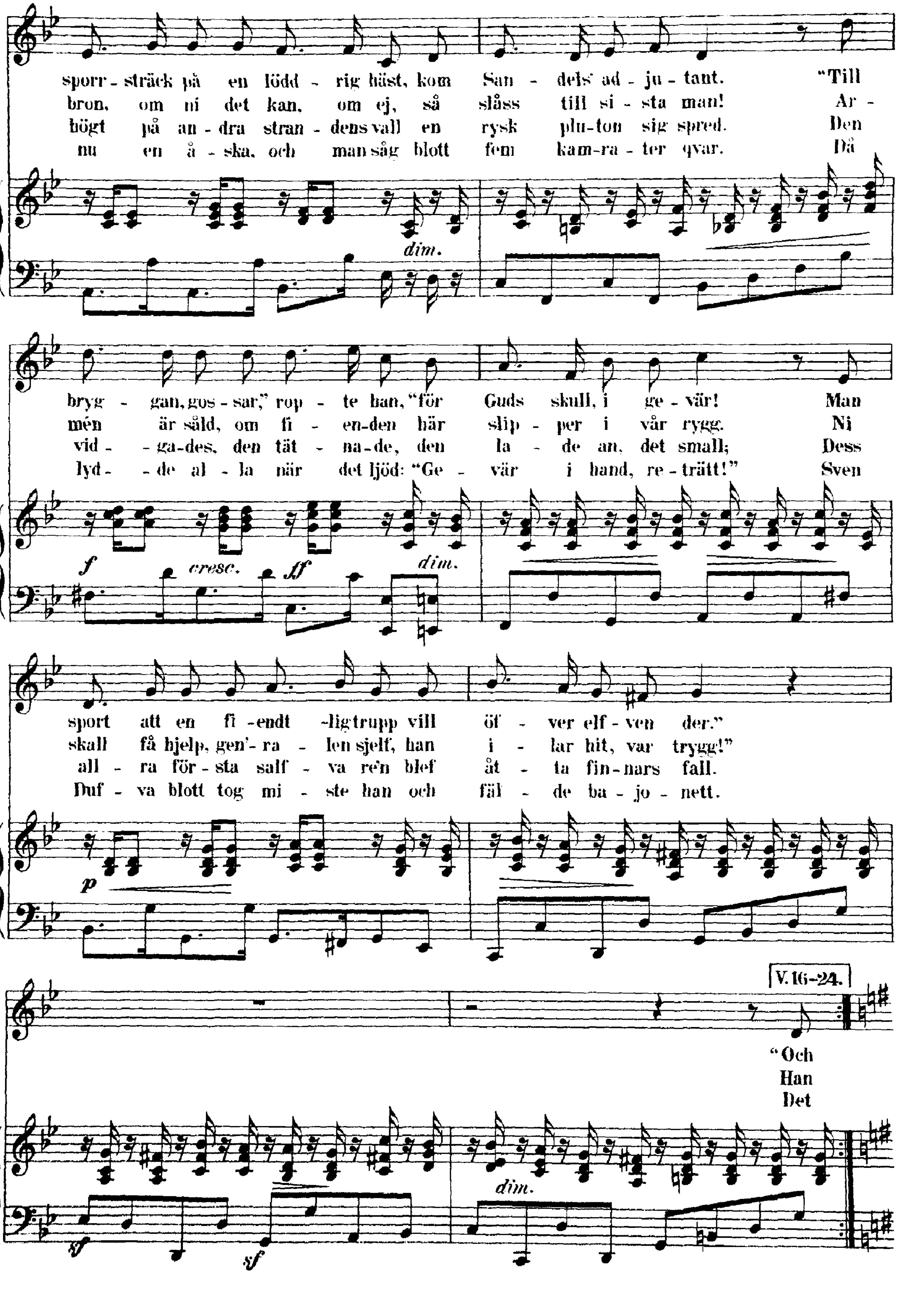

var - nings-ord, Och svi - kit si - - na brö - ders hopp, och
bit - ter då; Jag ve - lat lef - - va tu - sen år, jag
sve - kets ö, Han fans ej bland de dö - da der, Han
p
svi - kit si - na brö-ders hopp och si - - na fä - ders jord, och si - na
ve - lat lef - va tu - sen år att ho - - nom sör - ja få, Att ho-nom
fans ej bland de dö - da der. och der - - för' vill jag dö, och der för'
cresc.
f
ff
dim.
fä - - ders jord.
sör - - ja få.
vill jag dö.
p
pp
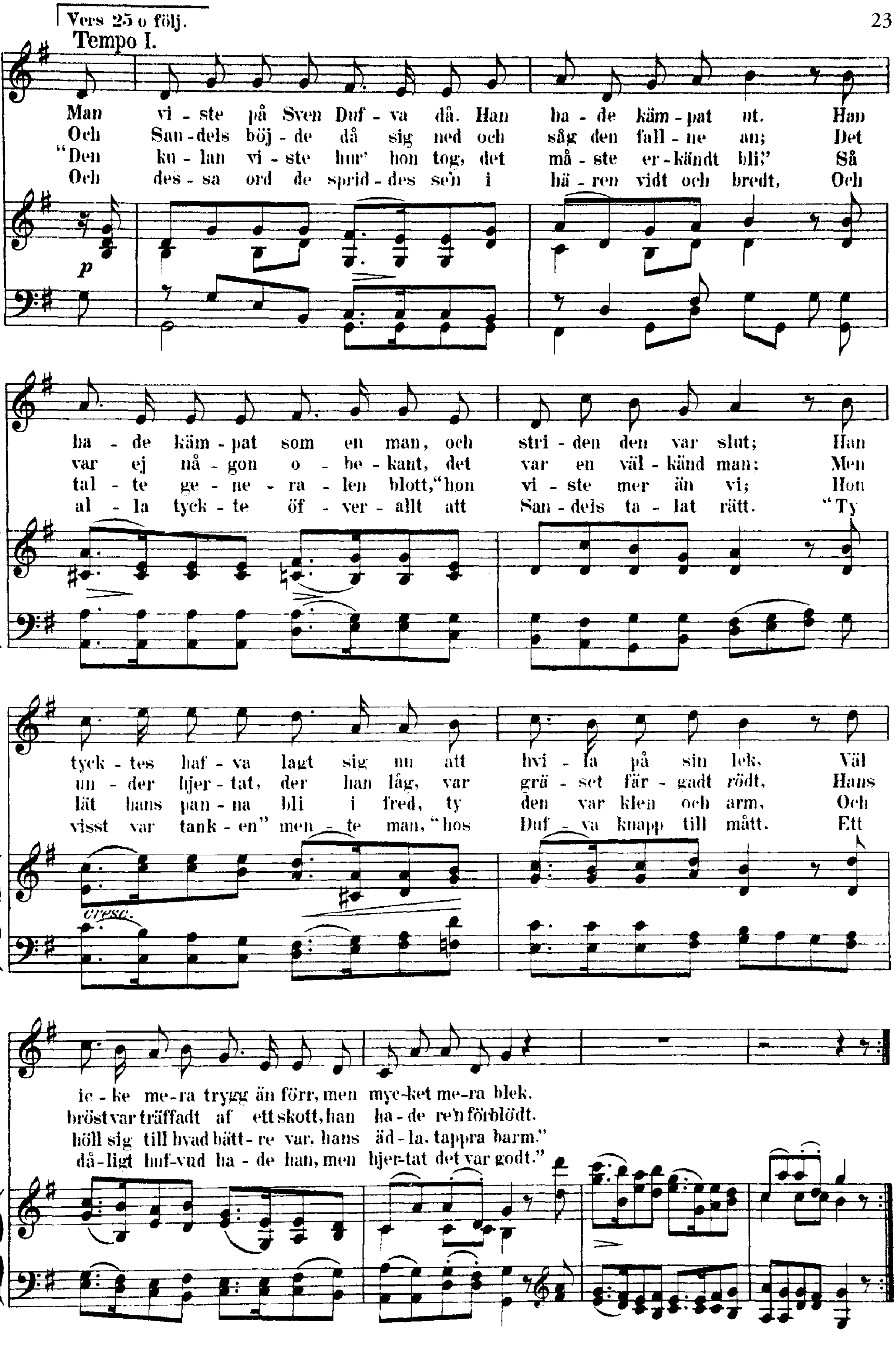
Sven Dufva.

J. L. Runeberg.
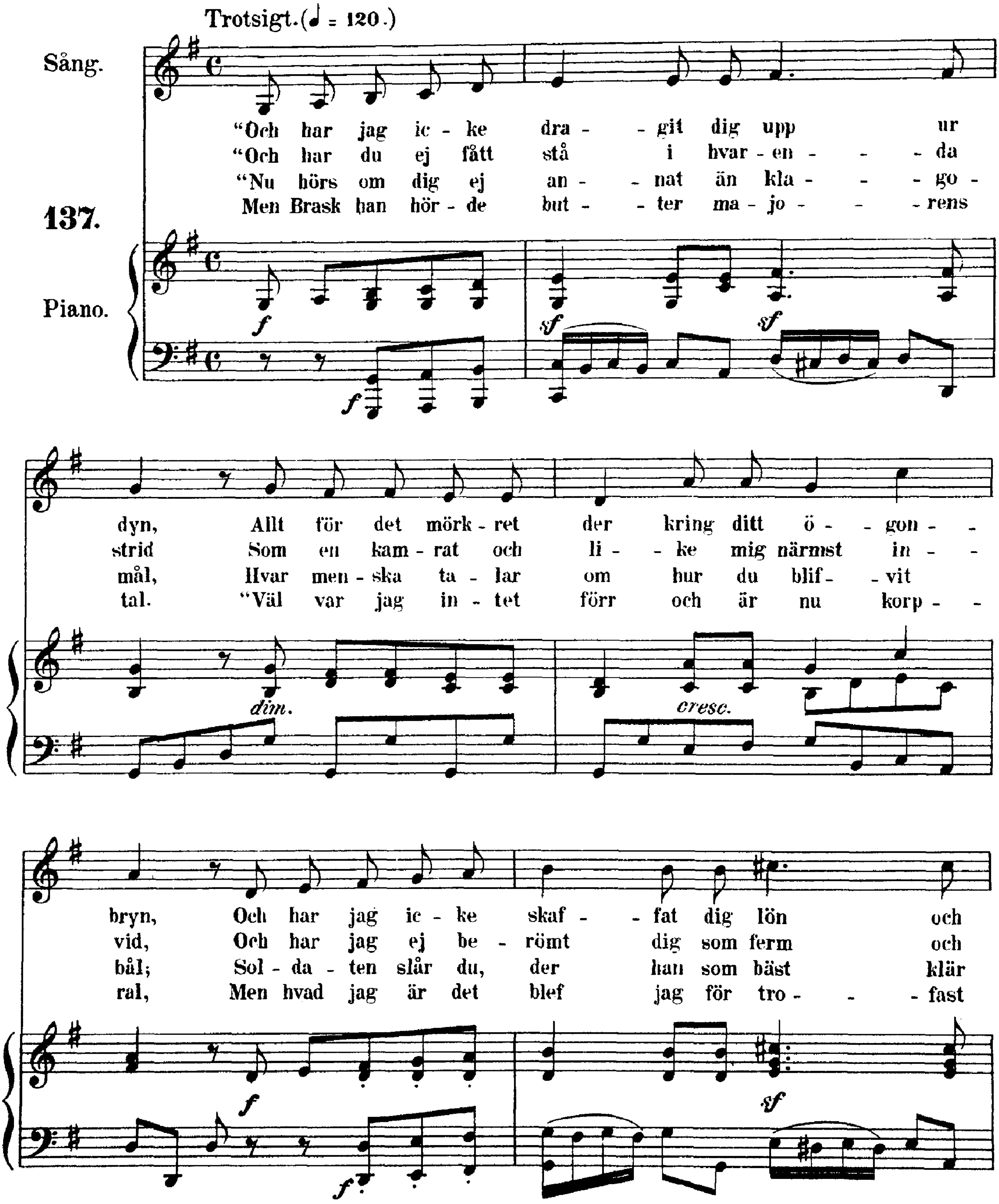

fick sitt bröd af den, Och ha - de kring sig ni - o barn, och
mer än bil - ligt var, Ty för den son, som sist blef född, fans
mer än mång - en klok, Och kun - de fås att gö - ra allt, men
so - nens tå - la - mod, Och Sven tog till att tänk - a sjelf så
yngst bland dem sin Sven.
knappt en smu - la qvar.
gjor - de allt på tok.
godt han det för - stod.
Vers 1-15.
Lifligare och mera oroadt.
Men plöts - ligt blef det an - nat af, ty ut - för närmsta brant. I
her - re," tal - te han till den som för - de fol - ket an, "Rif
flög till - ba - ka. Men till bron hann trup - pen knappast ned. När
var ej godt att drö - ja mer man svig - ta - de en hvar: Än -
sf
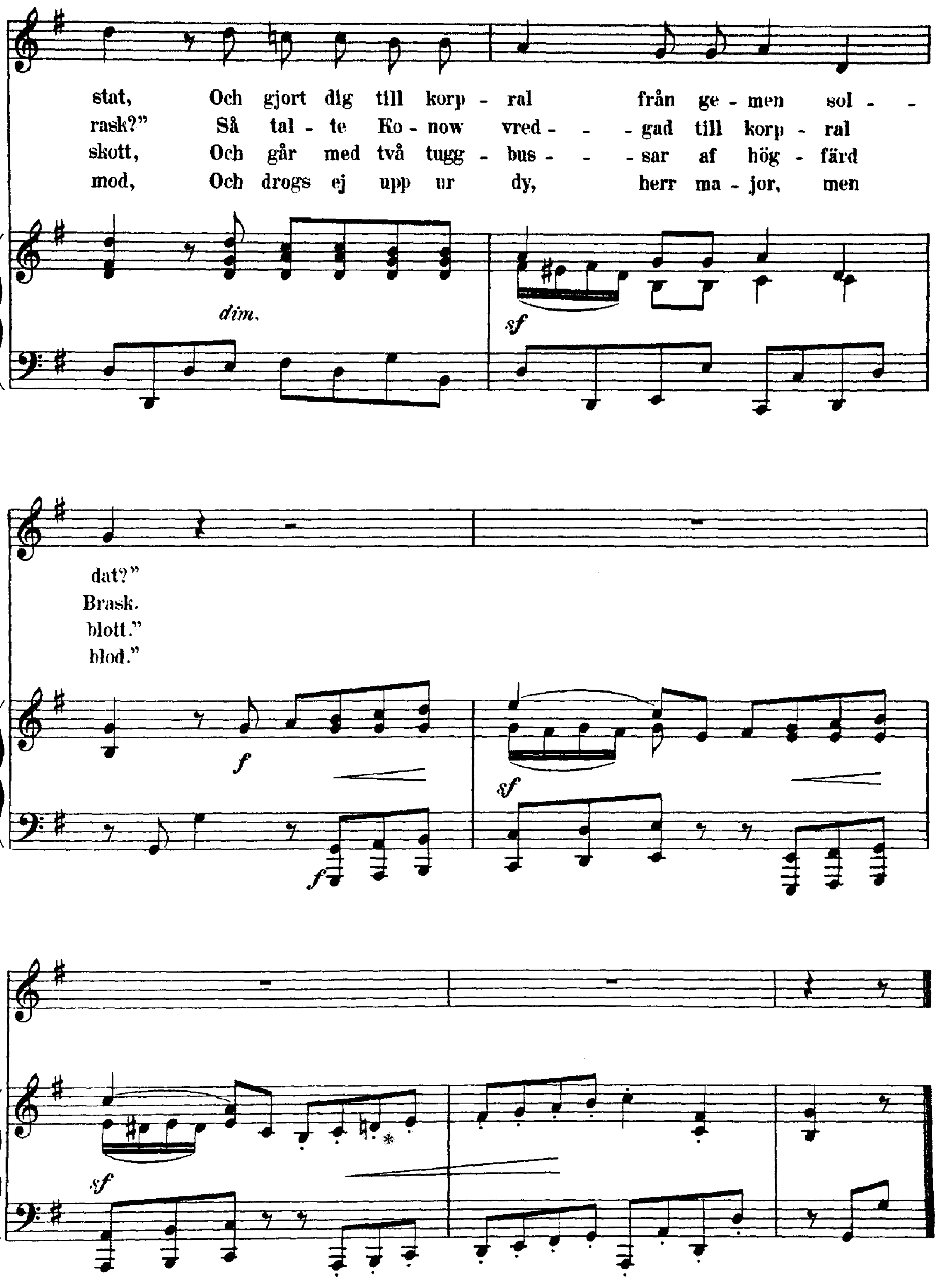

sporr-sträck på en lödd-rig häst, kom San-dels' ad-ju-tant. "Till
bron, om ni det kan, om ej, så slåss till si-sta man! Ar-
högt på an-dra stran-dens vall en rysk plu-ton sig spred. Den
nu en å-ska, och man såg blott fem kam-ra-ter qvar. Då
dim.
bryg-gan, gos-sar," rop-te han, "för Guds skull, i ge-vär! Man
mén är såld, om fi-en-den här slip-per i vår rygg. Ni
vid-ga-des, den tät-na-de, den la-de an, det small; Dess
lyd-de al-la när det ljöd: "Ge-vär i hand, re-trätt!" Sven
f cresc. ff dim.
sport att en fi-endt-lig trupp vill öf-ver elf-ven der."
skall få hjelp, gen'-ra-len sjelf, han i-lar hit, var trygg!"
all-ra för-sta salf-va re'n blef åt-ta fin-nars fall.
Duf-va blott tog mi-ste han och fäl-de ba-jo-nett.
p
V. 16-24.
"Och
Han
Det
sf sf dim.

Vers 25 o følj.
Tempo I.
Man vi - ste på Sven Duf - va då. Han ha - de käm - pat ut. Han
Och San - dels böj - de då sig ned och såg den fall - ne an; Det
"Den ku - lan vi - ste hur' hon tog, det må - ste er - kändt bli;" Så
Och des - sa ord de sprid - des se'n i hä - ren vidt och bredt, Och
p
ha - de käm - pat som en man, och stri - den den var slut; Han
var ej nå - gon o - be - kant, det var en väl - känd man; Men
tal - te ge - ne - ra - len blott, "hon vi - ste mer än vi; Hon
al - la tyck - te öf - ver - allt att San - dels ta - lat rätt. "Ty
tyck - tes haf - va lagt sig nu att hvi - la på sin lek, Väl
un - der hjer - tat, der han låg, var grä - set fär - gadt rödt, Hans
lät hans pan - na bli i fred, ty den var klen och arm, Och
visst var tank - en" men - te man, "hos Duf - va knapp till mått. Ett
cresc.
ic - ke me - ra trygg än förr, men myc - ket me - ra blek.
bröst var träffadt af ett skott, han ha - de re'n förblödt.
höll sig till hvad bätt - re var, hans äd - la, tappra barm."
då - ligt huf - vud ha - de han, men hjer - tat det var godt."

Von Konow och hans korporal.

J. L. Runeberg.
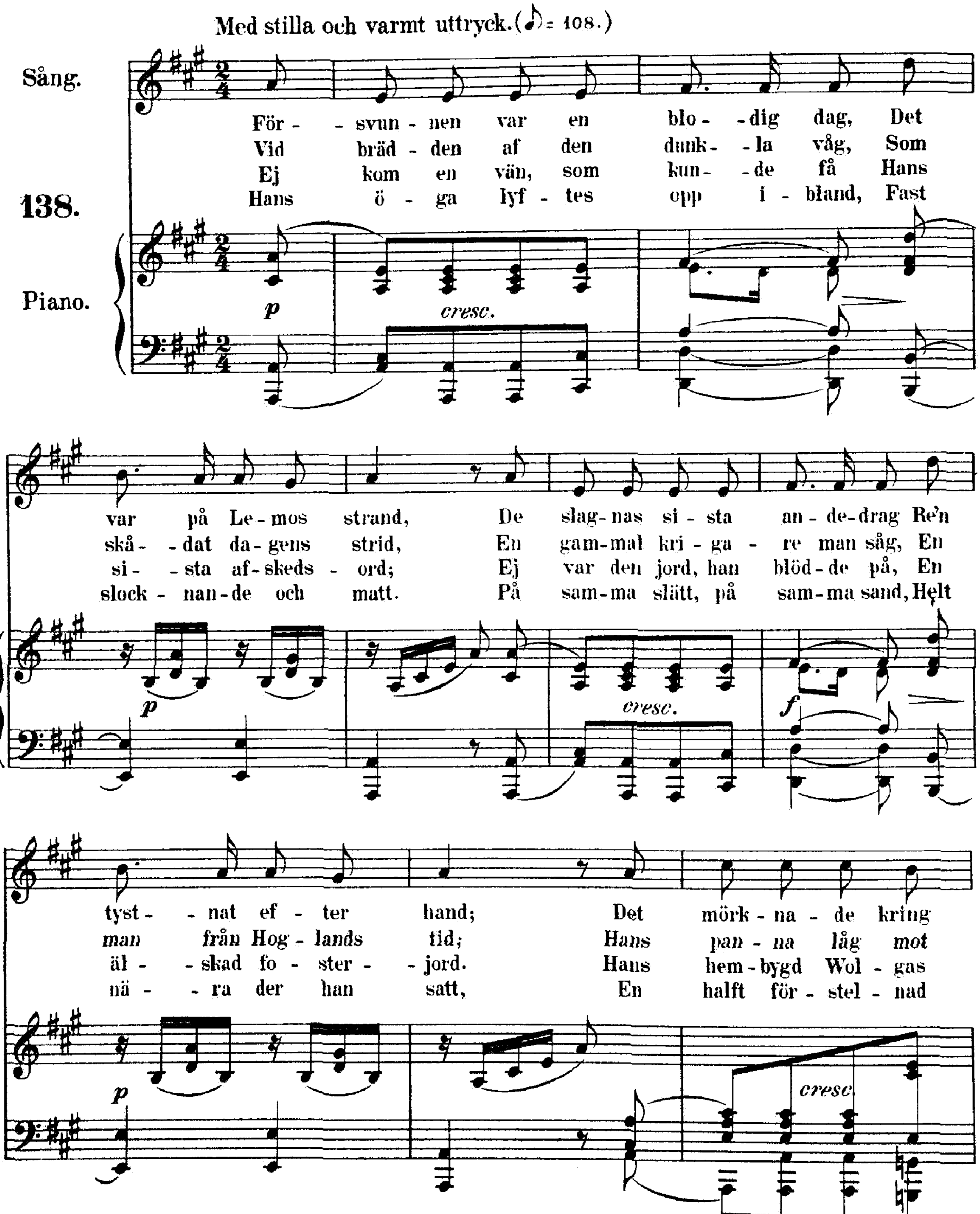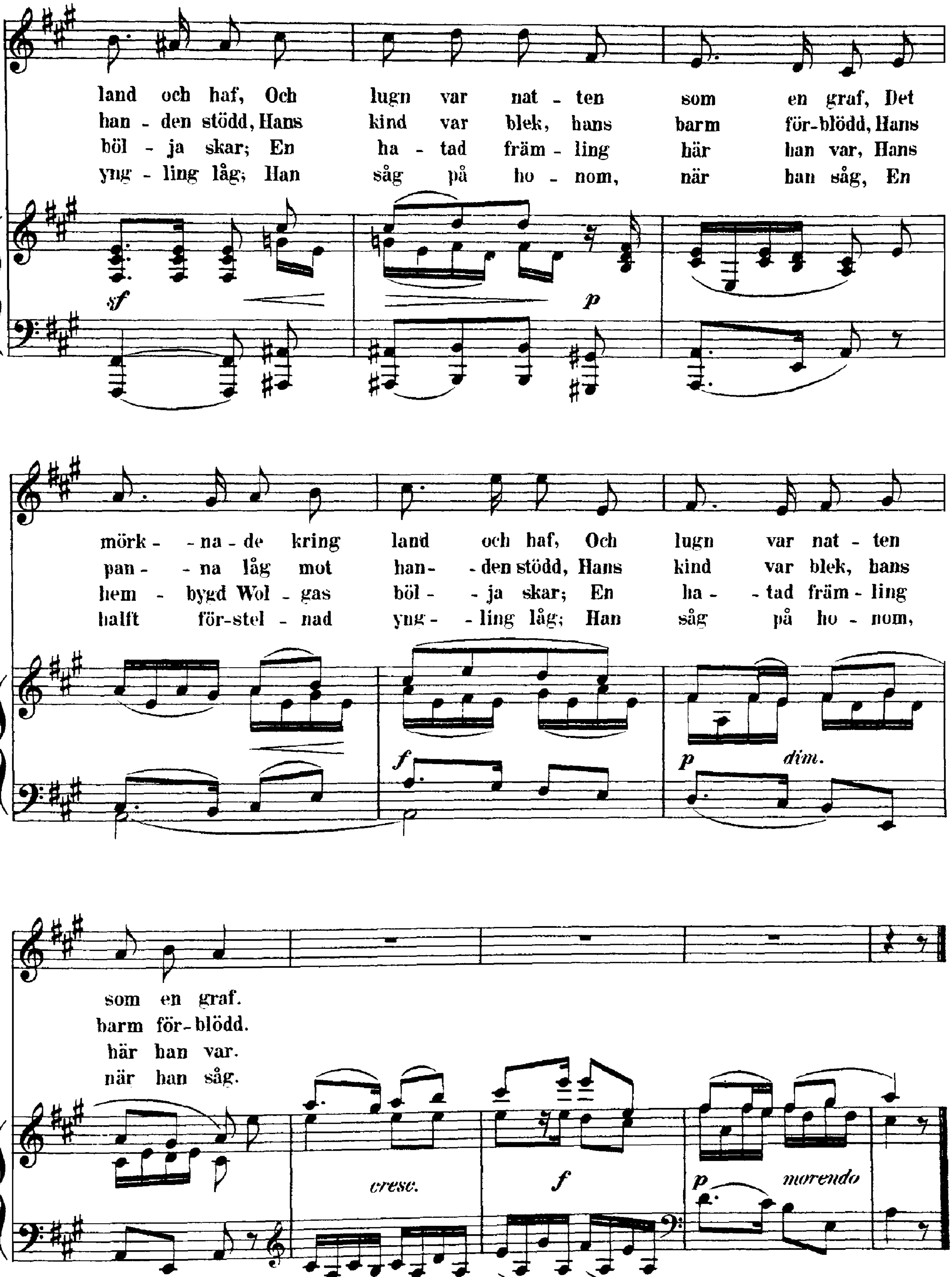

*Återställningstecken infört för d1.

Den döende krigaren.
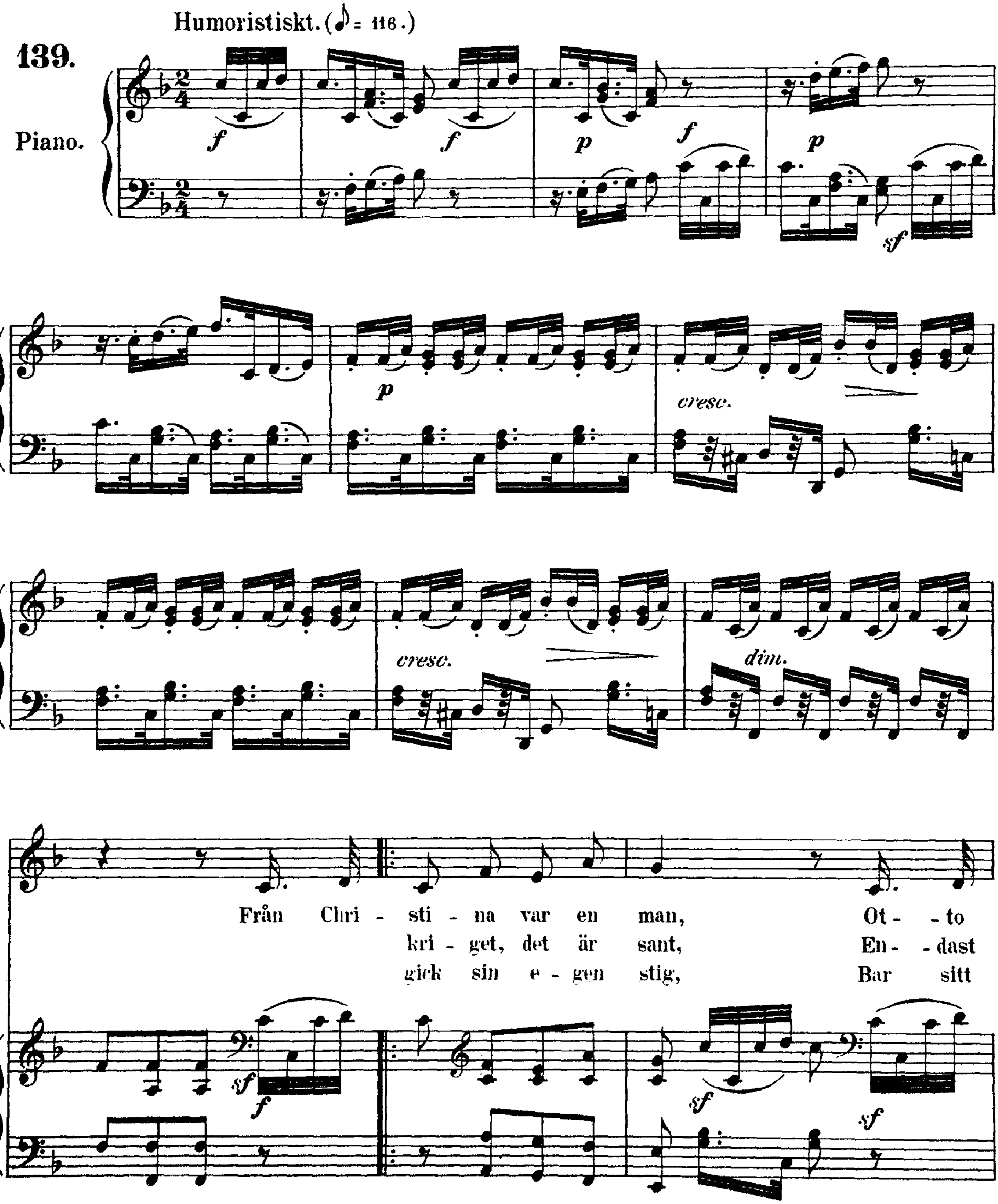
J. L. Runeberg.
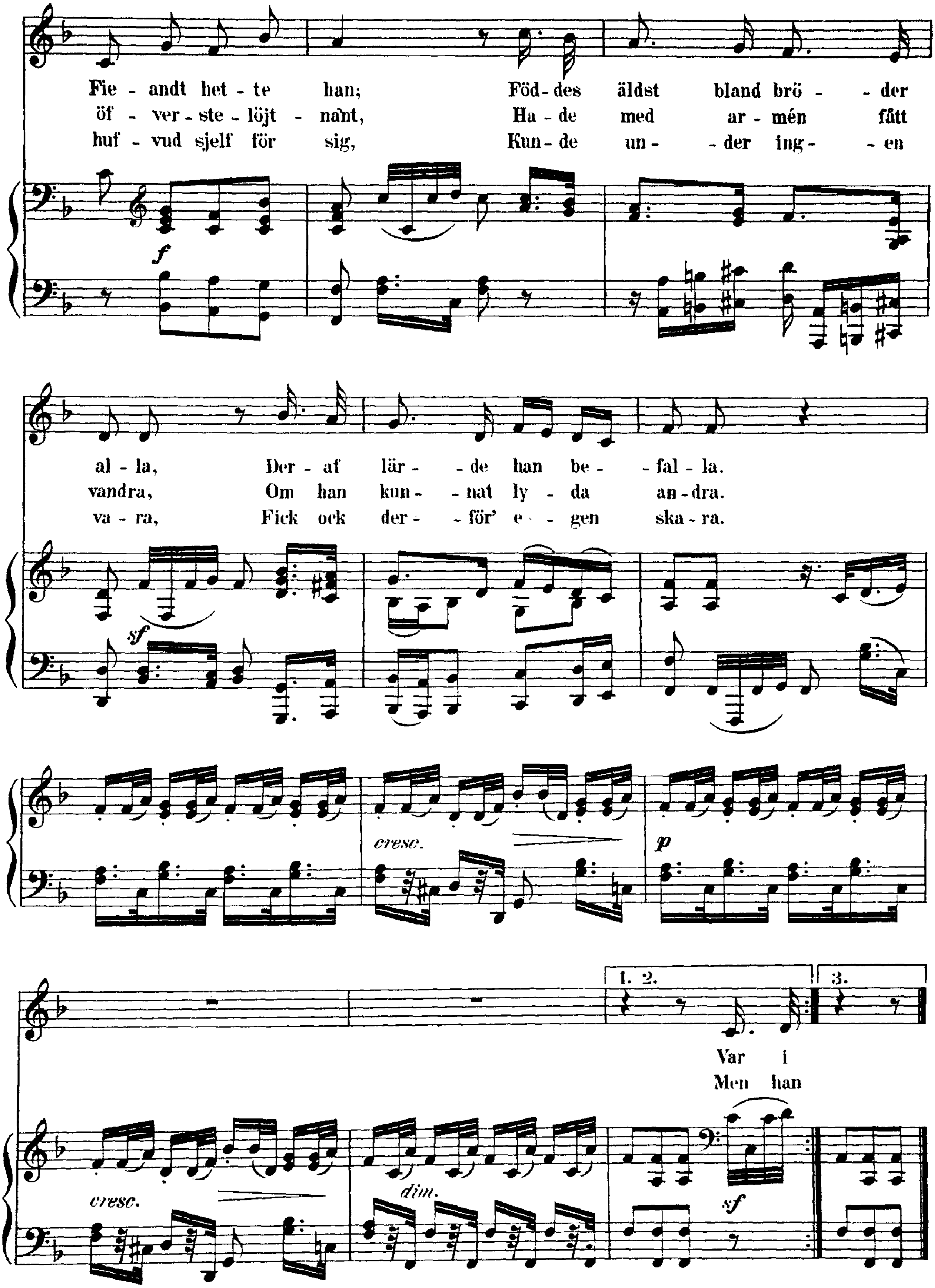

land och haf, Och lugn var nat - ten som en graf, Det
han - den stödd, Hans kind var blek, hans barm för-blödd, Hans
böl - ja skar; En ha - tad främ - ling här han var, Hans
yng - ling låg; Han såg på ho - nom, när han såg, En
sf
p
mörk - - na - de kring land och haf, Och lugn var nat - ten
pan - - na låg mot han- - den stödd, Hans kind var blek, hans
hem - bygd Wol - gas böl - - ja skar; En ha - - tad främ - ling
halft för-stel - nad yng- - ling låg; Han såg på ho - nom,
f
p
dim.
som en graf.
barm för-blödd.
här han var.
när han såg.
cresc.
f
p
morendo

Otto von Fieandt.
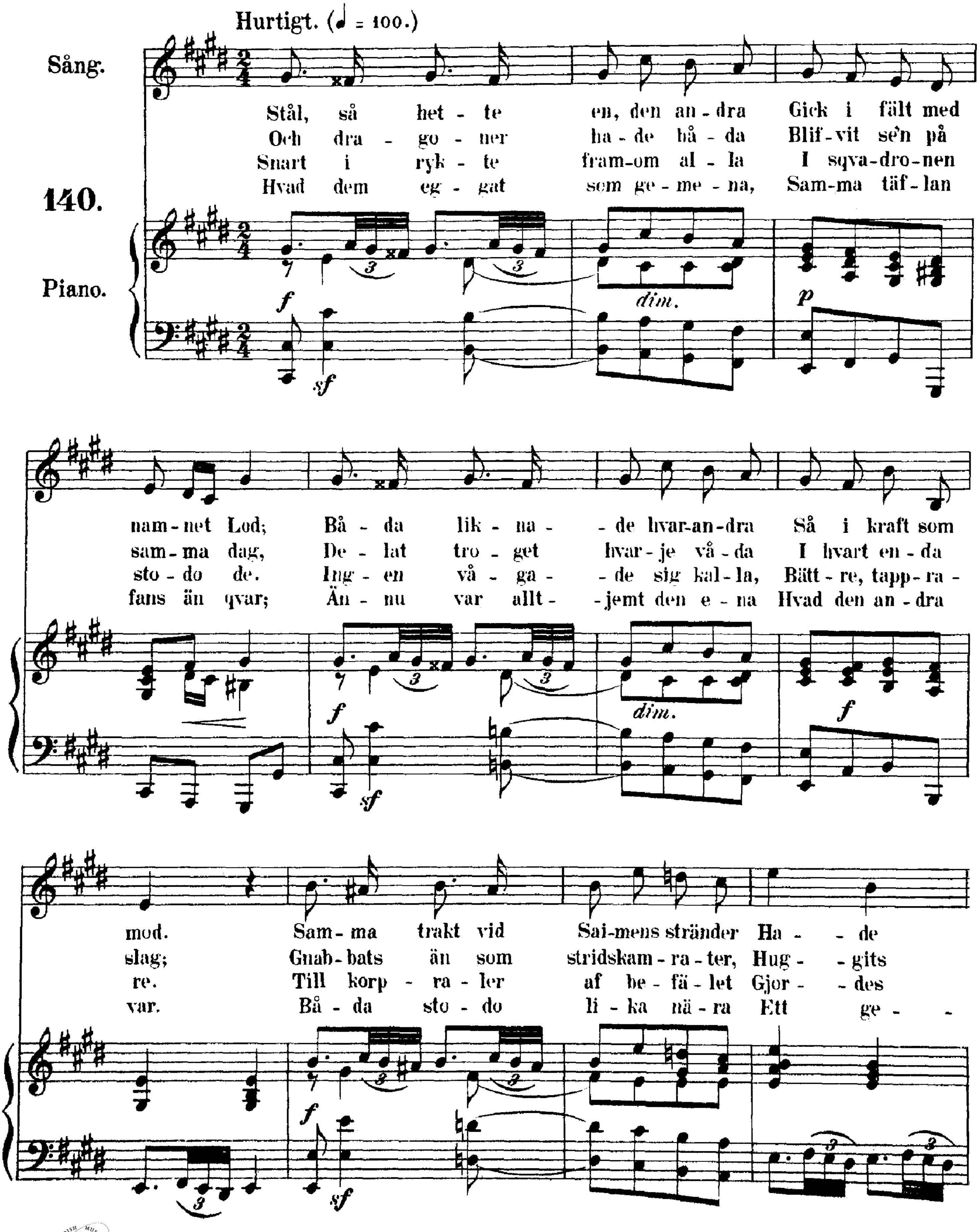
J. L. Runeberg.
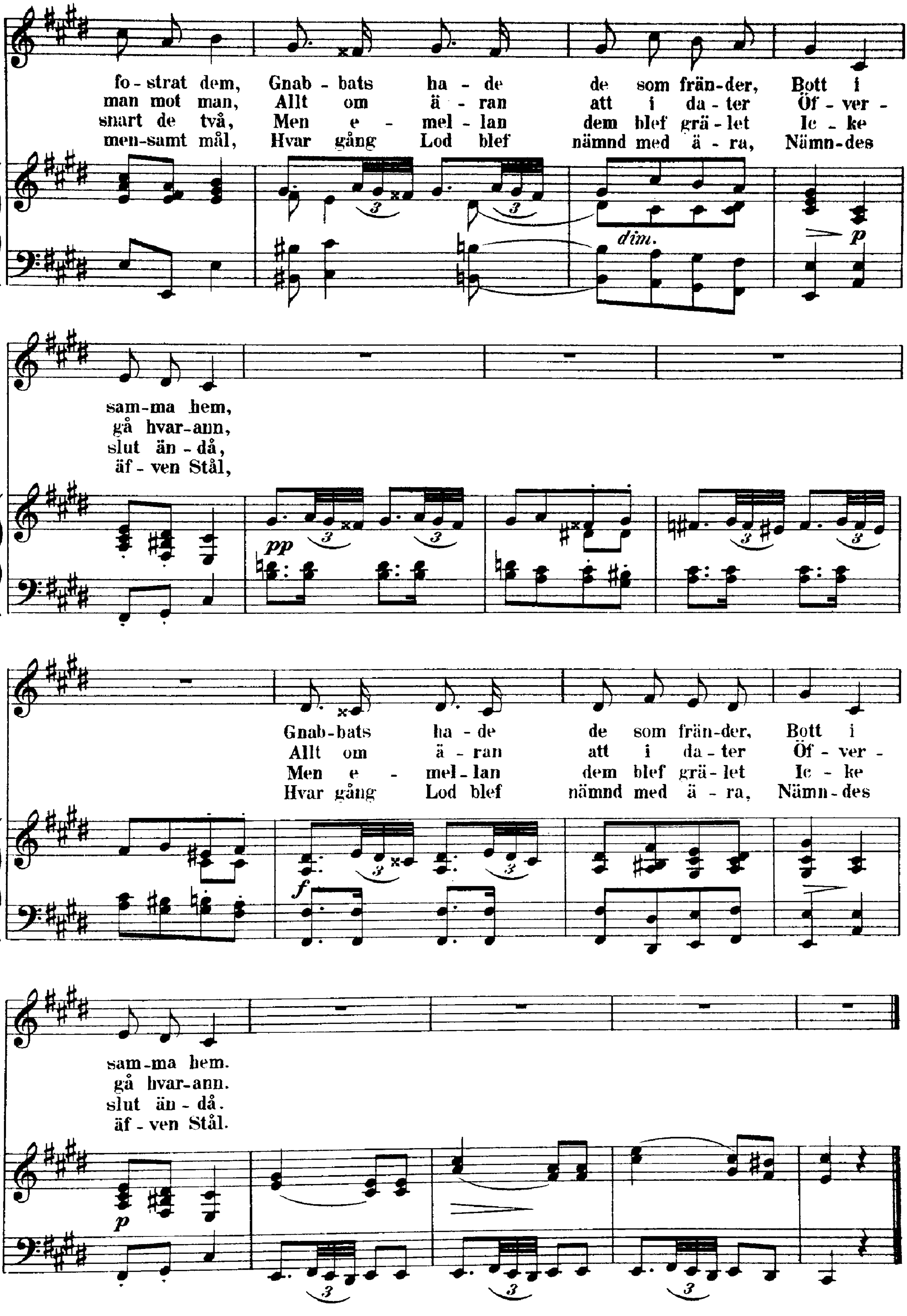

Fie - andt het - te han; Föd - des äldst bland brö - - der
öf - ver - ste - löjt - na'nt, Ha - de med ar - mén fått
huf - vud sjelf för sig, Kun - de un - - der ing - - en
al - la, Der - af lär - - de han be - - fal - la.
vandra, Om han kun - - nat ly - da an - dra.
va - ra, Fick ock der - - för' e - - gen ska - ra.
f
sf
cresc.
p
cresc.
dim.
1. 2.
3.
Var i
Men han
sf

De två dragonerne.
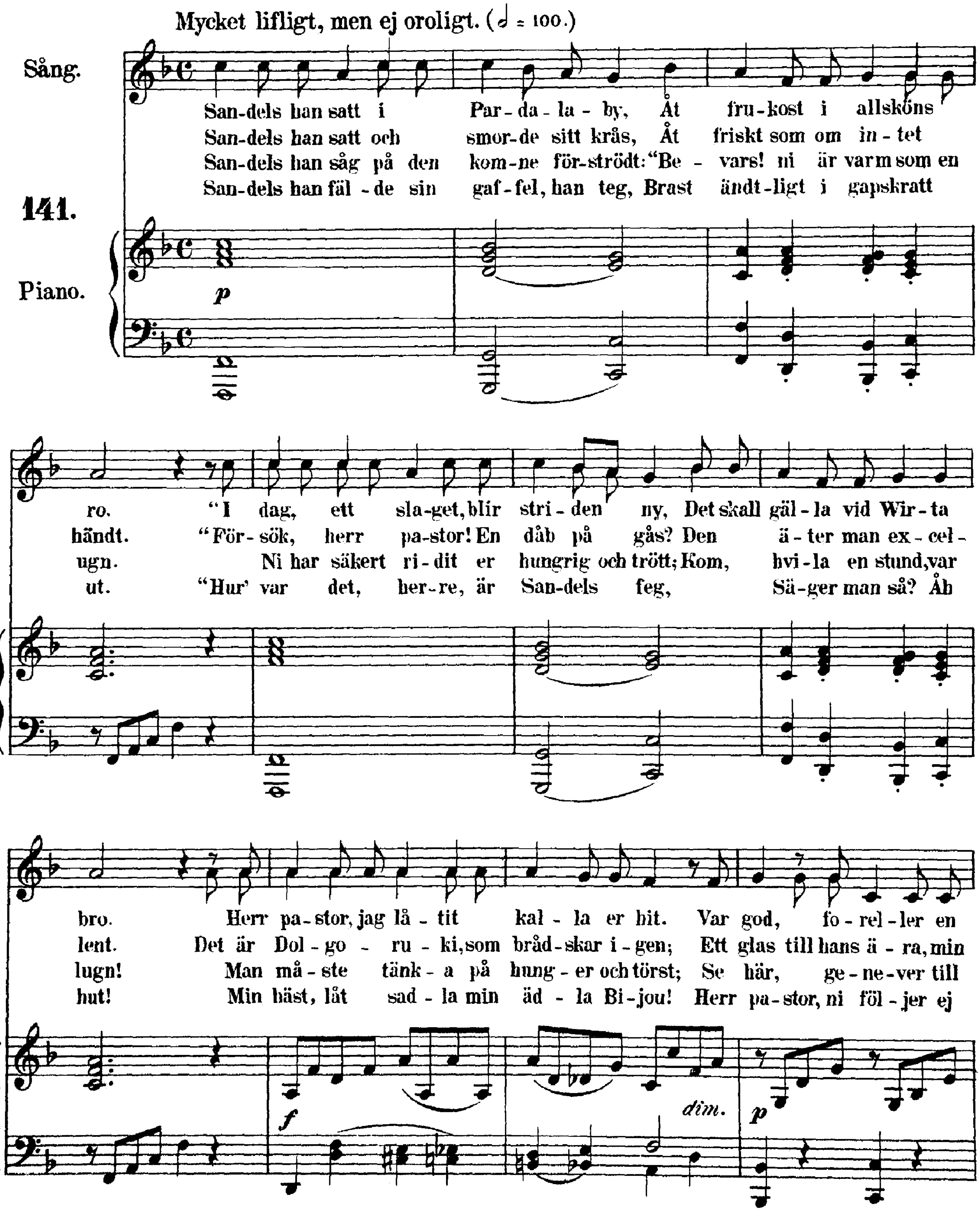
J. L. Runeberg.
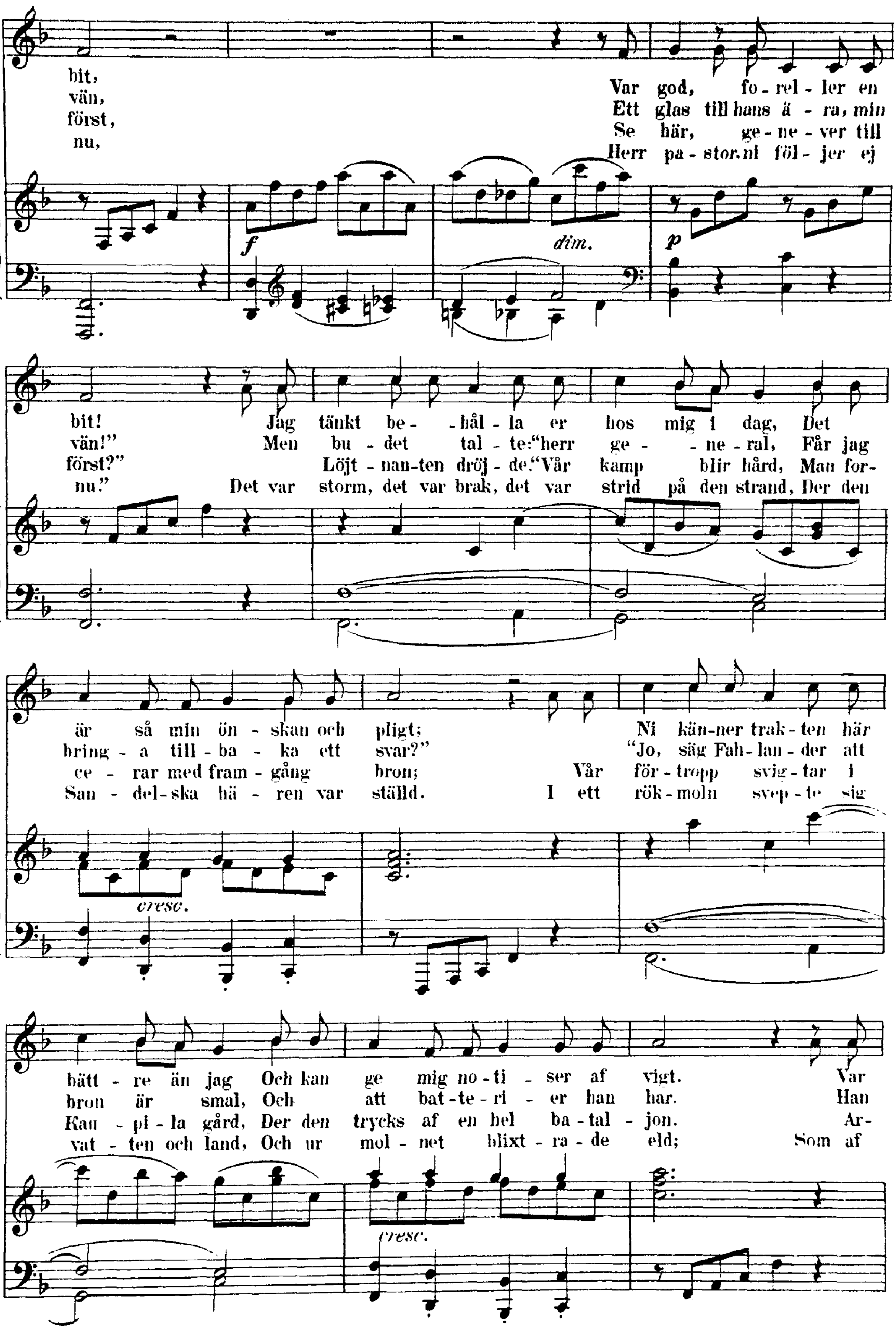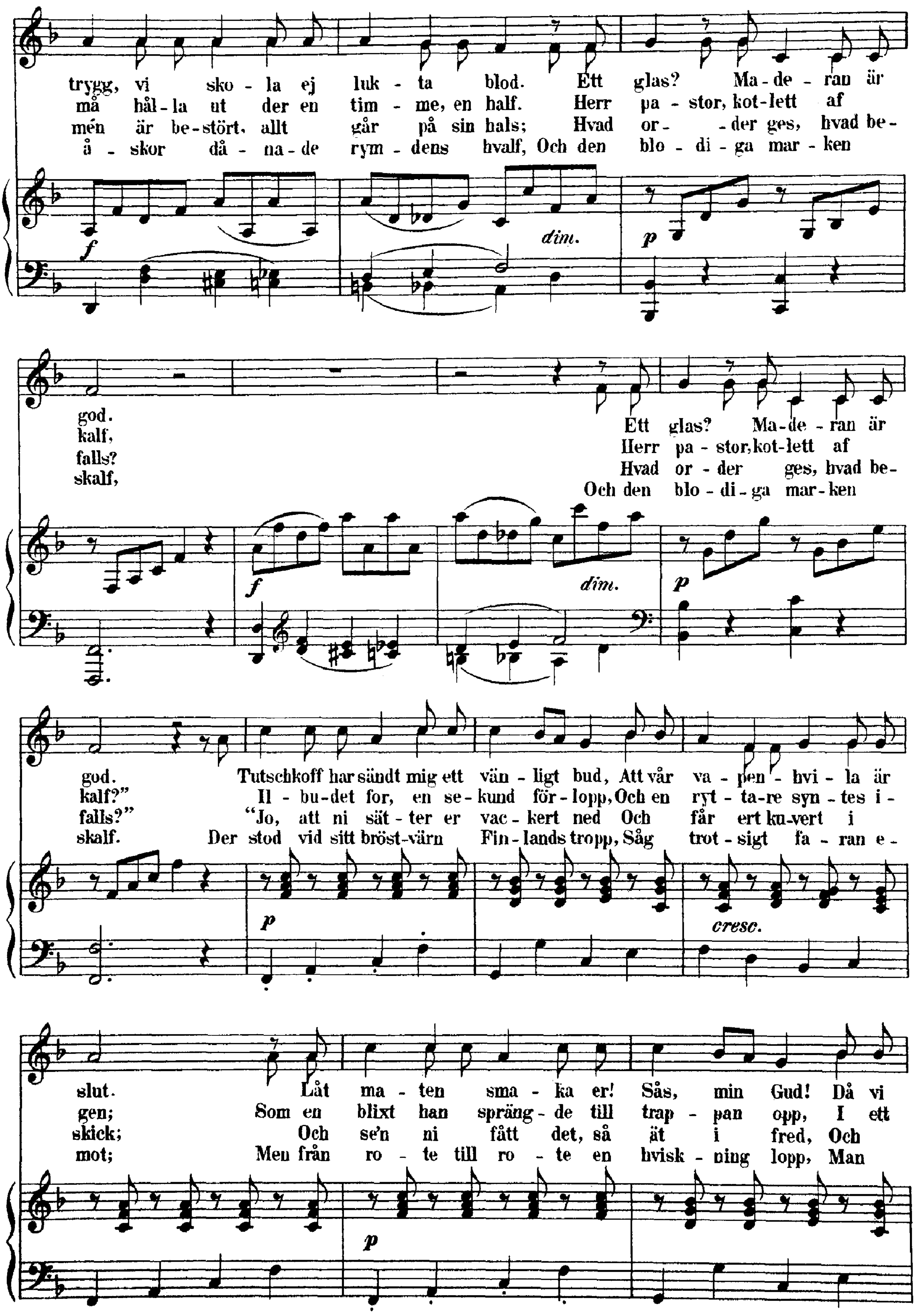

fo-strat dem, Gnab-bats ha-de de som frän-der, Bott i
man mot man, Allt om ä-ran att i da-ter Öf-ver-
snart de två, Men e-mel-lan dem blef grä-let Ic-ke
men-samt mål, Hvar gång Lod blef nämnd med ä-ra, Nämn-des
sam-ma hem,
gå hvar-ann,
slut än-då,
äf-ven Stål,
dim.
p
pp
Gnab-bats ha-de de som frän-der, Bott i
Allt om ä-ran att i da-ter Öf-ver-
Men e-mel-lan dem blef grä-let Ic-ke
Hvar gång Lod blef nämnd med ä-ra, Nämn-des
f
sam-ma hem.
gå hvar-ann.
slut än-då.
äf-ven Stål.
p
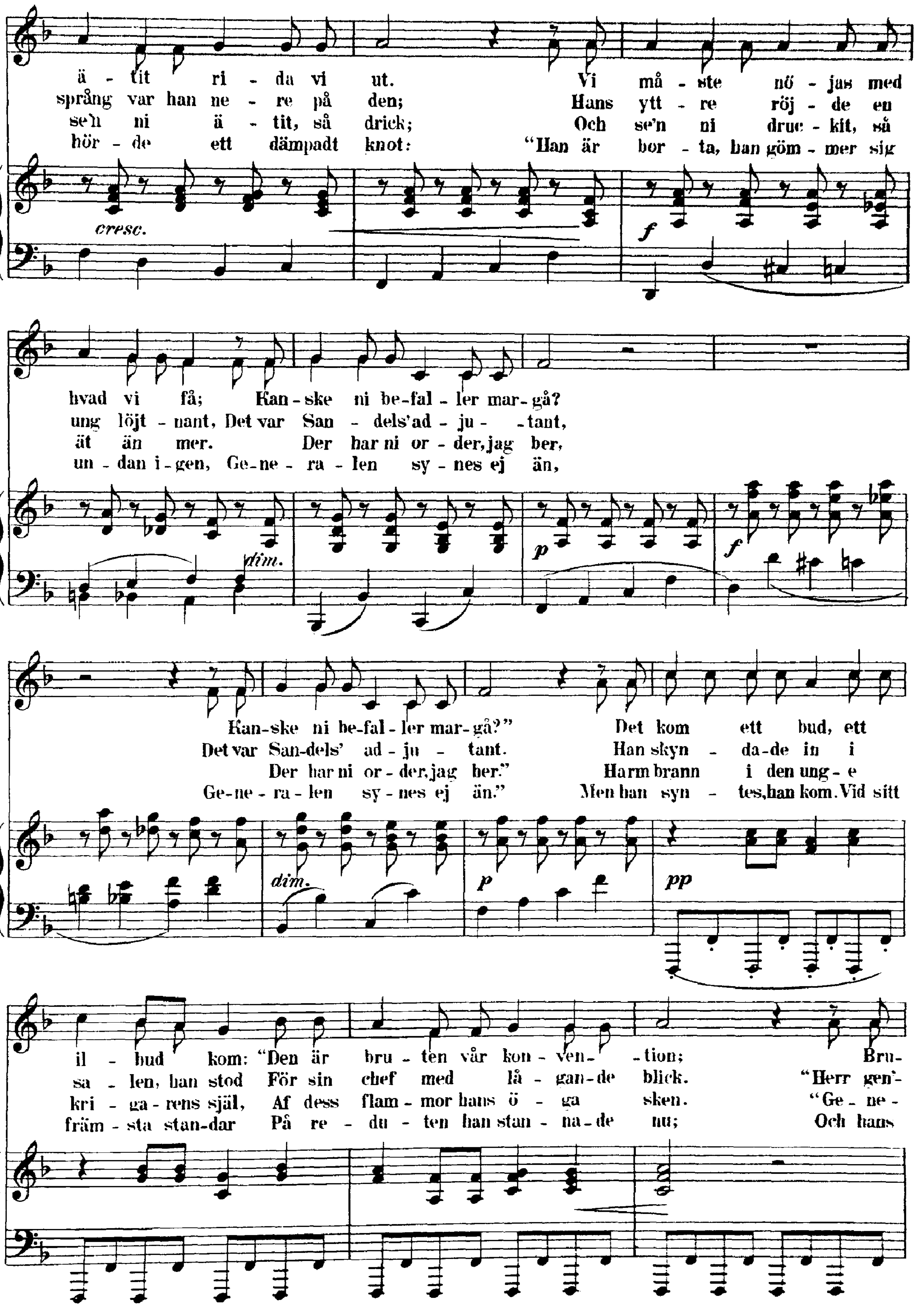
Sandels.
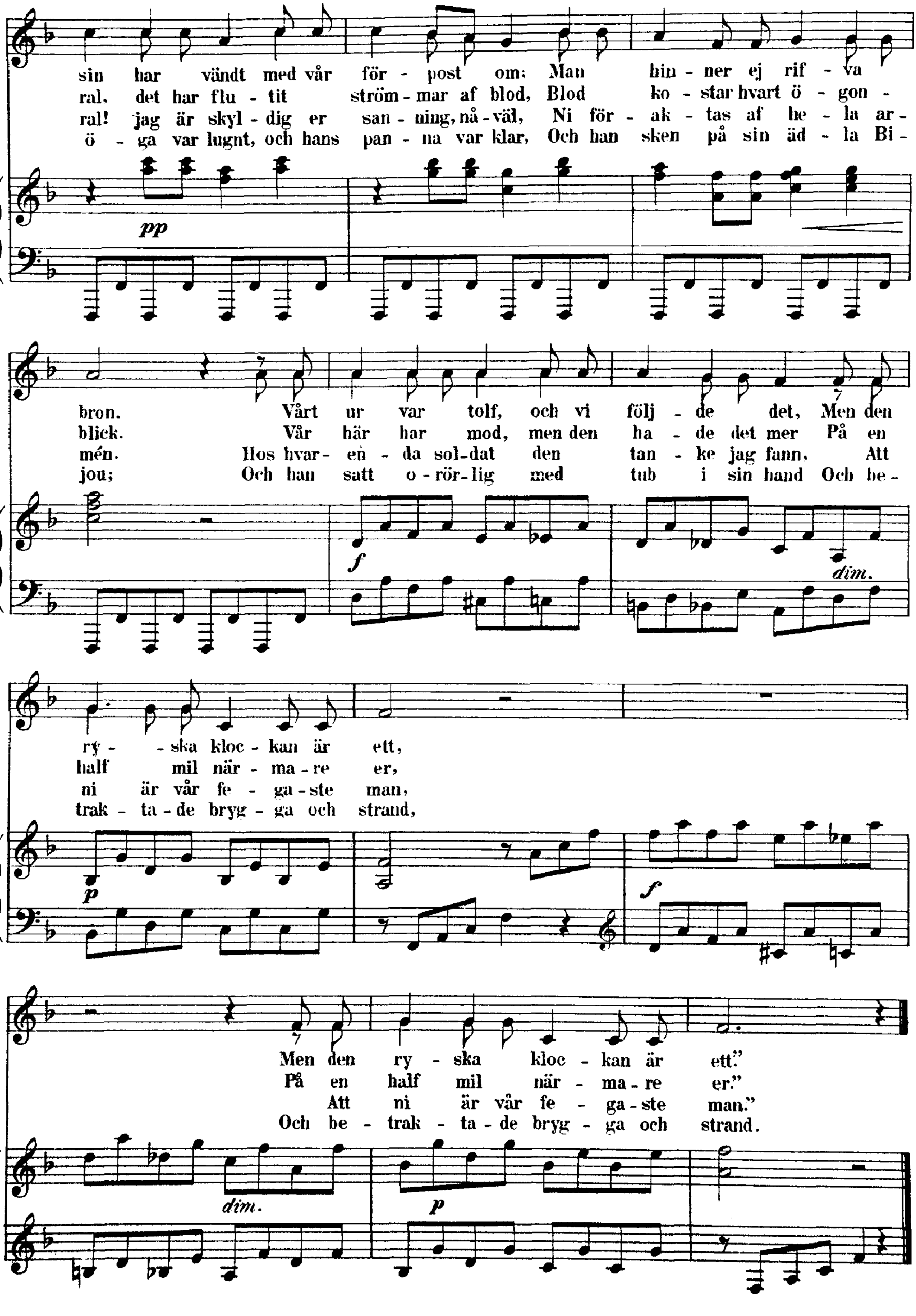
J. L. Runeberg.

bit, Var god, fo - rel - ler en
vän, Ett glas till hans ä - ra, min
först, Se här, ge - ne - ver till
nu, Herr pa - stor, ni föl - jer ej
f
dim.
p
bit! Jag tänkt be - - hål - la er hos mig i dag, Det
vän!" Men bu - det tal - te: "herr ge - - ne - ral, Får jag
först?" Löjt - nan - ten dröj - de. "Vår kamp blir hård, Man for-
nu." Det var storm, det var brak, det var strid på den strand, Der den
är så min ön - skan och pligt; Ni kän - ner trak - ten här
bring - a till - ba - ka ett svar?" "Jo, säg Fah - lan - der att
ce - rar med fram - gång bron; Vår för - tropp svig - tar i
San - del - ska hä - ren var ställd. I ett rök - moln svep - te sig
cresc.
bätt - re än jag Och kan ge mig no - ti - ser af vigt. Var
bron är smal, Och att bat - te - ri - er han har. Han
Kan - pi - la gård, Der den trycks af en hel ba - tal - jon. Ar-
vat - ten och land, Och ur mol - net blixt - ra - de eld; Som af
cresc.
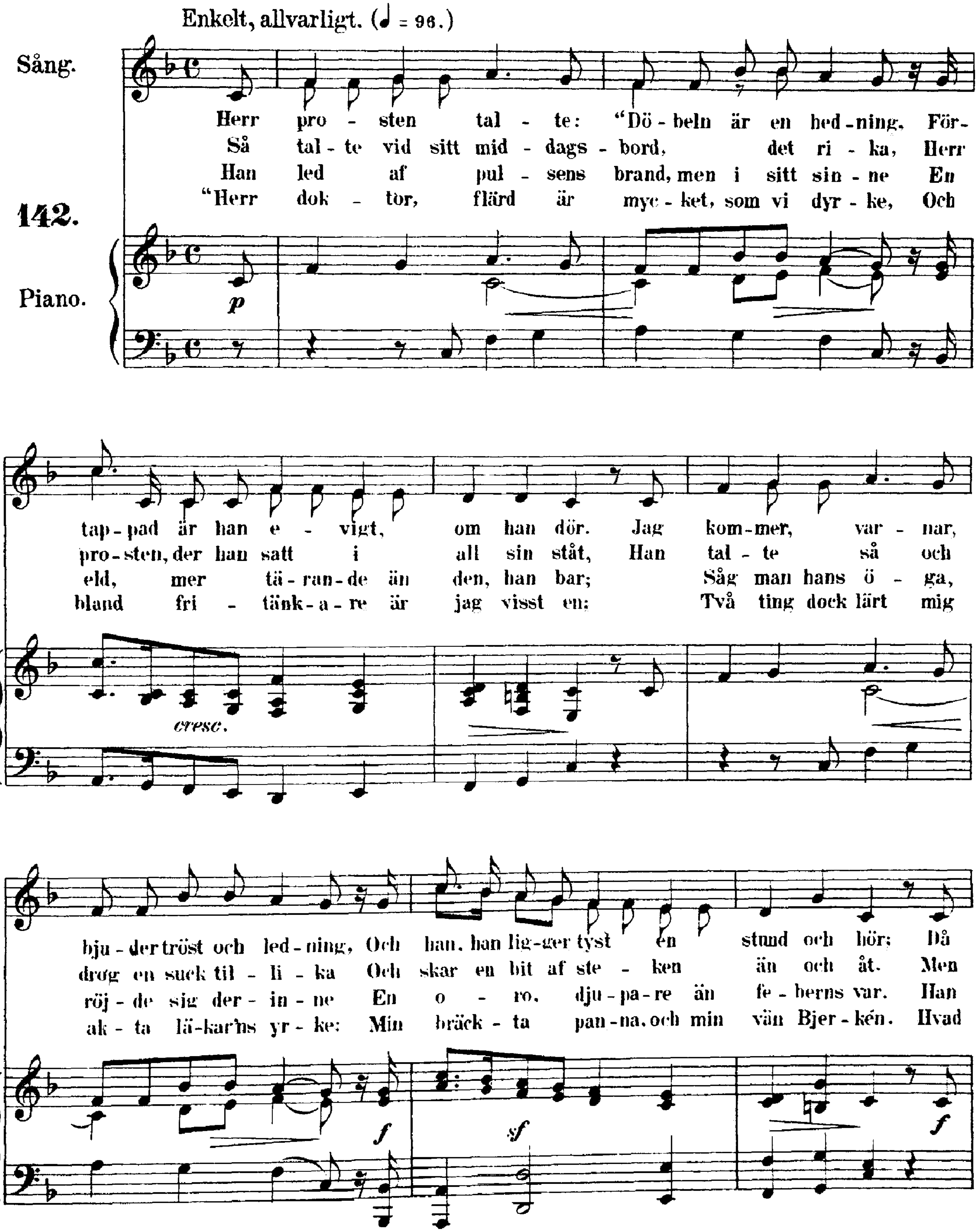

trygg, vi sko - la ej luk - ta blod. Ett glas? Ma - de - ran är
må hål - la ut der en tim - me, en half. Herr pa - stor, kot - lett af
mén är be - stört, allt går på sin hals; Hvad or - - der ges, hvad be -
å - skor då - na - de rym - dens hvalf, Och den blo - di - ga mar - ken
f
dim.
p
god.
kalf,
falls?
skalf,
Ett glas? Ma - de - ran är
Herr pa - stor, kot - lett af
Hvad or - der ges, hvad be -
Och den blo - di - ga mar - ken
f
dim.
p
god. Tutschkoff har sändt mig ett vän - ligt bud, Att vår va - pen - hvi - la är
kalf?" Il - bu - det for, en se - kund för - lopp, Och en ryt - ta - re syn - tes i -
falls?" "Jo, att ni sät - ter er vac - kert ned Och får ert ku - vert i
skalf. Der stod vid sitt bröst - värn Fin - lands tropp, Såg trot - sigt fa - ran e -
p
cresc.
slut. Låt ma - ten sma - ka er! Sås, min Gud! Då vi
gen; Som en blixt han spräng - de till trap - pan opp, I ett
skick; Och se'n ni fått det, så ät i fred, Och
mot; Men från ro - te till ro - te en hvisk - ning lopp, Man
p
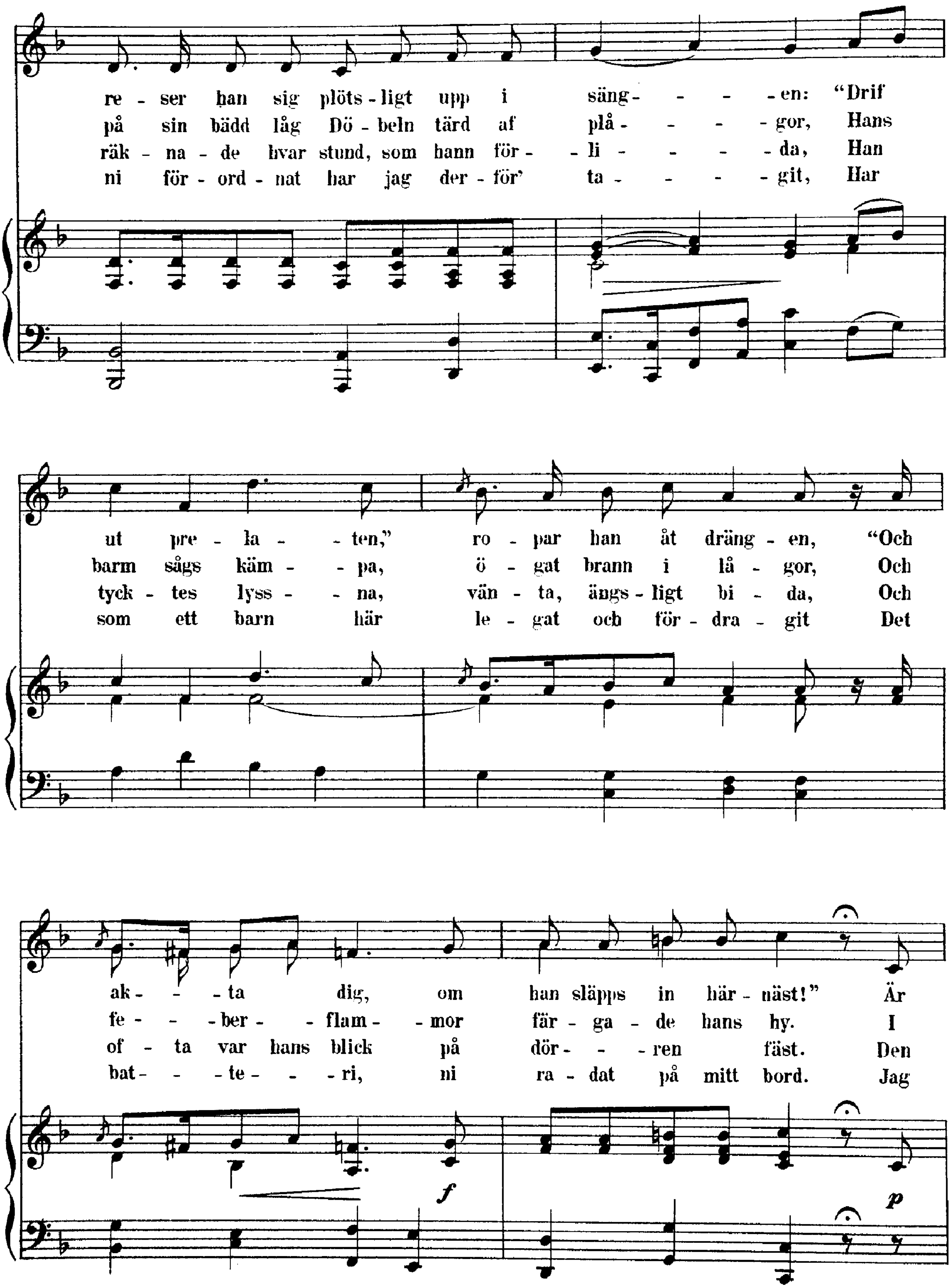

ä - tit ri - da vi ut. Vi må - ste nö - jas med
språng var han ne - re på den; Hans ytt - re röj - de en
se'n ni ä - tit, så drick; Och se'n ni druc - kit, så
hör - de ett dämpadt knot: "Han är bor - ta, han göm - mer sig
cresc.
f
hvad vi få; Kan-ske ni be-fal - ler mar-gå?
ung löjt - nant, Det var San - dels'ad - ju - - tant,
ät än mer. Der har ni or - der, jag ber,
un - dan i - gen, Ge-ne - ra - len sy - nes ej än,
dim.
p
f
Kan-ske ni be-fal - ler mar-gå?" Det kom ett bud, ett
Det var San-dels' ad - ju - tant. Han skyn - da-de in i
Der har ni or - der, jag ber." Harm brann i den ung - e
Ge-ne - ra - len sy - nes ej än." Men han syn - tes, han kom. Vid sitt
dim.
p
pp
il - bud kom: "Den är bru - ten vår kon - ven - - tion; Bru-
sa - len, han stod För sin chef med lå - gan-de blick. "Herr gen'-
kri - ga - rens själ, Af dess flam - mor hans ö - ga sken. "Ge - ne -
främ - sta stan-dar På re - du - ten han stan - na-de nu; Och hans
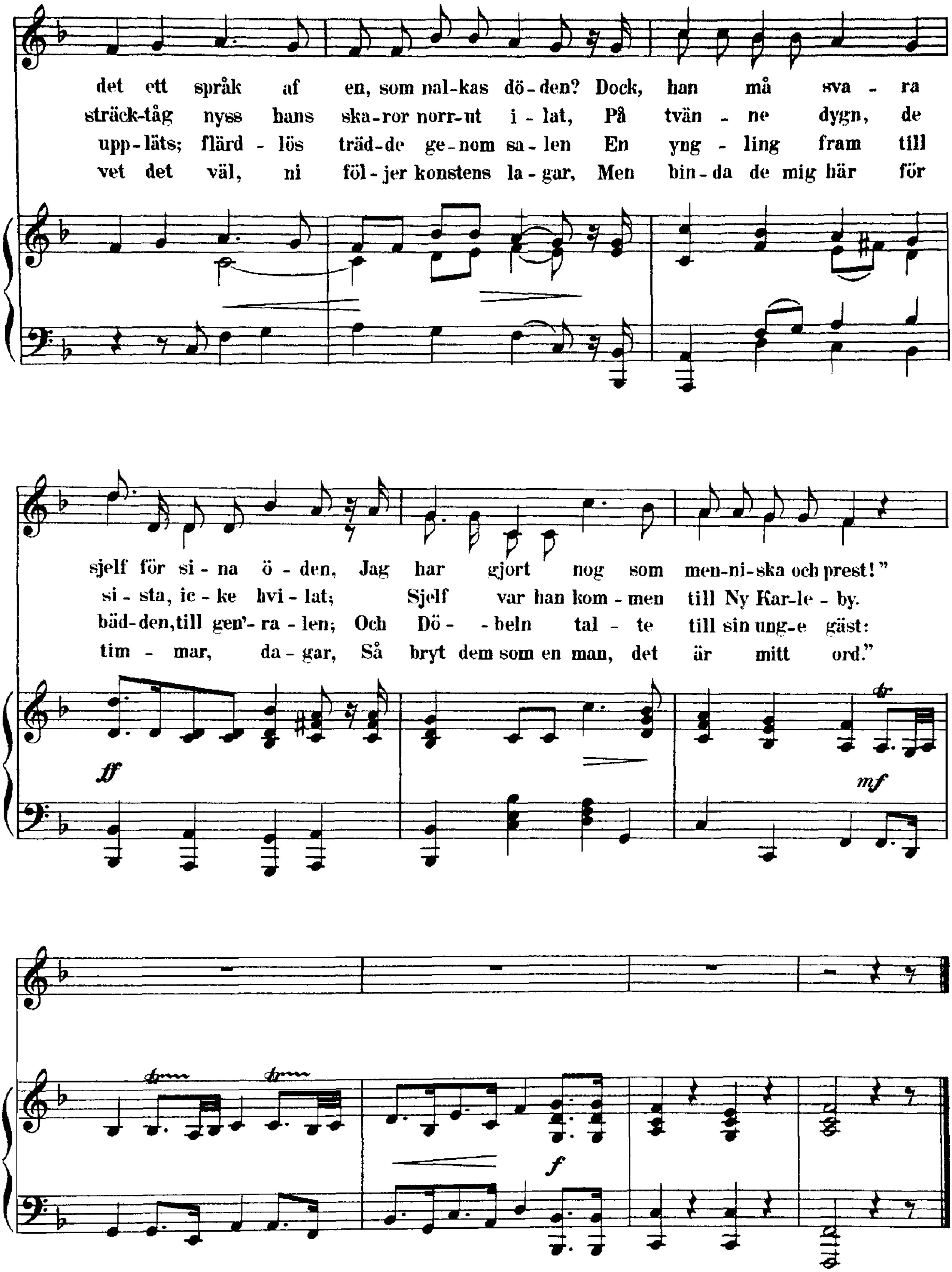

sin har vändt med vår för - post om; Man hin - ner ej rif - va
ral. det har flu - tit ström - mar af blod, Blod ko - star hvart ö - gon -
ral! jag är skyl - dig er san - ning, nå - väl, Ni för - ak - tas af he - la ar -
ö - ga var lugnt, och hans pan - na var klar, Och han sken på sin äd - la Bi -
pp
bron. Vårt ur var tolf, och vi följ - de det, Men den
blick. Vår här har mod, men den ha - de det mer På en
mén. Hos hvar - en - da sol - dat den tan - ke jag fann, Att
jou; Och han satt o - rör - lig med tub i sin hand Och be -
f
dim.
ry - - ska kloc - kan är ett,
half mil när - ma - re er,
ni är vår fe - ga - ste man,
trak - ta - de bryg - ga och strand,
p
f
Men den ry - ska kloc - kan är ett."
På en half mil när - ma - re er."
Att ni är vår fe - ga - ste man."
Och be - trak - ta - de bryg - ga och strand.
dim.
p

Döbeln vid Jutas.

J. L. Runeberg.
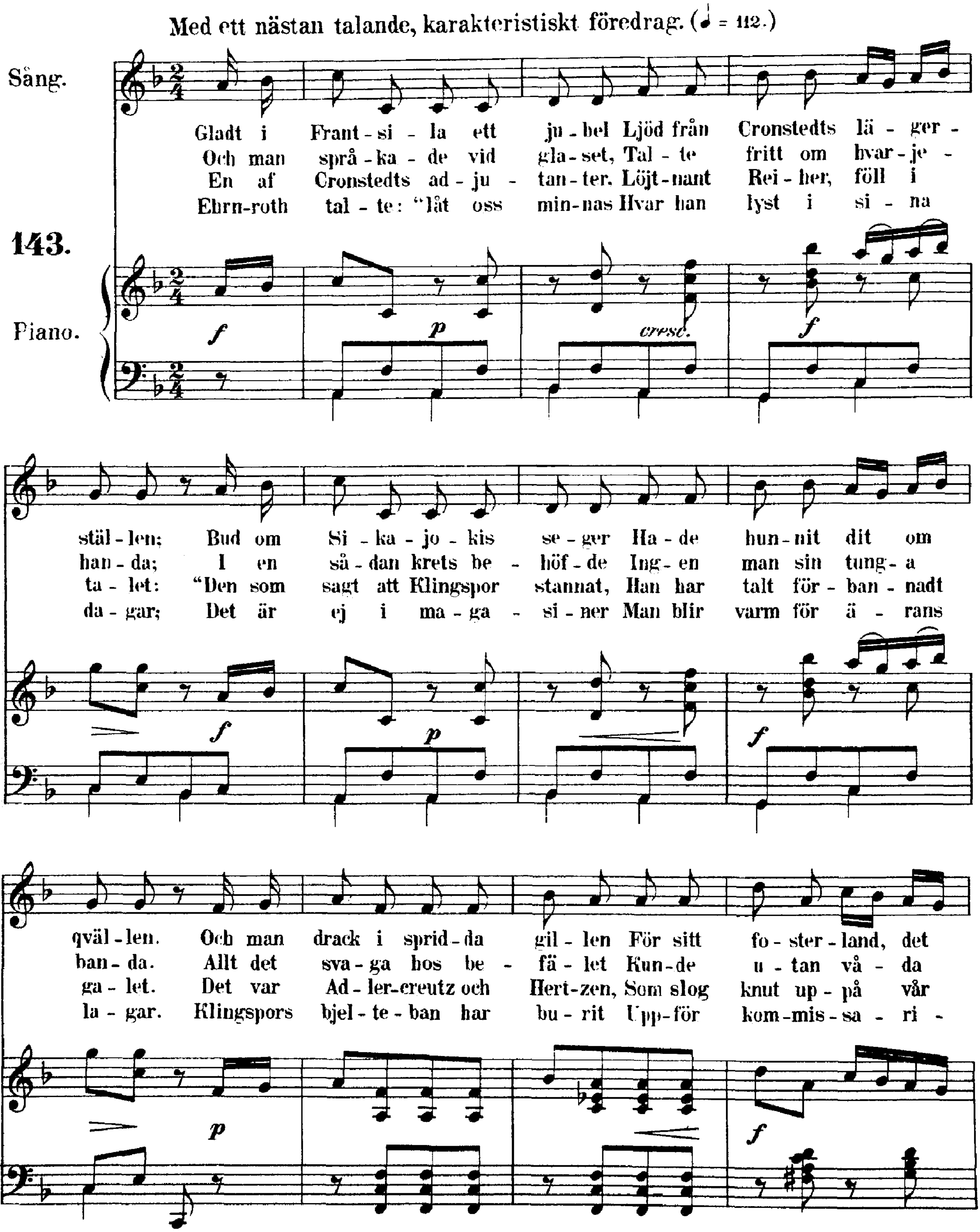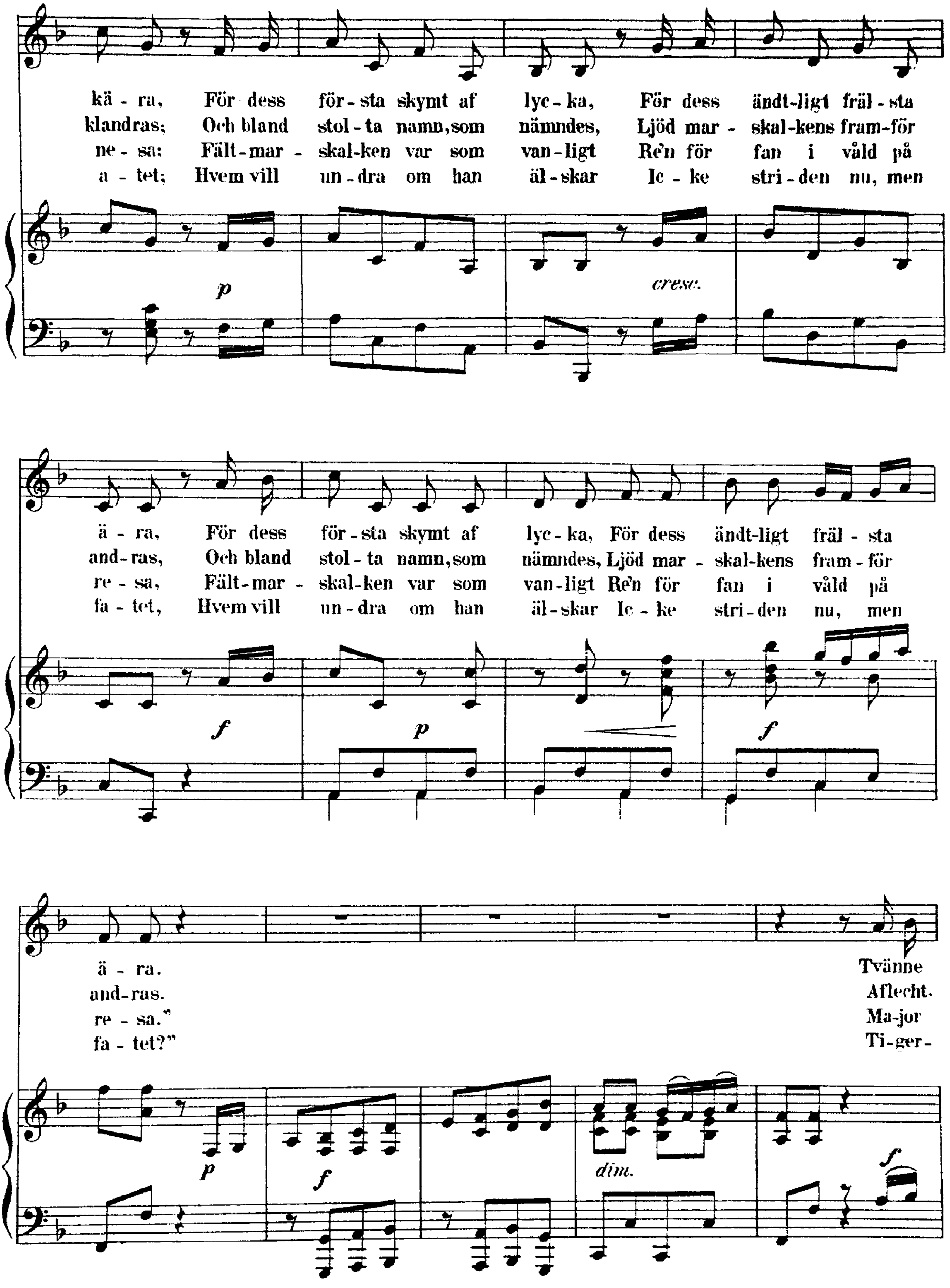

re - ser han sig plöts - ligt upp i säng- - - - - en: "Drif
på sin bädd låg Dö - beln tärd af plå - - - - gor, Hans
räk - na - de hvar stund, som hann för - - li - - - - - da, Han
ni för - ord - nat har jag der - för' ta - - - - git, Har
ut pre - la - - ten," ro - par han åt dräng - en, "Och
barm sågs käm - - pa, ö - gat brann i lå - gor, Och
tyck - tes lyss - - na, vän - ta, ängs - ligt bi - da, Och
som ett barn här le - gat och för - dra - git Det
ak - - - ta dig, om han släpps in här - näst!" Är
fe - - - ber - - flam - - mor fär - ga - de hans hy. I
of - ta var hans blick på dör - - - ren fäst. Den
bat - - - te - - - ri, ni ra - dat på mitt bord. Jag
f
p
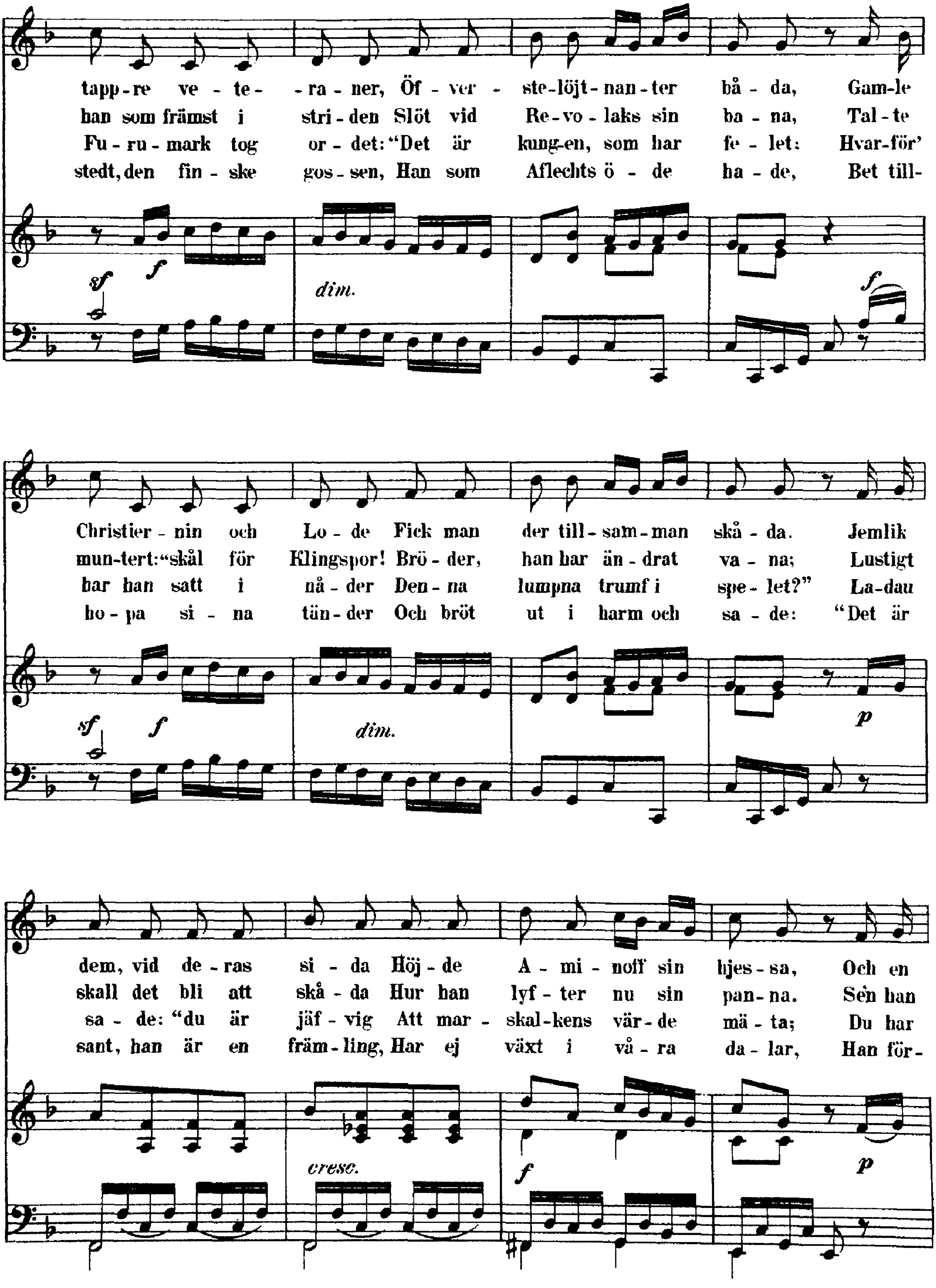

det ett språk af en, som nal-kas dö-den? Dock, han må sva - ra
sträck-tåg nyss hans ska-ror norr-ut i - lat, På tvän - ne dygn, de
upp-läts; flärd - lös träd-de ge-nom sa-len En yng - ling fram till
vet det väl, ni föl-jer konstens la-gar, Men bin-da de mig här för
sjelf för si-na ö - den, Jag har gjort nog som men-ni-ska och prest!"
si - sta, ic - ke hvi - lat; Sjelf var han kom - men till Ny Kar-le - by.
bäd-den,till gen'-ra - len; Och Dö - beln tal - te till sin ung-e gäst:
tim - mar, da - gar, Så bryt dem som en man, det är mitt ord."
ff
mf
f
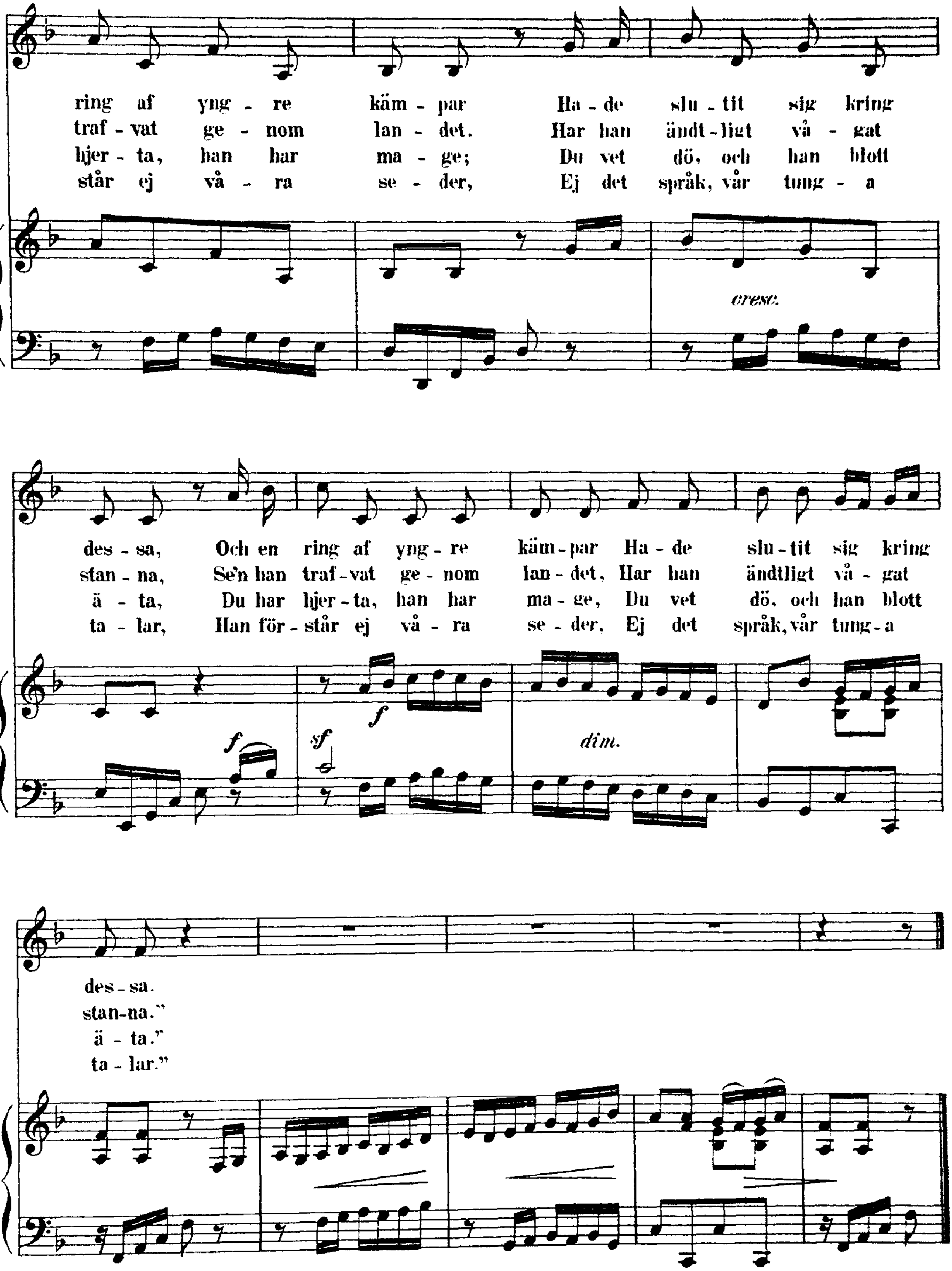
Fältmarskalken.

J. L. Runeberg.

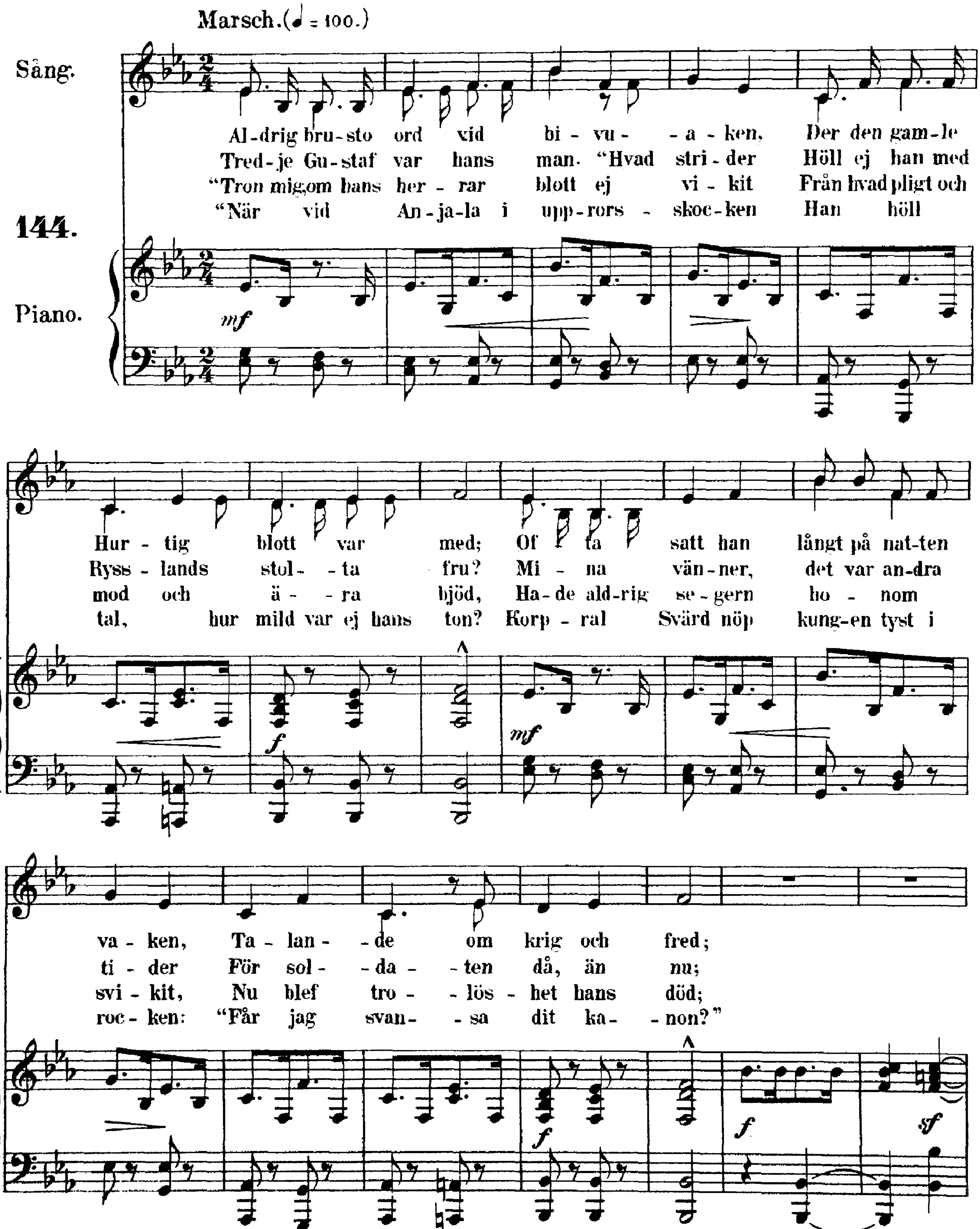

kä - ra, För dess för - sta skymt af lyc - ka, För dess ändt-ligt fräl - sta
klandras; Och bland stol - ta namn, som nämndes, Ljöd mar - skal-kens fram-för
ne - sa: Fält-mar - skal-ken var som van - ligt Re'n för fan i våld på
a - tet; Hvem vill un - dra om han äl - skar Ic - ke stri - den nu, men
p
cresc.
ä - ra, För dess för - sta skymt af lyc - ka, För dess ändt-ligt fräl - sta
and-ras, Och bland stol - ta namn, som nämndes, Ljöd mar - skal-kens fram - för
re - sa, Fält-mar - skal-ken var som van - ligt Re'n för fan i våld på
fa - tet, Hvem vill un - dra om han äl - skar Ic - ke stri - den nu, men
f
p
f
ä - ra. Tvänne
and-ras. Aflecht.
re - sa." Ma-jor
fa - tet?" Ti-ger-
p
f
dim.
f
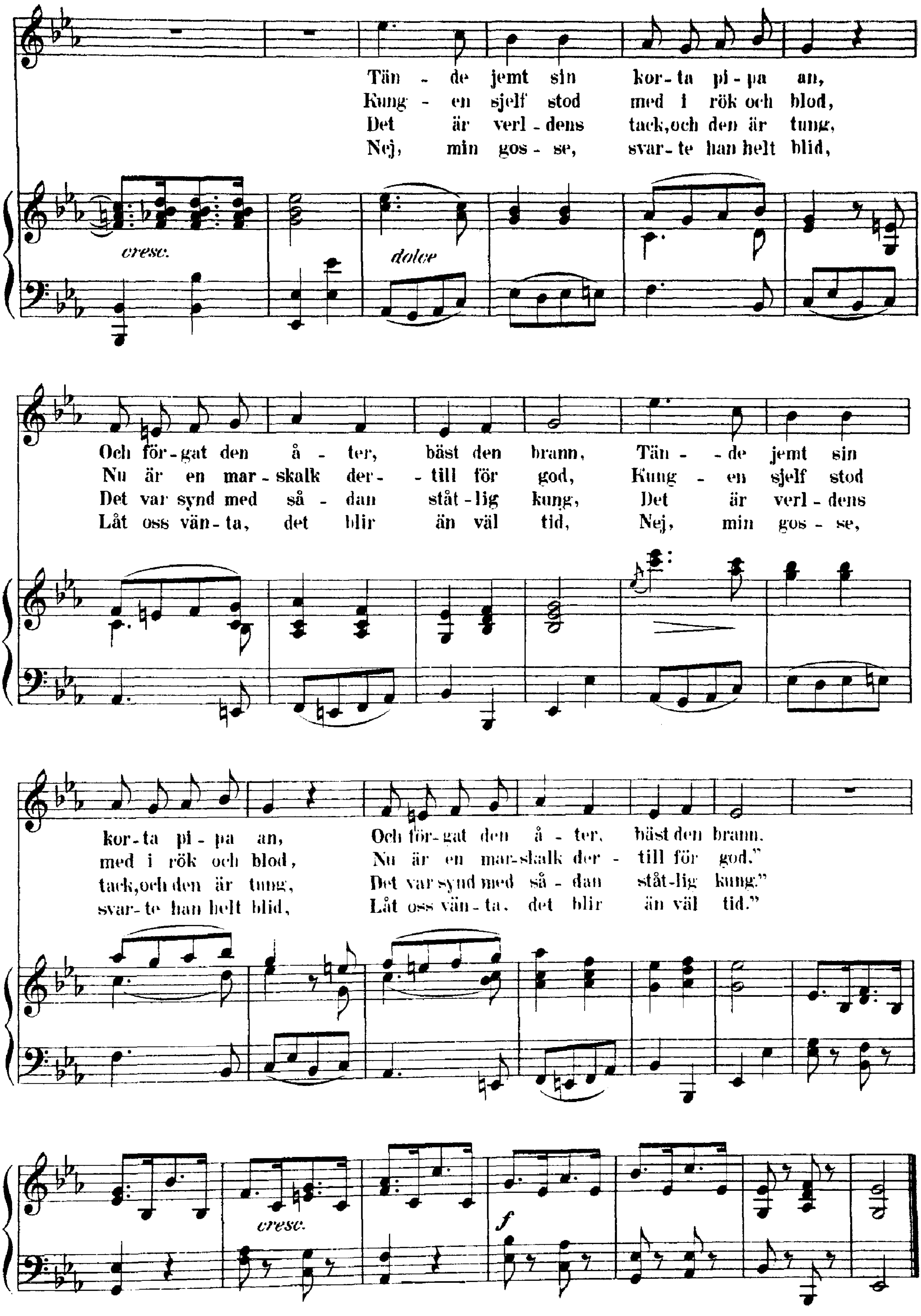

tapp - re ve - te - - ra - ner, Öf - ver - ste-löjt - nan - ter bå - da, Gam-le
han som främst i stri - den Slöt vid Re - vo - laks sin ba - na, Tal - te
Fu - ru - mark tog or - det: "Det är kung-en, som har fe - let: Hvar-för'
stedt, den fin - ske gos - sen, Han som Aflechts ö - de ha - de, Bet till-
sf f dim.
f
Christier - nin och Lo - de Fick man der till - sam - man skå - da. Jemlik
mun-tert: "skål för Klingspor! Brö - der, han har än - drat va - na; Lustigt
har han satt i nå - der Den - na lumpna trumf i spe - let?" La-dau
ho - pa si - na tän - der Och bröt ut i harm och sa - de: "Det är
sf f dim. p
dem, vid de - ras si - da Höj - de A - mi - noff sin hjes - sa, Och en
skall det bli att skå - da Hur han lyf - ter nu sin pan - na. Sen han
sa - de: "du är jäf - vig Att mar - skal-kens vär - de mä - ta; Du har
sant, han är en främ - ling, Har ej växt i vå - ra da - lar, Han för-
cresc. f p

ring af yng - re käm - par Ha - de slu - tit sig kring
traf - vat ge - nom lan - det. Har han ändt - ligt vå - gat
hjer - ta, han har ma - ge; Du vet dö, och han blott
står ej vå - ra se - der, Ej det språk, vår tung - a
cresc.
des - sa, Och en ring af yng - re käm - par Ha - de slu - tit sig kring
stan - na, Se'n han traf - vat ge - nom lan - det, Har han ändtligt vå - gat
ä - ta, Du har hjer - ta, han har ma - ge, Du vet dö, och han blott
ta - lar, Han för - står ej vå - ra se - der, Ej det språk, vår tung - a
f
sf
f
dim.
des - sa.
stan-na."
ä - ta."
ta - lar."

Gamle Hurtig.
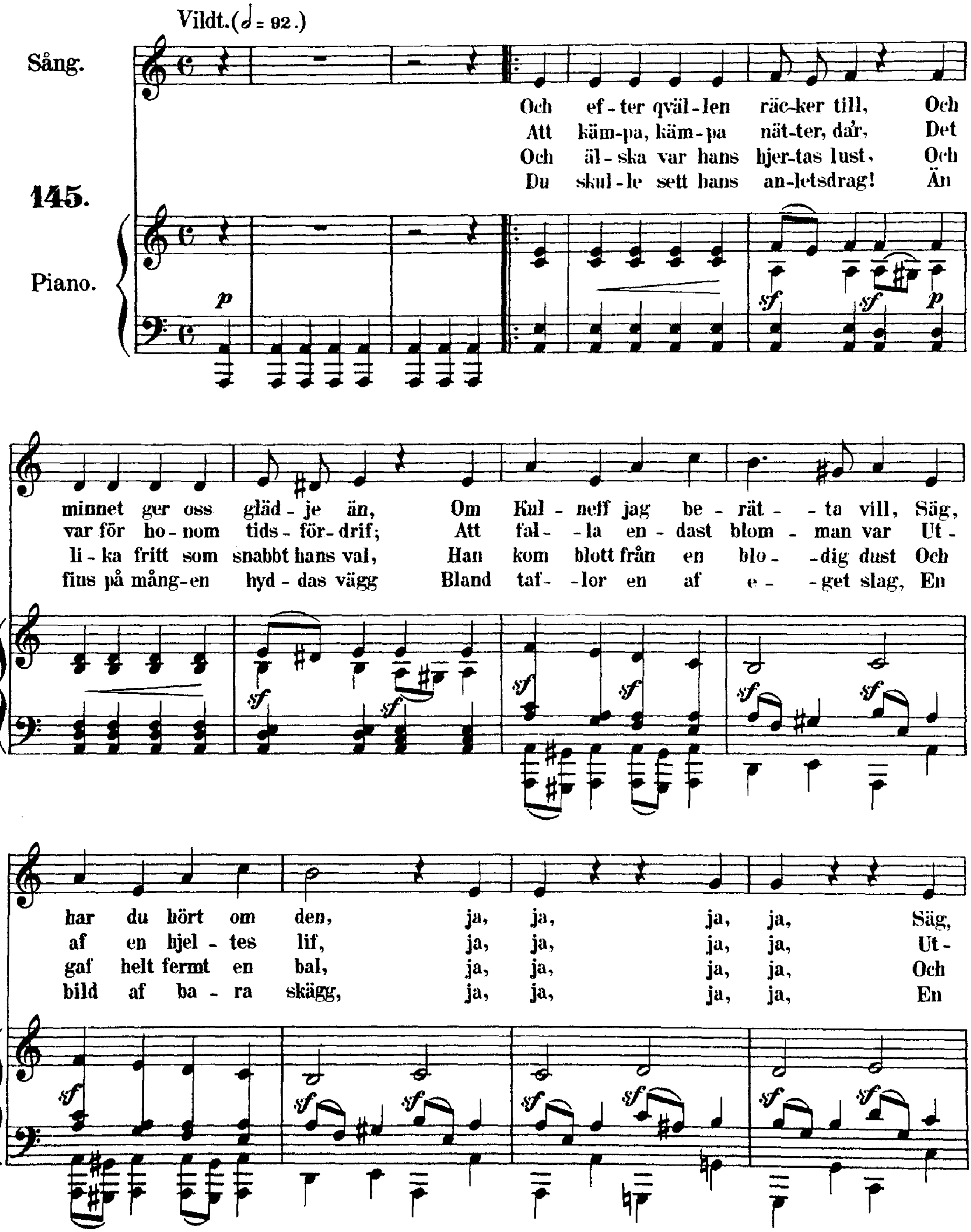
J. L. Runeberg.
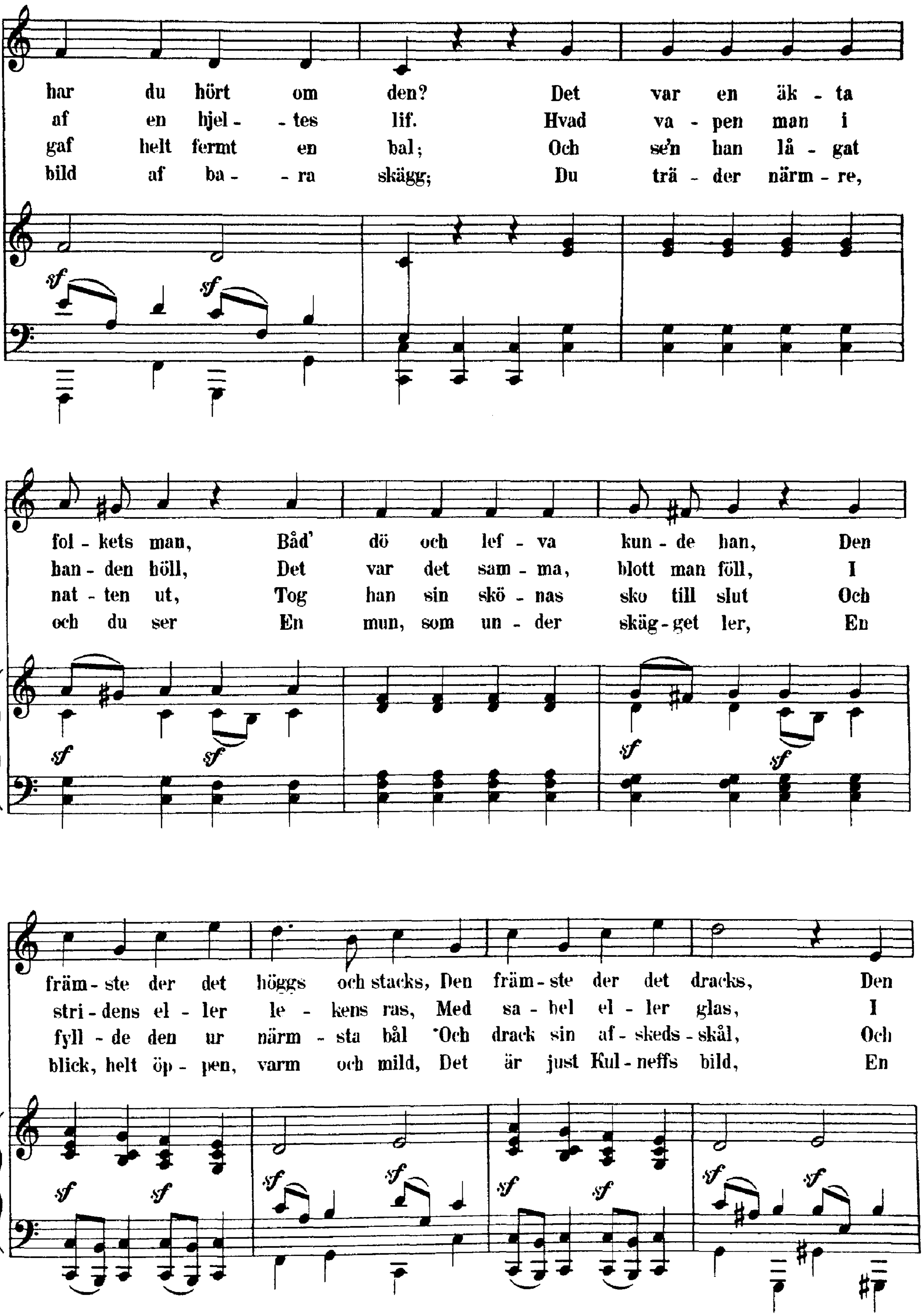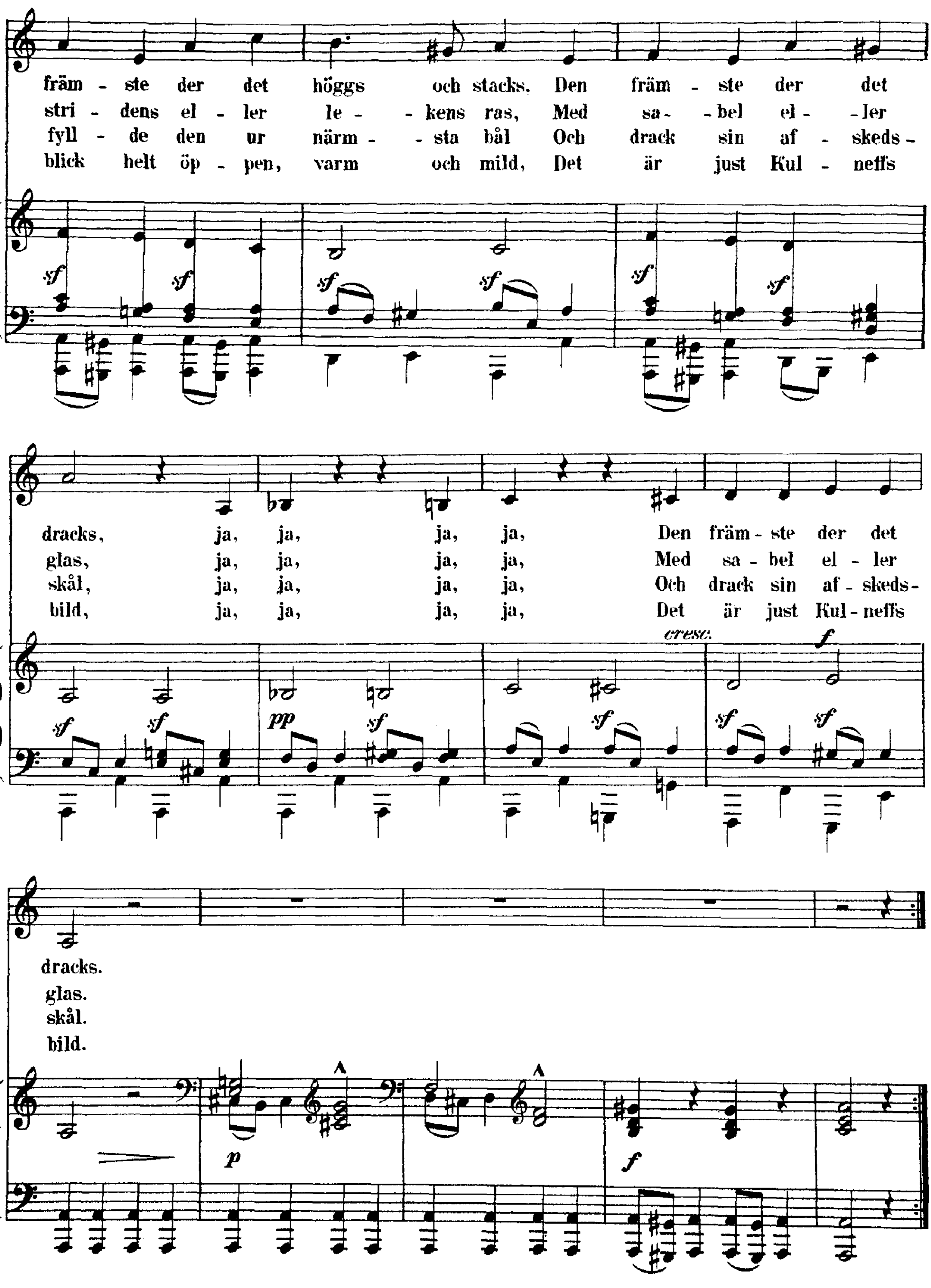

Tän - de jemt sin kor-ta pi-pa an,
Kung - en sjelf stod med i rök och blod,
Det är verl-dens tack,och den är tung,
Nej, min gos-se, svar-te han helt blid,
Och för-gat den å - ter, bäst den brann, Tän - de jemt sin
Nu är en mar-skalk der - till för god, Kung - en sjelf stod
Det var synd med så - dan ståt-lig kung, Det är verl-dens
Låt oss vän-ta, det blir än väl tid, Nej, min gos-se,
kor-ta pi-pa an, Och för-gat den å - ter, bäst den brann.
med i rök och blod, Nu är en mar-skalk der - till för god."
tack,och den är tung, Det var synd med så - dan ståt-lig kung."
svar-te han helt blid, Låt oss vän-ta, det blir än väl tid."
cresc.
dolce
cresc.
f

Kulneff.

J. L. Runeberg.

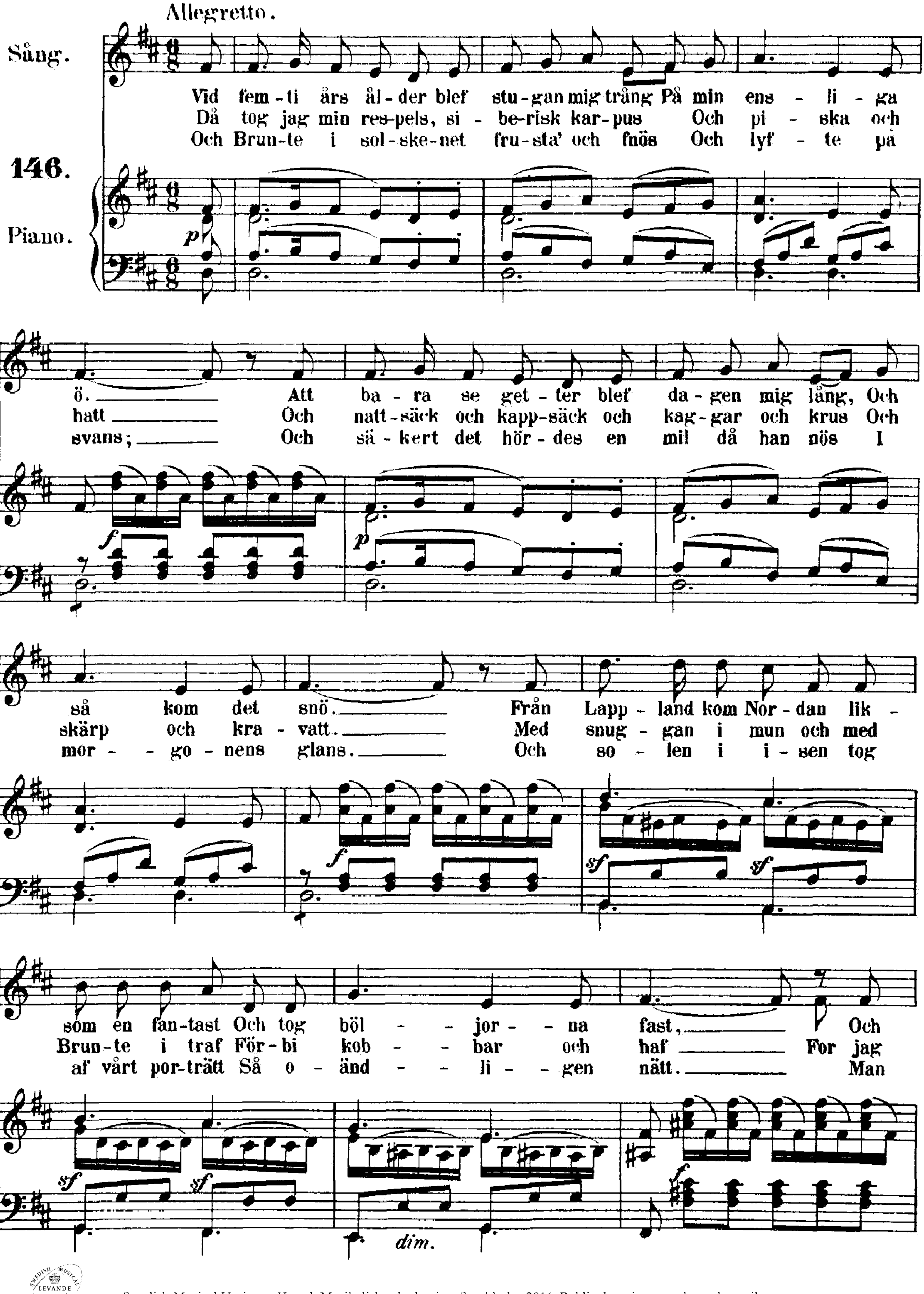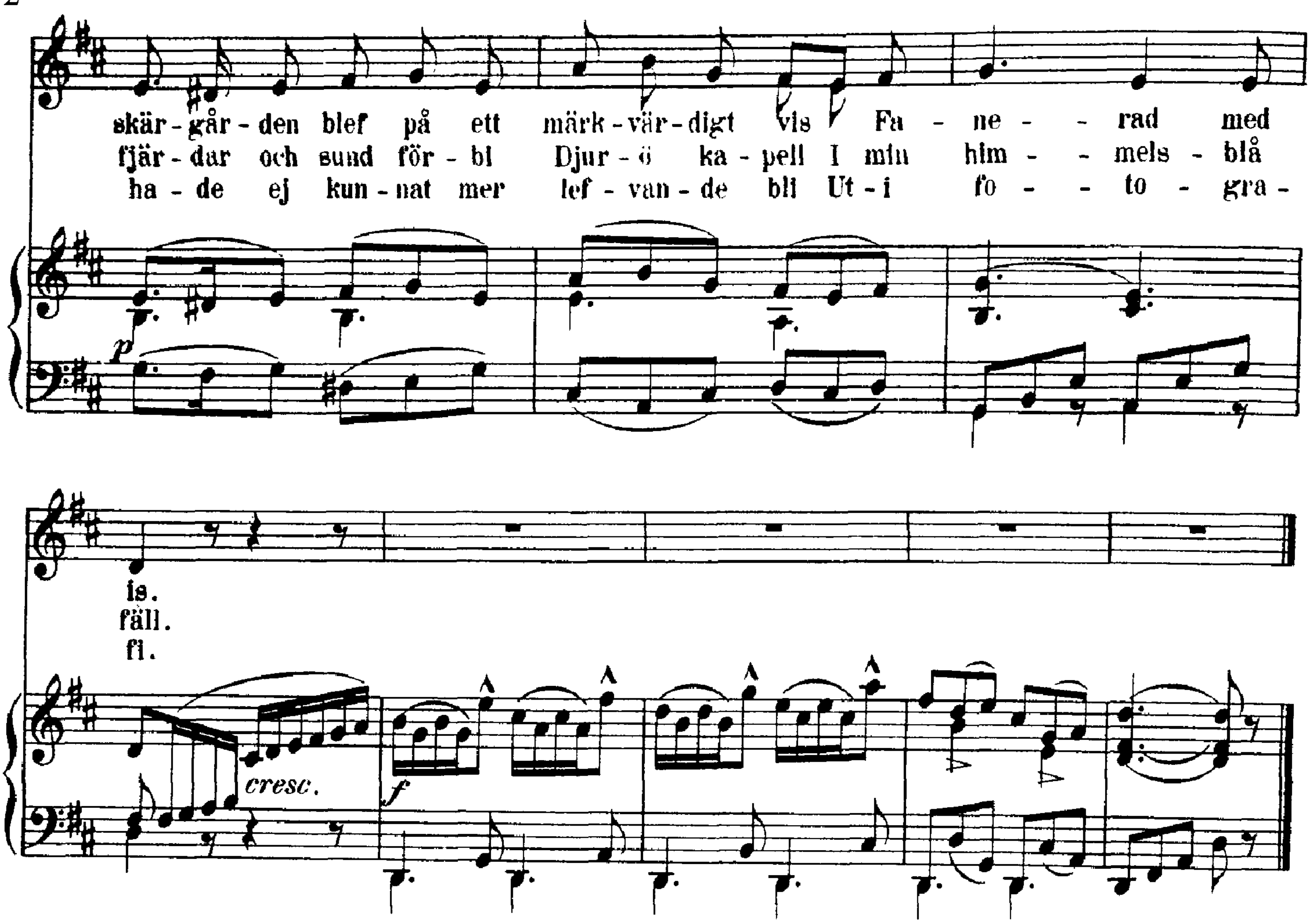

har du hört om den? Det var en äk - ta
af en hjel - - tes lif. Hvad va - pen man i
gaf helt fermt en bal; Och se'n han lå - gat
bild af ba - - ra skägg; Du trä - der närm - re,
fol - kets man, Båd' dö och lef - va kun - de han, Den
han - den höll, Det var det sam - ma, blott man föll, I
nat - ten ut, Tog han sin skö - nas sko till slut Och
och du ser En mun, som un - der skäg - get ler, En
främ - ste der det höggs och stacks, Den främ - ste der det dracks, Den
stri - dens el - ler le - kens ras, Med sa - bel el - ler glas, I
fyll - de den ur närm - sta bål Och drack sin af - skeds - skål, Och
blick, helt öp - pen, varm och mild, Det är just Kul - neffs bild, En

främ - ste der det höggs och stacks. Den främ - ste der det
stri - dens el - ler le - - kens ras, Med sa - - bel el - - ler
fyll - de den ur närm - - sta bål Och drack sin af - skeds -
blick helt öp - pen, varm och mild, Det är just Kul - neffs
sf
pp
dracks, ja, ja, ja, ja, Den främ - ste der det
glas, ja, ja, ja, ja, Med sa - bel el - ler
skål, ja, ja, ja, ja, Och drack sin af - skeds -
bild, ja, ja, ja, ja, Det är just Kul - neffs
cresc.
f
dracks.
glas.
skål.
bild.
p

Reseintryck på isen mellan Sandhamn och Stockholm.

Elias Sehlstedt.

Och lustigt och gladt, som en bullrande dans
Öfver böljan det bar.
I skogen var tyst, och i lundarne fans
Ingen sångare qvar.
Och Baggen låg blank, som han sopts med en qvast,
Men förunderligt fast.
Blott här och der låg liten hästl..t på vik,
Som „en frusen musik."

Och månen klef opp i den mörkgröna skog
Uppå öfversta pinn.
Och Nacka jag såg; det var skada på krog,
Att den skulle dras in.
O, drufvornas tempel! din takås och fot
Ha fått fallandesot.
Så grusas, o Bacchus! alltmer och alltmer
Dina glada qvarter.

Men Brunte, som hade en hörsel så fin,
Satte af i galopp,
Tog tömmen med svansen och gnodde som hin
Uppå Nackanäs opp.
Och hungrig och törstig jag ropte på mat,
Så att krögarn blef flat.
Han troligtvis aldrig sett, utom min häst,
En så glupande gäst.
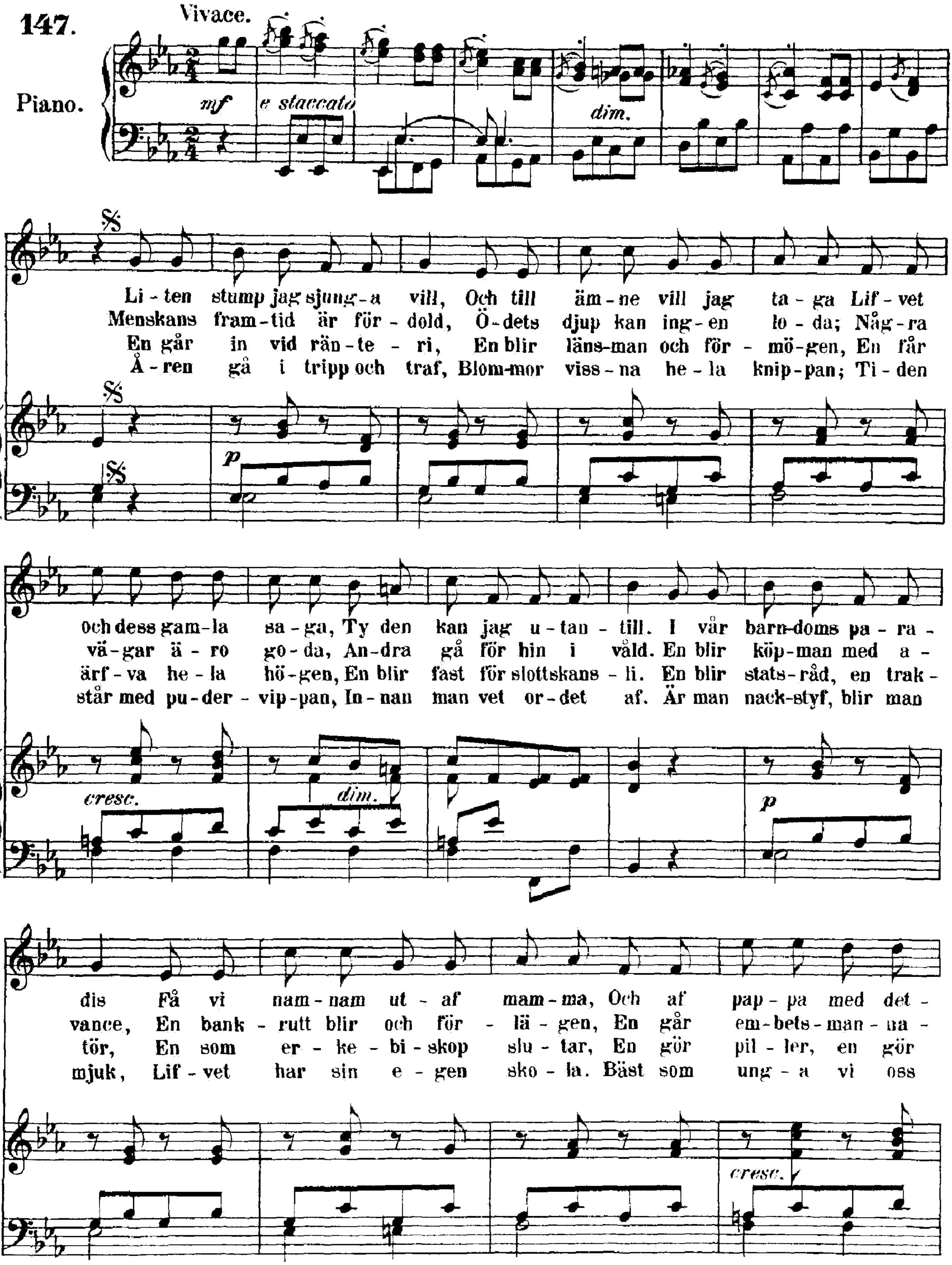
Och Brunte han slök sin portion utaf hö,
Och jag tömmarne grep.
Och han nystade på öfver Hammarby sjö
Genom tull'n, så det pep.
Och på gator och torg uti glädjen han sprang
Och vid bjellrornas klang
Trumpetade ut, att jag kommit till sta'n,
Så jag skämdes som fan.
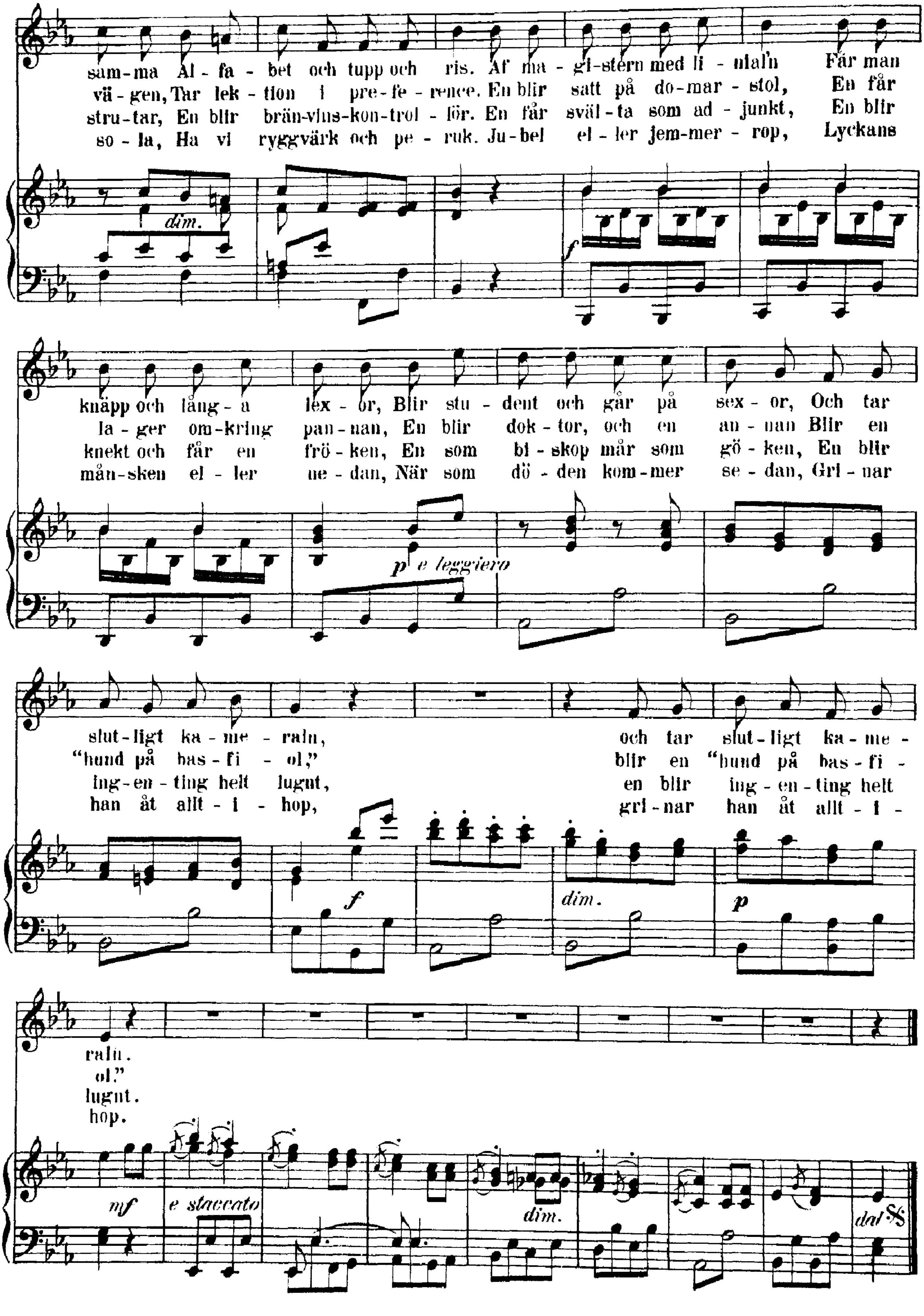
Och herberge fick jag i Urvädersgränd
Hos en gammal kokett.
Och dagen derpå gick jag oppsträckt och spänd
Uppå resandes sätt.
Och jag helsades flitigt med handslag och glas
Och små trefna kalas.
Och det gladde så innerligt brödernes själ,
Att jag mådde så väl.

Jag köpte cigarrer och fem skålpund snus
Och jamaika på krus,
Och vände en morgon helt bittida om
Samma väg som jag kom.
Och lyckligt och väl öfver villande sjö
Kom jag hem till min ö,
Och tänkte, som troligtvis också min häst,
Att — *hemma är bäst!*

Lifvets saga.
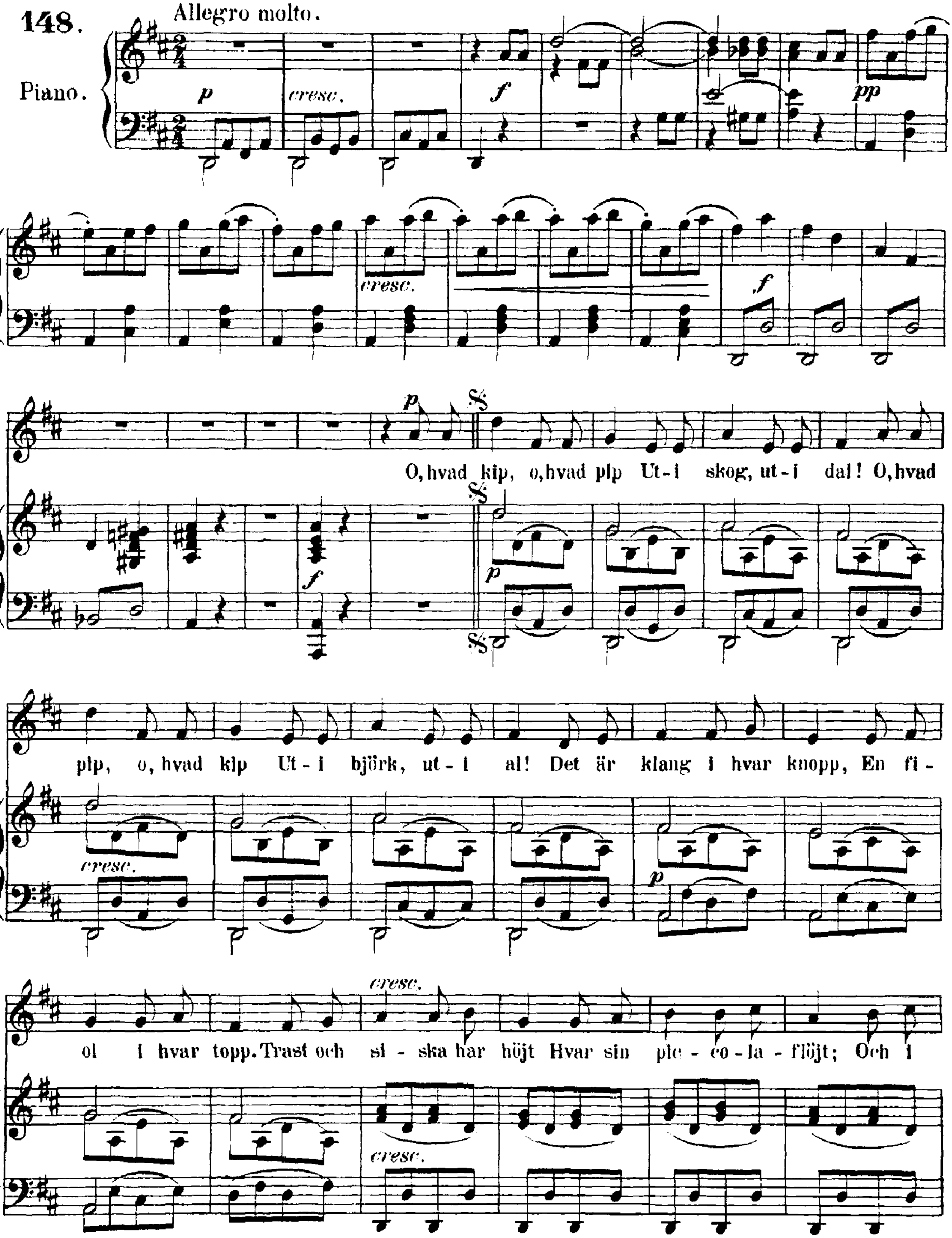
Elias Sehlstedt.
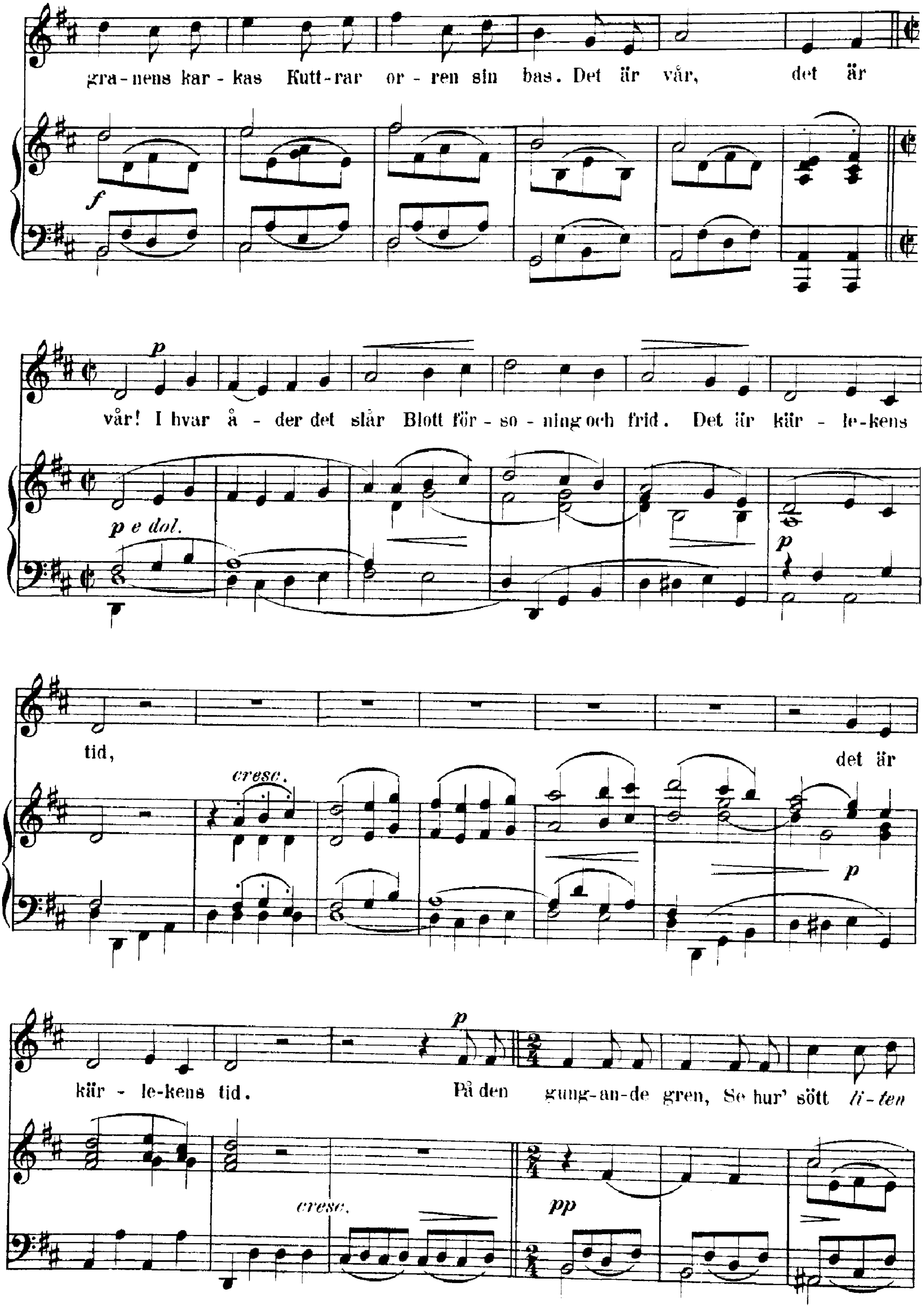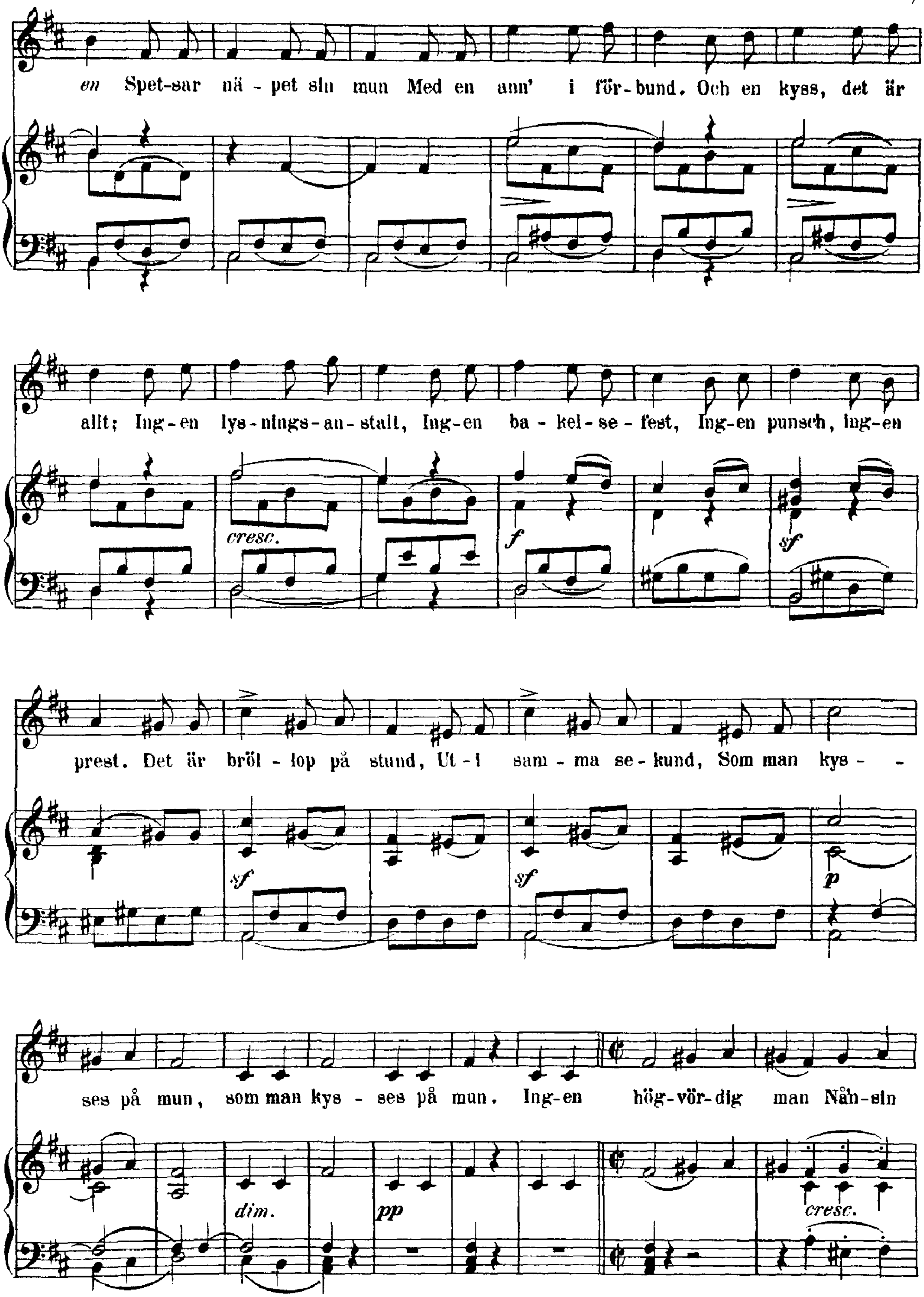

sam-ma Al - fa - bet och tupp och ris. Af ma - gi-stern med li - nial'n Får man
vä - gen, Tar lek - tion i pre - fe - rence. En blir satt på do-mar - stol, En får
stru - tar, En blir brän-vins-kon-trol - lör. En får sväl - ta som ad - junkt, En blir
so - la, Ha vi ryggvärk och pe - ruk. Ju - bel el - ler jem-mer - rop, Lyckans
dim.
f
knäpp och lång - a lex - or, Blir stu - dent och går på sex - or, Och tar
la - ger om-kring pan-nan, En blir dok - tor, och en an - nan Blir en
knekt och får en frö - ken, En som bi - skop mår som gö - ken, En blir
mån-sken el - ler ne - dan, När som dö - den kom-mer se - dan, Gri - nar
p e leggiero
slut - ligt ka - me - raln, och tar slut - ligt ka - me -
"hund på bas - fi - ol," blir en "hund på bas - fi -
ing - en - ting helt lugnt, en blir ing - en - ting helt
han åt allt - i - hop, gri - nar han åt allt - i -
f
dim.
p
raln.
ol."
lugnt.
hop.
mf
e staccato
dim.
dal 𝄋
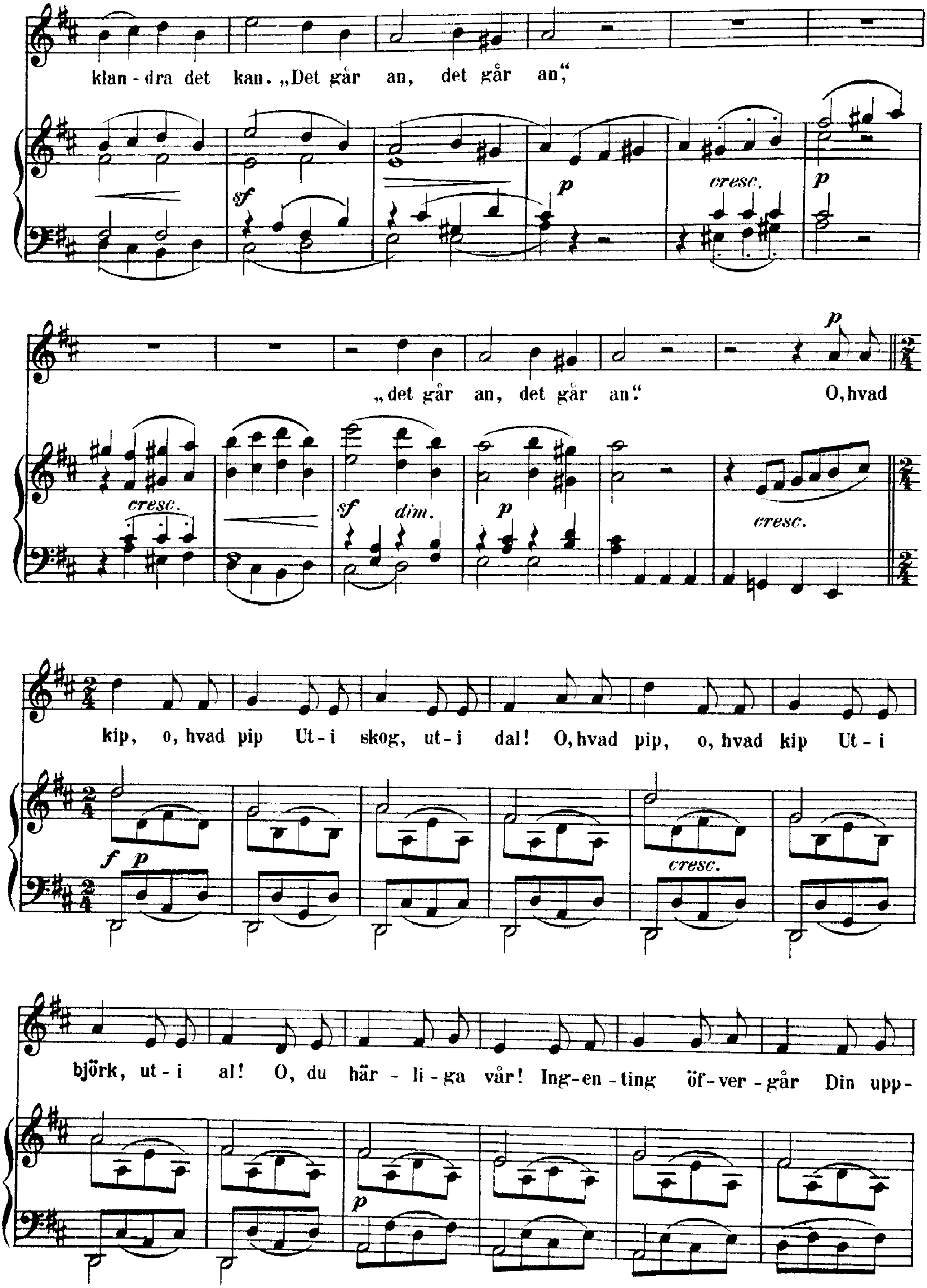
Vår-rim.
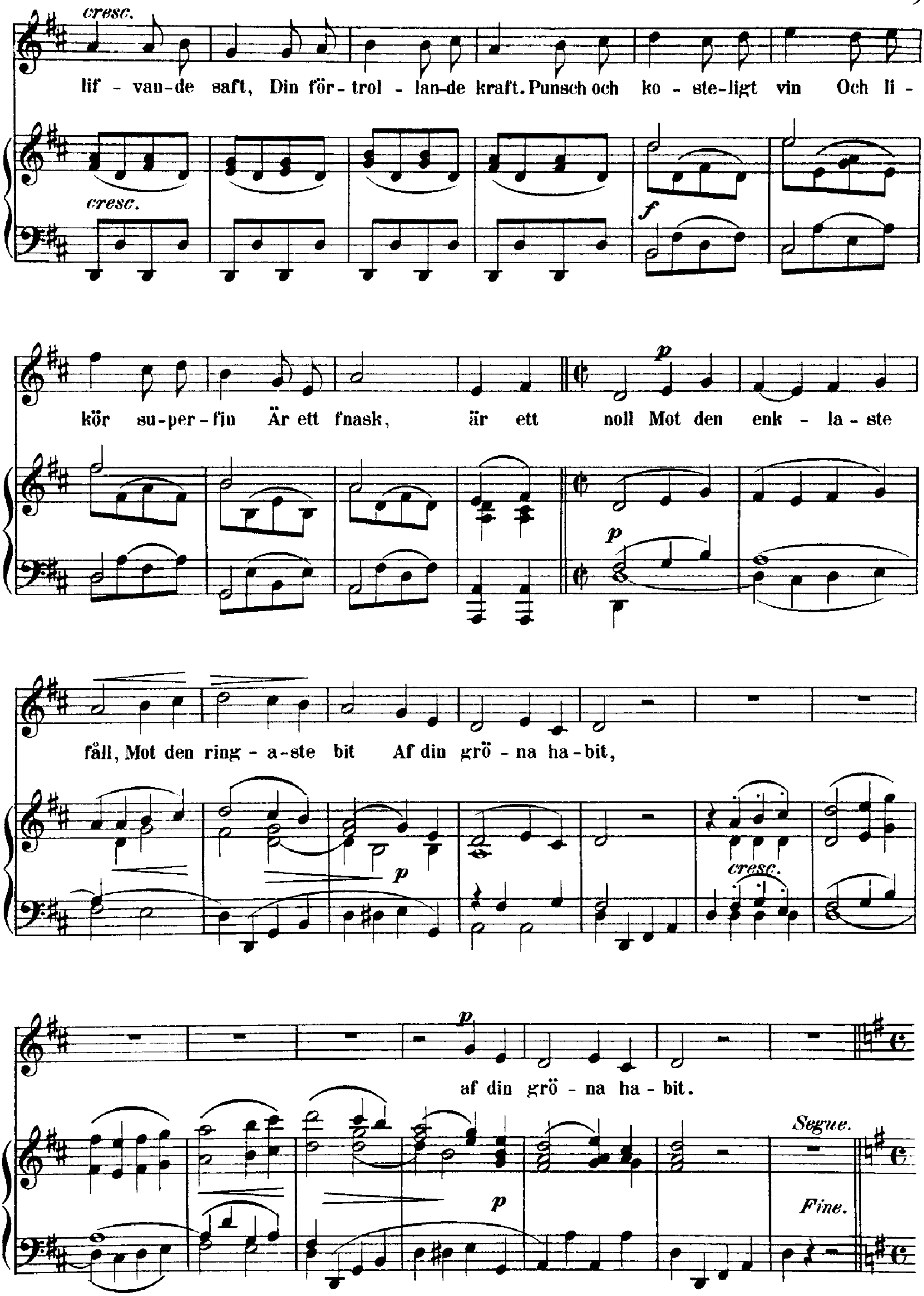
Elias Sehlstedt.
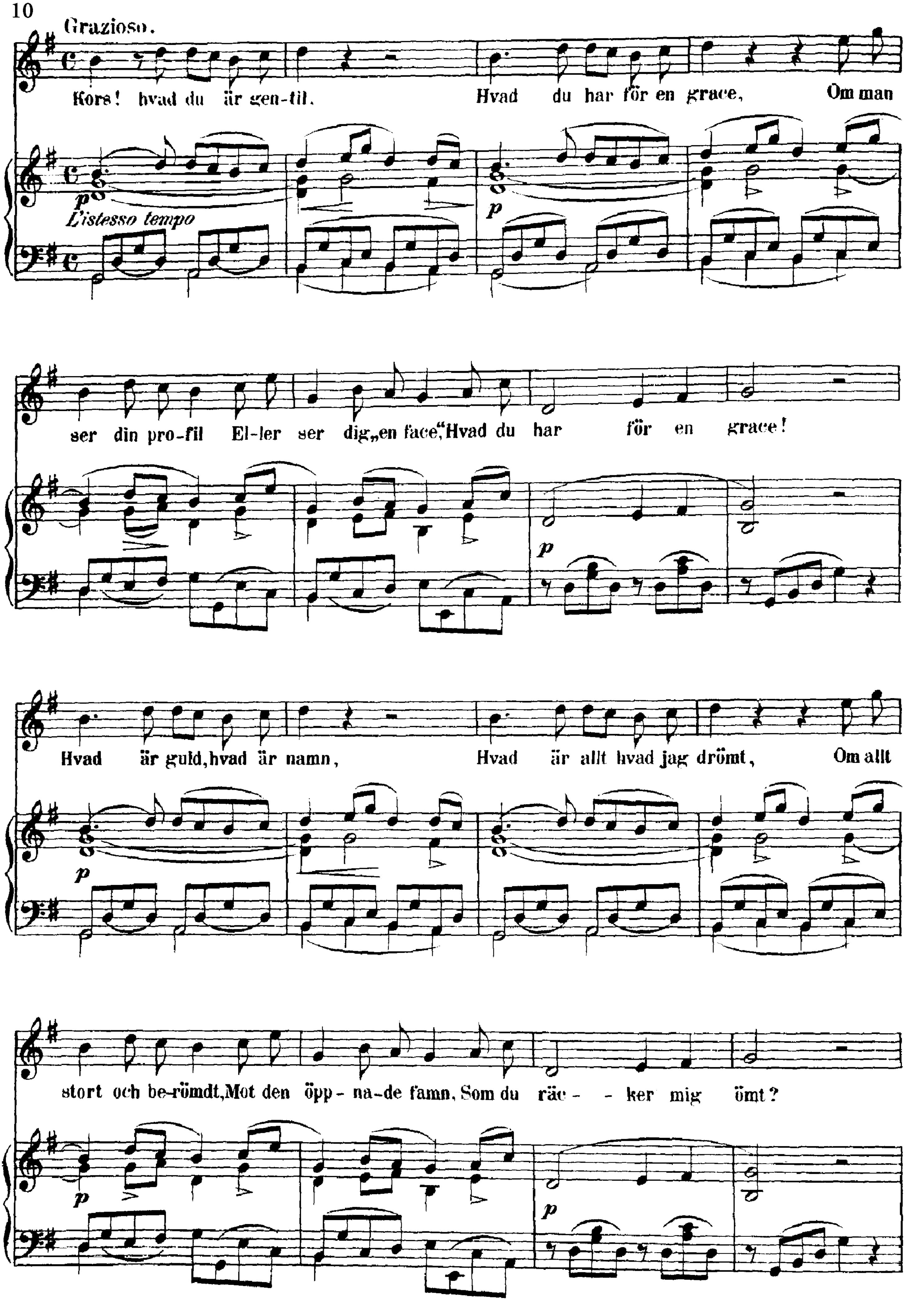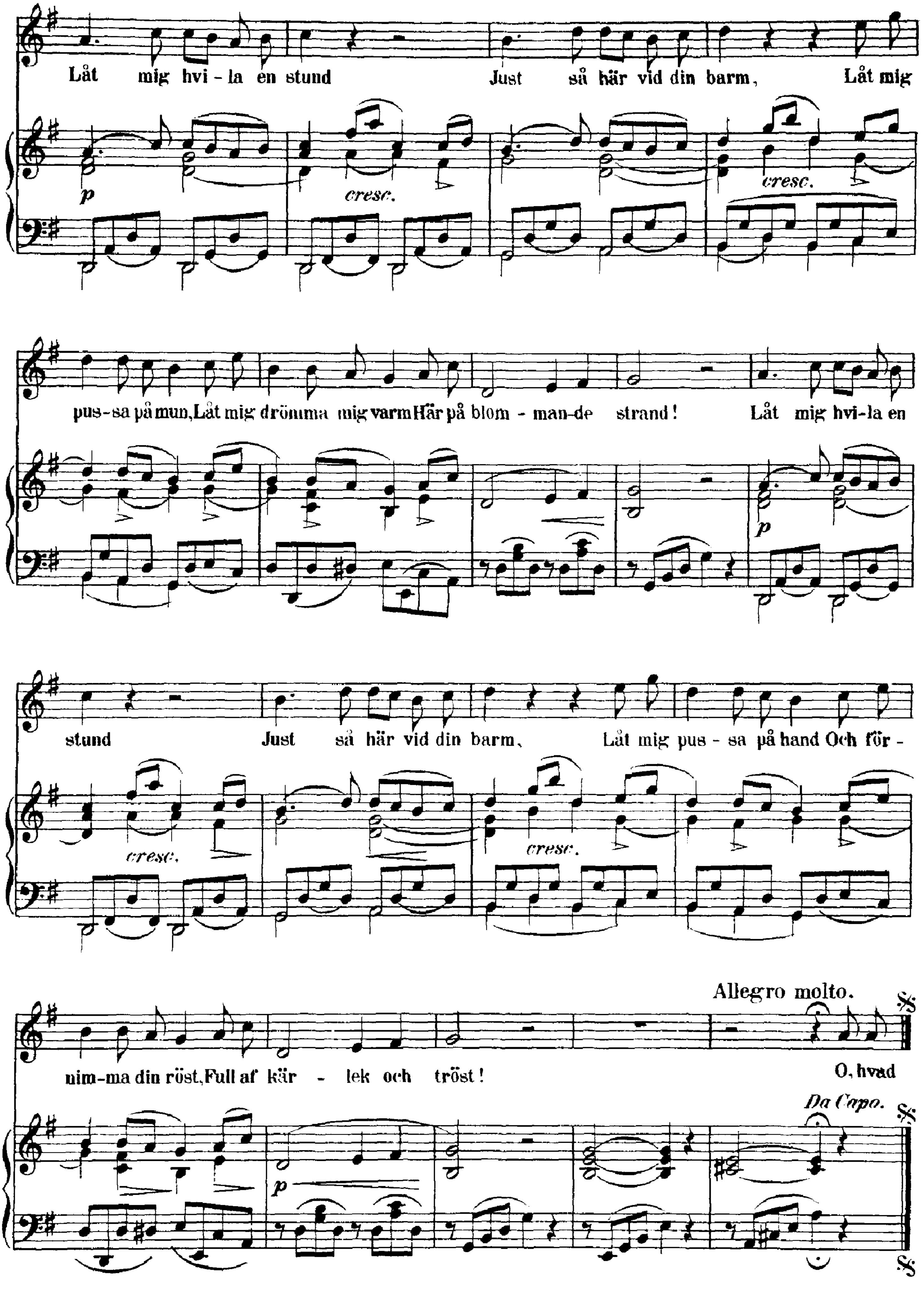

gra - nens kar - kas Kutt - rar or - ren sin bas. Det är vår, det är
vår! I hvar å - der det slår Blott för - so - ning och frid. Det är kär - le - kens
tid, det är
kär - le - kens tid. På den gung - an - de gren, Se hur' sött li - ten
p e dol.
cresc.
cresc.
pp

en Spet-sar nä - pet sin mun Med en ann' i för-bund. Och en kyss, det är
allt; Ing-en lys-nings-an-stalt, Ing-en ba - kel-se - fest, Ing-en punsch, ing-en
cresc.
f
sf
prest. Det är bröl - lop på stund, Ut - i sam - ma se - kund, Som man kys - -
sf
sf
p
ses på mun, som man kys - ses på mun. Ing-en hög-vör-dig man Nån-sin
dim.
pp
cresc.

klan - dra det kan. „Det går an, det går an“
„det går an, det går an.“ O, hvad
kip, o, hvad pip Ut - i skog, ut - i dal! O, hvad pip, o, hvad kip Ut - i
björk, ut - i al! O, du här - li - ga vår! Ing - en - ting öf - ver - går Din upp -
cresc.
dim.
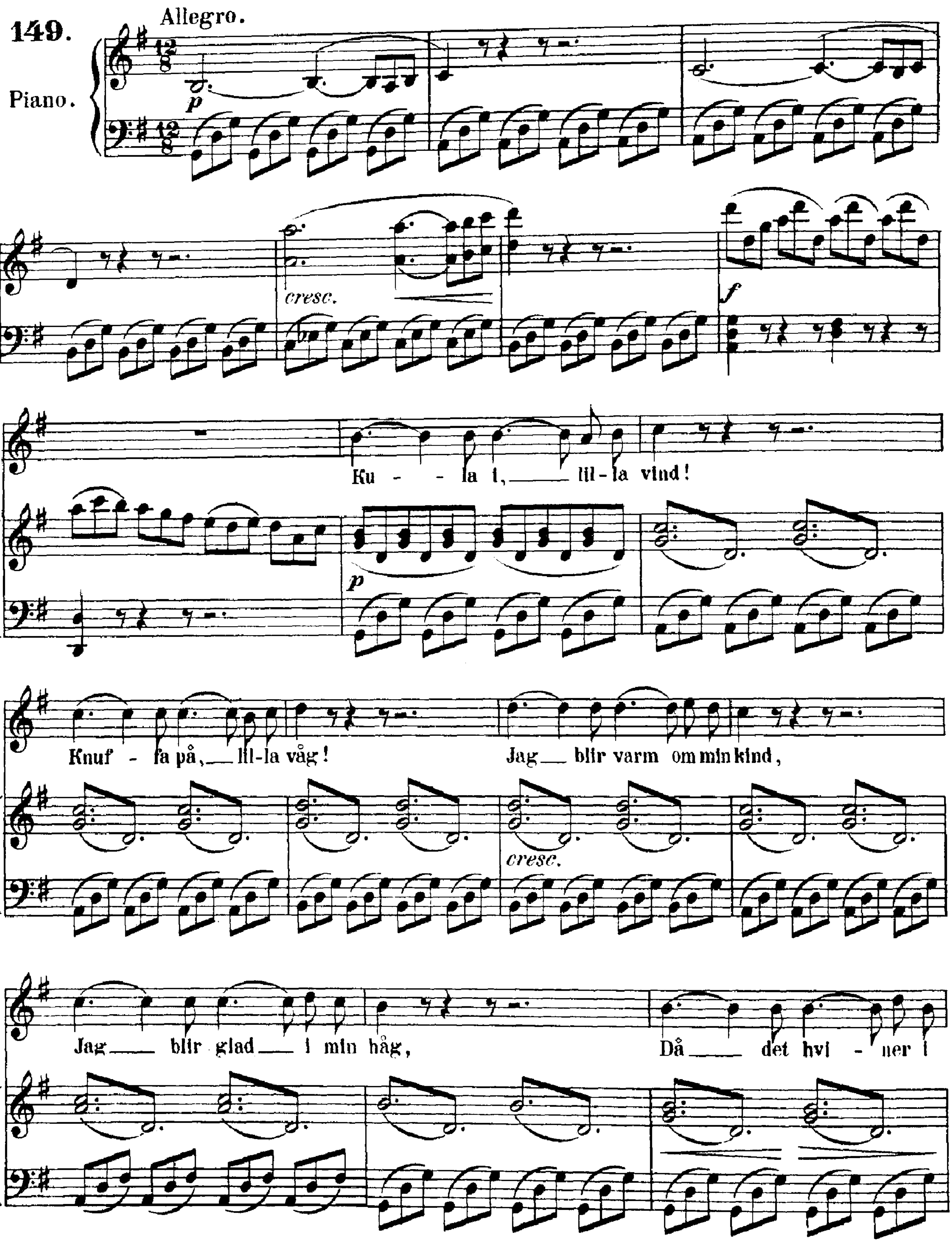

cresc.
lif - van-de saft, Din för-trol - lan-de kraft. Punsch och ko - ste-ligt vin Och li -
cresc.
kör su-per-fin Är ett fnask, är ett noll Mot den enk - la - ste
fåll, Mot den ring - a-ste bit Af din grö - na ha-bit,
cresc.
af din grö - na ha - bit.
Segue.
Fine.
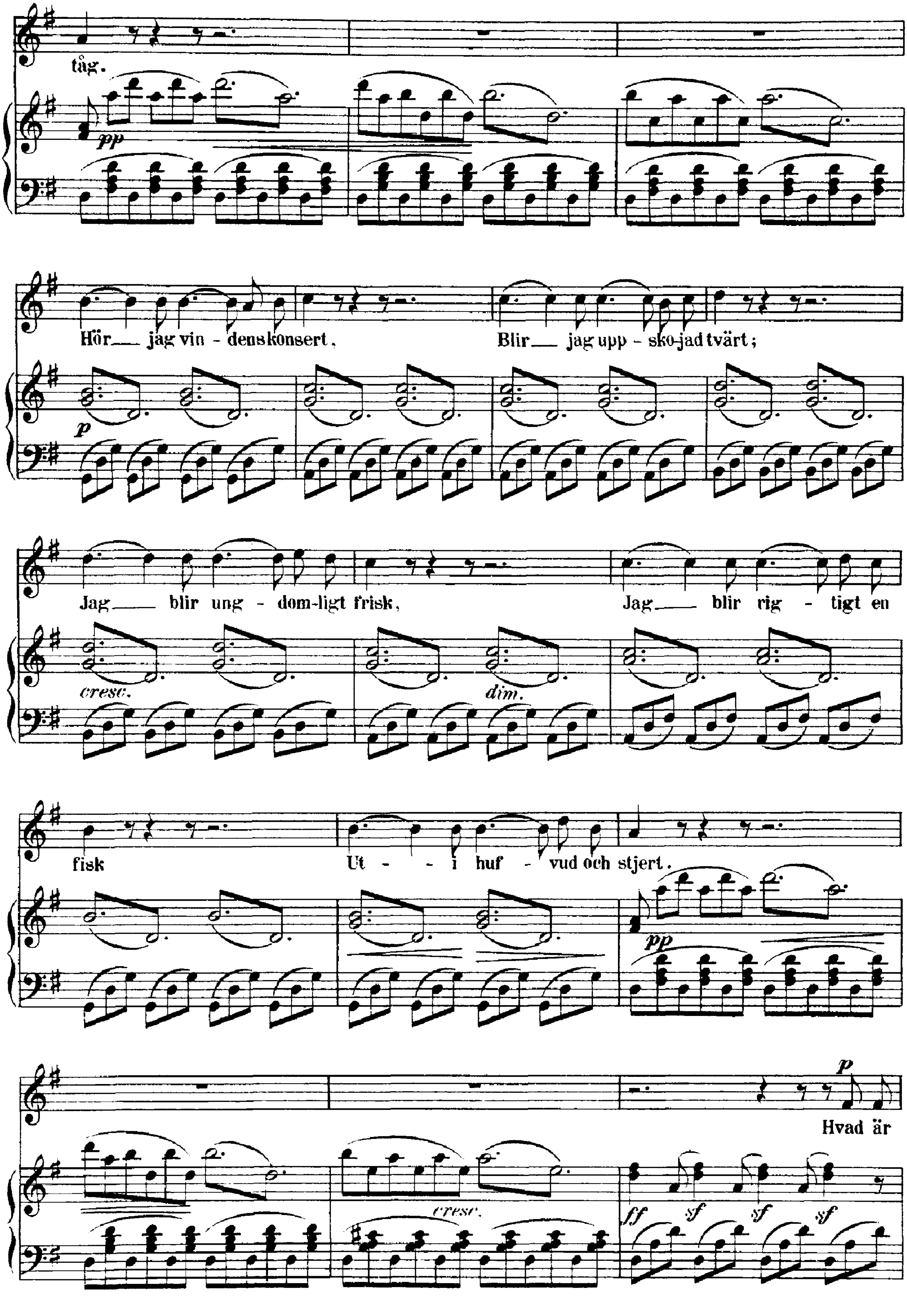

Grazioso.
Kors! hvad du är gen-til. Hvad du har för en grace, Om man
L'istesso tempo
ser din pro-fil El-ler ser dig„en face"Hvad du har för en grace!
Hvad är guld,hvad är namn, Hvad är allt hvad jag drömt, Om allt
stort och be-römdt,Mot den öpp-na-de famn, Som du räc- - ker mig ömt?
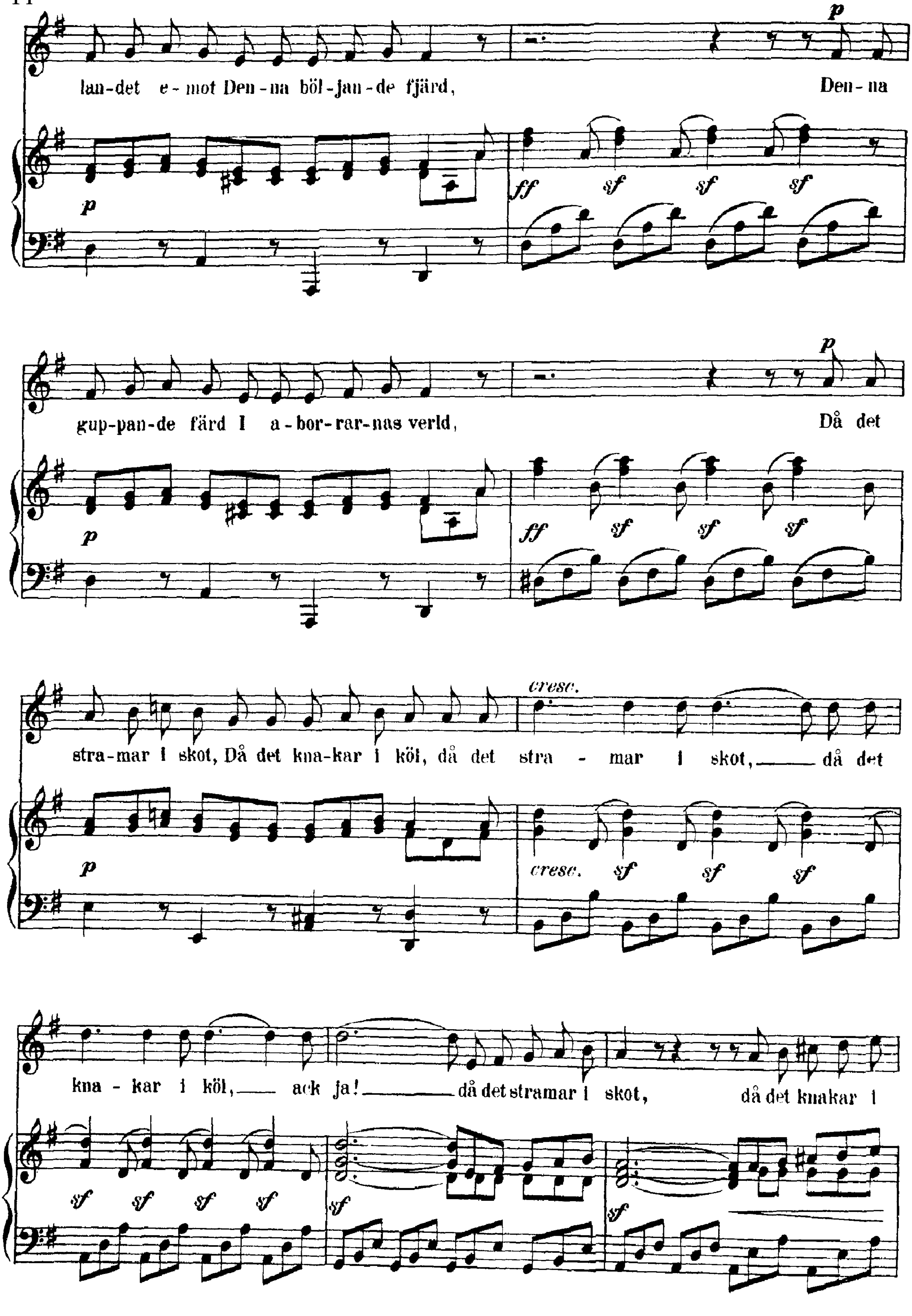

Låt mig hvi - la en stund Just så här vid din barm, Låt mig
p
cresc.
cresc.
pus-sa på mun, Låt mig drömma mig varm Här på blom - man-de strand! Låt mig hvi-la en
p
stund Just så här vid din barm, Låt mig pus - sa på hand Och för -
cresc.
cresc.
nim-ma din röst, Full af kär - lek och tröst!
Allegro molto.
O, hvad
Da Capo.
p
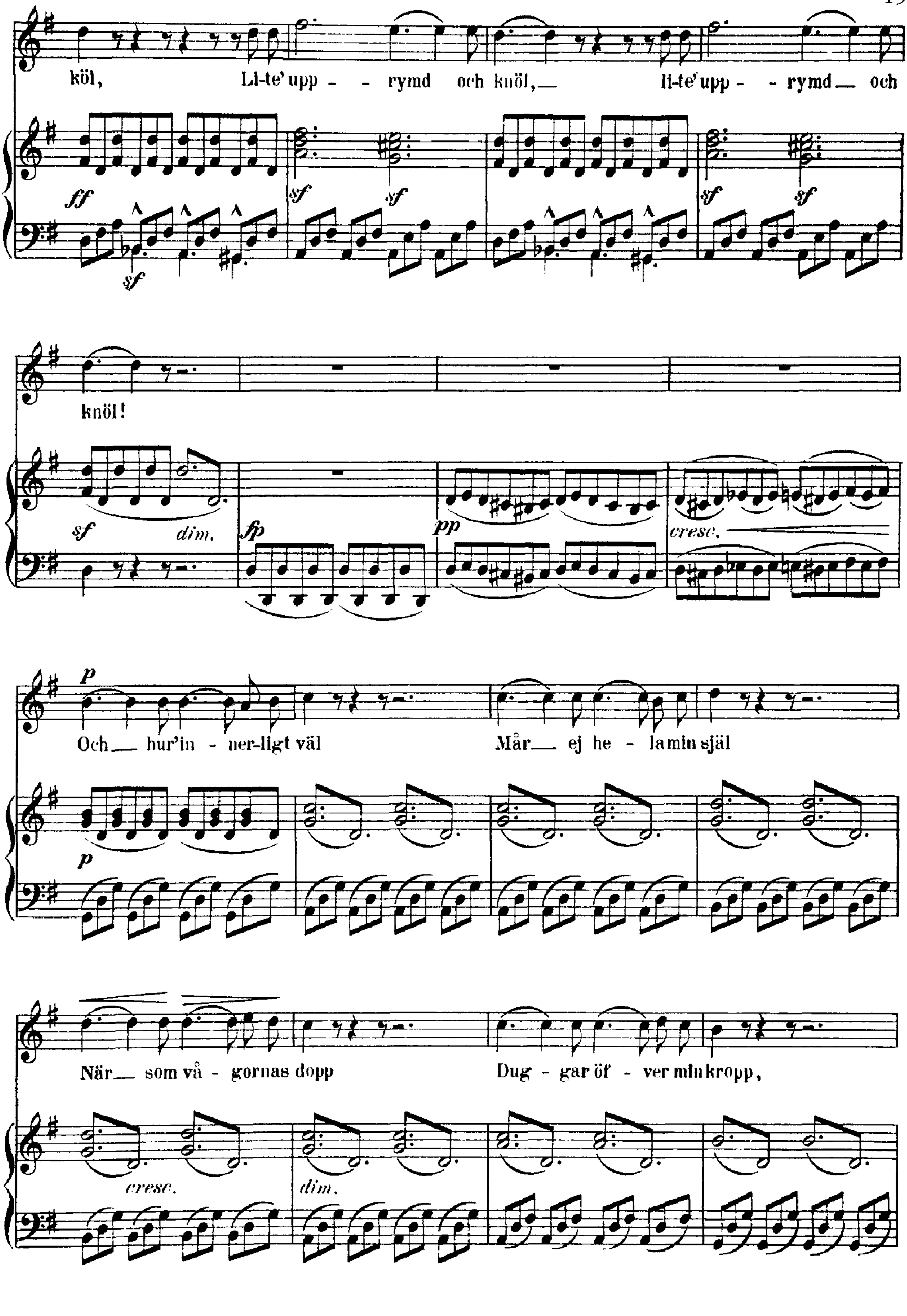
Segelsång.
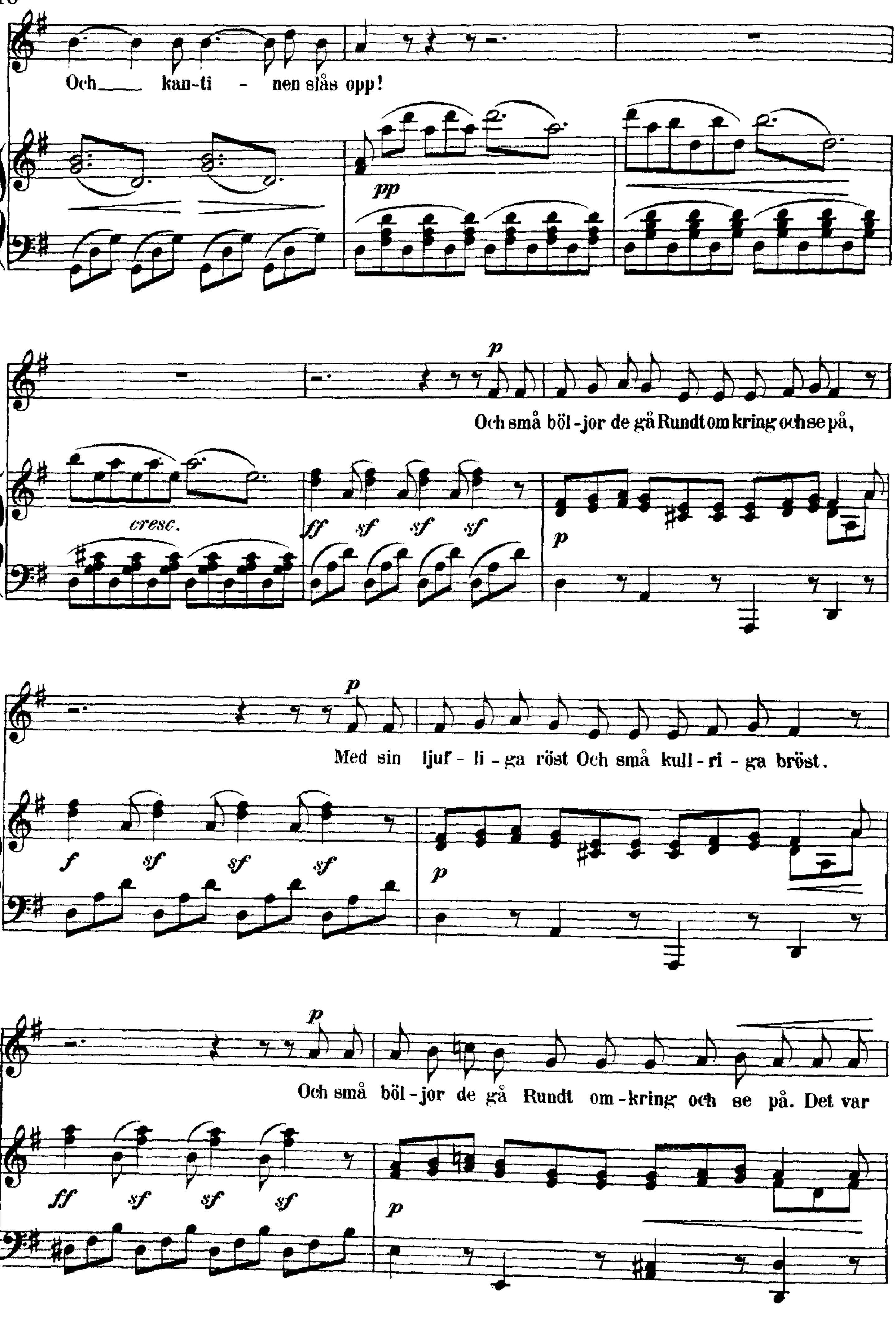
Elias Sehlstedt.
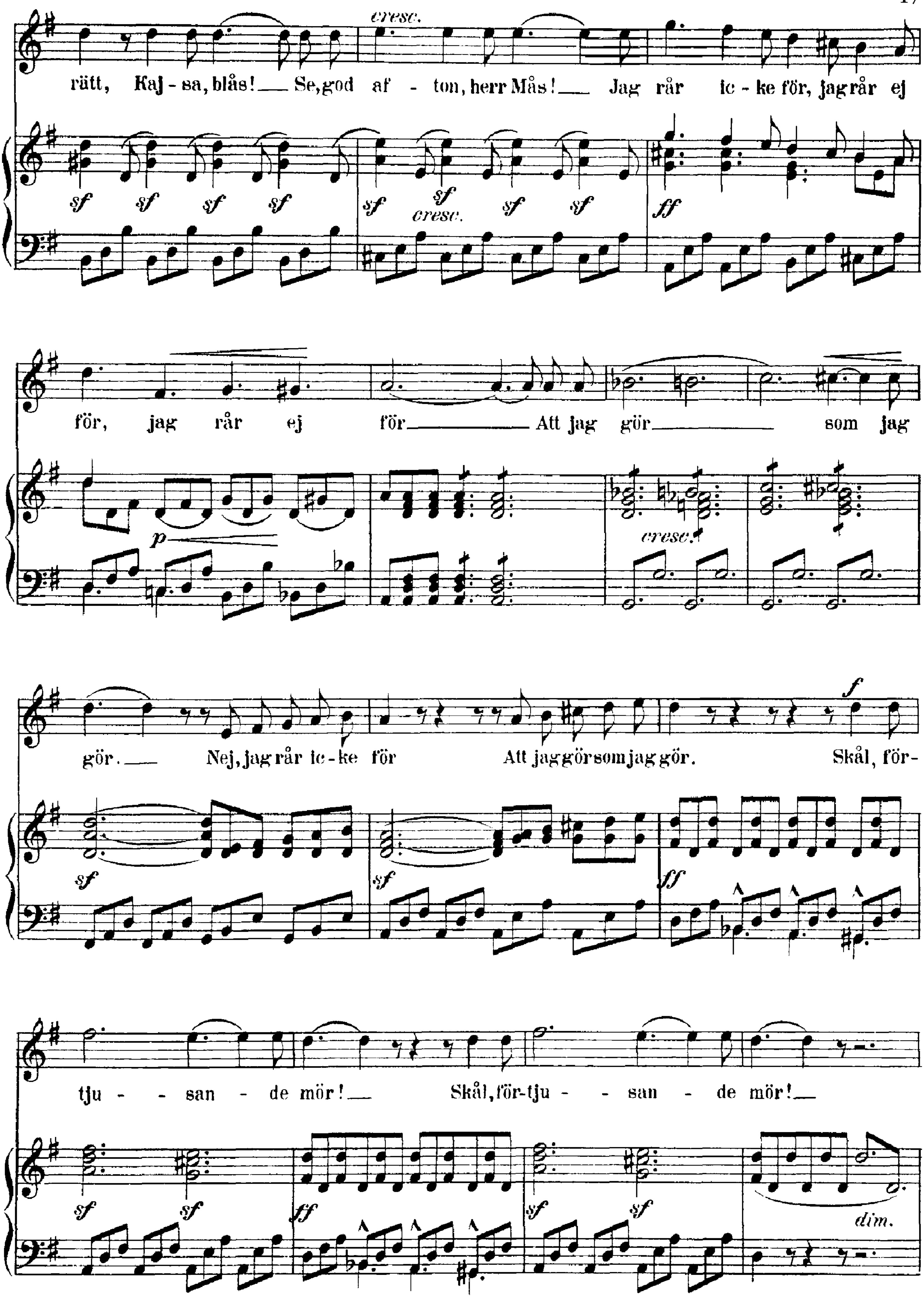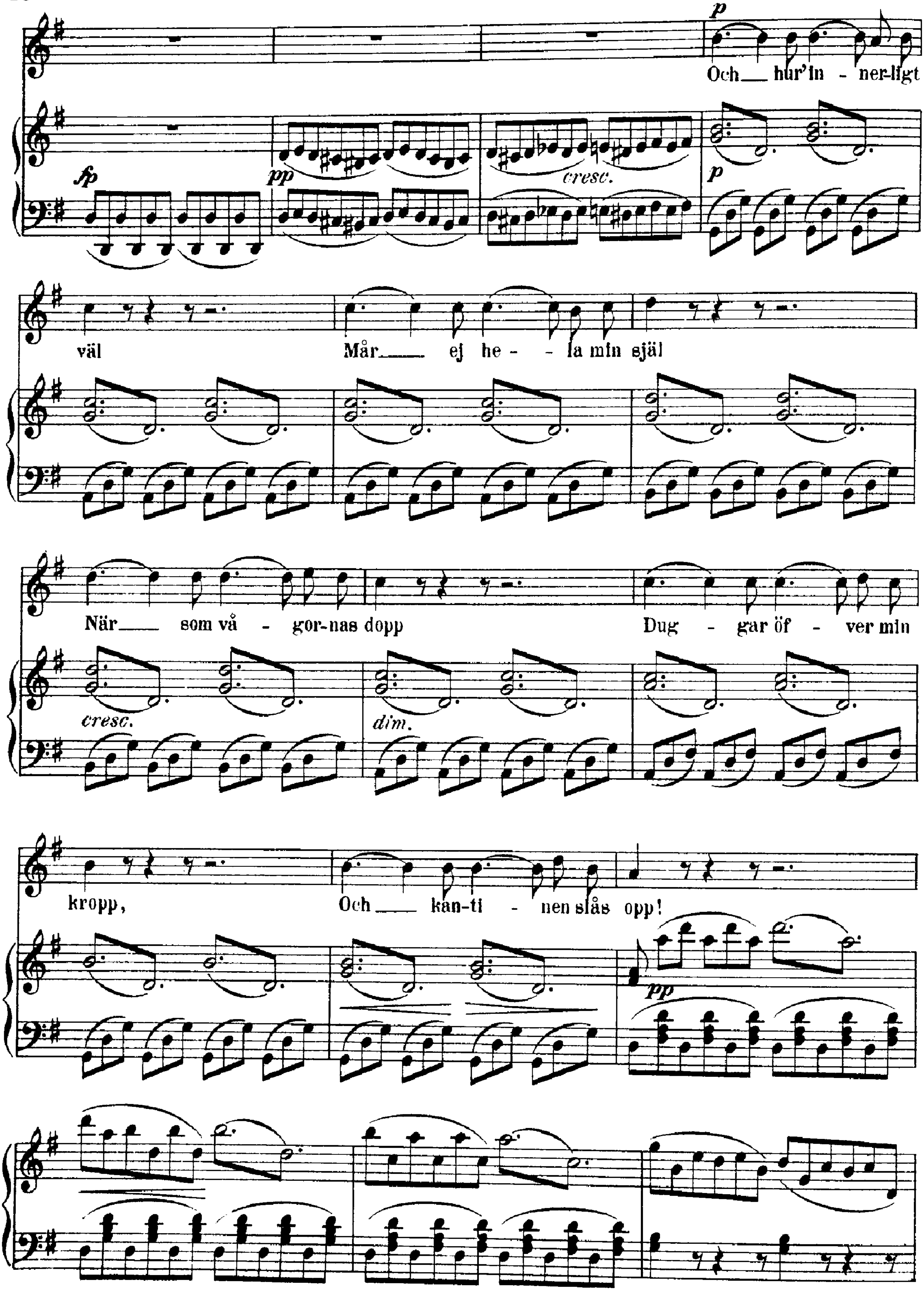

tåg.
Hör jag vin - denskonsert, Blir jag upp - sko-jad tvärt;
Jag blir ung - dom-ligt frisk, Jag blir rig - tigt en
fisk Ut - - i huf - vud och stjert.
Hvad är
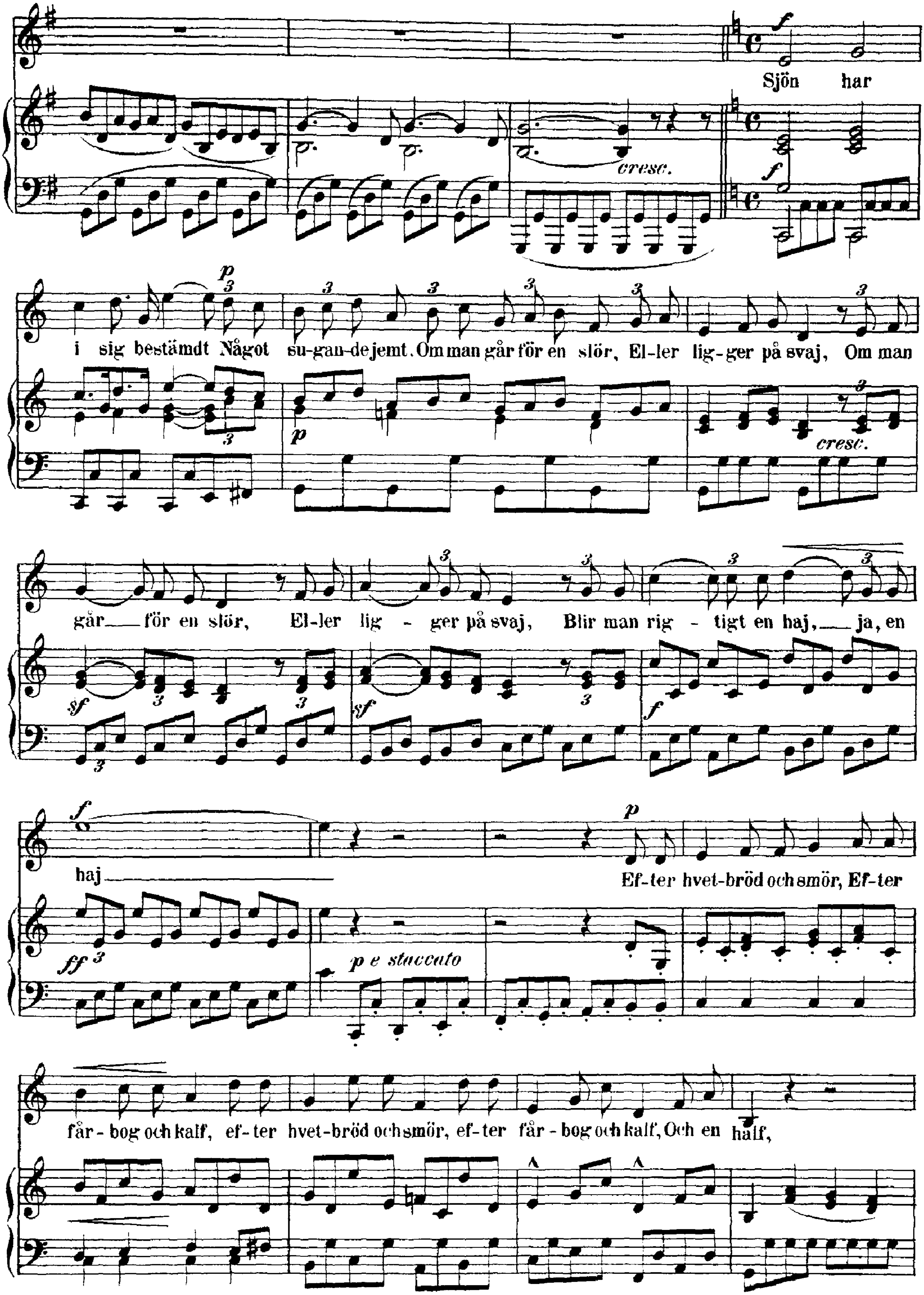

p
lan-det e-mot Den-na böl-jan-de fjärd, Den-na
p
ff
sf
gup-pan-de färd I a-bor-rar-nas verld, Då det
cresc.
stra-mar i skot, Då det kna-kar i köl, då det stra - mar i skot, då det
kna - kar i köl, ack ja! då det stramar i skot, då det knakar i
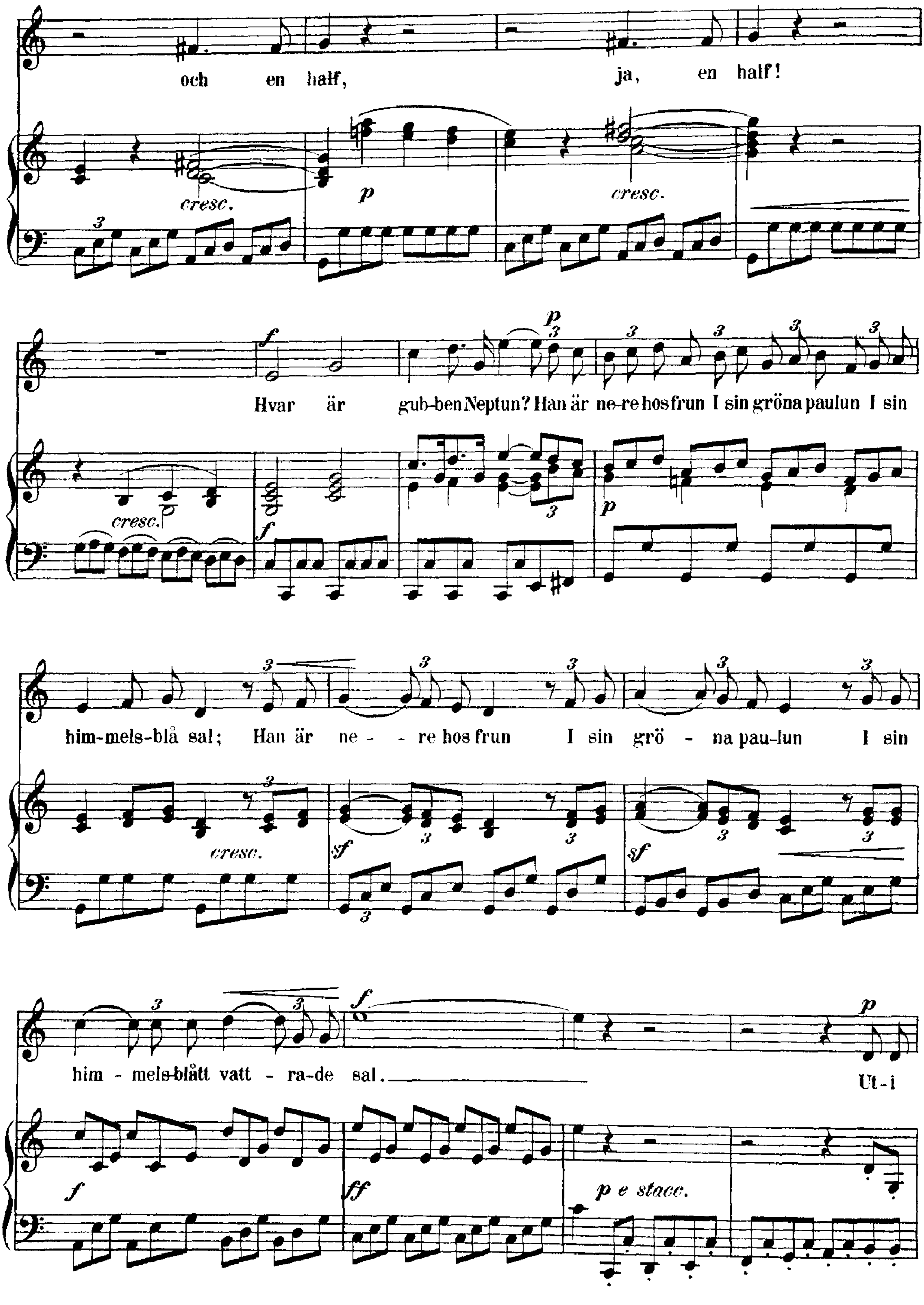

köl, Li-te' upp - - rymd och knöl, — li-te' upp - - rymd — och
ff
sf sf
sf
sf sf
knöl!
sf dim.
fp
pp
cresc.
p
Och — hur' in - ner-ligt väl Mår — ej he - la min själ
p
När — som vå - gornas dopp Dug - gar öf - ver min kropp,
cresc.
dim.
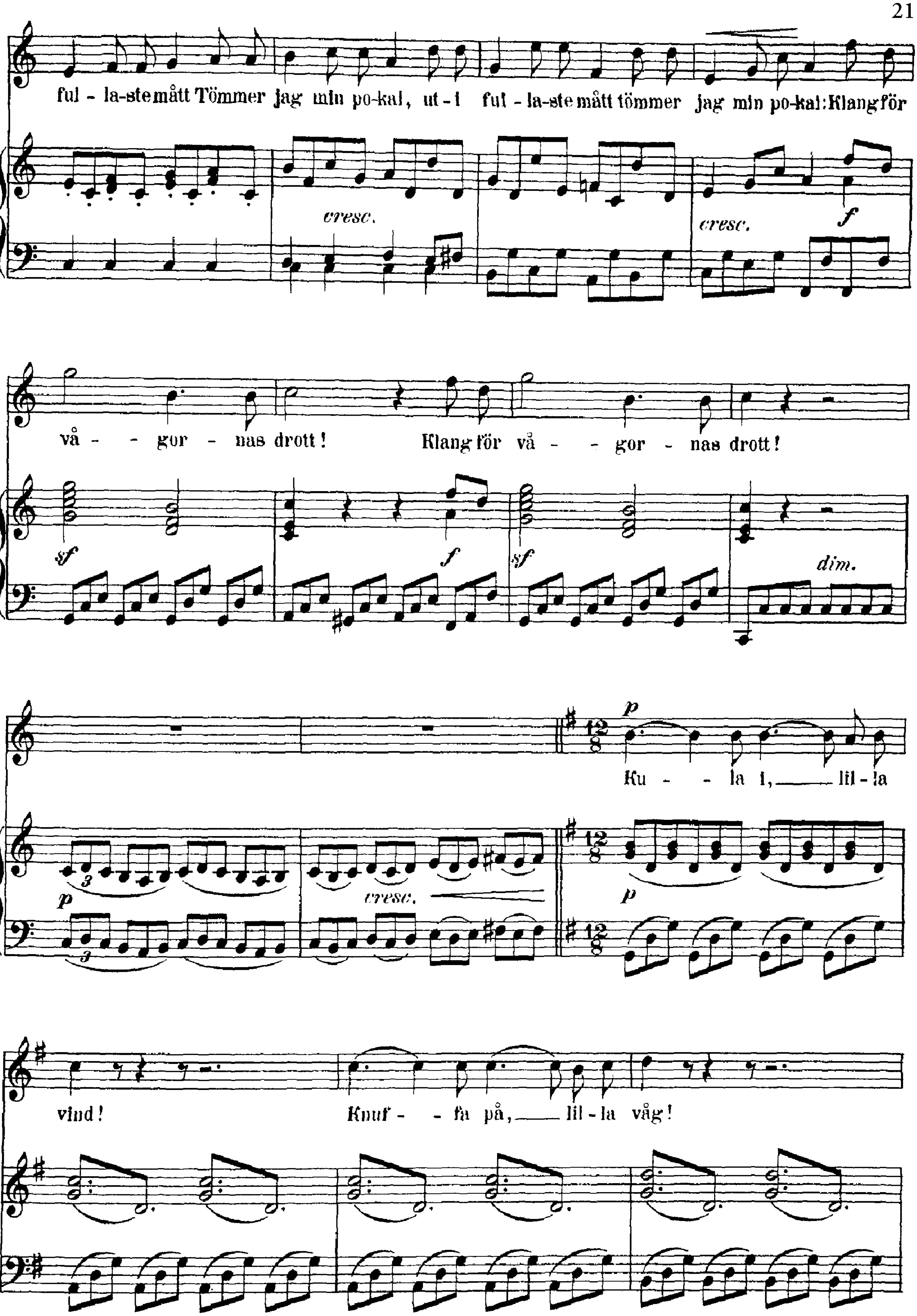

Och kan-ti - nen slås opp!
pp
cresc.
ff sf sf sf
p
Och små böl-jor de gå Rundt om kring och se på,
p
f sf sf sf
p
Med sin ljuf - li - ga röst Och små kull - ri - ga bröst.
p
ff sf sf sf
p
Och små böl - jor de gå Rundt om - kring och se på. Det var
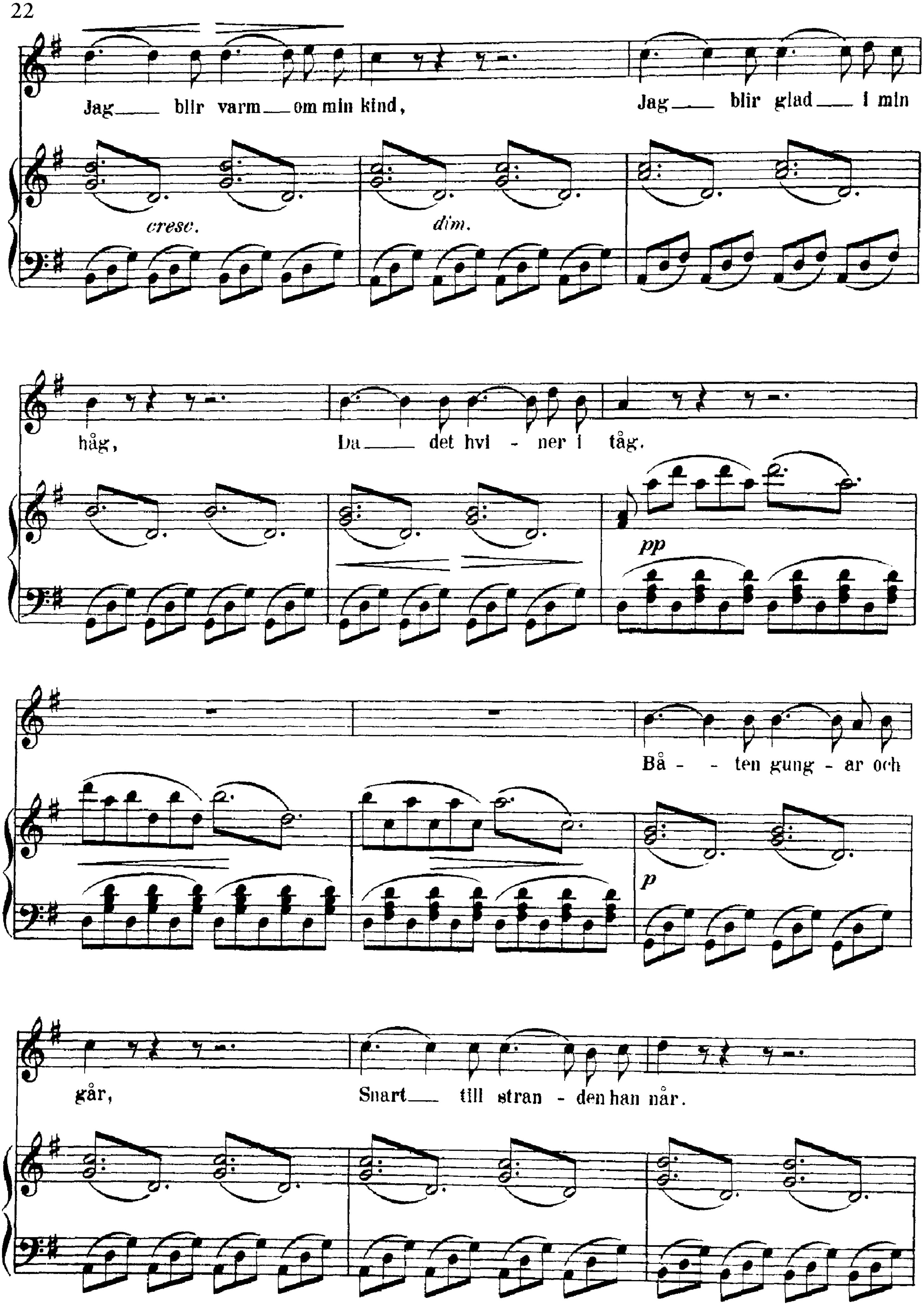

cresc.
rätt, Kaj - sa, blås! Se, god af - ton, herr Mås! Jag rår ic - ke för, jag rår ej
för, jag rår ej för Att jag gör som jag
gör. Nej, jag rår ic - ke för Att jag gör som jag gör. Skål, för-
tju - - san - de mör! Skål, för-tju - - san - de mör!
dim.
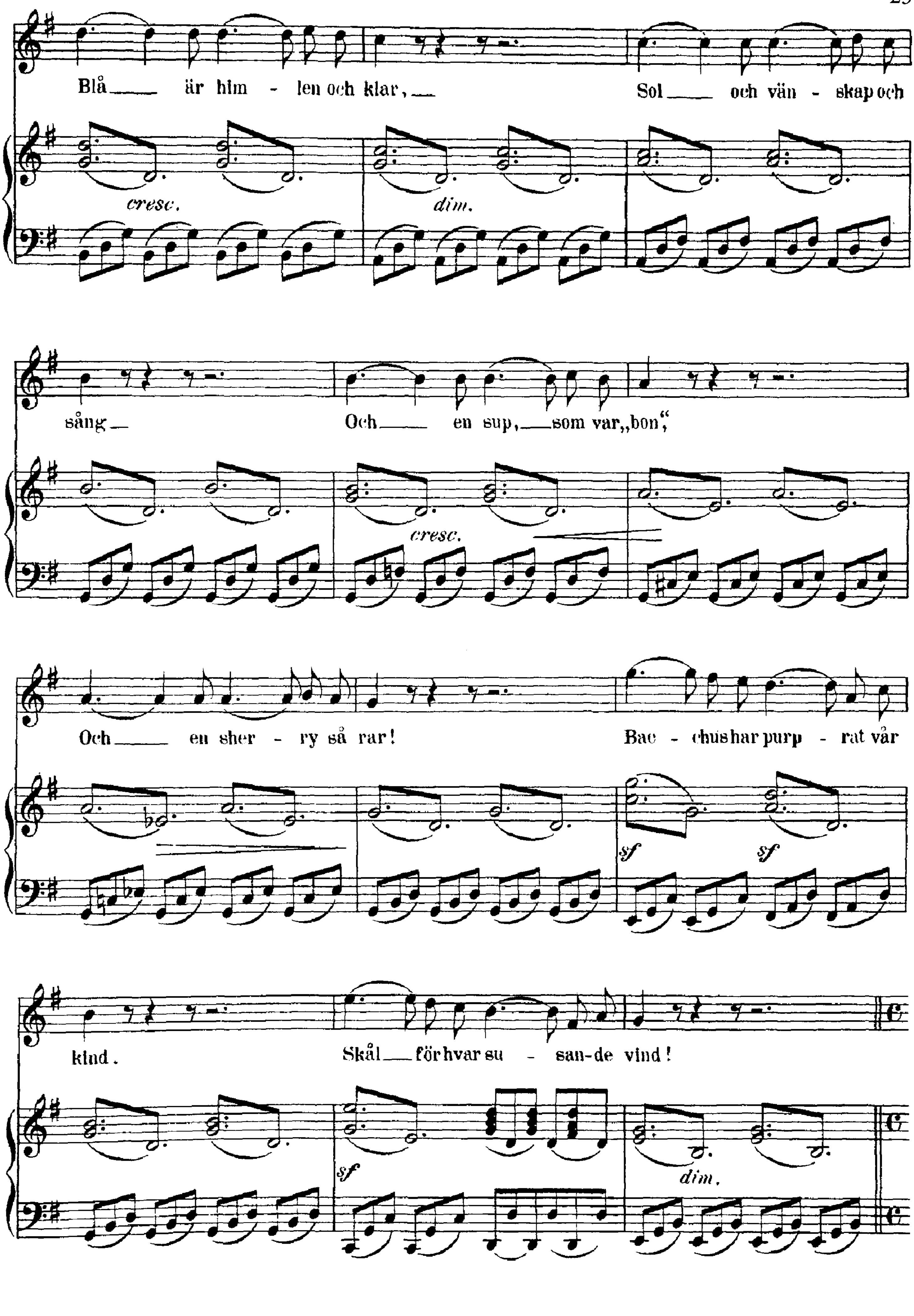

p
Och hur'in - ner-ligt
fp
pp
cresc.
p
väl
Mår ej he - la min själ
När som vå - gor-nas dopp
cresc.
dim.
Dug - gar öf - ver min
kropp,
Och kan-ti - nen slås opp!
pp
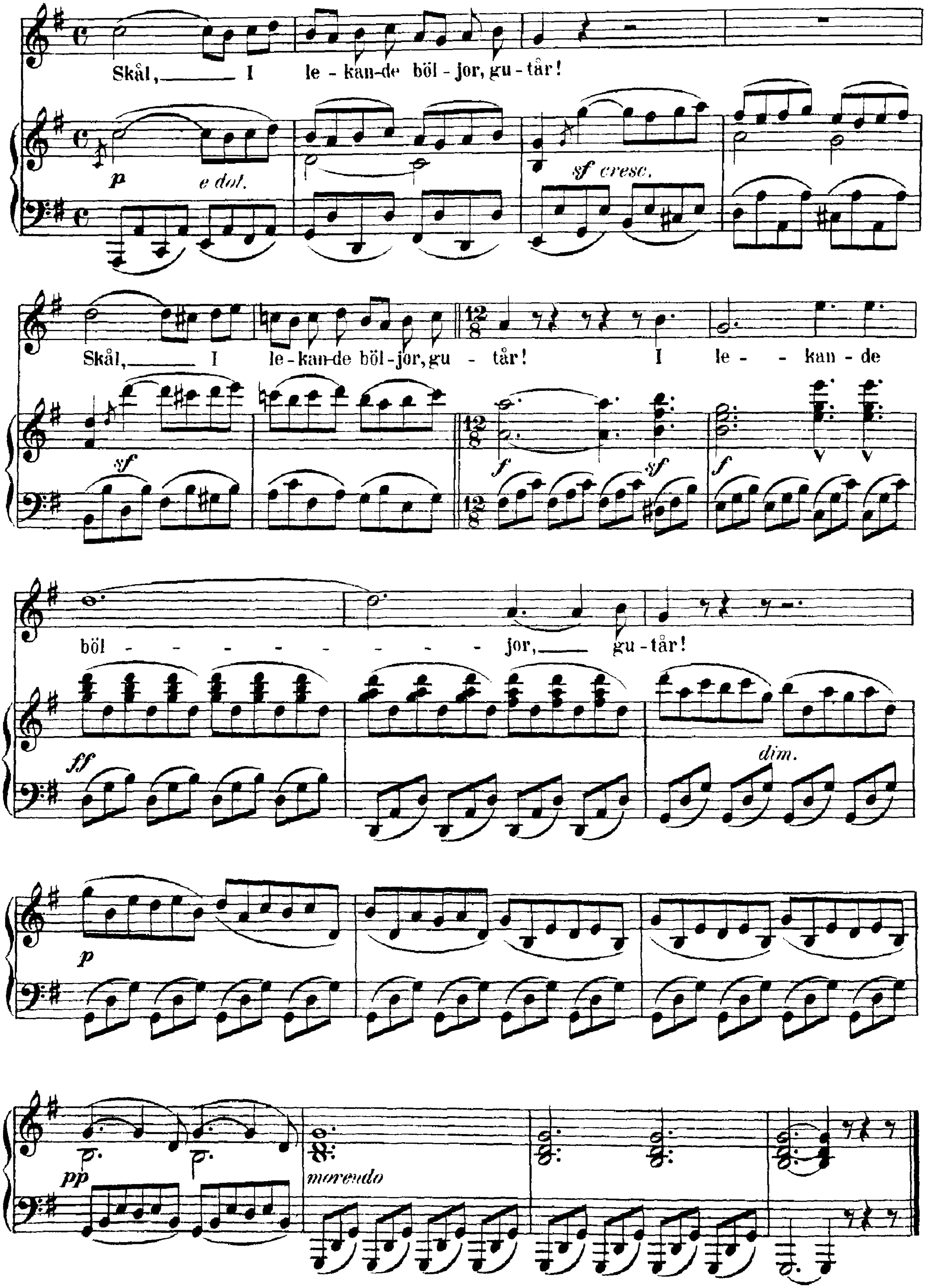

Sjön har
i sig bestämdt Något su-gan-de jemt. Om man går för en slör, El-ler lig-ger på svaj, Om man
går för en slör, El-ler lig - ger på svaj, Blir man rig - tigt en haj, ja, en
haj
Ef-ter hvet-bröd och smör, Ef-ter
får - bog och kalf, ef-ter hvet-bröd och smör, ef-ter får - bog och kalf, Och en half,
cresc.
p e staccato

och en half, ja, en half!
cresc.
p
cresc.
Hvar är gub-ben Neptun? Han är ne-re hos frun I sin gröna paulun I sin
cresc.
f
p
him-mels-blå sal; Han är ne - - re hos frun I sin grö - na pau-lun I sin
cresc.
sf
sf
him - mels-blått vatt - ra-de sal.
Ut - i
f
ff
p e stacc.

ful - la-ste mått Tömmer jag min po-kal, ut - i ful - la-ste mått tömmer jag min po-kal: Klang för
cresc.
cresc.
f
vå - - gor - nas drott! Klang för vå - - gor - nas drott!
sf
f
sf
dim.
p
Ku - - la i, lil - la
p
cresc.
p
vind!
Knuf - - fa på, lil - la våg!
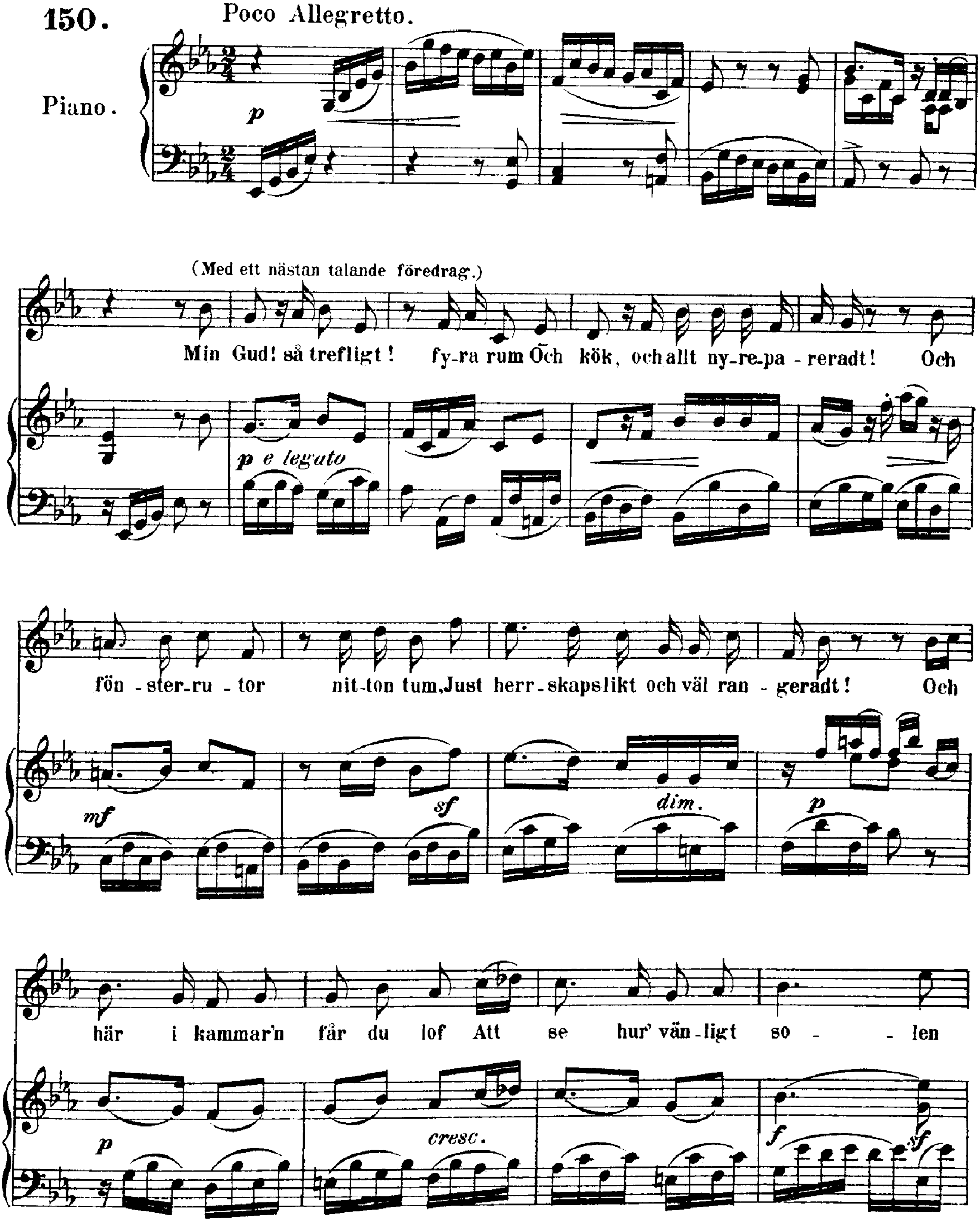

Jag bli̇r varm om min kind,
Jag blir glad i min
crese.
dim.
håg,
Da det hvi - ner i tåg.
pp
Bå - - ten gung - ar och
p
går,
Snart till stran - den han når.
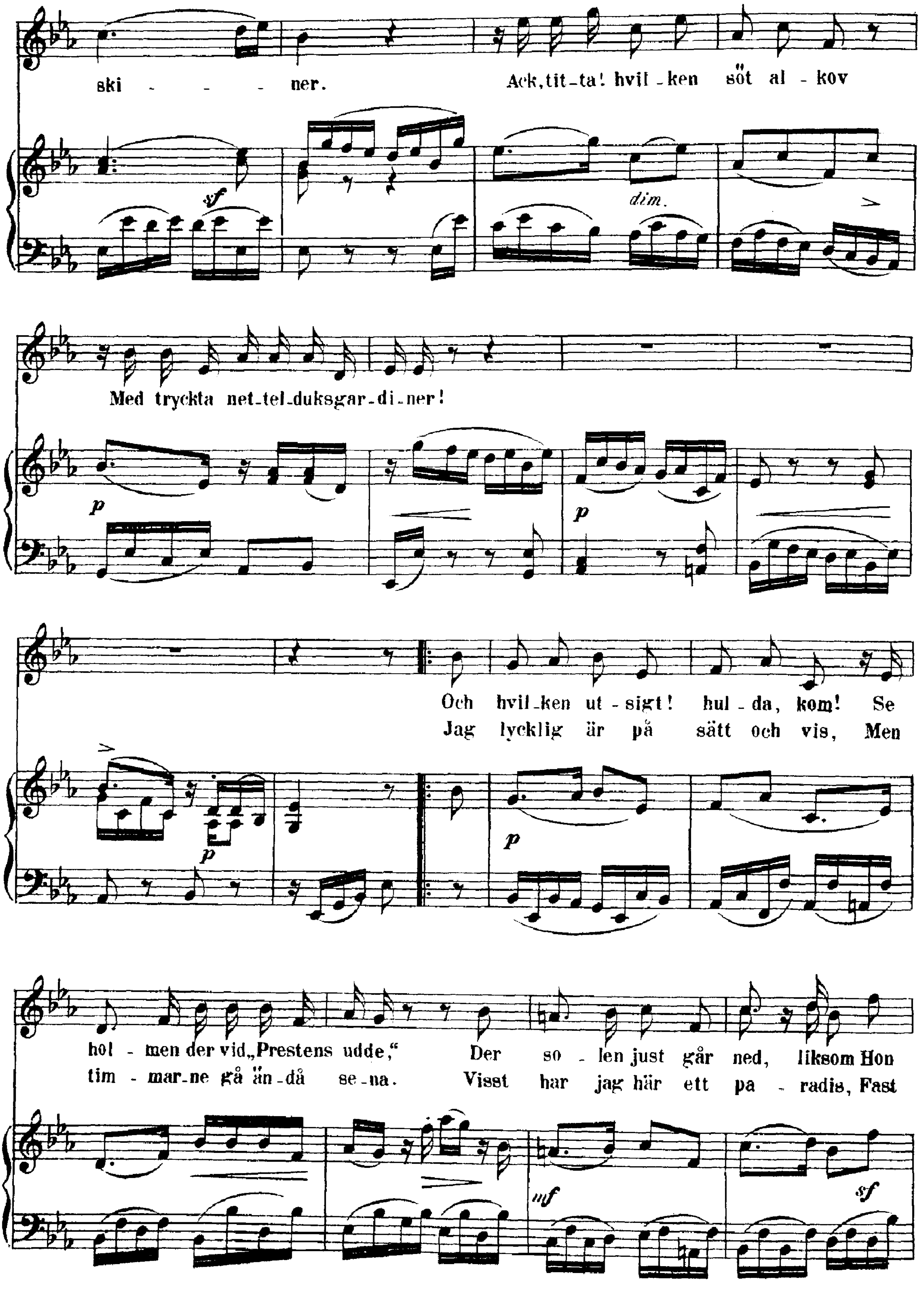

Blå är him - len och klar,
Sol och vän - skap och
cresc.
dim.
sång
Och en sup, som var „bon“,
cresc.
Och en sher - ry så rar!
Bac - chus har purp - rat vår
sf
sf
kind.
Skål för hvar su - san-de vind!
sf
dim.
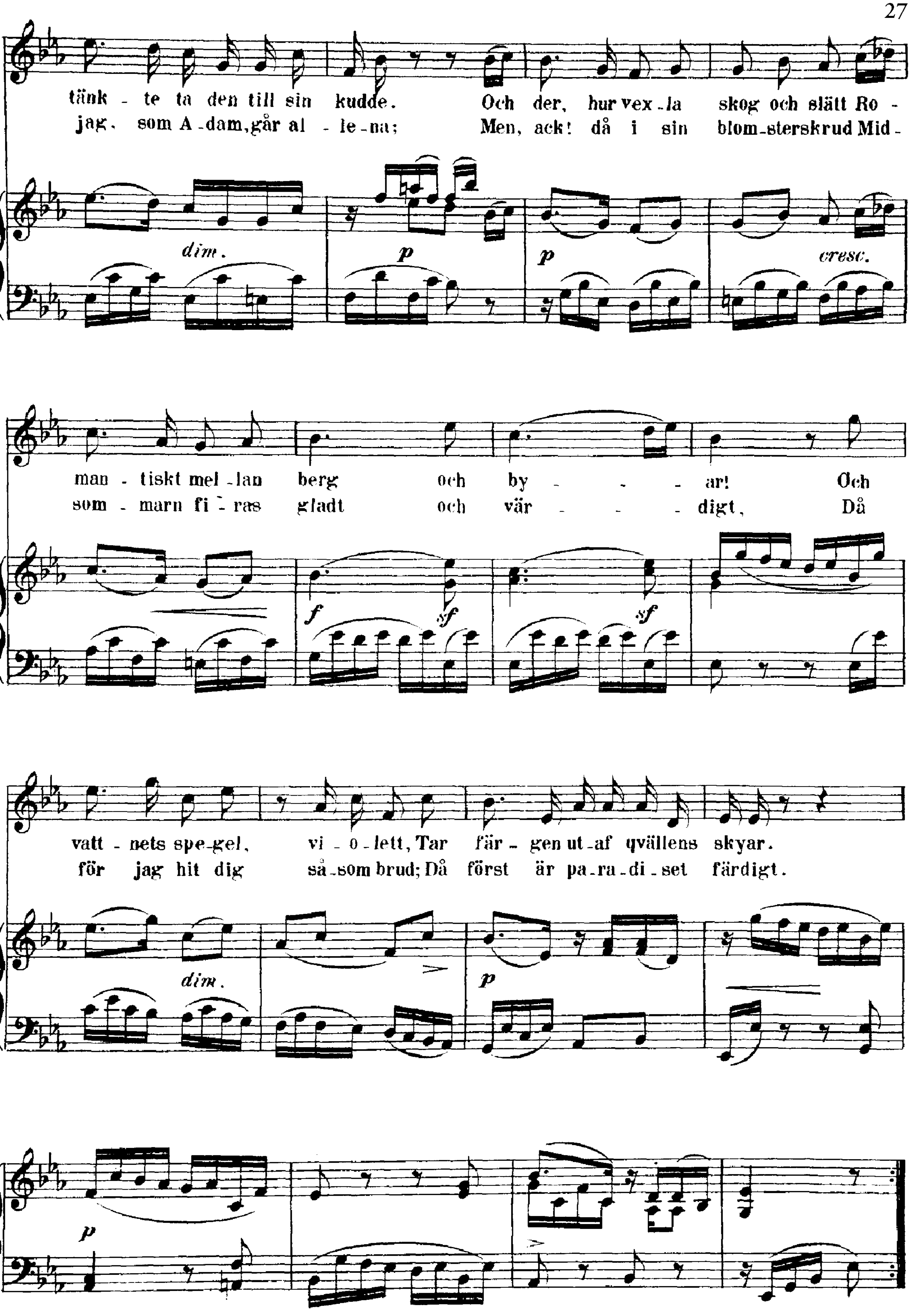

Skål, I le - kan-de böl - jor, gu - tår!
p
e dol.
sf cresc.
Skål, I le - kan-de böl - jor, gu - tår! I le - - kan - de
sf
f
sf
f
böl - - - - - - - - - jor, gu - tår!
ff
dim.
p
pp
morendo

Bostället.

Elias Sehlstedt.
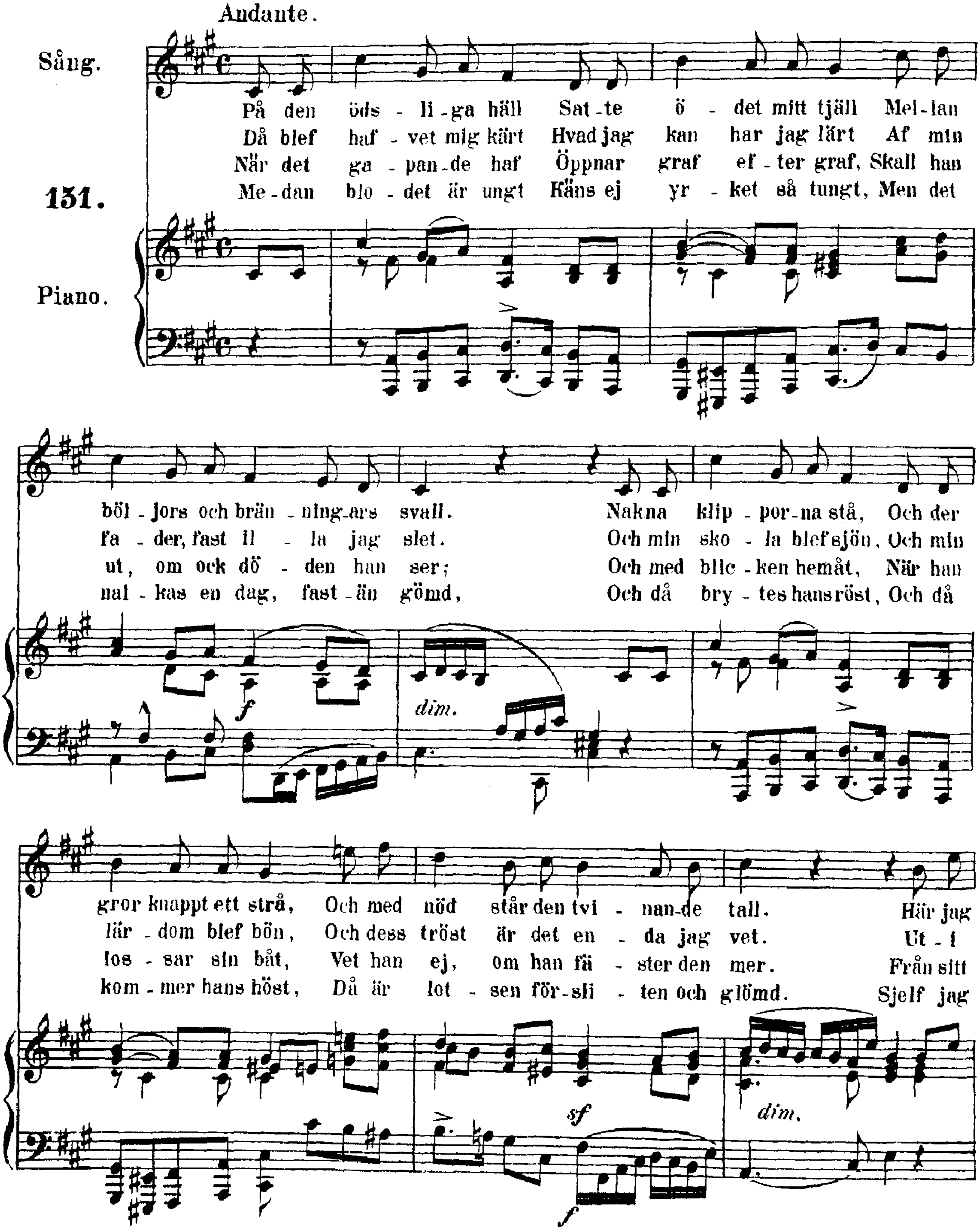

ski - - - - ner. Ack, tit_ta! hvil_ken söt al - kov
Med tryckta net_tel_duksgar_di_ner!
Och hvil_ken ut - sigt! hul - da, kom! Se
Jag lycklig är på sätt och vis, Men
hol - men der vid „Prestens udde," Der so - len just går ned, liksom Hon
tim - mar_ne gå än_då se_na. Visst har jag här ett pa - radis, Fast
p
sf
dim.
mf
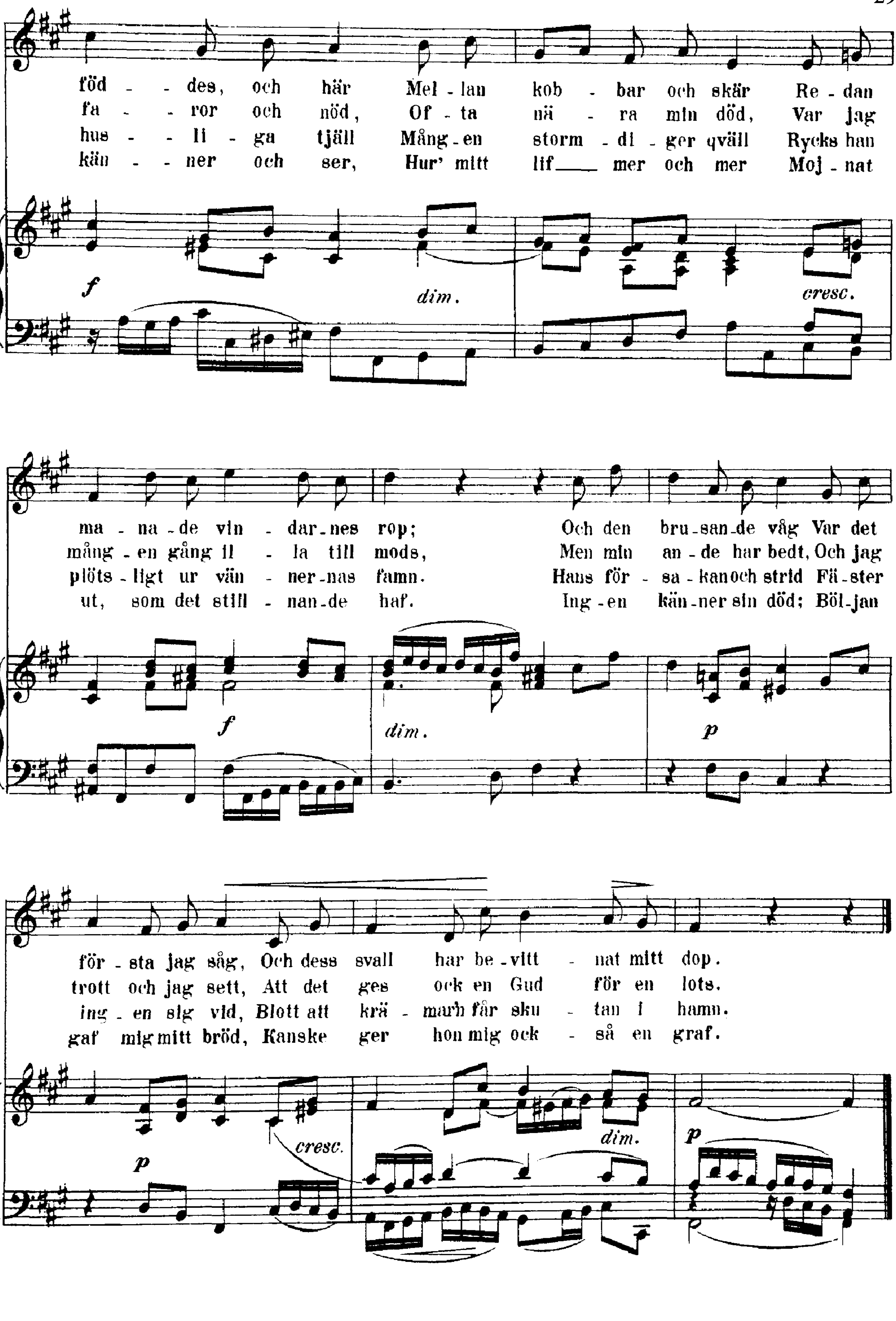

tänk - te ta den till sin kudde. Och der, hur vex - la skog och slätt Ro -
jag, som A - dam, går al - le - na; Men, ack! då i sin blom - sterskrud Mid -
dim.
p
p
cresc.
man - tiskt mel - lan berg och by - - - - ar! Och
som - marn fi - ras gladt och vär - - - - digt, Då
f
sf
sf
vatt - nets spe - gel, vi - o - lett, Tar fär - gen ut - af qvällens skyar.
för jag hit dig så - som brud; Då först är pa - ra - di - set färdigt.
dim.
p
p

Den gamle lotsen.

Elias Sehlstedt.
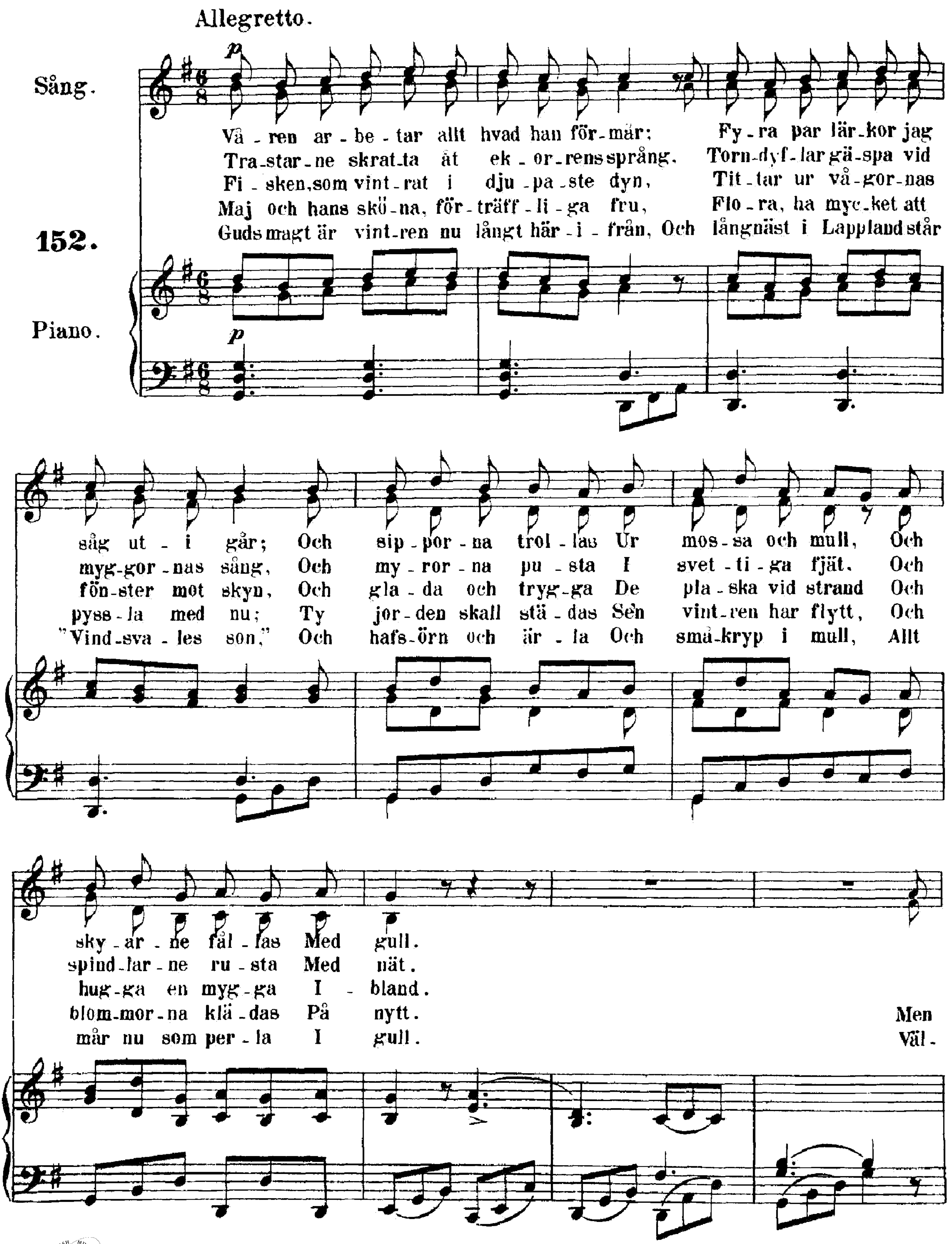
151.
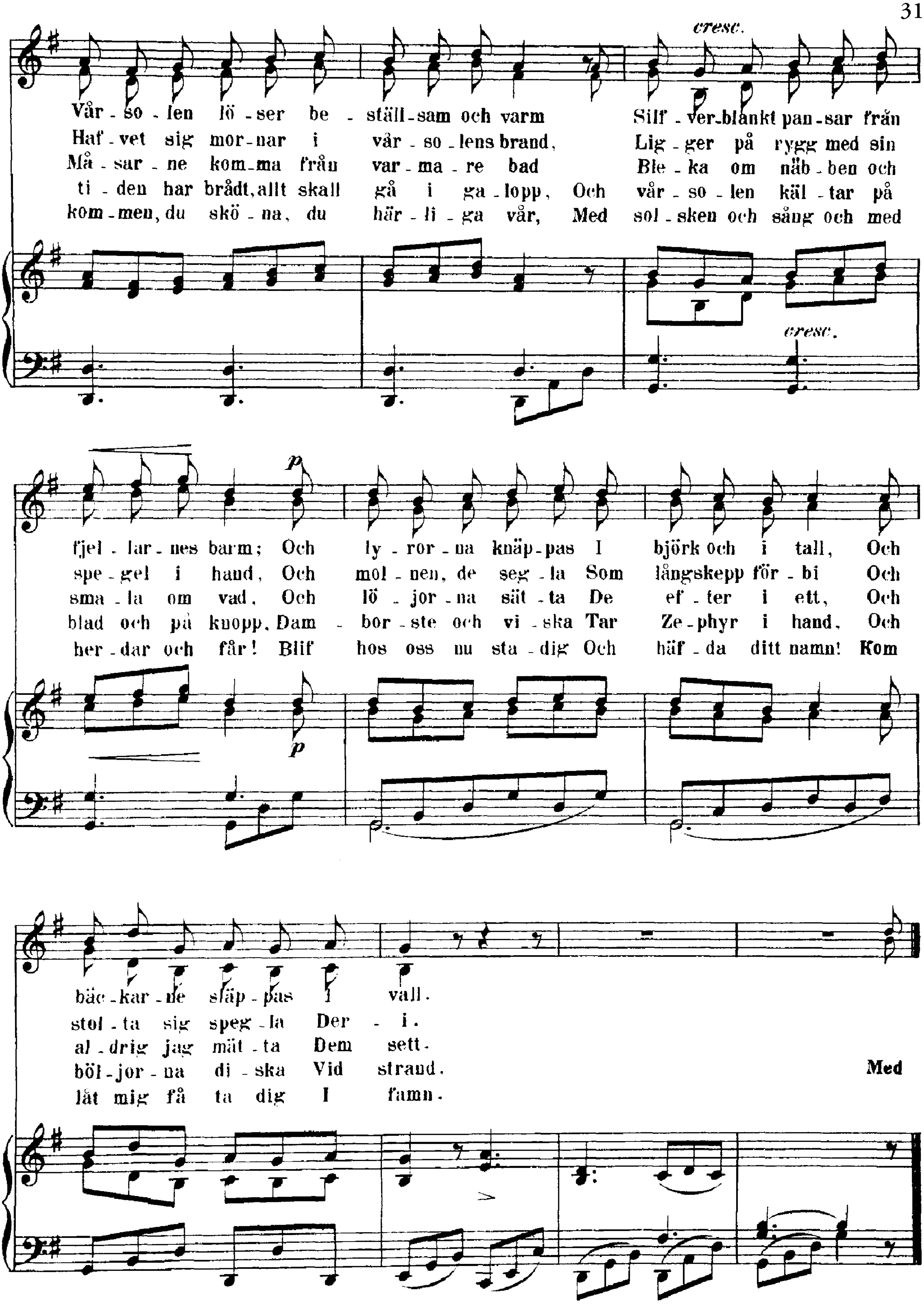

föd - - des, och här Mel - lan kob - bar och skär Re - dan
fa - - ror och nöd, Of - ta nä - ra min död, Var jag
hus - - li - ga tjäll Mång - en storm - di - ger qväll Rycks han
kän - - ner och ser, Hur' mitt lif mer och mer Moj - nat
f
dim.
cresc.
ma - na - de vin - dar - nes rop; Och den bru - san - de våg Var det
mång - en gång il - la till mods, Men min an - de har bedt, Och jag
plöts - ligt ur vän - ner - nas famn. Hans för - sa - kan och strid Fä - ster
ut, som det still - nan - de haf. Ing - en kän - ner sin död; Böl - jan
f
dim.
p
för - sta jag såg, Och dess svall har be - vitt - nat mitt dop.
trott och jag sett, Att det ges ock en Gud för en lots.
ing - en sig vid, Blott att krä - mar'n får sku - tan i hamn.
gaf mig mitt bröd, Kanske ger hon mig ock - så en graf.
p
cresc.
dim.
p

Våren kommer.
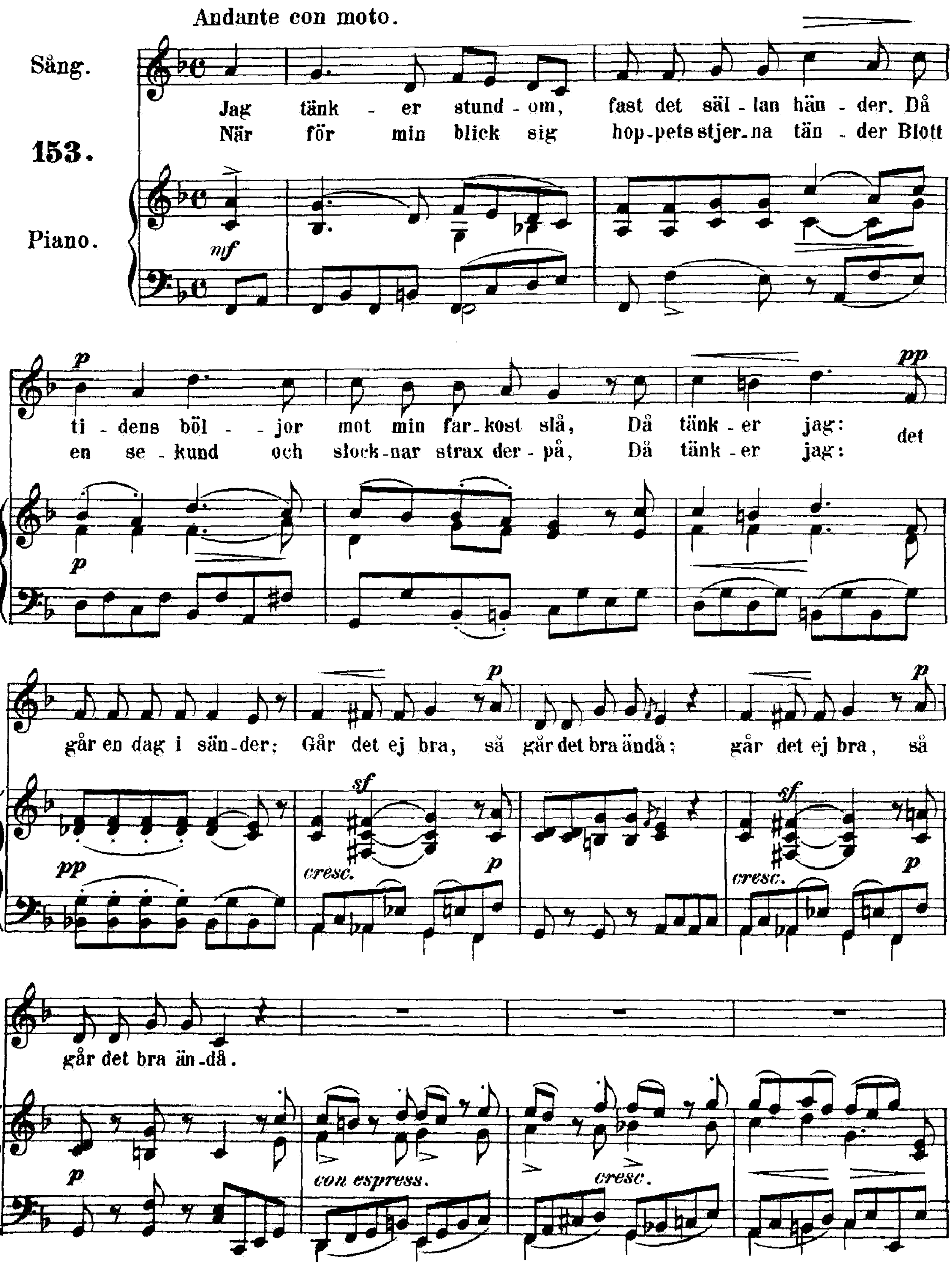
Elias Sehlstedt.
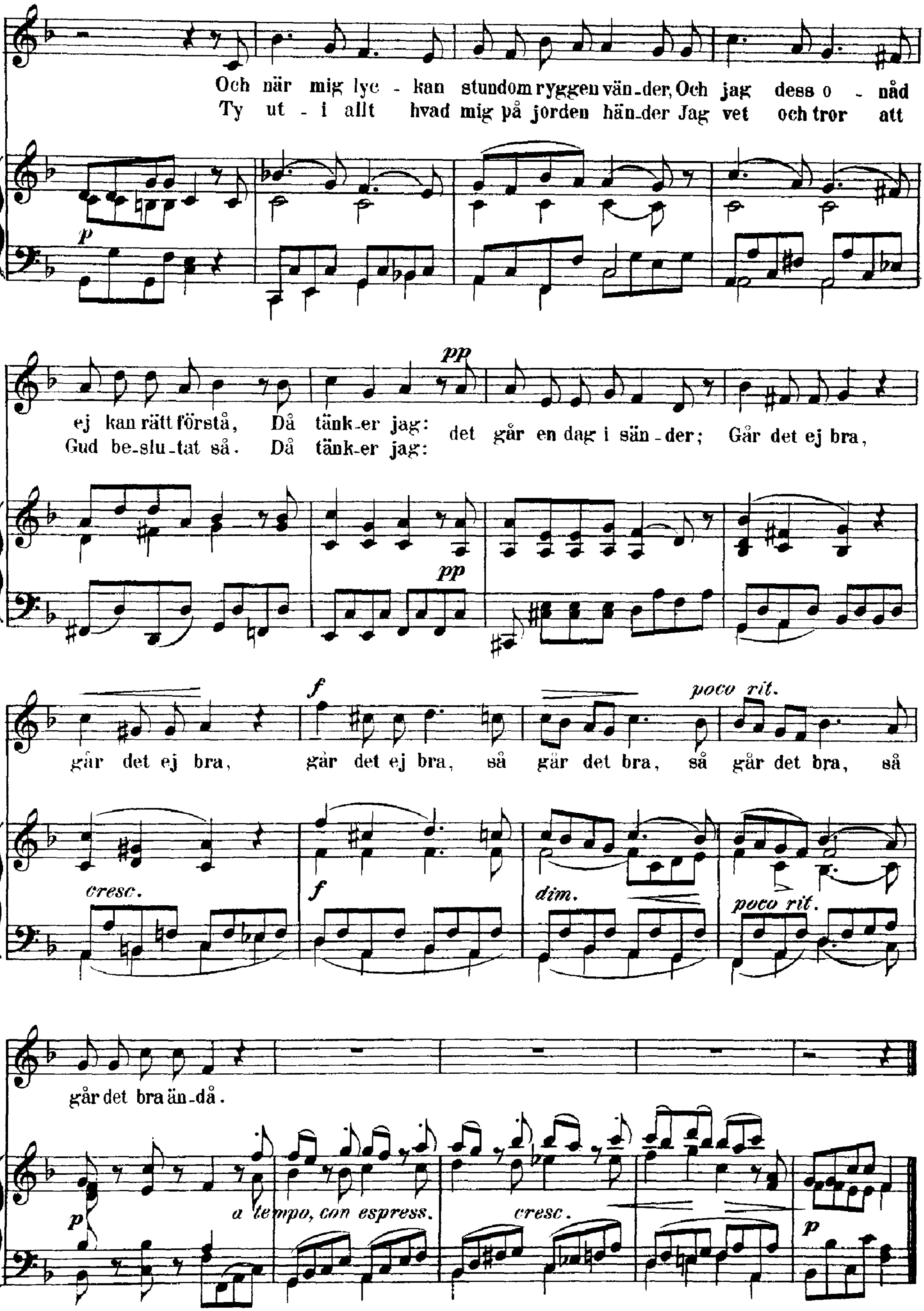

cresc.
Vår - so - len lö - ser be - ställ - sam och varm Silf - ver - blankt pan - sar från
Haf - vet sig mor - nar i vår - so - lens brand, Lig - ger på rygg med sin
Må - sar - ne kom - ma från var - ma - re bad Ble - ka om näb - ben och
ti - den har brådt, allt skall gå i ga - lopp, Och vår - so - len käl - tar på
kom - men, du skö - na, du här - li - ga vår, Med sol - sken och sång och med
cresc.
p
fjel - lar - nes barm; Och ly - ror - na knäp - pas I björk och i tall, Och
spe - gel i hand, Och mol - nen, de seg - la Som långskepp för - bi Och
sma - la om vad, Och lö - jor - na sät - ta De ef - ter i ett, Och
blad och på knopp, Dam - bor - ste och vi - ska Tar Ze - phyr i hand, Och
her - dar och får! Blif hos oss nu sta - dig Och häf - da ditt namn! Kom
p
bäc - kar - ne släp - pas I vall.
stol - ta sig speg - la Der - i.
al - drig jag mät - ta Dem sett.
böl - jor - na di - ska Vid strand. Med
låt mig få ta dig I famn.

Min förtröstan.

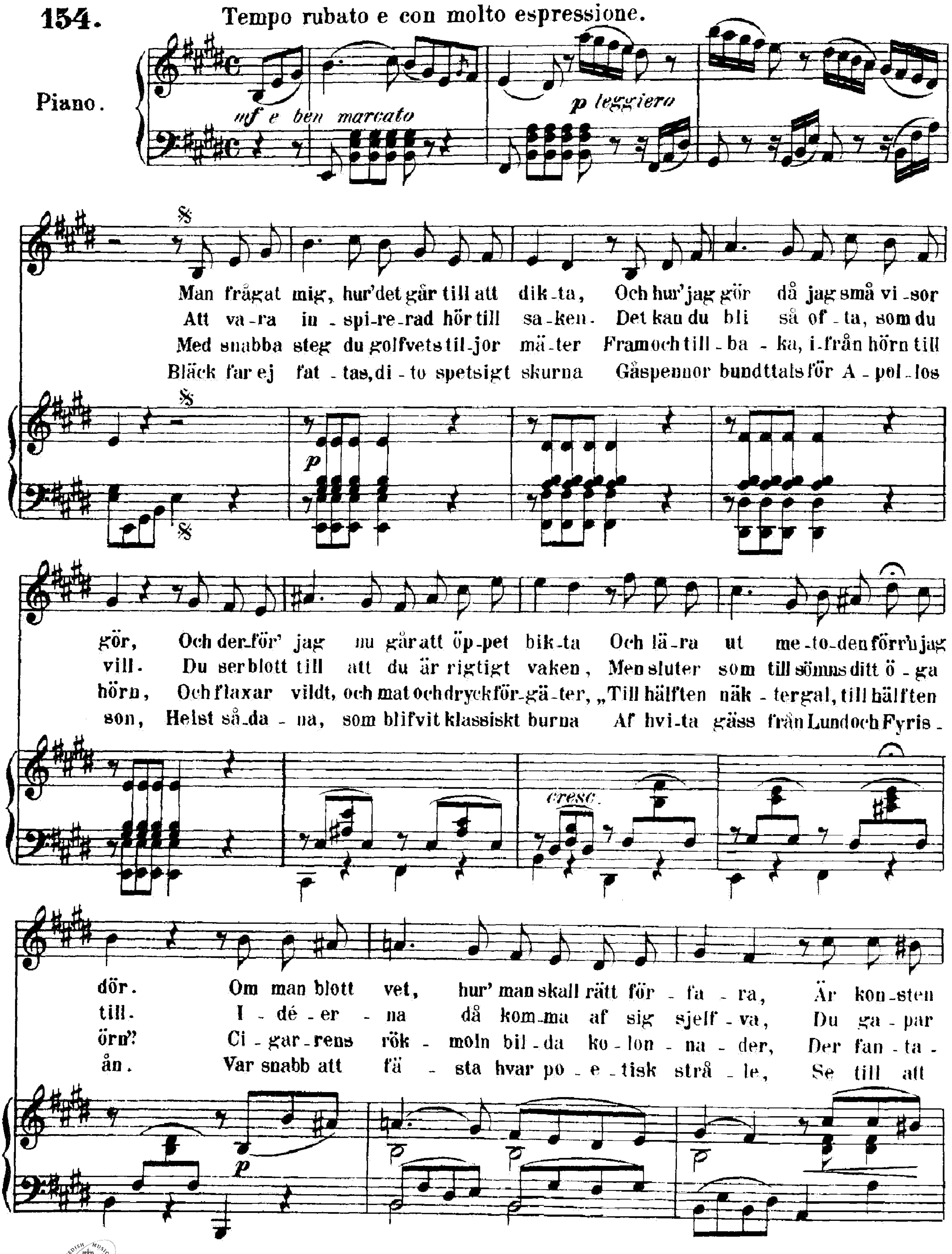
Elias Sehlstedt.

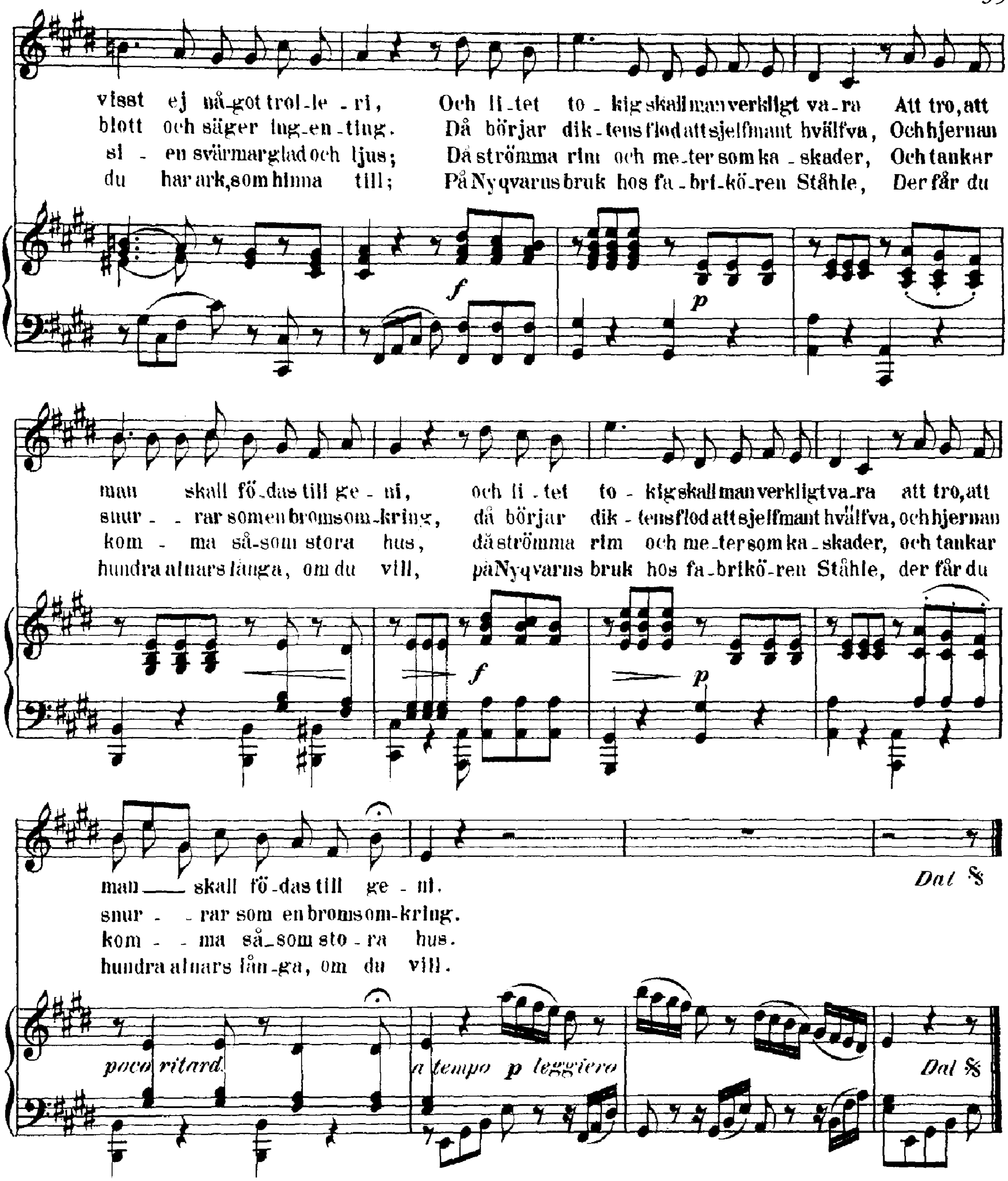

Och när mig lyc - kan stundom ryggen vän-der, Och jag dess o - nåd
Ty ut - i allt hvad mig på jorden hän-der Jag vet och tror att
p
pp
ej kan rätt förstå, Då tänk-er jag:
Gud be-slu-tat så. Då tänk-er jag:
det går en dag i sän - der; Går det ej bra,
pp
går det ej bra, går det ej bra, så går det bra, så går det bra, så
f
poco rit.
cresc.
dim.
går det bra än-då.
p
a tempo, con espress.
cresc.
p

Skaldekonsten.

Elias Sehlstedt.
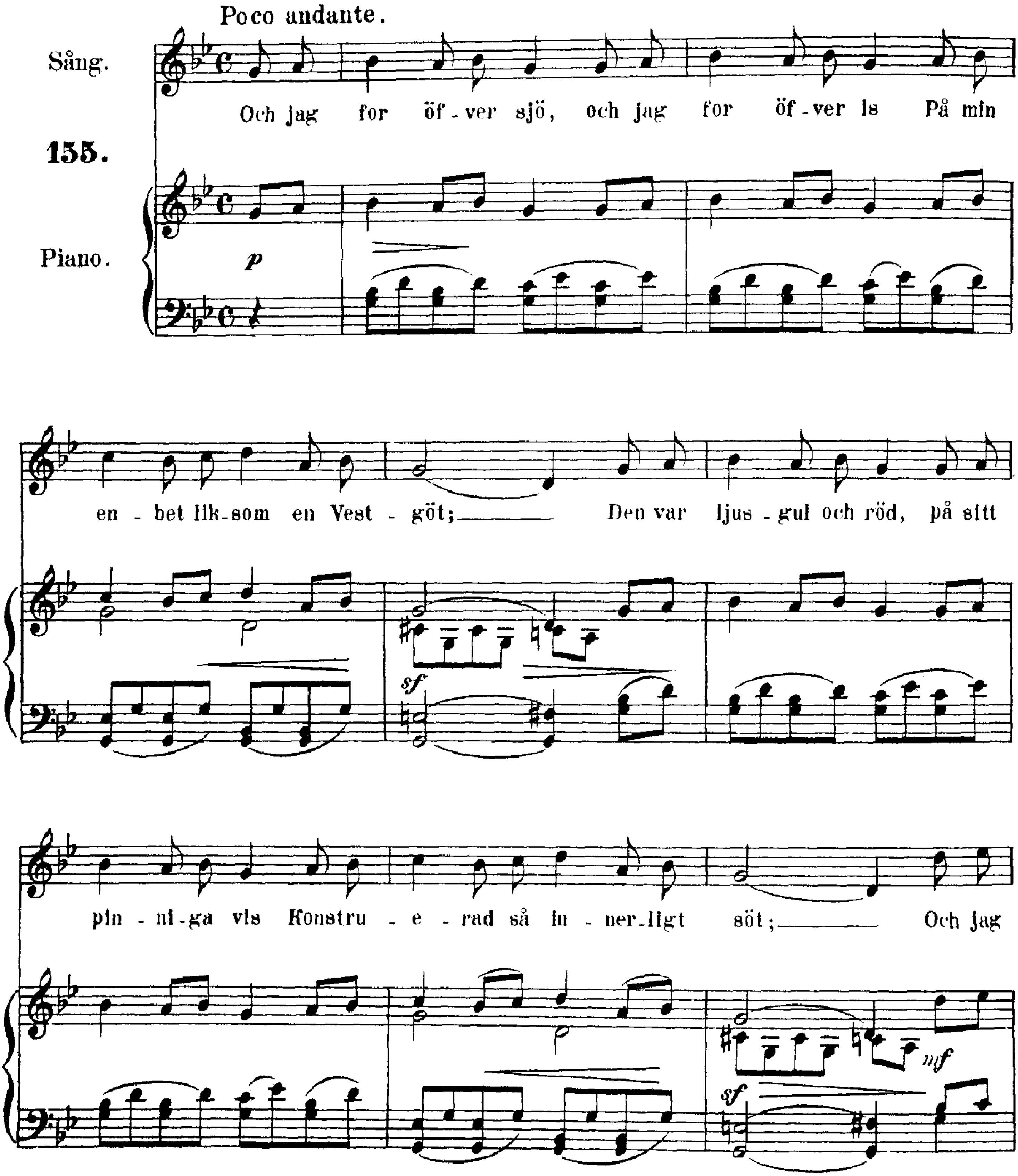

I „etherns ljushaf„ bör du flitigt bada;
Det sången ger en friskare gestalt.
I dikten kan ej litet mörker skada,
Men månljust bör det vara framför allt.
På „ros och lilja" bör din sångmö hvila,
I sol och „ambradoft," och se'n „med flit,"
Liksom Tegnér, kan här och der du kila,
„För sammanhållningen, en bit granit."
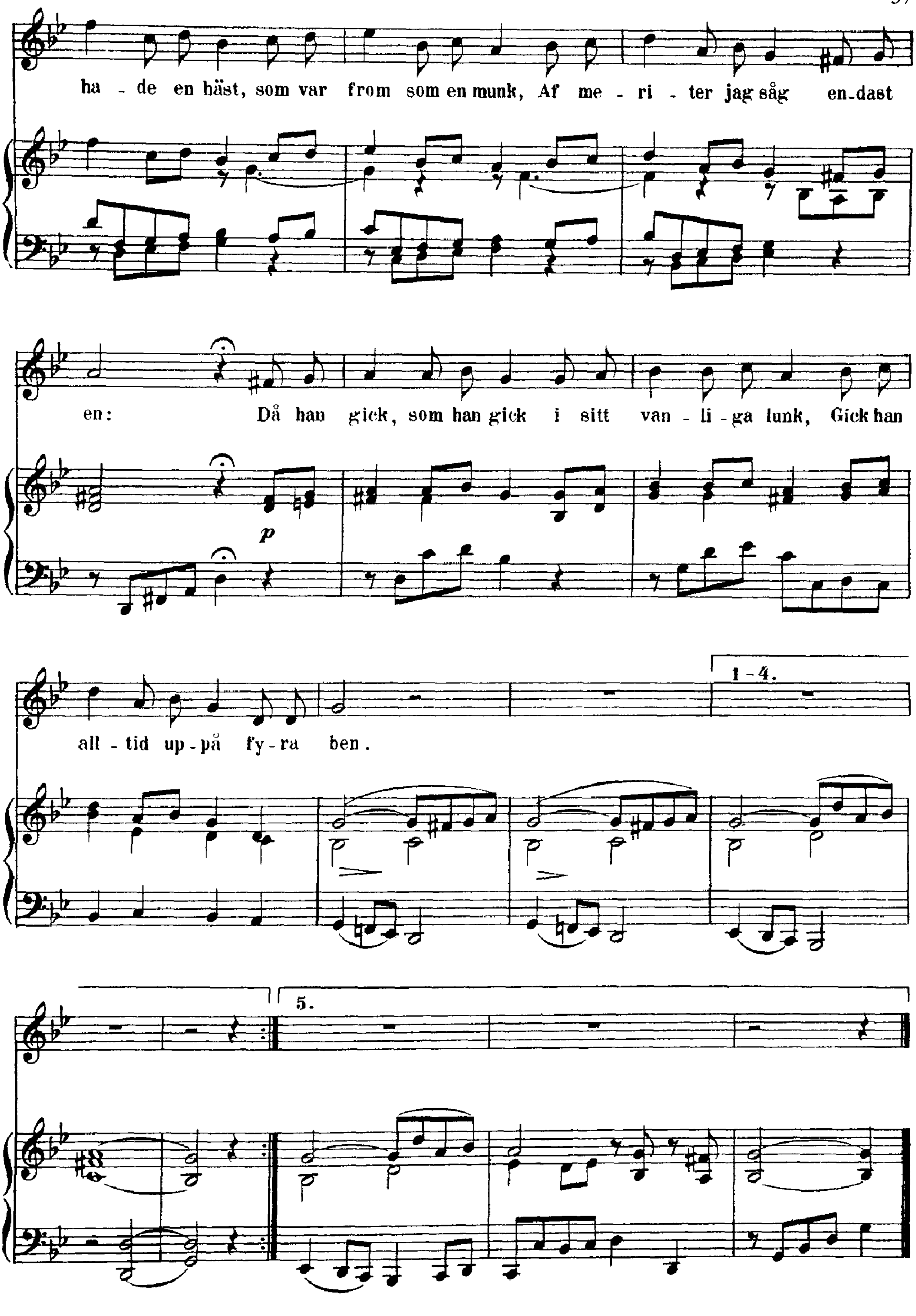
Låt se'n ditt opus ut i verlden löpa
Med full förtröstan till publikens smak,
Och annonsera, att det fins att köpa;
Om du får sälja, blir en annan sak.
„Ty detta är hos menniskan det stora,"
Och kanske aldramest hos en poet,
„Att han kan ega allt, och allt förlora,"
Förutom tron på sin odödlighet.

Vinterfärd

från Stockholm till Sandhamn.

Elias Sehlstedt.
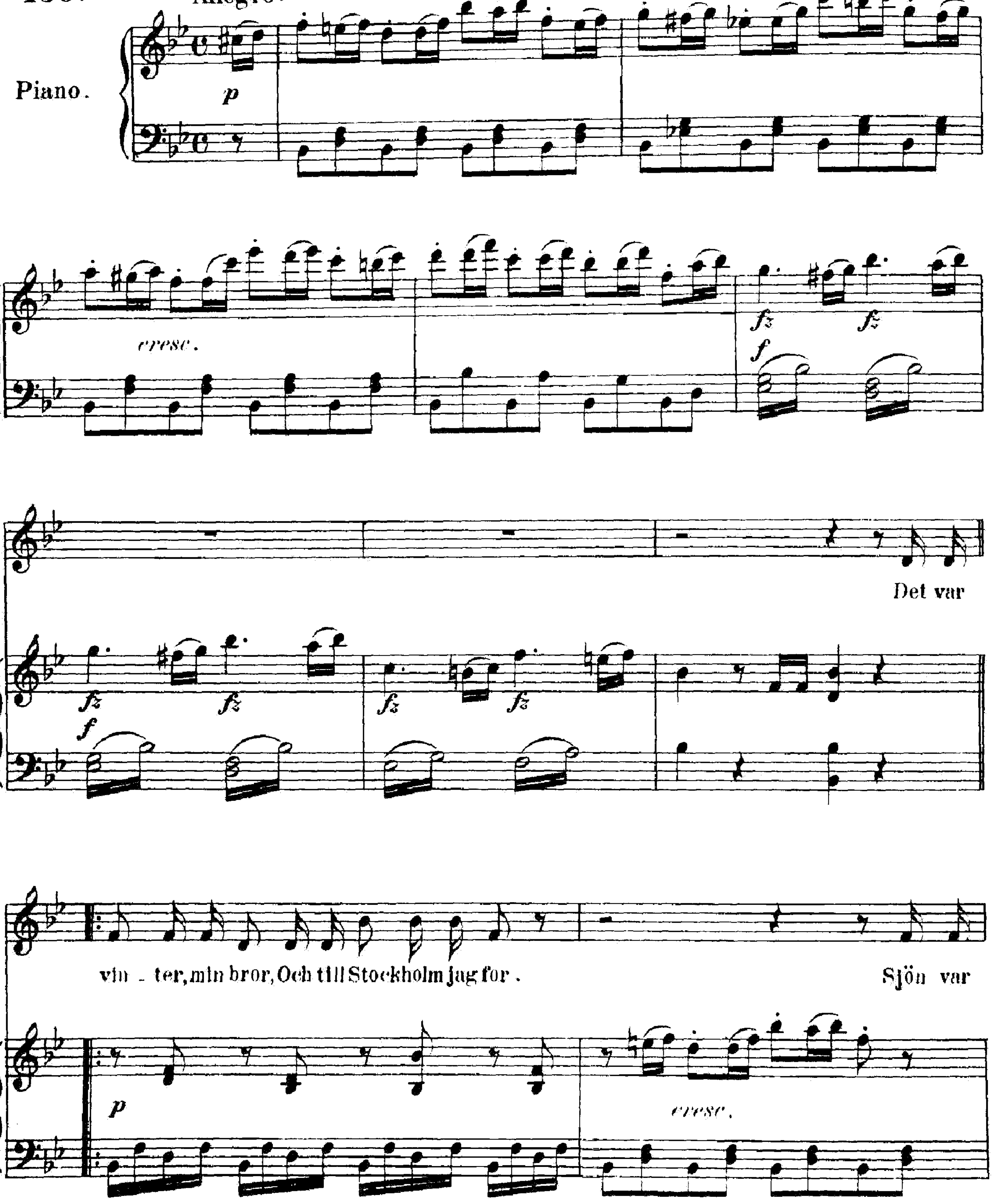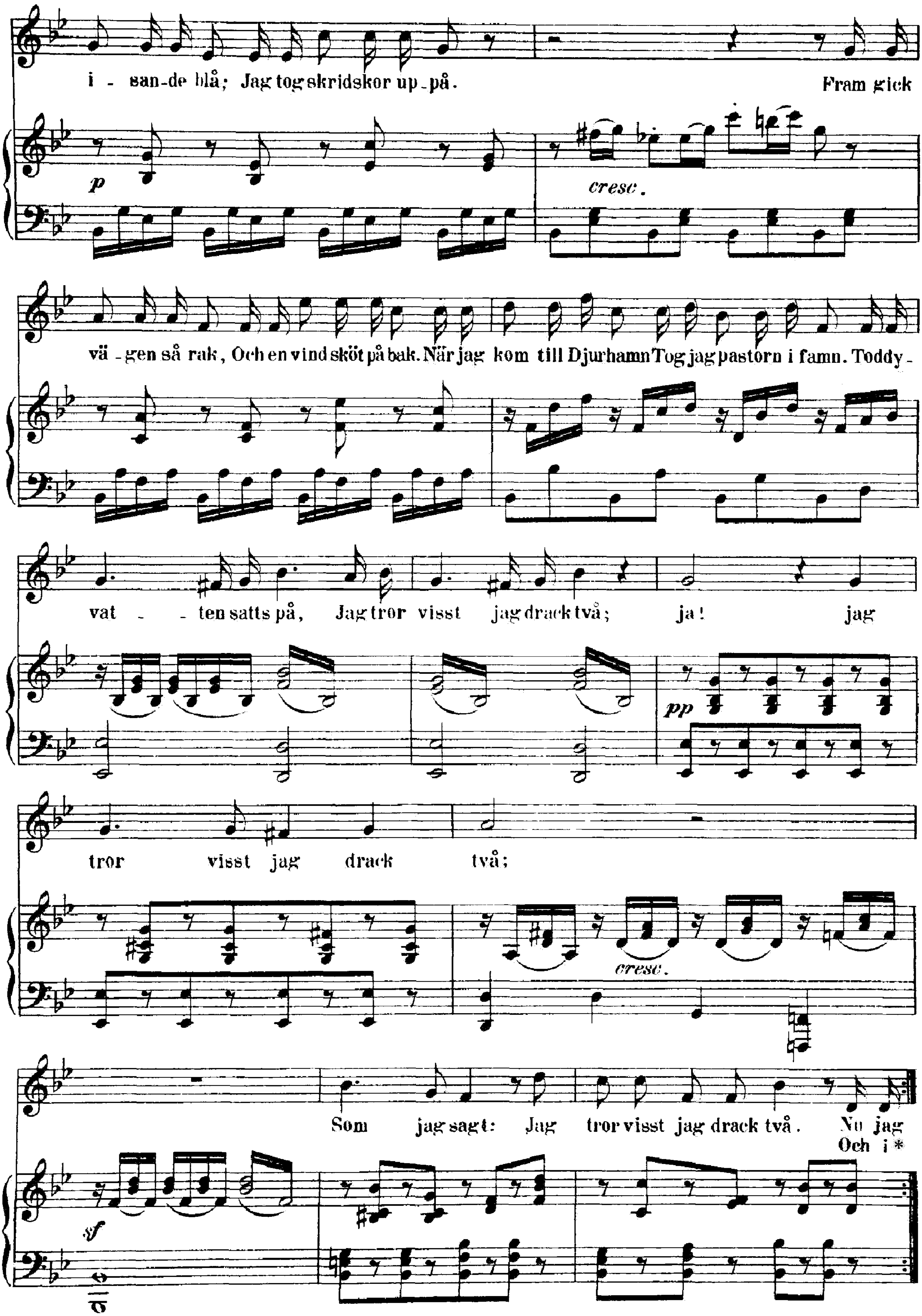

ha - de en häst, som var from som en munk, Af me - ri - ter jag såg en_dast
en: Då han gick, som han gick i sitt van - li - ga lunk, Gick han
all - tid up - på fy - ra ben.
p
1 - 4.
5.

Resan.
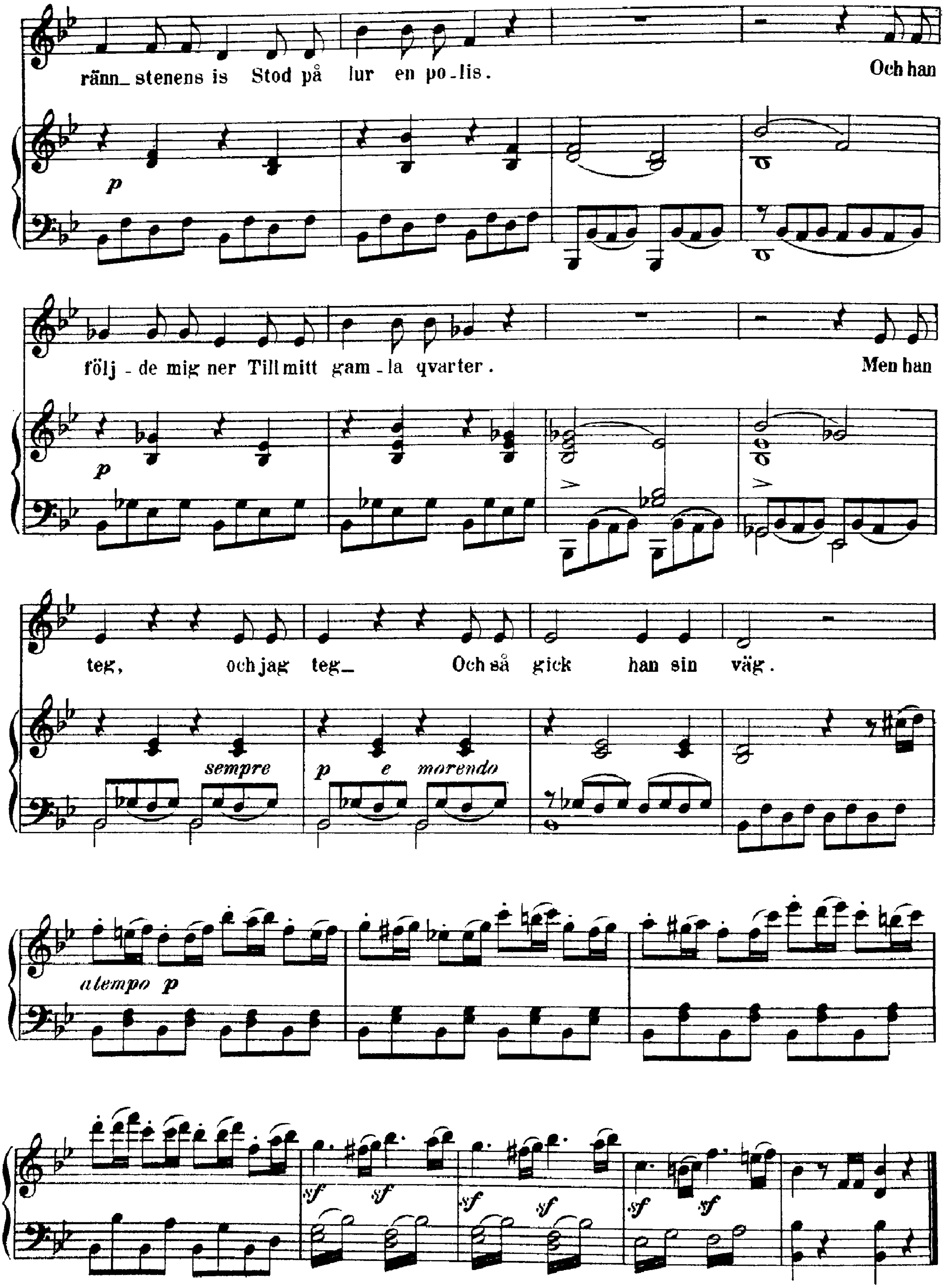
Elias Sehlstedt.

156. Allegro.
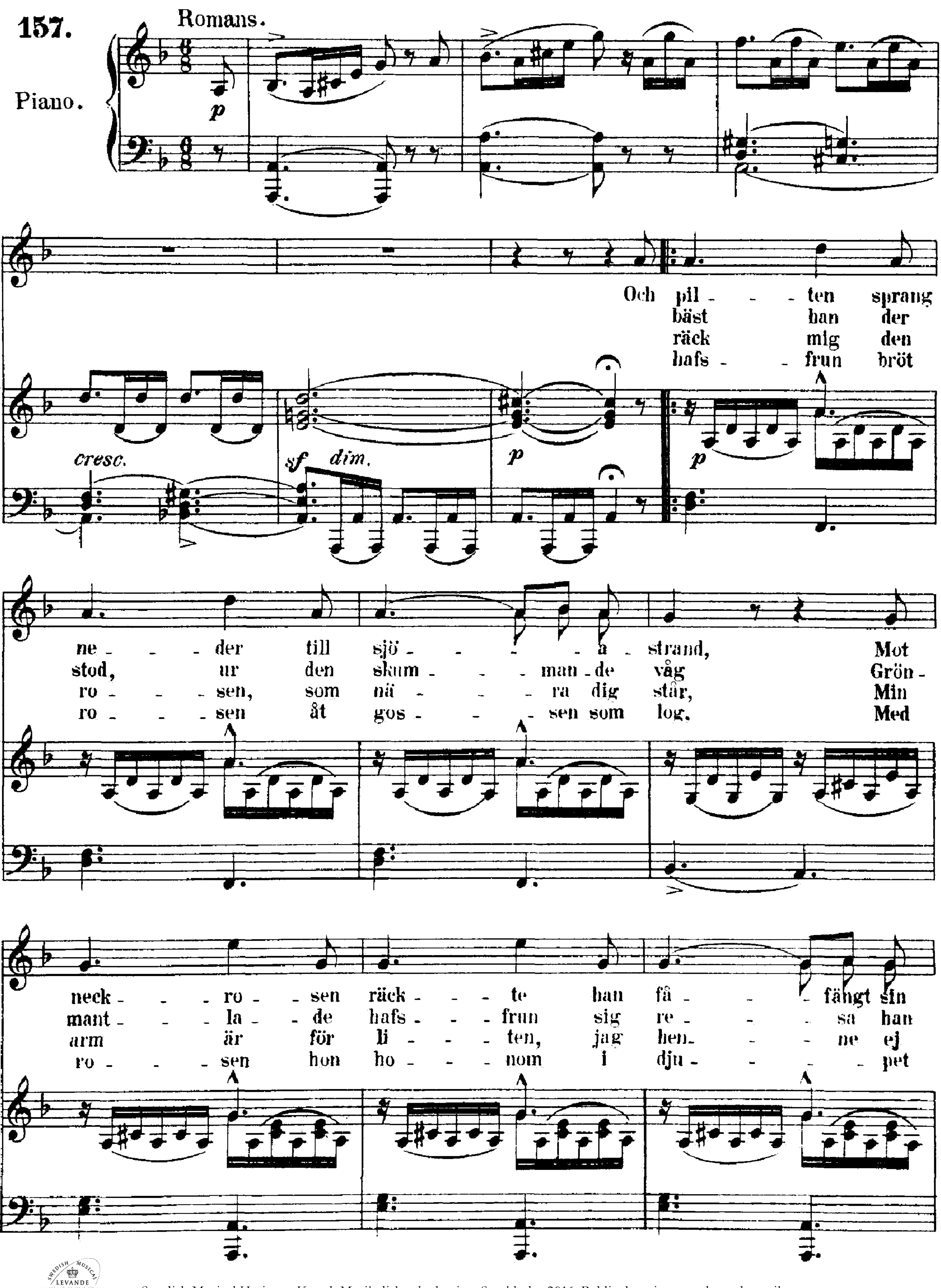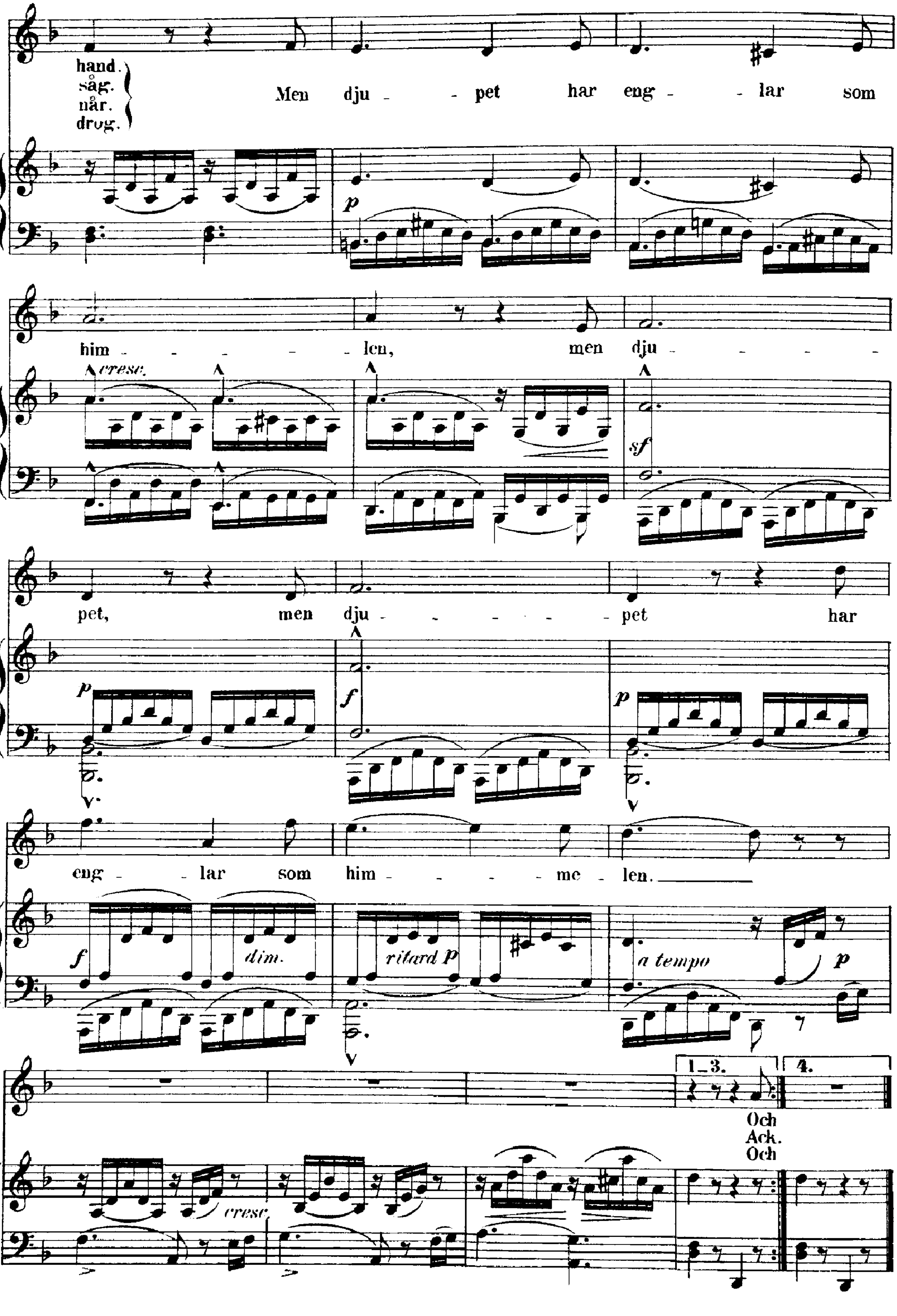

*Vers 2 och 3 saknas. Se www.levandemusikarv.se.

ränn_ stenens is Stod på lur en po_lis.
Och han
följ - de mig ner Till mitt gam_la qvarter.
Men han
teg, och jag teg_ Och så gick han sin väg.
p
p
sempre p e morendo
a tempo p
sf sf sf sf sf sf

Neckrosen.
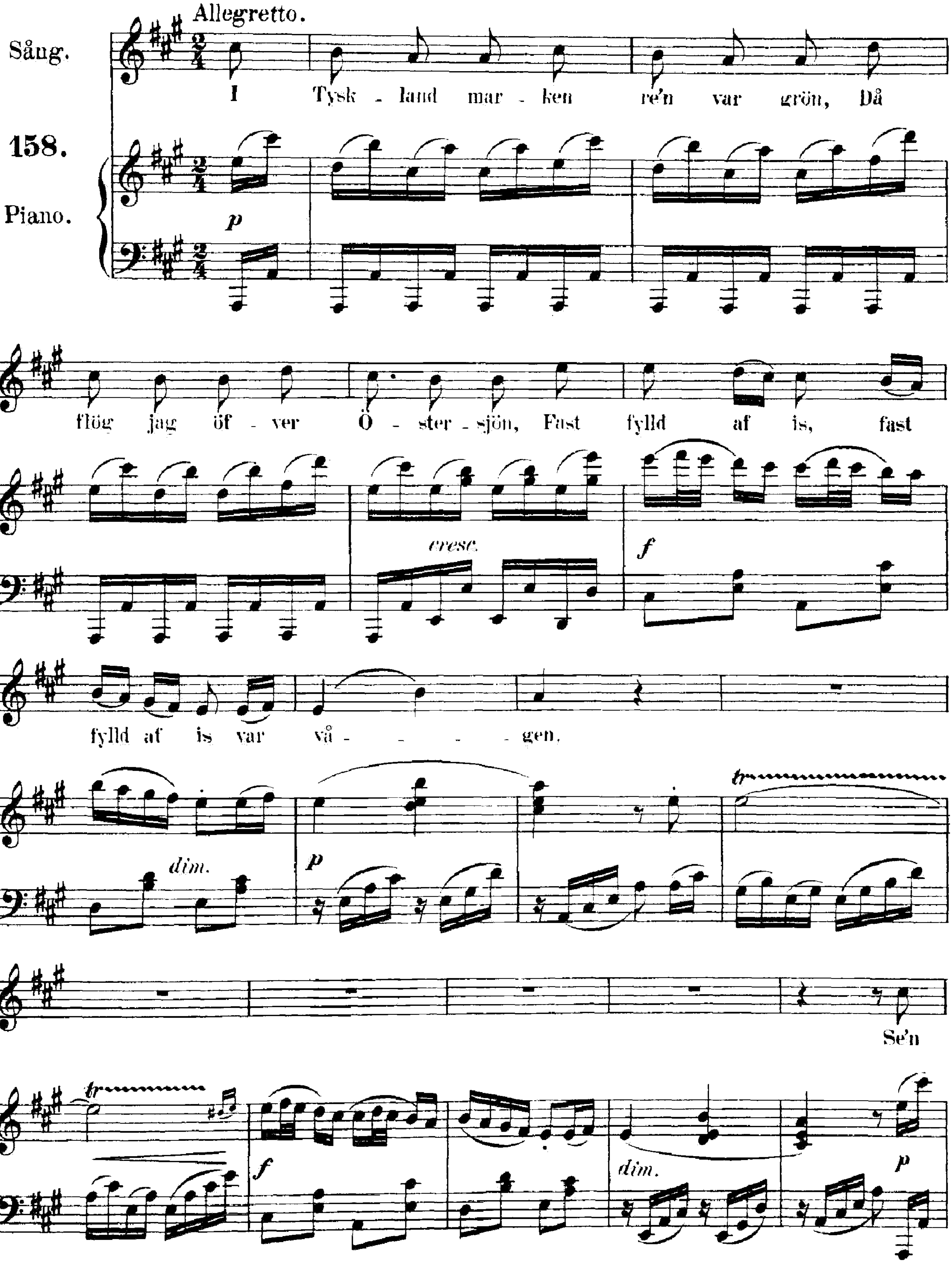
C.W. Böttiger.
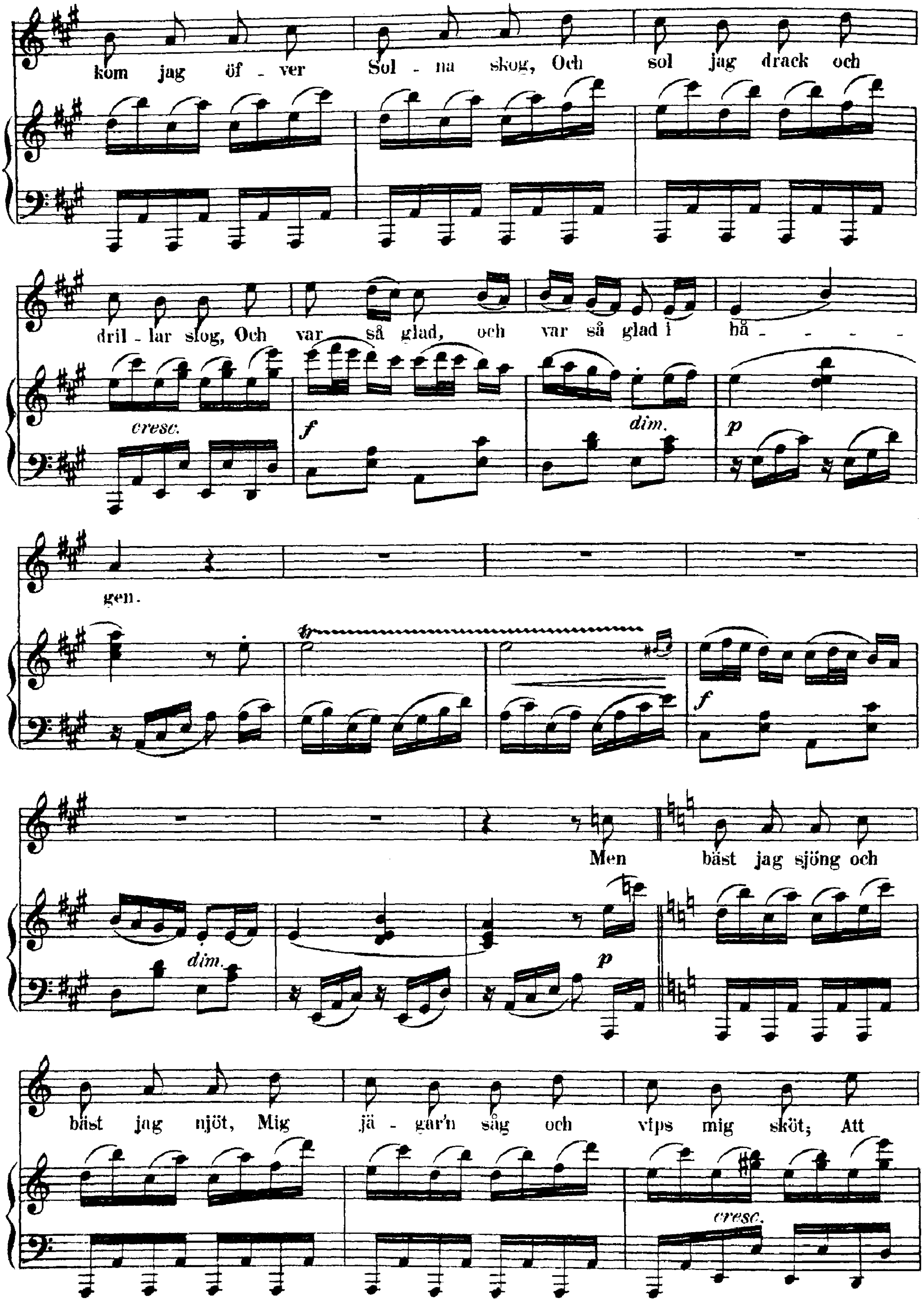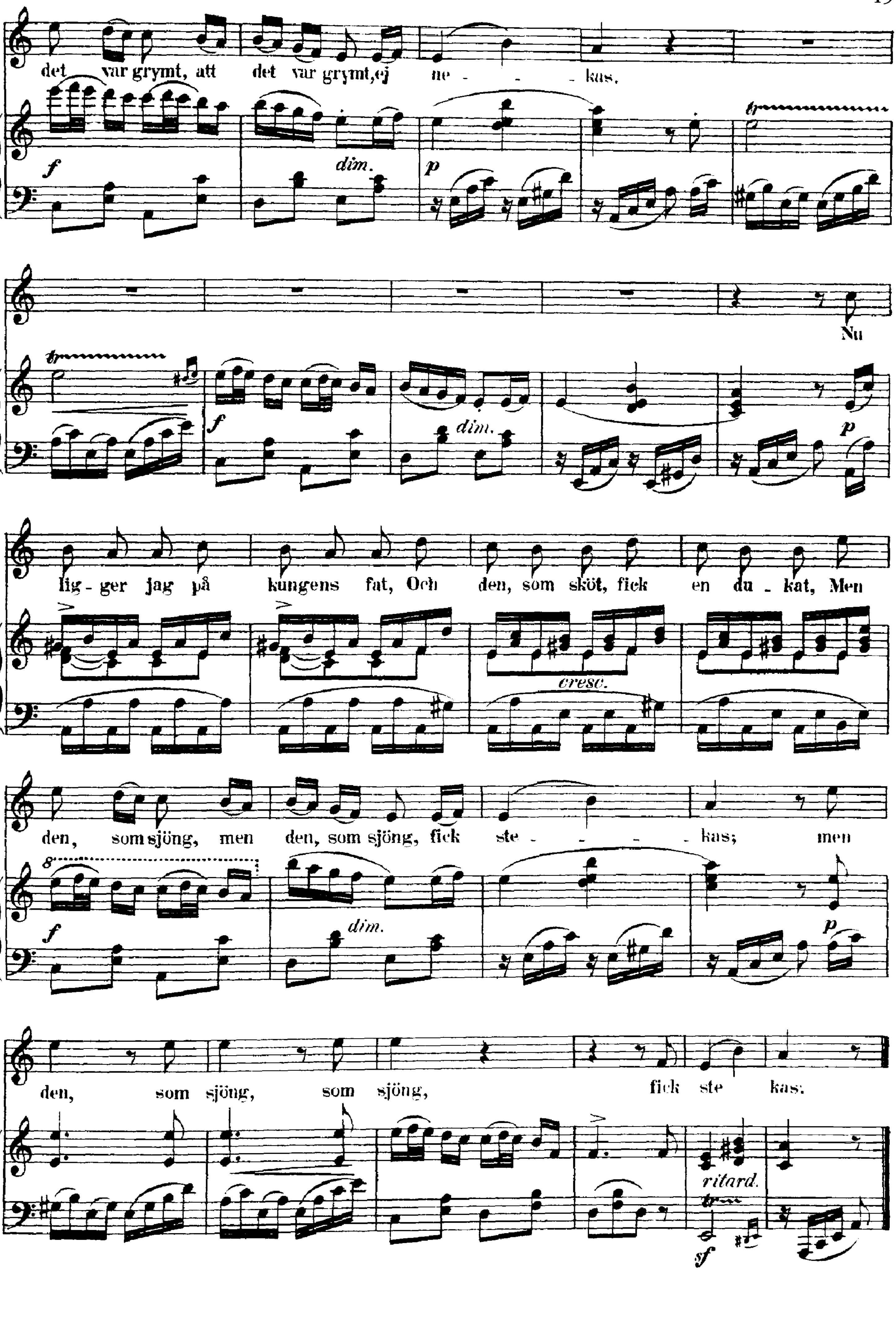

hand.
såg.
når.
drog.
Men dju - pet har eng - lar som
him - len, men dju -
pet, men dju - pet har
eng - lar som him - me - len.
Och
Ack.
Och
cresc.
sf
p
f
dim.
ritard
a tempo
1_3.
4.

Den första lärkan.

C.W. Böttiger.

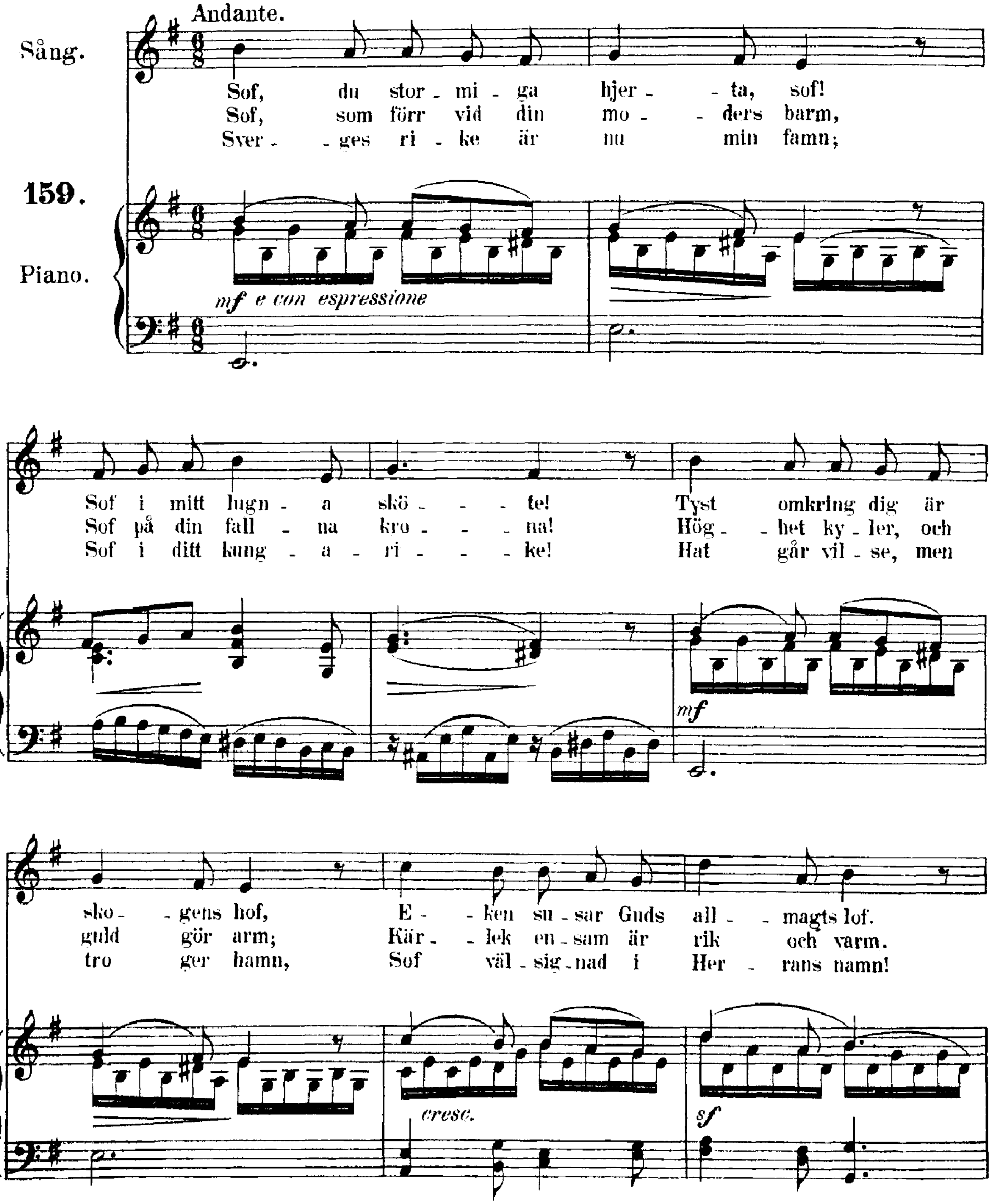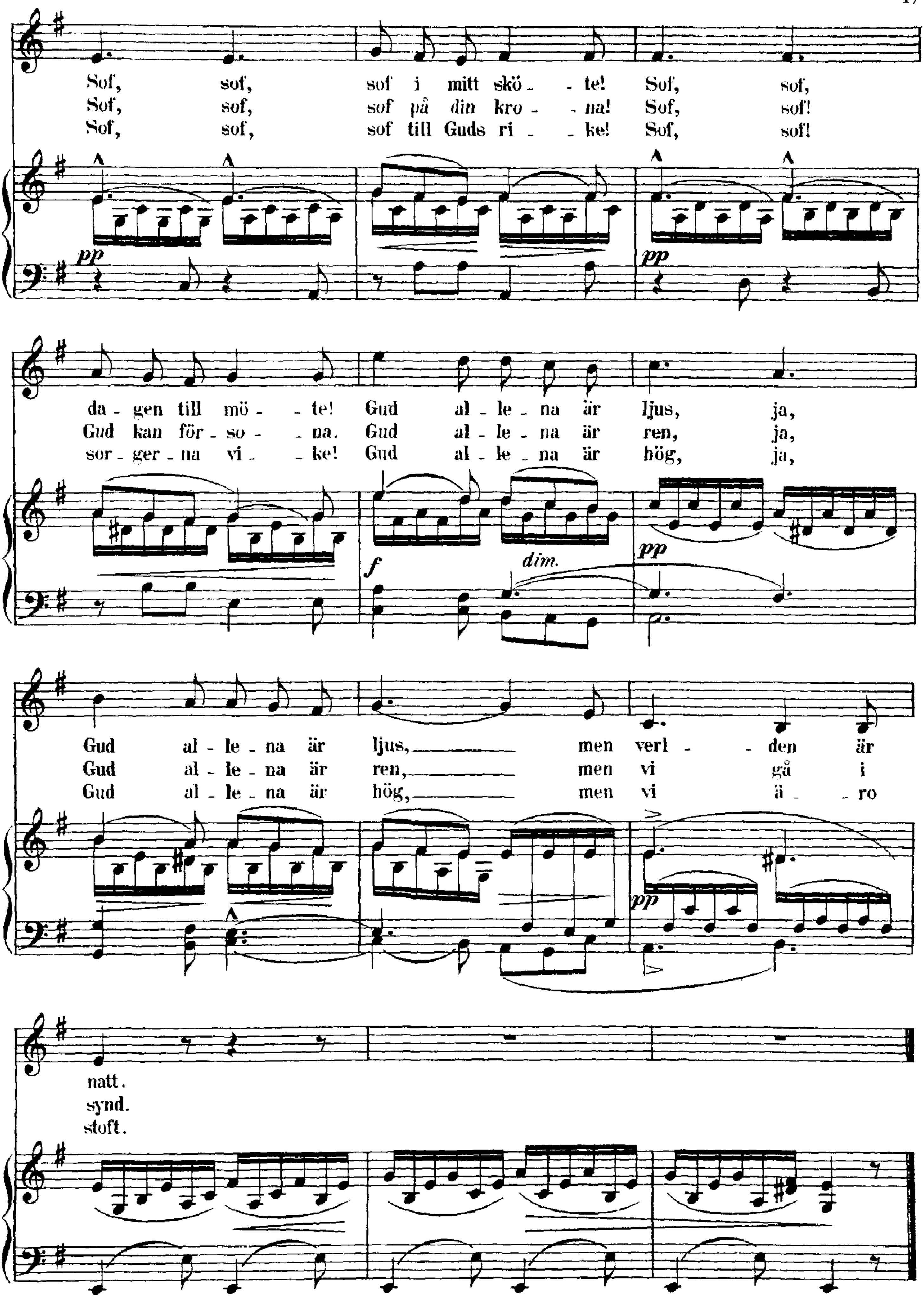

kom jag öf - ver Sol - na skog, Och sol jag drack och
cresc.
dril - lar slog, Och var så glad, och var så glad i hä - - - -
f
dim.
p
gen.
tr
f
Men bäst jag sjöng och
dim.
p
bäst jag njöt, Mig jä - gar'n såg och vips mig sköt; Att
cresc.

det var grymt, att det var grymt, ej ne - - - kas.
Nu
lig - ger jag på kungens fat, Och den, som sköt, fick en du - kat, Men
den, som sjöng, men den, som sjöng, fick ste - - - - kas; men
den, som sjöng, som sjöng, fick ste kas.

Karin Månsdotters vaggvisa för Erik XIV.+)
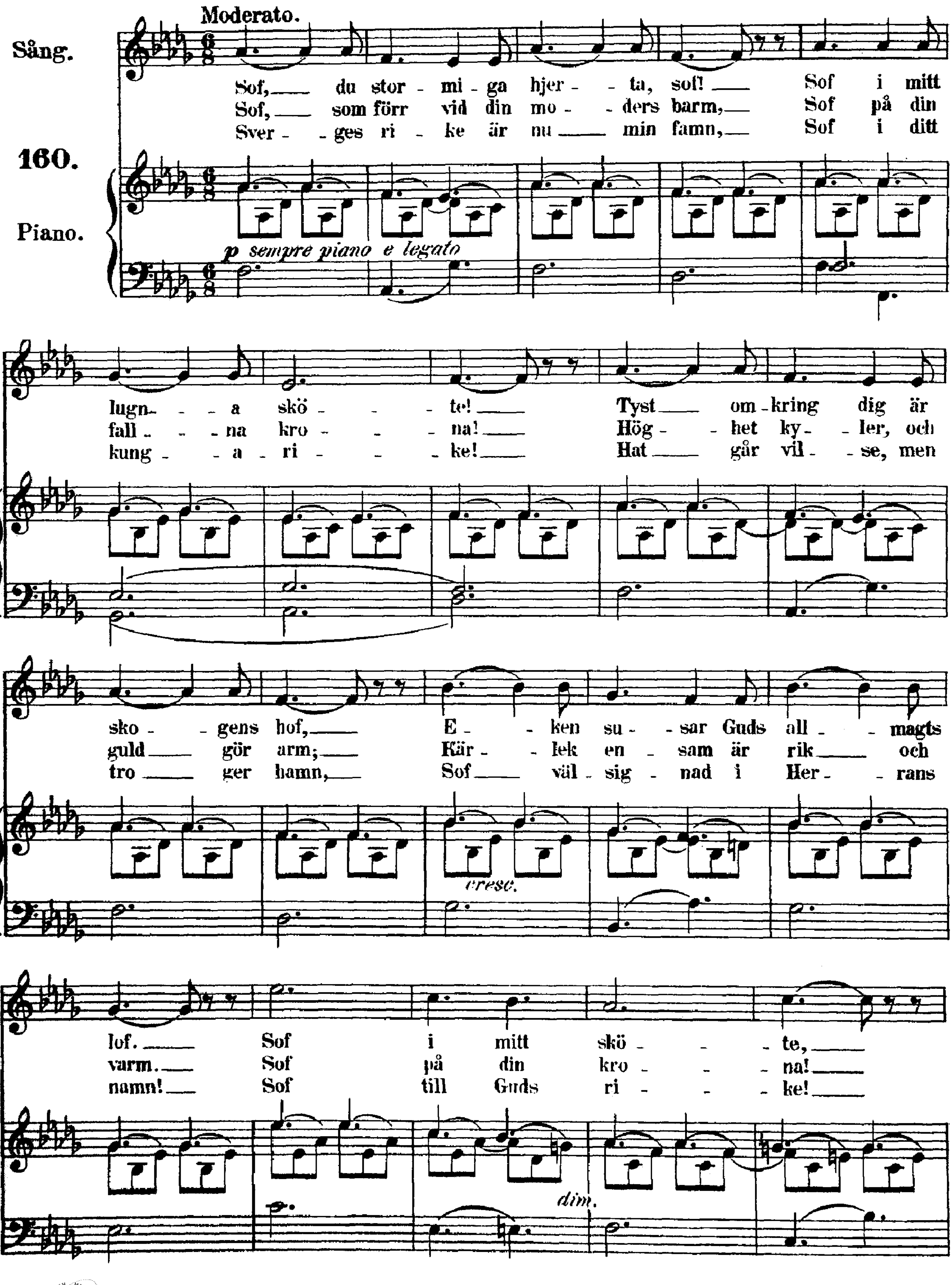
Z. Topelius.
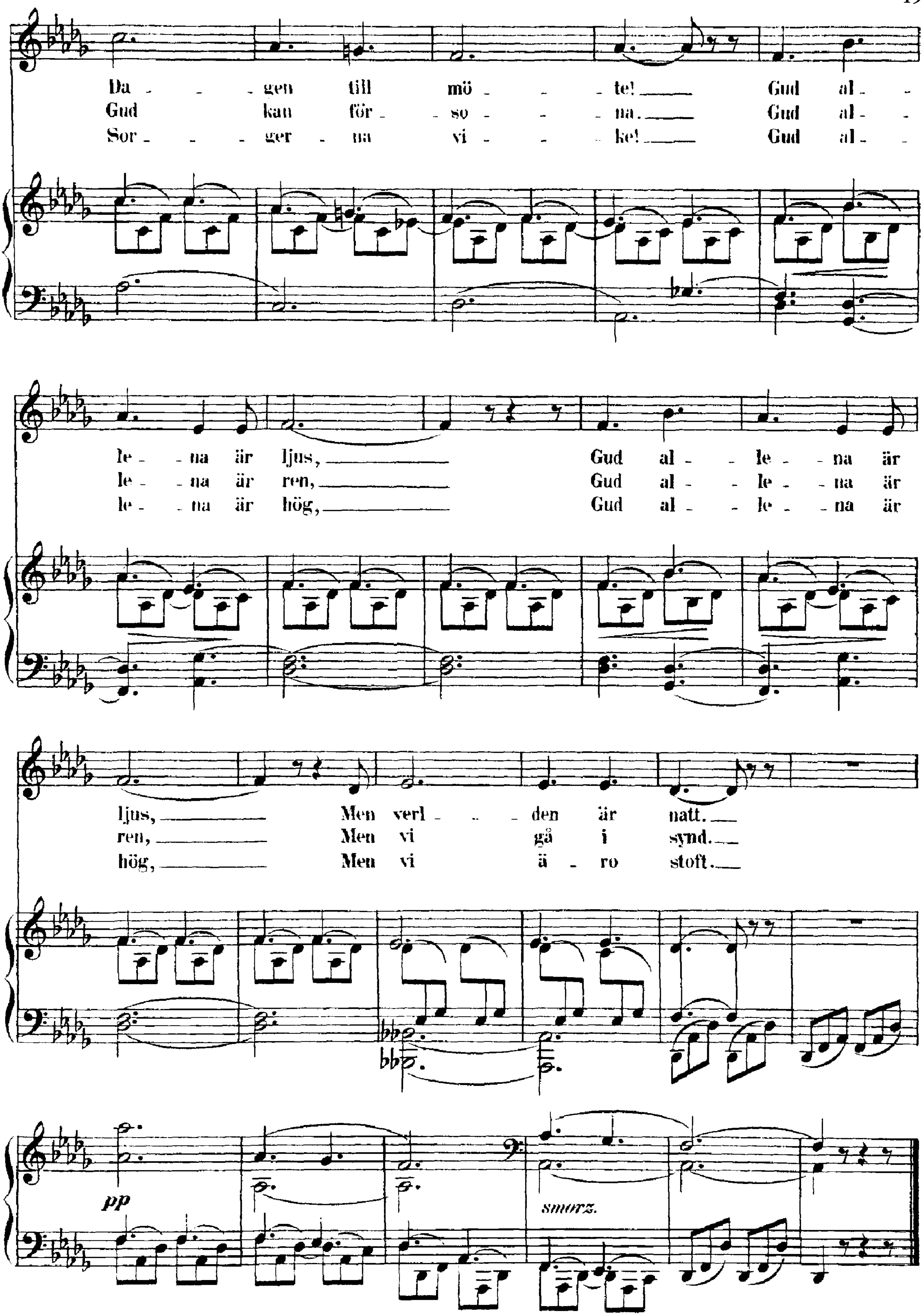

Sof, sof, sof i mitt skö - te! Sof, sof,
Sof, sof, sof på din kro - na! Sof, sof!
Sof, sof, sof till Guds ri - ke! Sof, sof!
pp
pp
da - gen till mö - te! Gud al - le - na är ljus, ja,
Gud kan för - so - na. Gud al - le - na är ren, ja,
sor - ger - na vi - ke! Gud al - le - na är hög, ja,
f
dim.
pp
Gud al - le - na är ljus, men verl - den är
Gud al - le - na är ren, men vi gå i
Gud al - le - na är hög, men vi ä - ro
pp
natt.
synd.
stoft.

Karin Månsdotters vaggvisa för Erik XIV.
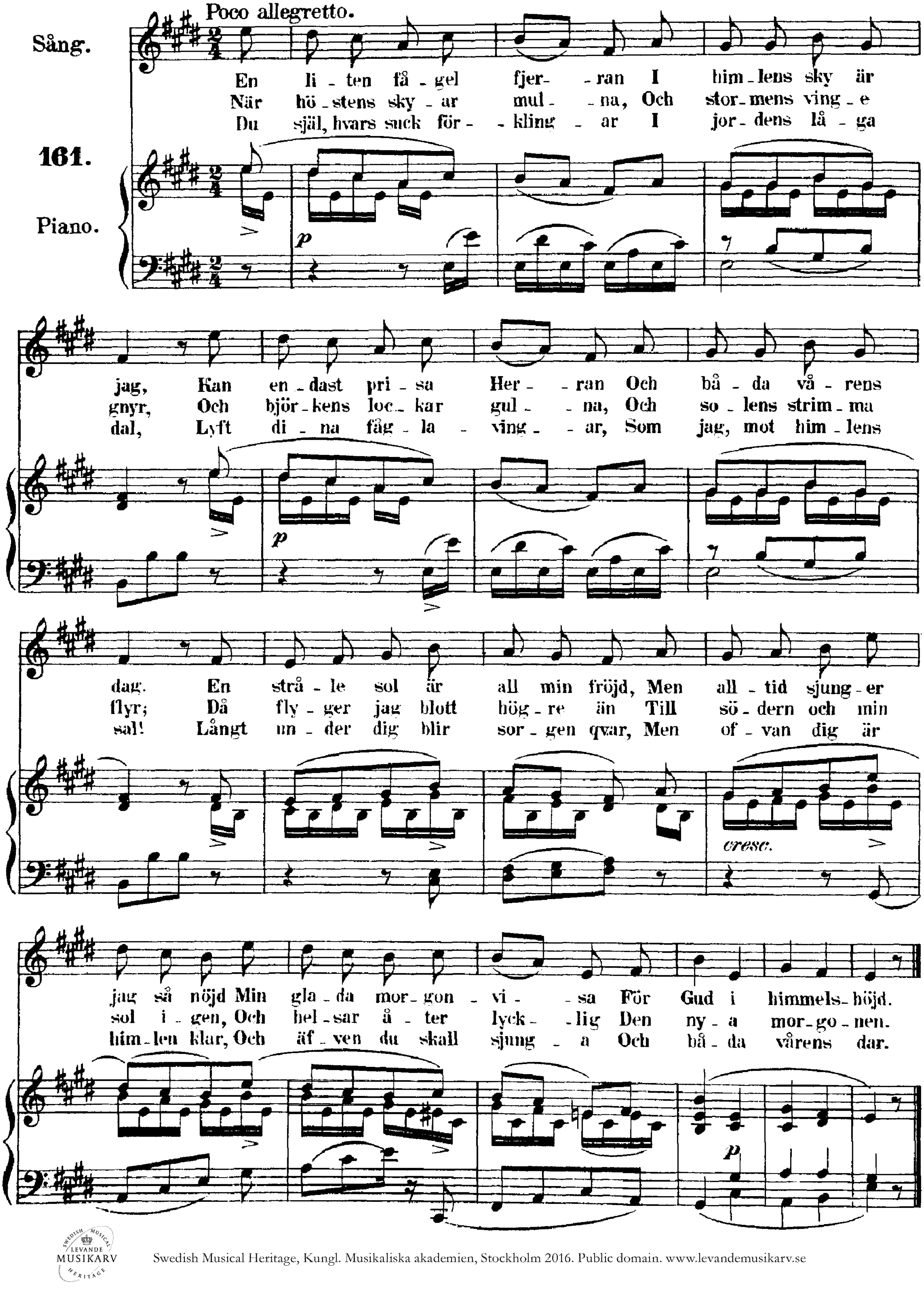
Z. Topelius.

Da - - gen till mö - - te! Gud al -
Gud kan för - so - - na. Gud al -
Sor - - - ger - na vi - - ke! Gud al -
le - na är ljus, Gud al - le - na är
le - na är ren, Gud al - le - na är
le - na är hög, Gud al - le - na är
ljus, Men verl - - den är natt.
ren, Men vi gå i synd.
hög, Men vi ä - ro stoft.
pp
smorz.
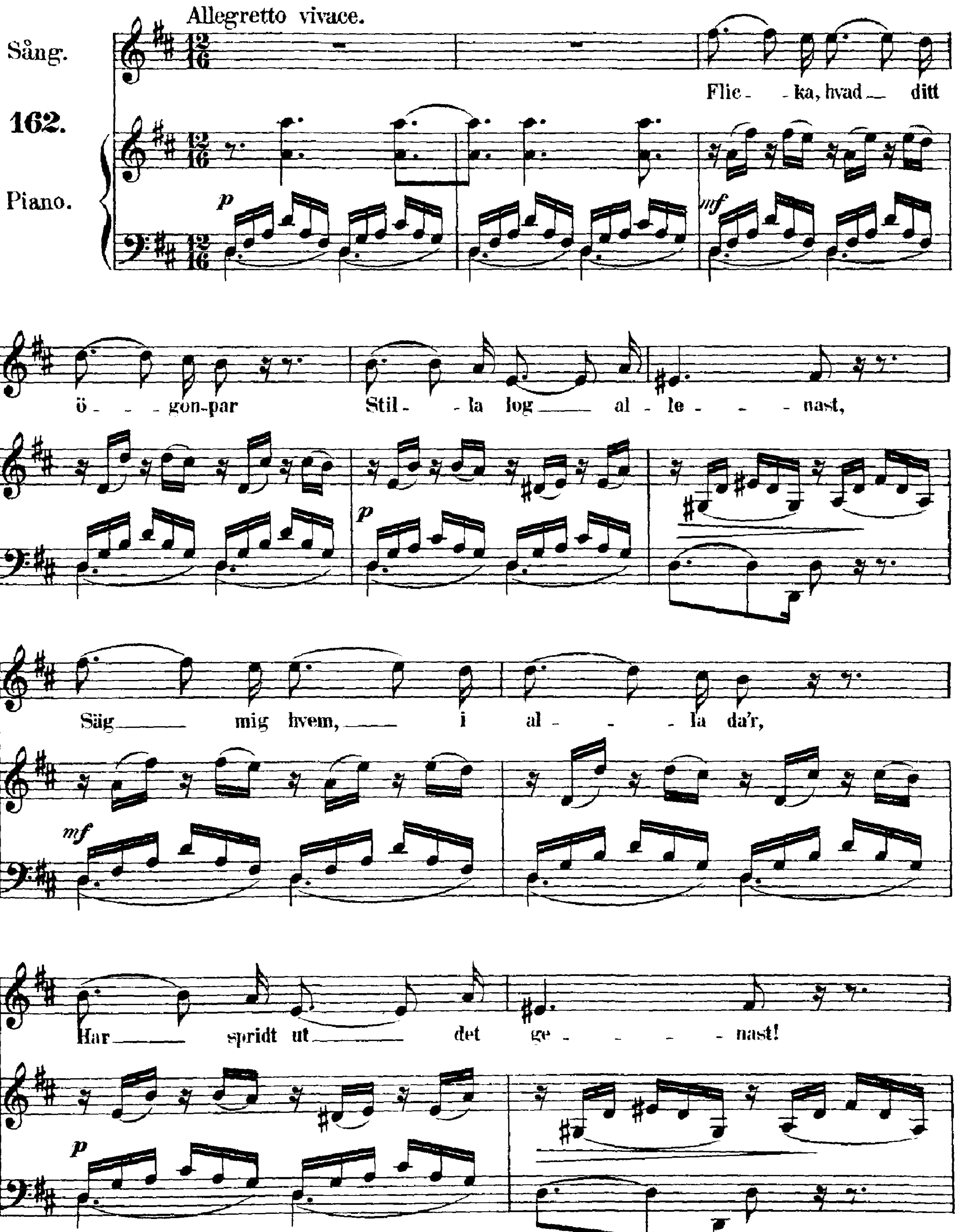
Sylvias visa.
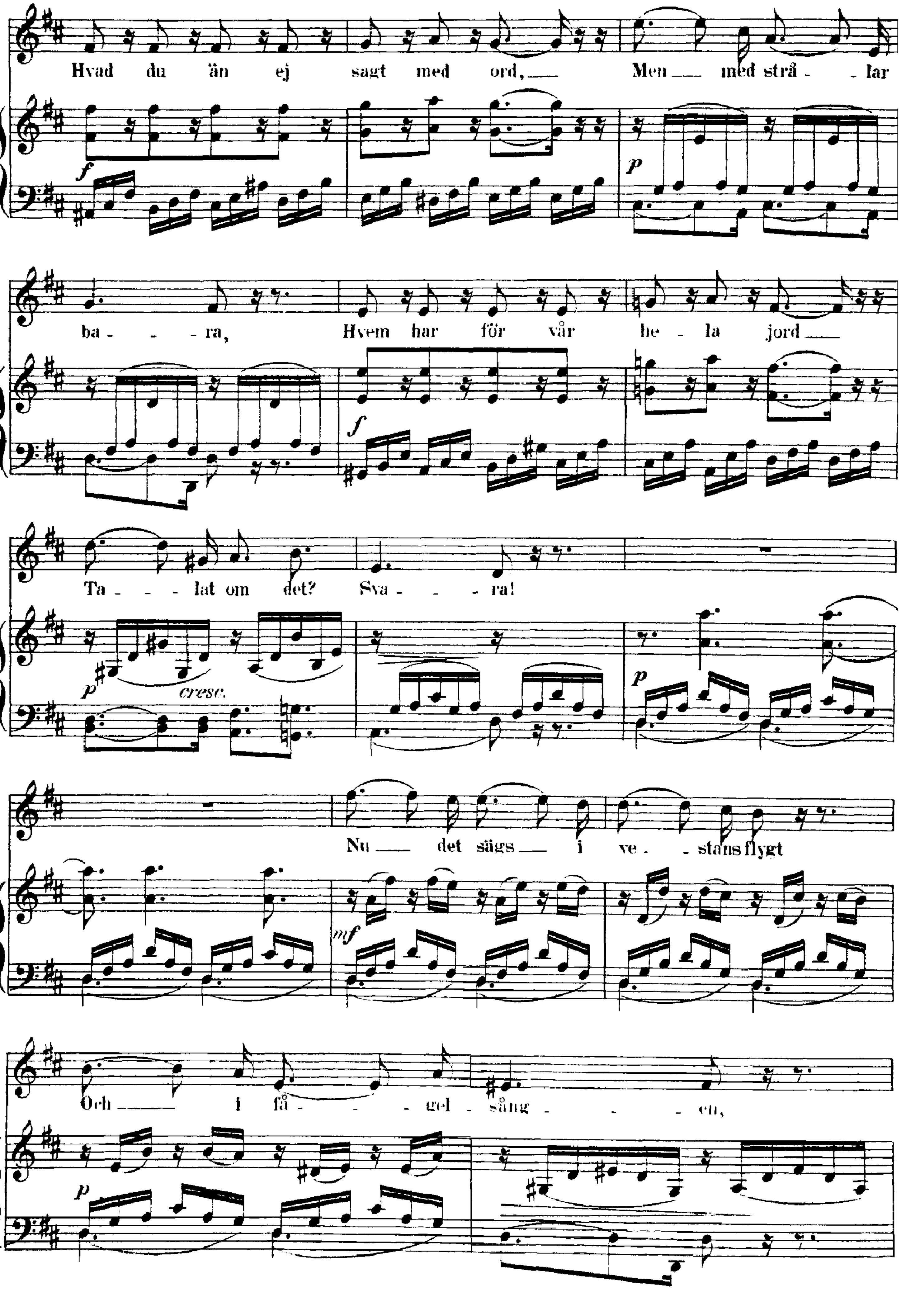
Z. Topelius.
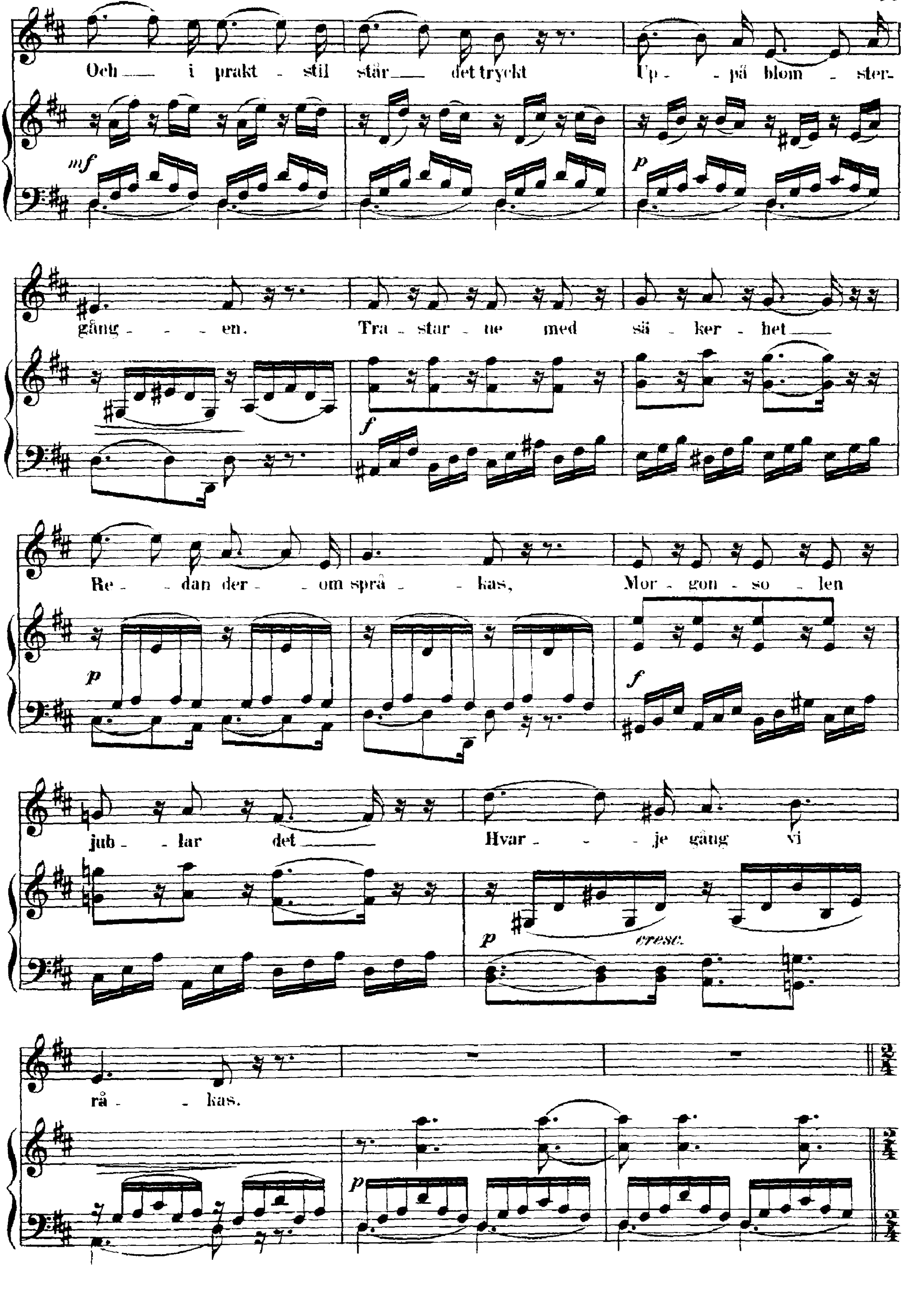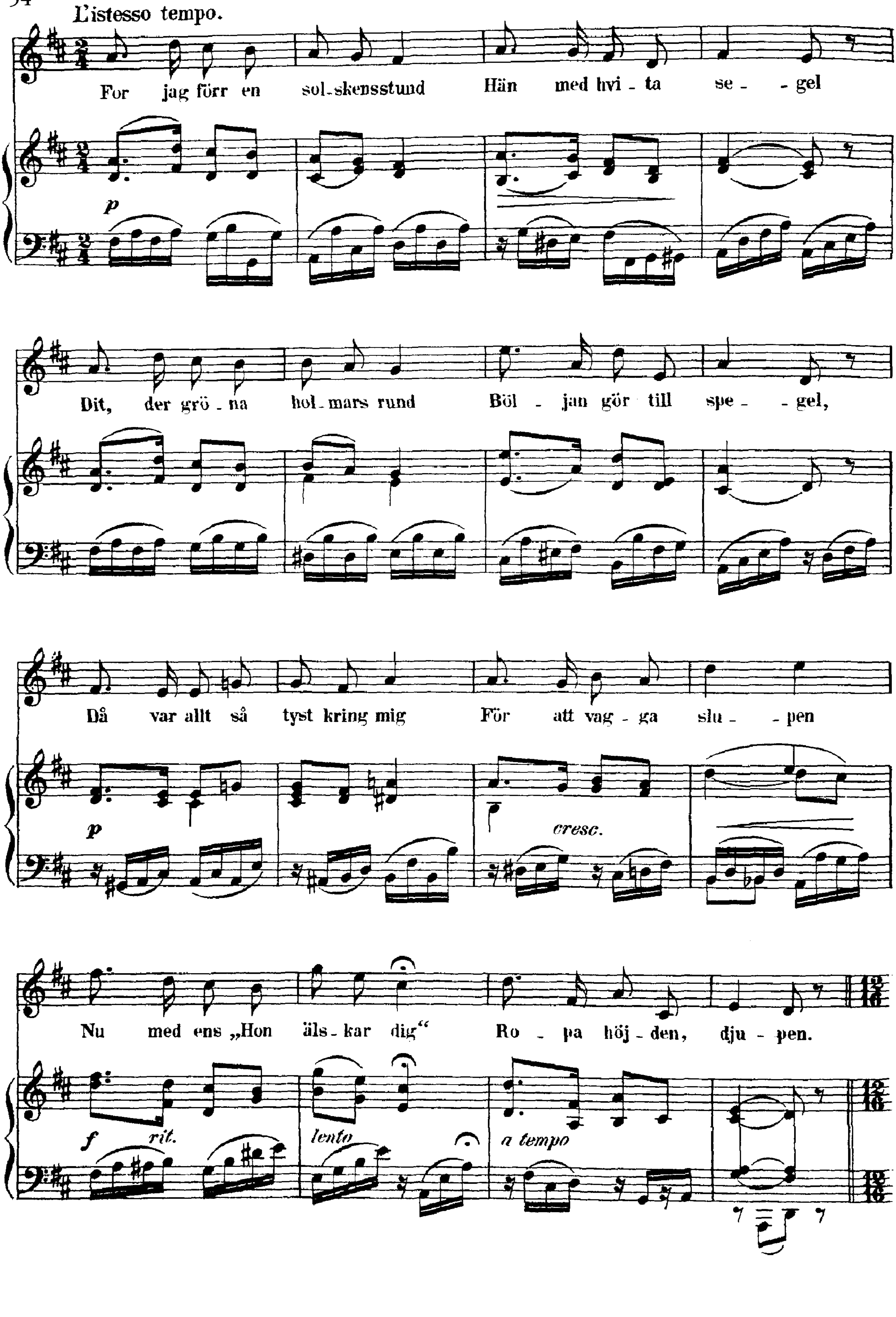

Det sägs!
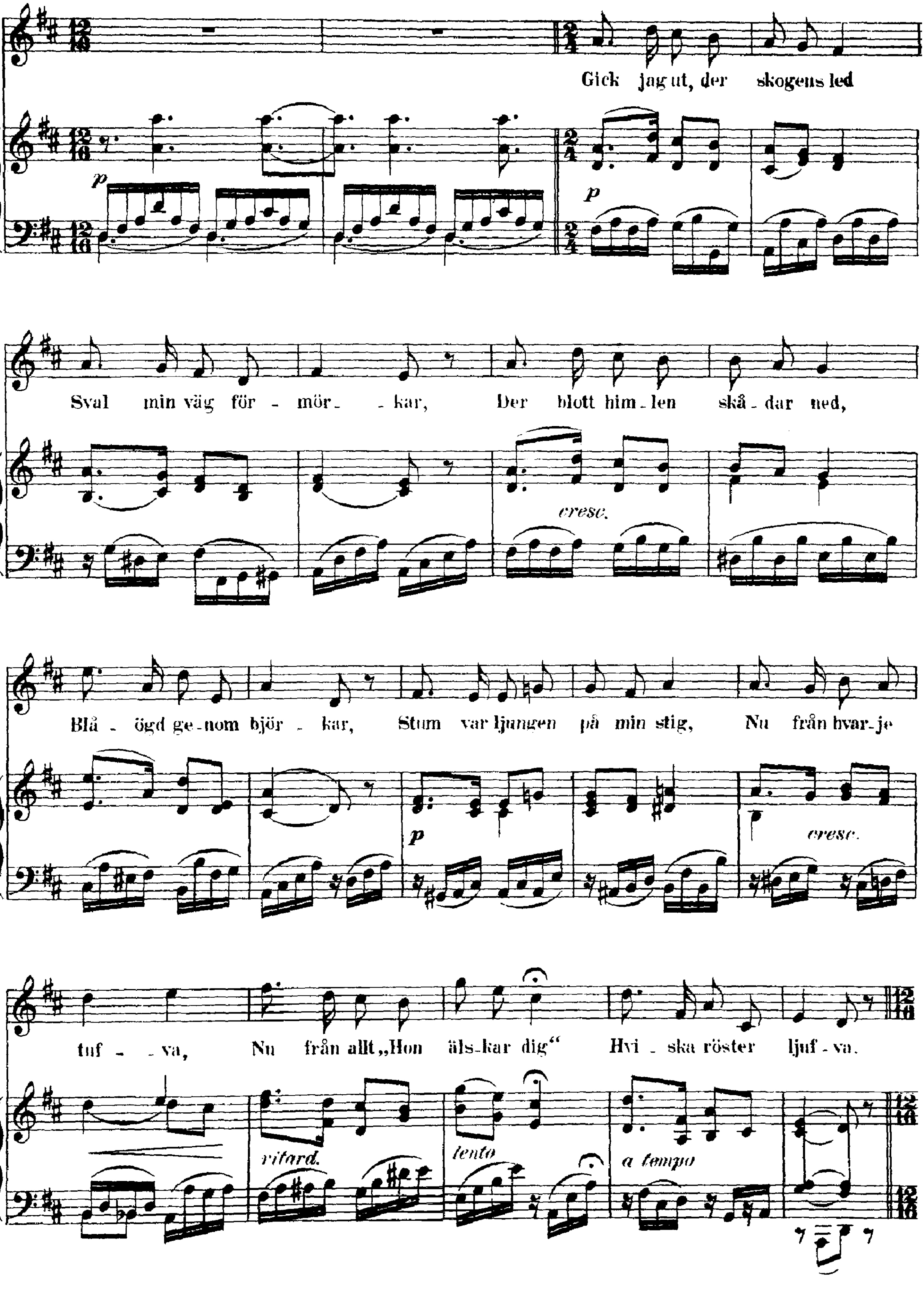
E. Bäckström.
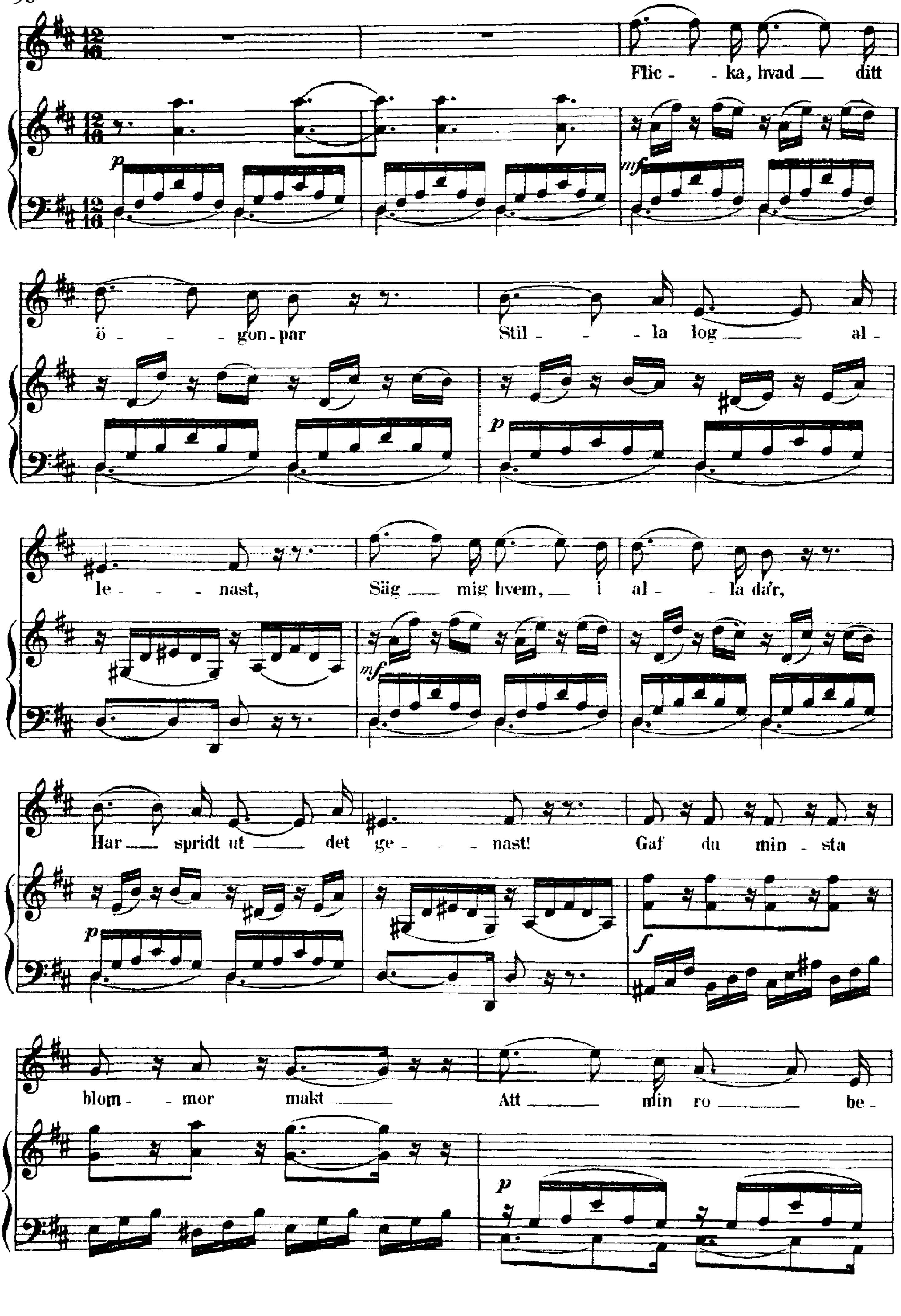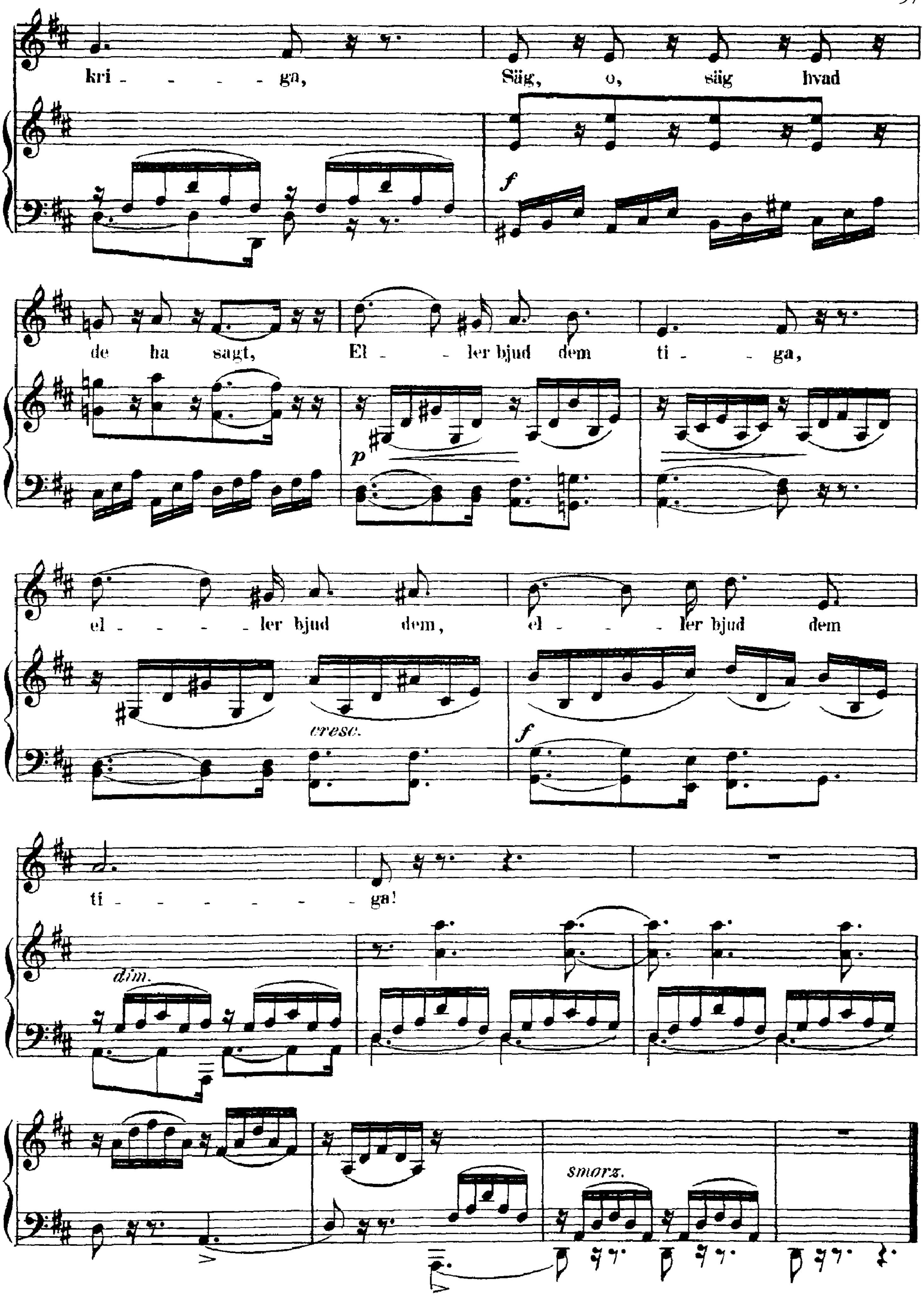

Hvad du än ej sagt med ord, Men med strå - lar
ba - - ra, Hvem har för vår he - la jord
Ta - - lat om det? Sva - - ra!
Nu det sägs i ve - stans flygt
Och i få - - gel - sång - - - en,
f
p
f
p
cresc.
p
mf
p

Och i prakt - stil står det tryckt Up - på blom - ster-
gång - - - en. Tra - star - ne med sä - ker - het
Re - dan der - om språ - - kas, Mor - gon - so - len
jub - lar det Hvar - - - je gång vi
rå - - kas.
mf
p
f
cresc.

L'istesso tempo.
For jag förr en sol-skensstund Hän med hvi-ta se-gel
Dit, der grö-na hol-mars rund Böl-jan gör till spe-gel,
Då var allt så tyst kring mig För att vag-ga slu-pen
Nu med ens „Hon äls-kar dig" Ro-pa höj-den, dju-pen.
p
p
cresc.
f
rit.
lento
a tempo

Gick jag ut, der skogens led
Sval min väg för - mör - - kar, Der blott him - len skå - dar ned,
cresc.
Blå - ögd ge - nom björ - kar, Stum var ljungen på min stig, Nu från hvar - je
cresc.
tuf - - va, Nu från allt „Hon äls - kar dig“ Hvi - ska röster ljuf - va.
ritard.
lento
a tempo
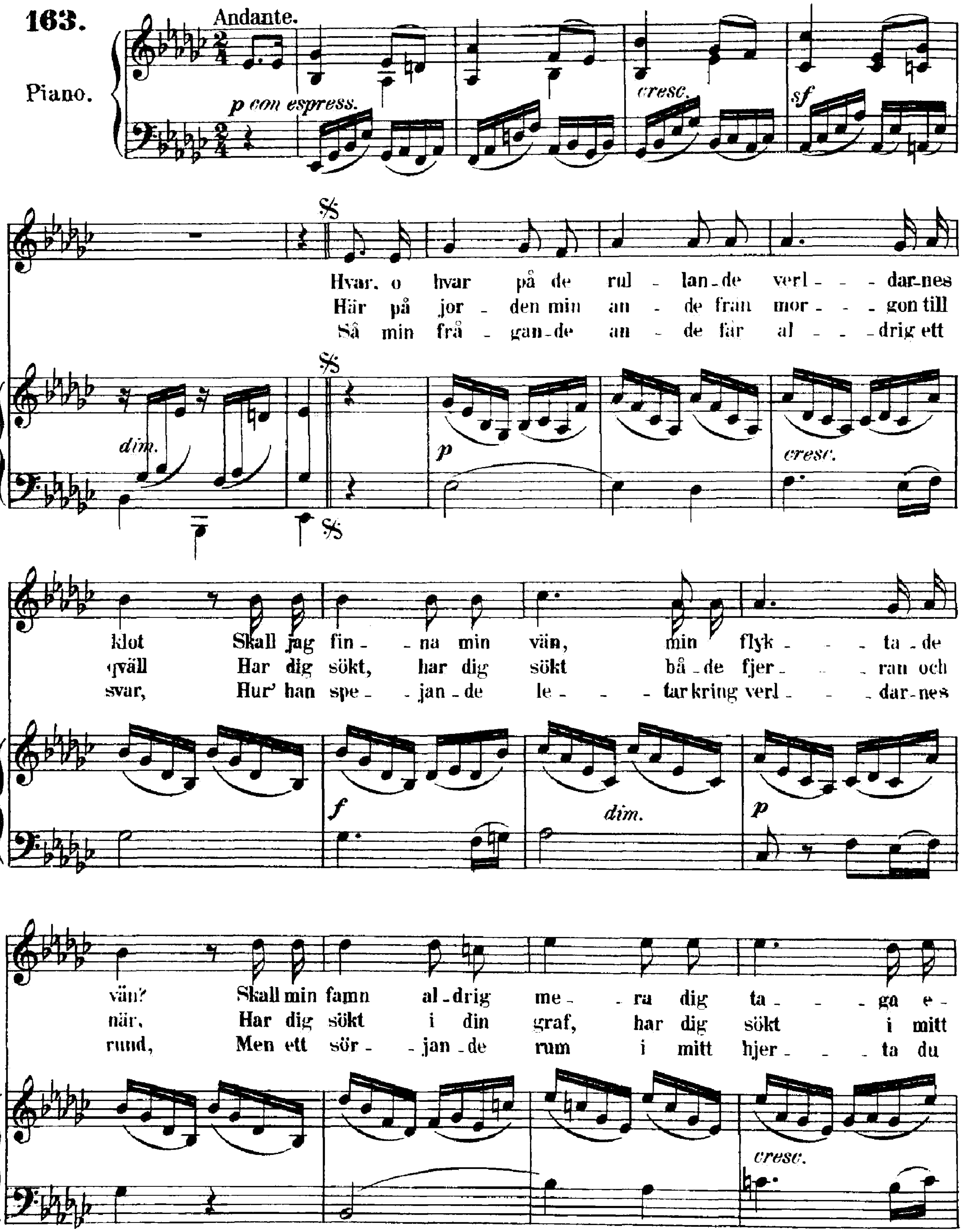

Flic - ka, hvad ditt
ö - gon-par Stil - la log al -
le - nast, Säg mig hvem, i al - la dar,
Har spridt ut det ge - nast!
Gaf du min - sta
blom - mor makt Att min ro be -
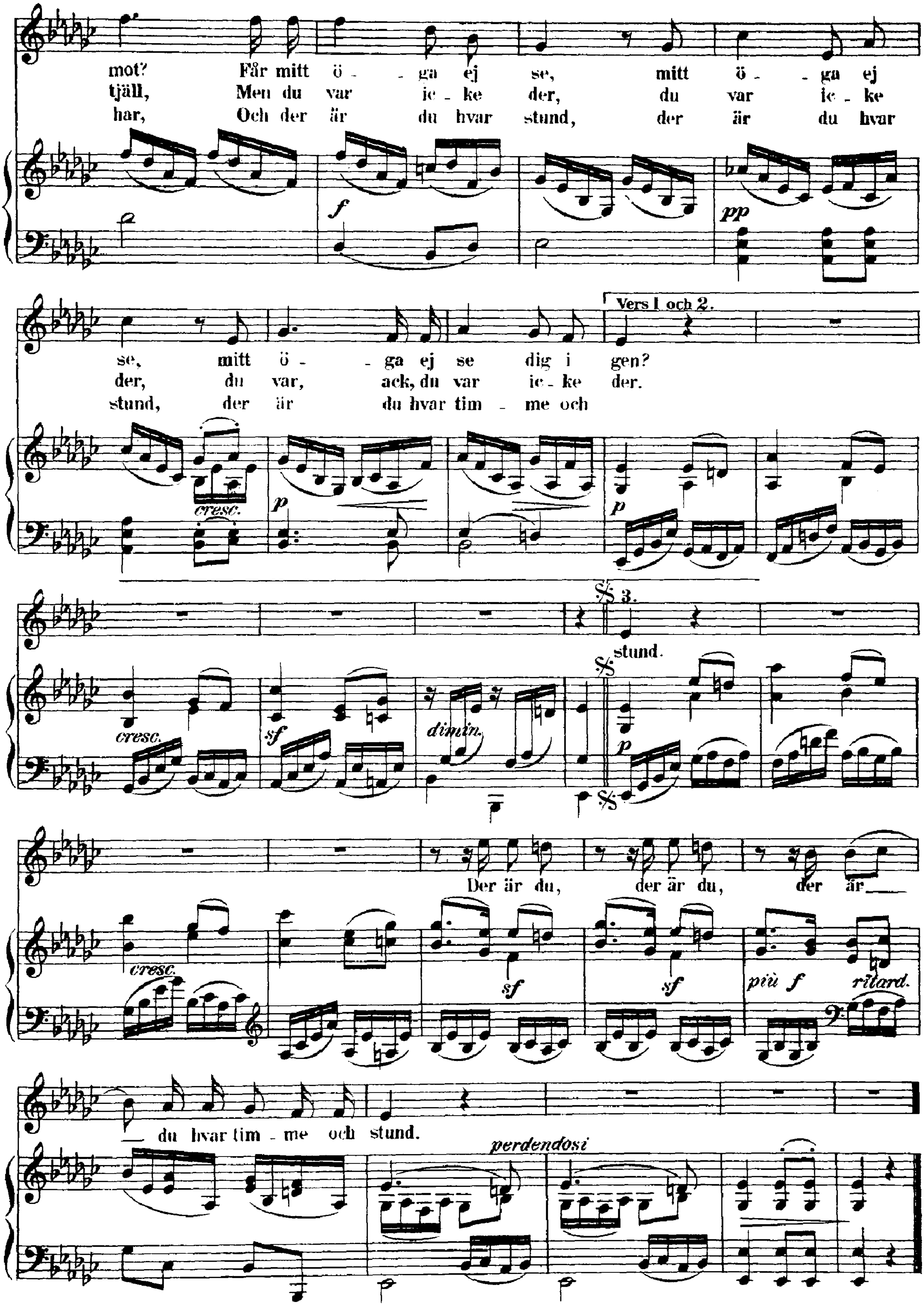

kri - - - - ga,
Säg, o, säg hvad
de ha sagt,
El - - ler bjud dem ti - - ga,
el - - - - ler bjud dem,
el - - - ler bjud dem
ti - - - - - - - ga!
cresc.
dim.
smorz.

Hvar?

Blad på Disas graf.
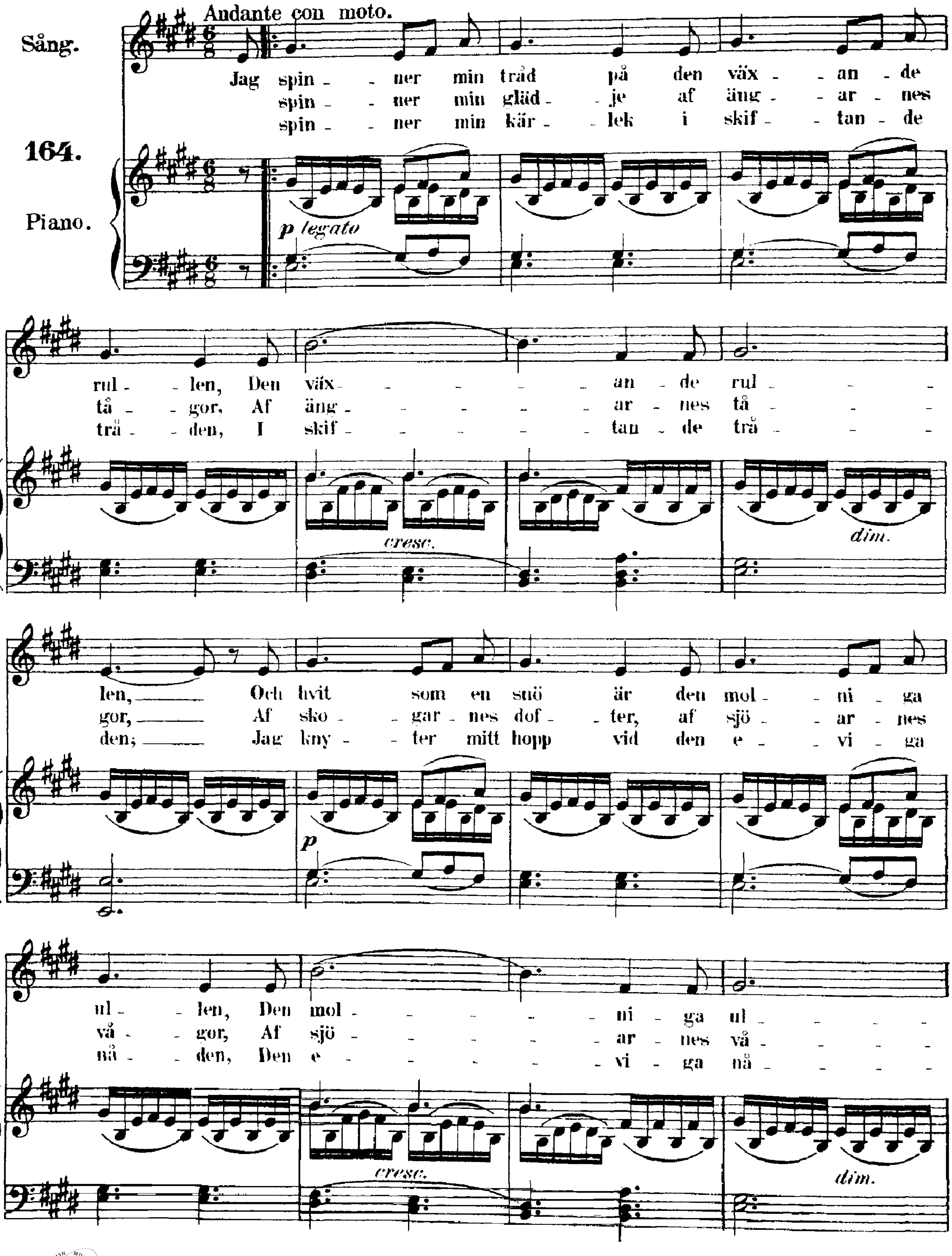
C.W. Böttiger.
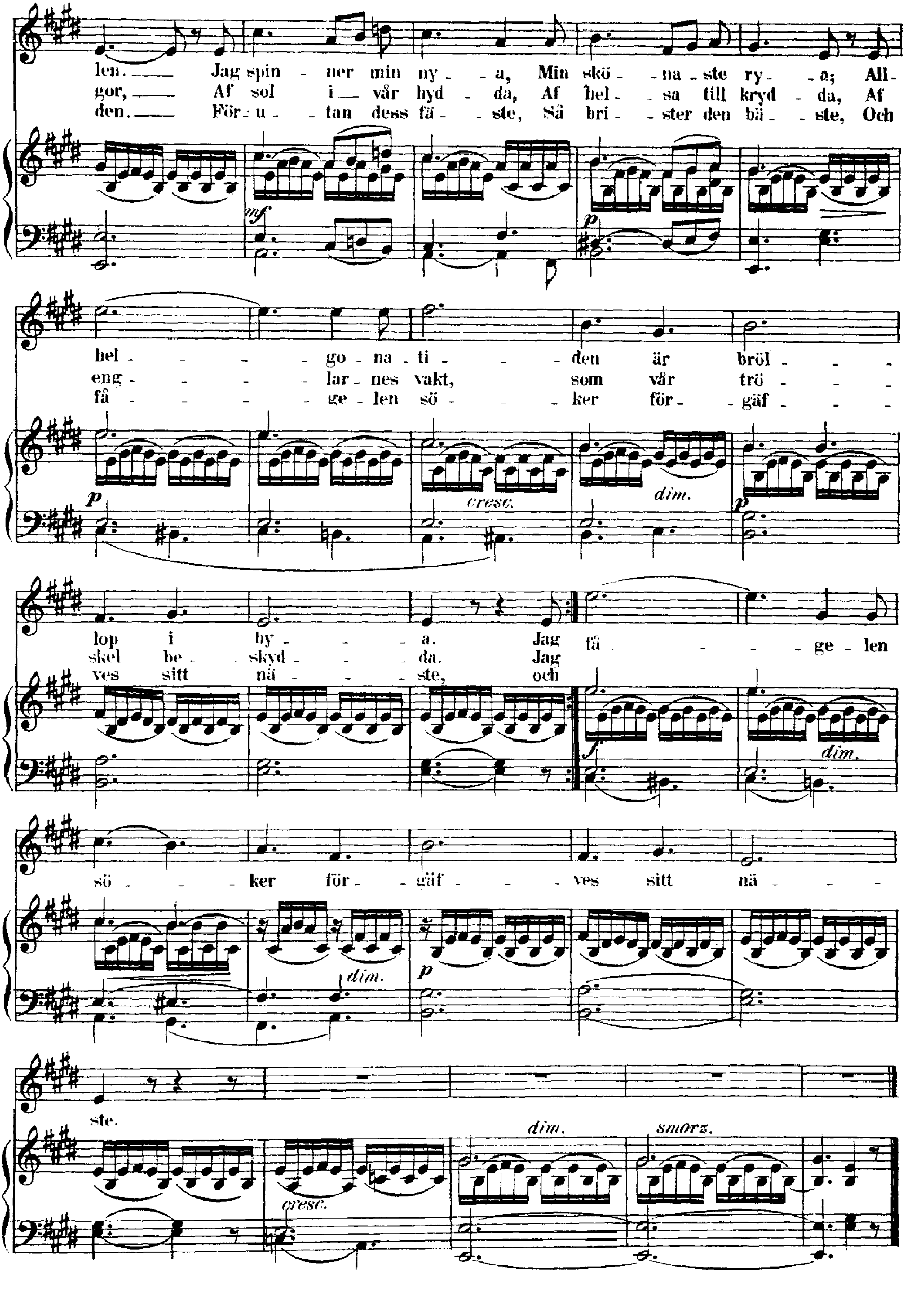

mot? Får mitt ö - - ga ej se, mitt ö - - ga ej
tjäll, Men du var ie - ke der, du var ie - ke
har, Och der är du hvar stund, der är du hvar
se, mitt ö - - ga ej se dig i gen?
der, du var, ack, du var ie - ke der.
stund, der är du hvar tim - me och
Vers I och 2.
3.
stund.
Der är du, der är du, der är
du hvar tim - me och stund.
cresc.
dimin.
perdendosi
più f ritard.

Spinnvisa.
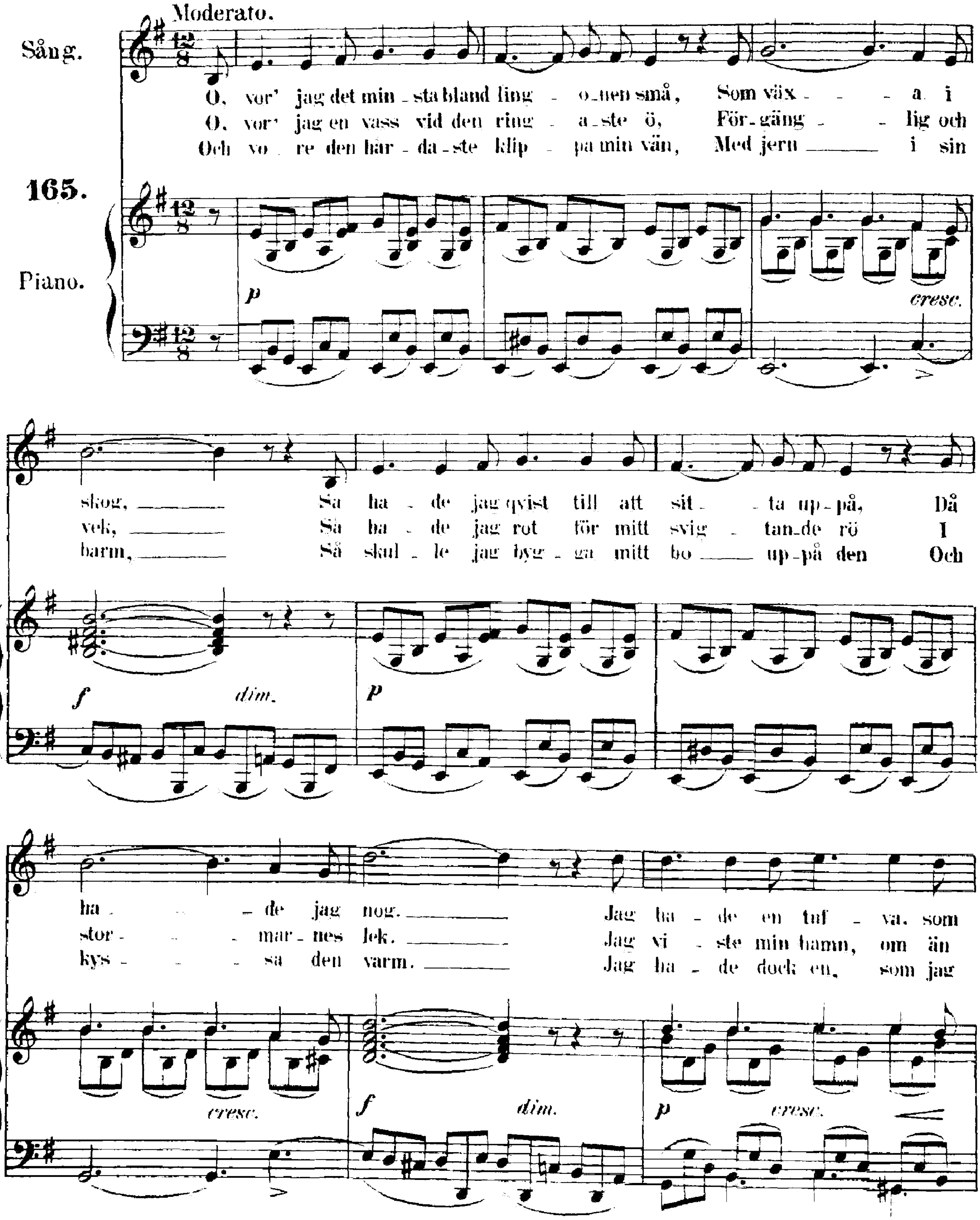
Z. Topelius.
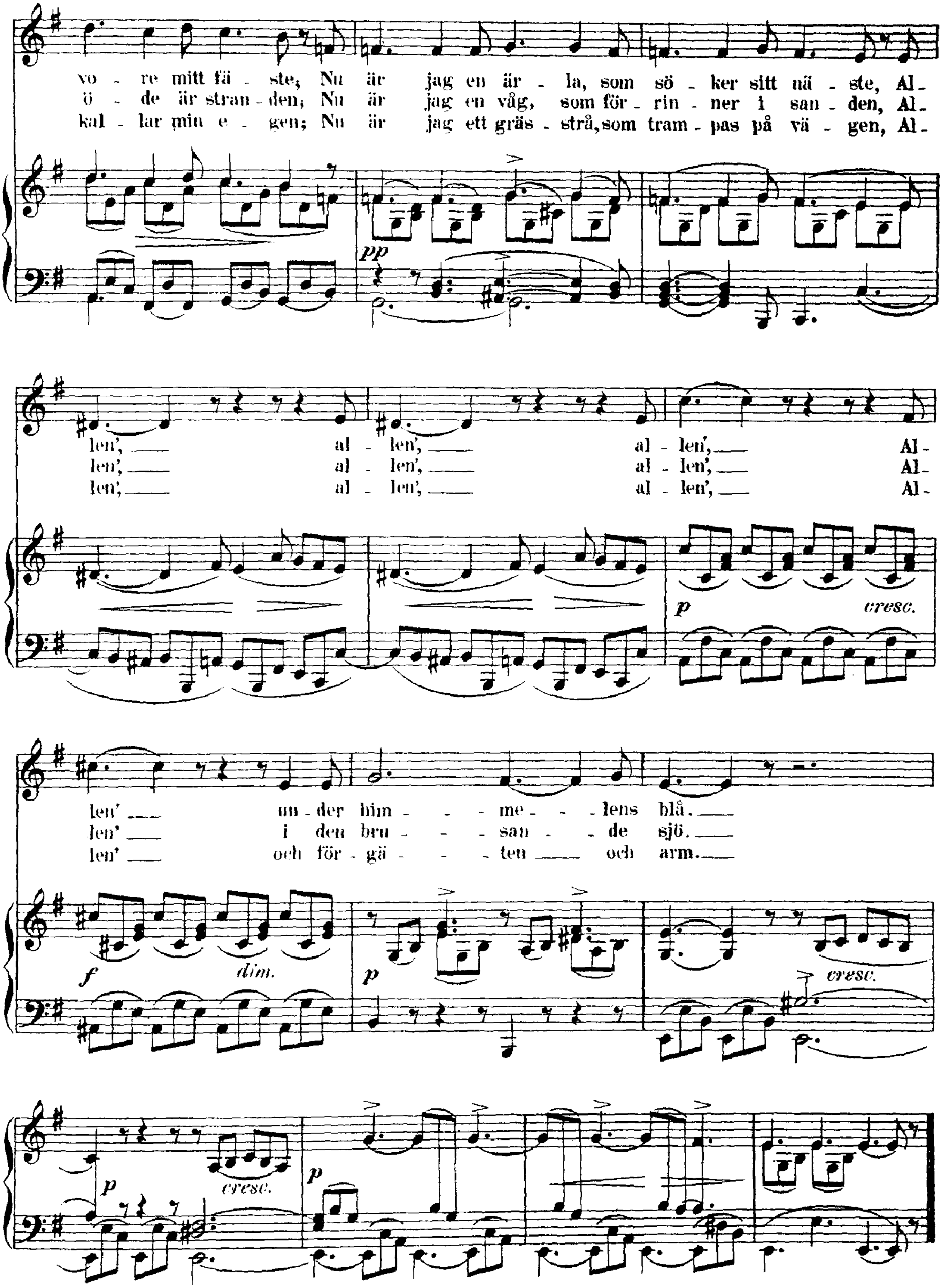

len. Jag spin - ner min ny - - a, Min skö - - na - ste ry - - a; All -
gor, Af sol i vår hyd - da, Af hel - - sa till kryd - da, Af
den. För - u - - tan dess fä - - ste, Så bri - - ster den bä - - ste, Och
bel - - - - go - na - ti - - - den är bröl - - -
eng - - - - - lar - nes vakt, som vår trö - - -
få - - - - - ge - len sö - - - ker för - gäf - - -
lop i by - - - - a. Jag
skel be - skyd - - - da. Jag
ves sitt nä - - - ste, och
få - - - - - - - ge - len
sö - - - ker för - gäf - - - ves sitt nä - - -
ste.
mf
p
cresc.
dim.
f
dim.
p
cresc.
dim.
smorz.

Ensamhet.

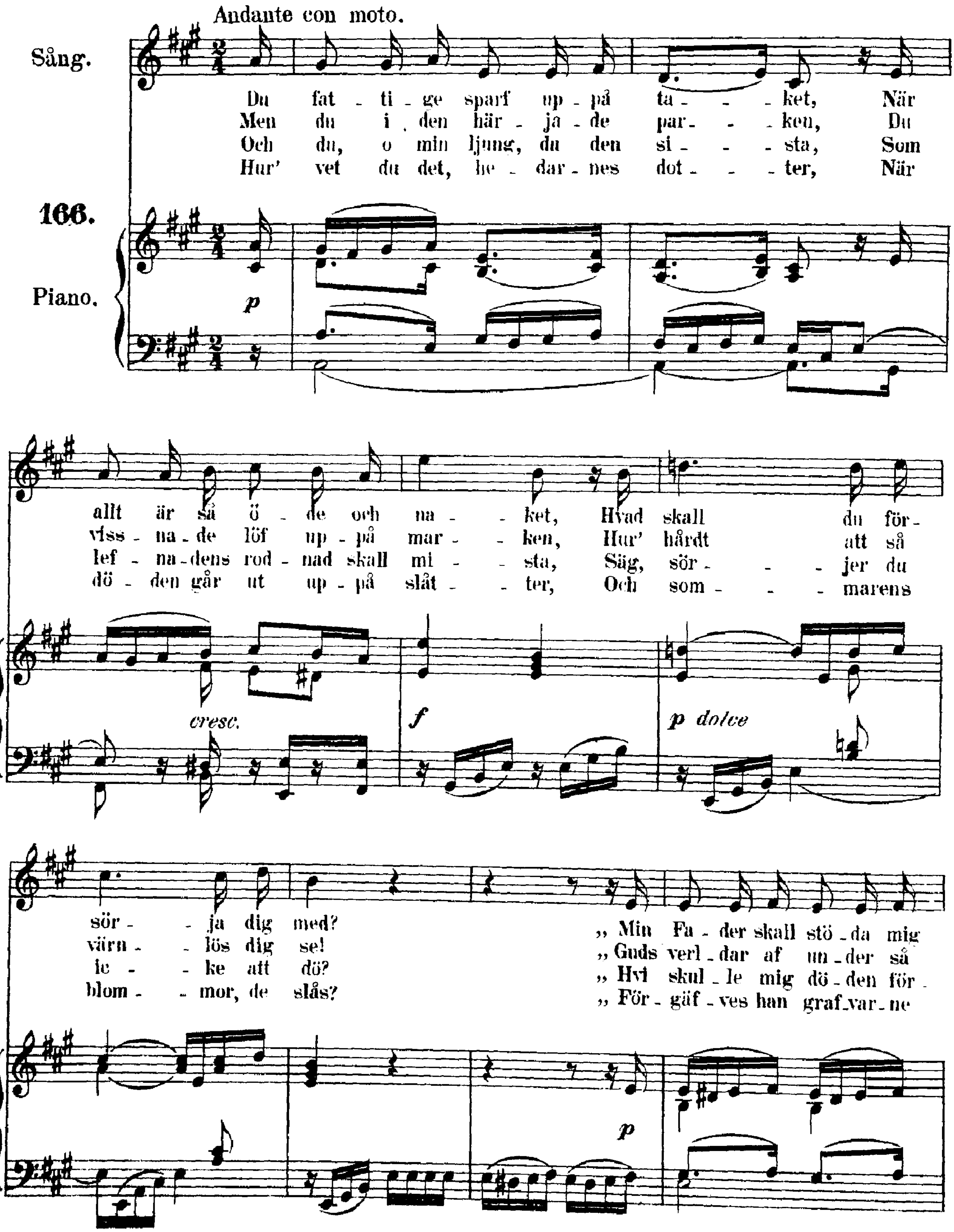
Z. Topelius.
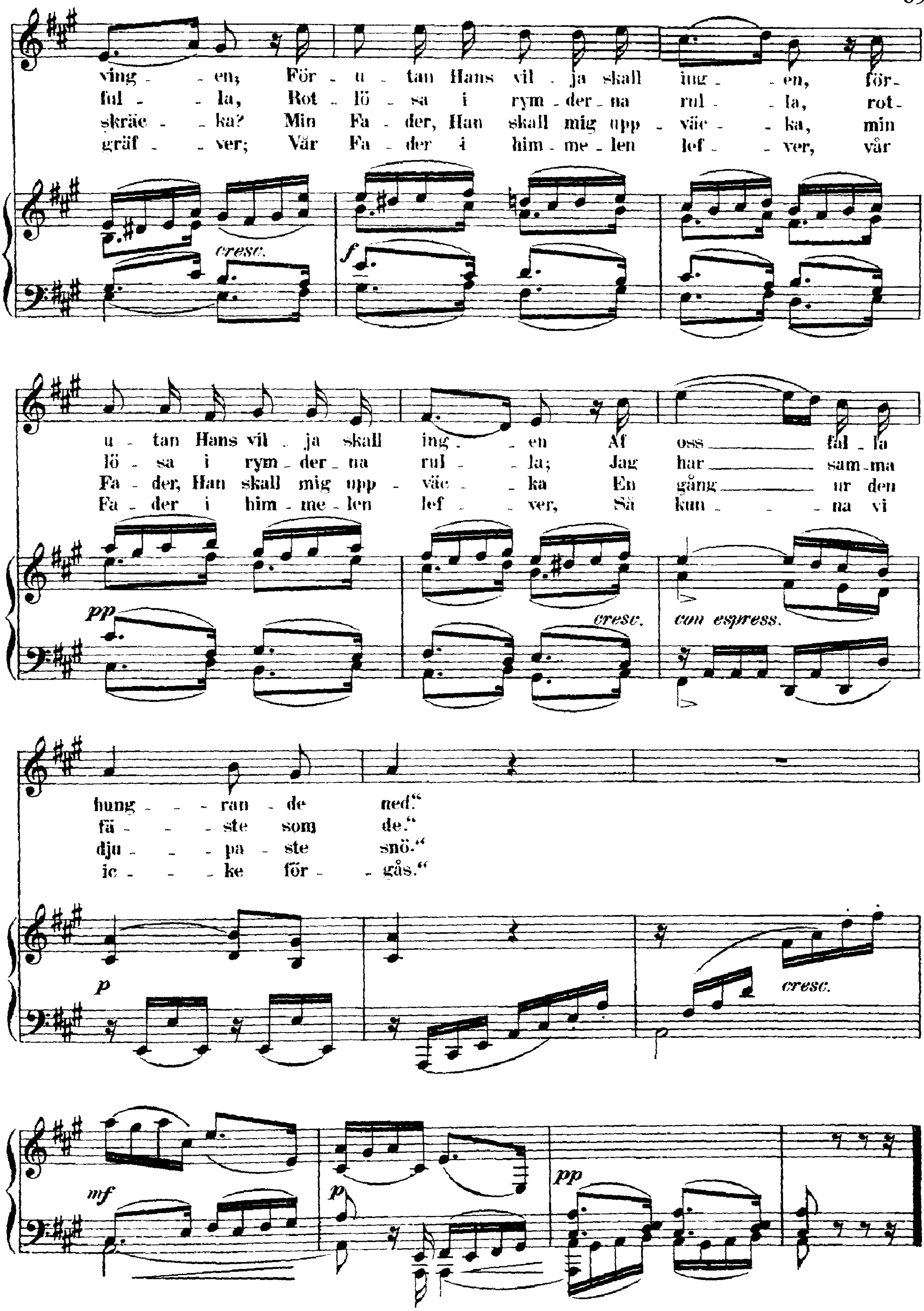

vo - re mitt fä - ste; Nu är jag en är - la, som sö - ker sitt nä - ste, Al -
ö - de är stran - den; Nu är jag en våg, som för - rin - ner i san - den, Al -
kal - lar min e - gen; Nu är jag ett gräs - strå, som tram - pas på vä - gen, Al -
pp
len', al - len', al - len', Al -
len', al - len', al - len', Al -
len', al - len', al - len', Al -
p
cresc.
len' un - der him - me - lens blå.
len' i den bru - san - de sjö.
len' och för - gä - ten och arm.
f
dim.
p
cresc.
p
cresc.
p

Barnatro.
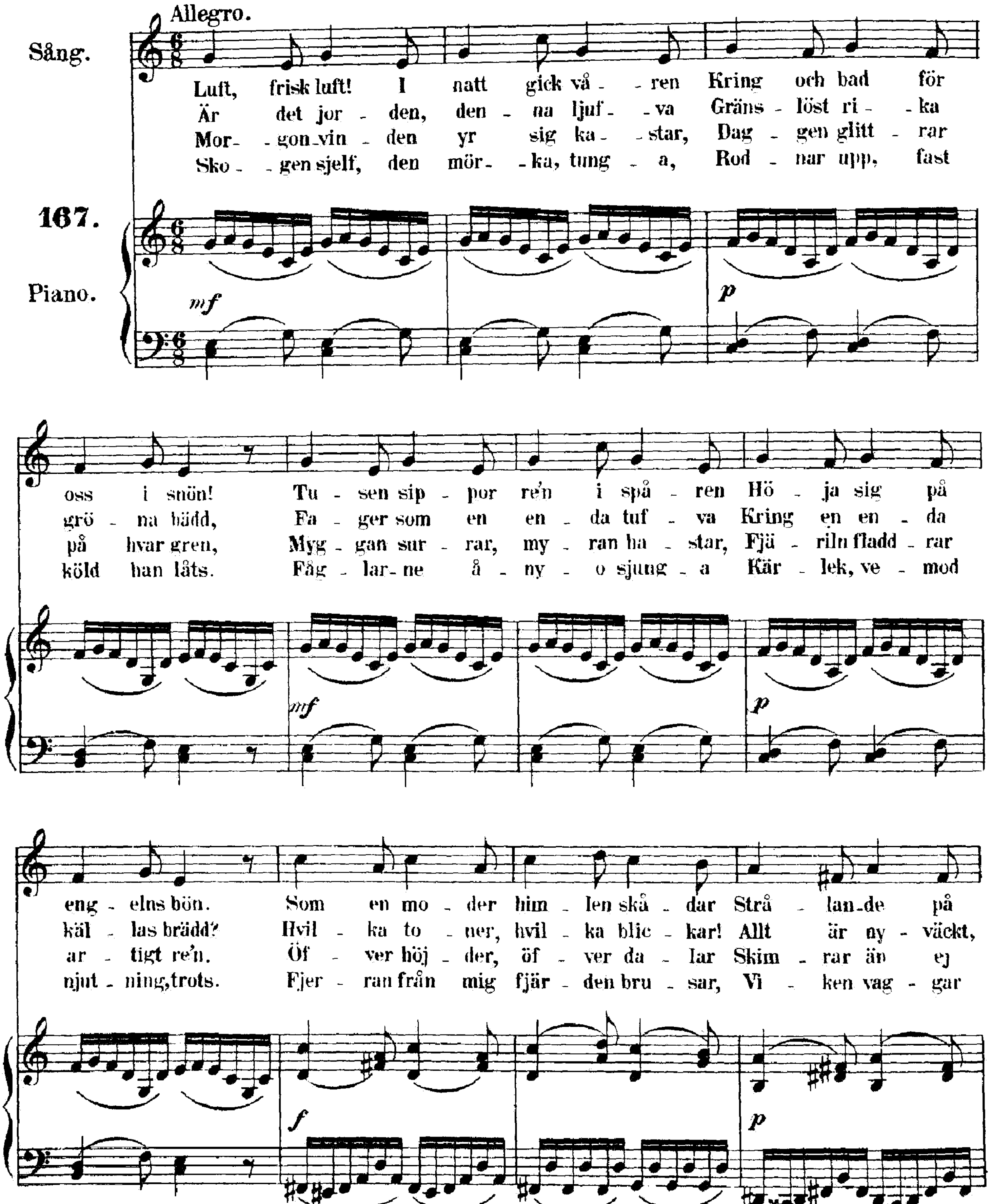
Z.Topelius.
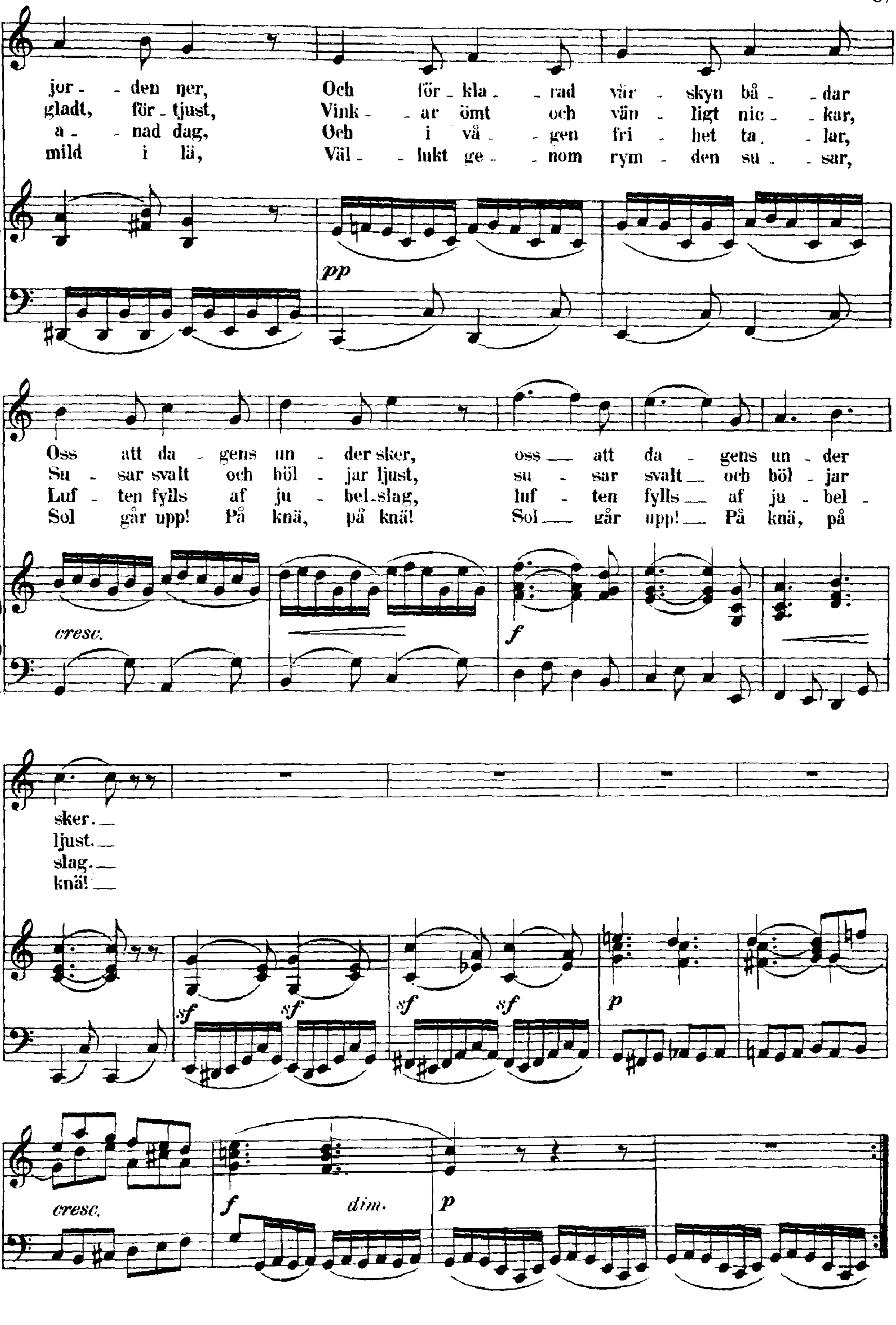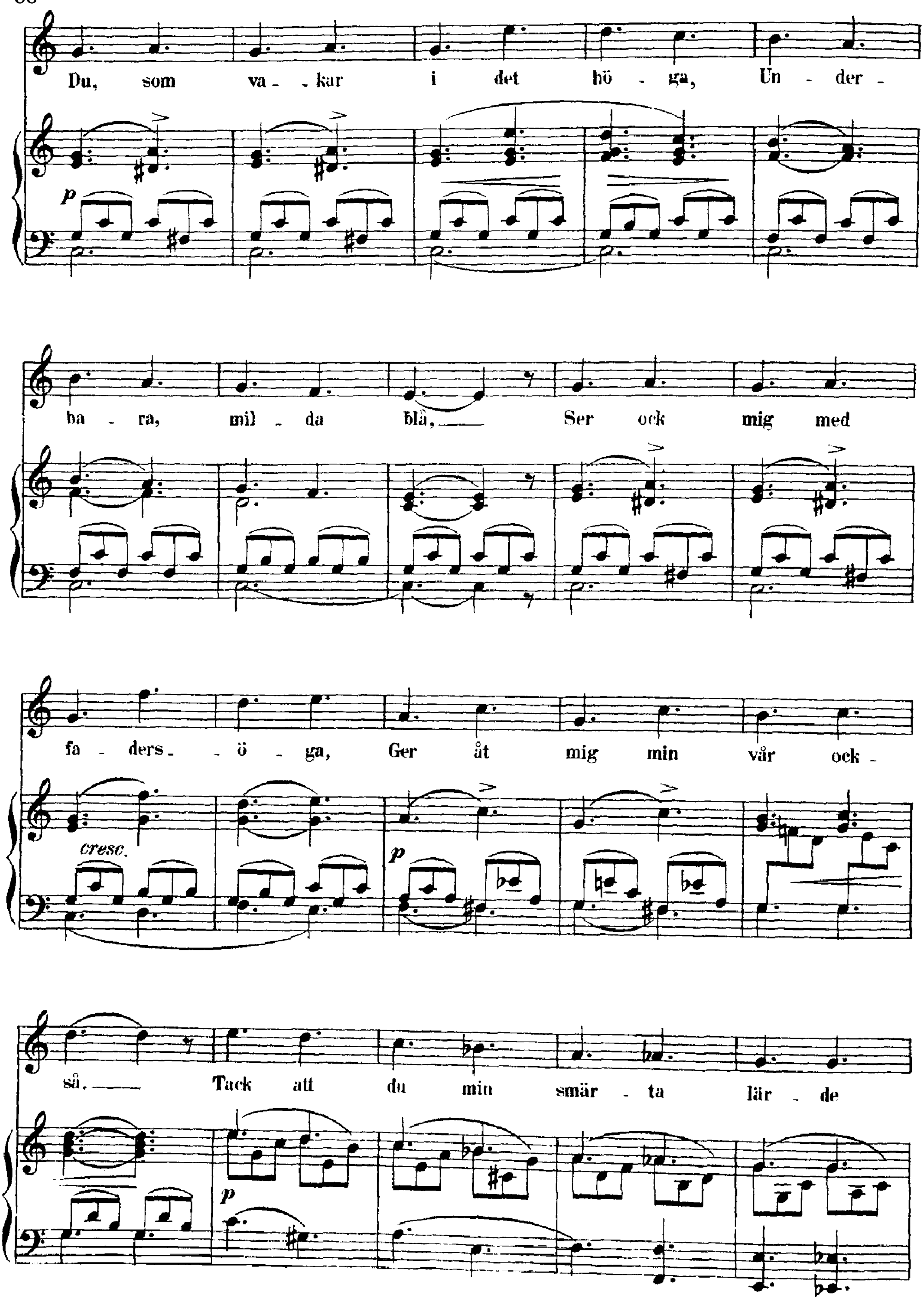

ving _ _ en; För _ u _ tan Hans vil _ ja skall ing _ _ en, för-
ful _ _ la, Rot _ lö _ sa i rym _ der _ na rul _ _ la, rot-
skräc _ _ ka? Min Fa _ der, Han skall mig upp _ väc _ _ ka, min
gräf _ _ ver; Vår Fa _ der i him _ me _ len lef _ _ ver, vår
cresc.
f
u _ tan Hans vil _ ja skall ing _ _ en Af oss fal _ la
lö _ sa i rym _ der _ na rul _ _ la; Jag har sam _ ma
Fa _ der, Han skall mig upp _ väc _ _ ka En gång ur den
Fa _ der i him _ me _ len lef _ _ ver, Så kun _ _ _ na vi
pp
cresc.
con espress.
hung _ _ _ ran _ de ned."
fä _ _ _ ste som de."
dju _ _ _ pa _ ste snö."
ic _ _ _ ke för _ _ gås."
p
cresc.
mf
p
pp
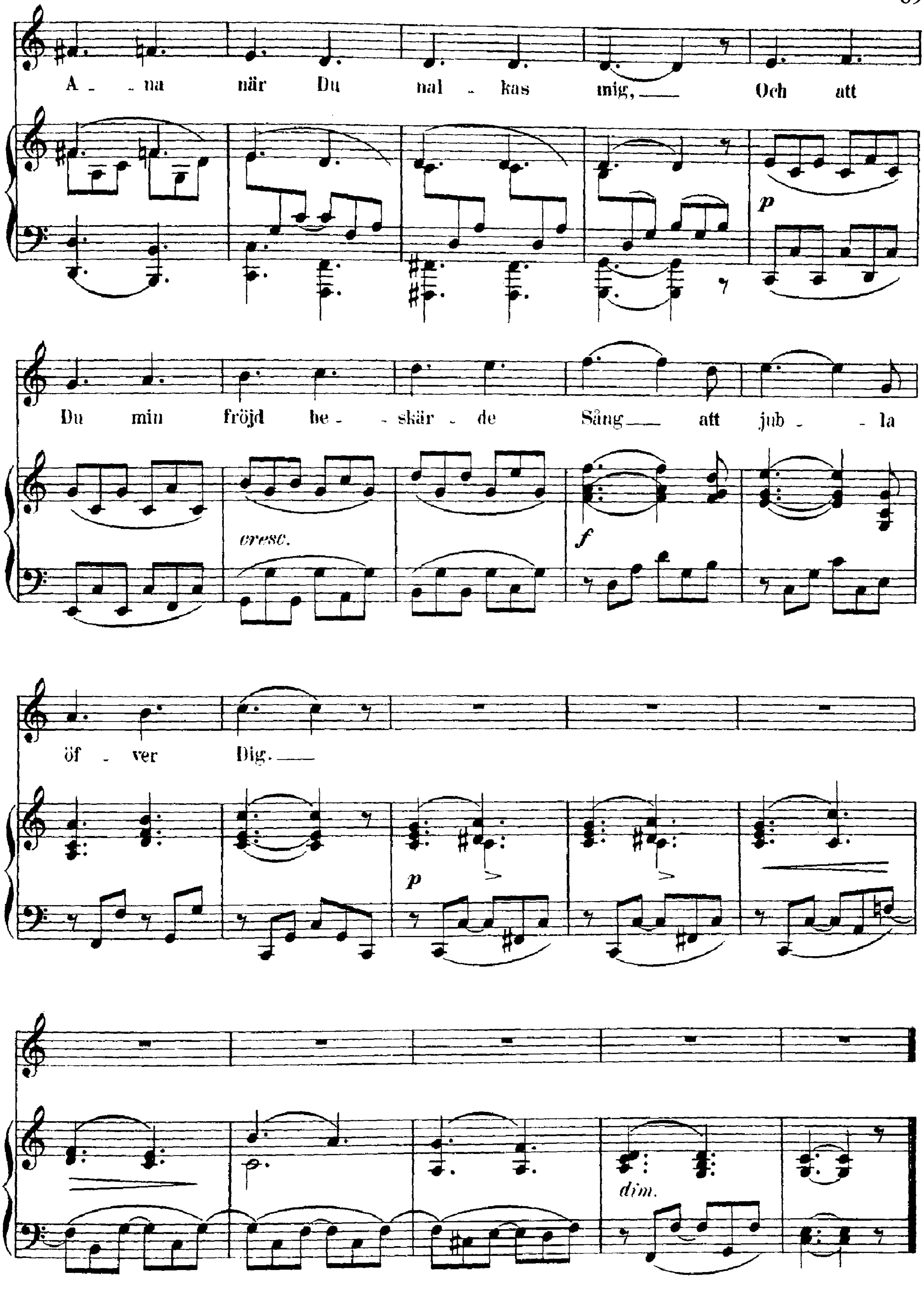
Vårdagsgryning.

E. Bäckström.
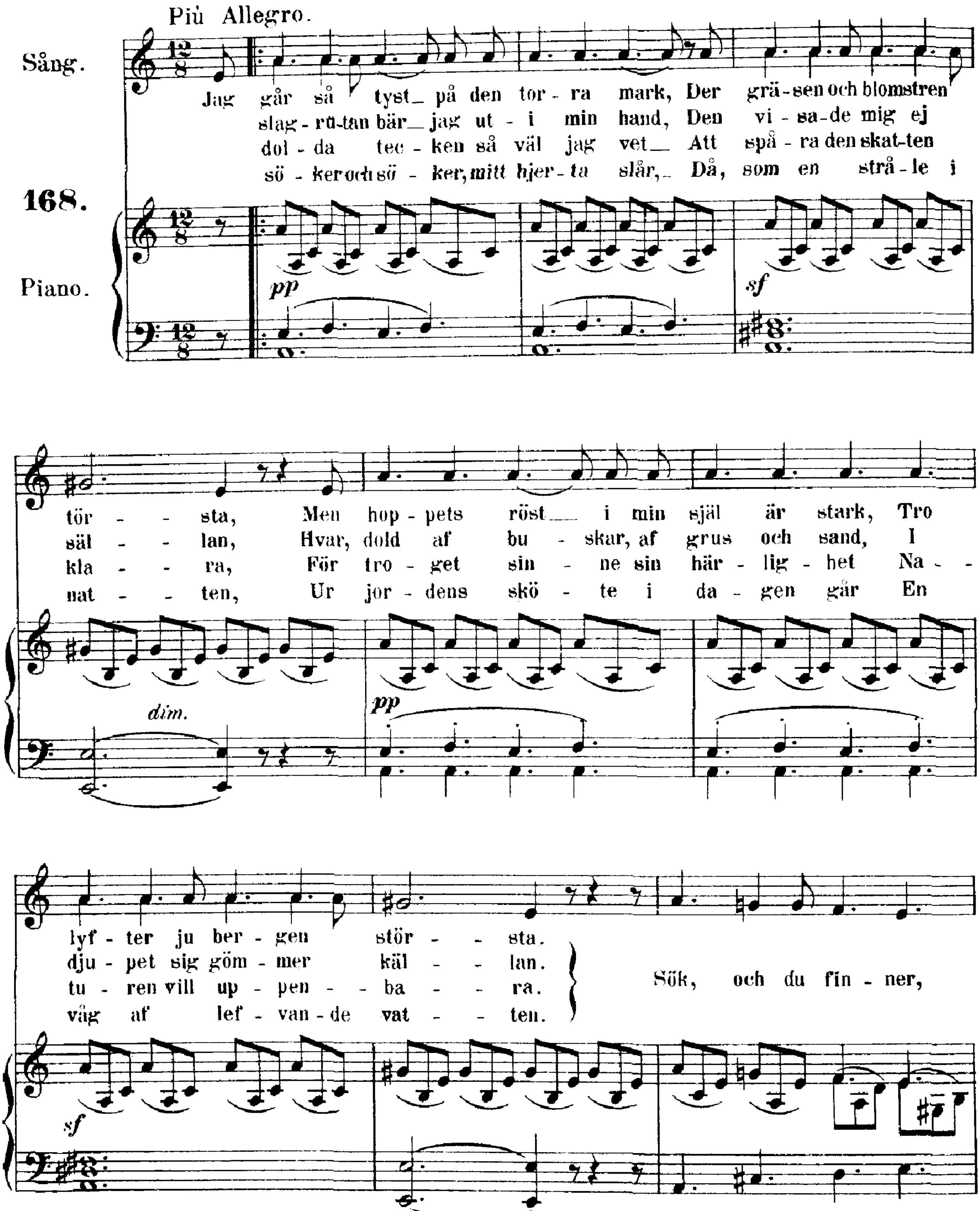

jor - den ner, Och för - kla - rad vår - skyn bå - dar
gladt, för - tjust, Vink - ar ömt och vän - ligt nic - kar,
a - nad dag, Och i vå - gen fri - het ta - lar,
mild i lä, Väl - lukt ge - nom rym - den su - sar,
Oss att da - gens un - der sker, oss att da - gens un - der
Su - sar svalt och böl - jar ljust, su - sar svalt och böl - jar
Luf - ten fylls af ju - bel-slag, luf - ten fylls af ju - bel -
Sol går upp! På knä, på knä! Sol går upp! På knä, på
sker.
ljust.
slag.
knä!
pp
cresc.
f
sf
p
cresc.
f
dim.
p
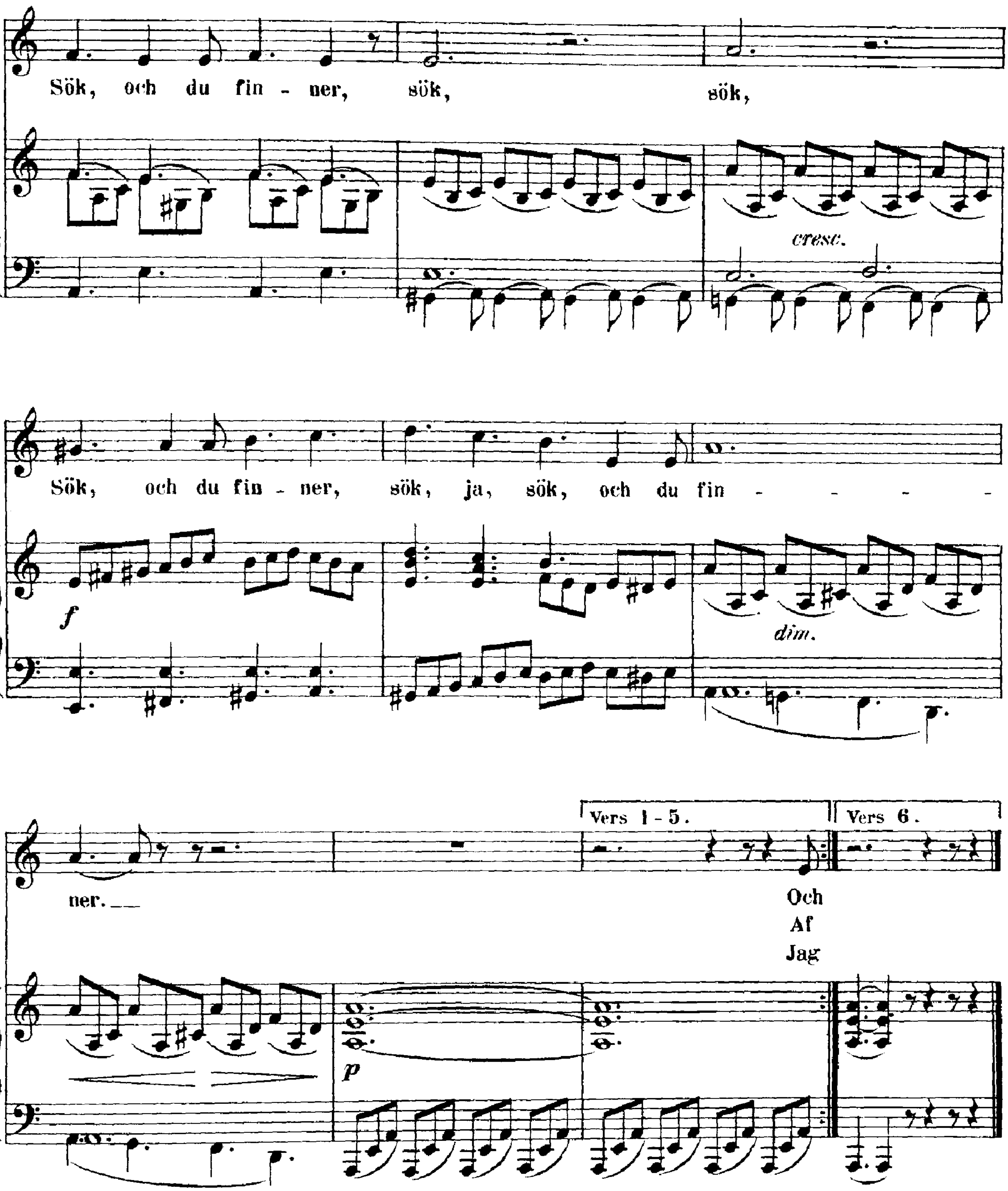

Du, som va - kar i det hö - ga, Un - der -
ba - ra, mil - da blå, Ser ock mig med
fa - ders - ö - ga, Ger åt mig min vår ock -
så. Tack att du min smär - ta lär - de
p
cresc.

A - na när Du nal - kas mig, Och att
Du min fröjd be - skär - de Sång att jub - la
öf - ver Dig.
p
cresc.
f
p
dim.

Källsökaren.

Thekla Knös

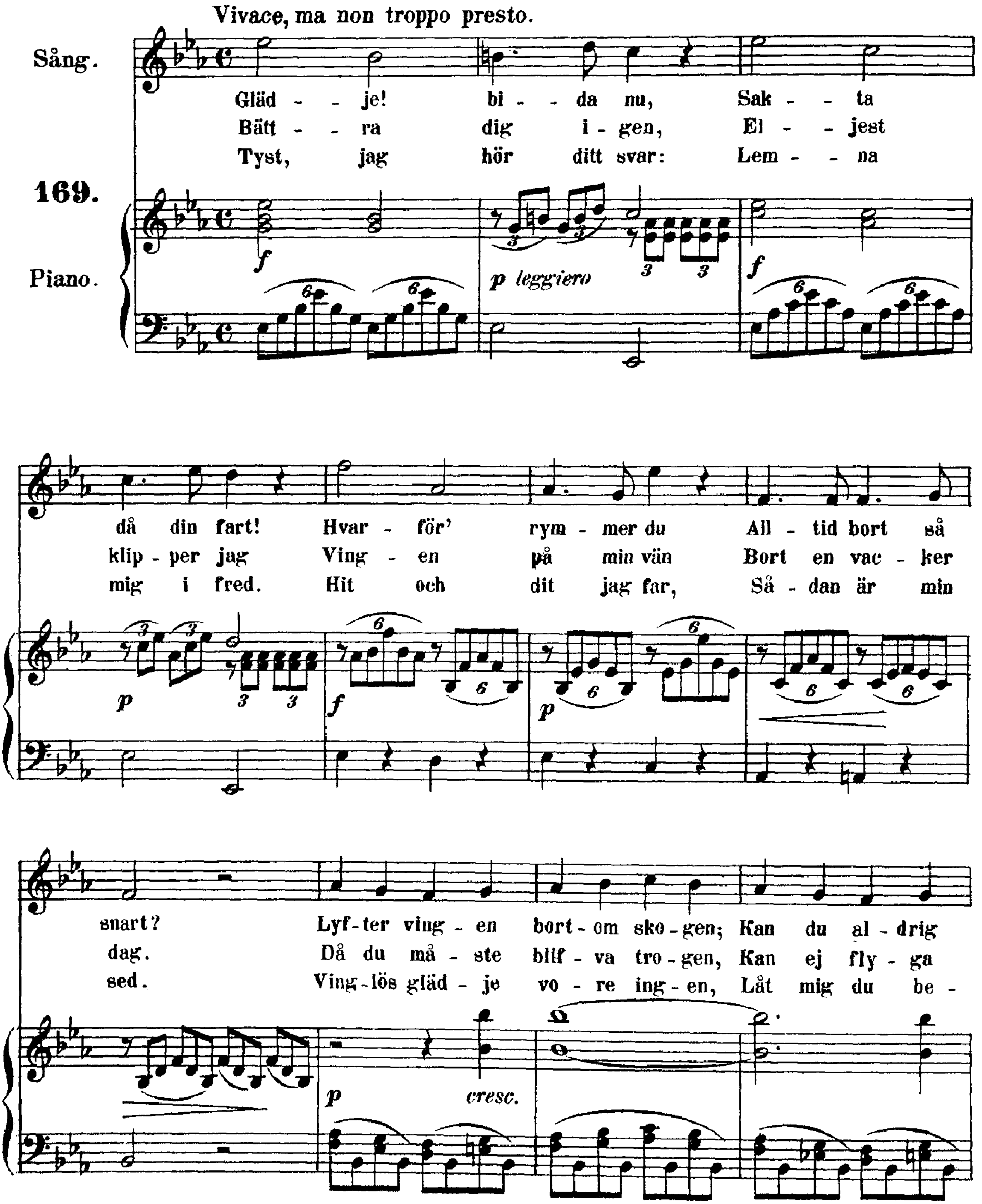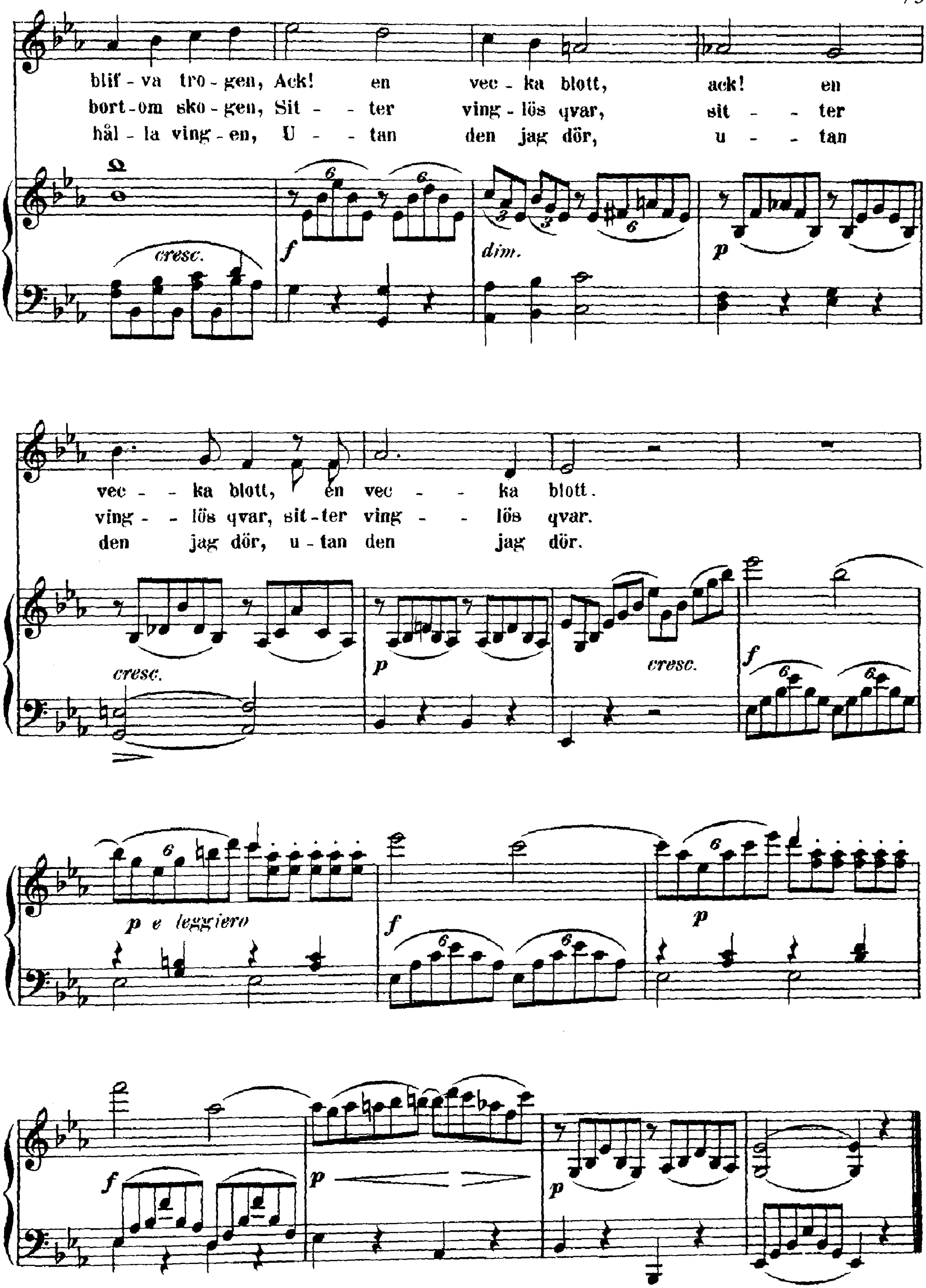

På knä till jorden jag sjunker, hör
Hur' vågor sorla och sjunga,
Min kyss jungfruliga böljan rör,
Och vissnade blommor blï unga.
Sök, och du finner.

Jag dricker; lycklig, förfriskad mun
Vill gladelig undret prisa.
På högblå botten i källans grund
Sig himmelens stjernor visa.
Sök, och du finner.

Flyktingen.
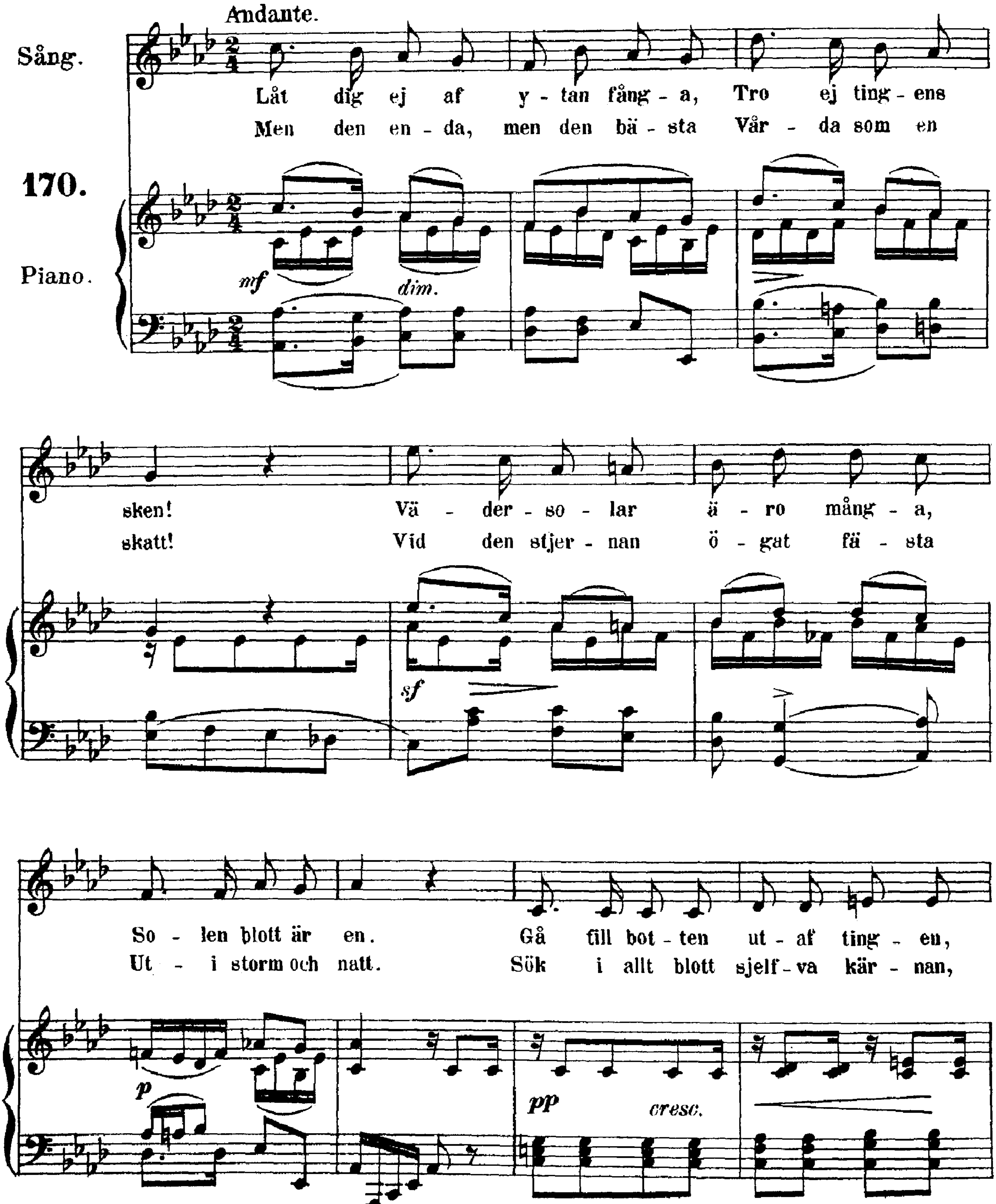
C. W. Böttiger.
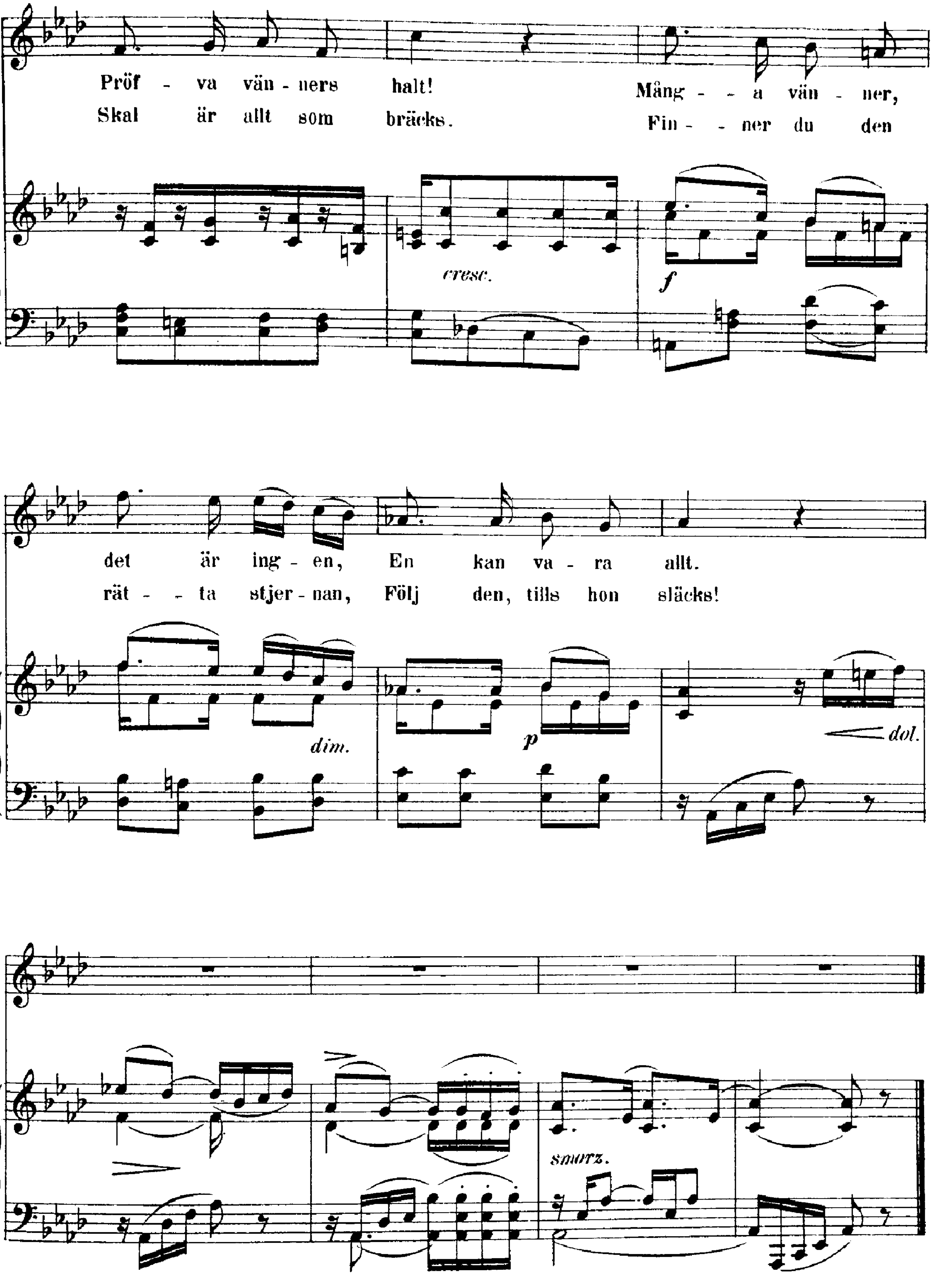

blif - va tro - gen, Ack! en vec - ka blott, ack! en
bort - om sko - gen, Sit - - ter ving - lös qvar, sit - - ter
hål - la ving - en, U - - tan den jag dör, u - - tan
cresc.
f
dim.
p
vec - - ka blott, en vec - - ka blott.
ving - - lös qvar, sit - ter ving - - lös qvar.
den jag dör, u - tan den jag dör.
cresc.
p
cresc.
f
p e leggiero
f
p
f
p
p

Sken och ljus.
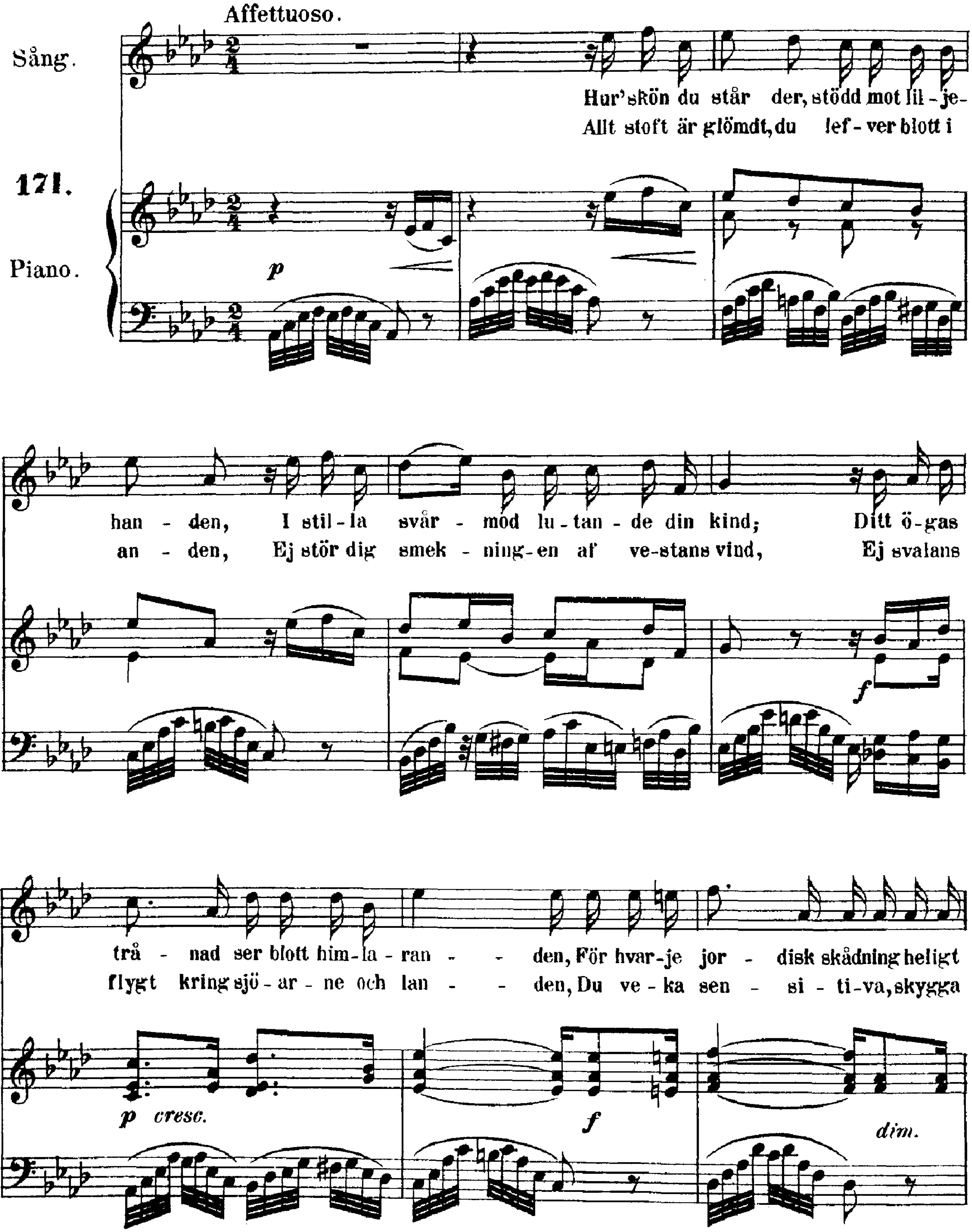
C.W. Böttiger.
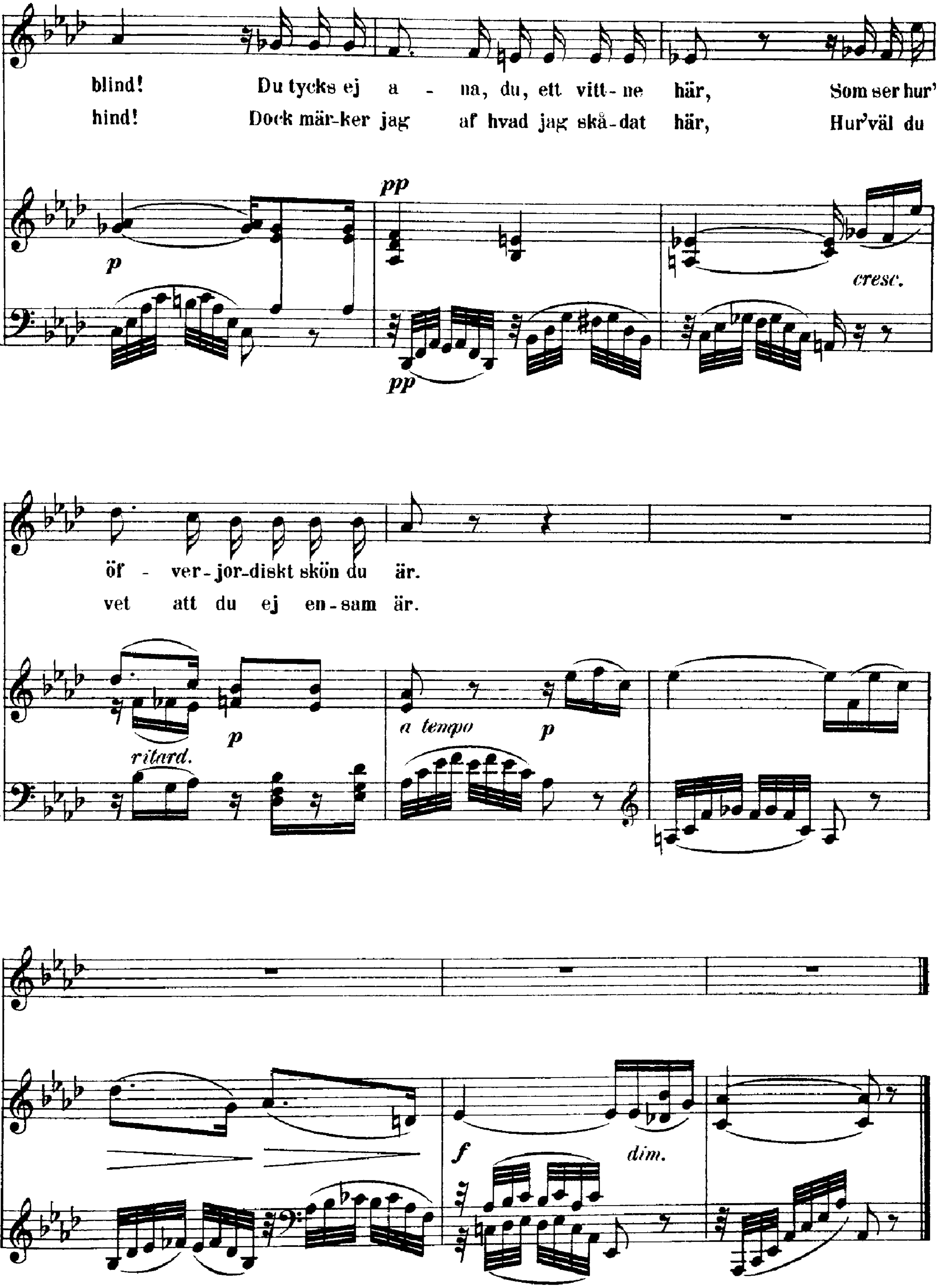

Pröf - va vän - ners halt! Mång - - a vän - ner,
Skal är allt som bräcks. Fin - - ner du den
cresc.
f
det är ing - en, En kan va - ra allt.
rät - - ta stjer - nan, Följ den, tills hon släcks!
dim.
p
dol.
smorz.

På afstånd.
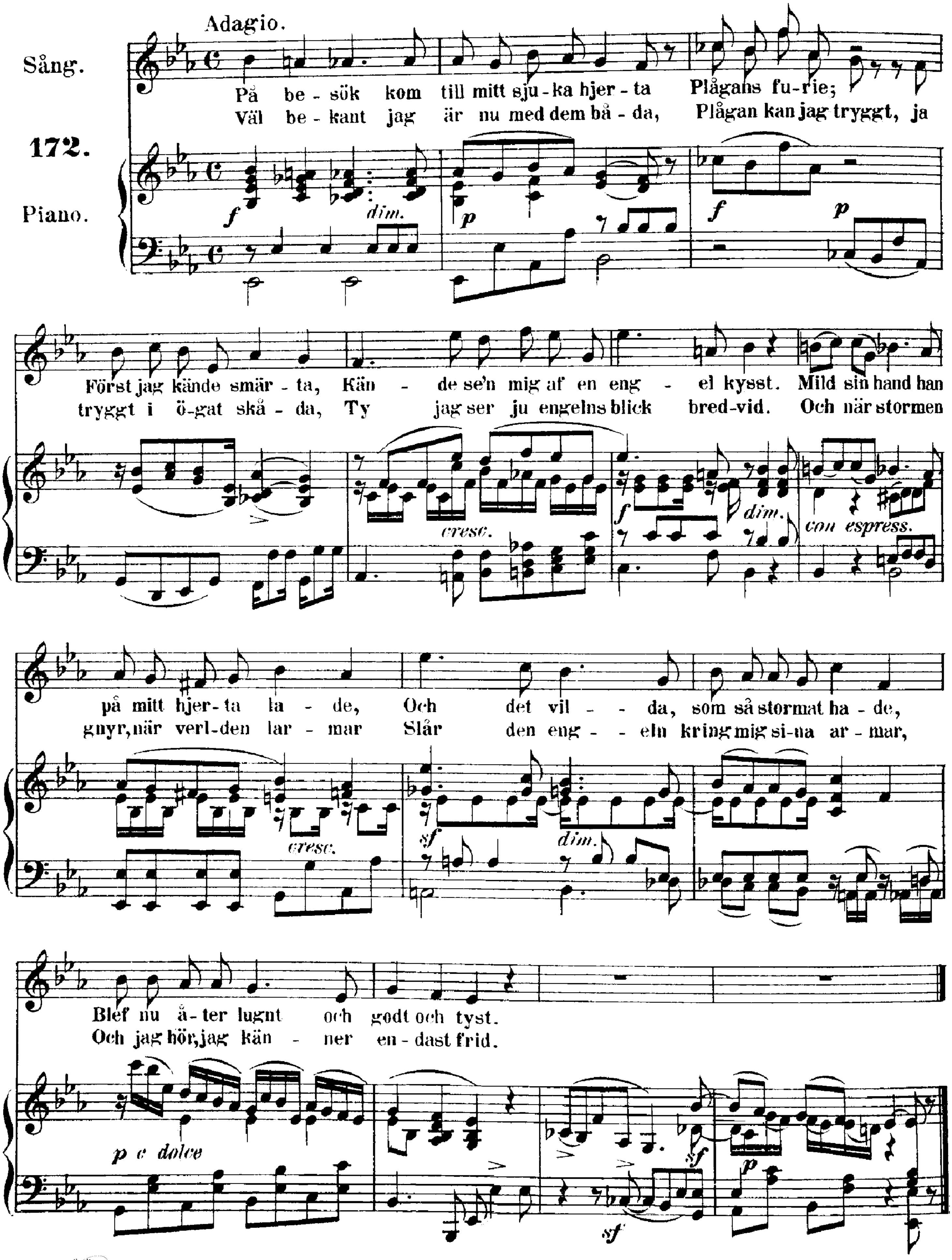
E. Bäckström.

blind! Du tycks ej a - na, du, ett vitt - ne här, Som ser hur'
hind! Dock mär-ker jag af hvad jag skå-dat här, Hur'väl du
pp
p
pp
cresc.
öf - ver-jor-diskt skön du är.
vet att du ej en-sam är.
p
ritard.
a tempo
p
f
dim.
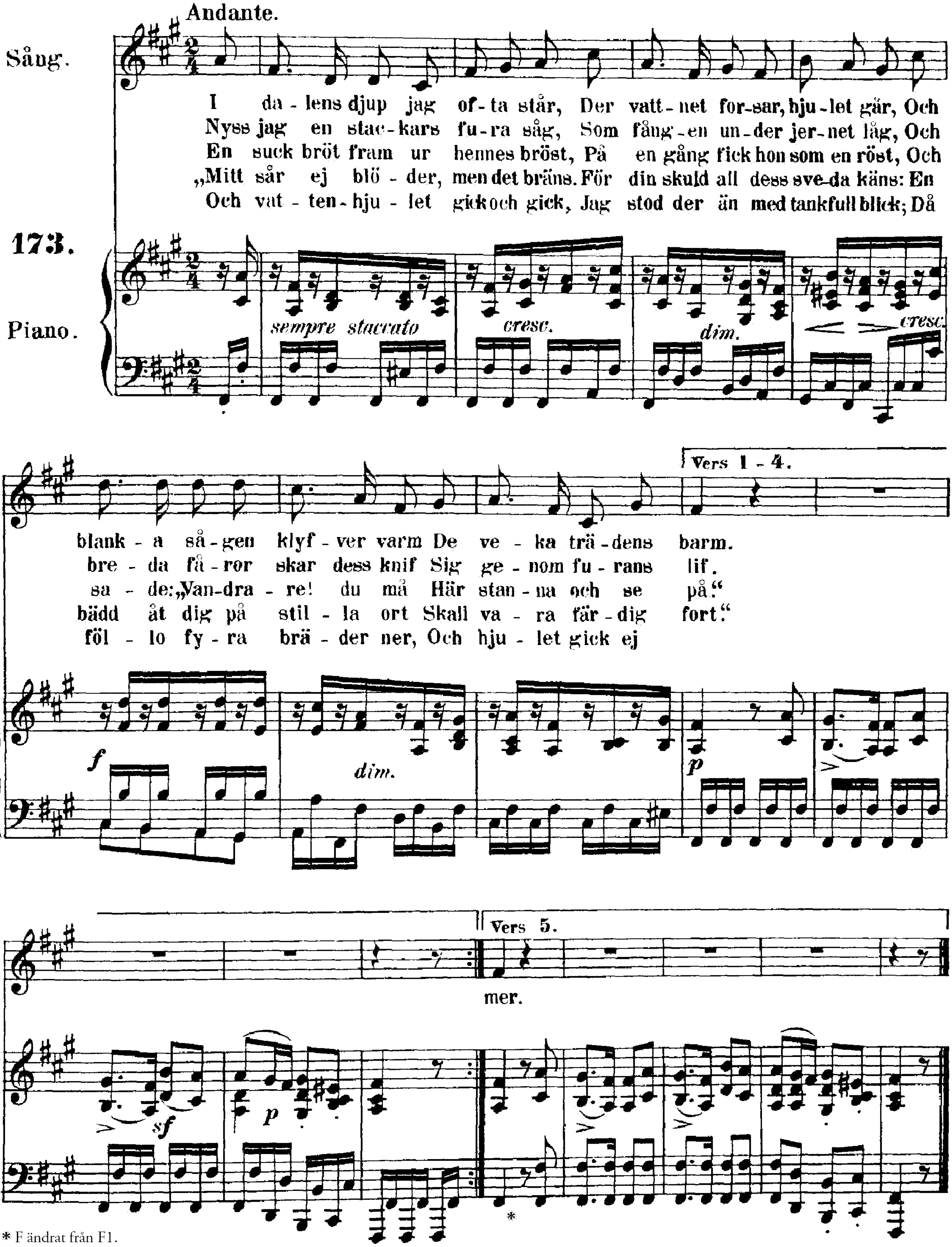
Furien och engeln.

C. W. Böttiger.

Sågqvarnen.
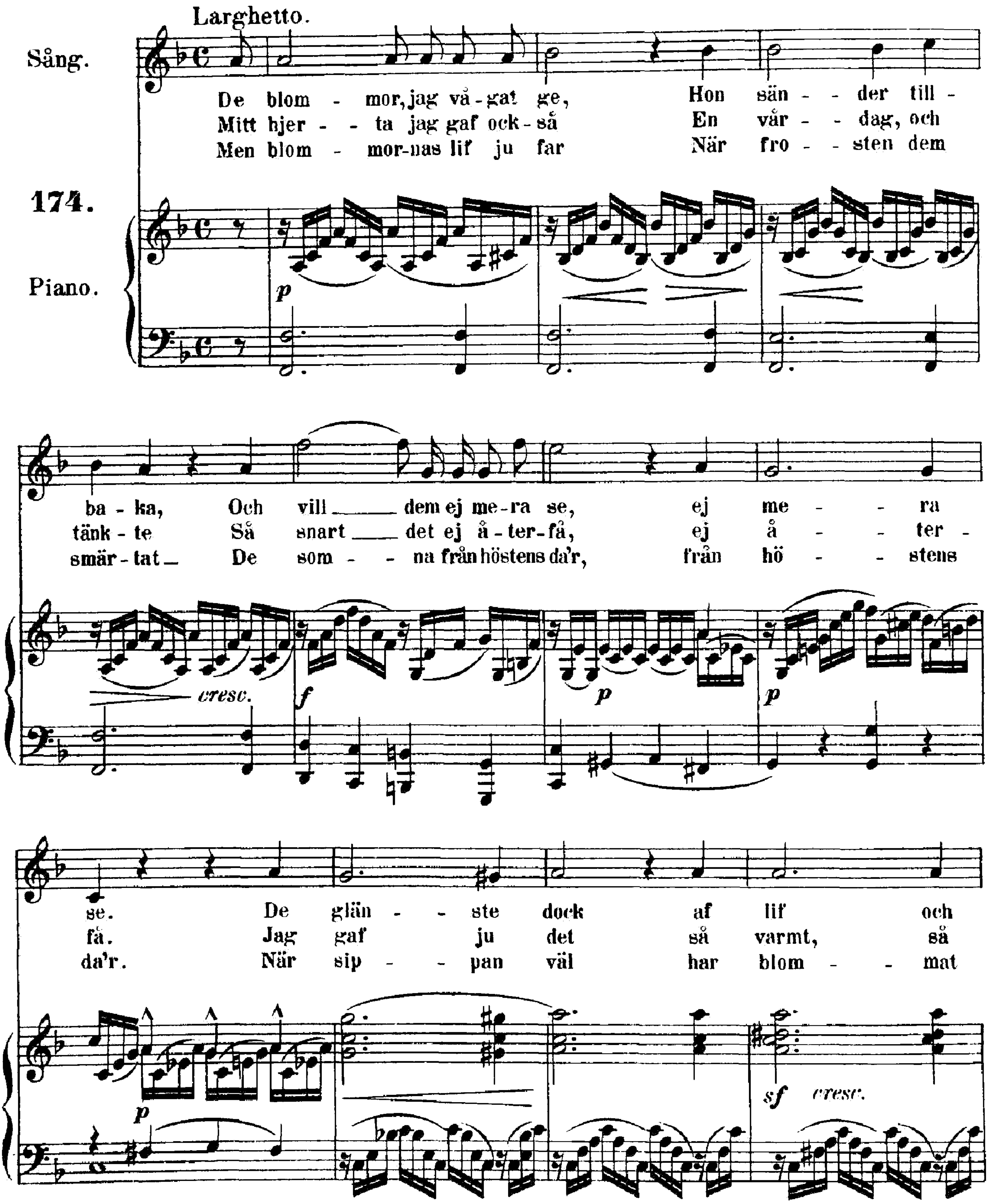
C. W. Böttiger
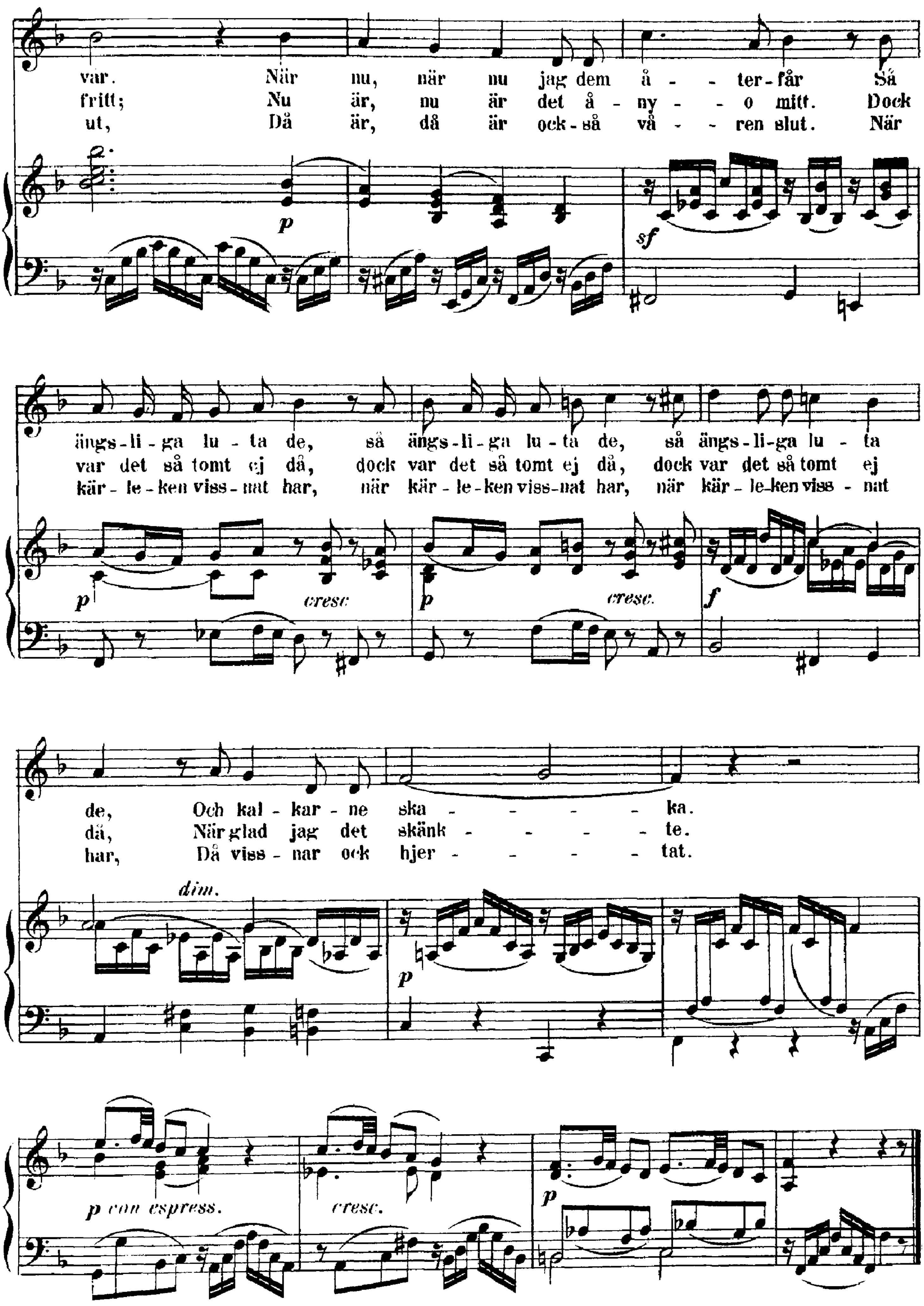

* F ändrat från F1.

Vissna blommor.
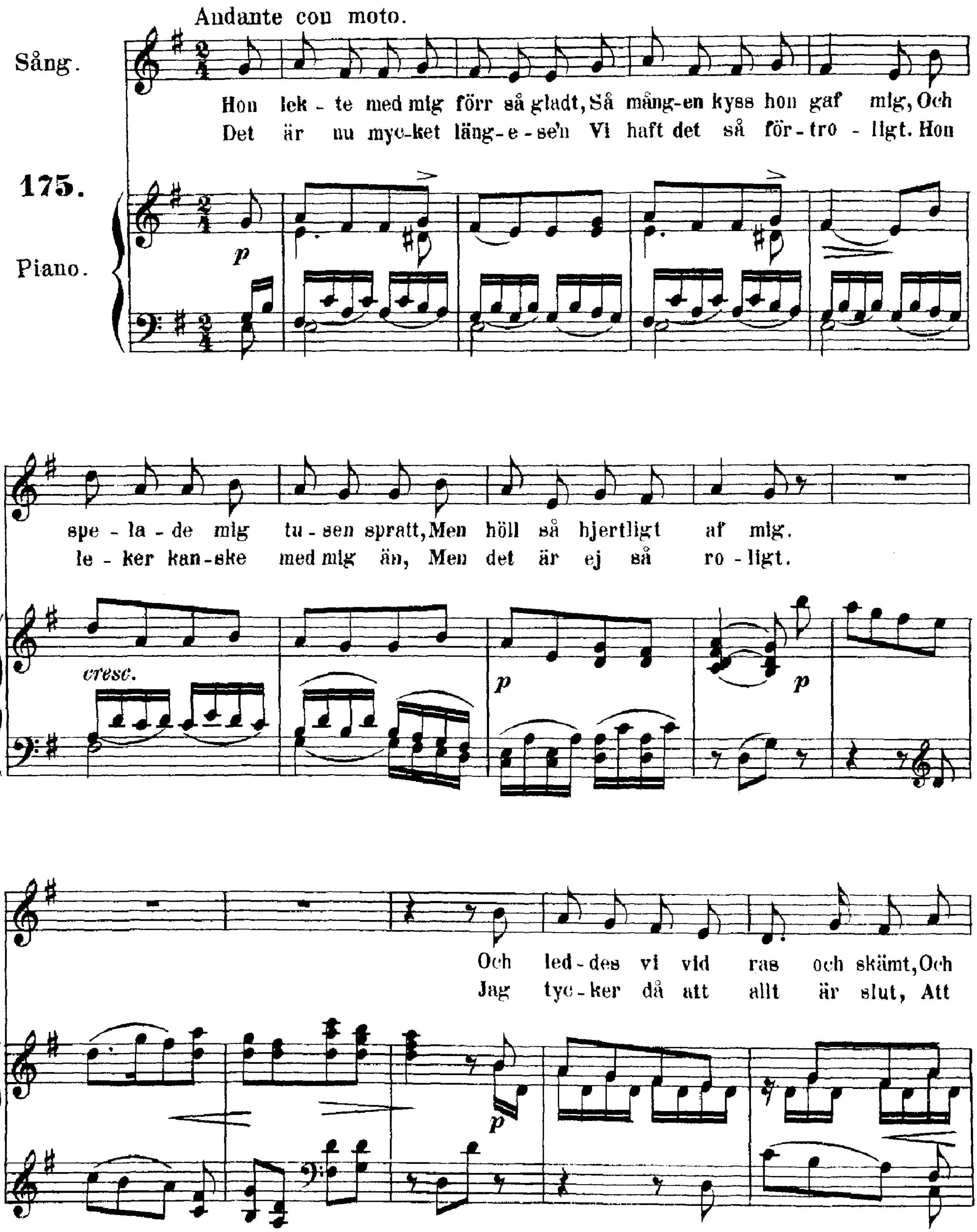
E. Bäckström.
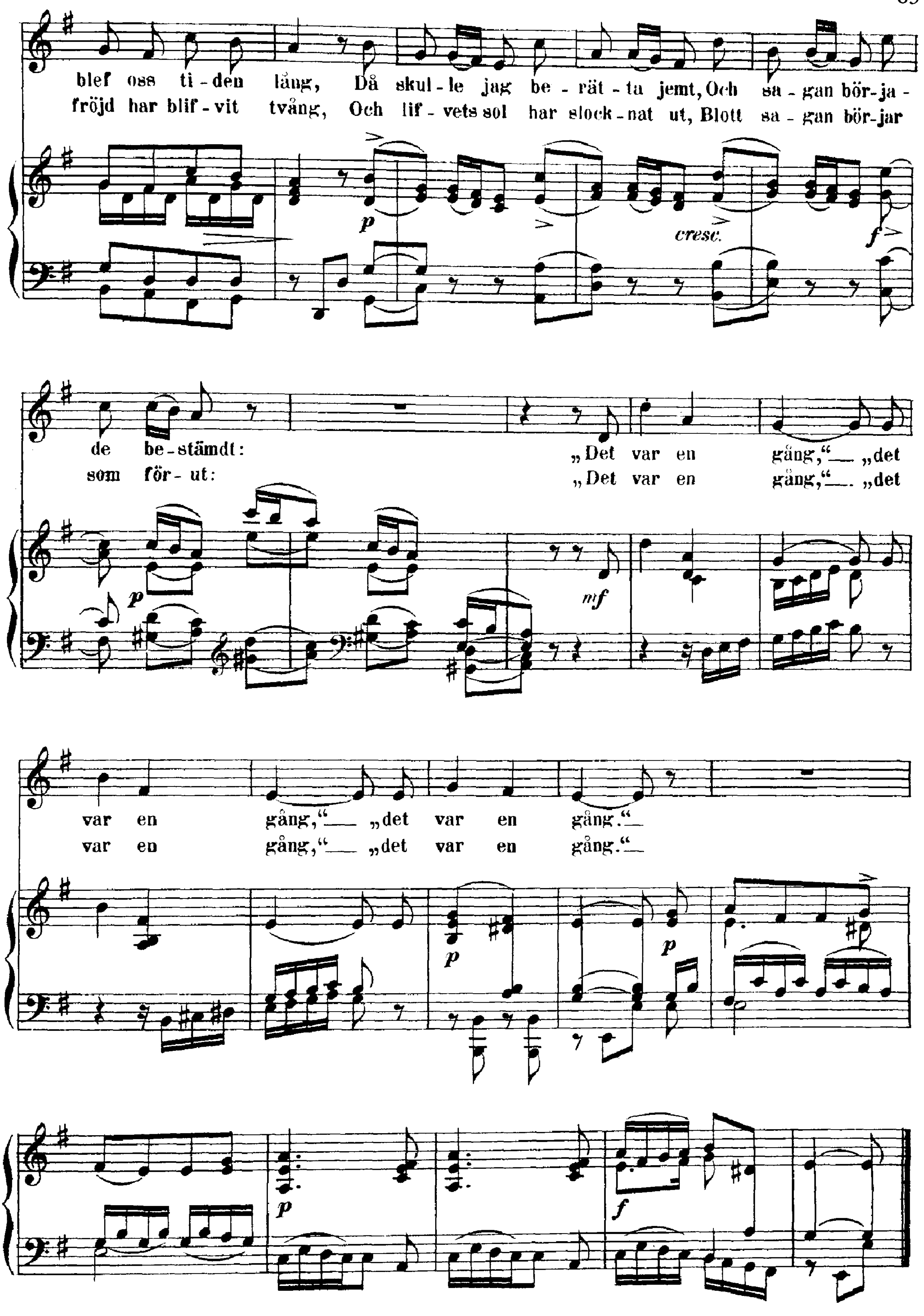

var. När nu, när nu jag dem å - - ter-får Så
fritt; Nu är, nu är det å - ny - - o mitt. Dock
ut, Då är, då är ock-så vå - - ren slut. När
ängs-li-ga lu - ta de, så ängs-li-ga lu-ta de, så ängs-li-ga lu - ta
var det så tomt ej då, dock var det så tomt ej då, dock var det så tomt ej
kär-le-ken viss-nat har, när kär-le-ken viss-nat har, när kär-le-ken viss - nat
de, Och kal - kar - ne ska - - - - - ka.
då, När glad jag det skänk - - - - te.
har, Då viss - nar ock hjer - - - - - tat.
p
sf
p
cresc
p
cresc.
f
dim.
p
p con espress.
cresc.
p

Sagorna.
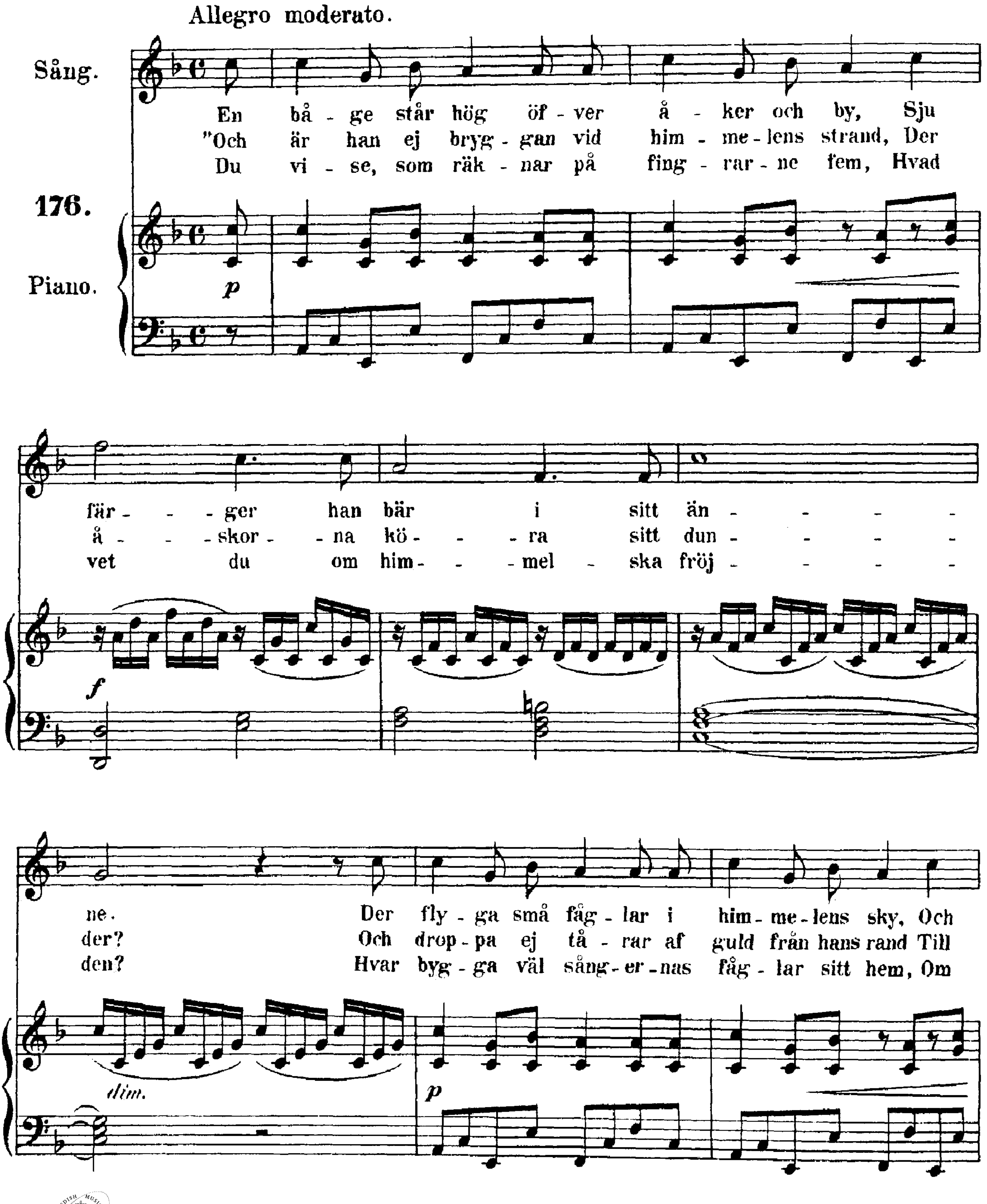
E. Bäckström.
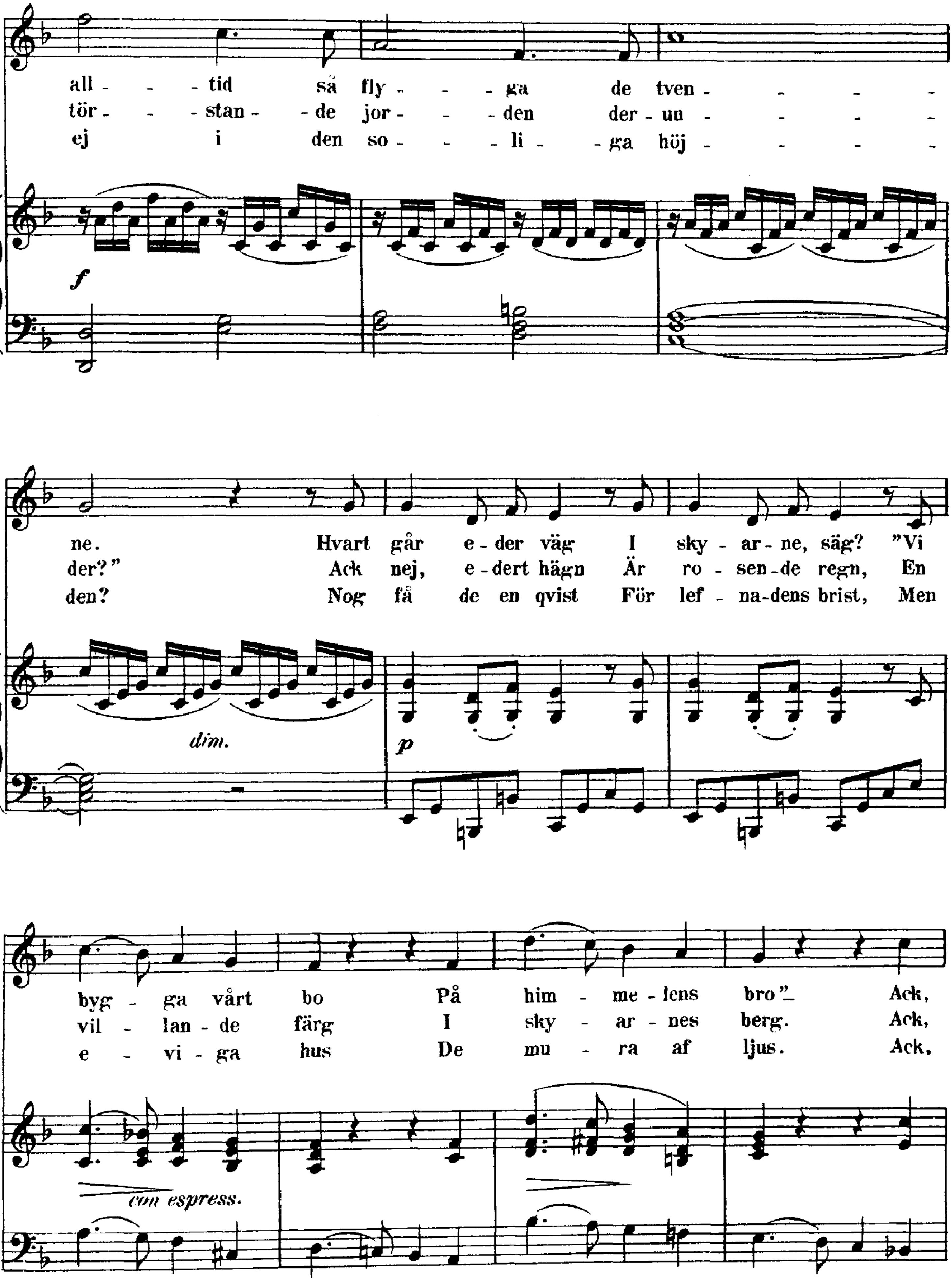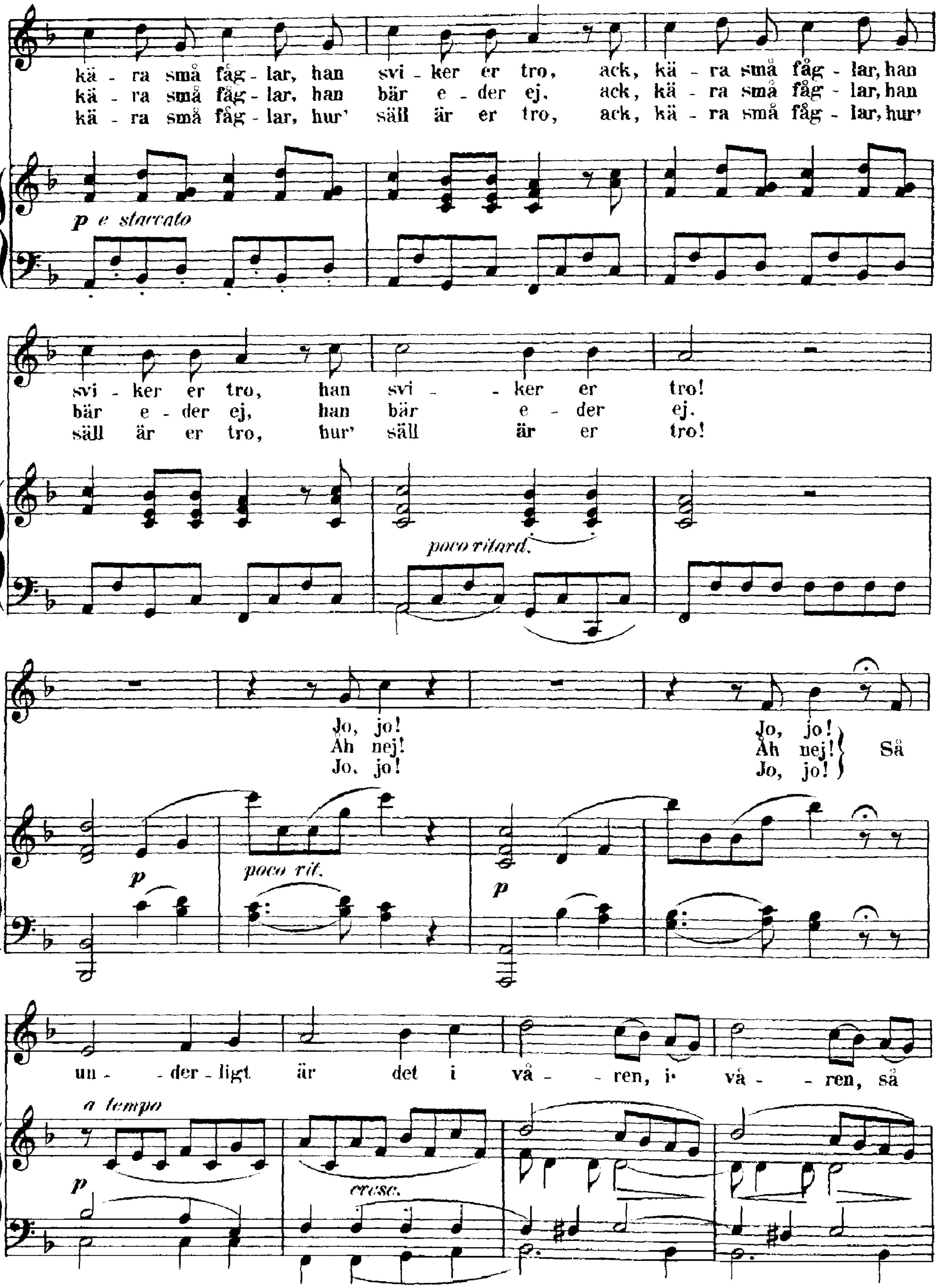

blef oss ti - den lång, Då skul - le jag be - rät - ta jemt, Och sa - gan bör - ja -
fröjd har blif - vit tvång, Och lif - vets sol har slock - nat ut, Blott sa - gan börjar
cresc.
de be - stämdt: „Det var en gång,“ — „det
som för - ut: „Det var en gång,“ — „det
var en gång,“ — „det var en gång.“ —
var en gång,“ — „det var en gång.“ —
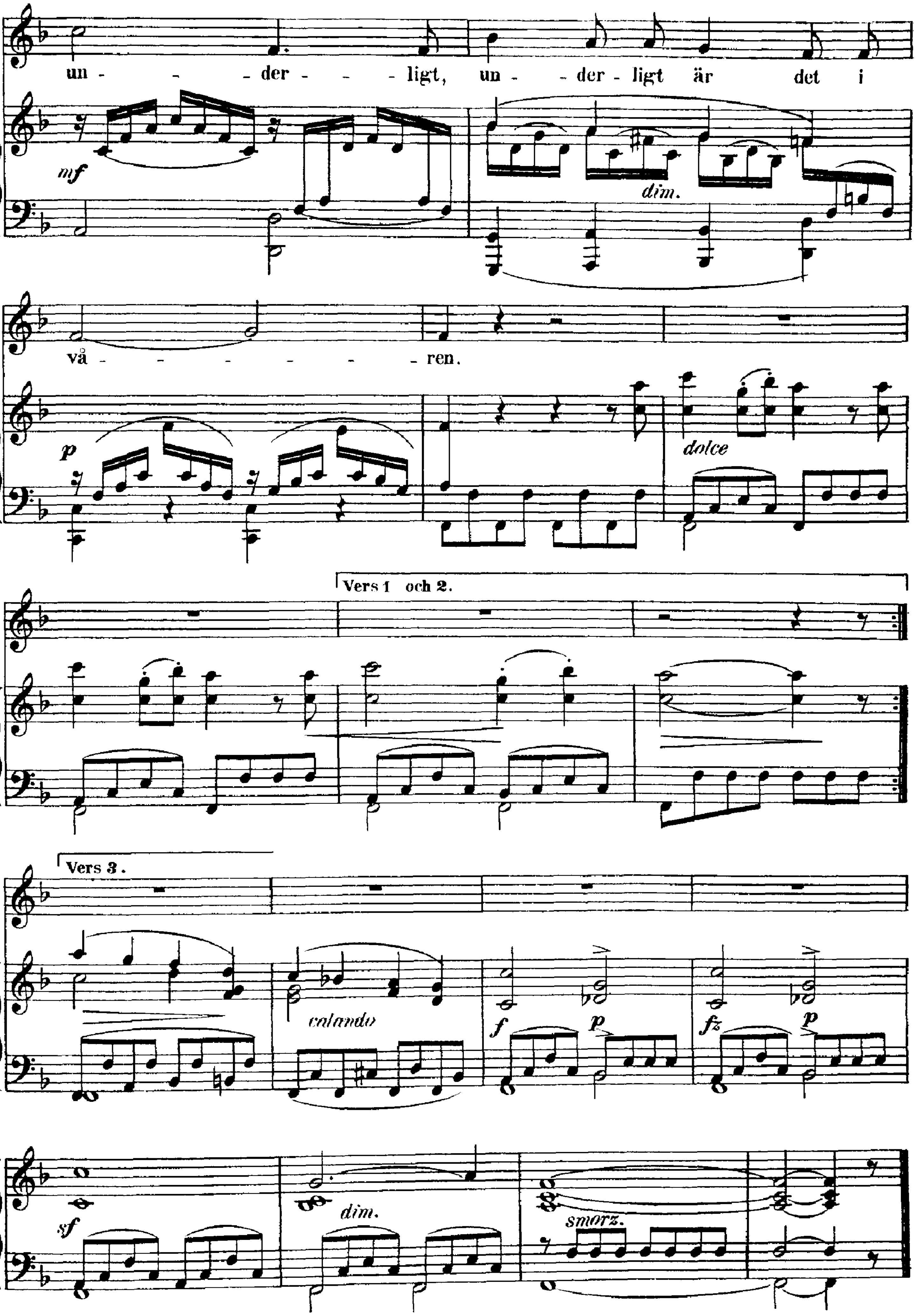
Regnbågen.

Z. Topelius.
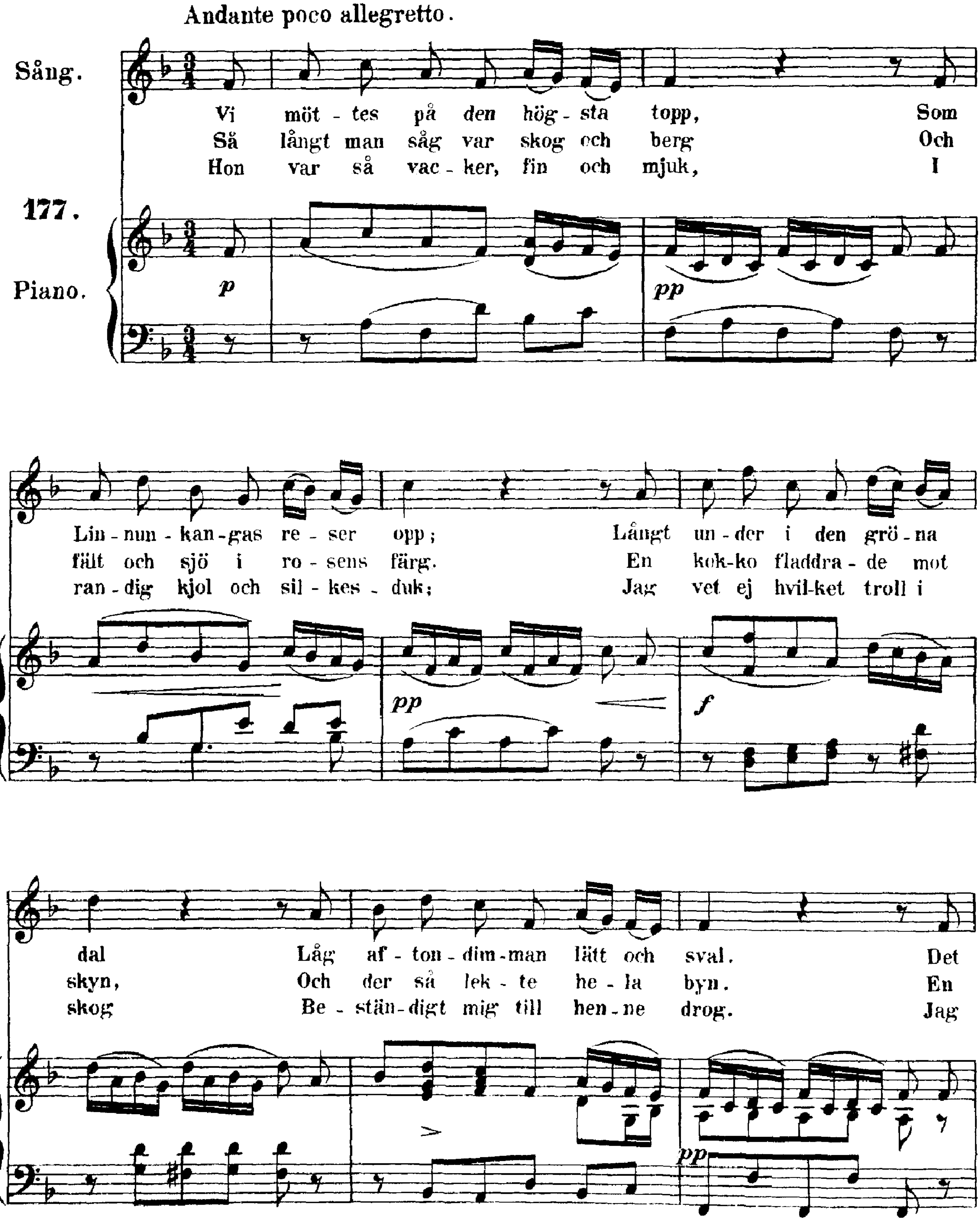

all - - - tid så fly - - - ga de tven - - - - -
tör - - - stan - - de jor - - - den der - un - - - - -
ej i den so - - - li - - ga höj - - - - -
f
ne. Hvart går e - der väg I sky - ar - ne, säg? "Vi
der?" Ack nej, e - dert hägn Är ro - sen - de regn, En
den? Nog få de en qvist För lef - na - dens brist, Men
dim.
p
byg - ga vårt bo På him - me - lens bro"_ Ack,
vil - lan - de färg I sky - ar - nes berg. Ack,
e - vi - ga hus De mu - ra af ljus. Ack,
con espress.
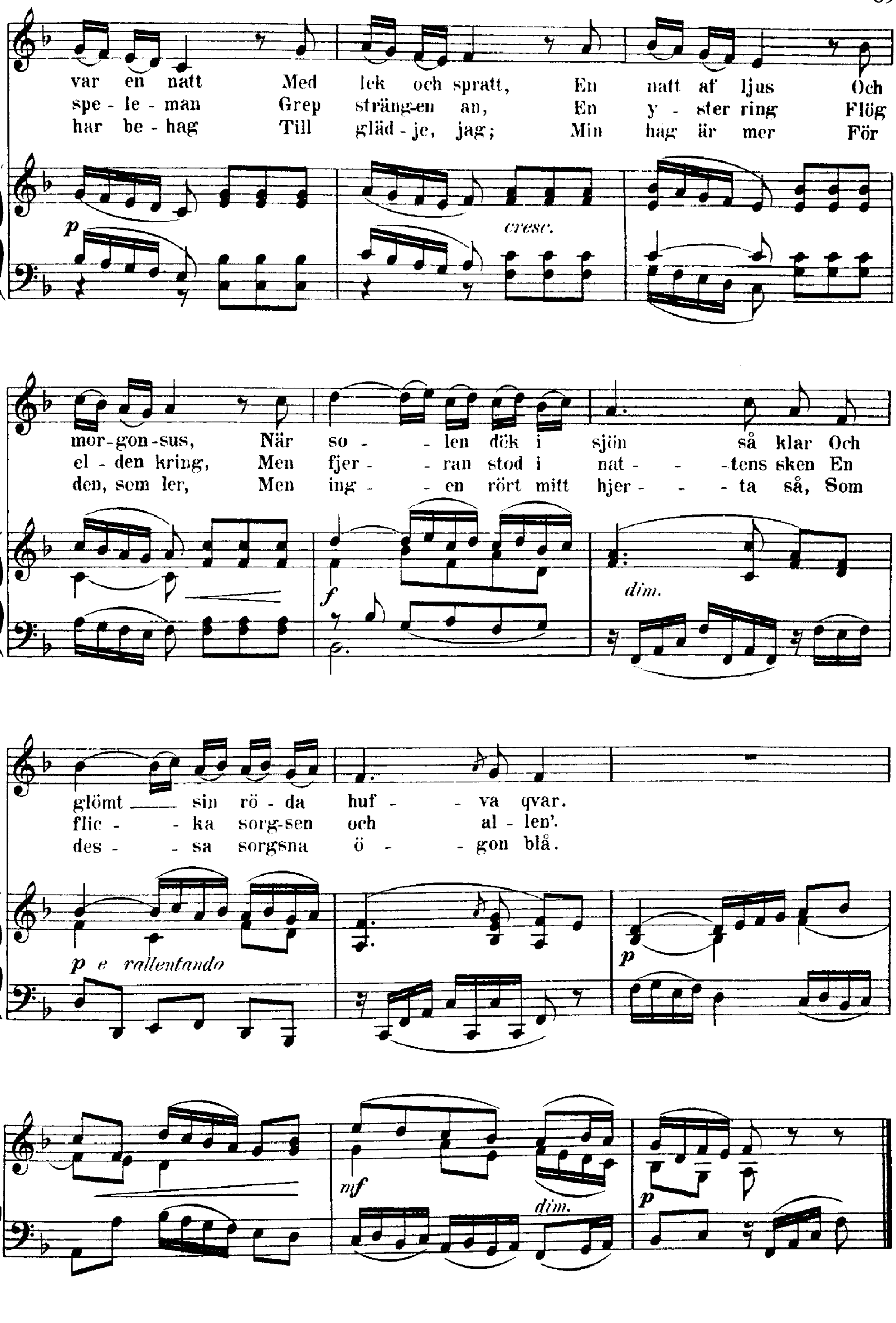

kä - ra små fåg - lar, han svi - ker er tro, ack, kä - ra små fåg - lar, han
kä - ra små fåg - lar, han bär e - der ej, ack, kä - ra små fåg - lar, han
kä - ra små fåg - lar, hur' säll är er tro, ack, kä - ra små fåg - lar, hur'
p e staccato
svi - ker er tro, han svi - - ker er tro!
bär e - der ej, han bär e - der ej.
säll är er tro, hur' säll är er tro!
poco ritard.
Jo, jo! Jo, jo!
Åh nej! Åh nej! Så
Jo, jo! Jo, jo!
p
poco rit.
p
un - der - ligt är det i vå - - ren, i vå - - ren, så
a tempo
p
cresc.

un - der - ligt, un - der - ligt är det i
vå - ren.
mf
dim.
p
dolce
Vers 1 och 2.
Vers 3.
calando
f
fz
sf
dim.
smorz.

Midsommarnatt.
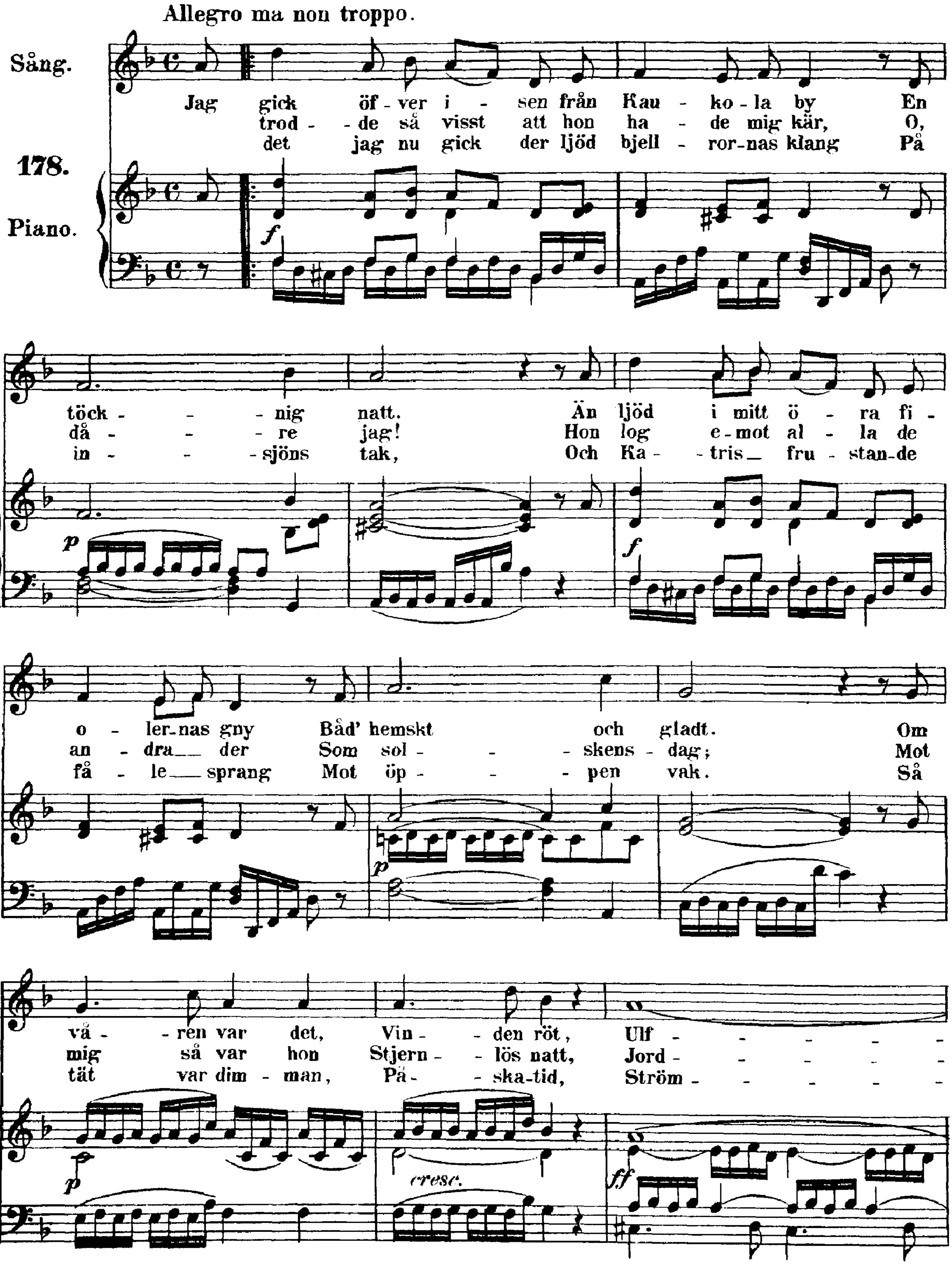
Z.Topelius.
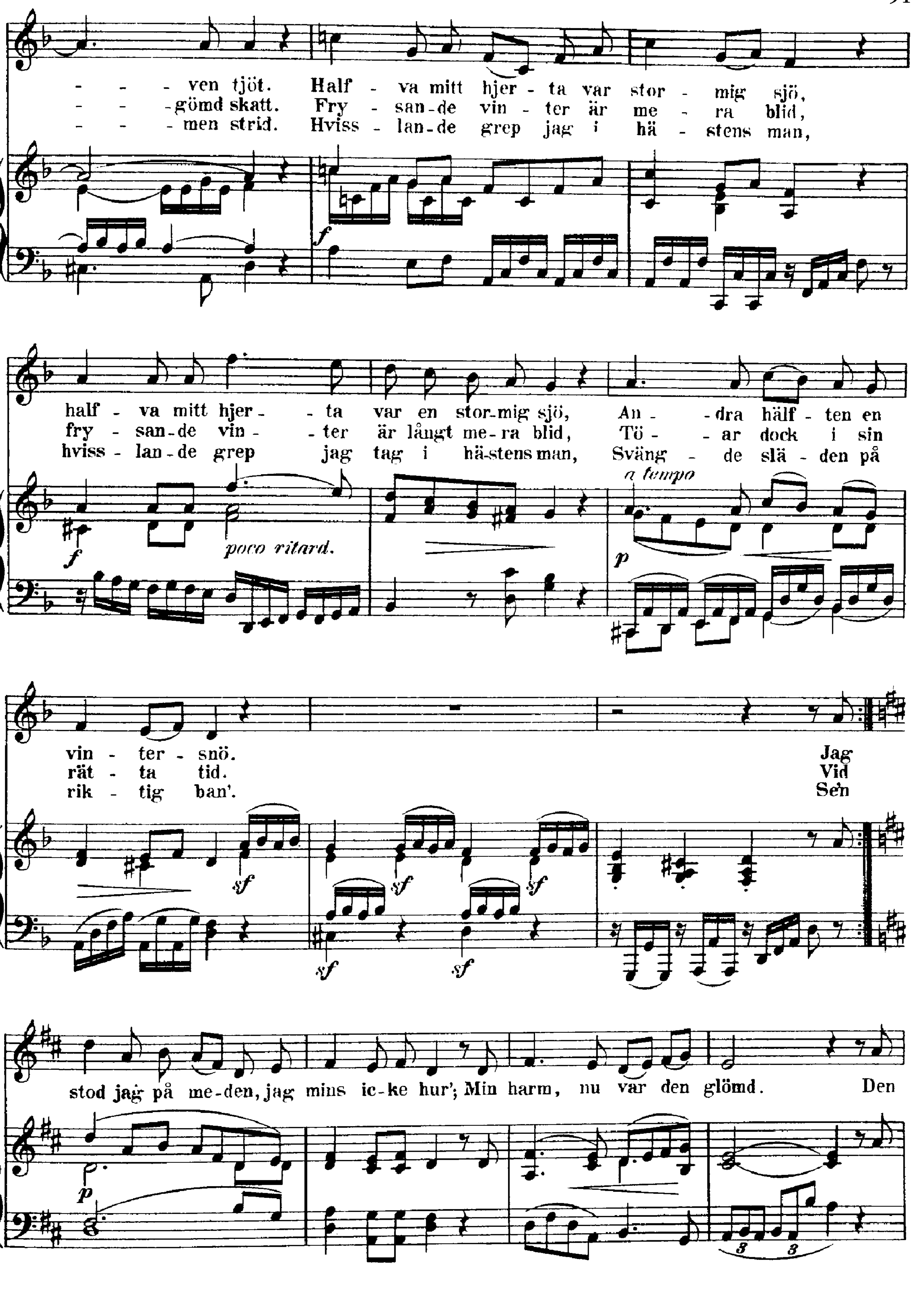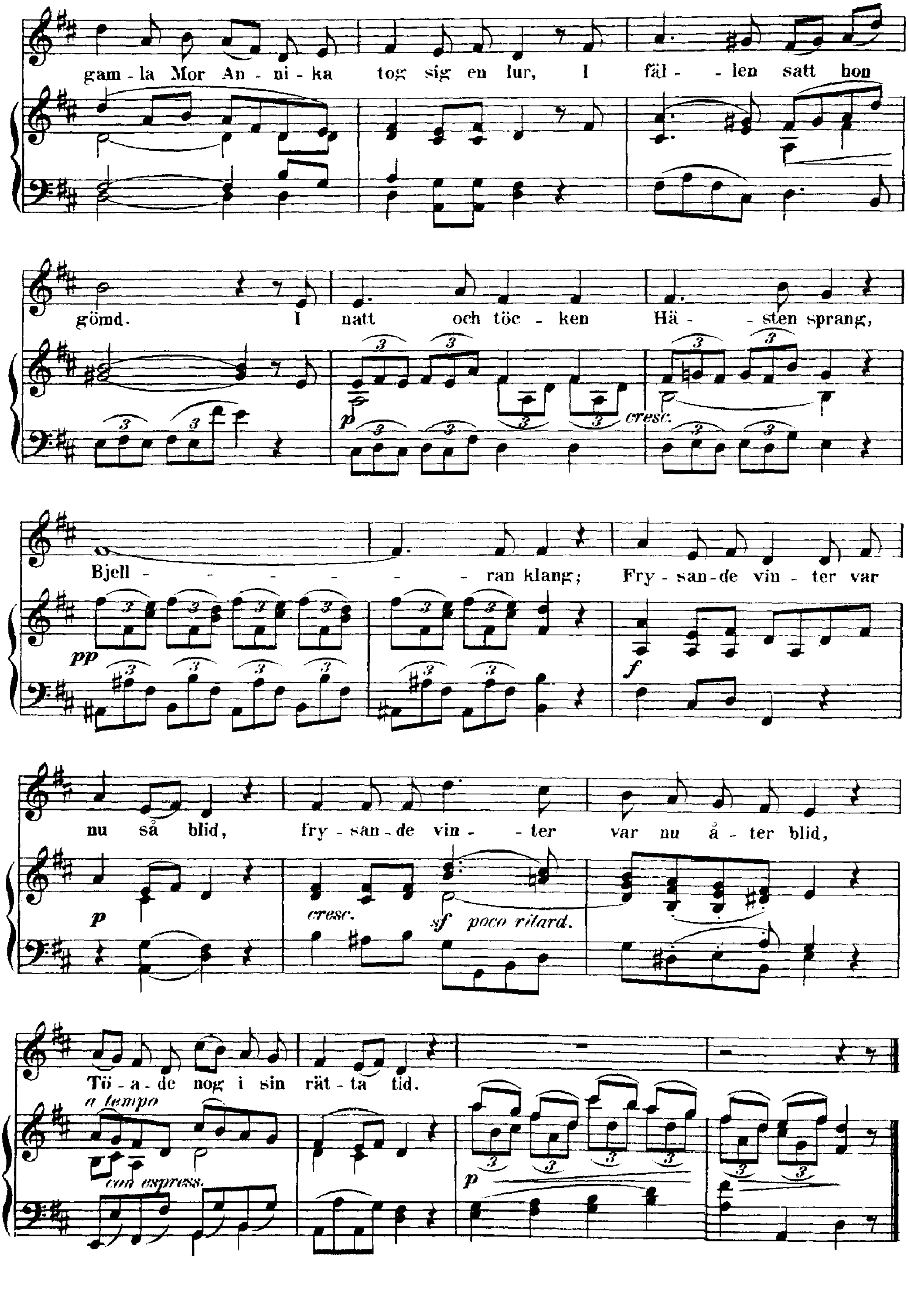

var en natt Med lek och spratt, En natt af ljus Och
spe - le - man Grep sträng-en an, En y - ster ring Flög
har be - hag Till gläd - je, jag; Min hag är mer För
cresc.
p
mor-gon-sus, När so - - len dök i sjön så klar Och
el - den kring, Men fjer - - ran stod i nat - - -tens sken En
den, som ler, Men ing - - en rört mitt hjer - - - ta så, Som
f
dim.
glömt sin rö - da huf - - va qvar.
flic - - ka sorg-sen och al - len'.
des - - sa sorgsna ö - - gon blå.
p e rallentando
p
mf
dim.
p

På nattlig is.

Z.Topelius.
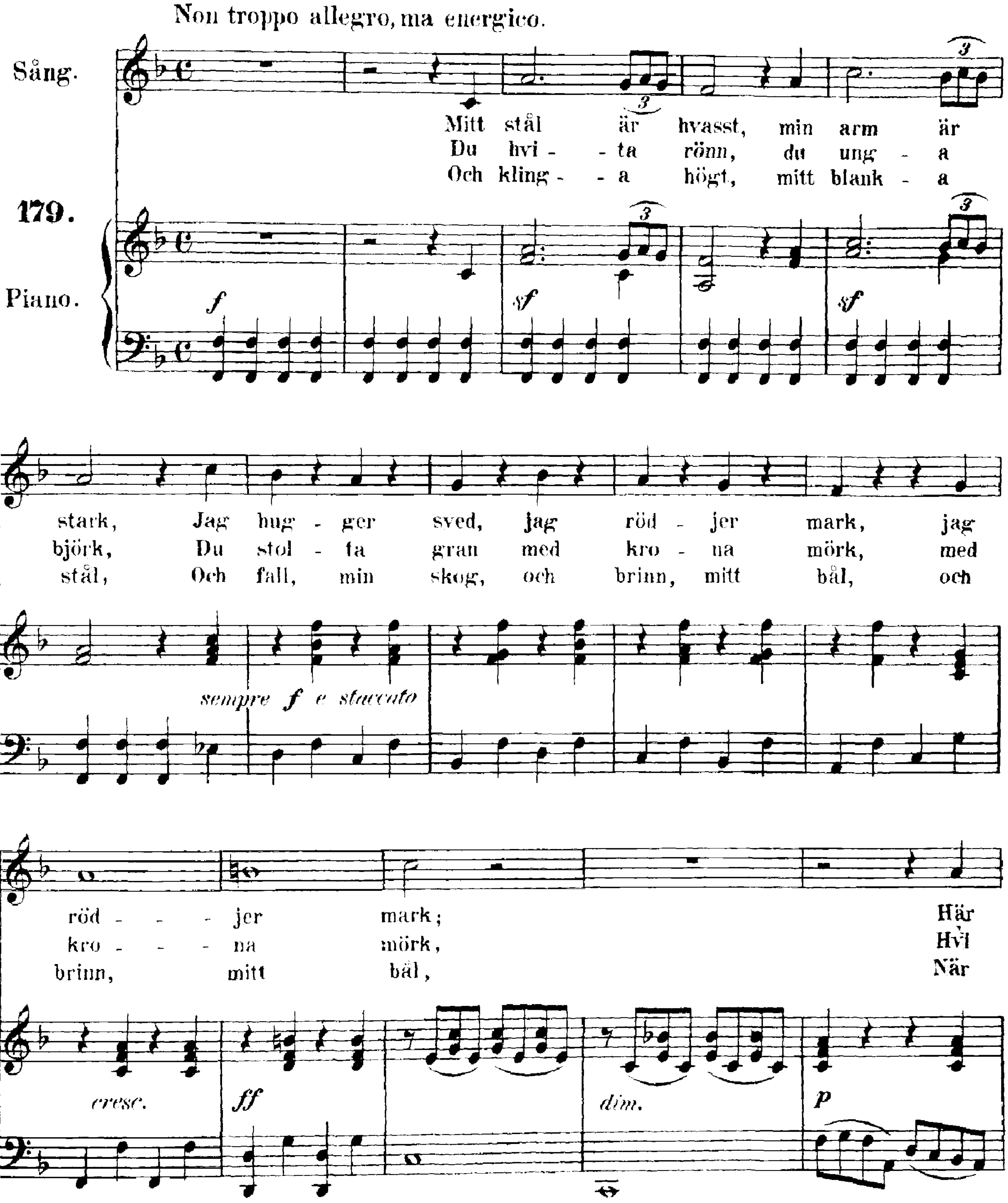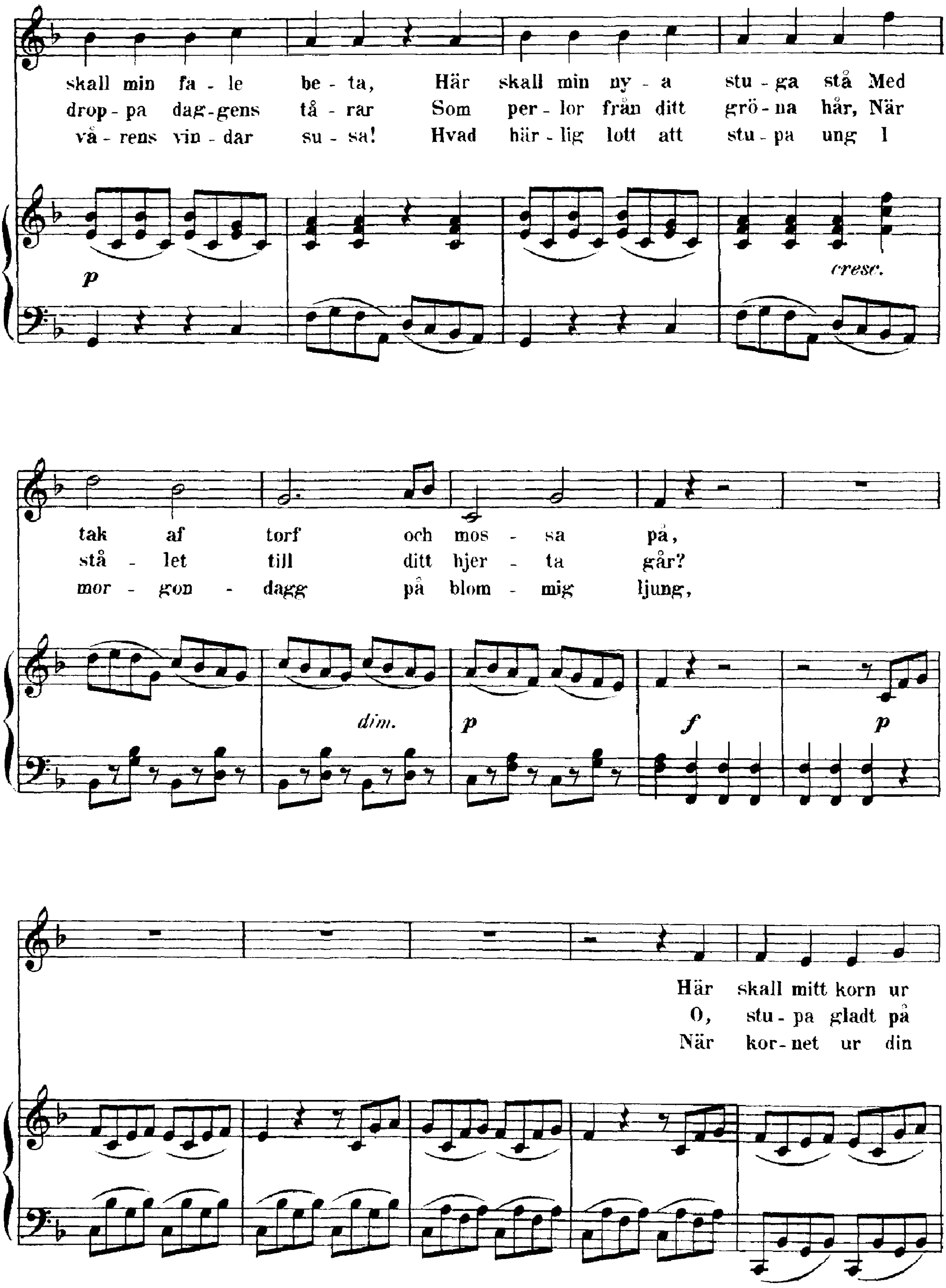

- - - ven tjöt. Half - va mitt hjer - ta var stor - mig sjö,
- - - gömd skatt. Fry - san-de vin - ter är me - ra blid,
- - - men strid. Hviss - lan-de grep jag i hä - stens man,
half - va mitt hjer - - ta var en stor-mig sjö, An - - dra hälf - ten en
fry - san-de vin - - ter är långt me-ra blid, Tö - - ar dock i sin
hviss - lan-de grep jag tag i hästens man, Sväng - de slä - den på
poco ritard.
a tempo
vin - ter - snö. Jag
rät - ta tid. Vid
rik - tig ban'. Sen
stod jag på me-den, jag mins ic-ke hur'; Min harm, nu var den glömd. Den
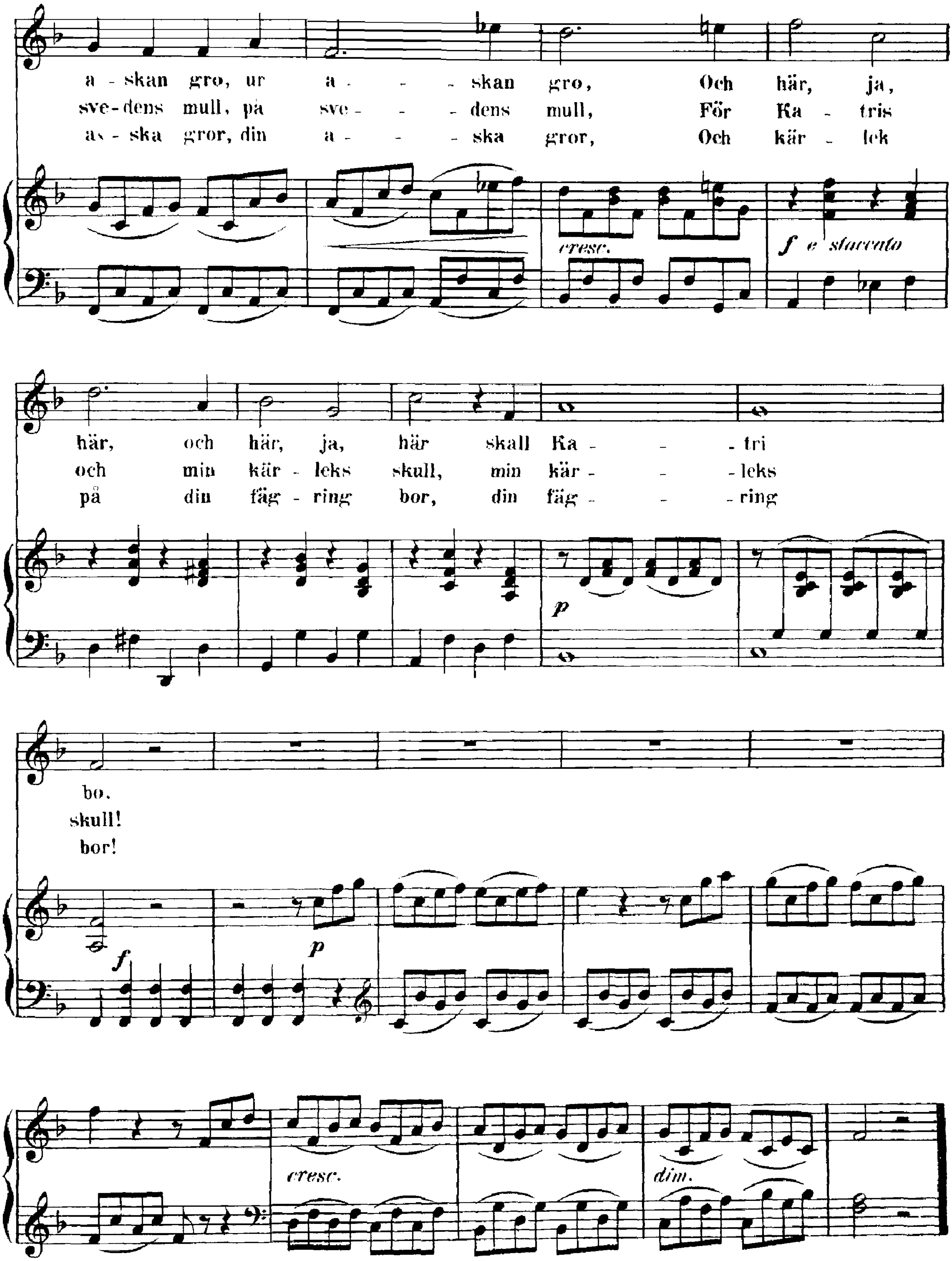

gam - la Mor An - ni - ka tog sig en lur, I fäl - - len satt hon
gömd. I natt och töc - ken Hä - - sten sprang,
Bjell - - - - - - - ran klang; Fry - san - de vin - ter var
nu så blid, fry - san - de vin - - ter var nu å - ter blid,
Tö - a - de nog i sin rät - ta tid.
cresc.
pp
f
p
sf poco ritard.
a tempo
con espress.

På sveden.

Z. Topelius.

skall min fa - le be - ta, Här skall min ny - a stu - ga stå Med
drop - pa dag - gens tå - rar Som per - lor från ditt grö - na hår, När
vå - rens vin - dar su - sa! Hvad här - lig lott att stu - pa ung I
p
cresc.
tak af torf och mos - sa på,
stå - let till ditt hjer - ta går?
mor - gon - dagg på blom - mig ljung,
dim.
p
f
p
Här skall mitt korn ur
O, stu - pa gladt på
När kor - net ur din

a - skan gro, ur a - - - skan gro, Och här, ja,
sve - dens mull, på sve - - - dens mull, För Ka - tris
as - ska gror, din a - - - ska gror, Och kär - lek
cresc.
f e staccato
här, och här, ja, här skall Ka - - - tri
och min kär - leks skull, min kär - - - leks
på din fäg - ring bor, din fäg - - - ring
p
bo.
skull!
bor!
f
p
cresc.
dim.

Klostergården.
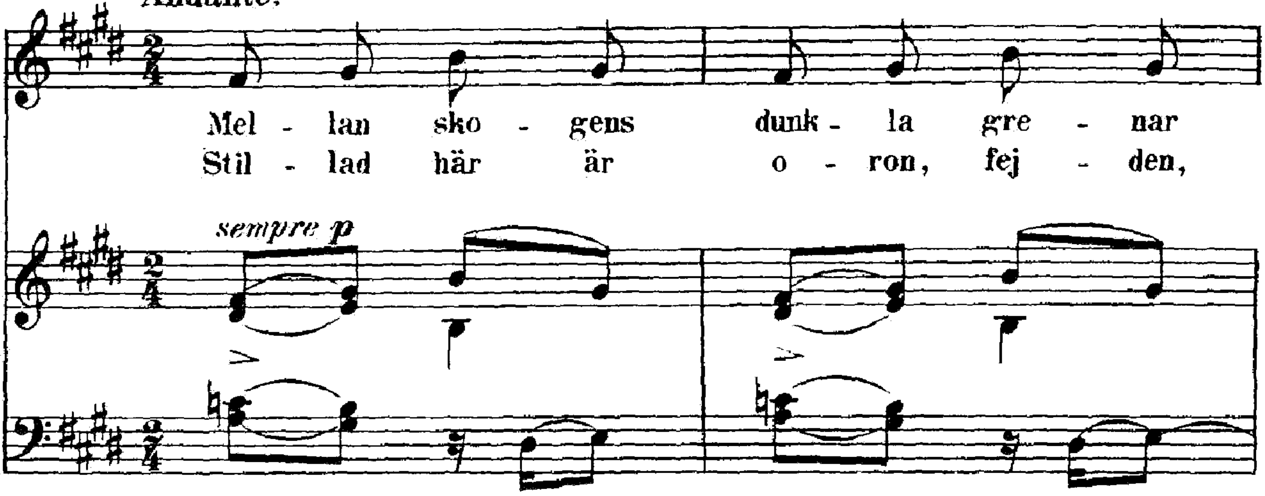
E. Bäckström.
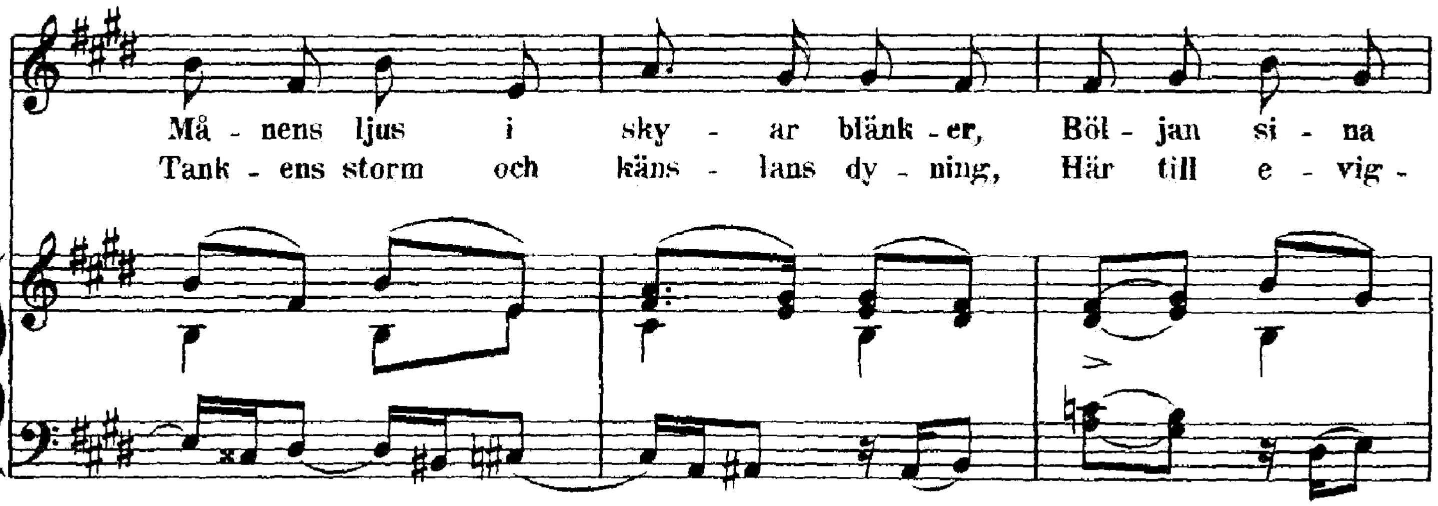
Andante.
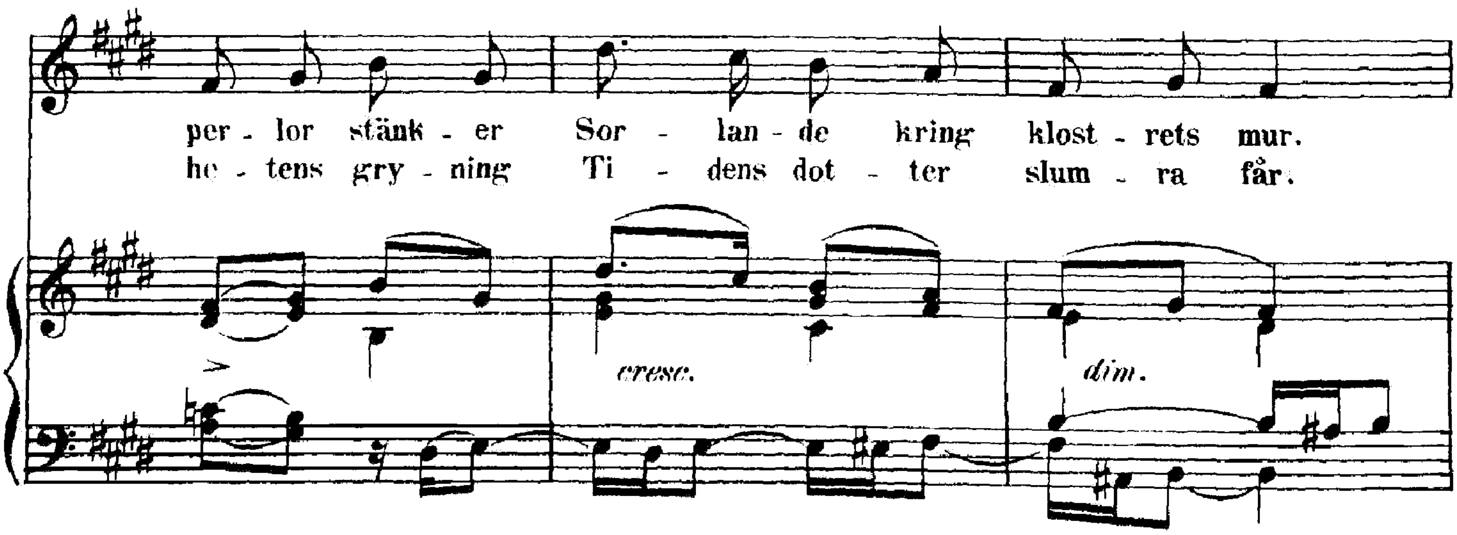
Sång.
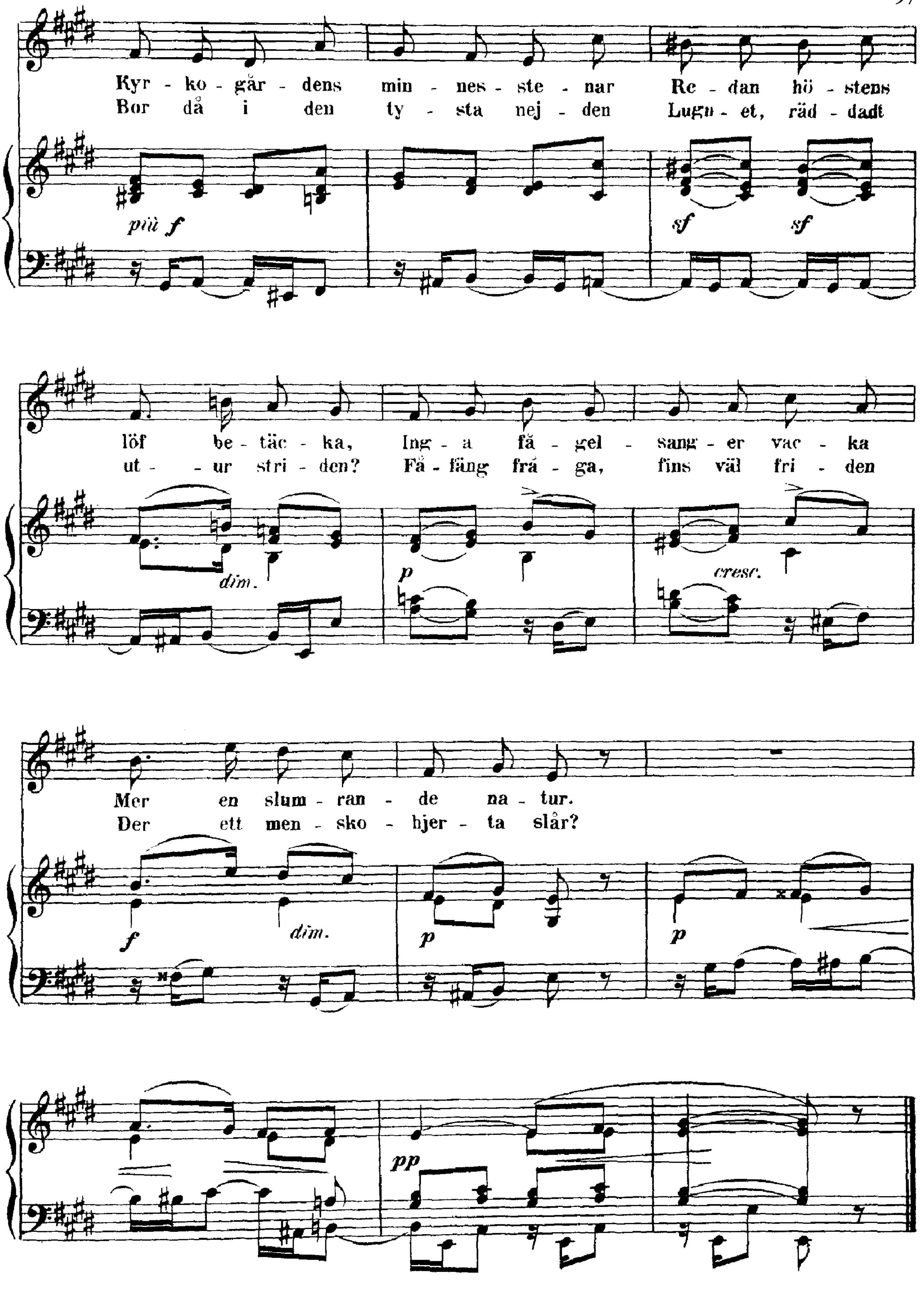
180.

Piano.
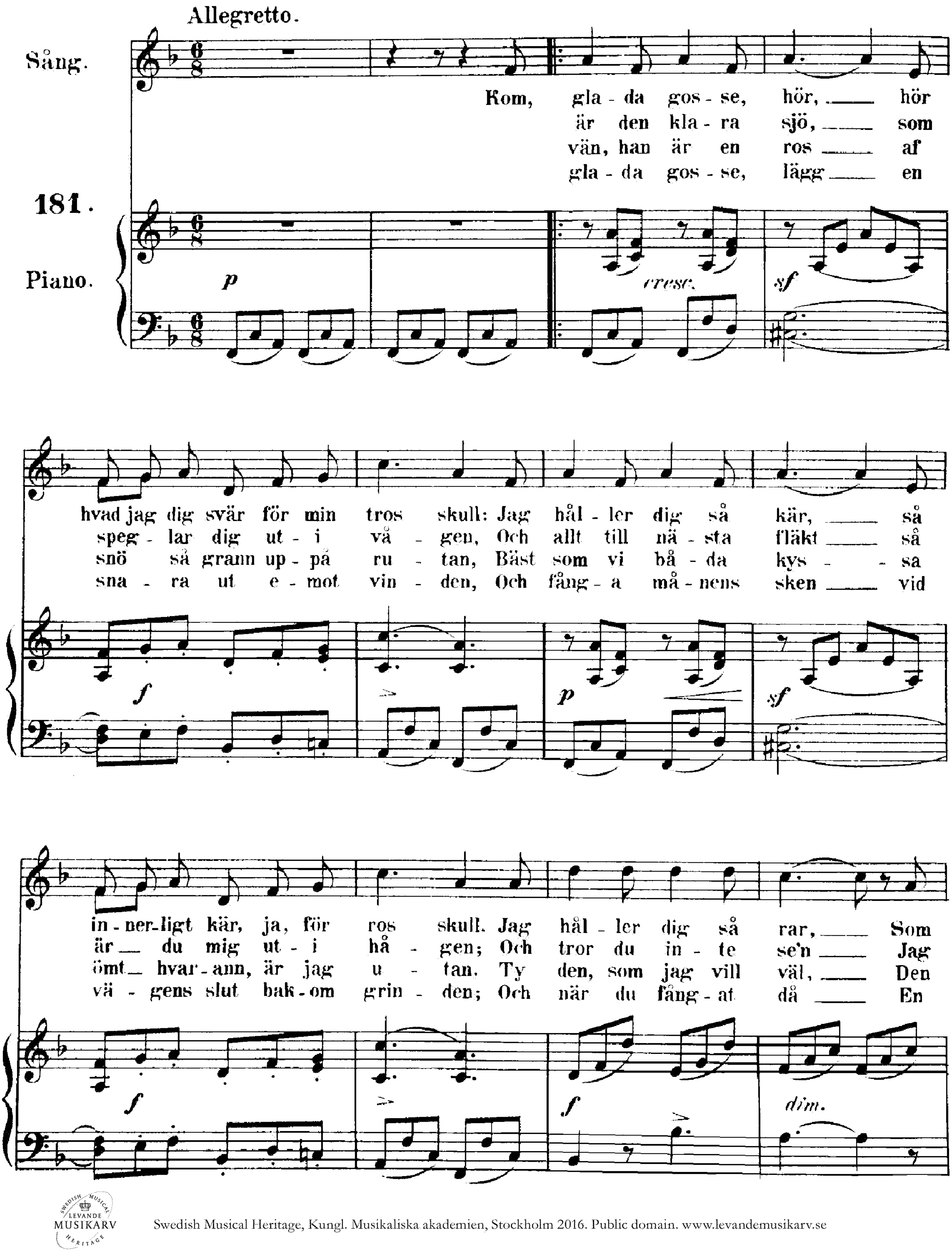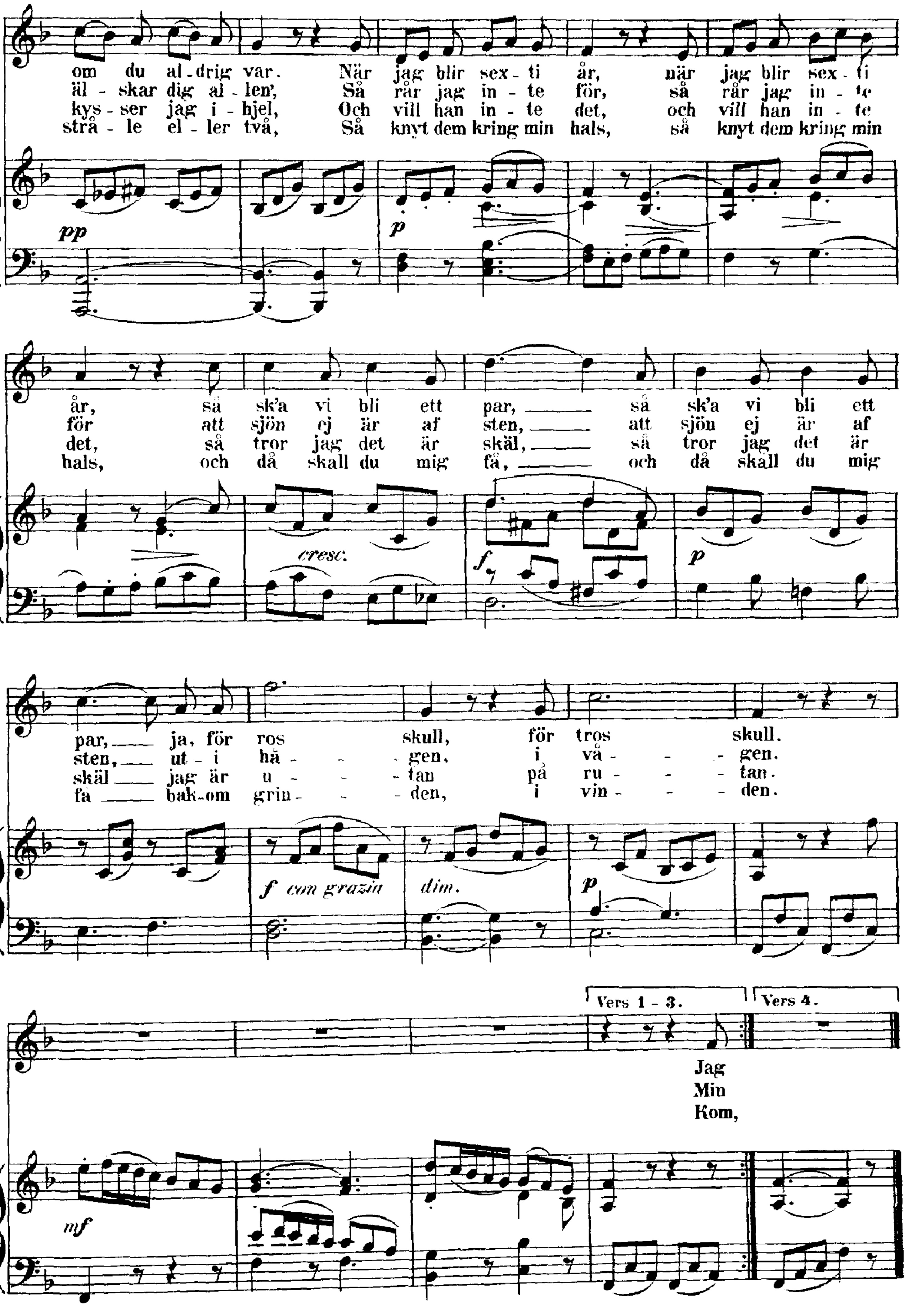

Kyr - ko - går - dens min - nes - ste - nar Re - dan hö - stens
Bor då i den ty - sta nej - den Lugn - et, räd - dadt
più f
sf sf
löf be - täc - ka, Ing - a få - gel - sang - er vac - ka
ut - ur stri - den? Få - fäng frå - ga, fins väl fri - den
dim.
p
cresc.
Mer en slum - ran - de na - tur.
Der ett men - sko - hjer - ta slår?
f
dim.
p
p
pp

Aprilnarri.

Z. Topelius.
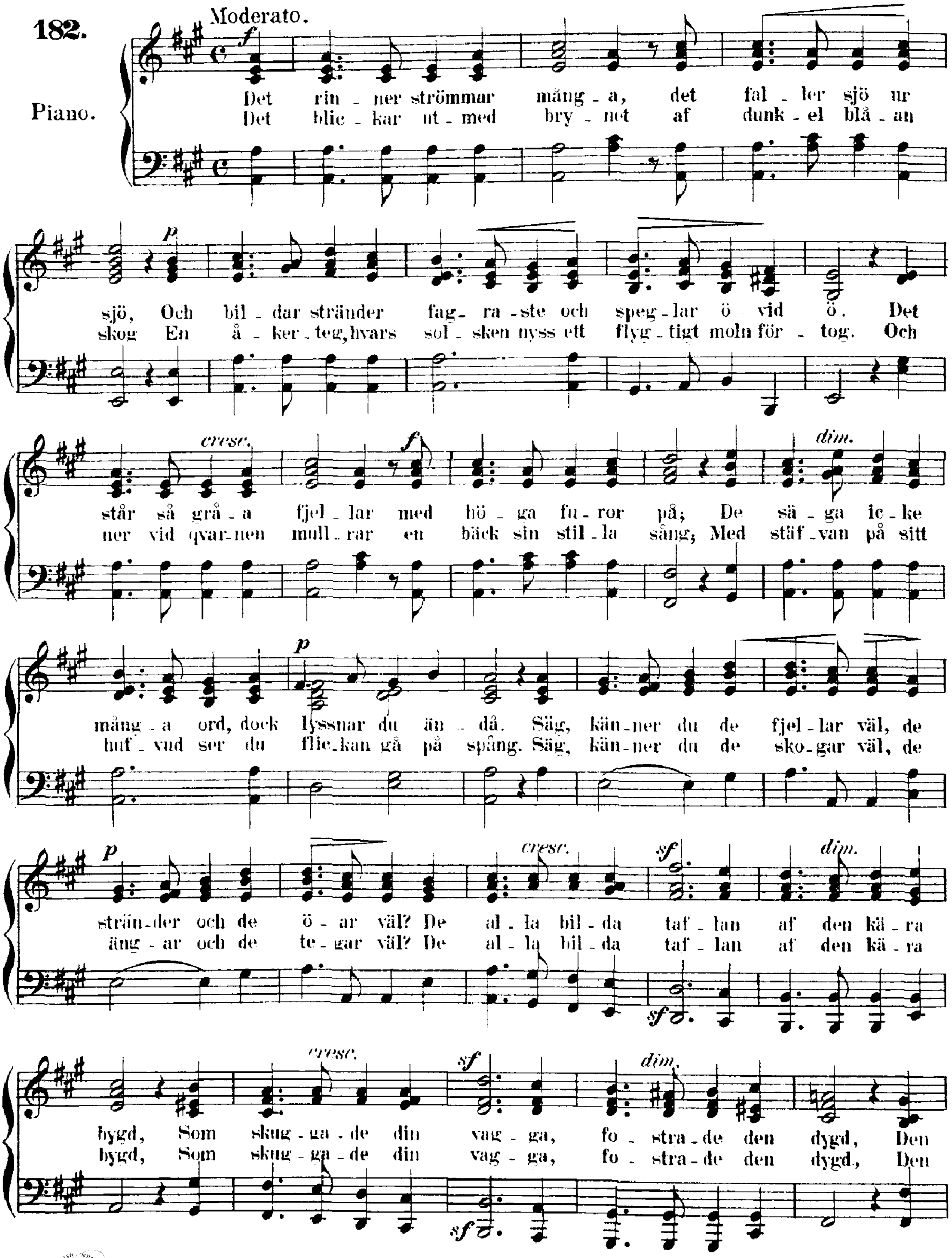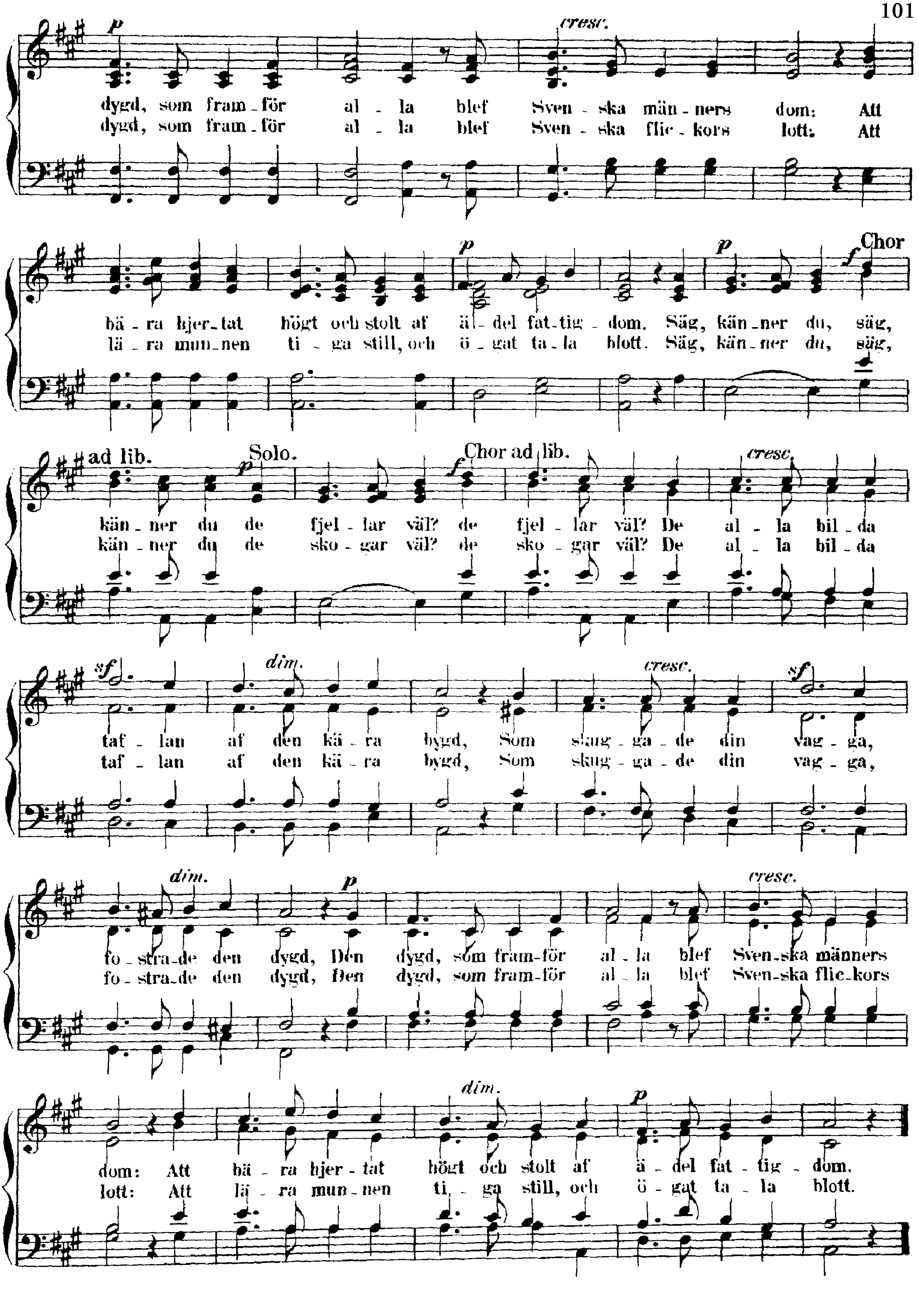

om du al-drig var. När jag blir sex-ti år, när jag blir sex-ti
äl-skar dig al-len', Så rår jag in-te för, så rår jag in-te
kys-ser jag i-hjel, Och vill han in-te det, och vill han in-te
strå-le el-ler två, Så knyt dem kring min hals, så knyt dem kring min
pp
p
år, så sk'a vi bli ett par, så sk'a vi bli ett
för att sjön ej är af sten, att sjön ej är af
det, så tror jag det är skäl, så tror jag det är
hals, och då skall du mig få, och då skall du mig
cresc.
f
p
par, ja, för ros skull, för tros skull.
sten, ut-i hä-gen, i vå-gen.
skäl jag är u-tan på ru-tan.
få bak-om grin-den, i vin-den.
f con grazia
dim.
p
Vers 1-3.
Vers 4.
Jag
Min
Kom,
mf

Fosterländsk sång.

A. F. Lindblad.
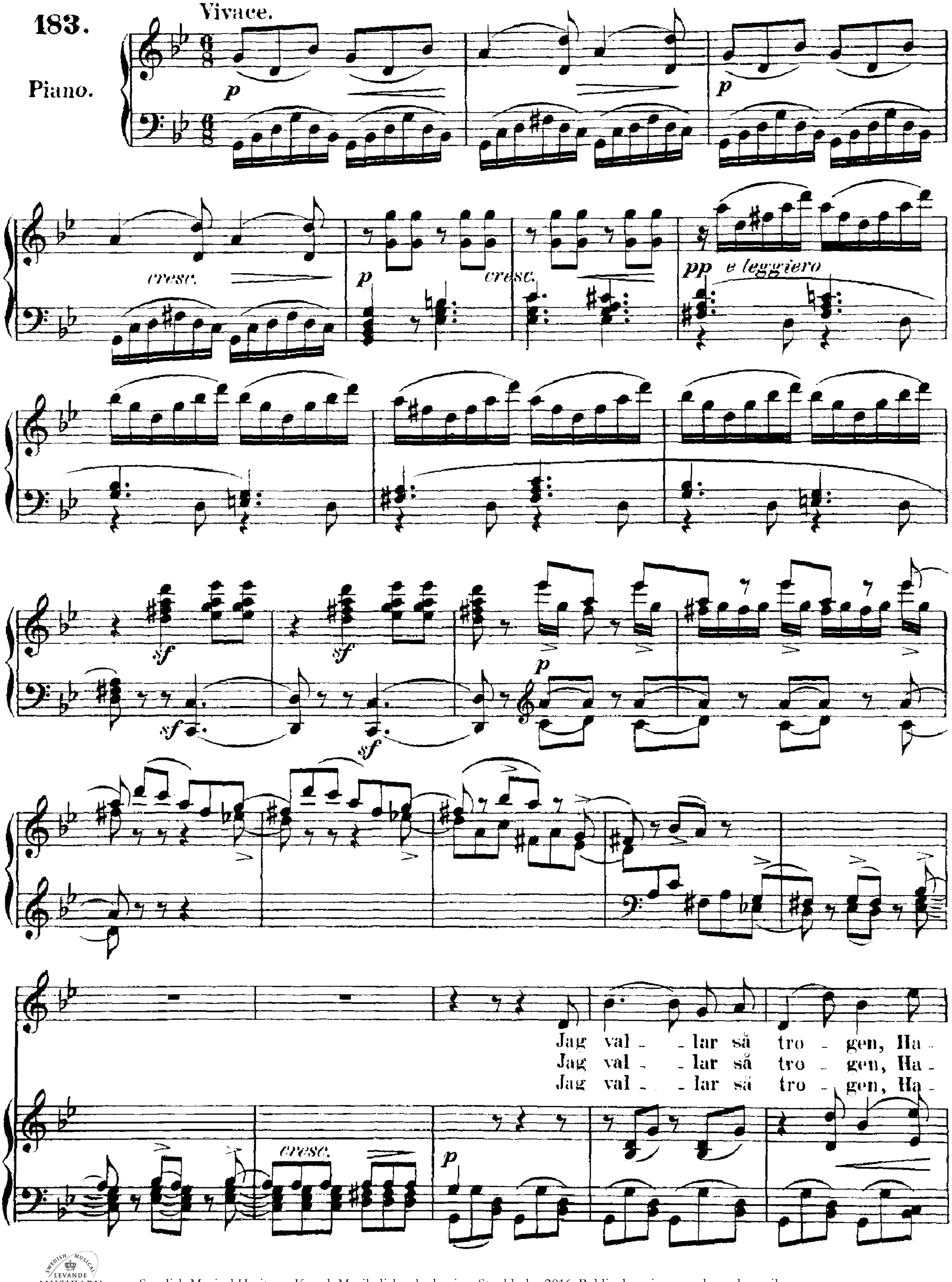
182.
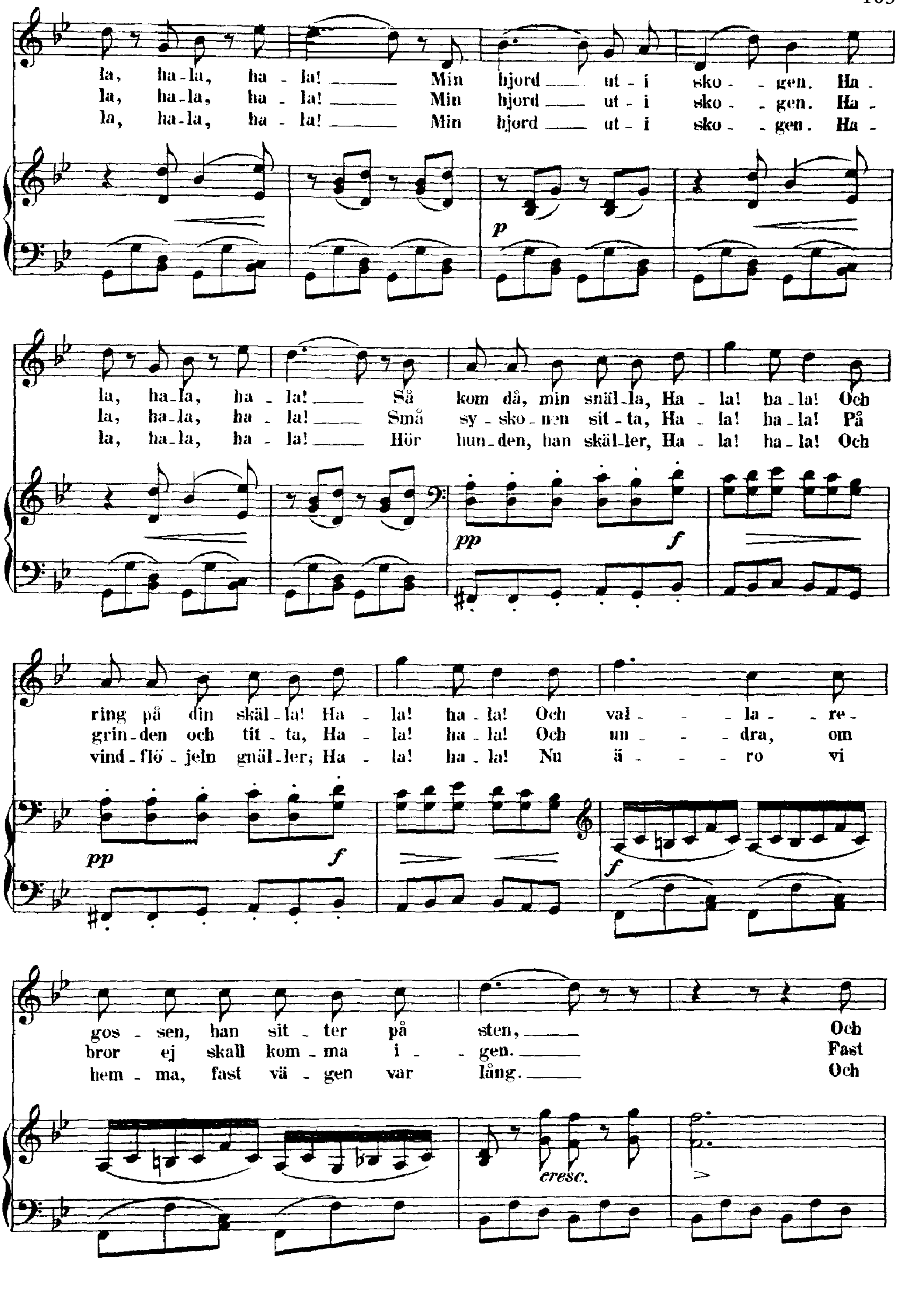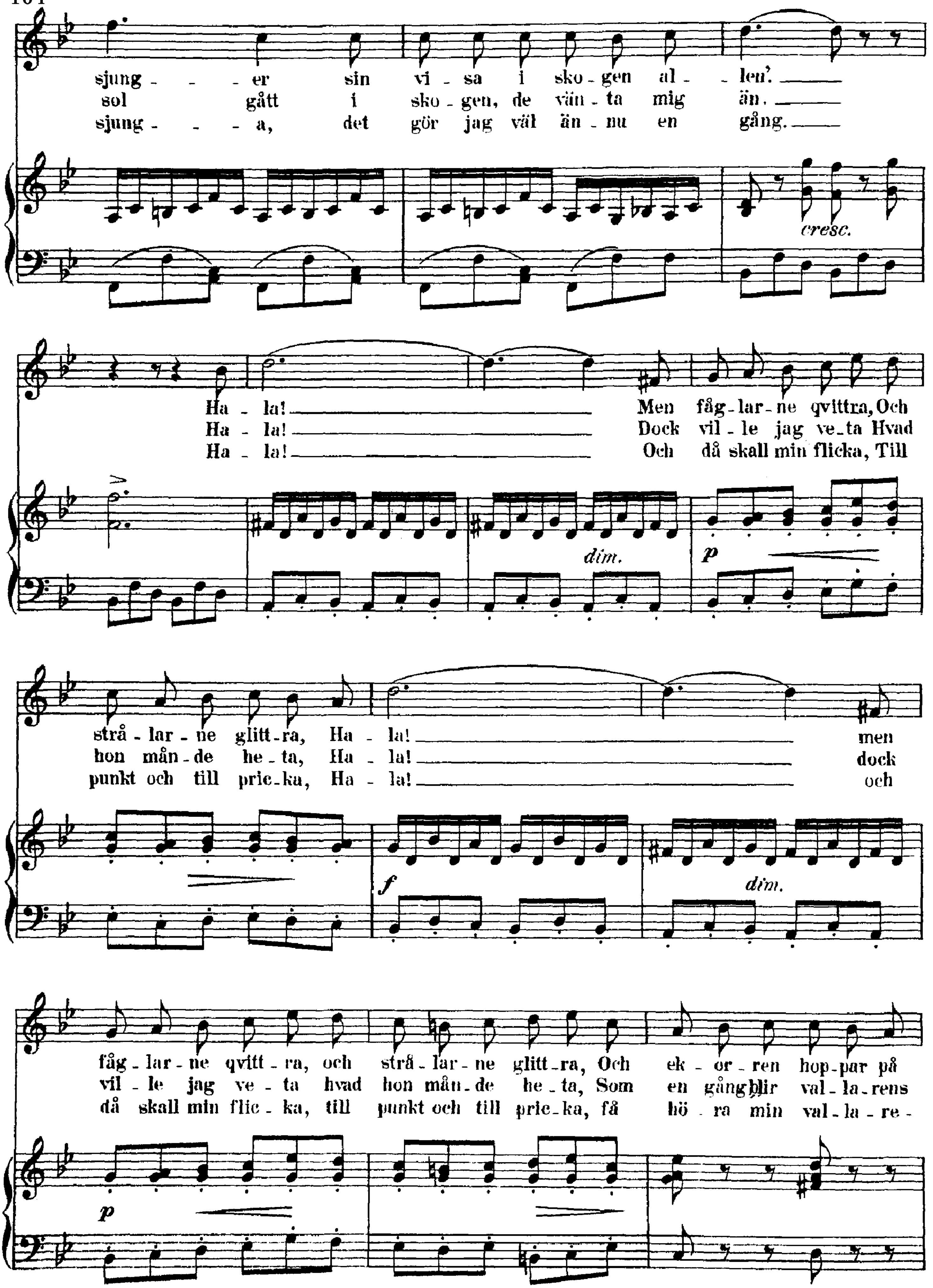

p
cresc.
dygd, som fram-för al-la blef Sven-ska män-ners dom: Att
dygd, som fram-för al-la blef Sven-ska flic-kors lott. Att
p
p
f
Chor
bä-ra hjer-tat högt och stolt af ä-del fat-tig-dom. Säg, kän-ner du, säg,
lä-ra mun-nen ti-ga still, och ö-gat ta-la blott. Säg, kän-ner du, säg,
ad lib.
Solo.
p
f
Chor ad lib.
cresc.
kän-ner du de fjel-lar väl? de fjel-lar väl? De al-la bil-da
kän-ner du de sko-gar väl? de sko-gar väl? De al-la bil-da
sf
dim.
cresc.
sf
taf-lan af den kä-ra bygd, Som skug-ga-de din vag-ga,
taf-lan af den kä-ra bygd, Som skug-ga-de din vag-ga,
dim.
p
cresc.
fo-stra-de den dygd, Den dygd, som fram-för al-la blef Sven-ska männers
fo-stra-de den dygd, Den dygd, som fram-för al-la blef Sven-ska flic-kors
dim.
p
dom: Att bä-ra hjer-tat högt och stolt af ä-del fat-tig-dom.
lott: Att lä-ra mun-nen ti-ga still, och ö-gat ta-la blott.
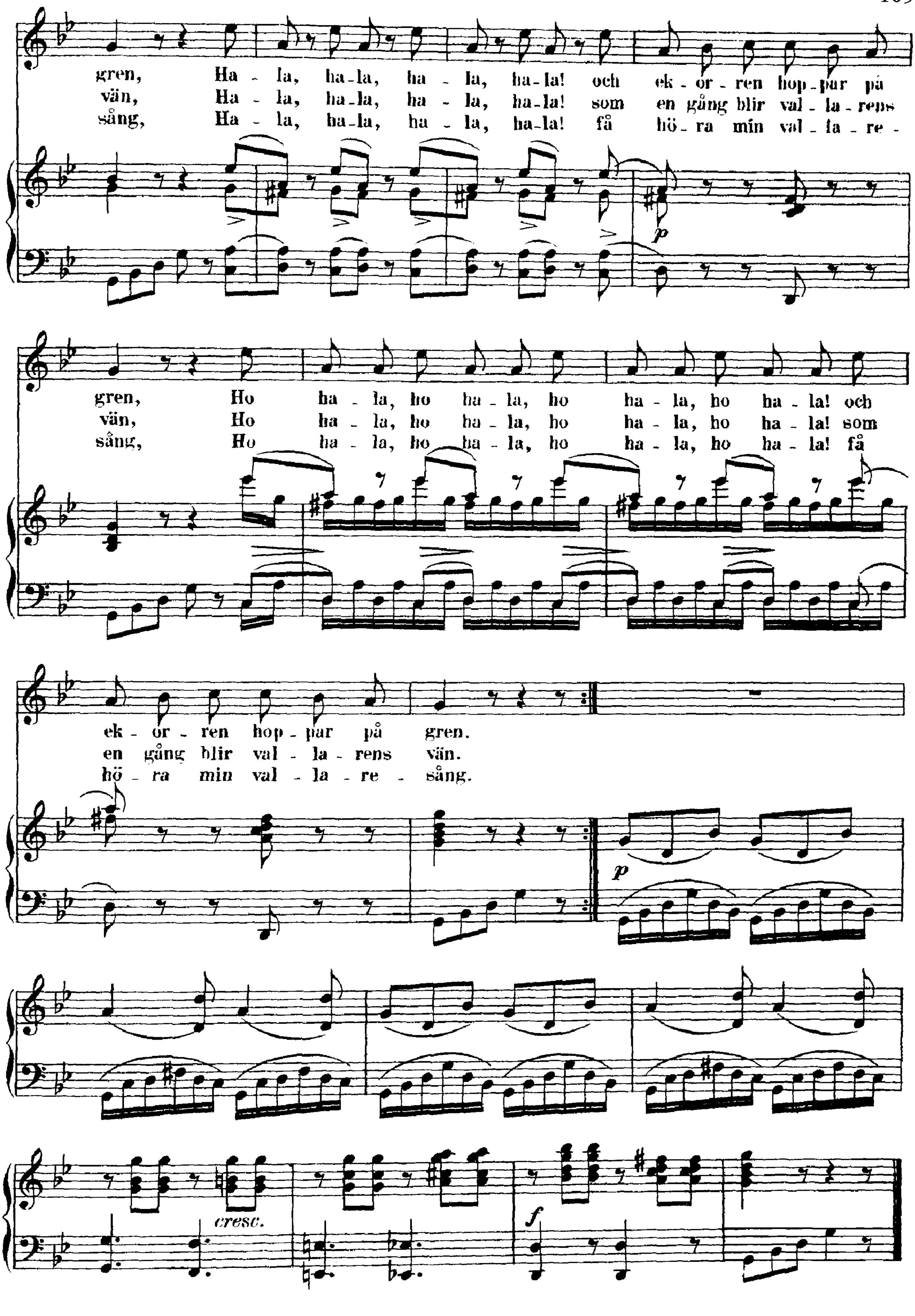
Vallhjons-sång.

A. F. Lindblad.
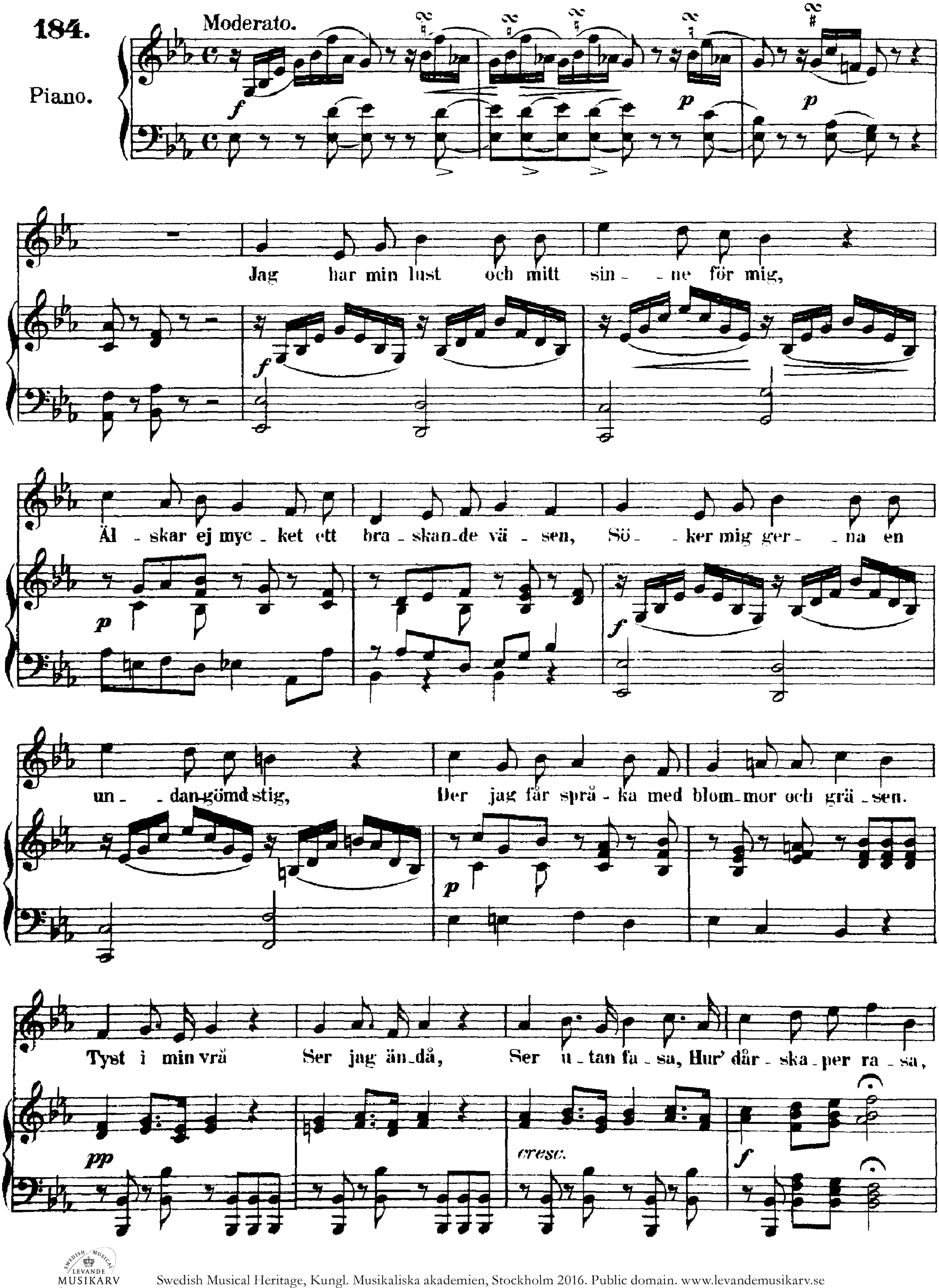

la, ha-la, ha-la! Min hjord ut-i sko-gen. Ha-
la, ha-la, ha-la! Min hjord ut-i sko-gen. Ha-
la, ha-la, ha-la! Min hjord ut-i sko-gen. Ha-
la, ha-la, ha-la! Så kom då, min snäl-la, Ha-la! ha-la! Och
la, ha-la, ha-la! Små sy-sko-nen sit-ta, Ha-la! ha-la! På
la, ha-la, ha-la! Hör hun-den, han skäl-ler, Ha-la! ha-la! Och
ring på din skäl-la! Ha-la! ha-la! Och val-la-re-
grin-den och tit-ta, Ha-la! ha-la! Och un-dra, om
vind-flö-jeln gnäl-ler; Ha-la! ha-la! Nu ä-ro vi
gos-sen, han sit-ter på sten, Och
bror ej skall kom-ma i-gen. Fast
hem-ma, fast vä-gen var lång. Och
p
pp
f
cresc.
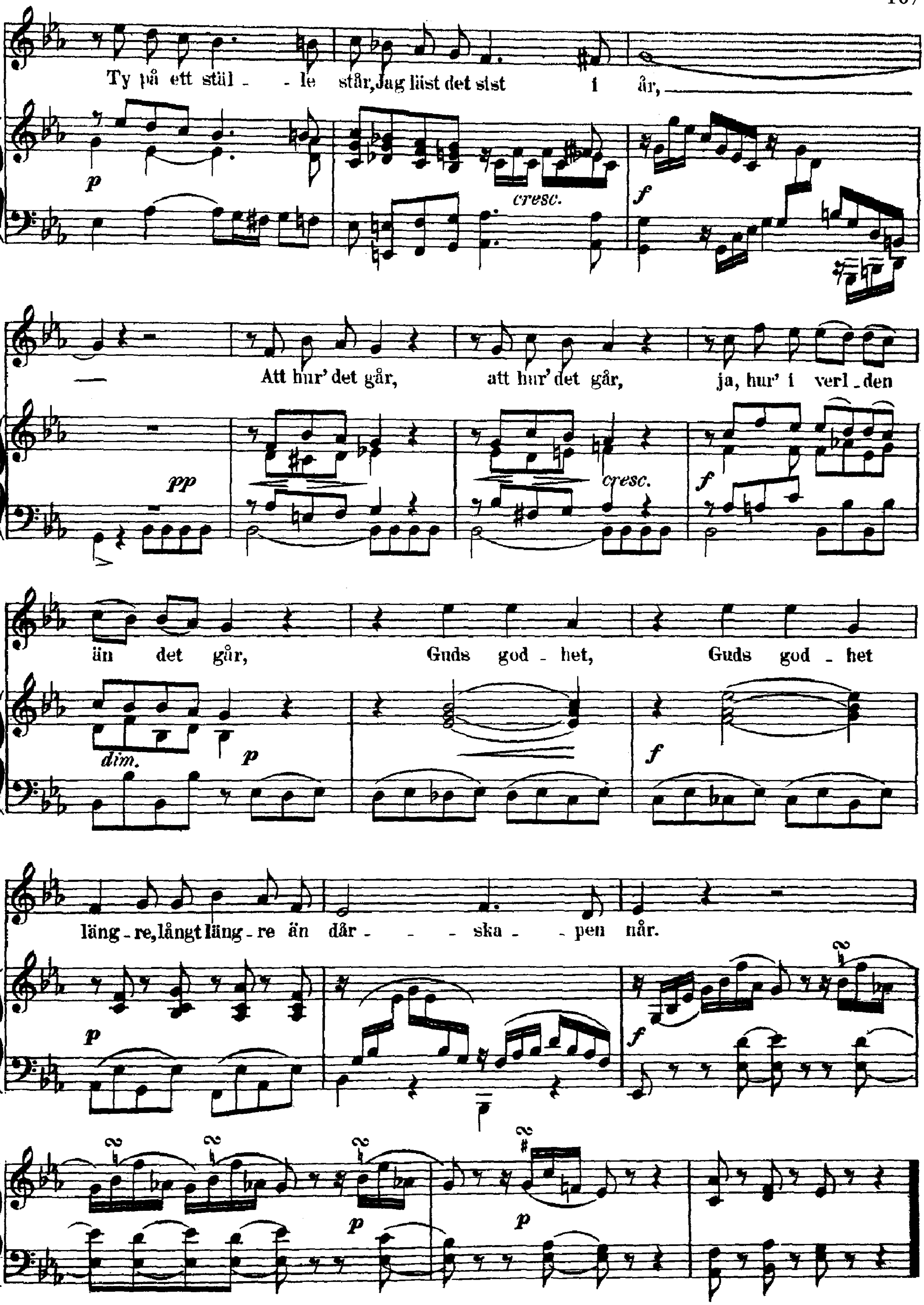

sjung - - - er sin vi - sa i sko - gen al - len.
sol gått i sko - gen, de vän - ta mig än.
sjung - - - a, det gör jag väl än - nu en gång.
Ha - la! Men fåg - lar - ne qvittra, Och
Ha - la! Dock vil - le jag ve - ta Hvad
Ha - la! Och då skall min flicka, Till
strå - lar - ne glitt - ra, Ha - la! men
hon mån - de he - ta, Ha - la! dock
punkt och till pric - ka, Ha - la! och
fåg - lar - ne qvitt - ra, och strå - lar - ne glitt - ra, Och ek - or - ren hop - par på
vil - le jag ve - ta hvad hon mån - de he - ta, Som en gång blir val - la - rens
då skall min flic - ka, till punkt och till pric - ka, få hö - ra min val - la - re -
cresc.
dim.
p
f

gren, Ha - la, ha - la, ha - la, ha - la! och ek - or - ren hop - par på
vän, Ha - la, ha - la, ha - la, ha - la! som en gång blir val - la - rens
sång, Ha - la, ha - la, ha - la, ha - la! få hö - ra min val - la - re -
gren, Ho ha - la, ho ha - la, ho ha - la, ho ha - la! och
vän, Ho ha - la, ho ha - la, ho ha - la, ho ha - la! som
sång, Ho ha - la, ho ha - la, ho ha - la, ho ha - la! få
ek - or - ren hop - par på gren.
en gång blir val - la - rens vän.
hö - ra min val - la - re - sång.
p
p
p
cresc.
f

Mitt läseri.
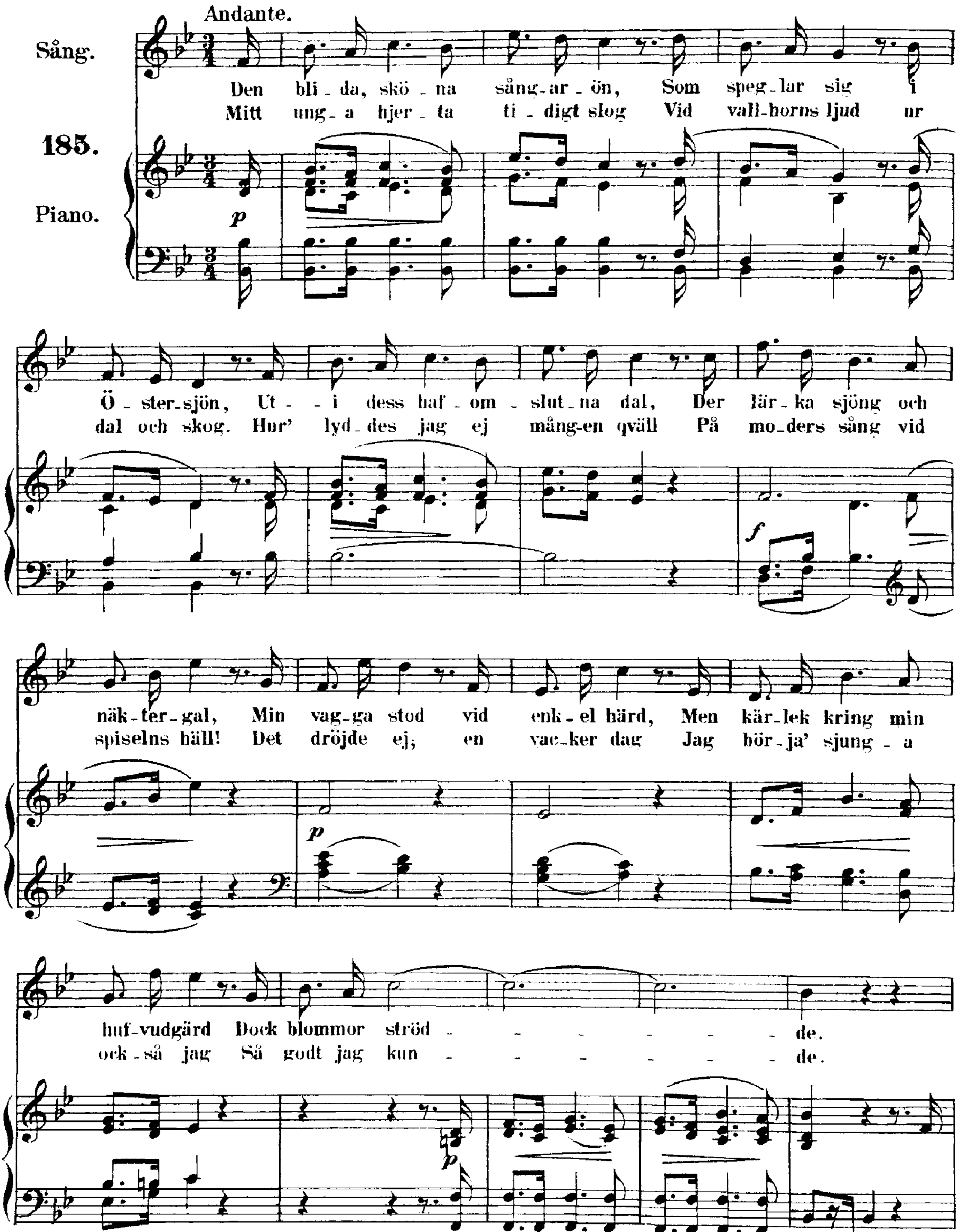
A. F. Lindblad.
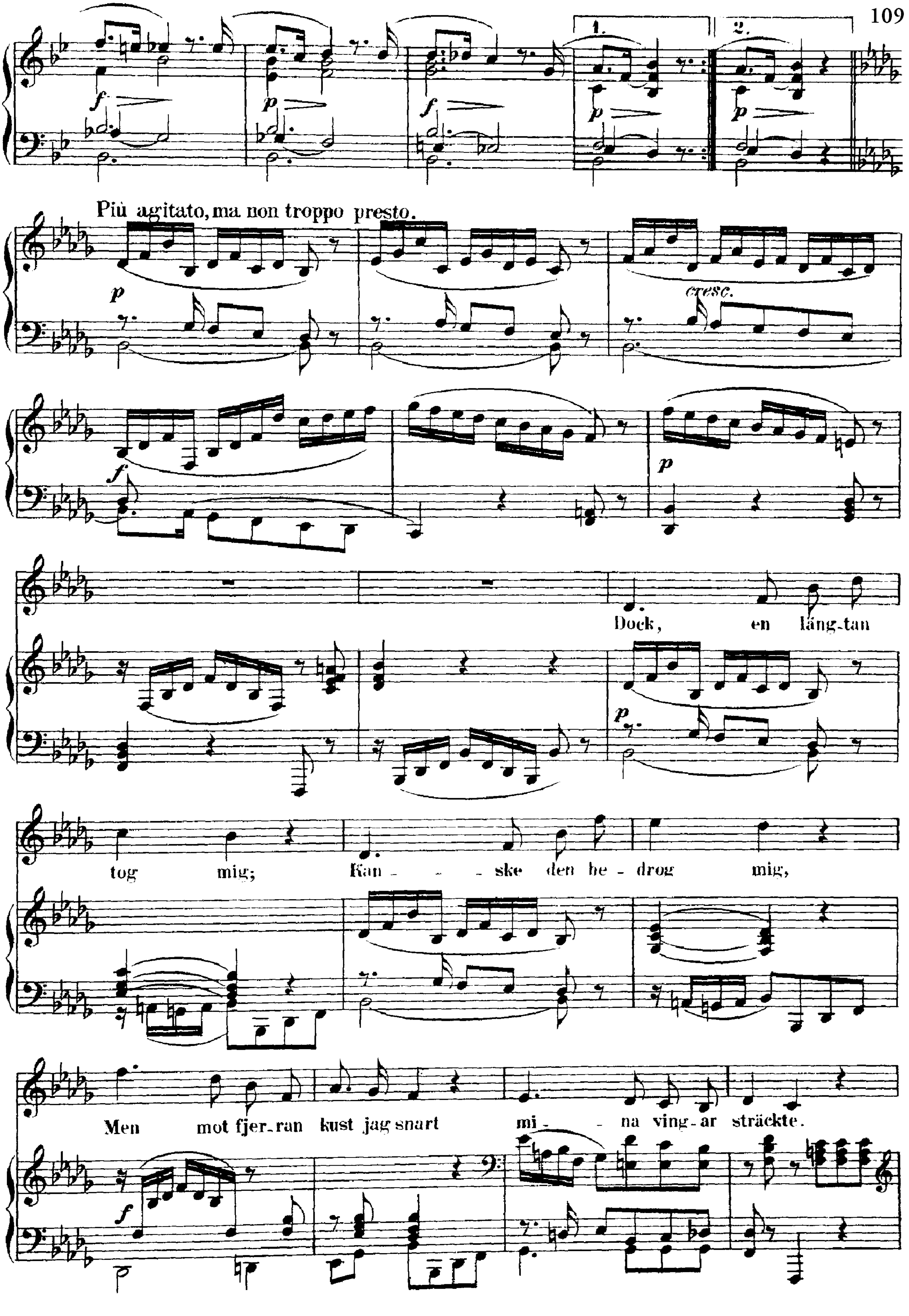

Ty på ett stäl - le står, Jag läst det sist i år,
Att hur' det går, att hur' det går, ja, hur' i verl - den
än det går, Guds god - het, Guds god - het
läng - re, långt läng - re än där - - - ska - - pen når.
p
cresc.
f
pp
dim.
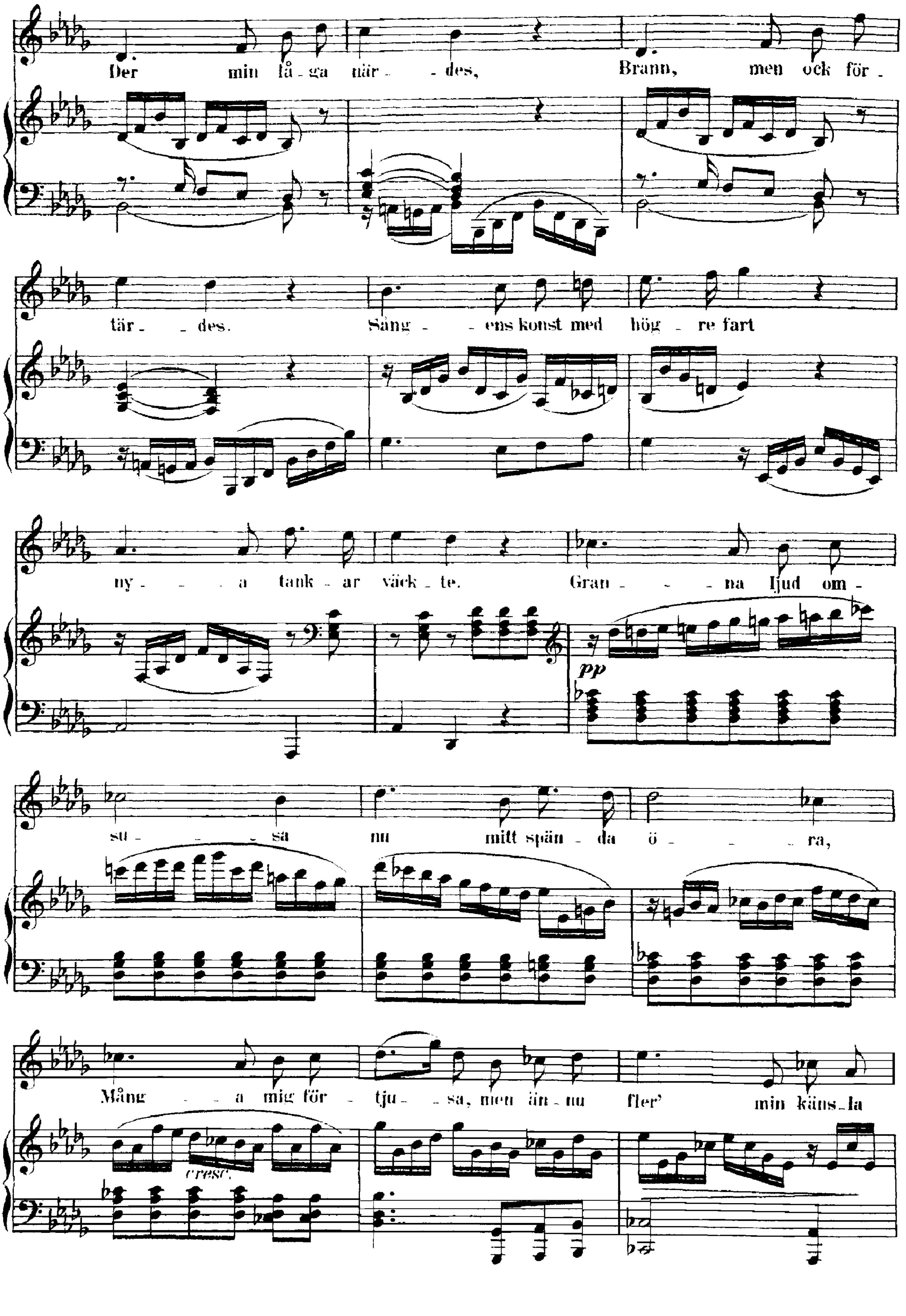
Helsnings-sång.+)
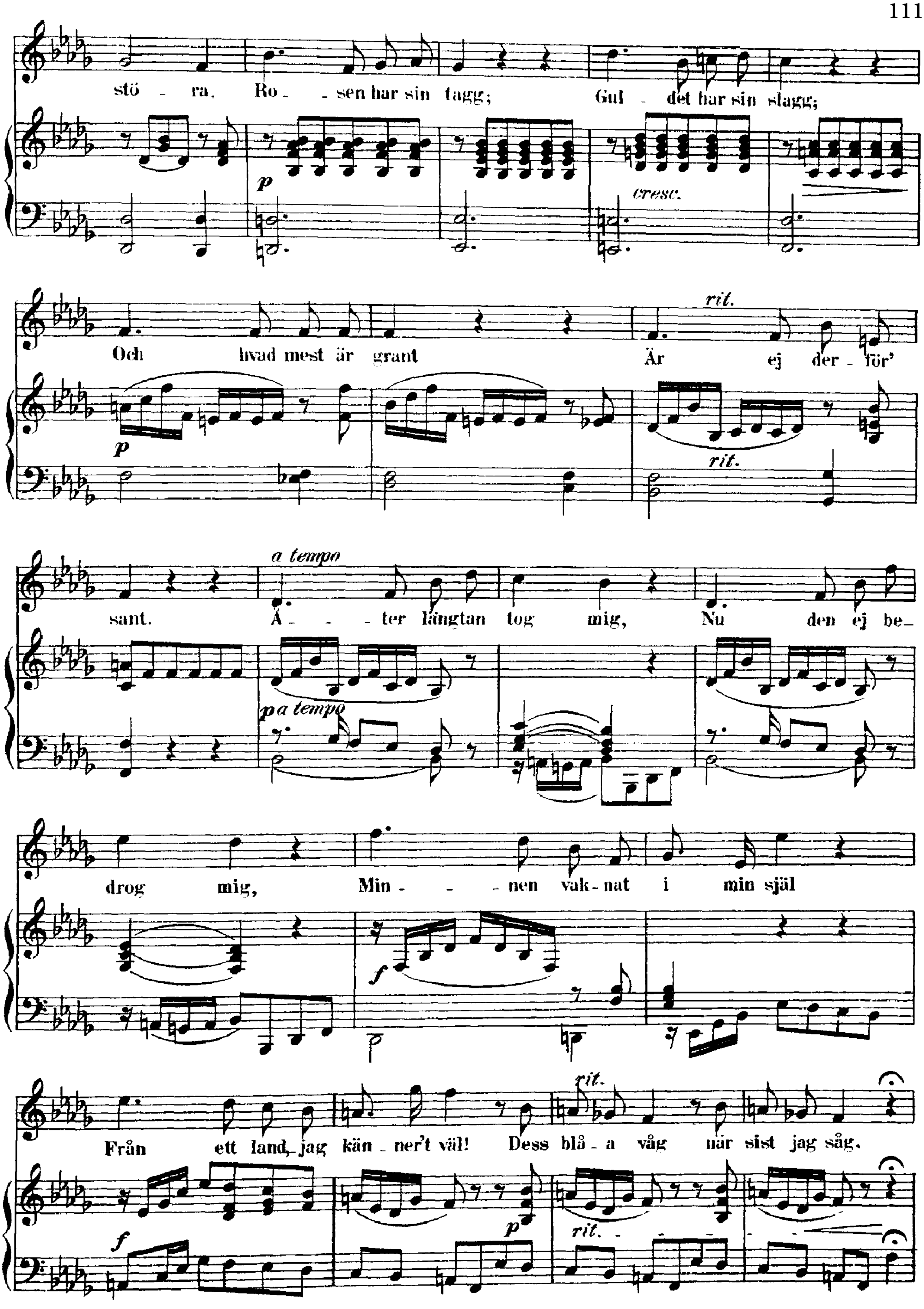
A.F. Lindblad.++)
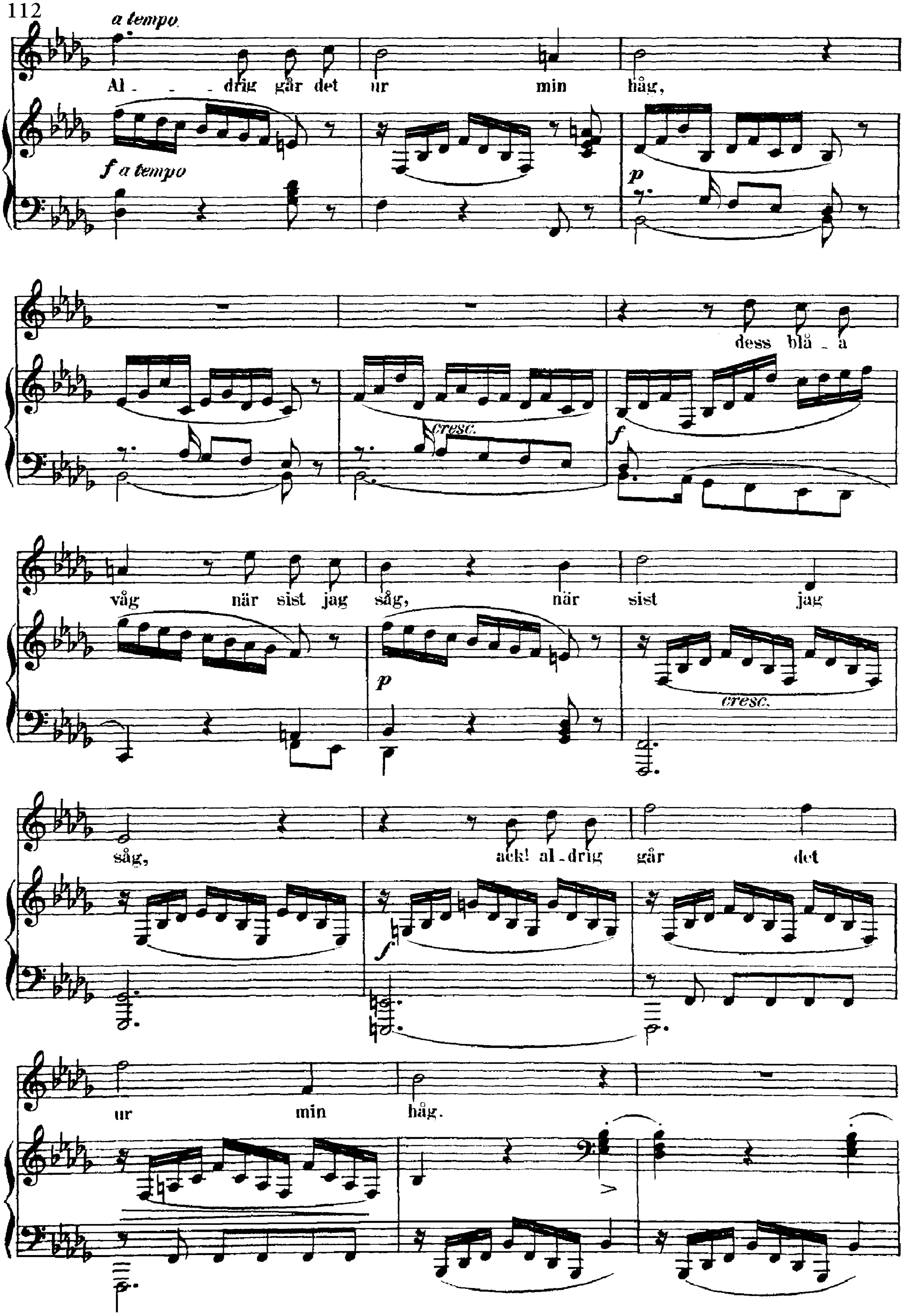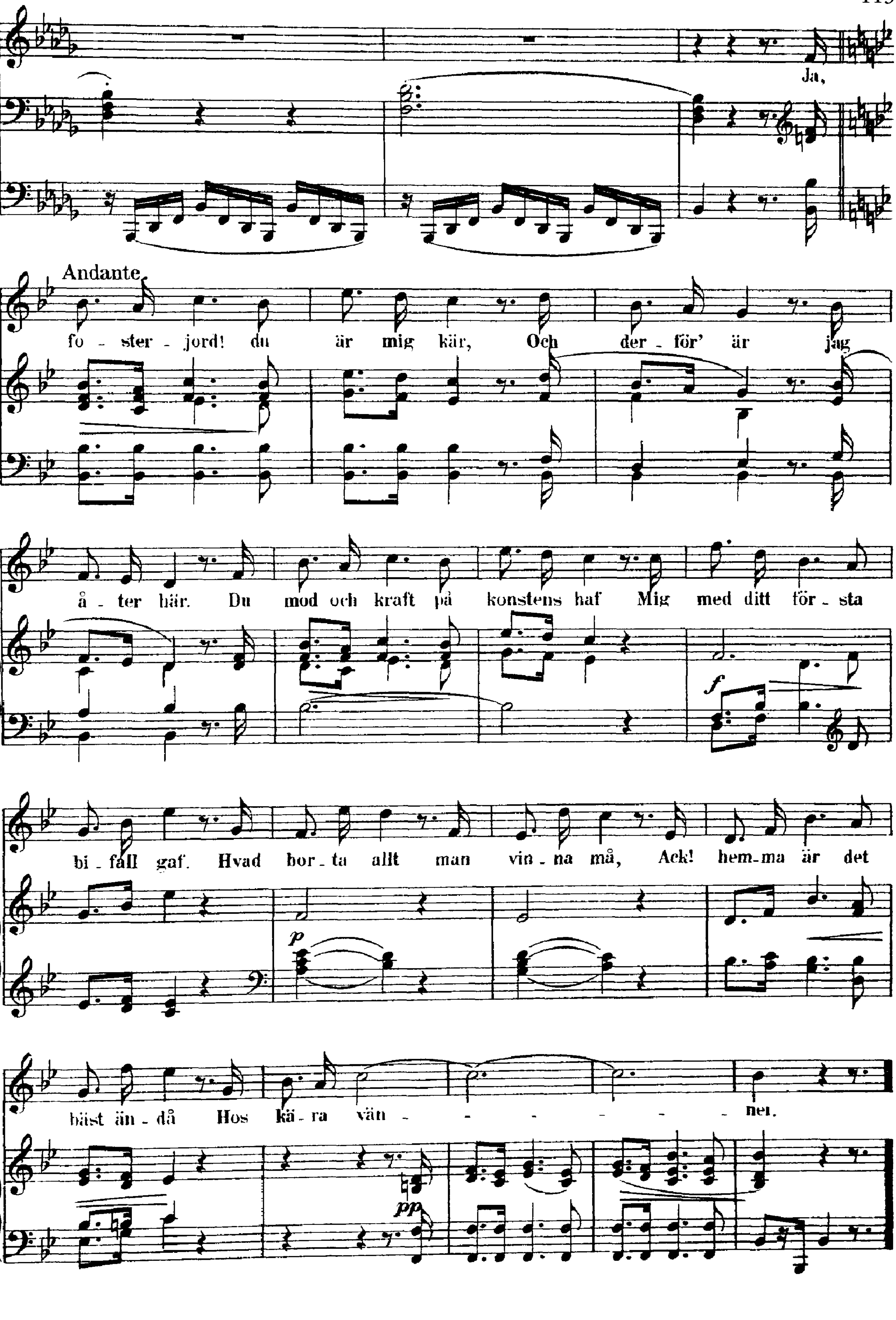

+) Skrifven för Fredrika Andrées första uppträdande efter hennes återkomst till Sverige år 1859.
++) På grund af några af sångerskans fader för det tillfället skrifna verser.

1.
2.
Più agitato, ma non troppo presto.
cresc.
Dock, en läng-tan
tog mig; Kan - - ske den be - drog mig,
Men mot fjer-ran kust jag snart mi - na ving-ar sträckte.

Der min lå - ga när - - des, Brann, men ock för - tär - - des.
Sång - - ens konst med hög - re fart
ny - - - a tank - ar väck - te. Gran - - - na ljud om -
su - - - sa nu mitt spän - da ö - - - ra,
Mång - - a mig för - tju - - sa, men än - nu fler' min käns - la
pp
cresc.
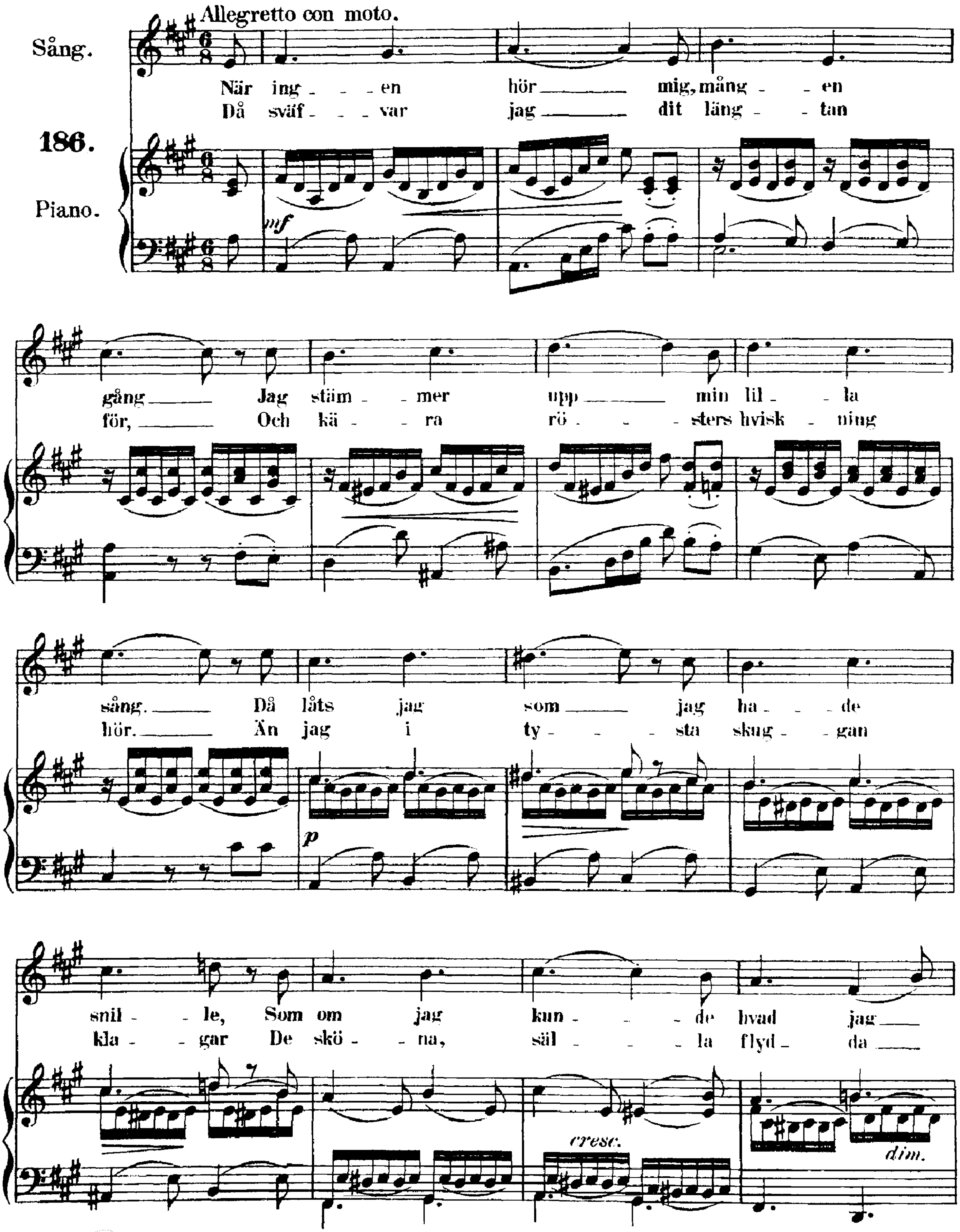

stö - ra, Ro - sen har sin tagg; Gul - det har sin slagg;
p
cresc.
Och hvad mest är grant Är ej der - för'
rit.
p
rit.
sant. Å - ter längtan tog mig, Nu den ej be-
a tempo
p a tempo
drog mig, Min - nen vak-nat i min själ
f
Från ett land, jag kän - ner't väl! Dess blå - a våg när sist jag såg.
rit.
f
p
rit.
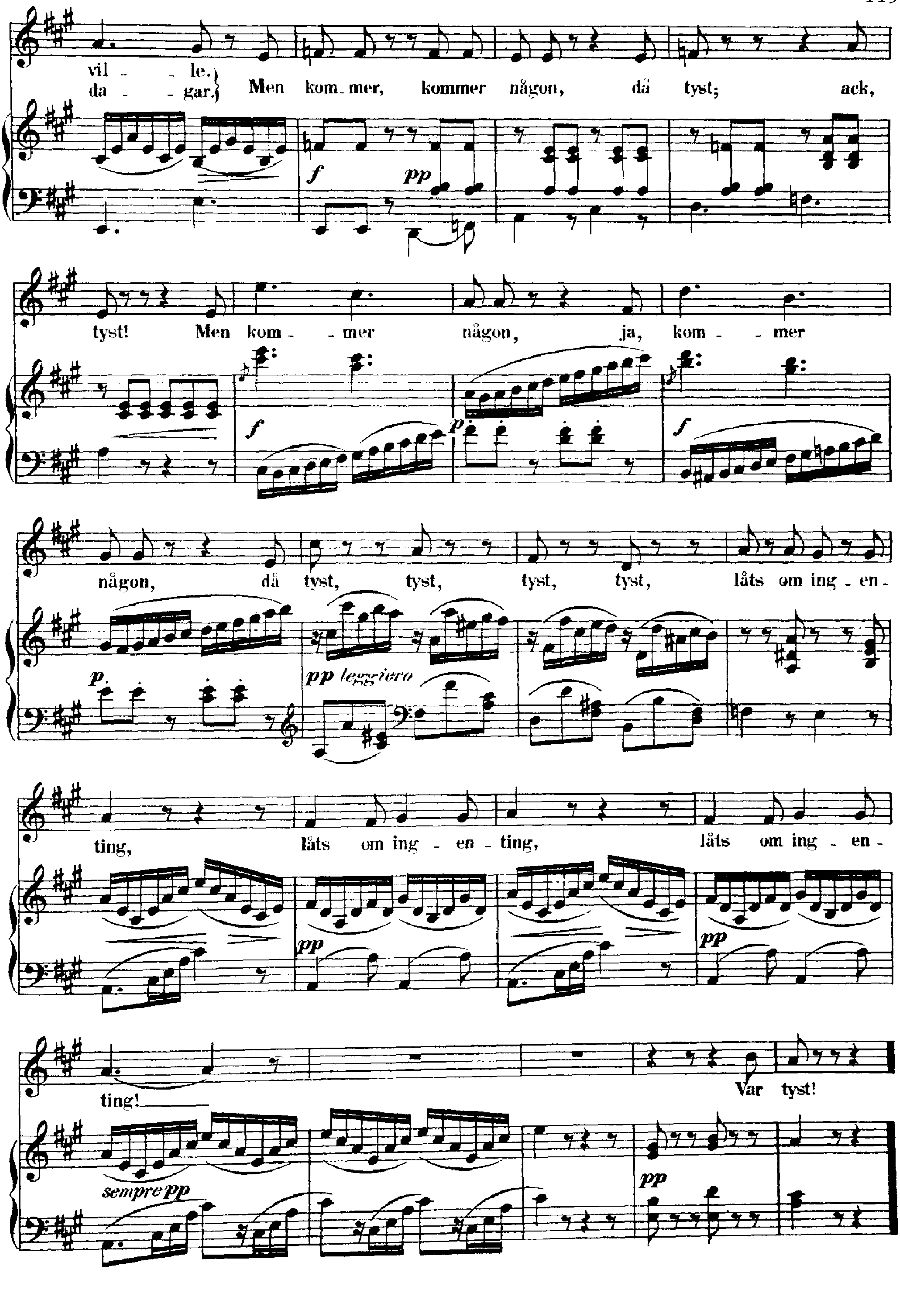

a tempo
Al - drig går det ur min håg,
f a tempo
p
dess blå - a
cresc.
f
våg när sist jag såg, när sist jag
p
cresc.
såg, ack! al - drig går det
f
ur min håg.

Ja,
Andante
fo - ster - jord! du är mig kär, Och der - för' är jag
å - ter här. Du mod och kraft på konstens haf Mig med ditt för - sta
bi - fall gaf. Hvad bor - ta allt man vin - na må, Ack! hem - ma är det
bäst än - då Hos kä - ra vän - - - - - ner.
f
p
pp

"Tyst, låts om ingenting!"
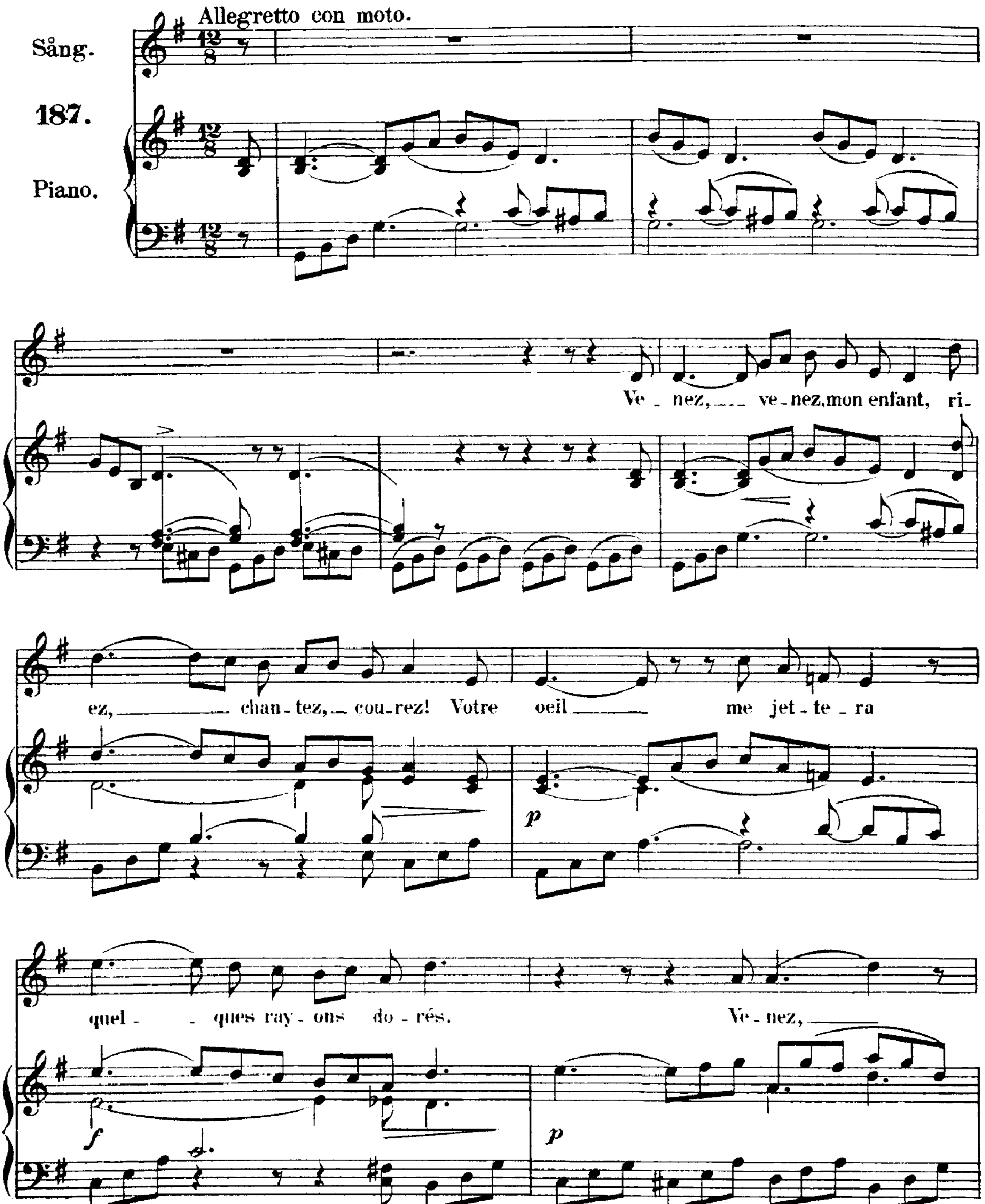
Alida.
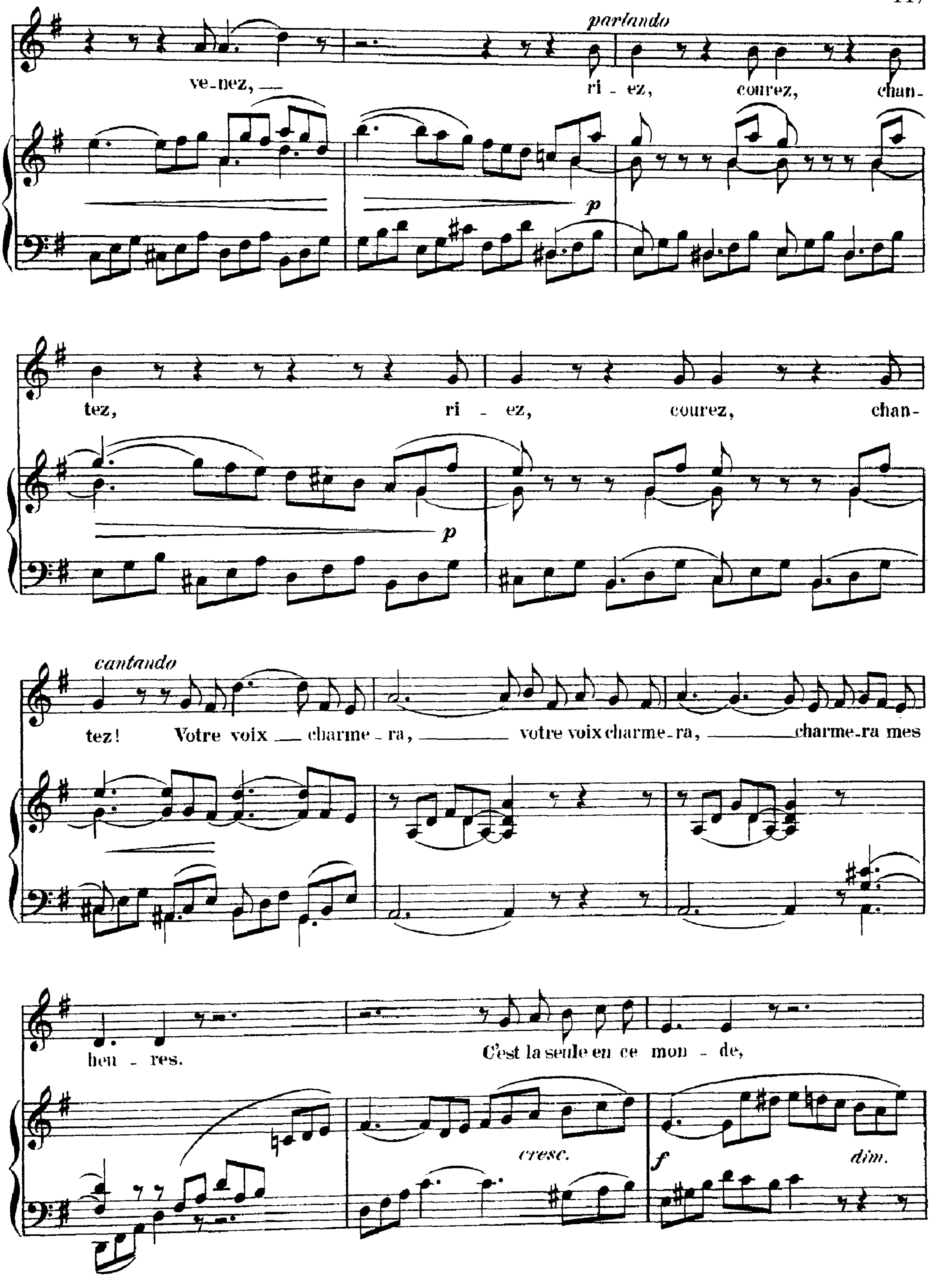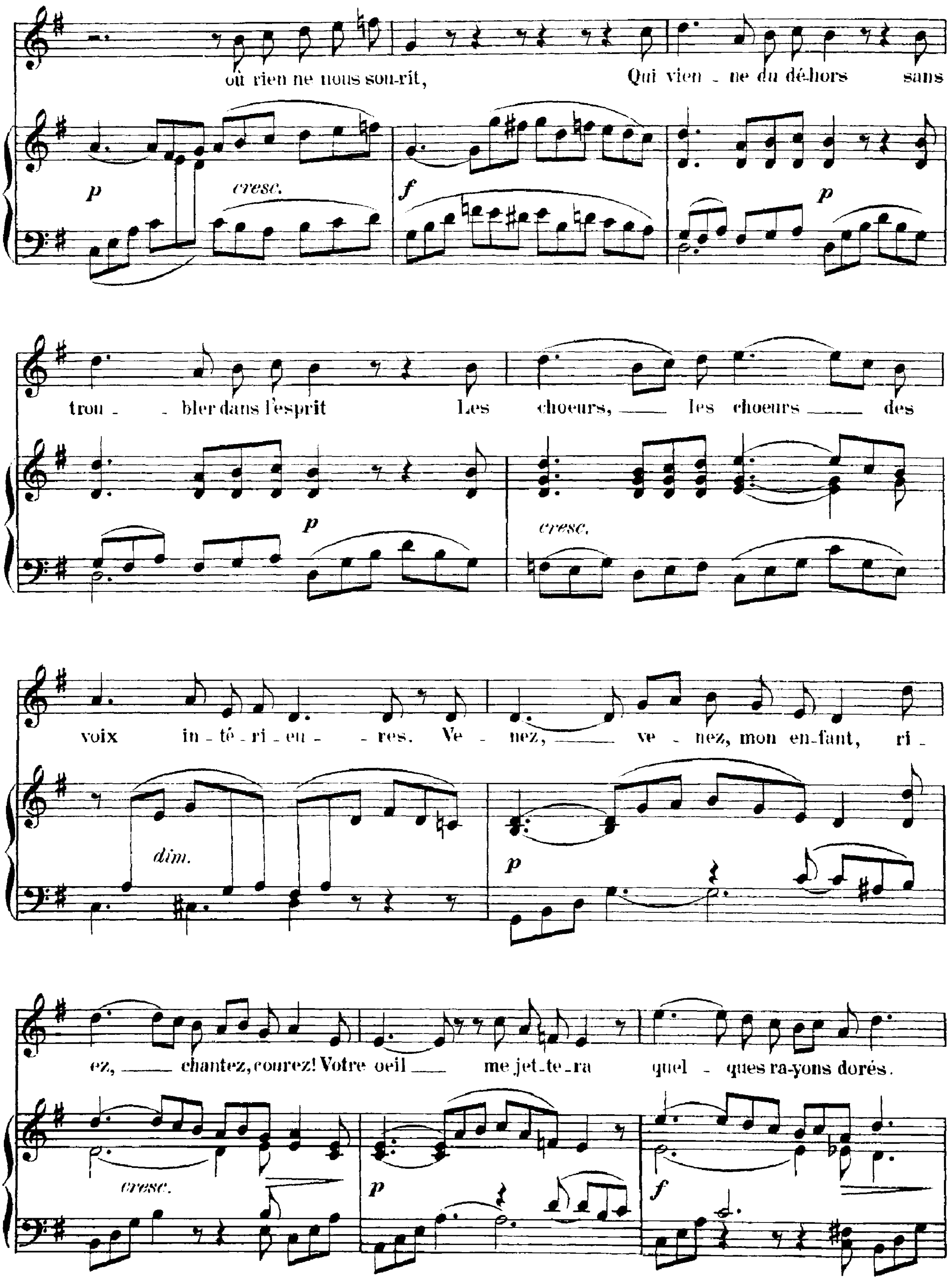

vil - le.
da - gar. Men kom-mer, kommer någon, då tyst; ack,
tyst! Men kom - mer någon, ja, kom - mer
någon, då tyst, tyst, tyst, tyst, låts om ing - en-
ting, låts om ing - en - ting, låts om ing - en-
ting!
Var tyst!
f
pp
p
pp leggiero
sempre pp
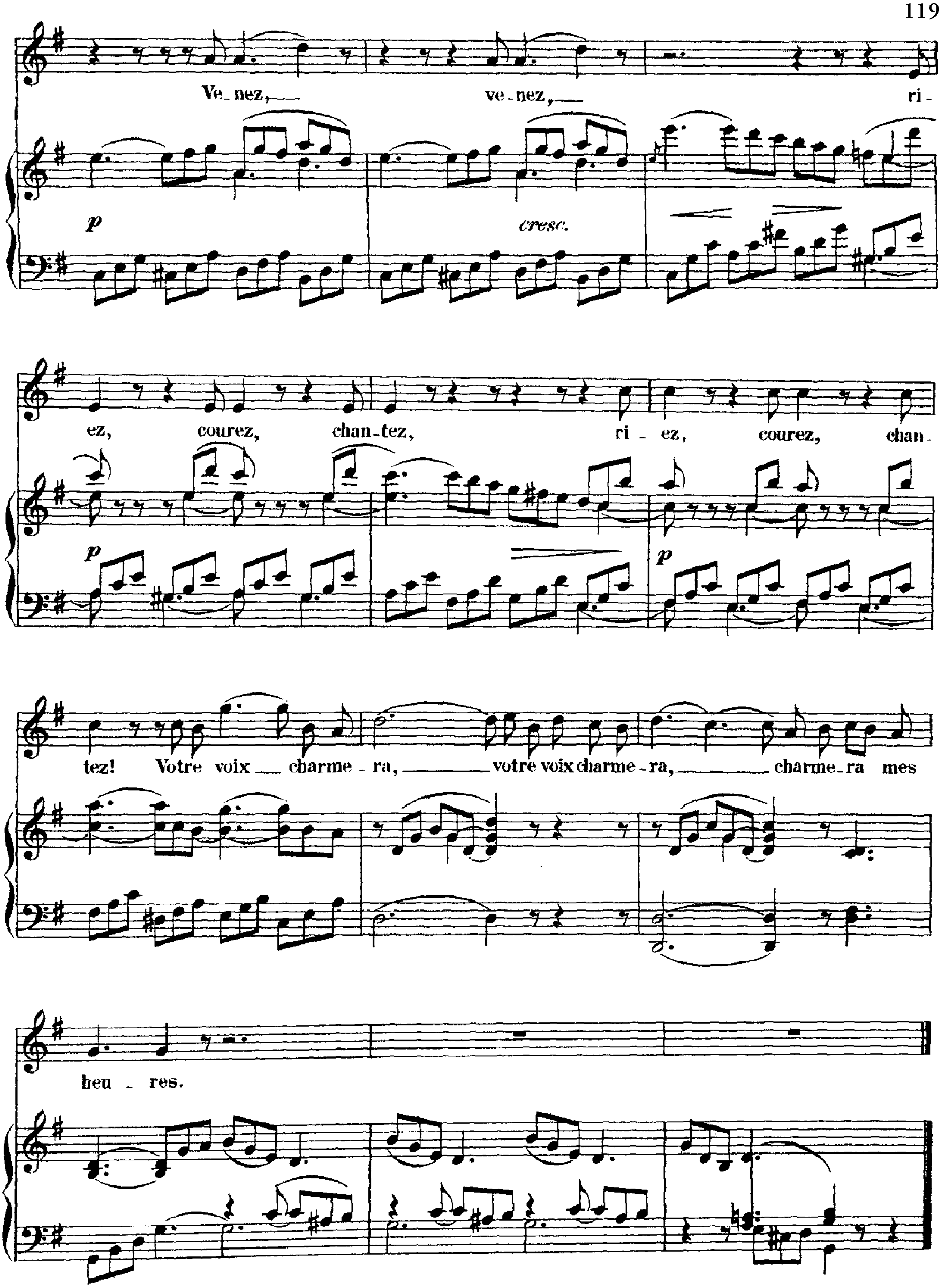
"Venez, mon enfant!"

Victor Hugo.

parlando
ve-nez, — ri-ez, courez, chan-
p
tez, ri-ez, courez, chan-
p
cantando
tez! Votre voix — charme-ra, — votre voix charme-ra, — charme-ra mes
heu-res. C'est la seule en ce mon-de,
cresc.
f
dim.
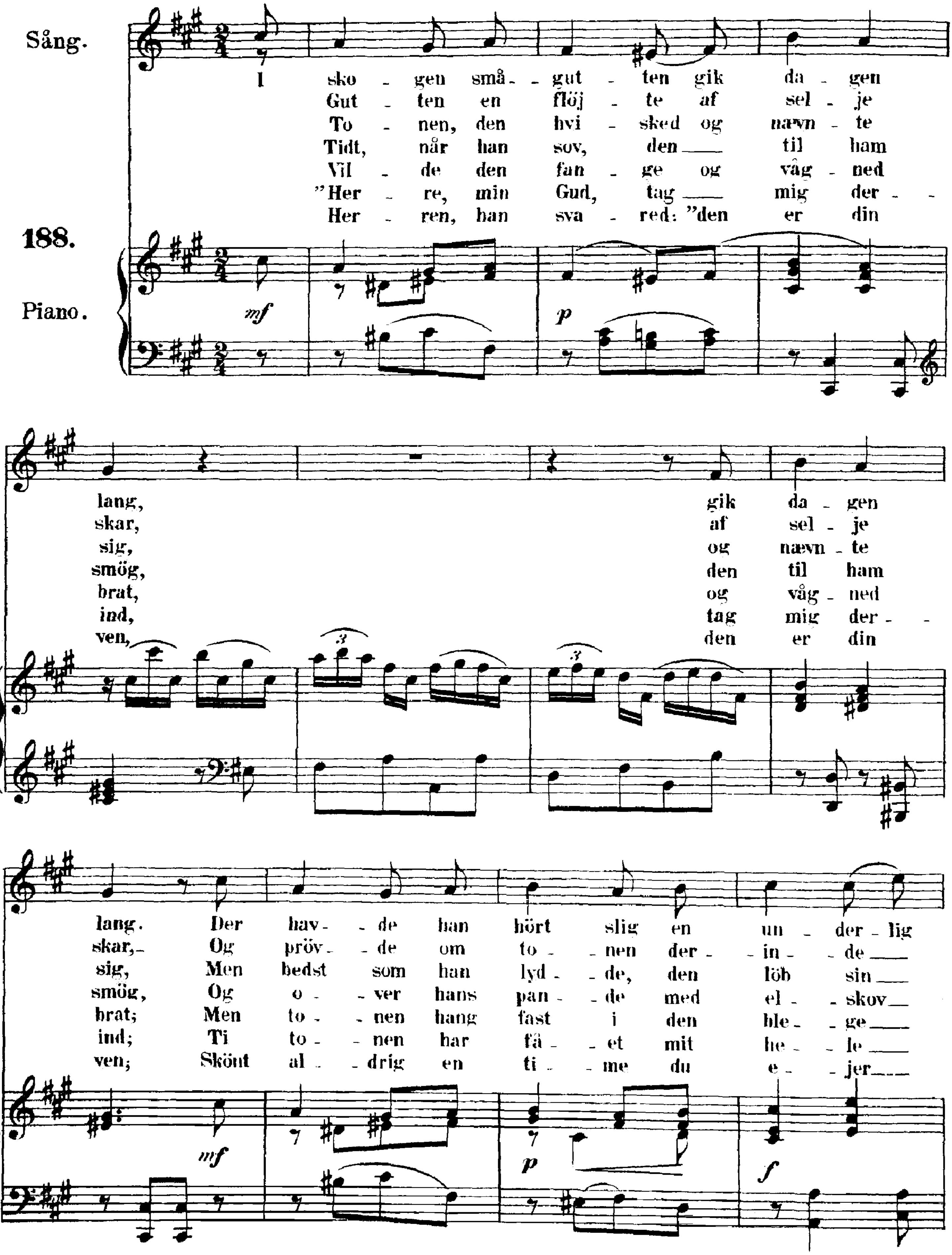

où rien ne nous sou-rit, Qui vien - ne du de-hors sans
trou - - bler dans l'esprit Les choeurs, — les choeurs — des
voix in - té - ri - eu - - res. Ve - nez, — ve - nez, mon en-fant, ri -
ez, — chantez, courez! Votre oeil — me jet-te-ra quel - ques ra-yons dorés.
p
cresc.
f
dim.
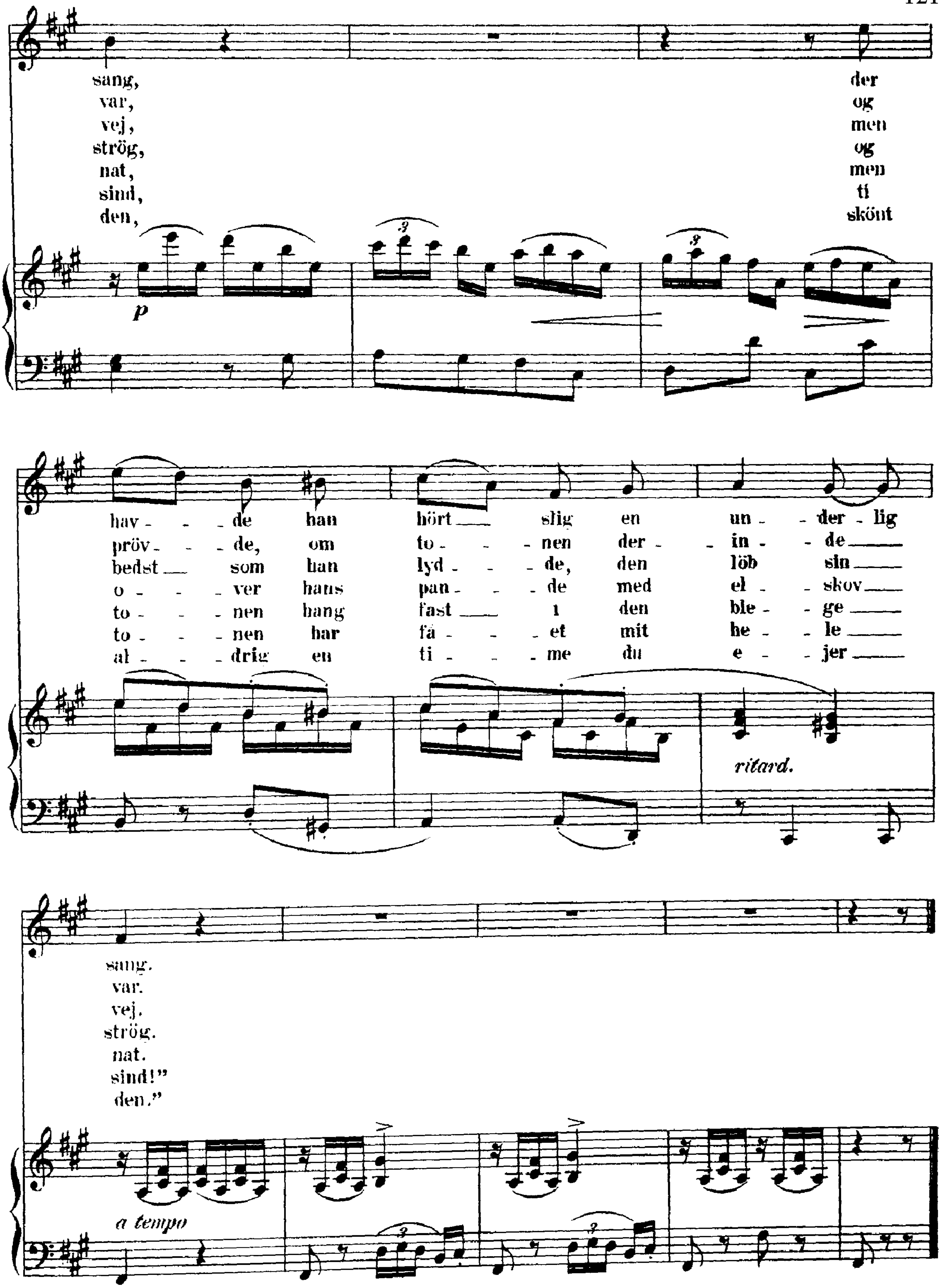

Ve_nez, ve_nez, ri_
ez, courez, chan_tez, ri_ez, courez, chan_
tez! Votre voix charme_ra, votre voix charme_ra, charme_ra mes
heu_res.
p
cresc.

Tonen.

Björnstjerne Björnson.
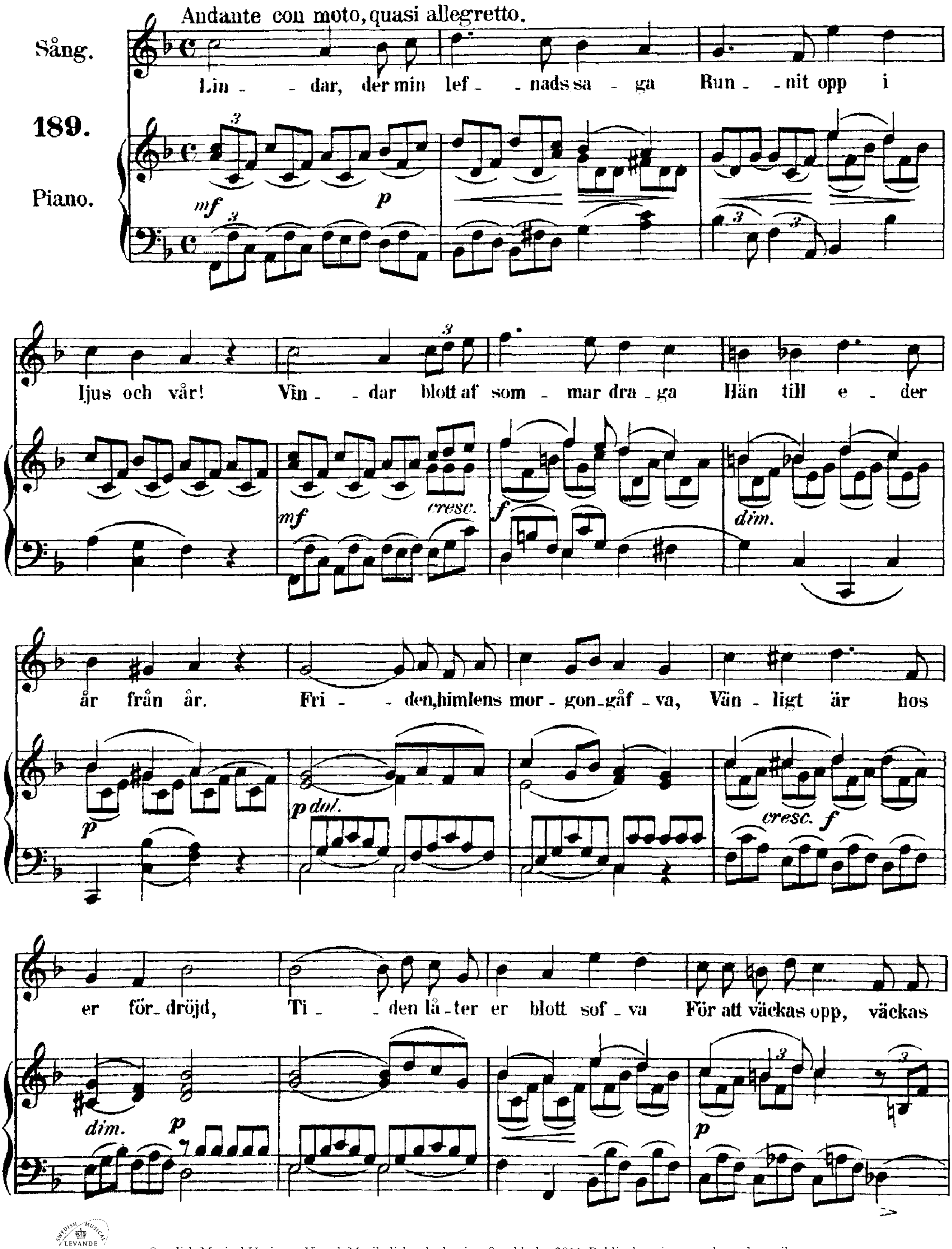
188.
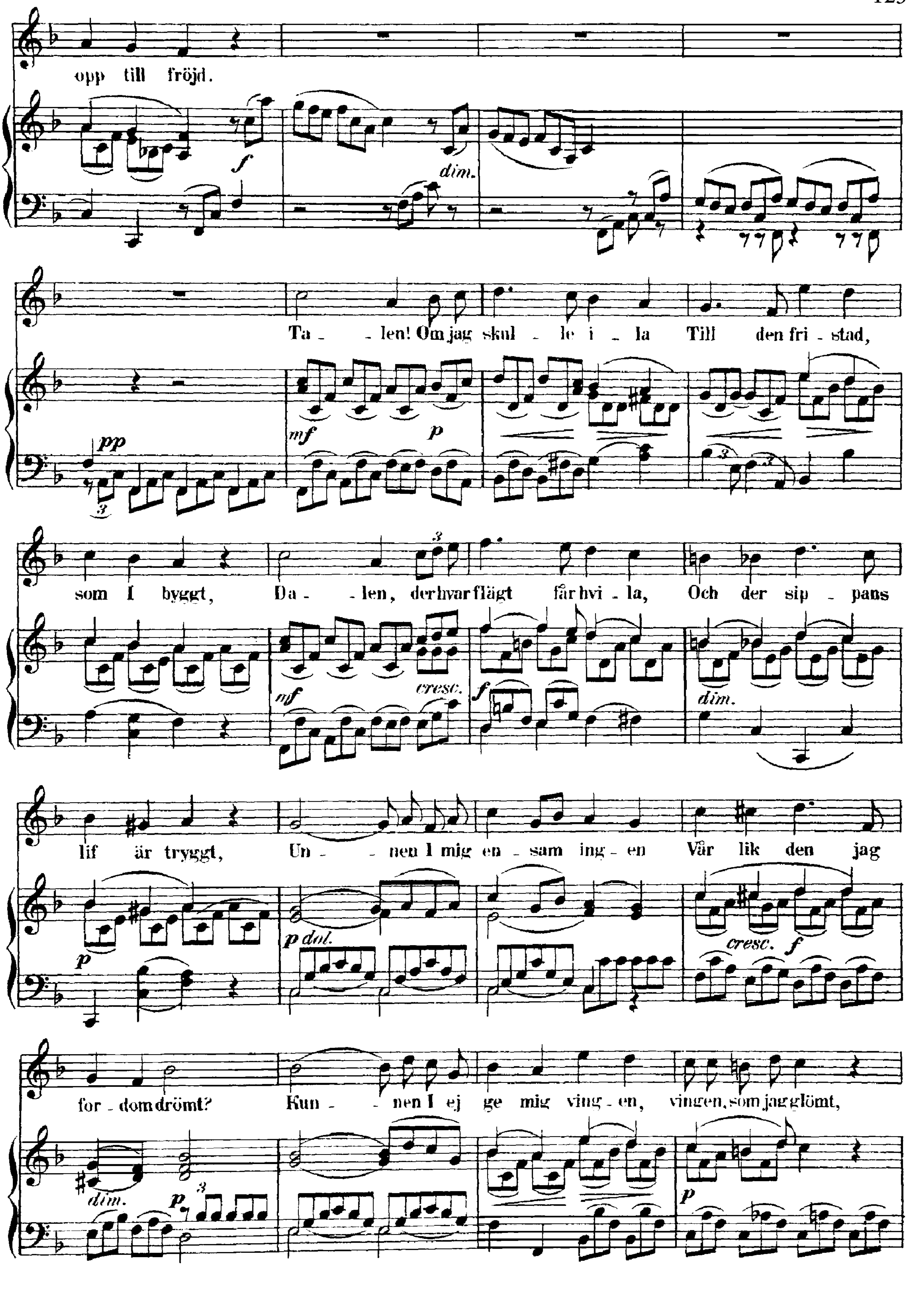

sang, der hav - de han hört slig en un - der - lig sang.
var, og pröv - de, om to - nen der - in - de var.
vej, men bedst som han lyd - de, den löb sin vej.
strög, og o - ver hans pan - de med el - skov strög.
nat, men to - nen hang fast i den ble - ge nat.
sind, ti to - nen har fä - et mit he - le sind!"
den, skönt al - drig en ti - me du e - jer den."
p
ritard.
a tempo
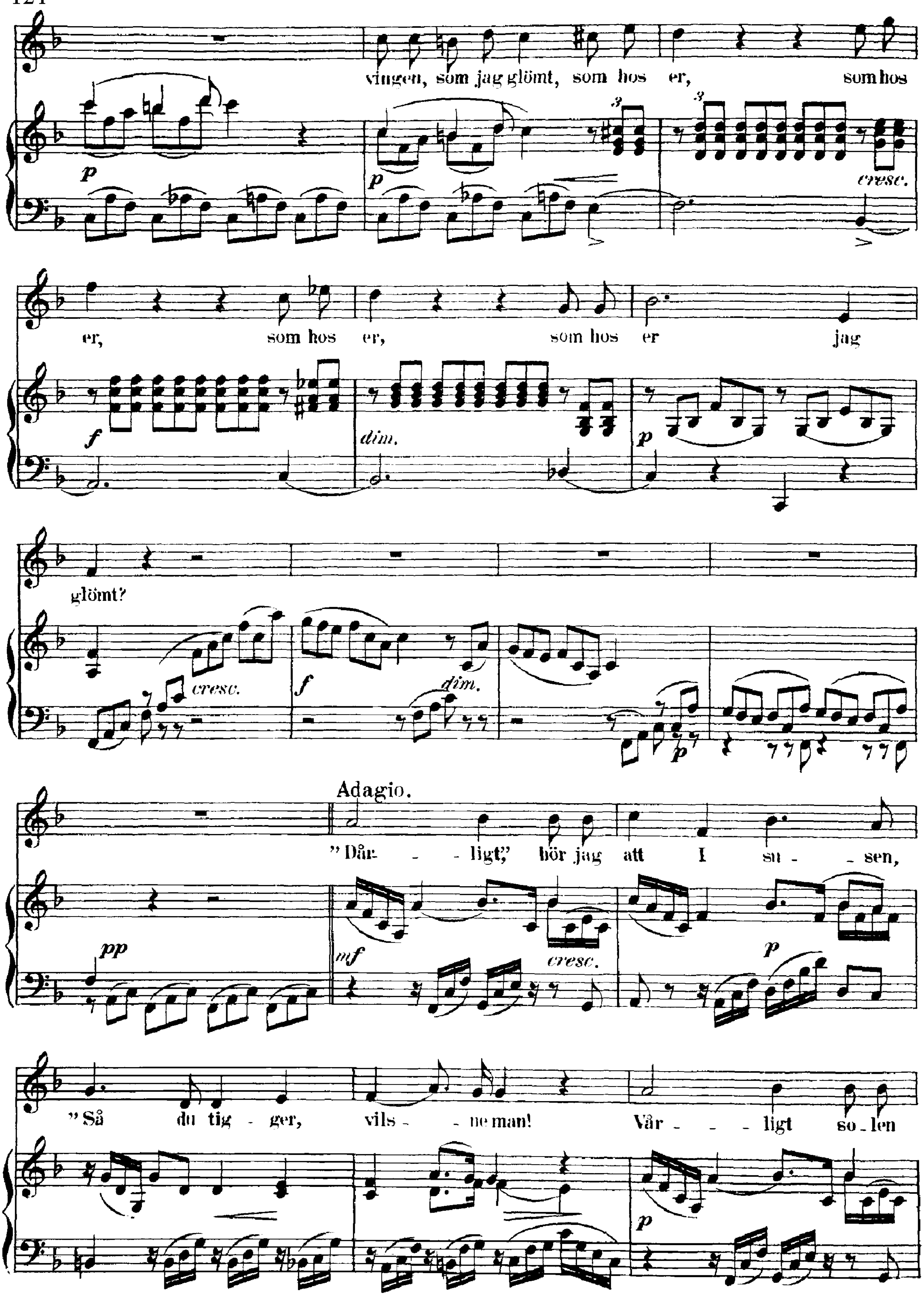
I barndomshemmets trädgård.
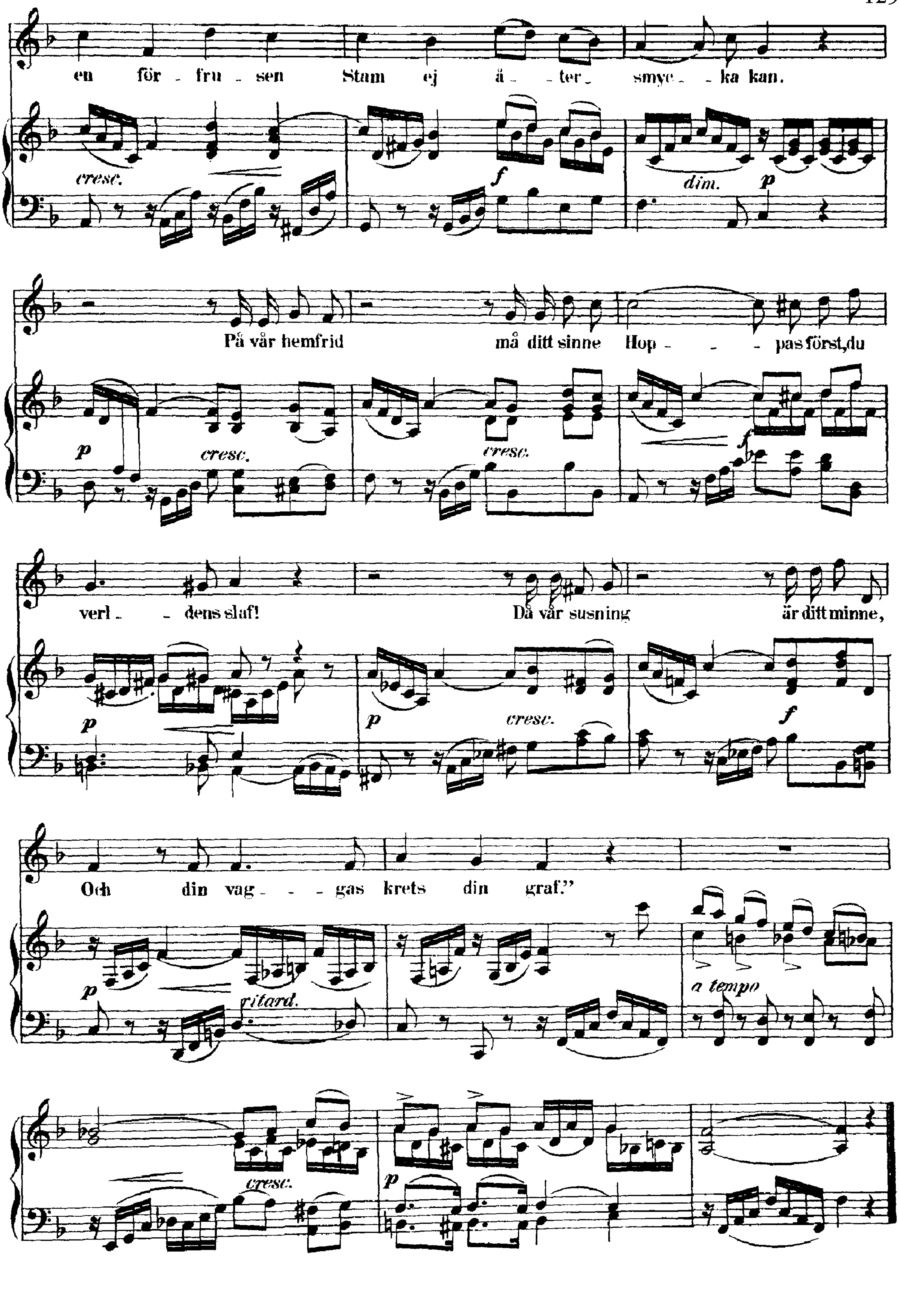
E. Bäckström.
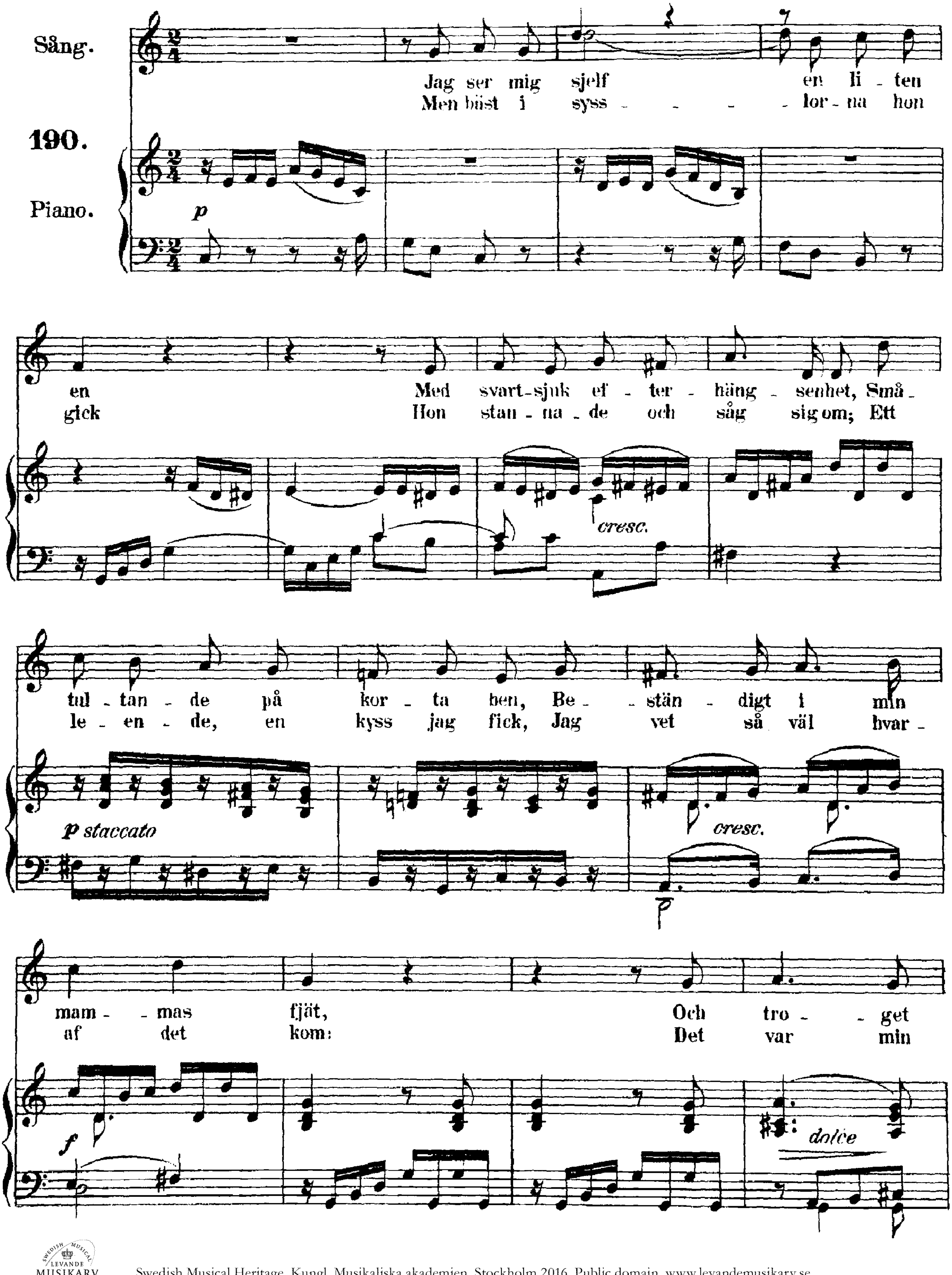

opp till fröjd.
Ta - len! Om jag skul - le i - la Till den fri - stad,
som I byggt, Da - len, der hvar flägt får hvi - la, Och der sip - pans
lif är tryggt, Un - nen I mig en - sam ing - en Vår lik den jag
for - dom drömt? Kun - nen I ej ge mig ving - en, vingen, som jag glömt,
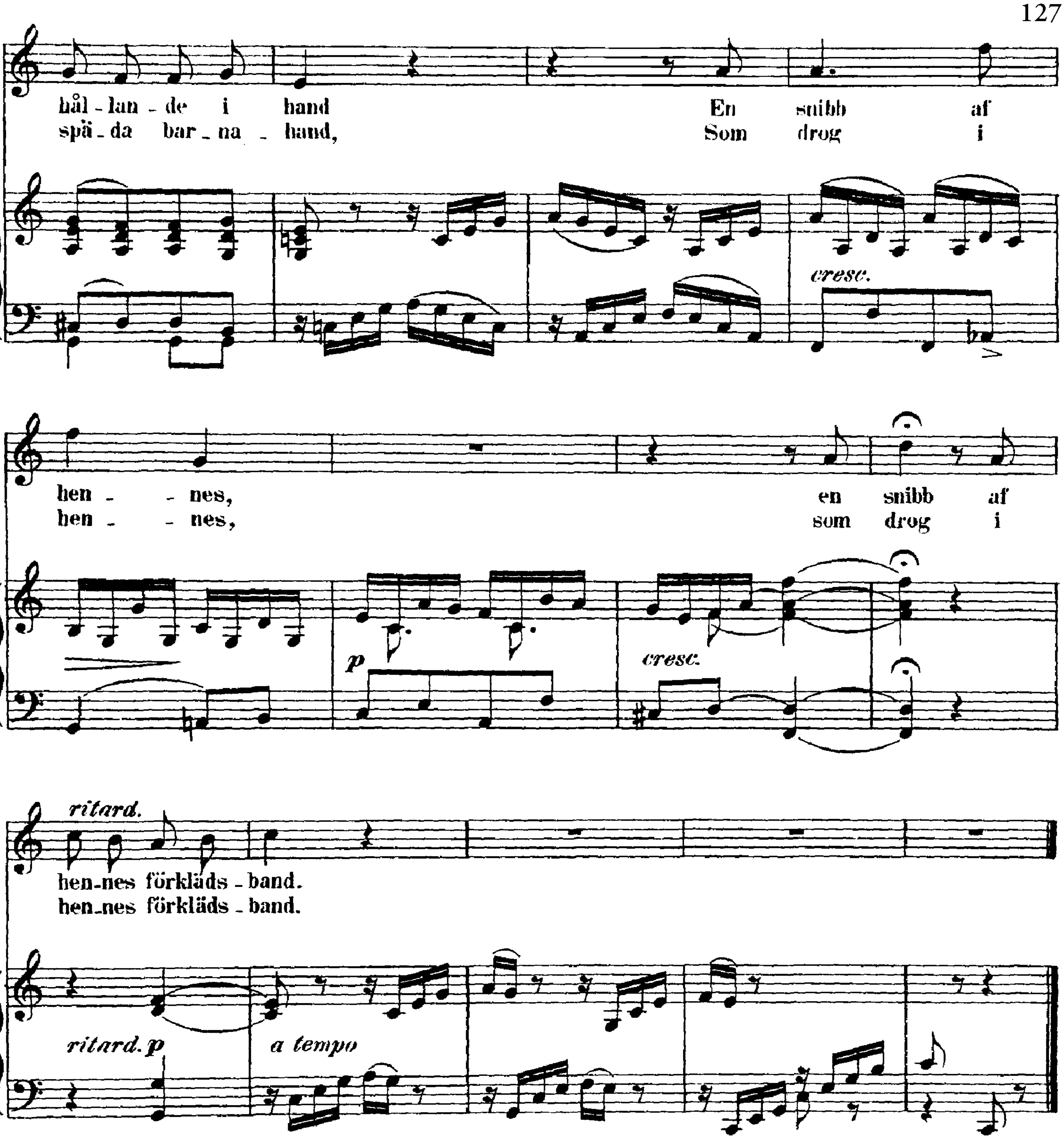

vingen, som jag glömt, som hos er, som hos
er, som hos er, som hos er jag
glömt?
Adagio.
"Dår - - ligt," hör jag att I su - sen,
"Så du tig - ger, vils - ne man!
Vår - - ligt so - len
p
p
cresc.
f
dim.
p
cresc.
f
dim.
p
pp
mf
cresc.
p
p

en för - fru - sen Stam ej å - ter - smyc - ka kan.
På vår hemfrid må ditt sinne Hop - - - pas först, du
verl - dens slaf! Då vår susning är ditt minne,
Och din vag - - - gas krets din graf.”
cresc.
dim.
ritard.
a tempo

Min mammas förklädsband.

Olof Stig.

Och in i senaste minut
Jag höll deri så envist fast,
Att när ur bo't jag släpptes ut
Jag kände huru nånting brast;
Och ännu håller jag i hand
En bit af hennes,
en bit af mammas förklädsband.

Jag fäst dig, möderneklenod,
Som hederstecken på mitt bröst.
Du hjelper mig att vara god,
Du manar med min mammas röst;
Och ingen kung i något land
Kan ge ett bättre,
kan ge ett präktigare band.